MISTERIJ BABILONA

Sadržaj

Sadržaj 2
Uvod 5
Božija imena 9
ELOHIM אֱלֹהִים 12
Bog je Svjetlo u svom Trojstvu u jedinstvu 13
Svijet su stvorila Tri suštinska bića u jedinstvu Božanstva 14
Zaključak rabina Tcvi Nassia 17
1. Postanak 18
2. Postanak 22
Ljudi su u 2. Postanku stvoreni PRIJE životinja! 22
Što govore referentni radovi 23
Nefeš hayyah 24
Biblija Ferrara Fentona 25
Cijelo čovječanstvo vs. Adam 26
Apostol Pavao potvrđuje ovo razumijevanje 27
Tvorbena analiza člana i partitivne imenice 28
Adamitska rasa je bijela! 29
Pogledajmo pobliže 31
Važnost 8. dana! 32
Što je s brojem šest? 33
Redoslijed događaja 34
Šta je sa Evom? 34
Dah života 35
Od Adama do Abrahama i dalje 36
Ovo je knjiga rodoslovlja Adamova 37
Suprotno Postanku 4:1 Adam nije Kainov otac 38
H5060 nâga' 41
Što je Sotona učinio u Edenskom vrtu? 47
Zamećem neprijateljstvo između vas 49
Sjeme zmije 50
11. MUL.APIN ploča 51
Izveštaj o rođenju blizanaca Kajina i Abela 53
Gdje je otišao Kajin? 56
Cain, Kajin, Kain Sin Sotone, Sargon I. od Akkada 63
Babilon je zlatni pehar 66
Koegzistencija dinosaurusa i preadamitskih ljudi 67
Arheološko nalazište Al'Ubaid 71
Dinosaur Valley State Park 72
Knjiga o Jobu - struktura Zmaja 74
Drevni otisci stopala dokazuju prisutnost ljudi u Americi još u ledenom dobu 75
Predadamiti 77
Crni preadamitski čovijek 81
Pitanje je kako je crnac mogao poteći od Noe? 82

Pitanje Potopa 84
Zvijezde su svjedoci 84
Noina golubica u zvijezdama Sineara 89
Kraj biblijske kritike 91
Dokazi o velikom Potopu? 93
Kronologija 101
Kratki uvod u babilonski mit (Prof. Leonard W. King) 106
Povijest Babilonije i Asirije (Prof. Willis Budge 1900.) 109
Knjiga Enoha i pali Božji sinovi 117
Niggilma 118
VI. stupac 118
Jahve precizno razlikuje ljude, sve do pojedinačnih detalja 121
Neki primjeri upotrebe ovih riječi u Bibliji 122
Hibridna stvorenja 127
Ljudi majmuni, udumi i baziati 128
Ezav „sâ'îyr" 133
Himera 136
Generacije 138
Vrijeme nakon Potopa 141
„Demon" kao pojam u antici 146
Oni opsjednuti demonima 147
Demonologija duhovnih parazita 151
Što su duhovni paraziti? 152
Transgene hidre i paraziti, sustav biološkog oružja 153
Himerni Spike-Protein 155
Verzija genoma Hydra 2.0 155
Eksplozija 156
Paraziti 156
Luciferaza 156
Pazuzu kralj demona vjetra 158
Sinovi Božji za razliku od sinova i kćeri ljudskih 160
Bogovi pogana 164
COLONEL J. GARNIERA (ulomci) 164
Divovi i njihove nefilske duše 165
Knjiga divova 166
Hamovi potomci 169
Arheološki nalazi divovskih skeleta 171
Pozo Moro, žrtvovanje djece i tradicija grčke legende 176
Hamovo potomstvo 179
Nimrod Div 181
Zer-Nebo-Gus 184
Semiramida, Nimrodova kraljica 192
Čarobnjaštvo 192
Magični obredi 192

Oblačenje ... 193
Odijevanje, krunjenje i ljubljenje slika i kipova ... 194
Božica tvrđava ... 196
Bog tvrđava ... 197
Kult Majke Bogova ... 198
Kraljica neba ... 203
Mana ... 207
Žena, kraljica – boginja ... 211
Jakov i Ezav ... 215
Amalek ... 215
Kanaanci, potomci zmije ... 217
Kanaanska demonologija ... 223
Peres i Zehar ... 224
Irska ... 226
Španjolska i Irska ... 227
Suprotstavljene struje ... 227
Sjedište u Frankfurtu ... 229
Magden David ili Davidova zvijezda ... 230
Edom, crveno i revolucija ... 233
Judeo-kršćanstvo ... 237
Riječ „ жид - žid - Židov - Jew „ ... 237
Infiltracija ... 240
Talmud, misterijski kultovi, magija i slobodno zidarstvo ... 241
Torat HaSod ... 242
Zatornik ... 244
Sotona je Božji protivnik ... 245
Sotona je Zatornik ... 245
Misterija Babilon ... 246
Babilon, pala žena ... 246
Stanište demona ... 246
Nebeski poziv na razvod ... 247
Tko je babilonska kurva? ... 248
Čovjek 2.0 ... 251
Bog ... 251
Duša ... 251
Duh, duša, tijela ... 254
Saduceji ... 255
Stari zavjet i političko-ideološki Komunizam ... 256
Materijalizam, magija i ateizam ... 257
Diagnosa ... 260
Kraj svijeta ... 260

Uvod

„Ponekad i na mnogo načina On je govorio kroz njih, ali oni nikada nisu proizveli ova čudesna proročanstva svojom voljom, nego su govorili od Boga, potaknuti Duhom Svetim. A budući da nam Duh Sveti, koji istražuje sve, pa i dubine božanstva, govori po prorocima, „mi imamo proročku riječ utoliko čvršće, i činimo dobro da pazimo na nju kao na svjetlo, da svijetli u tamnom mjestu dok ne svane dan i zvijezda jutarnja ne izađe u srcima našim" (2 Pt 1,19-21). Proročka riječ je, takoreći, božanski pečat Svetoga pisma, koji sva ljudska mudrost uzalud pokušava krivotvoriti ili uništiti. (Izaija 41,21-23)"

Daleko od toga da sam ja neki prorok, ali pošto sam dobro poučen od apostola, da nam je potvrđena proročka riječ kao svjetiljka, što svijetli na mrklu mjestu, ja prijanjam uz nju i usmjeravam pogled u osvjetljeno, ne bi li razaznao ono što se često ili uvijek ostavlja u tami. Zlo npr. uvijek dolazi iz tame, iz nevidljivog, od nevidljivog, i nažalost nam postaje vidljivo tek nakon što je već dobrano ušlo u naše živote. Kada zle posljedice tako osakate našu svakodnevnicu, mi se tada pitamo kako se to moglo dogoditi, zašto se to dogodilo, gdje je tu Bog i Njegova pravda? Zašto je to dopustio? Dali je negdje otišao, njega ustvari uopće i nema itd. Stoga ćemo kao prvo osvijetliti onaj početak koji uključuje Boga, nas, dobro, zlo i Zloga.

Kao dobar početak, smatram da trebamo rasvijetliti vrlo važno pitanje tko je lokalni vladar na ovoj zemlji i gdje se mi smrtnici u prolazu upravo nalazimo. Pa Biblija je tu nedvosmislena i govori da je Sotona vladar „ovog svijeta" (Matej 4:8-10; Ivan 14:30). Vladar je opći izraz za moćnog poglavara naroda, države ili carstva. Vladarske titule uključuju diktatora, emira, mikada, šaha, sultana, cara, kralja, vojvodu, velikog princa, regenta ili monarha. Diktatori i drugi ljudi koji drže vlast, također se nazivaju vladarima ili regentima, a vrijeme tijekom kojeg obnašaju vlast naziva se vladavinom ili namjesništvom.

Vladavina je definirana u društvenoj znanosti prema sociologu *Maxu Weberu*: *„Vladavina bi trebala značiti priliku da se nađe poslušnost od određenih ljudi za naredbu određenog sadržaja."*

Za razliku od „moći", prema Weberu, vladavina pretpostavlja legitimitet, koju jedino osigurava prihvaćanje vladajućeg ili vladajućih od strane onih kojima se vlada (vjera u legitimitet). Osim ovog klasičnog sociološkog shvaćanja, politička znanost i povijest također razlikuju različite oblike društvene vladavine, osobito prema broju i namjerama onih koji su na vlasti. Leksikon politike, *Dietera Nohlena,* definira vladavinu kao *"asimetričan društveni odnos sa stabiliziranim očekivanjima ponašanja, prema kojem naredbe višeg autoriteta slijede oni kojima su upućene".*

Nadam se da smo sada, pošto smo razjasnili tko je „vladar ovog svijeta" trebali bi pokušati razjasniti i tko je apsolutni Gospodar. Gospodar se, za razliku od vladara, piše velikim slovom.

Čak i ako je u grčkoj filozofiji nedostajao točan ekvivalent za izraz Apsoluta, zbog dosljedne uvjetovanosti svega što postoji (kontingencija), zaključuje se da postoji „vrhovni uvjet" koji sam po sebi nije uvjetovan. Predsokratovci su se već pitali o *archē*, o podrijetlu stvari koje se više ne može pratiti ni do čega drugog. Archē (starogrč. ἀρχή archḗ 'početak, princip, podrijetlo', lat. principium) je u starogrčkoj filozofiji naziv za nastanak svijeta, polazište stvaranja svijeta i općenito za početak uzročnih lanaca, čiji su krajnji rezultat empirijske okolnosti. Riječ je o određivanju nečeg iskonskog ili prauzroka kao konačnog odgovora na pitanje odakle. Predsokratovci su tragali za iskonskim principom u stvaranju kozmosa. Za kasnije filozofe, pojam archē odnosi se na osnovu i načelo postojanja. U aristotelovskoj filozofiji znanosti, principi dokazivanja nazivaju se archai.

Imenica archē povezana je s glagolom ἄρχειν árchein čije je osnovno značenje "započeti, preuzeti inicijativu, biti prvi, prednjačiti". Jedan počinje, drugi se pridružuju i slijede. Onaj koji prvi prednjači i na koga se drugi orijentiraju, je vođa koji zapovijeda. Dakle, nije prvi samo po vremenu, nego i po rangu.

Stoga árchein također ima značenje vladanja. Prema tome, općenito archē obično označava početak nečega, tj. prvi u vremenu, a u političkom kontekstu vladavinu u smislu "prvog mjesta". Filozofska uporaba kombinira ova dva aspekta. Polazi se od opće ideje da je ono što je kozmološki ili ontološki prvi uzrok onoga što slijedi ili ga podređuje i nadmašuje u moći, produktivnosti i stabilnosti. Uzročnost je po svojoj prirodi superiornija od svojih učinaka.

U filozofskim tekstovima, pitanje archē ili archai odnosi se na uzrok ili uzroke postojanja svih stvari, odnosno na prvu tvar iz koje su sve druge proizašle pri stvaranju svijeta. Mislioci koji su kozmos smatrali bespočetnim nisu archē shvaćali kao vremenski prvi, već kao prvi u smislu nadvremenske kauzalnosti. Ono na što se mislilo bio je uzročni, samo-neuzrokovani primarni princip do kojeg se prati obilje različitih fenomena.

Prema *Platonu*, to treba odrediti kao „najvišu dobrotu", jer se samo u njoj može misliti „krajnja samožrtva", koja je istinski bezuvjetna, *anhypotheton* (Politeia 511b).

Dakle ako želimo shvatiti grčke filozofe, onda je, „prvi uzrok" „krajnji razlog" ili „najviše dobro" svih stvari, i sveg znanja, najviši cilj težnje, prvo i najstarije Dobro „nužno biće", Jedno, Apsolutno, Veliko, Stvoritelj, Vrhovni Um, Vrhovno Dobro, Otac i Bezimeni.

Dokaz istinitog ili argument „nužnog bića" je formalni argument za postojanje Boga, koji je uveo islamski filozof *Ibn Sina* (980–1037). Ovaj argument dokazuje da postoji nužno i neuslovljeno biće, jer kada ne bi bilo nužnog i neuslovljenog, ne bi bilo ni slučajnih i uslovljenih bića. Argument polazi od činjenice da bića nastaju i nestaju, što pokazuje da mogu i postojati i ne postojati, da su kontingentna a ne nužna, jer kada bi bila nužna uvijek bi postojala i ne bi nikada nastajala ni nestajala.

Božje „božanstvo" stoga uključuje moć i stoga superiornost. Da nije superioran u odnosu na sve ostalo, ne bi bio slobodan. A Bog koji se ne bi mogao slobodno odnositi prema drugome, nego bi bio vezan i kontroliran od drugoga, ne bi bio Bog. Drugim riječima: „Bog je jedan Bog; Pored njega nema drugih veličina koje bi također, zasebno za sebe, imale apsolutnost i bezuvjetnost." Iznad svega, zlo ne može biti drugi bog jednake moći. Prema tome, svatko tko nije shvatio bezuvjetnost i apsolutnost boga ne govori o Bogu, nego mimo Boga.

Svemoć Božja se jasno vidi: „naime drugim riječima, po tome što je On tvorac i održavatelj svega, po tome što bez Božje sile ne bi bilo ničega, sve bi se rastvorilo i raspalo, On je Svedržitelj."

Prema tradicionalnom učenju, „moć Božja" je ona „po kojoj Bog može samostalno, samo kroz vječnu djelotvornost svog bića, stvoriti sve što je na nebu i na zemlji, što nije u suprotnosti sa njim samim". Ako neko kaže da Bog može učiniti ono što on ne može učiniti, ili ono što je u suprotnosti sa samim sobom je inherentno besmisleno, on tako jednostavno govori gluposti i negira Boga kao vjerodostojnog subjekta.

Božja svemoć, ako je zaista Božja, ne može značiti da Bog može učiniti sve, bilo šta, što god je moguće. Jer onda sve što Bog može i čini bi bilo samo proizvoljno za Boga, za njega samog. Tada On može učiniti to i to ili to ne činiti. Njegove vlastite akcije su tada za njega proizvoljne, a sve što radi i izvodi samo je slučajno: „može biti, a ne mora biti." To ne znači ništa, a niti Bogu ništa ne znači!

Nemoguće je definirati Apsoluta. Najbolja definicija je možda kabalistička:

„Apsolut je Bitak svih Bića. Apsolut je ono što jest, što je uvijek bio i što će uvijek biti. Apsolut se izražava kao apsolutno, apstraktno kretanje i mirovanje. Apsolut je uzrok duha i materije, ali nije ni duh ni materija. Ono je izvan misli i radnji, mnogo iznad zvuka, izvan tišine i izvan osjetila. Apsolut je izvan vremena, broja, mjerenja, težine i kvalitete. Ono je izvan oblika, vatre, svjetla i tame. Ipak, Apsolut je vatra i nestvorena svjetlost."

Pravi Bog je Bog kojega svatko može poželjeti, sa kojim se svatko može slobodno povezati i u kojega svatko može vjerovati, koji je onkraj čiste svemoći proizvoljnosti. Ovaj korak spoznaje Boga izvan gole, proizvoljne Božje svemoći, podrazumjeva se u kršćanstvu samo sa spoznajom da je Bog ljubav sama. Ljubav poštuje druge, uzima ih u obzir i prihvaća. Svemoć pravog Boga može biti samo ona istine i ljubavi, a ta moć je nenasilna, oslobađajuća moć koja na ništa ne prisiljava.

„Ljubav je strpljiva, ljubav je dobrostiva; ljubav ne zavidi, ne hvasta se, ne oholi se. Nije nepristojna, ne traži svoje, ne razdražuje se, zaboravlja i prašta zlo; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini. Sve ispričava, sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi. Ljubav nigda ne pretaje“ (1. Korinćanima 13,4-8a).

Ljubav (Bog) se ne nameće nikome. Oni koji mu dolaze, čine to kao odaziv na njegovu ljubav. Bog nije zahtijevao poslušnost od svoga Sina, već je Isus rado poslušao svoga Oca Nebeskoga. *„Ali neka svijet upozna da ja ljubim Oca i da radim kako mi je zapovjedio Otac!“* (Ivan 14,31). Ljubav (Isus) tražila je i uvijek traži korist drugih.

Samo, oprez, Ljubav (Isus) isto tako kaže (Luka 18:17): *„Zaista, kažem vam, tko god ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, neće ući u nj.“* ***… tko god ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, …*** o čemu je tu riječ?

To važno pitanje i druga, pokušat ćemo razmotriti u nastavku, koristeći Bibliju kao i druge korisne i povijesne izvore, i istražiti podrijetlo „Sina čovječijeg“, te kontinuitet pobune protiv Boga do u ova posljednja vremena.

Korištene reference izvora, kao što su autori, knjige, video zapisi itd. su uglavnom navedeni, a tekstovi na stranim jezicima, koji su korišteni u dokumentu, su strojno prevedeni. Hebrejske ili grčke riječi u tekstu su namijenjene onima, koji žele dalje i dublje istraživati njihov pravi smisao, značenje i podudarnost uz pomoć Strong-brojeva (https://bibeltext.com/strongs.htm). Pozivam sve, da provjere sve ovdje navedene izvore ili citate. Vrijeme za takovo proučavanje ubrzo će proči, jer nam nadolaze mračna vremena u kojima će takovo proučavanje postati jako teško ili gotovo nemoguće. Nevrijeme dolazi.

L. R. Conradi, Danielovo proročanstvo ili svjetska povijest u svjetlu Biblije; 1905:

„Tamo gdje Bog govori, čovjek treba pobožno šutjeti, biti samo uho i s najvećom pažnjom kročiti takvim tlom, jer to je sveto tlo. Takvo sveto tlo je definitivno proročka riječ, jer je Bog od davnina stavljao samo svoje riječi u usta proroka; bili su samo njegova usta. (Jer 1,9; 15,19)

Božija imena

Bog (אלֹהים, *'ĕlōhīm*, אל, *'ēl*, עליון, *ʻelyōn*, שׁדי, *shaddāy*, יהוה, *yahweh*; Θεός, *theós*):

U kršćanstvu se Božje osobno ime obično ne koristi niti zaziva i stoga vrlo malo kršćana zna njegovo ime ili čak ne zna da Bog ima svoje ime. Moje osobno mišljenje je da ne možete dobro poznavati nekoga ako ne znate njegovo ime. Poznaješ li me ako mi čak ni ime ne znaš?

Zaista dobar primjer je zapravo kratki oblik Božjeg imena "Jah", koji se pojavljuje 50 puta u Bibliji, od kojih su 43 u Psalmima, npr. u "Hallelu-Jah" (Aleluja), što znači "Hvaljen je Jah" (Jahve).

Molitva Gospodnja, koju je Isus naučio svoje učenike, jedna je od najpoznatijih molitvi. Možete ju pronaći u Novom zavjetu i počinje: “Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se ime tvoje” (Matej 6,9). Međutim, Božje ime, koje se na hrvatskom prevodi kao "Jahve", jedva da se pojavljuje u prijevodima Novog zavjeta na hrvatskom jeziku. Međutim, imena lažnih bogova, poput Zeusa, Hermesa i Artemide, mogu se pronaći u tim prijevodima. Ne bi li onda trebali sadržavati i ime pravog Boga i autora Biblije? (Djela 14:12; 19:35; 2. Timoteju 3:16).

Imena opisuju svog nositelja i često otkrivaju određenu osobinu. Različita imena kojima se Bog spominje u Bibliji stoga otkrivaju nešto o njegovom karakteru. Ako usporedite značenje Božjih imena u Starom zavjetu s Božjim atributima u Novom zavjetu, tada postaje jasno da su oni jedan te isti Bog. Bilo da se Bog objavljuje Izraelcima kao Jahve ili djeluje kao Bog Otac kroz Isusa Krista: On jest i ostaje isti Bog.

Bog nam se u Starom Zavjetu objavljuje kroz dvanaest svojih glavnih imena. Važno je da imamo ispravno razumijevanje Boga, Njegove naravi i svega što On jest. Naši naravni umovi ne mogu shvatiti svu neiscrpnu Božju veličinu, ali Ga možemo upoznati i razumjeti kakav je kroz ono što nam govori u svojoj Riječi i kroz osobni odnos s Njime. Bog želi da ga znamo i zato nam se u Sv. Pismu otkriva kroz svoja imena, kako bi ga mi, njegova djeca, upoznali i bila još više poput Njega. Kako upoznajemo Njega, otkrivamo sebe i krajnju svrhu naših života da znamo i odražavamo našeg veličanstvenog, nemjerljiivog, moćnog Boga u svoj njegovoj veličini i slavi.

„I dok otkrivenih lica poput ogledala odražavamo Gospodnju slavu, i kako Duh Gospodnji djeluje u nama, sve se više suobličujemo njegovoj sve sjajnijoj slici.“ (2. Kor. 3:18)

Otkrivenje i spoznaja Boga kroz svako od tih imena se nadopunjuje, otkrivenje jednog imena otvara vrata punini otkrivenja drugoga.

Prvo ime kroz koje nam se Bog u svojoj Riječi otkriva je:

EL ili u množini ELOHIM ili Eloah (u hrvatskom prijevodu Bog): Opisuje Boga kao Boga stvoritelja, onog koji je moćan, snažan i velik. Elohim je prvo ime Boga u Bibliji koje se u Starom Zavjetu nalazi preko 2570 puta (u knjigama Propovjednika, proroka Danijela i Jone koristi se gotovo isključivo ime Elohim). Korijen toga imena dolazi od hebrejske riječi koja znači snagu ili moć. U Postanku 1:1 kaže Riječ u originalu: „U početku stvori ELOHIM nebo i zemlju.“ Karakteristično je da se javlja u množini, već na početku Riječ ukazuje na trojstvo koristeći riječ u množini opisujući jednog Boga. U Riječi se dalje ime Elohim kombinira sa drugim riječima kako bi se opisale određene Božje karakteristike.

„El“ kao jednina riječi Elohim se u Bibliji pojavljuje preko 200 puta. Ova riječ nosi ideju o Božjoj vjernosti. Također se kombinira sa drugim riječima kako bi se Bog jasnije opisao. Ovo je prvo Božje otkrivenje, otkrivenje Boga kao svemogućega i vjernoga. Na osnovi ovog otkrivenja možemo biti sigurni da će ispuniti svako obećanje koje daje, da je on naš Nebeski Otac koji nas neće ostaviti i na kojeg se uvijek možemo osloniti.
Kombinacije s El (ili također s Jahvom; vidi dolje) nisu nova imena Boga, već prije imena ili naslovi koji često proizlaze iz ključnih događaja. Oni opisuju aspekte Boga koji su bili iskustveni i mogu se iskusiti i danas. Jer se Božja priroda ne mijenja.

EL ŠADAJ : Svesilni, Svemogući, Dostatan da zadovolji sve potrebe svoga naroda. Javlja se oko 50-tak puta u Starom Zavjetu, od toga najviše u Jobu (oko 30-tak puta). Prvi puta se javlja u Postanku 17:1-2 gdje Bog s Abrahamom sklapa savez i daje mu obećanje da će postati ocem mnogim narodima. Kao El Šadaj Bog se objavljuje i Izaku i Jakovu.

Etimologija i značenje riječi Šaddaj još uvijek se ne mogu razjasniti na zadovoljavajući način (za različite prijedloge, vidi Niehr / Steins, 1080-1082). Tumačenje, koje seže do *F. Delitzscha*, 642f., i temelji se na akadskom šadû "planina", dobilo je širu pažnju, pri čemu se Scha[d]daj obično shvaća kao gentilički oblik (= "onaj (od) planine": usp. Weippert za sažetak, 1984, 878f.). Međutim, ovo objašnjenje ostaje nesigurno jer ne postoji izravni zapadnosemitski ekvivalent za istočnosemitsko šadû "planina" (vidi međutim, daljnja razmatranja u Knauf, 1999, 750).

Postanak 17:1-2: kad Abramu bijaše devedeset i devet godina, ukaza se GOSPOD Abramu te mu reče: »Ja sam El Šadaj – Bog Svemogući: hodi preda mnom i neporočan budi. A ja ću savez svoj sklopiti između sebe i tebe, i silno ću te, silno umnožiti.«

Drugi pretpostavljaju da ima osnovno značenje "biti jak" ili "gospodar". Općenito, ovo božansko ime se shvaća kao Bog Svemogući. Tako se Bog otkriva patrijarsima da ih utješi i potvrdi savez s Abrahamom. (Postanak 17:1-2, Postanak 28:3, Postanak 35:11).

Spominje se još u Postanku 28:3, 35:11,43:14, 48:3, Izlasku 6:3, Ruti 1:20, Izaiji 60:16, Otkr.16:7.

EL ELJON: Ovo ime naglašava Božju snagu, suverenitet i veličanstvenost: On je Bog, Svevišnji. Prvi ga je upotrijebio Melkizedek kada je blagoslivljao Abrahama (Postanak 14:19).

EL OLAM: Ovo ime znači vječni bog. “Olam” dolazi od osnovnog oblika koji znači “iz sive, nezamislive prošlosti” ili “iz neprekinute budućnosti” (doslovno "Bog vjekova, u Septuaginti: theos aionios). Naglašava Božju nepromjenjivost (Postanak 21:33, Psalam 100:5) i povezuje se s Njegovom neograničenom moći (Izaija 40:28).

EL ROI: Izvorno znači "Bog koji me vidi" (tj. Bog vidi Hagaru) i naglašava spasiteljski karakter Jahve. (Postanak 16:13). Masoreti (biblijski tekst) tumače Božje ime kao "Bog pojava" (tj. Hagara vidi Boga) kako bi se usredotočili na čudo vidljivosti nevidljivog. (Postanak 16:19)

Drugo ime je **JAHVE (JHVH):** To je najčešće upotrebljavano Božje ime u Starom Zavjetu (javlja se oko 7000 puta; Jošua, Suci, Knjige o Samuelu i Kraljevima gotovo isključivo upotrebljavaju ime Jahve). Dolazi od hebrejskog glagola „havah“ što znači „biti“ (slično je i „chavah“ što znači „živjeti“). Ime Jahve objavljuje Božje apsolutno postojanje, On je izvor svega, bez početka i bez kraja, apsolutan, samodostatan i vječan.

To je ime kojim se je Bog objavio Mojsiju u gorućem grmu:
“JA SAM KOJI JESAM”, reče Jahve Mojsiju. Onda nastavi: “Ovako kaži Izraelcima: **‘JA JESAM’** posla me k vama.” Dalje je Bog Mojsiju rekao: “Kaži Izraelcima ovako: ‘Jahve, Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev, poslao me k vama’. To mi je ime dovijeka, tako će me zvati od koljena do koljena.” „(Izl. 3:14-15). Kao što postoje božanska imena koja se kombiniraju s El, postoje i veze između Jahve i karakteristika koje je sam Bog otkrio ili koje su iskusili ljudi.

Treće ime je **ADONAJ** (u hrvatskom prijevodu Gospodin, Gospodar, Gospod): otkriva Božje Gospodstvo nad svime što postoji. Označavanje Jahve kao 'ădonāj pojavilo se u vremenima prije egzila. U velikoj većini starozavjetnih dokaza ono je izravno povezano s božanskim imenom Jahve. Od helenističkog razdoblja apelativ je počeo zamjenjivati Božje ime. Božje ime jhwh, koje se smatra neizgovorljivim, čita se kao "Adonaj" (tzv. Qere perpetuum). Septuaginta pretpostavlja ovu praksu kada uvijek prevodi Božje ime s kyrios “Gospodin” (bez člana!). Adonaj je u originalu u množini (jednina „adon“ se javlja kada se opisuju ljudski gospodari). Javlja se oko 300 puta u Starom Zavjetu (učestalo u Izaiji i Ezekijelu), a prvi puta u Post. 15:2. Prijevod na engleski od dr. Davida H. Sterna, u *Complete Jewish Bible (CJB),* u čijem satavu je izvorni židovski Novi zavjet (B'rit Hadashah) sa ćak 143 stiha, u kojima se 151 puta spominje Adonaj ('ădonāj).

Neki općeniti primjeri imena Jahve:

Jahve nad vojskama: Gospod nad vojskama (1. Samuelova 1,3). Ova usporedba iz ratnog života opisuje Jahvu kao vrhovnog zapovjednika nebeskih anđeoskih vojski i izraelske vojske. Bog je pravi vođa i čuvar Izraela.

Jahve Jireh: Gospodin vidi. Nakon što je anđeo Gospodnji dao ovna da zamijeni Izaka, Abraham je to mjesto nazvao "Jahve vidi" (Postanak 22:14).

Jahve Šalom: Gospodin je mir (Suci 6,24).

Jahve Mekadešem: Gospodin koji te posvećuje (Izl 31,13).

Jahve Roi: Gospodin, pastir moj (Psalam 23,1).

Jahve Cidkenu: Gospodin je naša pravednost (Jeremija 23:6).

Jahve Rafa: Gospodin je tvoj liječnik (Izl 15,26).

Jahve Elohim Izrael: Gospodin, Bog Izraelov (Postanak 33:20).

Karakterizacija imena:

Postanak 1:1 ime (hebr. šem) na hebrejskom jeziku označava osobinu, karakter, titulu, autoritet, čast. Prvo Božje ime koje se pominje u Bibliji je „Elohim," množina veličanstva (vidi Izl. 7:1; 11:3) od „El," u značenju „moćan," „jak," „tvorac" (Post. 1:1; Pnz. 5:24; Isa. 54:5; Jer. 32:27; Isa. 45:18; Ps. 68:7). Složenice od „El" su „El Šadaj" („Bog Svemogući" - Post. 17:1; 28:3; 35:11; Izl. 6:3; Ps. 91:1,2); „El Elion" („Bog Najviši" - Post. 14:19; Ps. 9:2; Dan. 7:18,22,25) i „El Olam" („Bog Vječni" - Post. 21:33); „El Kana" („Moćni Revnitelj, pravedan, revnostan, ljubomoran" - Izl. 20:5; 34:14), „El Roi" („Moćni koji vidi" - Post. 16:13).

Sljedeće ime „Jahve" potiče od glagola „biti," „postojati" (Post. 4:3; Izl. 6:3), uključujući složenice koje otkrivaju dodatne činjenice o Božjem karakteru: „Jahve Jire" („Gospodin će se postarati" - Post. 22:14), „Jahve Nisi" („Gospodin je moja Zastava" - Izl. 17:15), „Jahve Šalom" („Gospodin je Mir" - Sud. 6:24), „Jahve Sabaot" („Gospodin nad vojskama" - 1 Sam. 1:3; 17:45), „Jahve Makadešem" („Gospodin vaš Posvetitelj" - Izl. 31:13), „Jahve Roi" („Gospodin (je) Pastir moj" - Ps. 23:1), „Jahve Cidkenu" („Gospodin naša Pravednost" - Jer. 23:6), „Jahve Šamah" („Gospodin je tu" - Ezek. 48:35), „Jahve Elohim Izrael" („Gospodin Bog Izraelov" - Sud. 5:3; Isa. 17:6).

Božje ime „Adonaj" množina je od „gospodar," „vlasnik" - Post. 15:2; 40:1; Izl. 21:8; Još. 7:8.

Ime „Atik" (Dan. 7:9,13,22) znači „Pradavni," dok „Kadoš" znači „Sveti" (Isa. 40:25). Sam Bog je objasnio kako treba shvatiti Njegova imena (Izl. 23:21; 33:18-23; 34:6,7; vidi također Isa. 7:14; 9:6 i Mat. 1:21). Atik Yomin je hebrejski naziv za Boga koji znači Pradavni. Bog se spominje kao "Stari danima" tri puta u knjizi Daniela, sedmo poglavlje. Ime Atik Yomin - Pradavni ne ukazuje na starijeg vladara oslabljenog godinama, već na božanskog vladara koji je vječno svemoćan. On je vječni Bog koji suvereno vlada. Ovo Božje ime ukazuje na Njega kao na božanskog suca. Ime Boga, Pradavnog, jedinstveno je za Danielovu knjigu. Kao „Atik" pojavljuje se tri puta. Na kraju vremena je Pradavni zauzeo svoje mjesto na prijestolju i uništio Antikrista i otvorio nebeska vrata za Kristov povratak.

Na grčkom jeziku nalazimo sljedeća imena:

„Teos" u značenju kao a) „pravi Bog" - Mat. 23:9; Rim. 3:30; b) „jedinstven" - 1 Tim. 1:17; Iv. 17:3; Otk. 15:4; 16:7; c) „uzvišen" - Djela 17:24; Heb. 3:4; Otk. 10:6; d) „Spasitelj" - Iv. 3:16; 1 Tim. 1:1; 2:3; 4:10.

„Kirios" ili „Gospod" (Mat. 1:22). Primenljivo i na Krista (Djela 2:36; Rim. 10:9; Otk. 19:16).

„Despotos" - „Gospodar" (Luk. 2:29; Djela 4:24; Otk. 6:10; 2. Pet. 2:1; Jud. 1:4).

Novi Savez posebno otkriva Boga kao našeg ličnog Oca kroz vjeru u Krista (Mat. 7:11; Jak. 1:17; Heb. 12:5 -11; Ivn. 15:16; 16:23; Ef. 2:18; 3:15; 1 Sol. 3:11). Bog kao „Otac" objavljuje se 15 puta u Starom Savezu i čak 245 puta u Novom Savezu.

Krist, Sin Božji (Mat. 3:17; 8:27-29; 16:13-18; Ps. 2:7; Heb. 1:5,6; Iv. 1:34,49; 6:69), kroz koga je sve stvoreno (Kol. 1:15-17; Iv. 1:3), kanal života (1. Kor. 8:6; 1. Tim. 2:5; 1. Kor. 10:4), Spasitelj (2. Pet. 1:11; 3:18; Isa. 63:8-9) i Zastupnik (1. Jov. 2:1; Rim. 8:34; 1. Tim. 2:5; Heb. 9:15,24).

ELOHIM אֱלֹהִים

Godine 1863. rabin *Nassi* (Tcvi Nassi 1800.-1874. po. Kr.) izazvao je veliku pometnju kada je objavio svoje monumentalno djelo „Velika misterija ili kako troje može biti jedno?“, koji koristi Zohar i druge rabinske izvore kako bi istražio istinu o božanstvu Mesije i Tri stupa božanstva iz čisto židovske perspektive. Naslov je preuzet iz sljedećeg odlomka u Zoharu:

Kako oni (troje) mogu biti jedno? Jesu li oni doista jedno zato što ih mi zovemo jedno?
Kako Troje može biti Jedno se prepoznaje samo kroz otkrivenje Duha Svetoga. (Zohar tom II., str. 43)
H776:הארץ H853ואת H8064השמים H853את H430אלהים H1254ברא H7225בראשית **1**Mo 1:1(s desna na lijevo, Postanak 1:1)
([1] Berešit bara elohim et hašamajim ve´et ha´arec) prijevod: [1] *„U početku stvori **Bog** H430 nebo H8064 i zemlju H776.“*

H430 *Elohim, hebr.* אלהים *'ēlōhîm dakle množini, množinski oblik hebrejskog Eloah), najčešće starozavjetno ime prevedeno kao „Bog“. On se tumači kao »onaj prema kome je dužno poštovanje«.*

H8064 *hebr.* השמים *hašamajim (množina), šāmaî šamajim, označava i nebo nad zemljom (npr. Pnz 4:17) i zvjezdano nebo (npr. Pnz 4:19) i nebo kao Božje prijestolje (npr. Ps 2:4).*

H776 *hebr.*הארץ *ha´arec, 'ereṣ eretz: teritorij, zemlja i odnosi se na cijelu zemlju pod Božjom vlašću.*

Rabi Tcvi Nassi: „Kad sam otvorio svoju Bibliju *(Tanah - Tora u 24 knjige)*, već prva rečenica uvukla je moj um u duboku meditaciju. „U početku stvori **Elohim** (אֱלֹהִים **Bog množina**)“ i iz ovoga se ne može napraviti **On** (stvori) u jednini i istovremeno gramatički biti suglasan sa množinom (Bog u množini, Bogovi). Stoga mora postojati logično podudaranje između imenice i glagola. Naši kasniji rabini, koji su upili nevjerničke ideje, nisu mi mogli pomoći. Čak su i rabini dvanaestog stoljeća, kao *Aben Ezra*, govorili da Bog govori poput modernih kraljeva. Da je veliki učitelj Mojsije, blažene mu uspomene, znao za takvu upotrebu množine u odnosu na Boga, on bi također stavio glagol u množini „**oni su stvorili**“ umjesto „stvorio“. U svakom slučaju, Elohim je množina.“

„Otišao sam do R. Bechaija (Post 1,1), i on mi je objasnio riječ Elohim na sljedeći način: *„… Elohim (אֱלֹהִים) je složenica od dvije riječi tj. „**ovi su Bog**“. Množina je izražena slovom Jod* יְהִי *kao u Propovjedniku 12:1 izraženo (*וזכר את בוראיך *): „Sjeti se sada svog Stvoritelja.“Slovo* י *(J) u* בוראיך *izražava množinu, pa bismo stoga to trebali prevesti kao „**Tvoji Stvoritelji**“ („oni koji vas stvaraju“, **J** označava konstruktivno stanje muške množine). Tko je mudar razumjet će.“*

„U svojoj tjeskobi uma, otišao sam jednom od otaca i tražio upute o poštivanju Božje prirode. R. Simeon ben Jochai dao mi je sljedeće svjetlo na ovu temu, tako duboko zanimljivu nama Izraelcima (Zohar, sv. III., str. 65, Amsterdamsko izdanje).

1. *R. Eliezer je sjedio pred svojim ocem i rekao: „Budući da smo naučili da Elohim na svakom mjestu izražava Božju pravdu, kako to da gdje god sretnemo Adonaj JHVH (Post 15:8), taj JHVH (s desna na lijevo Jud Hei Vav Hei* יהוה *) se izgovara Elohim (*אֱלֹהִים*), iako slova riječi JHVH uvijek izražavaju Božju milost?“*
2. *Odgovorio mu je: „Pisano je u Pismu (Pnz 4,39): 'Spoznaj dakle danas i uzmi u srce [(1)] svoje da je JHVH* יהוה *On Elohim* אֱלֹהִים *“*
3. *Drugi odgovori: „Znam da ponekad pravda može postojati s milosrđem, a milosrđe s pravdom.“*
4. *Rekao je: „Dođi i vidi; tako je. Ime JHVH (*יהוה*) svakako izražava milosrđe; ali kada se milosrđe mora pretvoriti u pravdu, tada se riječ napisana JHVH (* יהוה *) čita Elohim (*אֱלֹהִים*).“*
5. *„Elizerov otac mu je rekao: Dođi i vidi misterij riječi JHVH (* יהוה *): postoje tri razine, svaka postoji sama za sebe; **ipak su Jedno, i tako ujedinjene da se jedna ne može odvojiti od druge**.“*

[(1)] ***H3820*** לֵב *(lēḇ) sredina (čovjeka), duša, srce (čovjeka).*

R. Tcvi Nassi: „Meni je jasno da jedinstvo triju razina ne mogu značiti određene Božje osobine. Koja tri atributa treba podrazumijevati pod tri razine? Zašto samo tri umjesto svih? Jedan atribut u Božanstvu jednako je velik kao i drugi. Pod ove tri razine moraju se razumjeti tri različita i suštinska bića u Elohimu. Čini se da je to bila doktrina mojih očeva, koju su rabi *Simeon ben Jochai* i drugi drevni učitelji sačuvali u svojim cijenjenim spisima (Zohar, tom III., str. 281, obratno).

Razmišljajući o Izrekama 8:14, *"Ja sam Razumijevanje, ja imam snagu,"* nisam imao ni trunke sumnje, da Razumijevanje ovdje znači isto samopostojeće Razumijevanje kao i samopostojeća Mudrost, Sin Božji, koji govori u ovom poglavlju, koju istinu R. Simeon ben Jochai potvrđuje (Zohar, sv. III., str. 290):

Tko je Razumijevanje? (Izr 8,14). Kada se Jod (Jahve) sjedini s Jod (Jahve), rađa se sin, i stoga se Razumijevanje (הניב) naziva Sin Božji (בֶּן יָהּ).

22 slova (hebrejskog alfabeta) obuhvaćaju *3 razine*. Slovo ***Kaf (כ)*** označava ***krunu Keter*** (naš nebeski Otac); a slovo ***Bet (ב)*** označava ***odnos***, ***razumijevanje (Sin***, jer hebrejska riječ za *razumijevanje* = ***הניב*** / ***binah***; sadrži 2 riječi (***בֶּן יָהּ/ Ben Jod-Hei, Sin Božji*** *).*
Binah se piše (sa desna na lijevo): bet, jod, nun, hei, a ova slova također tvore riječi 'ben jod-hei'), a JHVH uključuje oboje. Smatram da nisam previše hrabar u pretpostavci da su moji Oci smatrali da su ova tri stupnja u Elohimu tri suštinska bića ujedinjena u jedno; jer rabi *Simeon ben Jochai* objašnjava sebe govoreći (Zohar, sv. III., str. 288, versa, Amsterdamsko izdanje): *„Bog je Svjetlo u svom Trojstvu u jedinstvu.“*

Bog je Svjetlo u svom Trojstvu u jedinstvu

Mudre izreke 4:18, *„Ali put je pravednika kao svjetlo koje blista“;* i o tome je zapisano, Izaija 58:14, *„Tada ćeš uživati u Gospodinu.“* Tko je taj Put, iz kojeg svi putovi crpe svoje svjetlo, i o čemu ovise manja Svjetla?

To je Drevni (Dn 7,13), uzrok svih uzroka (primitivni uzrok), ta uzvišena Kruna, kroz koju postoje sve dijademe i krune (kruna nad krunama). Sve što je svjetlo prima svoje svjetlo od Njega, i stvoreno je da svijetli kroz Njega, a On je najviše i skriveno Svjetlo, koje se ne može spoznati (usporedi 1 Tim 6:16).

Daniel 7:13: „Gledah u noćnim viđenjima, i gle — s oblacima nebeskim dolažaše netko nalik Sinu Čovječjemu; i dospije do Drevnika vjekova, i dovedoše ga preda nj.“

1. Timoteju 6:16: „koji jedini ima besmrtnost, prebiva u nepristupačnoj svjetlosti, kojega nitko od ljudi ne vidje niti može vidjeti. Njemu čast i moć vječna! Amen.“

Drevni Sveti se otkriva (pronalazi u književnom izražaju) s tri Glave, koje su sjedinjene u Jedno, i ta Glava je tri puta uzvišena. Drevni Sveti je opisan kao Trojica; to je zato što su ostala Svjetla koja izlaze iz Njega uključena u Trojicu. Da su ova ostala Svjetla dva, jasno je iz onoga što slijedi, i da se misli na dva svjetla, bit će jasno prikazano u sljedećim dijelovima ovog djela. Ipak, Drevni je opisan kao dvoje (Dn 7,13). Drevni Jedan uključuje ovo dvoje (tj. dvoje se nalaze u njemu). On je kruna (Keter) svega što je uzvišeno; poglavar poglavara, tako uzvišen, da se ne može spoznati do savršenstva.

Tako su druga **dva** potpuna Svjetla (knjiž. Svjetleća), ali je Drevni Sveti opisan i kompletan kao **jedno**, i On je jedan, pozitivno jedan; tako su druga Svjetla ujedinjena i proslavljena u jedno; jer su jedno. Kad su drevni židovski učitelji govorili o Vječnome, **pazili su** da izbjegavaju svaki izraz koji bi čak mogao sugerirati na tjelesnost. Također nalazim u drugom slavnom djelu rabi *Simeona ben Jochaia* (Prijedlozi Zohara, glava xxxviii., str. 113, izdanje iz Amsterdama) ove riječi o misteriji Šehine slave Božje:

„Uzvišena Šehina obuhvaća Tri najviša Sefirota; o Njemu (Bogu) je rečeno (Psalam 62:12), „Bog je jednom govorio; dva puta sam to čuo.“ Jednom i dvaput znači Tri uzvišena Sefirota, za koje je rečeno: Jednom, jednom i jednom; odnosno Tri sjedinjena u Jednom. Ovo je tajna: Bog je govorio, jedan, dva, čuo sam Jednog (Boga).“

Iako se pod imenom Sefirot ponekad podrazumijeva deset Božjih atributa, ipak ćemo vidjeti u nastavku, da Sefirot često označava, kao u gore citiranom odlomku: 1. Jahve, 2. naš Bog, 3. Jahve; tri glave u božanstvu.

Svijet su stvorila Tri suštinska bića u jedinstvu Božanstva

Suvremenik *Rabina Simeona ben Jochaija* govori, ako je moguće, još jasnije o Tri različita Bića, u jednom nepodijeljenom Božanstvu. *Rabin Eliezar Hakkalir*, 70. godine po. Kr., podučavao je doktrinu o tri različita bića otkrivena u Božanstvu u svom komentaru na Postanak 1:1. Rabin Eliezar napisao je:

*„Kada je Sveti stvarao svijet, blagoslovljen On bio, stvorio ga je kroz tri Sefirota, naime kroz Sefer, Safer i Sippur, pod kojima se misli na Tri bića; jer je to zapisano u povijesti stvaranja, Postanak 2:4, ' Ovo su naraštaji nebesa i zemlje kad su stvoreni (*הב' בארב*). Naši rabini, blažene uspomene, objasnili su slovo* ה *u riječi kada su stvoreni ovako: kroz slovo* ה *(h)* ***On*** *je stvorio (što ukazuje da su nebo i zemlja stvoreni slovom "h"); tako je svijet stvoren kroz slovo* ה*; jer u ovom slovu* ה (što označava, **JHVH** הוהי) *je ukazao na tri Bića (*תויוה*), i to je tajna zakona, kada se kaže, 'u početku stvori Bog,' itd.; i poslije kada se kaže, 'U dan kada* ***Vječni Elohim*** *(*אֱלֹהִים הוהי*) stvorio zemlju i nebesa.' Psalmist (mir neka je s njim) je rekao, Psalam 33:6, 'Riječju Gospodnjom stvorena su nebesa i sva vojska njihova Duhom usta Njegovih.' "*

I opet, kaže isti pisac:

„Rabin, moj Gospodin učitelj blagoslovljene uspomene, objasnio je da su Sefer, Safer i Sippur ***sinonimi*** *za* ***Ja****,* ***Jahve*** *i* ***Boga*** *(Elohim), što znači da je svijet stvoren pomoću ova tri imena (tri bića, u Božanstvu)"*

Drevni židovski učitelji trudili su se da izbjegnu svaki izraz koji bi mogao implicirati bilo kakvu tjelesnu ideju u pogledu ljupkog Božanstva: stoga su koristili ovaj izraz, Tri imena; moderni bi pisci rekli tri osobe, ne pridajući tome nikakvu tjelesnu ideju; Bog je Duh. Pod „Imenom" židovski pisci vrlo često misle na Boga.

Tri imena ovdje znače tri Božanska bića u Bogu. Ime se često koristi u Svetom pismu umjesto Jahve: Psalam 20:1, *„Jahve te uslišio u dan nevolje; brani te ime Boga Jakovljeva";* Psalam 54:3 (hebrejski tekst)*;* Mudre izreke 18:10*, „Ime Jahvino je čvrsta kula: pravednik u nju bježi i siguran je";* Izaija 30,27 *„Gle, ime Jahvino dolazi izdaleka, gori gnjevom njegovim, a breme mu je teško: usne su mu pune gnjeva, a jezik mu je oganj koji proždire."*

Najjači potvrđujući dokaz drevnog vjerovanja u gore navedenu istinu, da su tri Bića u jedinstvu Božanstva, stvorila svijet, pročitao sam u Sefer Jetzira (Knjiga formacije):

„Da, JHVH, Vječni nad vojskama, Bog Izraelov, živi Bog, vječni kralj, milosrdni i milostivi, visoki i uzvišeni, koji nastanjuje vječnost, nebo, sveto je njegovo ime, stvorio je svijet kroz Sepher, Sapher, i Sippur, (tri bića u Božanstvu)."

Smatram da istu doktrinu podučava *rabi Menachem*, iz Recanatija, u svom komentaru na Ponovljeni zakon 10:17, to znači:

„Jer Jahve, Bog vaš, jest Bog, Bog nad bogovima i Gospodar nad gospodarima..." Često sam ti dao do znanja da u zakonu (Petoknjižju - Tora) ne postoji nijedno slovo o kojem ne ovise velike stvari. Uzmimo u obzir, on (Mojsije) ovdje prvo spominje posebno Božje ime JHVH, zatim, „Bog nad bogovima", i konačno „Gospodar nad gospodarima". Tako u Psalmu 136:1-3: 'Hvalite Gospodina, jer je dobar'; zatim, 'O zahvaljujte Bogu bogova'; a potom, 'O zahvalite Gospodaru gospodara.'

On aludira s ova tri Božja imena na Tri prva bića u Božanstvu. O prvom, on (David) kaže, stih 4, 'Onome koji jedini čini velika čudesa.' (Prema mišljenju Knjige stvaranja - Sefer Jetzira) U vezi s drugim Bićem, kaže David, stih 5, 'Onome, koji je Mudrošću (Izr 8) stvorio nebesa.' U vezi s trećim Bićem, on kaže, stih 6, 'Onome koji je razapeo zemlju nad vodama', itd. Bog, veliki, moćni i strašni. Bog, to jest Bog najviši. S ova tri pridjeva, veliki, moćni i strašni, on aludira na izvorna Bića (dosl. Očeve)."

Dužnost je svakog Izraelca da svakodnevno ispovijeda svoju vjeru u otajstvo Trojstva i jedinstvo u Trojstvu, kada izgovara svoje molitve. Ovo priznanje nije preuzeto iz ljudskog, već božanskog pisma, naime, iz Ponovljenog zakona 6:4, „Čuj, Izraele, Gospodin, Bog naš, jedan je Gospodin.“ U ovim riječima prvo čujemo jedninu Jahve, zatim množinu Elohim, naš Bog (striktno Bogovi), a zatim opet jedninu, Jahve, završavajući s Jedan (Echad), što znači: „*Ova tri imenovana suštinska bića su jedan Bog* .“

„Otkrio sam, na svoju beskrajnu radost, da se ovo tumačenje ovog odlomka u Židovskoj crkvi, davno prije kršćanske ere, smatralo jedinim istinitim.

Tako čitamo u Zoharu (tom ii., str. 43, versa, Amsterdamsko izdanje):

1. Propisani dnevni oblik molitve (ispovijedanje Jedinstva u Božanstvu) ima za cilj, da ga ti znaš i razumiješ.
2. שמע H8085 ישראל H3478 יהוה H3068 אלהינו H430 יהוה H3068 אחד H259 :Ponovljeni zakon 6:4 (s desna na lijevo)
   Rekli smo na mnogo mjesta da je ovaj dnevni oblik molitve jedan od onih odlomaka koji se tiču Jedinstva, a koje se uči u Svetom pismu. U Ponovljenom zakonu 6:4 prvo čitamo **JHVH**, zatim אלהינו „**Bog naš**“ (H430 *'ělôhîym el-o-heem'* množina od H433) i ponovno **JHVH** koji zajedno čine jedno Jedinstvo.
3. Ali kako tri imena mogu biti jedno? Jesu li doista jedno, jer ih nazivamo jednima? Kako troje može biti jedno, može se spoznati samo objavom Duha Svetoga, i to zatvorenih očiju.
   Ovo se doslovno odnosi na običaj, da kada izgovaramo ovu molitvu (Pnz 6,4), „Čuj, Izraele“ *(Šma-Israel*)*, zatvaramo oči. Učenjak će primijetiti, da rabin želi reći, da čak i zatvorenih očiju (s manjkavim razumijevanjem) možemo znati putem objave da su „Ovo Troje Jedno u Božanstvu.“
4. Ovo je također misterij glasa. Glas se čuje samo kao jedan zvuk, a ipak se sastoji od tri tvari, vatre, vjetra i vode, ali sve tri su jedno, kao što je naznačeno kroz misterij glasa.
5. Tako su (na ovom mjestu, Pnz 6:4) „**Vječni**, **Bog naš**, **Vječni**“, ali Jedno jedinstvo, tri supstancijalna Bića koja su Jedno; i to je naznačeno glasom koji osoba koristi u čitanju riječi, „Čuj, o Izraele,“ shvaćajući time s razumijevanjem (voljom) najsavršenije jedinstvo Njega koji je beskonačan; jer se sva tri (JHVH Elohim JHVH) čitaju jednim glasom, što ukazuje na Trojstvo.
6. A ovo je svakodnevna (ispovijest vjere) jedinstva, koje se objavljuje po Duhu Svetom u otajstvu.
7. Iako postoji toliko mnogo Osoba ujedinjenih u Jedinstvu, ipak je svaka Osoba Istina (jedina istina); i sve što radi jedan, radi i drugi.

** Šma Israel ili Šema Izrael (heb. šma' yiśra'el; 'Čuj, Izraele!') jedna je od najvažnijih molitvi u judaizmu. Ime je dobila po uvodnim riječima dijela Tore, Ponovljeni zakon 6:4-9, i središnji je dio večernje te noćne i jutarnje molitve. Unutar molitava, Šma Israel znači recitiranje tri odjeljka iz Tore, kao i prethodne i sljedeće pohvale. Također prema Nassijevom shvaćanju, Šma-Israel treba sadržavati misterij Trojstva, jer on kaže u svojoj knjizi: “Dužnost je svakog Izraelca priznati njegovu vjeru u otajstvo svakog dana Trojstva i jedinstvo u Trojstvu kada izgovara svoje molitve... U ovim riječima (Pnz 6,4) čujemo prvo jednog YHWH, zatim množinu Elohim, 'naš Bog' (točnije 'bogovi'), a zatim opet onaj, JHVH, u kombinaciji s 'Ein' (echad), što znači: 'Ova tri imenovana bića su jedan Bog.'"*

„Što jedan radi, to čini i drugi“, što je vidljivo iz Jedinstva koje oni tvore, jer među njima ne može postojati razlika u volji ili svrsi. Atributi jednoga moraju biti atributi drugoga, kao što uči *R. Menachem*, *Recanati*; njegove riječi su ove: *„Razlog zašto je rečeno: 'Tebi je pokazano da prepoznaš: da je Vječni, ON, je Bog, nema drugog osim Njega' (Pnz 4,35), dolazi od namjere da ne razdvajaš Urođene, tri Osobe ujedinjene u Vječnom, premda se o atributima govori u množini, ipak koji god atributi su u jednom, također su i u drugom.“ (Ovdje slijedi citat iz Zohara.)*

Rabi Menachem zaključuje: *„Ovo su tajne koje se otkrivaju samo onima koji žanju na svetoj njivi, kao što je pisano (Ps 25,14a): 'Tajna je Vječnog je s onima koji ga se boje.'“*

„Nakon što sam primio ovu vrijednu instrukciju, osjetio sam želju da dalje istražujem misteriju sadržanu u riječi אֱלֹהִים (Bog). Da je אֱלֹהִים (Bog) množina ne može se poreći i da postoji samo jedan Bog je istina za koju vjerujem da je potvrđena; ali moja je velika dužnost da tražim ispravno znanje o Bogu mojih očeva, da vidim ogromnu superiornost Boga Izraela nad bogom muslimana; velika razlika između אֱלֹהִים (Boga) iz Biblije i Kur'ana, koji nije bog. U svojoj tjeskobi otišao sam jednom od otaca i tražio upute o prirodi Boga. Rabi *Simeon ben Jochai* [3] mi je dao sljedeće svjetlo na ovu temu koja je od tako dubokog interesa za nas Izraelce. *(Zohar, Bd. iii., S. 66, Amsterdam Ed.)*

Sada apeliram na svakog iskrenog i nepristranog Izraelca ili kršćanina koji je pročitao ove stranice, nisam li u pravu kada tvrdim da je Židovska crkva čuvala אֱלֹהִים prije kršćanske ere i tijekom njezina dva stoljeća, **nauk o Trojstvu**, kao temeljni i kardinalni članak prave vjere?

Samo u Šekini (הניכש) (**H7935** „Jah je zauzeo svoje prebivalište,“), to jest, u Njemu koji je sjaj slave Božje, središnji stup u Božanstvu, može se vidjeti Misterij Troje u Jednom, i Jedno u Troje.

Rabin Simeon ben Jochai, u svojim uputama o molitvi, aludirajući na Pjesmu nad pjesmama 2:6 „Njegova je lijeva ruka pod mojom glavom, a Njegova desnica me grli“ kaže (Tikkune Zohar, str. 66, versa, pogl. xviii., Amsterdamsko izdanje):

„Dođi i vidi! Jahve i Adonaj (Gospodin) i Njegova Šekina, su Sveti blagoslovljeni, a Njegova Šekina je između dvije linije: ***Jahve na desnoj strani****, a* ***Adonaj, Gospodin, na lijevoj****; i oni su svijetlo staklo, ali bez Šekine to je tamno staklo (bukvalno, ne daje svjetlost).* ***U Pravedniku****,* ***Šekina, je Jahve Adonaj jedno****.“*

Isti figurativni jezik nalazimo u Pjesmama nad pjesmama 2:6 *„Lijeva je ruka njegova meni pod glavom, a desnom me grli.“* - **dvije ruke**, Jahve s desne strane i Adonaj s lijeve strane.

„U srednjem stupu, ***u tajanstvenom Amenu****, Jahve i Adonaj su jedno jedinstvo*.[2]

** Doslovno: „****U otajstvu Onoga koji je Istina****.“ Izaija 65:16, „Tko se blagoslivlja na zemlji, blagoslivljat će se u Bogu istine.“*

Šekina, obično prevedena kao „slava Božja“, doslovno znači prebivalište, prisutnost Boga, koji je boravio u Svetinji nad svetinjama u Šekini, koju je moj učitelj, rabi Simeon ben Jochai, nazvao u gornjem odlomku, 'Pravednik, Amen' (Istina) i Srednji stup. Ovaj odlomak u potpunosti je objasnio Filon, Židov, 40. godine nakon Krista. Bio je čovjek visokog autoriteta u svom narodu. Bio je jedan od trojice veleposlanika koji su poslani Kaliguli da zamole uklanjanje carevog kipa iz Svetinje nad svetinjama. Philo, u svom djelu, „Abrahamova seoba,“ ima ovaj izvanredan odlomak, gotovo doslovno s gornjim:

„Otac svih stvari je u sredini, koji se u Svetom pismu naziva svojim pravim imenom, Onaj koji jest; ali sa svake strane su moći (dvije), koje su najstarije i Njemu najbliže; od kojih se jedna naziva Kreativna a druga Kraljevska moć.

Kreativna Moć je Bog, jer je njome On postavio i uredio sve stvari; a Kraljevska se vlast naziva Gospodom, jer ispravno je da Tvorac upravlja i zapovijeda onim što je stvoreno. On, dakle, koji je sredina, praćen svakom od svojih moći, predstavlja inteligentnom umu pojavu ponekad Jednog, ponekad Troje.“

[2] Pod Adonajem, Gospodinom, R. Simeon ben Jochai misli na Duha Svetoga (Ruach HaKodesh); dok pod Jahvom (Jud Hei Vav Hei), on misli na našeg nebeskog Oca.

[3] Shimon bar Yochai, također poznat pod akronimom Rashbi, bio je tanaitski mudrac iz 2. stoljeća. Bio je jedan od najistaknutijih učenika rabina Akive i divili su mu se mnogi ortodoksni Židovi koji su mu se pripisivali autorstvo Zohara, glavnog djela kabale.

Zaključak rabina Tcvi Nassia

„Opet, pitao bih svakog pravog i iskrenog Izraelca ili kršćanina, … , može li se i dalje ustrajati u optuživanju kršćanske religije za politeizam ili jednu vrstu politeizma?

Jao! **Judaizam**, kakav je sada, poriče pravu i biblijsku vjeru svoje drevne i primitivne Crkve, i **uči da postoji veliki i mali Jahve**.

Sefer Jetzira („Knjiga formiranja“ ili „Knjiga stvaranja“) je drevna kozmološka rasprava koja je postala poznata u židovskom kontekstu, a koja opisuje bitne elemente stvaranja u njihovom nastanku (kozmogoniji) i njihovoj strukturi. Sefer Jetzira (Yetzirah) je važno djelo kabale. Prvi otisak, preveden na latinski, nastao je u Parizu 1552. godine poslije Krista. Prvo tiskano hebrejsko izdanje bilo je u Mantovi 1562. godine. Danas su dostupna različita izdanja, od kojih neka uključuju i implicitne tekstove komentara. Čitatelj bi trebao znati da su Zohar, Bahir i Sefer Jetzira tri najautoritativnija djela kabale koja je židovski misticizam.

Čitaj doktrinu *rabina Abada* u komentaru *rabina Abada* na knjigu *Yetzirah, str. 1, Mantua Ed.* :

*„A Metatron [(4)], (čuvar Izraela), princ Božjeg lica, naziva se mali Jahve. U odlomku (Ponovljeni zakon 11,7) je zapisano: „Ali tvoje su oči vidjele sva **djela** koja je **veliki Jahve** učinio“, 'implicirajući' da postoji i Jedan mali,* stoga je rečeno u Thori *(Zakon, Izlazak 23 :21: „Poštuj ga i slušaj! Ne buni se protiv njega, jer vam neće opraštati prekršaje: ta moje je ime u njemu.“). Čuvajte Ga se, slušajte Njegov glas, ne izazivajte Ga; jer **On neće oprostiti** vaše prijestupe.“*

Rabi Tcvi Nassi kritički komentira tu doktrinu R. Abada na knjigu Sefer Jetzira*:*

Izvorni tekst je: " *… sva ta **velika djela** što ih je **Jahve** učinio*." Doktrina *R. Abada* posrednički konstruira, t.j. smiješta riječ „veliki“ između „djela“ i „Jahve“ u statičku konstrukciju. *R. Abad* izvrće Sveto pismo u ovoj i sljedećoj klauzuli, iz Izlaska 23:21, kako bi uspostavio svoju doktrinu politeizma, da postoji mali Gospodar, i veliki Gospodar. On transponira pridjev "veliki", koji pripada "djelu", i stavlja ga ispred "Gospodina". U citatu iz Izlaska 23:21, on se trudi dokazati da postoje dvojica koji mogu oprostiti grijeh, mali i veliki Jahve.

*„**Ali On ne kaže**: **Neću oprostiti tvoje prijestupe**! Takvu doktrinu kakvu R. Abad tako podučava, svaki će iskreni i pravi Izraelac sa mnom mrziti; jer će vidjeti kako je moderni judaizam izopačio ne samo Sveto pismo, već i nauk o Trojstvu, kao i ono što se tiče Metatrona, Princa, izrazite slike Božjeg lica ili osobe.“*

„Sveto pismo, kao što je prikazano na ovim stranicama, i naši drevni učitelji su me poučili da sva tri suštinska bića u jedinstvu božanstva imaju jednu volju i svrhu; ako Jedan oprašta prijestup, to čine i Drugi. Sveto pismo prikazano na ovim stranicama i naši drevni učitelji naučili su me da sva tri suštinska bića **u Jedinstvu Božanstva** (אֶחָד הוּא) **imaju jednu volju i svrhu; ako Jedan oprašta prijestup, to čine i Drugi**.“

(Zohar, vol. ii., p. 43, reverse, Amsterdam Ed., p. 23, 7.):
„Iako je toliko mnogo osoba ujedinjeno u jedinstvu, ipak je svaka osoba istina (istinita Jedna), ono što jedna čini, čini i druga.“

Završno *Rabi Tcvi*: *„Svrha ovog dijela je pokazati da je **božanstvo Mesije i tri stupa božanstva** doista židovski koncept. Budući da je moderni judaizam začepio izvor vode spasenja, moja je molitva: **„Gospodine, spasi narod svoj, ostatak Izraelov.“***

[(4)] Rabin Simeon ben Jochai kaže (Zohar, tom III, str. 227, izdanje iz Amsterdama): „Srednji stup (u Božanstvu) je Metatron, koji je postigao mir gore, prema tamošnjem veličanstvenom stanju.“

1. Postanak

Mnogi netočni prijevodi zamagljuju nažalost velik dio istine. Na primjer, Postanak 1:1-2: "U početku stvori Jahve nebo i zemlju, ***i zemlja*** *H776 ('ereṣ) Eretz: teritorij, zemlja)* ***bijaše pusta*** *H8414 (hebr. tohu wa bohu; tōhû bezobličnost, zbrka), i prazna H922 (bôhûw, bo'-hoo; iz neiskorištenog korijena - što znači biti prazan; praznina, tj. površinski nerazlučiva ruševina: - praznina), i tama je ležala u dubini." Na hebrejskom se kaže: "****zemlja je bila pusta i postala je divlja****." (5)*

(King James Version Bible) 1. Mo 1:2*: "****And the earth*** *was without H8414 form, and void H922; and darkness was H6440 upon the face of the deep. "* ili (Elberfelder 1905) ***Und die Erde*** *war wüst und leer, und Finsternis war über der Tiefe;*

Ali nije bilo tako sa zemljom, kao što nam pokazuje sljedeći stih: *„****i zemlja bijaše opustošena****, prazna, beživotna i uništena, i tama bijaše nad bezdanom."* Hebrejski izraz „i" na početku stiha Postanka 1:2 dokazuje, prema njegovoj upotrebi u hebrejskom (kao i kod većine drugih jezika) kazuje da prvi stih nije sažetak onoga što slijedi, već izjava o prvom događaju u zapisu.

Jer da je stih Postanka 1:2 samo sažetak, to bi bio stvarni cilj priče, a svakako ne bi započinjao povezujućim veznikom "i". Stoga, u drugom stihu Postanka nemamo pojedinosti onoga što se čini kao „opća izjava" prethodnog stiha 1, već izvještaj o potpuno drugačijem događaju, događaju koji je uslijedio nakon događaja iz stiha 1. Stih 2 pokazuje da se događaji koji su tamo opisani nisu odnosili na fiksno zvjezdano nebo, **već samo na zemlju i njenu neposrednu blizinu**, a što je taj događaj bio pokušati ćemo sada otkriti.

Strongs H922: na hebrejskom *bohuw*; je imenica muškog roda: nerazlučiva ruševina; ruinirano; ruševina; neselektivno ruinirano; praznina.

Prema prijevodu Biblije (*KJV*), *„Zemlja je bila bezoblična (bez oblika) i prazna."* Ali to nije značenje onoga što je zapravo rečeno na hebrejskom, već očito lažna ilustracija utjecaja grčke *legende o Kaosu* u prijevodima Biblije.

Komentar: Legenda o Kaosu je izvorno potjecala, koliko znamo, od drevnog poganskog pjesnika *Hesioda (700 pr. Kr. Ἡσίοδος Hēsíodos).* On je napisao da je Kaos prva stvar koja je postojala. Prema etimologiji, Kaos znači „praznina koja zijeva … spremnik za stvorenu materiju." No riječ je ubrzo izgubila svoje strogo značenje i počela se upotrebljavati za neuređenu, bezobličnu masu od koje su navodno bili stvoreni nebo i zemlja. Pjesnik *Ovidije (Publius Ovidius Naso)* opisao je pojam „kaos" u svom djelu „Metamorfoze: I. Kap." kao „bezoblična gomila". *Ovidije* je stvorio idola Janusa, za kojeg se kaže da je kaos i prabiće. Grci i Rimljani su mislili da je svemir nastao iz kaosa. Tako je ova legenda o kaosu našla put u prijevode Biblije.

G.H. Pember: riječ u stihu 2 označava „prazninu" ili „neselektivno ruinirano; praznina". U ovom slučaju autorizirani prijevod King Jamesa je prihvatljiv, iako bi izraz „ruševina" bio prikladniji, kao što ćemo sada vidjeti.

(Mickelson's Enhanced Strong's Dictionaries of the Greek and Hebrew Testaments): (6)

Strongov H8414 tohuw (to'-hoo), Dio govora: imenica:

1. **pustoš (površine)**, tj. pustinja.
2. (figurativno) bezvrijedna stvar.
3. (adverbijalno) uzalud.

KJV: zbrka, prazno mjesto, bez oblika, ništa, ništavilo, ispraznost, ispraznost, otpad, pustinja

(5) *Vidi Rotherham's Emphaised Bible:* ***Sada je zemlja postala pusta i divlja****, a tama je ležala na licu bijesne [uzburkane] dubine. - ali se Duh Božji nadvijao nad vodom. Vidi također germanizirani hebrejski Martina Bubera, govor koji je više u skladu s upotrebom hebrejskog predloška: „Die Erde aber war Irrsal und Wirrsal. Finsternis über Urwirbels Antlitz. Braus Gottes schwingend über dem Antzlitz der Wasser".*

(6) *Engleski rječnici Textus Receptus, Stephanus iz 1550. i Ben Chayyim iz 1525.*

Strongov H922 bohuw (bo'-hoo), Dio govora: imenica:

1. **praznina**, ispraznost.
2. (površno) **nerazlučiva ruševina**.
[od neiskorištenog korijena (što znači biti prazan)]
KJV: praznina, poništiti.

Strongov H6440 פְּנִים paniym (paw-neem') množina (ali uvijek kao jednina) neupotrijebljene imenice (paneh {paw-neh'}; od H6437); lice (kao dio koji se okreće); koristi se u raznim primjenama (doslovno i figurativno). Dio govora: imenica. פָּנֶה [od H6437] paneh (paw-neh') [jednina (ali uvijek kao množina) neupotrebljene imenice] također (s prijedložnim prefiksom) kao prijedlog prije (-vrijeme). {koristi se u velikom broju aplikacija, doslovno i figurativno} פָּנָה pânâh, paw-naw'; implicirano, suočiti se, tj. pojaviti se, pogledati, itd.

1. lice (kao dio koji se okreće).
2. (s prijedložnim prefiksom, kao prijedlog) **prije** i sl.

KJV: prije vremena, eng. a-(be-)fore(-time), prijašnje vrijeme, prošlo vrijeme

Jedna hipoteza je da je rana kataklizma uništila Zemlju, koja prije nije bila bez oblika i praznine. Ovo je bila Jahvina presuda prethodnim civilizacijama zbog njihove zloće (sage o civilizacijama Mu i Antlantide). Dvije riječi, tohu i bohuw, nalazimo u Svetom pismu u dva druga odlomka; u oba se koriste za izražavanje „propasti" izazvane izljevom Božjeg gnjeva. U proročanstvu, Izaija 34:11, nalazimo ovaj izraz nakon zastrašujućeg opisa pada Idumeje (tj. Edoma) u dan Božje osvete:

„... On će razvući mjernu liniju pustoši i visak pustoši (ili visak propasti, praznine)." (Izaija 34:11b. prijevod sa Njemačkog, Sch2000)

U hebrejskom su riječi „pustošenje" i „opustošenje, ruševina, praznina" u Izaiji iste riječi koje su u Postanku 1:2 prevedene kao „bez oblika" i „prazno", a značenje je, baš kao što arhitekt pažljivo koristi mjerno uže i visak da bi savršeno podigao zgradu, tako će Bog propast Idumeje (tj. Edoma) učiniti potpunom. U ovom trenutku nema načina da pogrešno shvatimo značenje ovih riječi: a drugi je odlomak još uvjerljiviji. Jer Jeremija 4:23-27 uspoređuje uništenje Judeje i Jeruzalema s ruševinom prije Adama i uzvikuje:

„[23] Gledam zemlju: pusta je, evo, i prazna, nebesa: svjetlost im iščezla. [24] Gledam brda: gle, tresu se, a svi se humci uzdrmali. [25] Gledam: evo čovjeka nema, ptice nebeske sve su odletjele. [26] Gledam: plodno polje, evo, opustje, sve gradove razori Jahve žestinom gnjeva svoga. [27] Da, ovako govori Jahve: Sva će zemlja biti poharana, ja ću joj zadati posljednji udarac. [28] Na to će se zemlja u crno zaviti, a nebesa, gore, potamnjeti. Jer rekoh, i neću se raskajati, odlučih i neću odustati. "

Stoga vidimo: hebrejski "tohu" znači "opustošenje, uništenje", ili: "**ono što je uništeno**"; a "bohu" znači: "razoren, prazan"; **ono što je bilo ispražnjeno**"; moguće također s obzirom na odsutnost svega života, jer: "Pogledah, i gle, nije više bilo ljudskog bića ..."

Osim toga: hebrejski glagol "havah", koji je preveden kao "bilo", ponekad se koristi s jednostavnim akuzativom u značenju: (engleski: to become): "biti napravljen", "postati" ili "postala".

Primjer za to nalazimo u priči o Lotovoj ženi, za koju nam je rečeno da je "postala (havah) stup od soli." (Post 19,26), tj. pretvorena je u stup soli. Takvo značenje je daleko najbolje za naš kontekst: mi ga usvajamo i prevodimo Postanak 1:2 ovako: *"I zemlja postade pustinja, razrušena i beživotna, i tama se nadvila nad bezdan."*

Trebaju li dodatni dokazi da se dokaže da Postanak 1:1 ne opisuje kaotičnu masu, koju je Bog prvo stvorio i kasnije oblikovao, imamo izravno i pozitivno jamstvo o tome u 45. poglavlju Izaije, jer nam je rečeno da je Bog stvorio zemlju da ne bude "otpad", ne u ruševinama, već "da bude naseljena". Izaija 45:18: *"Da, ovako govori Jahve, nebesa Stvoritelj - on je Bog - koji je oblikovao i sazdao zemlju H776 ('ereṣ, Eretz: teritorij, zemlja), koji ju je učvrstio i nije je stvorio pustu, već ju je uobličio za obitavanje: "Ja sam Jahve i nema drugoga."*

Riječ “tohu”, kakvo god joj značenje proizvoljno dali, stoga ne može opisivati najranije stanje zemlje. Ali prevoditelji su sakrili ovu činjenicu prevodeći “tohu” kao “prazan” ili “vain”, tj. beskoristan. Prevoditelji teško da su mogli usporediti odlomke u kojima se pojavljuju *tohu* i *bohuw*, ili bi sigurno prepoznali ispravnost njihovog prijevoda, kao u Izaijinom sadašnjem pozivanju na povijest stvaranja i stanje Zemlje.

Stoga nalazimo zakopane **ruševine** gradova **starijih od Adama** i kosture koji se mogu datirati postupkom C14 [(7)] do tisućama godina ranije. O tome nam govori sama Biblija.

(KJV) 1. Mo 1:24-25:

“ [24] And God said, Let the earth bring forth the living creature after his kind, cattle, and creeping thing, and beast of the earth after his kind: and it was so. [25] And God made the beast of the earth after his kind, and cattle after their kind, and every thing that creepeth upon the earth after his kind: and God saw that [it was] good.”

Postanak 1:24-25:

*„[24] I reče Bog: »Neka zemlja iznjedri **žive stvorove** H5315 prema njihovim vrstama: stoku i gmazove i zvjerad zemaljsku H776, svaku prema svojoj vrsti H4327.« I bi tako. [25] I načini Bog zvjerad H2416 (točnije, živad) zemaljsku prema njihovoj vrsti, i stoku H929 (zapravo, glupu zvijer) prema njezinoj vrsti H4327, i sve što gmiže po zemlji H127 prema njihovim vrstama. I vidje Bog da je dobro.“*

Strongs H5315 נֶפֶשׁ (nēpeš) *nephesh*, konkretna imenica koja znači „**živa duša**“, od Strongovog H5314 נָפַשׁ *naphash*, primitivni korijen koji znači „disati“. Stari **piktogrami** sada su ***nun*** + ***pey*** + ***shin***:

nun נ, ן = **sjeme**, pa nastavi, **nasljedniče**, sine
pey פ, ף = usta, tj. otvoriti, **puhati**
shin ש = dva **prednja zuba**, opet

Usporedba koja se govori odnosi se na **neprestano** (**nun**) **puhanje** (**pey**) **kroz prednje zube** (**shin**); tj. **disati**.

Znači: **duša**, **ja**, **život**, **stvorenje**, **osoba**, **apetit**, živo biće, **želja**, **emocija**, **strast**; 1.a.) disanje, tvar ili **entitet koji diše**, **duša**, **unutrašnjost čovjeka** 1.b.) živa bića 1.c.) **živa bića** (sa životom u krvi) 1.d.) **sam čovjek**, **ja**, **osoba** ili **pojedinac** 1.e.) **Sjedište želja** 1.f.) **Sjedište emocija i strasti** 1.g.) **Mentalna aktivnost** 1.g1.) **Voljna aktivnost** 1.h1.) **Aktivnost likova** 1.i1.)

Strongs H4327 מִין (mîn) vrsta, ponekad vrsta (obično životinja). Skupine živih organizama **pripadaju** istoj stvorenoj „**vrsti**“ **ako potječu iz istog genskog fonda predaka**. To ne isključuje pojavu novih vrsta jer predstavlja rascjep u izvornom genskom fondu.

Strongs H2421 חָיָה חָיָה[usporedi H2331] (ḥāyāh ḥāwāh) živi, imaj život, ostani živ, održavaj život, živi zauvijek, oživi, budi živ, oživi ili ozdravi.

Strongs H929, בְּהֵמָה (bəhēmah) **behemah**; konkretna imenica koja znači „**životinja**“ (riječ se prevodi kao stoka!); od neimenovanog, neupotrebljenog primitivnog korijena nesigurnog značenja. Prema starohebrejskom leksikonu je **korijen imenice** od 3 slova ***bet*** + ***hey*** + ***mem***.

bet ב *= tj. kuća, **obitelj**, u, unutar*
hey ה *= Čovjek s podignutim rukama znači gledati, otkrivati, diviti se, **obožavati**, **disati***
mem מ ם *= voda, dakle kaos, moćna, **krv***

*Referirajući se na korijen (**mem**), točnije vodu -> kaos -> krv -> (**hey**) pažljivije pogledati (**bet**) -> pomnije, unutar obitelji, H120 אָדָם ('āḏām, adam); H122 אֱדֹם ('āḏōm, aw-dame).*

*Strongov H120: 'adam od H119; rumen, tj. ljudsko biće (pojedinac ili vrsta, čovječanstvo, itd.); **Hebrejski leksikon Brown-Driver-Briggs**: 'adam; čovjek, čovječanstvo; čovjek, ljudsko biće;*

Strongov H122: 'adom (izgovara se aw-dome') od H119; ružičast: - crven, rumen u licu. ***Hebrejski leksikon Brown-Driver-Briggs****: 'âdôm; crven, rumen (čovjek), crven konj, junica, odjeća, voda, leća Dio govora:* ***pridjev***

Čovjek iz Postanka 1:26:

I reče Bog: „Načinimo čovjeka ***H120*** *אָדָם ('ăḏām, adam) na svoju* ***sliku*** ***H6754****, sebi slična, da bude gospodar ribama morskim, pticama nebeskim i stoci* ***H929*** *(životinja) - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji!"*

U njegovu liku, Strongov H6754 צֶלֶם (ṣelem) *tselem tseh'-lem* od neupotrijebljenog korijena koji znači **sjena**; **sličnost; dakle reprezentativan lik**, osobito **idol**: slika, isprazna predstava, fantom, tj. (figurativno) privid. To što smo stvoreni na Božju sliku znači da sebe moramo smatrati posebno vrijednima i bogato opskrbljenima značenjem, potencijalom i odgovornostima. To znači da smo stvoreni zato da odražavamo Boga u svom razmišljanju i postupcima. Mi trebamo biti i činiti na ograničenoj razini ono što Bog jeste i čini na neograničenoj razini.

Stvaranje ljudskih bića, **množina muškaraca i žena** u Postanku 1:27-28:

*„**27** Na svoju sliku stvori Bog čovjeka* ***H120*** *(**'adam**), na sliku* ***(8)*** *Božju on ga stvori, muško* ***H2145*** *i žensko* ***H5347*** *stvori ih. I blagoslovi ih Bog i reče im: „Plodite se, i množite, i napunite zemlju, i sebi je podložite! Vladajte ribama u moru i pticama u zraku i svim živim stvorovima što puze po zemlji!" **28** I Bog ih blagoslovi, i reče im Bog: »Plodite se i množite* ***i napunite zemlju****, i sebi je podložite!"*

Ne možete napuniti ono što nikada ranije nije bilo popunjeno ili se punilo. Stoga bi „napuniti" bilo, nešto brojčano dovesti opet na određeni nivo.

H2145 זָכָר (zāḵār) = **mužjak** (ljudi i životinja), H5347 נְקֵבָה (nəqēḇāh) = **žensko** (ljudi i životinja)

(7) *„Sada se čini da je stopa raspadanja C14 u živim organizmima oko 30 posto niža od stope njihove proizvodnje u gornjoj atmosferi. Budući da je količina C14 u atmosferi sada u porastu, može se pretpostaviti da je količina C14 nekada bila ravnomjerno niža nego danas. Na primjer, prema literaturi, testiranje nuklearnog oružja gotovo je udvostručilo atmosferske razine ugljika-14 u 1950-im i 1960-im godinama. Ova razina je izmjerena 1965. godine. Razina ugljika u bombi bila je oko 100% iznad normalne razine između 1963. i 1965. godine.*

Razina ugljika u bombama dosegla je vrhunac na sjevernoj hemisferi 1963., a na južnoj hemisferi oko 1965. Iako je testiranje nuklearnog oružja sada zabranjeno, „učinak bombe" se nastavlja. Prema literaturi, dio viška C-14 proizvedenog tijekom testiranja nuklearnog oružja već je djelomično iscrpljen globalnim ciklusom izmjene ugljika. Od 1990-ih, razine C-14 bile su otprilike 20% više od teoretskih razina temeljenih na 1950. Ovo bi stanje rezultiralo neobično niskim omjerima C14/C12 u starijim fosilima. Takav bi se fosil protumačio kao mnogo stariji nego što stvarno jest. ... Kreacionisti tvrde da starost atmosfere mora biti manja od 20 000 godina budući da C14 još nije dosegao svoju ravnotežnu stopu."

(8) *… na svoju sliku, … Jahve (יַהְוֶה) Prema istraživačima jevrejske kulture, ljudski gen bi imao potpis Božjeg imena sa 4 slova tetragramatona.*

ה (he) ו (vav) ה (he) י (jod), Tetragramaton (hebr. čitaj sa desna na lijevo).... ***JeHoVaH*** *su* ***Jod*** *(10),* ***He*** *(5),* ***Vav*** *(6) i* ***He*** *(5), gematrija = 10 + 5 + 6 + 5*

Jer u DNK, cistein sulfidne veze kao parovi nukleotida, koji drže dva lanca DNK zajedno, i one nakon 10. para nukleotida, opet nakon 5. para nukleotida, zatim 6 parova kasnije, pa opet 5 parova kasnije, tako da formiraju četiri "vezne točke".

*Ako ove četiri (vezujuće) cisteinske točke stavite u njihov redoslijed u odnosu na hebrejsko pismo, dobićete zadivljujući rezultat: … 10. slovo "**J**od ili Yod", 5. slovo "**H**e ili Heh", 6. slovo "**V**av ili Waw", nakon čega slijedi 5. slovo "**H**e ili Heh"; Božje ime je na svakom živom kromozomu, pa se ispostavilo da svaki pojedinačni lanac ljudske DNK ima napisano Božje ime kao svojevrsni Božji potpis! Jedna od najčešćih četiri slova u genima bila je JHVH ili YHWH, puno ime Boga; Pojavio se 500 puta u svakoj ćeliji. (https://godindna.nz/names_of_God.html)*

2. Postanak

*"Jahve, Bog, napravi **čovjeka** H120 אָדָם ('ādām, adam) od praha zemaljskog H127 הָאֲדָמָה ('adamah ad-aw-maw' od H119) i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek **živa duša** H5315 לְנֶפֶשׁ (nefeš)" „(Postanak 2:7)*

Postoji velika razlika između događaja STVARANJA (ono što je stvoreno) opisanog u 1. Postanku i događaja OBLIKOVANJA (ono što je napravljeno) opisanog u 2. Postanku. Uobičajena je praksa za većinu kršćana pretpostaviti da je drugo poglavlje jednostavno ponavljanje prvog poglavlja, s dodatnim informacijama. Ali kada pomno pogledamo razlike između dva događaja u dva poglavlja, postaje gotovo nemoguće povjerovati da oni opisuju isti događaj.

U starozavjetnoj knjizi Postanka nalazimo zapisano podrijetlo ljudske rase. U stvari, nalazimo DVA izvještaja, jedan u prvom poglavlju, a drugi u drugom poglavlju, a oba su naizgled proturječna. U prvoj priči o stvaranju, ljudi su stvoreni NAKON ostalih životinja:

*"I stvori Bog zvijeri zemaljske po vrstama njihovim, stoku po vrstama njihovim i sve što gmiže po zemlji po vrstama njihovim. I vidje Bog da je dobro. I reče Bog: "Načinimo **čovjeka* na svoju sliku**, po našem obličju: i neka imaju vlast nad ribama morskim i nad pticama nebeskim i nad stokom i nad svom zemljom i nad svim gmizavcima što gmižu po zemlji. Tako stvori Bog čovjeka na svoju sliku, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih" (Postanak 1,25-27).*

*u nekim drugim prijevodima Biblije, npr. svi njemački prijevodi, umjesto "čovjeka" u jednini, prevodi ovdje sa množinom "**ljude**".

Ljudi su u 2. Postanku stvoreni PRIJE životinja!

*I reče Jahve Bog: "Nije dobro da **'adam** bude sam; načinit ću mu pomoćnicu koja mu odgovara. I stvori Jahve Bog od zemlje sve zvijeri poljske i sve ptice nebeske; i dovede ih **'adam** da vidi kako će ih nazvati; i kako god **'adam** nazva svako živo stvorenje, tako mu bijaše ime" (Postanak 2:18-19).*

U prvoj priči o stvaranju, prvi muškarac i žena stvoreni su ISTOVREMENO:

*„I stvori Bog čovjeka na svoju sliku, na sliku Božju stvori ga; **muško i žensko stvori ih** …." (Postanak 1:25-27).*

Zatim, u drugom izvještaju, PRVO je stvoren muškarac, ONDA životinje, ONDA tek žena iz muškarčeva rebra.

*" 21 Tada Jahve, Bog, pusti tvrd san na **Adama** [**aw-dawm**] (te on zaspa, pa mu izvadi jedno rebro, a mjesto zatvori mesom. Od rebra što ga je uzeo **'adam** napravi Jahve, Bog, ženu H802 אִשָּׁה ('iššāh) pa je dovede **'adam**. " (Postanak 2,21).*

Biblija ovdje kaže da, Svevišnji nije uzeo bilo koje živo tijelo ***'adam*** (vrsta, čovječanstvo općenito) iz kojega će oblikovati „***čovječicu***" *(H802 'iššāh, jer od **muškarca** H376 'îš je ta uzeta)*, već je u tu svrhu Bog uzeo jedan dio od „uzvišenog" Adama ***[aw-dawm]*** kojem je udahnuo dah života. Ovdje kao da se svjesno želi pokazati na bitnu razliku između „tijela ljudske rase" ***['adam]*** i „Adama" ***[aw-dawm]*** koji ima **život vječni**, koji mu je udahnuo Bog osobno!

Manfred Barthel piše *(Što Biblija stvarno kaže, str. 33)*: „Čitatelj koji ništa ne sumnja... suočen je sa zbunjujućim problemom u prva dva poglavlja Postanka: dva uzastopna i međusobno kontradiktorna izvještaja o stvaranju. U prvom izvještaju Bog stvara nebo, oceane i zemlju, a čovjek [množina = čovječanstvo] je posljednji događaj na programu; u drugom nam je jednostavno rečeno da je 'Gospodin Bog zasadio vrt na istoku u Edenu', a čovjek [jednina] je prvo stvorenje koje će biti dovedeno u postojanje. Čini se da je ovo u najmanju ruku prilično očigledna nedosljednost".

Dakle, koji je odgovor na ovu zagonetku? Kako možemo objasniti te nedosljednosti?

Što govore referentni radovi

Većina komentara i biblijskih referentnih djela navodi da su ova dva izvještaja paralelna i da se međusobno nadopunjuju, potonji u drugom poglavlju donosi više detalja nego što je navedeno u prvom poglavlju. Primjer ovog rezoniranja može se pronaći u rječniku *Insight On the Scriptures (Vol. 1, p. 528)*!

"Pri kraju šestog dana stvaralačke aktivnosti, Bog je doveo u postojanje potpuno novu vrstu stvorenja, nadmoćnije od životinja iako niže od anđela. To je bio čovjek, stvoren na Božju sliku i sličan njemu. Dok Postanak 1:27 ukratko govori o ČOVJEČANSTVU 'muško i žensko stvorio ih je [Bog]', PARALELNI IZVJEŠTAJ u Postanku 2:7-9 pokazuje da je Jahve Bog stvorio čovjeka od Praha (אֶרֶץ *'ereṣ, Eretz: teritorij, zemlja)* zemaljskog, puhnuo mu u nosnice dah života, i ČOVJEK je postao živa duša, za koju su osigurani rajski dom i hrana" *(Watchtower Bible and Tract Society of New York, Inc. 1988.)*.

Ovo je općeprihvaćeno vjerovanje, a ako biste pitali gotovo bilo kojeg kršćanina tko je bio prvi čovjek, oni bi neizbježno odgovorili da je to bio Adam i da to odražavaju dva izvještaja u Postanku. Postoje, međutim, neki kršćani koji NE vjeruju da su Adam (i Eva) bili prva dva čovjeka koje je stvorio JAHVE Bog. Oni vjeruju da je **šestog dana** stvaranja JAHVE Bog stvorio čovječanstvo, dok je **osmog dana** stvaranja (vrijeme koje slijedi nakon JAHVINOG dana odmora) posebno stvorio Adama i Evu. Tko je u pravu?

Prije nego što se udubimo u ovu intrigantnu temu, pogledajmo neke stvarne starozavjetne izvedbe prvog i drugog poglavlja Postanka. Prvo, primijetite kako *Svici s Mrtvog mora* prevode Postanak 1:26-27 *(Preveli M. Abegg/P. Flint/E. Ulrich, The Dead Sea Scrolls Bible 1999.)*:
[**26** I reče Bog, "Načinimo LJUDE na svoju sliku, na svoju priliku, i neka] imaju vlast nad ribama morskim, i nad pticama nebeskim, [i nad stokom, i nad SVIM Zemlju, i nad svakim gmizavcem što gmiže] na zemlji." **27** I STVORI Bog ČOVJEČANSTVO [na svoju sliku, na sliku Božju STVORI IH; muško i žensko] IH JE STVORIO.] ili u eng. orig.:

*[**26** And God said, "Let us make humankind in our image, after our likeness, and let] them have dominion over the fish of the sea, and over the birds of the heavens, [and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creeps up] on the |ea|rth." **27** And God created humankind [in his own image, in the image of God created he them; male and fe]male he created them.]*

I sada dalje, u poglavlju 2:7, 15-16:
"**15** I [GOSPODIN BOG] STVORI ČOVJEKA od praha zemaljskoga i udahne mu u nosnice dah života; i ČOVJEK postade živo biće.] I GOSPOD BOG uze ČOVJEKA i postavi ga (a ne njih) u edenski vrt da ga obrađuje i da ga čuva. **16** I GOSPODIN BOG zapovjedi ČOVJEKU (**'adam**), [rekavši] ..."

*[**15** And the L[ord God] formed [man of the dust of the ground, and breathed into his nostrils the breath of life; and man became a living being.] And the Lord God took the man [and put] him into the garden of Eden to cultivate [it and] to keep it. **16** And the Lord God commanded the man, [saying,] ..."]*

Primijetite sada kako *The Original Bible Project* prevodi ove stihove:
*"I ELOHIM reče: 'Načinimo [1] ČOVJEKA (**'adam**) [2] na NAŠU sliku, prema NAŠEM **obličju** [3], i neka ONI vladaju nad ribama morskim i nad letećim stvorenjima u nebesa, i nad životinjama, i nad SVOM [4] **Zemljom**, i nad svim stvarima koje se miču što se miču po zemlji.' I ELOHIM STVORI ČOVJEKA [5] na svoju sliku: na sliku ELOHIMA stvori ga; **muško i žensko** on IH STVORI" (Postanak 1:26-27).*

[1] Glagol je MNOŽINA, za druge primjere istog vidi Post 3:5, 22; 11:7.

[2] Hebrejski ‚adam" se koristi generički, za LJUDSKU VRSTA KAO CJELINU, I MUŠKARCA I ŽENE (imajte na umu da se u sljedećim stihovima govori i o muškom i ženskom).

[3] Bog je stvorio sliku o sebi. Ovdje se koristi ista riječ kao za idola. Mi smo poput Boga kao bića koja razmišljaju, vole i stvaraju.

[4] Sirijski tekst uvrštava ovdje sve životinje.

[5] Ili ČOVJEČANSTVO.

I sada poglavlje 2:7, 15-16 ("Izbori iz Zakona, Proroka i spisa", glavni urednik James D. Tabor. 1997.)*:*

*"... tada je YHVH ELOHIM NAČINIO [6] ČOVJEKA od praha sa zemlje i On mu je puhnuo u nosnice **dah života** [7]; i ČOVJEK [**'adam**] je postao **živo biće** [8]....I JHVH ELOHIM je uzeo ČOVJEKA [**'adam**] i nastanio ga u Edenskom vrtu da ga obrađuje i čuva. I JHVH ELOHIM je zapovjedio ČOVJEKU [**'adam**], govoreći...*

[6] Hebrejski "jatzar" koristi se za formiranje ljudskog bića u maternici (Psalam 139:16).

[7] Izraz na hebrejskom je (nišmat hayyim) ili "dah života". U nazivu "nešamah" je nagoviješteno da ima snagu mudrosti. Tri različita biblijska pojma nefeš, nešamah i ruaɒ općenito se prevode kao "duša". Izraz 'nišmat hayyim', korišten je za životinje, primjerice, u Postanku 7,22, gdje je udružen s riječju 'ruah', što doslovno znači 'vjetar'. Dah života nije čovjekov um ili duh, to je samo životna sila koju Bog udahnjuje u tijelo koje je već oblikovano, sa svim svojim fizičkim, umnim i duhovnim sposobnostima. Tijelu se ne dodaje novi element, samo ga se oživljuje.

[8] Hebrejski "nefeš hayyah" U Levitskom zakoniku 17,11 čitamo: "Jer je život živoga bića u krvi." Riječ "život" prijevod je hebrejske riječi nefeš, pa tekst zapravo glasi: "Duša je živog bića u krvi."

Nefeš hayyah

U Postanku 2:7 se na hebrejskom kaže: Tada **Jahve**, (koji je **Bog vaših otaca, Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev,** … **Izlazak 3 : 15**), oblikova **ADAMA** od praha zemaljskoga i udahne mu u nosnice dah života; i **ADAM** je postao „**nefeš"** (H5315 nephesh, izgovara se nefeš), živa duša, stvorenje koje diše i ima život, „hayyah" (H2421**:** chayah, hayyah) odnosno oživljeno biće, koje će ostati živo, koje će održati život, koje će **živjeti zauvijek**! Također imajte na umu da je Bog udahnuo svoj Duh (Bog je duhovno biće i stoga je njegov „dah" istovremeno i „Duh Božiji") u Adama iz Postanka 2, ali nije to učinio ljudima iz Postanka 1:26-27 („ljudima, muško i žensko" koji su „slika Elohima, množine", koji su Ga trebaali zastupati „da budu gospodari ribama morskim, pticama nebeskim i stoci - svoj zemlji - i svim gmizavcima što puze po zemlji!").

Vidimo tek oblikovanog **ADAMA,** H121 אָדָם Adam (**aw-dawm'**)**, prvog čovjeka** (u jednini), **od praha zemaljskog** H127 (הָאֲדָמָה 'adamah, što znači **tlo, zemlja** od H119 אָדֹם 'āḏōm, aw-dam) ili točnije "crvena zemlja" (ime Adam povezano je s *adamah*).

Strongov H119: 'āḏōm (izgovara se aw-dam'), pokazati krv (u licu), tj. pocrvenjeti ili porumeniti: - biti (obojen, učinjen) crvenim (rumenim).
Hebrejski leksikon Brown-Driver-Briggs: 'Adam, biti crven, rumen, blistati, ispuštati (pokazivati) crvenilo, pocrvenjeti; dio govora: glagol

Dakle … hebrejska riječ **aw-dam'**, prevedena kao ime **ADAM** (prvog Adamita), dolazi od korijena riječi (H119) koji znači **pokazati krv u licu ili rumen, ružičast ten**, riječ koja se očito ne odnosi na tamne rase za koje također znamo iz znanstvenih dokaza da su mnogo stariji od bijele rase. Poznavaoci Biblije znaju Postanak 3:20: *"I Adam nazva svoju ženu EVA (hebrejski ḥaw wāh = život; Eva zvuči kao hebrejski za darovati život ili živjeti) ... jer je bila majka 'svih' živih"*. Referenca na "svih živih" u Postanku 3:20 znači, sve one koji žive u tijelu i koji imaju Duha Jahvina, odnosno oni koji imaju lik i sliku Adama. Dakle, "svih živih" je referenca na članove naše Adamove rase, one iz Adamove „zakonite" loze (Izlazak 3 : 15).

Rajski vrt nije bio plantaža običnog drveća i grmlja. Jahve ne bi učinio ništa tako glupo da napravi posebnu kreaciju i da ima samo jednog čovjeka koji će rukovati lopatom i škarama za rezidbu, kada je već imao na raspolaganju milione Preadamita za ovu vrstu posla. Rečeno nam je da je Rajski vrt sadržavao drvo znanja (ili iskustva) dobra i zla. Nijedno drvo u šumi nema znanje ili iskustvo o dobru ili zlu, *Ezekiel 31:3-6* kaže*:*

*„**3** Gle, Asirac (u nekim prijevodima Asirija) [bijaše] cedar na Libanonu s lijepim granama, s pokrovom za sjenu, i visoka rasta; a vrh mu je bio među debelim granama. … **6** Na njegovim su se granama gnijezdile sve ptice nebeske, a pod njegovim mladicama mladile sve zvijeri poljske; u zasjenku njegovu stanovahu pak svi veliki narodi."*

Očito je da su stabla u Jahvinu vrtu u Edenu bila **rodovnici rasa i naroda** koji su se divili i zavidjeli ranom Asirskom Carstvu. Oni daju oblik vrta koji je Adam trebao obrađivati.

Sotona je bio ono što bismo mogli nazvati Božjim slugom (nadzornikom) "ove zemlje", da njome vlada prema Jahvinoj volji sve dok tu poziciju nije izgubio kroz pobunu protiv Jahve *(Eze 31:11: „predadoh ga u ruke najmoćnijemu od svih naroda da učini s njime po zlući njegovoj, i odbacih ga.").*

Adam je poslan da zauzme njegovo mjesto: „[15] Jahve, Bog, uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje H5647 (עָבַד ʿāḇaḏ; služi, Božji sluga) *i čuva* H8104 (שָׁמַר shâmar; tj. čuvar; štiti općenito, čuvaj , gledati, čuvati, čuvar)*." Postanak 2:15*

Kao Jahvin predstavnik i nadzornik, Adamov posao je bio držati razne narode i rase na zemlji u podložnosti, podučavati ih Jahvinim zapovjedima i prisiljavati na poštivanje zakona. Ove druge rase i nacije bile su ovdje davno prije Adama. Nažalost, Adam je izgubio autoritet "namjernim" pogrešnim korakom protiv Jahvine zapovijedi, bio je zbačen i "izbačen iz vrta" i predan u ruke moćnika naroda (Sotone). Stoga, Biblija apsolutno jasno kaže da nismo svi potomci Adama i Eve, jer su postojale druge rase na zemlji, drevne, brojne, kada je Adam stvoren. Sada stihovi Postanaka 2:18-20 imaju smisla.

Bog je vidio da Adam treba ženu. Ne osuđujući nikoga bez poštene šanse za ispravku, Bog je pažljivo pogledao preadamske vrste da vidi može li se pronaći neka od njih koja je prikladna da bude Adamova žena i koja će postati majka nove rase. Ali Jahve ih nije mogao pronaći. Na hebrejskom to glasi ovako: „I reče Jahve Bog: ‚Nije dobro da **aw-dawm** bude sam …' i Jahve Bog stvori od zemlje sva živa bića u polju i sve ptice nebeske i dovede **aw-dawm**u da vidi kako će koju nazvati; pa kako koji **živi stvor** (ili **nephesh chayyāh**, živo stvorenje koje diše) **čovjek** (**aw-dawm**, Adam) nazove, tako nek mu bude ime."

Oblik **nephesh chayyāh** (חיה שפנ) kombiniran je od „chay", se obično prevodi kao „živa stvorenja" kada se govori o životinjama (npr. Postanak 1:20) i kao „živa duša" kada se govori o ljudima (npr. Postanak 2, 7) *„I Adam (aw-dawm) naziva imenima svu stoku i ptice nebeske i sva živa bića u poljima; i za njega se nije našao pomoćnik kao njegov pandan"* (kao u Postanaku 2, 20)

Odnosno, Bog je prepoznao da Adamova žena mora biti njegov par, s istim kvalitetama duhovnog razumijevanja, kako bi mogla prenijeti svome potomstvu iste kvalitete za koje je Bog posebno stvorio Adama; ali Bog među tim preadamskim narodima nije mogao naći niti jednoga koji je bio Adamov pandan i imao te potrebne kvalitete. Opće je prihvaćeno da Biblija uči da je Adam bio prvi čovjek, ali u tom bi slučaju bi to bilo ozbiljno proturječno četvrtom poglavlju Postanka, iako to poglavlje (kao što pokazuje jedna od najnovijih disekcija Biblije) sadrži neprekinutu pripovijest. Među ostalim rasama postoje neke koje su jednostavno (ʼāḏām, adam) preadamitske i barem je jedna od njih sotonska. Ako pročitate treće poglavlje Postanka, otkrit ćete da je Jahve odmah nakon Adamova pada tražio od njih da odgovore što su učinili i osudio Sotonu. Pogrešno prevedena riječ „zmija" je hebrejska riječ *H5172* nâchash, koja doslovno znači „čarobnjak" ili „mađioničar".

Biblija Ferrara Fentona

Sveto pismo na suvremenom engleskom (poznato kao Ferrar Fentonova Biblija) bio je jedan od najranijih prijevoda Biblije na "moderni engleski", tj. engleski kako se govorilo i pisalo u 19. i 20. stoljeću. Rad na ovom prijevodu pokrenuo je londonski biznismen po imenu Ferrar Fenton koji je stekao veliko znanje i razumijevanje starog sanskrta, grčkog, hebrejskog i latinskog kao istaknuti član Kraljevskog azijskog društva. Kao trgovac također je imao pristup brojnim starim rukopisima Septuaginte i Masoreta koji su mu pomogli u prijevodu, a koristio je i Polygot Bible *Briana Waltona* (1657.) za minimalno referenciranje.

Cijela je Biblija prvi put objavljena 1903. iako su dijelovi objavljeni kao zasebni tomovi tijekom prethodnih jedanaest godina. Fenton je proveo približno pedeset godina radeći na svom prijevodu, s jedinim ciljem *"proučiti Bibliju u potpunosti na njezinim izvornim jezicima, kako bi utvrdio što su njezini pisci zapravo rekli i mislili."* Rezultat je uveo neke zanimljive prijevode koji se razlikuju od onoga što se obično nalazi u drugim prijevodima.

Njegov prijevod Postanka 1:26-27 i Postanka 2:7, 15-16 je sljedeći:
*„Bog je tada rekao, ‚Načinimo LJUDE pod **svojom sjenom**, **kao naše predstavnike**, i potčinimo IM ribe vodene, i ptice nebeske, i četveronošce, kao i cijelu zemlju, i sav gmaz koji gmiže po njemu.' Tako je Bog stvorio LJUDE pod svojom sjenom, stvorivši IH **u sjeni Božjoj**, i načinivši ih muško i žensko" (Postanak 1:26-27).*

Sada Postanak 2:7, 15-16:
„VJEČNO ŽIVI BOG je nakon toga napravio Čovjeka od praha zemaljskog i udahnuo mu u nosnice PERCEPCIJU ŽIVOTA, I ČOVJEK JE POSTAO DUŠA KOJA SADRŽI ŽIVOT ... VJEČNO ŽIVI BOG je zatim uzeo ČOVJEKA i stavio ga u Edenski vrt u svrhu njegovanja i brige o njemu. I GOSPODIN BOG zapovjedi ČOVJEKU govoreći: ‚Za hranu smiješ jesti od svega drveća u vrtu...'"

Kao što vidimo, postoje neke značajne razlike između dvaju izvještaja o stvaranju u prvom i drugom poglavlju. Čini se, zapravo, da postoje DVA ODVOJENA događaja „stvaranja" **odvojena sedmim danom JAHVINOG počinka**. Postavimo ova dva izvještaja jedan pored drugog u obliku grafikona kako bismo mogli biti svjesni što nam sveto pismo pokušava reći.

Cijelo čovječanstvo vs. Adam

Imajte na umu da se hebrejska riječ**, adam** (ili **aw-dawm**, itd.; različiti načini pisanja prihvatljivi zbog razlika u transliteraciji) prevode na naš jezik na različite načine. Ovo, naravno, dodaje određenu zabunu predmetu koji proučavamo. Drugim riječima:

(a) **adam** je vrsta (ČOVJEČANSTVO općenito, sve rase čovječanstva na zemlji,

(b) ADAM (H120 je ovdje identično sa H121) ime i također pleme/rasa („Adamiti", oni iz Adamova plemena, njegovi potomci do Isusa) Postanak 5:1,

(c) ADAM (H121 **aw-dawm**) je (**živa duša**; Post 2,21) također **vlastito ime** prvog zemaljskog pretka Mesije (Adam iz rajskog vrta, Lk 3,23-38), a prvi puta osobno od Jahvea izgovorenog u Postanku 3:17.

Slijedi dijagram s dva stupca, **stupac s lijeve strane** odnosi se na CIJELO ČOVJEČANSTVO osim Adama (kao „**šesti dan STVARANJA**"); a **stupac s desne strane** odnosi se ISKLJUČIVO NA ADAMA i njegovo potomstvo, njegovo „pleme" (nazvano „**osmi dan OBLIKOVANJA**").

u 1. poglavlju Postanka	u 2. poglavlju Postanka
Svi su (množina) STVORENI. Stvoreni je hebrejska riječ H1254 *bara'* "...**muško i žensko stvori ih**" (Post 1,27).	**Čovjek ,adam** (jednina) je OBLIKOVAN. Oblikovan je hebrejska riječ H3335 *yatsar* „...u Edenu; i tamo je postavio **čovjeka ,adam** koga je on oblikovao" (Post 2,8).
Oni su stvoreni, muški i ženski **u isto vrijeme**. Nema 'Adamovog rebra ovdje!	**Čovjek ,adam** je oblikovan nešto prije **čovječice**. Ona je nastala kasnije od njega.
Oni su jednostavno stvoreni, **ljudi** kao **smrtnici**. "I kao što je ljudima određeno jednom umrijeti, a poslije toga sud" (Heb 9,27).	**Čovjek ,adam** je dobio dah života, postao je živa duša, osoba. (**Adam** [aw-dawm] **bi živio zauvijek da nije pao**, vidi KJV-Postanak 6:3 „**jer je i on tijelo**:"), Zapitajte se, kao **tko drugi**? Ostalo čovječanstvo?
Rečeno **im** je da se množe. "...Plodite se i množite..." (Post 1,28).	Takva zapovijed nije dana Adamu i Evi (Adamovoj obitelji je rečeno da se umnoži tek **nakon potopa**; tj. Noinoj obitelji je rečeno u Postanku 9:1).
Čovječanstvu je dana vlast nad životinjama i ribama.	Adam je bio poljoprivrednik, vrtlar.
Životinje su bile **divlje** životinje, a biljke su bile **divlje** biljke. Nema navedenih imena.	Bile su to domaće životinje i usjevne biljke. Adam ih je sve imenovao.
Kiše još nije bilo.	„...digla se magla sa zemlje..." (Post 2,6)
Stvaranje je dovršeno. Stvorene su sve različite rase, muškarci i žene podjednako. ONDA ---->	**Ali nakon toga**, u Postanku 2:5, JAHVE je vidio da „nije imao čovjeka da obrađuje zemlju" (zemljoradnika i vrtlara da bi je kultivirao). Tako je JAHVE tada OBLIKOVAO Adama.

Rani prevoditelji, uključujući i prevoditelje na engleski ili njemački, pokazuju da je riječ za čovjeka (‚adam) u MNOŽINI u 1. poglavlju i 5. poglavlju Postanka 1 (2. stih), ali i u JEDNINI, u 2. poglavlju, hebrejska riječ za čovjeka u 1. i 5. poglavlju su bez člana. Bez određenog *engleskog člana „the“* to je zbirna imenica sa značenjem „čovječanstvo“ kako bi to bilo na engleskom (ali i na njemačkom). To je potvrđeno upotrebom osobne zamjenice u množini „njima“ koja se odnosi na čovjeka u stihovima 26, 27 i 28. Čini se, dakle, očiglednim da je JAHVE Bog stvorio muško i žensko u ISTO VRIJEME u prvom poglavlju Postanka 1.

Osim gore navedenog, vjerojatno najupečatljiviji dokaz da Postanak jedan i Postanak dva NE bilježe isti događaj nalazi se u sljedećim opažanjima:

(1) U Postanku jedan, biljke i životinje stvorene su PRIJE nego što je stvoren čovjek (vrsta, ljudska rasa).

(2) U Postanku dva, biljke i životinje nastale su NAKON što je stvoren čovjek Adam.

Imamo muškarca i ženu („oni“) koji su stvoreni (bara‘) u Postanku 1 prije , i Adama (jednina) koji je oblikovan (yatsar) u Postanku 2 („stvoren“ i „oblikovan“ imaju različita značenja). Ne možemo ostati pošteni ako pokušamo reći da je „**stvoren**“ **= bara‘** isto što i „**oblikovan**“ **= yatsar**. (Isto vrijedi za ekvivalent *plasso* i *ktizo* u novozavjetnom grčkom jeziku).

Jedan autoritet ističe neke druge značajne razlike između dviju riječi, primijetite!

Strongov H1254; **bara‘** (izgovara se baw-raw‘) hebrejska riječ „STVOREN: primitivni korijen; (apsolutno) stvoriti; stvoriti (uvijek sa Bogom kao subjektom), nebo i zemlju, individualnog čovjeka, novih uslova i okolnosti.

Strongov H3335; **yatsar** (izgovara se yaw-tsar‘) vjerovatno identičan sa 3334 (preko stiskanja u oblik); hebrejska riječ „OBLIKOVAN“: oblikovati u formu; posebno kao grnčar; figurativno, odrediti (tj. formirati rezoluciju):--X zemlja, moda, oblik, okvir, izrada(-r), grnčar, svrha, korišteno od ljudske aktivnosti, korišteno od božanske aktivnosti, planirati (figurativno od božanski) u svrhu situacije, biti unaprijed određen, biti unaprijed određen, biti oblikovan.

Kao što možemo vidjeti, postoji određena **Božanska važnost i sudbina** uključena u „OBLIKOVANJE“ koja nije prisutna u „STVARANJU“.

Riječ „oblikovan“ koristi se (ukalupljen kao glina) da se opiše stvaranje Adama. Kad je čovjek nastao, postao je živo biće, što se odnosi na određenu osobu „Adam“ (čovjek Adam), a NE na *generički oblik za čovjeka*. Hebrejska riječ **‚adam** prevodi se ili kao „čovjek“ ili „Adam“ ovisno o kontekstu i prisutnosti ili nedostatku određenog člana („the“ na engleskom, ha na hebrejskom). Dakle, „**ha-adam**“ se obično prevodi kao „**čovjek**“ (odnosi se ili na neodređenog čovjeka ili na čovječanstvo u cjelini, ovisno o kontekstu), dok se **‚adam** (bez *ha-*) prevodi kao „**Adam**“ (odnosi se na specifičnog čovjek po imenu).

Riječ ‚adam, koristi se dakle i za prenošenje pluraliteta u jedinstvu. To znači jednu osobu (muški član ljudske rase) ili se odnosi na pluralitet u jedinstvu (predstavljajući cijelu ljudsku rasu, baš kao što na engleskom „man“ znači čovječanstvo ili u predstavljanju muškarca i žene zajedno).

Postoji, iz onoga što smo već vidjeli, velika razlika između događaja STVARANJA opisanog u prvom poglavlju Postanka i događaja OBLIKOVANJA opisanog u drugom poglavlju Postanka. Kao što smo također vidjeli, uobičajena je praksa za većinu kršćana da pretpostave da je drugo poglavlje jednostavno ponavljanje prvog poglavlja Postanka s dodatnim informacijama. Ali kada pomno pogledamo temeljne i nepomirljive razlike između dva događaja u dva poglavlja, postaje gotovo nemoguće povjerovati da oni opisuju isti događaj.

Apostol Pavao potvrđuje ovo razumijevanje

Postoji zanimljiv izvještaj u Poslanici Rimljanima koji potvrđuje razumijevanje da su postojala dva različita izvještaja o stvaranju zabilježena u Postanku 1 i 2, primijetite!

*„**20** Ali doista, o čovječe, tko si ti da odgovaraš Bogu? Hoće li OBLIKOVANA stvar reći onome koji ju je OBIKOVAO: „Zašto si me napravio ovakvim?“ **21** Nema li LONČAR vlasti nad glinom, da od istoga tijesta napravi JEDNU*

*POSUDU ZA ČAST, a DRUGU ZA SRAMOTU? **22** Što ako je Bog, želeći pokazati svoj gnjev i obznaniti svoju moć, s velikom strpljivošću podnio posude gnjeva pripremljene za uništenje, **23** i da bi obznanio bogatstvo svoje slave na posudama milosrđa koje je imao unaprijed pripremljen za slavu, …"* (Rimljanima 9:20-23, NKJV).

(originalni NKJV tekst) *"**20** But indeed, O man, who are you to reply against God? Will the thing formed say to him who formed it, "Why have you made me like this?" **21** Does not the potter have power over the clay, from the same lump to make one vessel for honor and another for dishonor? **22** What if God, wanting to show His wrath and to make His power known, endured with much longsuffering the vessels of wrath prepared for destruction, **23** and that He might make known the riches of His glory on the vessels of mercy, which He had prepared beforehand for glory, ..."*

Židovski Novi zavjet (THE JEWISH ANNOTATED NEW TESTAMENT 2010) prenosi ove stihove na sljedeći način: *"Tko si ti, obično ljudsko biće, da odgovaraš Bogu? Hoće li ono što je OBLIKOVANO reći onome tko ga je OBLIKOVAO: 'Zašto si me napravio ovakvim?' Ili lončar [Bog JAHVE] nema pravo napraviti od određenog grumena gline ovu posudu za časnu upotrebu, a onu za nečasnu [upotrebu]? Što ako Bog, iako je bio prilično voljan pokazati svoj gnjev i obznaniti Njegovu moć, strpljivo podnosio ljude koji su zaslužili kaznu i bili zreli za uništenje? Što ako je to učinio kako bi obznanio bogatstvo svoje slave onima koji su predmet Njegove milosti, koje je unaprijed pripremio za slavu …" […to jest, nama Izraelcima iz Adamove loze].*

Ovi stihovi nam govore da je Lončar (Bog JAHVE) napravio DVIJE glavne skupine posuda:

(a) "Spreman za uništenje."
(b) "Unaprijed pripremljen za slavu."

Kao što Pavao pokazuje, JAHVE Bog je imao svrhu. Znamo da ove posude ili skupine nisu činile ni dobro ni zlo kad ih je Lončar napravio. Također, znamo da se posuda od pečene gline nikada ne može promijeniti u svrhu za koju je napravljena. Ne može se preoblikovati.

Komentar: *raspravite se s Bogom, za suprotna gledišta o ovome, vidi Abraham, Post 18:22-33, i Job 42:1-6. 21. Predmet, ili posuda; posebna uporaba, doslovno, "čast"; uobičajena uporaba, doslovno, "nečast". Predmeti, odnosno posude; ili "s puno strpljenja oblikovao posude gnjeva prikladne za uništenje."*

Dakle, znamo da se svi ljudi NE tretiraju isto u Novom zavjetu, kao ni u Starom zavjetu. Različite rase imaju jasne različite sudbine u Svetom pismu, te se navodi da su potomci određenih predaka, koji nisu ni Adam ni Noa u univerzalnom smislu, drugim riječima su oni iz Stvaranja zapisanog u Postanku 1.

Također, popularno crkveno vjerovanje je doktrina "ljudskog bratstva" koja se temelji na pretpostavci da su svi ljudi svake vrste stvoreni na sliku Boga JAHVE. Kao što smo vidjeli, **Biblija koristi različite riječi za "čovjeka"** na hebrejskom i grčkom koje odvajaju kao "**zmijino sjeme**" (posude pripremljene za uništenje) od "**ženinog sjemena**" (posude unaprijed pripremljene za slavu). To je Adamova loza koja je napravljena prema JAHVINOJ duhovnoj slici, a NE-loza od Kajina ili Preadamita iz Postanka 1.

Tvorbena analiza člana i partitivne imenice

Hrvatski jezik ne poznaje **član** (član je vrsta riječi ili morfološki element koji u nekim jezicima označuje određenost imenice).

"**'eth ha-'adam**" u Postanku 1:27 može se vidjeti **samo čitanjem iz samih rukopisa** jer hebrejski član i (partitive) čestice nisu uvijek vidljivi u Bibliji. Zapravo, prijevodi Biblija nas ovdje ostavljaju nezadovoljnima jer dok u hebrejskom riječ "čovjek" u Postanku 1:27 ima i član i česticu (partitive), Biblija to samo ispisuje kao "čovjek" čak i ne pišući velikim slovima; tj. "Tako je ELOHIM stvorio čovjeka..." (Postanak 1:27). Čak se i ne kaže "čovjek", čime smo mogli biti upozoreni na prisutnost čestice (partitive).

Kako bismo razjasnili ovo pitanje, pogledajmo različite oblike hebrejske riječi ‘adam’:

(1) ‘adam je čovjek, svaki čovjek, ljudi, čovječanstvo.
(2) ha-‘adam s članom je čovjek.
(3) ‘eth ha-‘adam s članom i česticom (partitivom) je ovaj isti čovjek.

Uzimajući u obzir gdje se članci i čestice (partitivi) nalaze u izvornim rukopisima i uzimajući ove podatke i umetajući ih u dva odlomka Postanka, dobivamo sljedeće:

*Postanak 1:26: “I reče Bog: “Načinimo **ljude** na svoju sliku, sebi slična; neka oni [ljudi, čovječanstvo] imaju vlast nad ribama morskim i nad pticama nebeskim, i nad stokom i nad svom zemljom i nad svim gmizavcima što gmižu po zemlji.”*

*Stih Postanak 1:27: “Tako je Bog stvorio **ovog istog čovjeka** na svoju sliku, na sliku ELOHIM stvorio ga je; stvorio ih je muško i žensko.”*

*Postanak 2:7: “I Jahve, Bog, **oblikova istog čovjeka** od praha zemaljskog i udahne mu u nosnice dah života; i čovjek posta živa duša.”*

Doslovno ‘eth ha-‘adam znači “**ovaj isti čovjek**” (to posebno biće o kojem se govori). U Postanku 2:7 znamo da “ovaj isti čovjek” govori o onome kojeg je JAHVE Bog stvorio u Edenskom vrtu, međutim ‘eth ha-‘adam (“taj isti čovjek”) u Postanku 1:27 govori o **muškarcu** vrste koja je stvorena **na sliku Božju** (koja je muška - svi anđeli i Bog su muški, **ne postoji ženski oblik u duhovnom tijelu**).

Drugim riječima, “**na sliku Božju stvori ga” (muškarca)**, ali “**muško i žensko stvori ih**” (**tj. ne na sliku Božju**, nego da su i muškarac i žena stvoreni u ISTO VRIJEME).

U Edenskom vrtu koji je Jahve stvorio, Bog je postavio “’eth ha-‘adam” (ne bilo kojeg čovjeka, već “**Adama**”). Ovo je čovjek “ ‘Adam” formiran od gline u Postanku 2:7, a NE “muško i žensko” ili rase šestog dana stvaranja iz Postanka 1:27-28. Eden je bio posebno mjesto koje je Jahve Bog napravio, nakon sedmog dana odmora, za POSEBNOG ČOVJEKA po imenu ‘Adam.

JAHVE Bog je prvo stvorio pustinju, zatim stvorenja, a zatim muškarce i žene svih rasa. A onda se odmorio. **Adam je čovjek osmog dana stvaranja**, kada ga je Jahve Bog oblikovao, i tu postaje očito da se Kajin, kada je poslan u pustinju, oženio potomkom šestog dana stvaranja.

Pogledajmo sada Postanak 2:18:

“I Jahve, Bog, reče: Nije dobro da čovjek bude sam; načinit ću mu pomoćnicu koja mu odgovara.”

Ovaj … *da “čovjek”* … odnosi se na određenog čovjeka, Adama (‘eth ha-‘adam). Ovo izdvaja Adama od **ostalih rasa stvorenih “šestog dana” stvaranja**. Izraz “pomoćnicu koja mu odgovara” u hebrejskom tekstu potrebno je prevesti “kao njegov pandan”.

Prelazeći na sljedeći stih u Postanku 2 čitamo:

“I načini Jahve Bog iz zemlje sve zvijeri poljske i sve ptice nebeske i dovede ih Adamu da vidi kako će ih nazvati; i kako god Adam nazva svako živo stvorenje, tako mu bijaše ime” (Postanak 2:19).

Ova stvorenja koja je JAHVE Bog stvorio i doveo Adamu su ono što bismo nazvali domaće životinje, ili životinje sa farme. Priroda i razlog Adamovog (Ha-‘adamovog) postojanja bila je obrada zemlje (jer *„… nije bilo čovjeka da zemlju obrađuje.“* Postanak 2:5), održavanje i čuvanje vrta (vrtlatstvo), tako da vidimo da je potreba za ovim domaćim životinjama postojala.

Adamitska rasa je bijela!

Uzgred, ime „Adam“ (aw-dawm), prvi put primijenjeno na čovjeka u Postanku 2:19 i nije primijenjeno na izvještaj o stvaranju u Postanku 1, doslovno znači „rumen“, preuzeto iz hebrejske riječi (aw- dam) što znači

„pokazati krv (u licu), tj. pocrvenjeti [porumeniti] ili postati ružičast“ (Strongov H119). To je, treba napomenuti, moguće samo kod onih koji su bijele puti jer druge boje kože ne pokazuju crvenilo ili rumenilo i ne postaju “ružičaste”.

Charles A. Weisman piše:
„Još jedan jedinstveni aspekt Adama bila je njegova rasa. Svi biblijski dokazi pokazuju da je Adam stvoren kao bijeli čovjek. Očito su različiti „obojeni“ rasni tipovi stvoreni prije Adama. Ime „ADAM“ (aw-dawm‘) na hebrejskom znači „rumeno ljudsko biće“ (Strongov H120). Izvedeno je iz Strongovog H119 ADAM (aw-dam‘), što znači „pokazati krv (u licu), tj. pocrvenjeti ili postati ružičast.“ Samo bijelo rasa ima karakteristiku crvenjenja ili pokazivanja krvi u licu ili koži” *(The Origin of Race and Civilization, Weisman Publications, Burnsville, MN 1996., str. 57).*

Weisman dalje kaže:
“Adam je očito bio zvan ili nazvan “ADAM” jer je posjedovao aw-dam karakteristike, ono biće rumene ili ružičaste boje koje dolazi od krvi (hemoglobina) koja se vidi kroz njegovu nepigmentiranu kožu. To je ono što mislilo sa ADAM. Ove fizičke karakteristike aw-dama nalaze se samo kod bijele rase. Ljudi vrlo svijetle puti često izgledaju kao da su crvenkasti ili izgorjeli od sunca jer se hemoglobin lako vidi kroz njihovu kožu. To je bio slučaj s Adamom. Eva je također imala ove karakteristike *(ibid., str. 58).*

Prema genetičaru *Williamu C. Boydu*, doktoru znanosti:
“Boja normalne ljudske kože posljedica je prisutnosti triju vrsta obojenih kemikalija ili pigmenata. Najvažniji od tih pigmenata je melanin, tamnosmeđa tvar... Drugi od tri pigmenta je karoten. Ovaj karoten je žuta tvar koja se nalazi u mrkvi (po čemu je i dobila ime) i jajima kao i ljudskoj koži....Treći pigment je hemoglobin, što je crvena tvar za bojenje krvi ... hemoglobin se javlja u krvnim žilama ispod kože, tako da se vrlo malo može vidjeti kroz njih. Prisutnost priličnih količina melanina ili karotena u koži potpuno ih prekriva. Međutim, hemoglobin se pojavljuje u koži bijelaca, osobito kod onih svijetle puti. Hemoglobin je taj koji daje ružičaste obraze i sposobnost crvenjenja.”

“Na temelju ovih razlika u boji, čovječanstvo se ponekad dijeli na (1) “crnu rasu”, s visokim udjelom melanina, (2) “žutu rasu”, s niskim udjelom melanina, ali visokim udjelom karotena; i (3) “Bijela rasa”, s niskim sadržajem melanina i karotena” *(Races of People, 1955., str. 43-45)*.

Da su Adam i Eva pripadali bijeloj rasi s ovim svijetlim, rumenim ili ružičastim tenom i sposobnošću da pocrvene, potvrđeno je u mnogim spisima Biblije. Kralj David, jedan od Adamovih izravnih potomaka, opisan je na sljedeći način u 1. Samuelovoj 16:12: *“Tako su poslali i doveli ga [Davida]. On [David] je bio rumenih obraza, svijetlih očiju i lijep...”* (Tanakh).

Zatim, u 1. Samuelovoj 17:42 : “Kad je Filistejac ugledao Davida, prezreo ga je, jer je bio samo dječak, rumen i lijep” (ibid.).

Davidova kći Tamara bila je također lijepa, kao što bilježimo u 2. Samuelovoj 13:1 : *“I dogodi se nakon toga da Absalom, sin Davidov, ima lijepu sestru, koja se zvala Tamara...”.*

Sara i Rebeka, koje su bile Adamovi potomci, obje su opisane kao “lijepe”, primijetite: *“I dogodi se, kad se približio ulasku u Egipat, da on [Abram] reče Saraji [Sari] svojoj ženi, Eto, sada znam da si lijepa žena na pogled.”* (Postanak 12:11, ibid.).

“Zbilja, kad je Abram ušao u Egipat, Egipćani vide da je žena [Sara] veoma lijepa. (Postanak 12:14).

“A djevojka [Rebeka] bijaše vrlo lijepa na izgled...” (Postanak 24:16, ibid.).

“Kad su ga [Isaaca] mještani pitali o njegovoj ženi, reče: “Ona mi je sestra.” Bojao se reći: “Ona mi je žena”, misleći: “Mještani bi me mogli ubiti zbog Rebeke jer je lijepa.” (Postanak 26:7)

U Djelima 7:20 Mojsije je opisan kao “izuzetno lijep”: “U to se vrijeme rodio Mojsije, bio je vrlo lijep, i hranjen je u kući svoga oca tri mjeseca” (ibid.).

Činjenica je da su Jobove kćeri (čiji je otac bio jedan od Adamovih patrijarha) bile nadaleko poznate kao najljepše žene u cijeloj zemlji. Ovo nalazimo u Jobu 42:15: *"U svem onom kraju ne bijaše žena tako lijepih kao Jobove kćeri."*

Kralj Salomon, sin Davidov, opisan je kao "bijele kože i rumen" u ovim stihovima:

„Dragi je moj [Salomon] bijel i rumen, ističe se među tisućama." (Pjesma nad pjesmama, Pjesma Salamonova, 5:10, Tanakh).

„... prsa su njegova [Salomonova] kao čista bjelokost pokrita safirima." (ibid., stihovi 14-15).

U Knjizi tužaljki nalazimo da su Nazireji (posvećene osobe iz Jude) bili izuzetno bijeli, primijetite!

„Njeni [Judini] mladići bijahu nekoć čišći od snijega, bjelji od mlijeka, od koralja rumenija bijahu im tijela, lice glatko k'o safir." (Lamentacije 4:7).

Primijetimo sada da je Estera, koja je postala kraljica Perzijskog Carstva, bila svijetla ili svijetloputa osoba. Bila je iz plemena Benjaminova (Estera 2:5):
"On [Mordokaj] je odgojio... Esteru... Djevojka je bila pristala i lijepa izgleda." (Estera 2:7). Ova riječ „lijepa" je ista riječ koja je korištena kada se govorilo o Sari. To znači „biti sjajna" i jedino je mjesto u cijeloj Knjizi o Esteri gdje se ova riječ koristi. Čitamo da je Vashti, bivša ohola kraljica, bila je „lijepa" (ibid.,1:11). Ali hebrejska riječ koja se ovdje koristi je drugačija riječ i ne znači „biti sjajna", već znači biti lijepa i privlačna. Čitamo također o „djevici lijepa izgleda" (ibid., 2:2-3).

Ali hebrejska riječ „yawfeh" (Strongov H3303: yapheh; izgovara se yaw-feh') ne koristi se ni za jednu od ovih žena, već se koristi samo u poglavlju 2, stih 7 u vezi s kraljicom Esterom. Imala je „svijetlu" ili svijetlu kožu. Esther nije bila samo „djevica", nego je bila i „lijepa". Hebrejska riječ prevedena kao lijepa u 7. stihu je „toar" i znači „ocrtati, obris, odnosno figura ili izgled" (Strongov H8389: to'ar (izgovara se to'-ar) iz H8388; obris, tj. lik ili izgled: lijep oblik, obris, lik, izgled). Ne samo da je Esther bila bijele ili svijetle puti, nego je bila i osoba vrlo lijepe figure.

Treba imati na umu sljedeće činjenice: **Abraham**, **Izak** i **Jakov** i njihova djeca bili su Adamovi potomci (Postanak 10:21-24). Izraelski narod je, dakle, bio potomak Adamov. Svi Adamovi potomci bili su svijetle puti. Ne postoji niti jedan trag povijesnih (biblijskih ili svjetovnih) dokaza koji bi dokazali da je itko od semitskog naroda bio tamnoput, osim u brakovima.

Jasno je očito, dakle, da **Adam nije bio praotac ljudskih rasa**, već SAMO praotac bijele rase, adamske rase. „Svaka rasa", navodi *Charles Weisman*, „bila je posebna i odvojena tvorevina što bi značilo da je svaka rasa posebna vrsta, kategorija roda Homo" *(The Origin of Race and Civilization, p. 59).*

Pogledajmo pobliže

Crna rasa je na Zemlji najmanje 40.000 godina, budući da su otkriveni kosturi negroida koji se mogu identificirati i mogu se znanstveno datirati u to doba. Ali u svih ovih 40 000 godina nikada nije postojala crnačka civilizacija (uljudba, koje slijedi nakon njegovih primitivnih faza; je ukupnost svih znanja, vještina, običaja, misaonih i duhovnih spoznaja kod razvijenih ljudskih zajednica). Da, znamo da je nekoliko crnačkih plemenskih poglavica osvojilo druga plemena i izgradilo veće kraljevstvo za sebe. Ali potrebno je više od brutalne tiranije uspješnog poglavice da bi se stvorila civilizacija, a to je bilo sve što su imali. Ne računa se Egipat, Egipat je bio u Africi, ali nikada nisu bili crnci. Prekrasne portretne skulpture koje su ostavili stari Egipćani jasno pokazuju da su oni bili isključivo bijelci. U danima egipatske veličine, svaki crnac pronađen sjeverno od prvog katarakta Nila odmah je ubijen kako bi se zaštitila rasna čistoća Egipćana.

Prastara Egipatska elita sebe je primarno doživljavala kao rumene/preplanule ljude, dok je Sudance i Nubijce povezivala sa stereotipnim "crnim" i "bijelim" etničkim grupama. Egipatski prikazi ovih rasa često su bili negativni, osobito u razdoblju od 14. do 10. stoljeća prije Krista. Na primjer, na postolju prijestolja Nefertiti iz 14.

stoljeća pr. Kr. mogu se vidjeti crni Nubijci u lancima u ropstvu uz „plavokose“ Anatolce. U Horemhebovoj (Faraon Horemheb ili Haremhab, u značenju *Horus u slavlju*, vladao je najvjerojatnije dvadeset i sedam godina, od 1319. do 1292. g. pr. Kr., kao posljednji faraon XVIII. dinastije) grobnici arheolozi su također otkrili hijeroglif Egipćanina koji zlostavlja nubijskog zatvorenika. Drevni Egipćani, međutim, imali su poseban pogled na strance koji bi se, prema današnjim standardima rasizma, također mogli smatrati relevantnom usporedbom jer postoji jasna kategorizacija jedne rase. *(Donald B. Redford, From Slave to Pharaoh: The Black Experience of Ancient Egypt Baltimore, MD: Johns Hopkins University Press, 2006)*. Egipćani su Nubijce smatrali “lijenima”, “neodgovornima”, “opasnima”, “crnomagijskim osvajačima”, “kukavicama” i “strašljivcima” *(Reford 2004: 6. Manniche 2013).* Strancima, kao npr. kao što su Nubijci, dekretom Pepyja I. bilo je zabranjeno žeti zemlju i ulaziti u vjerske hramove u piramidalnim gradovima.

Kakav je svijet danas nakon najmanje 6000 godina neprekidne povijesti? Prije nego što ikome padne na pamet da se ovdje širi rasna mržnja, pogledajmo stvar pobliže. Crna rasa postoji na Zemlji najmanje 40.000 godina, budući da su otkriveni kosturi crnaca koji se mogu identificirati i koji se mogu znanstveno datirati radiokarbonskim i drugim radio procesima da su toliko stari. Ali u svih ovih 40 000 godina nikada nije postojala crnačka civilizacija. Ako bi crnci uopće mogli iznjedriti civilizaciju, onda su protekle tisuće godina bile dovoljno duge za to, i sljedno tome, niti crni niti bijeli neće imati blagoslove civilizacije u jednoj naciji koja bi bila svedena na crnačke standarde mišljenja.

O tome je Bog govorio u drugom poglavlju Postanka kada je rekao da druga stvorenja koja su živjela „okolo“ zemlje nisu mogla proizvesti prikladnu ženu za Adama „kao njegovo savršenstvo“. Zbog duhovnog razumijevanja koje je Bog udahnuo u *aw-dawma*, Bijela rasa ima najvišu civilizaciju, najveću slobodu, najviši životni standard u današnjem svijetu. Oni su takozvani „imajući“ narodi. Nismo mrzili druge rase, pokušali smo im pomoći, pokazati im naše puteve. Unatoč svemu, svi su nas mrzili. Tijekom stoljeća kada su bili vrlo malobrojni protiv mnogih, opetovano su ih pokušavali osvojiti i uništiti, ali Božja budna skrb za njegov narod to nije dopustila, iako su se oni „drugi“ u nekoliko navrata opasno približili uspjehu.

U zemljama bogatim mineralima sjede „oni drugi“ u bijedi i siromaštvu, premalo poduzetni da bi iskopali golemo bogatstvo pod svojim nogama. U zemljama gdje plodno tlo i obilne padaline prekrivaju zemlju s bujnim rastom, žive u vječnoj gladi jer im je previše dosadno krčiti zemlju i obrađivati ju za usjeve, za hranu. Kada im se dade kapital da se plati da krče vlastitu zemlju, i sade i žanju korisne usjeve, ili da rudare i pročišćuju minerale u njihovom tlu, oni proklinju što ih se „iskorištava“. Ali ako im se kapital ne dade, proklinju, jer su „davaoci“ ravnodušni prema njihovoj nesreći.

Sada preko Ujedinjenih naroda, gdje brojčano nadmašuju, preglasavaju bijelce, planiraju dominirati i pljačkati, porobiti bijelce i svesti ih na svoju razinu. Pa, Bog ih je klasificirao kao 'enowsh „**Enowsh**“ (Enoš), kojima u potpunosti nedostaje duhovno razumijevanje potrebno da slijede Božje putove.

Važnost 8. dana!

Veliko je značenje broja „osam“ u umu Boga JAHVE! Broj osam u Bibliji predstavlja NOVI POČETAK, što znači novi poredak ili stvaranje, i pravi događaj „ponovnog rođenja“ izraelskog čovjeka kada on uskrsne iz mrtvih u vječni život. Broj osam je novi prvi, otuda oktava u glazbi, boji, danima u tjednu, to je broj koji ima veze s Mesijom (drugi Adam) i početkom NOVE ERE.

E. W. Bullinger u svojoj knjizi *Number in Scripture (str. 196)* objašnjava značenje i simboliku brojeva, uključujući i broj “osam” (Strongov H8083). On izjavljuje:

“Na hebrejskom je broj osam *Sh’moneh*, od korijena *Shah’meyn*, ‘udebljati’, ‘pokriti mašću’, ‘preobilovati’.’ Kao particip znači ‘onaj koji obiluje snagom’ itd. Kao imenica to je ‘preobilna plodnost,’ ‘ulje’ itd. Tako da je kao broj preobilan broj. Kao što je sedam tako nazvano jer sedmi dan je bio dan završetka i odmora, tako da je osam, kao osmi dan, bio iznad i iznad ovog savršenog završetka, i bio je doista PRVI u novom nizu, kao i osmi. Stoga već predstavlja dva broja u jednom, prvi i osmi”.

Kao što je "sedam" JAHVIN broj savršenstva, ili završetka (kao što je subota sedmi dan u tjednu, koji dovršava i usavršava tjedan), tako je "osam" isto što i prvi dan SLJEDEĆEG tjedna, ali računajući od dana u prethodnom tjednu. Stoga jasno predstavlja "NOVI POČETAK".

Primjer "osam" koji se koristi u vezi s tim u Svetom pismu je činjenica da je, kako nam Petar kaže, bilo OSAM duša u Noinoj arci, koje su pomogle započeti NOVI SVIJET nakon Potopa! Čitamo o vremenu kada je *"dugotrpljivost Božja čekala u danima Noinim, dok se pripremala arka, u kojoj se malo, to jest osam duša spasilo vodom"* (1. Petrova 3:20).

Zanimljivo, to je moglo biti u Hramu (kojeg je JAHVE Bog opisao u Ezekielu), nalazimo da je bilo sedam stepenica koje su vodile u vanjsko dvorište (Ezekiel 40:22, 26); međutim, bilo je osam stepenica koje su vodile od vanjskog do unutarnjeg dvorišta (Ezekiel 40:31, 34, 37). Prvih sedam dovelo je od rada do odmora, ali osam je dovelo od odmora do intimnog zajedništva s JAHVOM Bogom i čistog obožavanja!

Posvećenje Arona i njegovih sinova kao svećenika Jehovinog Boga zahtijevalo je sedam dana odvajanja (Levitski zakonik 8:35), ali "osmog dana" su bili pomazani kao "svećenici", čime je započela nova" služba i dužnost pred GOSPODOM, Bogom i narodom.

David je bio "osmi" Jišajev sin, čime je također započeo "novu dinastiju" u Izraelu kada je postao kralj (1. Samuelova 16:10-11; 2. Samuelova 17:12).

Riječima Barnabine poslanice 15:8, JAHVE Bog izjavljuje: ***8*** *Napokon veli istima: "Ne podnosim vaše mlađake ni subote" (Iz 1,13). Vidite kako govori: nisu mi drage sadašnje subote već ona koju sam učinio. Na nju ću, sve privevši odmoru, učiniti početak osmoga dana, to jest početak drugoga svijeta.*

Bullinger dodaje u vezi sa značajem ovog broja "8":
"To je 7 + 1. Stoga je to broj posebno povezan s uskrsnućem i regeneracijom i POČETKOM NOVE ERE ILI PORETKA.

„Kada je cijela zemlja bila prekrivena Potopom, bio je Noa ‚osma osoba' (II. Petrova 2:5) koja je izašla na novu zemlju da započne novi poredak stvari. ‚Osam duša' (1. Petrova 3:20) prošlo kroz njega s njim u novi ili regenerirani svijet.
Stoga je, također, obrezivanje trebalo biti obavljeno OSMOG DANA (Postanak 17:12) ... Prvorođenče je trebalo biti predano Jahvi osmog dana (Izlazak 22:29-30). Ovo Adamovu DNK liniju čini odabranim i posebnim narodom iz kojeg će doći posljednji Adam (Mesija)!"

Što je s brojem šest?

U Bibliji broj šest simbolizira čovječanstvo i ljudsku slabost, Sotonino zlo i očitovanje grijeha. Čovječanstvo (neadamske rase) je stvoreno šestog dana ili razdoblja. Muškarcima je određeno šest dana za rad.

Spajanje triju 6 je broj i oznaka Zvijeri iz Otkrivenja posljednjeg vremena. Kao takav, predstavlja najbolji sustav upravljanja koji čovječanstvo može proizvesti BEZ JAHVINOG Božjeg duha i pod stalnim utjecajem Sotone. Čovjekov sustav na zemlji sastoji se od tri dijela (ekonomskog, vjerskog i državnog) od kojih je svaki pod utjecajem i vođen Sotonom.

Čovječanstvo (sve druge rase osim adamske) stvoreno je šestog dana ili razdoblja i ovo prvo pojavljivanje broja (i sve njegove višekratnike) u Bibliji čini ga zaštitnim znakom svih povezanih s čovječanstvom. Sati njegovog dana su višestruki od šest. Atalija je uzurpirala prijestolje Jude šest godina. Ugledni ljudi koji su se isticali prkoseći Bogu JAHVI (Golijat, Nabukodonozor i Antikrist na primjer) svi su izrazito označeni ovim brojem. Stoga je vrlo važno poznavanje i razumijevanje generacija Adama i rasa stvorenih šestog dana ili razdoblja. Bez JAHVINOG duha, čovječanstvo šestog dana stvaranja nikada ne može ispravno shvatiti ili čak razumjeti istinu o JAHVE Bogu, jer su oni doista „posuda pripremljena za uništenje" (Rimljanima 9:20-23).

Redoslijed događaja

Prije nego što nastavimo, pogledajmo redoslijed stvaranja fizičkog života na zemlji do ove točke:

(1) Prvo je došlo drveće, trava i biljni svijet nakon što se pojavilo suho tlo, trećeg dana ili razdoblja.

(2) Druge po redoslijedu je JAHVE Bog stvorio poljske zvijeri ili divlje životinje šestog dana ili razdoblja.

(3) Treće u redoslijedu bilo je stvaranje muškaraca i žena (čovječanstva), dakle sve ljudske rase osim Adama (‚eth Ha-‚Adam). To je također učinjeno šestog „dana". To je ono što se naziva šesti dan stvaranja. Primijetili smo da su i muško i žensko stvoreni u ISTO VRIJEME na ovaj dan ili razdoblje nakon stvaranja svih životinja. Također smo primijetili da Adam i Eva JOŠ NISU na sceni, neće biti spomenuti po imenu do drugog poglavlja. Svi ljudi stvoreni ovog šestog „dana" su različite rase. Sve različite i raznolike rase stvorene su u to vrijeme. JAHVE Bog je stvorio razlike među rasama i učinio ih upravo onakvima kakve je želio da budu.

(4) Četvrto JAHVINO stvaranje u redoslijedu bilo je vrijeme sedmog dana ili razdoblja za odmor. Nakon masovnog stvaranja naroda šestog dana, JAHVE Bog se sedmog dana odmarao.

(5) Peto JAHVINO stvaranje po redoslijedu, osmog „dana" (ili vremena nakon toga), Bog JAHVE je oblikovao Adama (‚eth Ha-‚Adam) da obrađuje zemlju.

(6) Posljednji red stvaranja do ove točke je stvaranje svih domaćih životinja za korištenje od strane Adama i njegovo imenovanje za njih.

Iako su rase imale svoje muške i ženske dvojnike u Postanku 1:26-27, JAHVE Bog je Adamu dao samo domaće životinje, a NIJEDNU ženu! Postoje dvije stvari kojih ovdje treba biti svjestan: (1) Izraz „NIJE PRONAĐEN pomoćnik [pandan, suputnik] usporediv s njim [Adam—Postanak 2:20]" sugerira da je JAHVE Bog tražio pandana za Adam, ali ga nije mogao pronaći. Ovo postavlja pitanje: Ako je Adam bio prvo stvoreno ljudsko biće, gdje je u svijetu JAHVE Bog otišao tražiti? Jedini način na koji ova fraza ima smisla je da su ljudska bića prethodno bila stvorena, i muško i žensko, šestog dana stvaranja! Inače je JAHVE Bog tratio vrijeme gledajući! Činjenica da JAHVE Bog nije mogao naći pandana (druga) za Adama među prethodno stvorenim ljudskim bićima ukazuje na to da JAHVE nikada nije namjeravao miješati rase. Zbog toga se „nije našla" žena za Adama.

Ne postoji nikakva dokumentacija koja detaljno opisuje JAHVINU točnu metodu za stvaranje drugih rasa, tako da je sve što je rečeno čista spekulacija.

Šta je sa Evom?

Pogledajmo stihove koji dokumentiraju da je Eva uzeta od Adama i da je to bio poseban događaj koji nije uobičajen za stvaranje žena u Postanku 1:

21 *Tada GOSPOD, Bog, pusti dubok san na čovjeka te on usnu; i [JAHVE Bog] uze jedno od njegovih rebara, a mjesto zatvori mesom.* ***22*** *I od rebra što ga uze čovjeku GOSPOD, Bog, načini ženu pa je dovede čovjeku.* ***23*** *A čovjek reče: »Ovo je sada kost od mojih kostiju i tijelo od tijela mojega! Ova će se čovječicom zvati, jer ta je od čovjeka uzeta.« (Postanak 2:21-23)*

U gornjim stihovima iz Postanka dva „ŽENA" u stihu 22 ima članak. Na hebrejskom ova žena (Eva) je ***la'ishaah*** (sa člankom), ali žena općenito (osobito od šestog dana stvaranja) je jednostavno ***ishaah***. Drugim riječima, ovu konkretnu ženu Evu stvorio je JAHVE Bog OD Adama i ne znaći da su sve žene stvorene na ovaj način. Ovo dodatno pojačava argument **da su stvaranje šestog dana i oblikovanje osmog dana bili potpuno različiti događaji**, jer u šestom danu vidimo da je „... muško i žensko STVORIO ih" (Postanak 1:27), ali ovdje u osmi dan vidimo da je „... rebro koje je uzeo od čovjeka Jahve, Bog, načinio ženom ..." (Postanak 2:22).

*Sada s prikazanim člancima i česticama, koji nisu vidljivi u prijevodu na engleski jezik, imamo: „... [(**partitiv**)] rebro, koje je GOSPODIN Bog uzeo od [(**član**)] čovjeka, načinio je [(**član**)] ženom..." (Postanak 2:22).*

Za više jasnoće ovo se može prevesti, kao: „... **ovo** rebro, koje je GOSPODIN Bog uzeo od **tog** čovjeka, stvorio je **ovu** ženu ...“ Ovo je bio poseban događaj, nijedna druga žena nije napravljena od bilo kojeg drugog čovjeka bilo kojim drugim rebrima. Eva je bila od Adama, ali SVE druge žene stvorene su u ISTO VRIJEME zajedno s drugim muškarcima u šestom „danu“ JAHVINOG stvaranja. Nema načina da se ovaj događaj u drugom poglavlju Postanka, u vezi s Evom, može tumačiti jednostavno kao daljnje objašnjenje svih žena koje su stvorene u prvom poglavlju Postanka. Ovo je sasvim drugačiji događaj sa svojim posebnostima.

Eva je NAPRAVLJENA (hebrejska riječ H1129 *banah*) od Adama u Postanku 2:22. Razlog zašto su Adam i Eva izdvojeni od stvaranja ostatka čovječanstva je taj, što će se kroz Evu na kraju, četiri tisuće godina kasnije, roditi Mesija. **Biblija je, dakle, u osnovi priča o obitelji jednog čovjeka** i ljudima s kojima su oni dolazili u dodir kroz povijest. Drugim riječima, to je povijest obitelji Adama, kroz koju će doći Mesija. Kroz žrtvu Mesije na drvetu, **svi Izraelci iz svih naroda**, mogu biti ucijepljeni u vječnu obitelj Boga JAHVE!

Strongov H1129: *banah* (izgovara se baw-naw‘); primitivni korijen; graditi (doslovno i figurativno): - (početi) graditi, dobivati djecu, napraviti, popraviti, postaviti, 1) oblikovati, uokviriti, ljudske aktivnosti, božanske aktivnosti, izvornog stvaranja.

Eva je bila s JAHVINIM dahom **„majka svih živih“** (Adamita), ali ne i od ostalih (Preadamita). Ovo ukazuje na to da postoje oni s Duhom i oni koji „nemaju Duha“, (Judin stih 19: *„To su oni koji se odvajaju, **zemaljski ljudi** (sjetilnici) [G5591], koji **nemaju Duha**.“)*

Strongov G5591 ψυχικός, ή, όν (psukhikos, ē, on) - osjetljivo, tj. živo (za razliku od G4152, *što je viša* ili *obnovljena priroda*).

Potonji je „naravan čovjek“ koji „ne može primiti ono što je Božje“, (1. Korinćanima 2:14: *“**Naravan čovjek ne prima što je od Duha Božjega**; njemu je to ludost i ne može spoznati jer po Duhu valja prosuđivati.“*), **ali može postati vrlo religiozan**. Ali oni koji vjerom u Mesijino Otkupljenje imaju Duha Božijeg: *„…I učinio si nas Bogu našemu kraljevima i svećenicima, i mi ćemo kraljevati na zemlji.“ (Otkrivenje 5:9)*
ONO ŠTO VJERUJEMO O OVIM PITANJIMA U POSTANKU, UVJETUJE ONO ŠTO VJERUJEMO KROZ BIBLIJU.

Dah života

Najvažnija razlika između čovječanstva iz Postanka 1:26 i Adama iz Postanka 2:7 je ta da je Adam primio Dah JAHVE Boga u svoje nosnice. Kasnije, kada je regenerirana moć rađanja Abrama i Sare, duh Boga JEHOVE bio je ugrađen u njihove gene, obilježen dodavanjem petog slova hebrejskog alfabeta (**H** (ה) jest 5. slovo hebrejskog pisma i ima brojčanu vrijednosti 5) njihovim imenima (Abra-h-am i Sara-h). Spasenje zahtijeva da pojedinac vjeruje JAHVI Bogu i **da je vjera funkcija unutarnjeg duha**, a **NE prirodnog tijela**, kao što je Mesija rekao Nikodemu: *„ **Što je od tijela rođeno, tijelo je; i što je od Duha rođeno, duh je**.“* (Ivan 3:6) Stoga nije bilo svrhe u tome da Mesija umre za ljude koji nemaju prebivajući Duh i stoga nemaju sposobnost da shvate i vjeruju u stvari duha, *“**to jest: djeca tijela nisu djeca Božja, nego se djeca obećanja ubrajaju u potomstvo**.” Rimljanima 9:8*

Samo na temelju ovog niza, nemoguće je da bi Postanak 2 mogao biti ponavljanje Postanka 1. Neki vjeruju da dokazi upućuju na to da je Adam (kako mi koristimo riječ) bio prvi duhovni čovjek, ali ne i prvi biološki čovjek. Prije dvije tisuće godina Židov Filon (oko 20.-10. pr. Kr. do najmanje 40. godine po Kr.) razumio je ta dva događaja kada je napisao: "I u svakom slučaju on [Mojsije, u pločama Postanka] želi pokazati da RASE SMRTNIKA, kao i sva BESMRTNA BIĆA, postoje prema svom odgovarajućem broju; mjereći SMRTNA BIĆA [ona od šestog dana stvaranja], kao što sam rekao, brojem šest, a blagoslovljena i BESMRTNA BIĆA [ona koja su potekla od Adama] brojem sedam. Prvo, dakle, odustajanje od STVARANJA SMRTNIH STVORENJA sedmog je dana On [Bog YEHOVA] započeo FORMIRANJE DRUGIH i više božanskih bića [Adam i Eva]" (The Works of Philo, preveo C. D. Yonge. "Allegorijska interpretacija, I," II (4-5)) .

Židov Filon shvatio je duhovnu komponentu „Daha života“ kada je napisao:
„Jer kad on [Mojsije] koristi izraz, 'Udahnuo je', itd., NE ZNAČI NIŠTA DRUGO DOLI BOŽANSKI DUH koji proizlazi iz te sretne i blagoslovljene prirode [JAHVE-Bog], poslan da ovdje prebiva na zemlji [u Adamu i njegovim potomcima], ZA PREDNOST NAŠE [IZRAELSKE] RASE, kako bi, čak i ako je čovjek smrtan prema onom svom dijelu koji je vidljiv, mogao u svakom slučaju biti [eventualno] BESMRTAN prema onom dijelu koji je nevidljiv; i iz tog razloga, može se ispravno reći da je čovjek na granicama bolje i besmrtne prirode [nakon uskrsnuća], …; i da je on [čovjek, potomci Adama, Izraelci] rođen u isto vrijeme, i smrtan i besmrtan.” „Smrtnik u pogledu svog tijela, ali besmrtan [na kraju] u pogledu svog intelekta (sposobnost da se nešto shvati duhovno)“ *(The Works of Philo, preveo C. D. Yonge. „On the Creation, XLVI (134-135)).*

Nastavljajući svoju raspravu o Dahu života, Filon daje sljedeće komentare:
„... jer moraju postojati tri stvari, ono što udiše, ono što prima ono što se udahne i ono što se udiše. Sada ono što udiše JE BOG, ono što prima ono što je udahnuto je UM [Adamov], a ono što je udahnuto je DUH. Što se onda sabire od te tri stvari? Događa se JEDINSTVO TROJE, kroz Boga koji širi MOĆ, koja proizlazi iz Njega samog KROZ DUHA, što je srednji pojam, sve do subjekta.“

“Zašto On [JAHVE Bog] to čini, osim da bismo tako mogli steći ISPRAVAN POJAM [ideju, vjerovanje] o Njemu? Jer KAKO je duša mogla spoznati Boga da ga On [JAHVE Bog] nije nadahnuo, i dodirnuo ga shodno Svojoj moći? Jer ljudski intelekt se ne bi usudio uzdići do takve visine da polaže pravo na BOŽJU PRIRODU, da ga sam Bog nije privukao k sebi, onoliko koliko je bilo moguće da se ljudski um povuče, i da ga On nije OBLIKOVAO prema onim moćima koje se mogu razumjeti“ *(ibid., „Alegorijsko tumačenje, I, XIII (37-38))*

Od Adama do Abrahama i dalje

Od Adama do Abrahama, Adamova čista loza sadržavala je dah duhovnog života (vidi Job 33:4), pa odakle su došli ljudi koji nisu imali dah života? Ovi muškarci i žene potječu iz Postanka 1. Kroz pogrešnu aktivnost (tj. miješanje rasa) rasno zagađenje je uneseno u krvotok Adamovih sinova, i nalazimo da je JAHVE Bog nastojao eliminirati proizvode takve aktivnosti. Noa je bio “čist u svojim naraštajima” (Postanak 6:9), i tako su on i njegova nepomiješana obitelj bili sačuvani. Kasnije su djeca Izraelova trebala uništiti mješovitu vrstu Kanaanaca. Ovi nisu mogli primiti stvari duha JAHVE Boga. Nisu mogli svjedočiti u svom duhu i reći: *“Sam Duh svjedoči s duhom našim da smo djeca Božja;”* (Rimljanima 8:16), kao što Izraelac može učiniti. Ovo je načelo stalna tema u Bibliji.

Preko Abrahama i Sare, JAHVE Bog je uspostavio osnovu za Abrahamovo potomstvo da postanu Sinovi JAHVE Boga (Ivan 1:12). JAHVE je s Abrahamom započeo novi početak. Nitko drugi do Abrahamovo potomstvo, kroz **sina obećanja**, **Izaka**, nema ovu priliku ili potencijal. Ostalih sedam Abrahamovih sinova nisu imali taj potencijal, jer su rođeni ili prije Izaka ili nisu bili od Sare. Izakovi potomci bili su začeti od Duha od svog začeća. **Zbog toga se oni među Izakovim potomcima, koji vjeruju, smatraju pomazanicima duhom** (Galaćanima 3:16).

Pavao može izjaviti: *“A Bog je onaj koji nas zajedno s vama utvrđuje za Krista; on nas i pomaza, on nas i zapečati i u srca naša dade zalog - Duha.”* (2. Korinćanima 1:21-22). U 1. Korinćanima 2:7-16 Pavao, potvrđujući ovo, govori braći (rođacima iz iste Sarine utrobe) da nisu primili duh svijeta, nego Duh Jahve Boga (stih 12). On kaže da bismo kroz ovo mogli znati (ili shvatiti) stvari koje su nam (braći) besplatno dane od GOSPODINA Boga. On dalje izjavljuje da “prirodni” čovjek (oni koji nisu rođeni iz Izakove loze) ne može primiti stvari duha JAHVE Boga. On potvrđuje Ješuinu izjavu da svatko tko nije rođen izvornom sjetvom (u Sarinoj utrobi) ne može vidjeti Kraljevstvo Boga JAHVE.

1. Ivanova 2:27: “A vi - Pomazanje koje primiste od njega u vama ostaje i ne treba da vas itko poučava. …”

1. Ivanova 3:9: “Tko god je rođen od Boga, ne čini grijeha jer njegovo sjeme ostaje u njemu; …”

1. Ivanova 5:18: “Znamo: tko god je rođen od Boga, ne griješi; nego se rođeni od Boga čuva i Zli ga se ne dotiče.”

Postoji taj odnos između “pomazanja”, pravog “potomstva” i rođenja od Boga JAHVE.

Ovo je knjiga rodoslovlja Adamova

[1] Ovo je knjiga rodoslovlja Adamova. U dan kad Bog stvori čovjeka, slična Bogu on ga načini. [2] Muško i žensko stvori ih; i blagoslovi ih, i u dan kad bijahu stvoreni nazva ih imenom njihovim — čovjek. (Post 5:1-2)

Ali za plod drveta koje je usred vrta, Bog je rekao u "Postanaku 3:3: "Samo za plod stabla što je nasred vrta rekao je Bog: **'Da ga niste jeli**! **I ne dirajte u nj**, **da ne umrete**!'".". Božja zapovijed Evi bila je; "Niti ga dotiči."

Hebrejska riječ H5060 נָגַע **nâga'**, naw-gah' za "dodir" nalazi se u Strongovom rječniku (Naga, glavni korijen. Dotaknuti, staviti ruku, sa svrhom; leći sa ženom, dohvatiti), tako da vidimo da je upozorenje posebno za Adama i Evu bilo da se drže podalje od Sotone, koji je nazivan i "zmijom" (*Naga*, *naw-khash*) i "stablom dobra i zla". Plod ovog drveta ne treba uzimati; a znamo da je kao rezultat spolnog odnosa između muškarca i žene "plod" dijete. Preko hebrejske riječi נָחַשׁ H5172 (nâchash, siktati, tj. šapnuti čaroliju) dolazimo do נָחָשׁ H5175; (nâchâsh, muški rod nahaš = zmija [od njegovog siktanja], kao "**crn**" **u značenju zmije**), Kedar, H6938 קֵדָר (qēḏār) = "taman", tamnoput, crn[(24)] (Post 25:13) se na neki način odnosi na postojanje Preadamita. Arapska riječ *Chanas* potiče od ove hebrejske riječi, ali i od *Khanoos* ili majmun i arapske riječi za đavola, *khanas*.

U Postanku, 3. poglavlju, inteligentna osoba koja se spominje samo kao Zmija očito djeluje u ime Drveta spoznaje dobra i zla kada se obraća Evi i kuša je na grijeh. Izvještaj je predstavljen u prispodobi alegorijskim jezikom, a o njegovom se značenju tijekom vremena raspravljalo. Tvrdio bih, međutim, da kada se drevni idiomi shvate onako kako su se koristili u jeziku i književnosti drugih srodnih naroda s kojima je Mojsije bio prilično upoznat, tada postaje jasno ispravno tumačenje Kristovih riječi u Novom zavjetu. Ali ljudi nikada neće sami u potpunosti razumjeti Postanak, jer Postanak sam po sebi nije potpuno otkrivenje davne prošlosti.

U Mateju, 13. poglavlju, Jahšua Mesija (hebr. Masijah ili Mosijah חישמ što znači pomazanik; grčki Krist Χριστός) ispričao je prispodobu o pšenici i kukolju, opisujući pšenicu kao djecu Kraljevstva Božjeg koju je zasadio Bog, ali čim su zasađeni, ušao je neprijatelj i zasadio opaki kukolj među žitom. Dajući tu prispodobu, Krist je objasnio zašto je govorio u prispodobama, izjavljujući: " *[35]da se ispuni što je rekao prorok: Otvorit ću usta svoja u prispodobama; Izreći ću stvari koje su bile tajne od postanka svijeta."*

Ako su stvari koje je On opisivao bile "tajne od postanka svijeta", onda je On morao opisivati stvari koje su se dogodile u vrijeme utemeljenja svijeta, ili Adamovog društva, istog temelja koji je opisan u Postanku, poglavljima 2 i 3. Stoga je sadnja kukolja započela zavođenjem Eve u Postanaku 3, s prisutnošću đavla – zmije – i Kainovim začećem zajedno s proročanstvom o neprijateljstvu između dva sjemena, ili rase muškaraca, a to su ona žene i ona zmije.

U Postanku 3:15, postoji obećanje neprijateljstva između dva sjemena, ili dvije suparničke obiteljske loze, zbog grijeha Adama i Eve. To neprijateljstvo je prvi put isplivalo na površinu kada je Kajin ubio Abela. Ali postoji i još jedan prigovor na ovo u Postanku, 4. poglavlju, stih 1, gdje se čini da Sveto pismo kaže da je Kajin bio Adamov prirodni sin. Međutim, **nakon ispitivanja hebrejskog**, jasno je da je tekst tog stiha bio *iskrivljen* u rano vrijeme. Mnoga različita grčka tumačenja stiha koja se nalaze u *Origenovoj Heksapli* (oko 245. godine. Origenov cilj je bio pokazati slaganje grčkog teksta Septuaginte s hebrejskim, predmazoretskim tekstom) *također* pokazuju da je stih iskrivljen, kao i aramejski Targumi, gdje postoje drevni pokušaji da se rekonstruira značenje odlomka. Taj je dokaz zauzvrat potkrijepljen u apokrifnoj literaturi kao što je 4. knjiga o Makabejcima i Jakovljevo protovanđelje.

Uz sve ove svjedoke, standardni tekstovi Postanka 4:1 doista mogu biti osporeni, a budući da je taj odlomak jedino mjesto u Svetom pismu gdje se može uočiti da je Kajin bio Adamov sin, diskvalificirani su kao pouzdani, posebno u odnosu na mnoge druge svjedoke koji se nalaze u Novom zavjetu koji pobijaju tu ideju Adamova očinstva.

*[(24)] Hebrejska riječ H5060 **nâga'**, naw-gah' za „dodir" nalazi se u Strongovom rječniku (Naga, glavni korijen. Dodirnuti, staviti ruku, sa svrhom; leći sa ženom, posegnuti), tako da vidimo da je upozorenje posebno za Adam i Eva trebali su se držati podalje od Sotone, koji se nazivao i „zmijom" (Naga, naw-khash) i „stablom dobra i zla".*

Suprotno Postanku 4:1 Adam nije Kainov otac

Clifton A. Emahiser's Non-Universal Teaching Ministries; citirani stih iz KJV-a glasi: *"A Adam pozna Evu, ženu svoju; i ona zatrudnje i rodi Kajina i reče: Dobila sam čovjeka od Gospodina."* Čini se da je ovaj stih iskvaren čak i prije Septuaginte!

„Citirat ću neke od najstarijih rukopisa kojima imamo pristup u pokušaju da vratim izvorna značenja nekim trenutnim pogreškama. Važan svjedok je Hexapla, a ja ću citirati 1881., 15-tomsku knjižnicu univerzalnog znanja, sv. 7, str. 514:

"HEKSAPLA (grč. hexapla, 'šesterostruko'), proslavljeno izdanje verzije Septuaginte, koju je sastavio Origen u svrhu vraćanja čistoće njezinog teksta i njegovog približavanja izvornom hebrejskom. Zbog umnožavanja prijepisa grčkog teksta uvukle su se brojne pogreške; i u čestim prijeporima koji su se javljali između [judejaca] i grčkih ili helenističkih kršćana, potonji su, pozivajući se na grčki tekst, često bili poniženi otkrićem da on nipošto ne predstavlja vjerno hebrejski izvornik. Kako bi se suočio s tim zlom, Origen se obvezao osigurati sredstva za barem provjeru pravog grčkog teksta, kao i za njegovo sučeljavanje s izvornikom. S tim je pogledom pripremio ono što je poznato kao njegova Tetrapla, ili "četverostruka" verzija, koju je kasnije proširio u heksapla. Tetrapla je sadržavala, u četiri paralelna stupca, verziju Septuaginte, zajedno s onima od Aquile, Symmachusa i Theodotiona. Heksapla je osim toga sadržavala hebrejski tekst, zajedno s prijepisom tog teksta na grčkom. U nekim dijelovima Starog zavjeta bile su dodane jedna, dvije, pa čak i tri druge verzije; tako da u nekim dijelovima djelo sadrži devet stupaca, odakle se povremeno naziva Heneapla, ili 'deveterostruko'. Malo se zna o podrijetlu ovih posljednjih verzija.

Međutim, heksapla je bila nešto više od puke kompilacije ovih verzija. Na marginama su dane bilješke, uglavnom objašnjenja, kao, na primjer, o hebrejskim imenima. Ali još važnija karakteristika djela bile su njegove obnove i ispravci izvornika, u kojima se Origen uglavnom vodio verzijom Teodotiona. To, međutim, nije učinio proizvoljnim izmjenama primljenog teksta; ali, iako je zadržao uobičajeni tekst, naznačujući uz pomoć određenih znakova (zvjezdica za dodatak, obelisk za smanjenje), ispravke koje je nastojao unijeti. Oba ova teksta, zajednički (koiné ekdosis) i tekst heksapla, nalaze se kombinirani u postojećem MSS-u. Heksapla je, kao cjelina, odavno izgubljena; tiskano je nekoliko izdanja onih njegovih fragmenata koje je bilo moguće povratiti; od kojih je daleko najcjelovitiji onaj proslavljenog benediktinca, Montfaucon (2 sv. fol., Pariz, 1714.), koji zadržava, koliko je bio sačuvan u MSS., raspored pa čak i zvjezdice i obeliske Origen. Za detaljniji prikaz, vidi predgovor i Præliminaria ovog učenog djela."

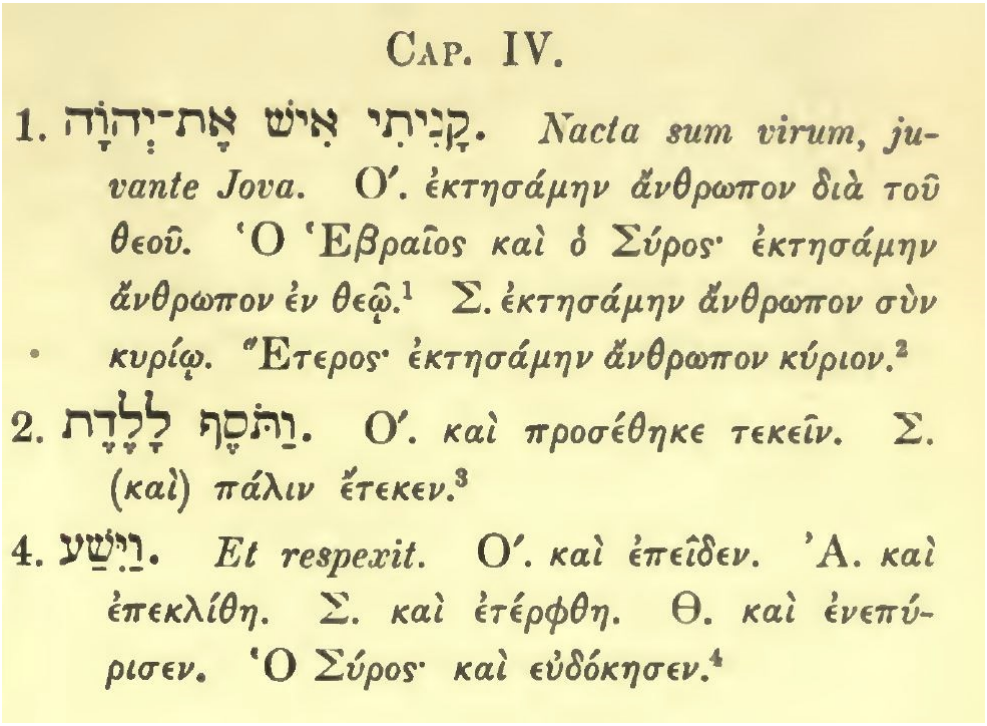

CAP. IV.

1. קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה. *Nacta sum virum, juvante Jova.* O'. ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ θεοῦ. Ὁ Ἑβραῖος καὶ ὁ Σύρος· ἐκτησάμην ἄνθρωπον ἐν θεῷ.[1] Σ. ἐκτησάμην ἄνθρωπον σὺν κυρίῳ. Ἕτερος· ἐκτησάμην ἄνθρωπον κύριον.[2]

2. וַתֹּסֶף לָלֶדֶת. O'. καὶ προσέθηκε τεκεῖν. Σ. (καὶ) πάλιν ἔτεκεν.[3]

4. וַיִּשַׁע. *Et respexit.* O'. καὶ ἐπεῖδεν. Ἀ. καὶ ἐπεκλίθη. Σ. καὶ ἐτέρφθη. Θ. καὶ ἐνεπύρισεν. Ὁ Σύρος· καὶ εὐδόκησεν.[4]

o Postanku 4:1

Na Internetu postoje dva velika sveska, svaki od preko 900 stranica, fragmenata koji su preživjeli pod nazivom Origenis Hexaplorum – svezak 1 & 2 u PDF-u koji se može preuzeti. Srećom, postoje značajni dokazi iz korisnih izvora koji podupiru ovo stajalište o Postanku 4:1.

William Finck, pozivajući se na moj esej Problem s Postankom 4:1, tumači ovaj dokaz na sljedeći način ovako:

"Slika o Postanku 4:1 u gornjoj replici prikazuje različite prijevode dijela teksta Postanka 4:1 na grčki. Nisam još spreman točno utvrditi zašto nedostaje cijela prva polovica stiha, no Hexapla nam nije u potpunosti preživjela. Ovo je svezak fragmenata, i potpuno je napisan na latinskom jeziku, u kojem nisam vješt. Autor je reproducirao i hebrejski i latinski tekst na početku svakog stiha, a zatim je dao sva čitanja iz raznih grčkih prijevoda. Prevodeći različita grčka tumačenja hebrejskog na engleski, pronađena su sljedeća čitanja (svi prijevodi su moji, moguće varijacije su u zagradama):

Latinski prijevod hebrejskog 1. : *'Uz pomoć Jove dobila sam muža.'* (lat. Jova = Jahve)

Prvo grčko čitanje: *'Stekla sam čovjeka preko [od] Boga' (Određeni član označava 'Boga' ili određenog Boga.)*

Drugo grčko čitanje: *'Hebrejski i sirijski: stekla sam čovjeka s [po] bogu.' (Nijedan član ne bi označavao određenog boga, dodan je neodređeni član.)*

Treće grčko čitanje: *'Stekla sam čovjeka s gospodarom' (Opet, nema određenog člana, nema određenog Gospodina, dodan je neodređeni član.)*

Četvrto grčko čitanje: *'Stekla sam čovjeka, gospodara' (dvije imenice, svaka u jednini i u akuzativu bez prijedloga, obje su objekt glagola, pa se stoga odnose na isti objekt, čovjeka, gospodara).*

Iako ova čitanja izravno ne podupiru cjelokupnu *Cliftonovu tezu* predstavljenu u njegovom radu, podupiru tvrdnju da je tekst Postanka 4:1 bio prilično problematičan najranijim prevoditeljima hebrejskog na grčki. Iz tog razloga, *Clifton* se obratio aramejskim targumima za naznaku kako su hebrejski pisari iz tog istog doba (stranica 1. od dvije) razumjeli taj odlomak."

Hvala *Williamu* na ovom otkrivajućem dokazu. Eto ga; još pet drevnih fragmenata koji su stariji od rukopisa iz kojih su prevedene naše današnje Biblije, a u svih pet **nedostaje ime Adam**!

Ako netko primijeti u umetnutom dijelu Hexapla, hebrejski tetragramaton od četiri slova, uključujući točke samoglasnika (što znači Jahve), jasno je vidljiv odmah na desnoj strani 1. Druga riječ je "čovjek" (H376 *'iš* na hebrejskom). Treća riječ sadrži "dobiti" na hebrejskom. Naravno, hebrejski se čita s desna na lijevo. Stoga prijevod "imam čovjeka koji će pomoći Jahvi" mora biti donekle uvjerljiv. Ako je ovo blizu onoga što je Eva govorila, poslovična "zmija" se morala predstavljati kao sam Svemogući Jahve! Ili to ili je poslovična "zmija" možda tvrdila da je nadređeno biće više od Jahve. Stoga je grčki prijevod na engleski za "Bog", "bog" i "Gospodin" ili "gospodar" tipičan za transliteraciju hebrejskog za Engleze. Implikacije su: Adam NIJE Kainov otac!

Ne samo da je ova poslovična "zmija" zavela Evu psihički, nego ju je zaveo i fizički tako što ju je seksualno oplodio (H5060 leći sa ženom), oduzeo joj nevinost i proizveo Kainov rod! Po mom mišljenju, ovu imitaciju od strane poslovične "zmije" mogao je izvesti samo pali anđeo koristeći neku vrstu afrodizijaka-podražaja da motivira svoj seksualni nagon. A budući da je ova poslovična "zmija" oponašala samog Svemogućeg Jahvu, on je morao biti višeg ranga među palim anđelima. Međutim, svaki proučavatelj Biblije koji ovo čita morat će za sebe istražiti uvjerljivost ove hipoteze! Jedina stvar koju zapravo znamo je da je ova poslovična **"zmija"** imala **obiteljsko stablo** "**dobra i zla**"! A tko je, osim palih anđela, imao iskustva s "dobrim i sa zlim"?

Da bih razumio aramejske targume i Hexapla, citirat ću *Collierovu* enciklopediju *(Collier's Encyclopedia with Bibliography and Indeks)* iz 1980., svezak 4, pod općim naslovom "BIBLIJA" i podnaslovom "DREVNE VERZIJE", str. 127-128 prema tome (uređivanje u zagradama), citati:

"**Aramejski targumi**: "... Kako su [Judejci] usvojili ovaj jezik, zaboravili su svoj hebrejski i sve manje su mogli razumjeti stihove koji su im se čitali na [skupštinama]. Na kraju je bio potreban prevoditelj da prevede tekst na aramejski dok je bio čitan na hebrejskom [Neh. 8:8]. Prevoditelj je bio poznat kao *torgeman*, a njegov prijevod kao *targum*. … S vremenom se aramejski targum standardizirao i konačno je zapisan. Najraniji pisani targum

koji imamo je rukopis Knjige o Jobu otkriven među svicima s Mrtvog mora u Kumranu. Napisan je oko prvog stoljeća prije Krista, ali većina ostalih preživjelih targuma sastavljena je kasnije, među [Judejcima] u Babilonu koji su govorili aramejski. Aramejski targumi općenito parafraziraju umjesto da doslovno prevode. Oni donose mnogo materijala za objašnjenje i homiliju koja odražava misao vremena. Mnoge današnje hebrejske Biblije još uvijek nose aramejski targum rame uz rame s hebrejskim tekstom."

"**Septuaginta ili grčka verzija**: Grčka verzija Starog zavjeta započela je kao targum za [Judejce] koji žive u grčko-govornim područjima Bliskog istoka. Vjerojatno su postojali izolirani grčki prijevodi hebrejskih spisa u opticaju prije trećeg stoljeća pr. Prema tradiciji, razvilo se nezadovoljstvo neslužbenom prirodom ovih prijevoda, a službenu verziju pripremio je odbor od 70 ili 72 eminentna učenjaka za knjižnicu *kralja Ptolomeja Filadelfa* (285.-247. pr. Kr.) u Aleksandriji. Ovaj je prijevod postao poznat kao 'Verzija Sedamdesetorice' - na latinskom, Septuaginta. Vjerojatnije je da Septuaginta predstavlja revidiranu komparaciju neformalnih usmenih [skupštinskih] prijevoda na grčki. … [Judejci] su isprva pozdravili Septuagintu. S usponom kršćanstva, međutim, postalo je prvenstveno povezano s kršćanskom crkvom. [Judejci] su ju odbacili i pripremili druge grčke prijevode. Većina citata iz Starog zavjeta koji se pojavljuju u Novom zavjetu izvedeni su iz Septuaginte. … U trećem stoljeću nove ere, učenjak Origen iz Aleksandrije pokušao je uspostaviti jedinstveni tekst Septuaginte, crpeći iz velikog broja grčkih verzija, od kojih je većina preživjela samo u fragmentima. Rezultat Origenova rada bila je Heksapla, monumentalno djelo od oko 7 000 stranica, koji je u paralelnim stupcima iznio hebrejski tekst hebrejskim pismom, isti tekst napisan grčkim slovima, tekst Septuaginte i tri kasnija judejska prijevoda na grčki. Hexapla je trebala pružiti osnovu za mnoge daljnje prijevode na druge jezike."

Mnogi kritičari osuđuju aramejski Pseudo-Jonathan* Targum, na Postanak 4:1: *"A Adam je znao da je njegova žena Eva začela od Sammaela anđela (smrti) te je zatrudnjela i rodila Kaina. I bio je kao oni gore, a ne kao oni dolje. A ona reče: 'Dobila sam čovjeka od anđela Jahvina'."*

* ***Targum Jonathan*** *je zapadni targum (tumačenje) Tore (Petoknjižja) iz zemlje Izraela (za razliku od istočnobabilonskog Targuma Onkelosa). Njegov točan naslov izvorno je bio Targum Yerushalmi (Jeruzalemski targum), kako je bio poznat u srednjem vijeku. Ali zbog tiskarske pogreške kasnije je nazvan Targum Jonathan, u odnosu na Jonathana ben Uzziela. Neka izdanja Petoknjižja nastavljaju ga zvati Targum Jonathan sve do danas. Većina znanstvenika tekst naziva Targum Pseudo-Jonathan ili TPsJ.*

Palestinski Targum Postanku 4:1: *"A Adam pozna svoju ženu Evu, koja je željela anđela; i ona zatrudnje i rodi Kajina; a ona reče: Stekla sam čovjeka, anđela Gospodnjeg..."*

U drugom rabinskom djelu: *Pirke de Rabbi Eliezer*, *"I vidjela je da on nije sličan zemaljskim bićima, nego nebeskim bićima, pa je prorokovala i rekla: Dobila sam čovjeka od Gospodina."*

Čini se iz tih referenci da je problem s Postankom 4:1 izostavljanje nekih riječi u hebrejskom tekstu. Sada ću citirati Postanak 4:1 iz Verzije kralja Jamesa (KJV) i dodati ću potencijalno potrebne riječi u kurzivu iz Targuma Jonathana kako bi imalo smisla:

"I pozna Adam svoju ženu Evu, *koja bijaše trudna od Sammaela*, i ona zatrudnje i rodi Kaina*, i on bijaše kao nebeska bića, a ne kao zemaljska bića,* i ona reče: Dobila sam čovjeka od *anđela Gospodnjega ."*

Šteta je što su aramejski Targumi završili u rukama kainskih Židova/Kenita-Kanaanita-Edomita, budući da parafraze Targuma mogu biti vrijedan alat za razumijevanje konteksta izvornih hebrejskih rukopisa! Aramejski targumi su biblijski, prema Nehemiji 8:8! Utjecaj njihovog gubitka je još veća šteta Svetom pismu koju su edomski Židovi učinili svojom *masorah* (tradicijom). Donedavno su protestantski prijevodi Starog zavjeta bili rađeni prema masoretskom tekstu.

H5060 nâga‘

Postanak 3 : 3: *ali za plodove drveta što je nasred vrta Bog reče: ‘Da niste jeli* ***H398*** *'âkal; jesti, figurativno, spaliti, konzumirati s njega! I ne dirajte* ***H5060*** *u nj, da ne umrete!’«*

Sotona, ta drevna zmija, zmaj, đavao, svi se ovi izrazi koriste u Svetom pismu kao zajednički izrazi koji opisuju Božje neprijatelje, čije je podrijetlo opisano u 12. poglavlju Otkrivenja Isusa Krista. Treće poglavlje Postanka je **parabola koja opisuje seksualni prijestup**, **Kajin je bio sin đavla**. Stoga ga je *Krist* nazvao đavlom, kao što je i njegovo podrijetlo. Budući da je postojao samo jedan zakon, prijestup u 3. poglavlju Postanka mora biti isti kao i prijestup u 6. poglavlju Postanka, ali opisan drugačijim terminima. Vraćajući se na Ivanovo poglavlje, Krist je tada rekao onima koji su mu se protivili: *“* ***44*** ***Vaš je otac đavao*** *i vi ćete vršiti požudu svoga oca. On je bio ubojica od početka i nije ostao u istini jer u njemu nema istine. Kad izgovara laž, govori o sebi; jer on je lažac i otac toga.* *45* *A budući da vam govorim istinu, ne vjerujte mi.* ***46*** *Tko me od vas uvjerava u grijeh? A ako govorim istinu, zašto mi ne vjeruješ?* ***47*** ***Tko je od Boga, sluša riječi Božje; vi ih ne slušate jer niste od Boga****.“*

Ako je Kajin doista Adamov sin, onda Kajin ne bi mogao biti đavo, budući da dobro stablo ne može rađati loše plodove. Ali Adam, koji je usvojio Evu u njenom grijehu, također je sagriješio i usvojio Kajina kao svog zakonitog sina, dok Kajin nije bio njegov prirodni sin. Iz tog razloga Kajinova žrtva nije mogla biti prihvaćena, a GOSPODIN je od njega tražio da učini dobro, a on je znao da ne može učiniti dobro, jer je grijeh, citat: "*grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba*"-Postanak 4:7 (ovdje je grijeh personificiran kao demon koji poput divlje zvijeri čuči na Kainovu pragu), bio okolnost njegova rođenja. Iz tog razloga, đavao je mogao polagati pravo na sva kraljevstva svijeta, koja su trebala pripadati Adamu, kao što je prikazano u Mateju, 4. poglavlju i Luki, 4. poglavlju.

Međutim, i ovo je odstupanje od naše teme, jer je Kain samo jedan aspekt ovog Drveta spoznaje dobra i zla. Ali nastavit ćemo s diverzifikacijom. Kajinovi rani potomci navedeni su u Postanku, 4. poglavlju, i od tog trenutka nisu povezani s Adamovom rasom, iako su preživjeli Noin potop i pojavljuju se kao Keniti, patronim od Kaina, u kasnijim spisima. U Postanku 3:15 postoji obećanje intimnosti između dva sjemena: „I neprijateljstvo zamećem između tebe i žene, i između tvoga sjemena i njezina sjemena: …“

Rimljani, koji potječu od drevnih Izraelaca, doista su bili od sjemena žene, a edomski Židovi su bili od sjemena zmije, budući da su dijelom potekli od drevnih Kenita, Refaima i Kanaanaca. Herod Veliki, edomski kralj Judeje, pokušao je ubiti Krista-dijete čim se rodio, i stoga on mora predstavljati zmaja odgovornog za čin u kojem je taj događaj opisan u Otkrivenju, 12. poglavlju.

Ali Keniti, riječ koja se ovdje koristi za opisivanje plemena, su Kajinovi potomci, i ovdje opet vidimo Refaime, dok Keniziti, Kadmoniti i Perziti nisu navedeni u 10. poglavlju Postanka, i stoga su nejasna podrijetla. Hebrejski leksikon koji se nalazi u izvornoj Strongovoj konkordanciji navodi da je riječ „Kenite“ patronim imena Kain i definira ga kao: "Kenit ili član plemena Kain", a zauzvrat definira Kain kao "ime prvog djeteta ", koji se odnosi na Kaina iz Postanka, poglavlje 4, i "orijentalnog plemena", što bi moglo biti samo na kenitskom popisu koji moraju imati Keniti iz Postanka, *poglavlje 15. Gesenijev hebrejsko-kaldejski leksikon* također povezuje ime Kajin s plemenom Kenita.

Kao što smo tvrdili, Postanak sam po sebi nije potpuno otkrivenje drevnog svijeta. Da jest, to bi objasnilo kako su divovi, ili „oni“ pali, već bili na Zemlji, ali nije opisano! Zmija i Nefili, koji su bili već prisutni prije grijeha, izvještaja se u 6. poglavlju Postanka, i nisu opisani kao dio izvještaja o stvaranju u 1. poglavlju Postanka, ali su tu, i samo nas Otkrivenje obavještava kako su tamo stigli. To su zajedno **stablo spoznaje dobra i zla**, koje GOSPODIN nije posadio, nego koje je bilo "usred vrta". Zbog ovog grijeha u 6. poglavlju Postanka, GOSPODIN je rekao da će uništiti čovjeka kojeg je stvorio. Ali nije rekao ništa što bi kaznilo Nefile. I poslao je potop na zemlju, koji je uništio sve osim **osam Adamovih potomaka**, koji su zadržali Nou i njegove sinove i njihove žene. Nakon potopa postoji tablica naroda koja pokazuje koji su narodi potekli od Noinih sinova.

Adam Clarke's 6-volume Bible Commentary kaže: „Izvorna riječ je u Septuaginti prevedena s *οφις*, zmija, **ne zato** što je to bilo njezino čvrsto određeno značenje u svetim spisima, **nego zato** što je to bilo najbolje što je prevoditeljima palo na pamet: i čini se da se nisu mnogo mučili da razumiju značenje izvornika, jer su oni riječ preveli različito kao što su to učinili naši prevoditelji, ili bolje rečeno, naši prevoditelji su ih slijedili, budući da daju gotovo ista značenja koja se nalaze u Septuaginti: stoga nalazimo da se *οφις* jednako često koristi od njih kao zmija, njegovo navodno doslovno značenje, koristi se u našoj verziji. I novozavjetni pisci, koji rijetko citiraju Stari zavjet nego prijevod Septuaginte, a često ne mijenjaju ni riječ u svojim citatima, kopiraju ovu verziju u upotrebi ove riječi. Od Septuaginte stoga ne možemo očekivati nikakvo svjetlo, niti od bilo koje druge drevne verzije, koje su sve nakon Septuaginte, a neke od njih su zapravo napravljene od nje. U svoj toj neizvjesnosti prirodno je da ozbiljan tražitelj istine posvuda traži informacije. I u takvom ispitivanju može se očekivati da će arapski pružiti određenu pomoć, zbog svoje velike sličnosti s hebrejskim.

Čini se da korijen u ovom jeziku, vrlo sličan onom u tekstu, baca značajno svjetlo na tu temu. chanas ili khanasa označava da je otišao, povukao se, sakrio se, zaveo, iskrao se; od ovog korijena potječu *akhnas*, *khanasa* i *khanoos*, koji svi označavaju *majmuna*, ili *satirusa*, ili bilo koje stvorenje *iz roda simia ili majmuna*. Također je vrlo značajno da iz istog korijena dolazi *khanas*, *đavao*, koji apelativ nosi iz tog značenja khanasa, „on je odvukao, zaveo", itd., jer on odvlači ljude od pravednosti, zavodi ih od njihove poslušnosti Bogu, itd. (vidi izraz u *Lexicon Arabico-Latinum* - Jacobus Goliusa 1596–1667). Nije li čudno da vrag i majmun imaju isto ime, izvedeno iz istog korijena, a taj korijen tako sličan riječi u tekstu? Ali vratimo se i pogledajmo što je rečeno o dotičnom stvorenju.

Dakle je **Nahaš** (H5175 nâchâsh čarobnjak, nahaš od H5172 čarolije, prakticirano, korišteno proricanje) bio suptilniji, arum, mudriji, lukaviji ili oprezniji od bilo koje poljske zvijeri koju je stvorio Gospodin Bog. U ovom prikazu nalazimo,

1. Šta god da je ovaj Nahaš bio, bio je na čelu svih *inferiornih životinja* u mudrosti i razumijevanju.
2. Da je hodao uspravno, jer je to neophodan dio njegove kazne - na stomaku (tj. na sve četiri) hodat ćeš.
3. Da je bio obdaren darom govora, jer je ovdje ispričan razgovor između njega i žene.
4. Da je također bio obdaren darom razuma, jer ga nalazimo kako se raspravlja i prepire sa Evom.
5. Da su ove stvari bile zajedničke ovom stvorenju, budući da ga je žena nesumnjivo često viđala kako hoda uspravno, kako govori i razmišlja racionalno, pa se stoga ne čudi kada joj se obraća na jeziku koji se spominje u tekstu; i zaista, zbog načina na koji je ovo pokrenuto, čini se da je to samo dio razgovora koji se tom prilikom vodio između njih: Da, Bog je rekao itd.

Da se ovo stvorenje nikad nije čulo da govori na ovu temu, prije nego što se obrati ženi, to bi izazvalo ženino iznenađenje i ispunilo je oprezom, iako ona možda, s obzirom na čistoću i nevinost svoje prirode, ne bi mogla osjetiti strah. Mislim da se ništa od ovoga navedenog ne može reći za zmiju bilo koje vrste.

1. Niti jedna zmija nikada ne bi mogla hodati uspravno. Svaki razumni prirodoslovac s pravom proturječi pričama koje smo čuli o dvonožnim i četveronožnim zmijama i one su potpuno nedostojne vjerovanja. Ime „zmija" dolazi od „serpo", što znači „puzati", pa prema tome hodati na trbuhu, tj. šunjati se, kao što su činili od svog stvaranja i moraju činiti sve dok postoji njihova rasa.
2. Zmije nemaju organe za govor, niti artikulirane zvukove; mogu samo siktati. …, tekst ukazuje da su jezik i razum bili prirodni Nachashu, i ne kaže li nadahnuti pisac u vezi s tim: "Nachash je bio suptilniji ili inteligentniji od svih zvijeri poljskih, koje je Gospodin Bog stvorio? " Niti mogu otkriti da rod zmija ima neku izuzetnu inteligenciju. Istina je da je mudrost zmije prešla u poslovicu, ali ne mogu vidjeti na čemu se temelji, osim u vezi s dotičnim odlomkom, gdje Nachash, koji prevodimo kao zmija posuđenu iz Septuaginte, pokazuje tako mnogo inteligencije i lukavosti: i vrlo je vjerojatno da upravo na ovo mjesto naš Gospodin aludira kada potiče svoje učenike da budu mudri, razboriti ili inteligentni, poput zmija, φρονιμοι ὡς οἱ

οφεις i vrijedno je spomenuti da on koristi isti izraz koji Septuaginta koristi u relevantnom tekstu: Οφις ην φρονιμωτατος, zmija je bila opreznija ili inteligentnija od svih životinja, itd.

Uzimajući sve ovo u obzir, prisiljeni smo u tekstu tražiti drugu riječ kojom bi označili nachash osim riječi „zmija“, koju smatram neučinkovitom i neprimjenjivom s bilo koje točke gledišta na tu temu. Gore smo vidjeli da *Khanas, Akhnas i Khanoos* znače stvorenje vrste majmun ili satirus. Vidjeli smo da je značenje korijena da se sakrio, zaveo, iskrao se itd.; i da **Khanas označava đavla** kao inspiratora zla i varalicu Boga i istine.“ *(Adam Clarke's Commentary on the Bible - Bible Study & Commentary)*

Wilfrid Dyson Hambly (1886-1962) etnolog i antropolog specijaliziran za crnu Afriku kaže:
“ … jer se, gotovo posvuda u Africi, zmije režu da služe kao hrana. Osim toga, dijelovi zmija, poput žučnog mjehura i sala, koriste se za miješanje napitaka. ... Za ljude koji povezuju zmiju s muževnošću, širenje kapuljače kobre je sugestivno. Što se tiče plodnosti, može se reći da ima mnogo potomaka, bilo u obliku jaja ili u obliku živorodnih. K.P. Schmidt, čiju pomoć oko zooloških detalja jako cijenim, otvorio je ženku vrste Bitis nasicornis i uklonio trideset i jedan mladi fetus. Oni su bili raspoređeni u dva reda od po petnaest, odnosno šesnaest.“

Same ove činjenice dovoljne su da pokažu zašto se zmija tako često povezuje s konceptima muškog načela, rođenja, začeća i plodnosti. Već je opširno istaknuto koliko se često takve ideje povezuju s obožavanjem pitona, trudnoćom ženke, najavom začeća i sazrijevanjem mladih. Prihvaćanje zoološke hipoteze razjašnjava razlog zašto žene traže od pitona da im podare djecu; Molba bez djece spominje se kao posebna značajka obožavanja pitona u Ugandi. ... Važan dio vjerovanja o zmijama uključuje transmigraciju mrtvih u zmije i moć određenih živih ljudi da se transformiraju u zmije. Osnovne zoološke činjenice koje su mogle dovesti do ovih vjerovanja su: brzi, tihi pokreti zmija; njezina sposobnost nanošenja štete na brz magijski način, za koji se priča da je to metoda koju duhovi slijede; hibernacija s brzim uskrsnućem; i navika guljenja kože.

Ne može se reći da su vjerovanja i običaji usredotočeni na zmije tek dio šireg spektra praznovjerja usredotočenih na životinjski život općenito. Zmija je važnija od bilo koje druge životinje u afričkim vjerovanjima i običajima. Postoji jasnije štovanje zmije nego štovanje bilo kojeg drugog živog bića. Vjerovanja o zmijama spadaju u glavne pododjeljke i vjerojatno također u izvedene pododjeljke koji su već detaljno opisani. Ali dok se afričkim vjerovanjima u zmije daje posebno mjesto u kultovima životinja u zemlji, mora se priznati da su čimbenici poput reinkarnacije i upotrebe dijelova u magiji općenitije prirode. Čini se da je totemizam s vjerovanjem u pretke zmije, dio skupine ideja o transmigraciji i transformaciji koje stoje u prvom planu.

Utvrđeno je da je obožavanje pitona u zapadnoj Africi snažno podržano među ljudima crnačke krvi koji govore nebantu jezike, a Ijaw (Ijo, također zvani Ijaw su ljudi iz šuma delte Nigera u Nigeriji) je najbolji primjer. U istočnoj i zapadnoj Africi piton se povezuje s uspjehom u uzgoju i ribolovu. Moj opći zaključak je da je obožavanje pitona autohtoni čimbenik crnačke kulture; ali naprotiv, afričke predodžbe o duginim zmijama, zmijskim čudovištima i natalnim zmijama potječu iz hamito-semitskih vjerovanja jugozapadne Azije. … “Najrazumnija pretpostavka je da je obožavanje bilo autohtono za rane crnce u Ugandi, iako ritual danas prakticiraju ljudi koji su somatski i lingvistički Hamiti.” ... Arheološki radovi u Mezopotamiji iznijeli su na vidjelo mnoge primjere zmije u kamenu, zidu i keramici.

Paul Toscanne (1867-1919) je dao veliki broj ilustracija, u kombinaciji sa sažetkom onoga što je poznato i što se nagađa o zmiji u elamskom vjerovanju. Na starinskim prikazima prikazani su zmijari, zmije na grobnicama, božica zmija s reptilom na svakoj ruci i jedan oko vrata, mali žrtvenik s ljudskom figurom koja hrani zmiju, zmije s dvije glave, te rogate zmije i zmajevi. *(Toscanne, P. 'Études sur le serpent figure et symbole dans l'antiquité élemite.' In Mémoires de la Délégation en Perse 12 (1911) ff.)*

Hans Heninng v.d. Osten (Von der Osten, H. Die Welt der Perser Stuttgart, 1956.) kaže da se uvojak koristio kao ukras u Elamu od najranijih vremena, a uvojak u obliku dvije isprepletene zmije ima simbolično značenje. Nalazi u Susi pokazuju opsežnu upotrebu dizajna zmija u magične svrhe. *Von der Osten* sažima dokaze koji pokazuju da su se hinduističke žene bez djece molile kamenju s uzorkom zmije. Elamske glinene statuete bika i jarca, oba indijskog porijekla, simboli su plodnosti; oni su prikazani u kombinaciji sa zmijom.

Kolutovi koji simboliziraju zmije nalaze se u hetitskoj keramičkoj umjetnosti koja potječe od elamskih predaka. *Koldewey* se poziva na figure zmija koje su prije pronađene na Ištarinim vratima. *Jastrow* opisuje cilindre za pečat koji prikazuju muške i ženske figure koje sjede jedna nasuprot drugoj s drvetom života između njih, dok se iza ženske figure nalazi uspravna zmija. Zmija je čest lik na tzv. graničnom kamenu.

Babilonski i asirski proricatelji koristili su se nacrtima koji bi mogli pružiti objašnjenje za raširenо i drevno vjerovanje u hibridna bića kao što su satiri, sirene, fauni, harpije, sfinge i krilate zmije, koja su sva preživjela u modernom folkloru. … *Robertson Smith* u svojoj „Religiji Semita“ često govori o važnosti zmije u semitskom folkloru. Ovo je važno, jer u našoj potrazi za utjecajima koji su mogli utjecati na afrička vjerovanja, moramo imati na umu da su sjeverna i istočna Afrika bile rasno i kulturno pogođene semitskim prodorima, i prije i poslije islama. Istočna Afrika je dugo bila pod jakim utjecajem hamitskih invazija, a isto vrijedi i za sjever kontinenta.

Nitko nije dao zadovoljavajući prikaz podrijetla Hamita i njihovih jezičnih i drugih odnosa sa Semitima; ali utjecaj tih naroda na Afriku je nesumnjiv. Semitska mitologija puna je legendi o zmijskim demonima. Džin (jinn arapski za duha ili demona, također romanizirani kao djinn ili angliciziran kao džini) su tjelesna bića koja često poprimaju oblik zmije; oni nisu fantomi, jer kad ih ubiju ostaje tijelo. Džin ima tajanstvenu sposobnost da se pojavljuje i nestaje, kao i da mijenjaju svoj oblik. Mogu se osvetiti na nadnaravne načine nastanjujući drveće i ljudske nastambe.

Zbog svog brzog pojavljivanja i nestajanja, **za zmiju se kaže** da predstavlja ove Džine. *Robertson Smith* grupira klasu legendi pod konceptom ljekovite zmije koja čuva izvore vode i svete bunare; uzeo je neke od ovih podataka iz Bluntovog hodočašća u Nedžd. Tipična semitska legenda govori o dvojici muškaraca koji su živjeli generaciju prije Muhameda. Ovi su ljudi zapalili zamršenu šikaru s namjerom da je obrade. Tek što su to učinili, demoni mjesta su pobjegli uz žalosne krike, poprimivši oblik bijelih zmija. „Kažu da drveće nastanjuju duhovi koji poprimaju oblik zmija kada se žele pomaknuti.“ *(Serpent Worship In Africa - Wilfrid D. Hambly)*

Na slijedećoj slici vidi se bareljef iz 7. stoljeća u Mamallapuramu „Silazak Gange“. Pukotina središnjeg zidnog detalja jasno pokazuje zmijolike *nage*. Nage imaju sposobnost promijeniti svoj oblik i mogu svjesno preuzeti ljudski oblik. U prikazu, izlaskom iz dubina, iz vode ili zemlje, njihov izgled postaje sve ljudskiji. Kao što je prikazano na reljefu, obožavaju ih različite vrste stvorenja (životinje, hibridi, demoni i preadamiti).

Stoga bi se moglo pretpostaviti da su pali anđeli, nakon njihove neuspjele pobune i pada s neba, u potpunosti vladali predadamitskim svijetom i bili štovani kao božanstva od svih stvorenja iz knjige 1. Postanaka na zemlji.

Po mom mišljenju, srednje figure predstavljaju hinduističkog boga Shivu i njegovu suprugu Parvati i Shakti od Shive i majku Ganeše i Skande (Parvati ima mnogo različitih manifestacija, također Durga i Kali). Prisutnost slonova mogla bi ukazati na njihovog sina, boga Ganešu.

Hinduistički Naga zmijski bogovi iz Indije spominju se u „upanišadskim tekstovima“. Takshaka (sanskrt: तक्षक, Takṣaka) je Nagaraja u hinduizmu i budizmu. Opisan je kao kralj Naga i jedan od Kadruovih sinova (קֵדָר qēḏār, kay-dawr‘; iz H6937; Kedar na hebrejskom znači **crn**). Spominje se u hinduističkom epu Mahabharata. Nagaraja (sanskrt: नागराज n‘gar‘ja, „Kralj Naga“) je kralj raznih rasa **n‘ga**, božanskih ili polubožanskih, polučovjeka, poluzmije, koji su u podzemni svijet (Patala) i povremeno ljudski mogu poprimiti oblik. Takshaka, također poznat u kineskoj i japanskoj mitologiji kao jedan od „Osam velikih kraljeva zmaja“ (Hachi Ryuu-ou), **jedine su zmije koje mogu letjeti**, a također se kaže da su najotrovnije zmije, među Nanda (Nagaraja), Upananda, Sagara (Shakara), Vasuki, Balavan, Anavatapta. Naga (sanskrt, m., नाग, nāga, ‚zmija‘; ženski oblik = nagi ili nagini) označava zmijsko biće ili zmijsko božanstvo u indijskoj mitologiji. Postoje različiti oblici predstavljanja: ili s potpunim oblikom zmije, kao čovjek s glavom zmije ili s ljudskim tijelom koje završava u obliku zmije. Česti su i prikazi s višeglavim zmijama ili kapuljačom s više glava kobre. U sjeveroistočnoj Indiji postoji posebna božica zmija po imenu Manasa (bengalski মনসা manasā; sanskrt: „namjera“, „rođena umom“) je hinduistička narodna božica (gramadevata) i božica zmija, posebno štovana u Bengalu, kao i božica plodnosti, obreda vjenčanja i blagostanja.

Isječak bareljefa u Mamallapuramu „Silazak Gange“

Što je Sotona učinio u Edenskom vrtu?

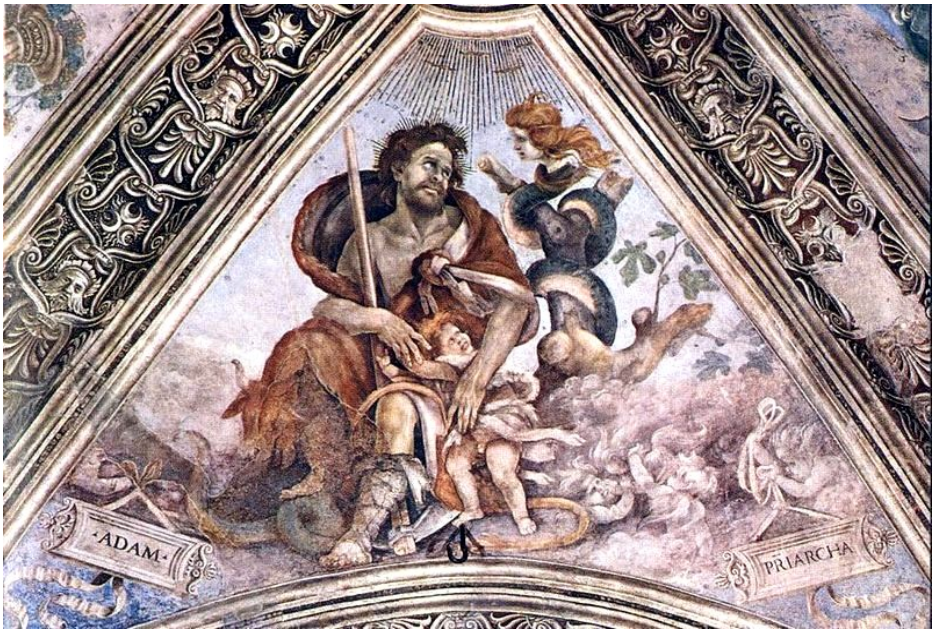

Riječ zmija, koju su pogrešno preveli, je נָחָשׁ hebr. H5172 nâchash; zmija (od njenog siktanja) čiji korijen znači siktati, tj. šaputati (čarobnu) čaroliju; opći, prognostički: božanski, čarobnjak, čarolija, „čarobnjak“ ili „mag“. Bez sumnje, Sotona je još uvijek posjedovao anđeoske moći i mogao se predstavljati kao čarobnjak ili mag.

Sigurno je, da je onaj koji zaveo Evu, nije bio obična ljuskava zmija koja se kretala po zemlji. Kao što Postanak 3:6 govori, Eva "… ubere ploda njegova, i pojede" i tako je prekršila zapovjed (iz 3:3) jer se „dotakla“ (naga` (naw-gah') naga נָגַע H5060 dodirnuti, tj. staviti ruku [u bilo koju svrhu], eufemizam za ležati sa ženom) i primila Sotonin „plod zadovoljstva“ te začela Kajina. Prema Bibliji je nakon toga imala i sa Adamom također spolnu vezu (3:6), a plodovi tih postupaka bili su blizanci [8], Kajin i Abel!

Da, Satan je prevario Evu, jer je ona to priznala na originalnom hebrejskom („ i pojede“; da je proždire tjelesna požuda kao vatra; koja proždire) i Kajin je bio sin te obmane. Biblija koristi riječ roditi sa monotonom pravilnošću, ali prvi put kada Biblija kaže da je Adam ikoga rodio je u Postanaku 5:3, gde se kaže: *„Kad je Adamu bio sto i trideset godina, rodi mu se sin njemu sličan, na njegovu sliku; nadjenu mu ime Šet.“*

Drugim riječima, Bog je obeshrabrivao Adama [9] i Evu **da postanu tijelo** jer će sigurno umrijeti. Ovo tjelesno iskustvo je prisililo želju, samovolju, žudnju, dopadanje, nagon, žeđ i glad i proizvelo je neprekinuti lanac grijeha jer je žudnja tijela protivna Duhu Božjem.

Galaćani 5:19-21: *[19] A očita su djela tijela. To su: bludnost, nečistoća, razvratnost, [20] idolopoklonstvo, vračanje, neprijateljstva, svađa, ljubomor, srdžbe, spletkarenja, razdori, strančarenja, [21] zavisti, pijančevanja, pijanke i tome slično. Unaprijed vam kažem, kao što vam već rekoh: koji takvo što čine, kraljevstva Božjega neće baštiniti.*

[8] Oblik bratskih blizanaca: Zbog vremenskog intervala između dvije ovulacije, postoji mogućnost da jajne ćelije oplode dva različita oca. U grčkoj mitologiji postoji primjer takvih "polublizanaca" sa dva Dioskura, Kastorom i Poluksom. Fenomen se naziva superfetacija. Francuska studija iz 2008. pronašla je dokaze da je superfetacija stvarnost za ljude, ali da je toliko rijetka da je u svijetu zabilježeno manje od 10 slučajeva (O. Pape, N. Winer, A. Paumier, H.J. Philippe, B. Flatrès, G. Boog (4. lipnja 2008.) Superfœtation: à propos d'un cas et revue de la littérature - 12/12/08 Doi: 10.1016/j.jgyn.2008.06.004. "A Adam je znao da je njegova žena Eva začela od Samaela anđela (smrti) i zatrudnjela je i rodila Kajina. I bio je kao oni gore, a ne kao oni dolje. A ona reče: 'Dobila sam čovjeka od anđela Jahvina." (Aramejski Targum pseudo-Jonatan, na Postanak 4:1)

*[9] Postanak 3:6 - „I **žena** (H802 'iššāh, čovječica)..., dade i svom mužu, koji bijaše s njom, pa je i on jeo." (H398 אָכַל 'ākal; jesti, proždirati, sagorjeti, nahraniti se, konzumirati [od vatre]).*

U Mt 13 : 38-39 Isus [10] objašnjava (gr. **Isus** G2424 **Ἰησοῦς**, iēsous, (hebrejskog podrijetla od (H3068) יְהוָה i (H3467) שַׁע ;H3091 יְהוֹשׁוּעַ **Jehoshua** [Jahve - spašava], ime našeg Gospodara) prispodobu o kukolju među žitom:

„ [38] Njiva je svijet. Dobro sjeme sinovi su Kraljevstva, a kukolj sinovi Zloga. [39] Neprijatelj koji ga posija jest đavao. Žetva je svršetak svijeta, a žeteoci anđeli.“

U Ivanu 6:70-71 Jehoshua je govorio sa svojih dvanaest učenika i čitamo: *Odgovori im Isus: "Nisam li ja vas dvanaestoricu izabrao? A ipak, jedan je od vas đavao." Govoraše to o Judi, sinu Šimuna Iškariotskoga, jednom od dvanaestorice, jer on ga je imao izdati.“*

Trebali biste pažljivo pročitati Ivanovo poglavlje 8 gdje je Jehoshua rekao onima koji su ga mrzili:

“Vama je otac đavao i hoće vam se vršiti prohtjeve oca svoga.“ Ni u jednom od ovih slučajeva nije bio grubo uvredljiv, jer nikada nije pribjegao imenovanju žalbe, tako da je njegova izjava bila na mjestu. Neke od njih nazvao je zmijama, djecom zmija, što je bilo točno. Mnogo prije toga prihvatili su zmiju kao simbol Sotone. Iz tog razloga je njihova tradicija dala riječi naw-khash prijevod zmija, iako ona zapravo znači „čarobnjak“.

Tako im je Jehoshua rekao da dolaze od svog oca, đavla (ili zmije, ako vam se više sviđa ta riječ). Čineći to, on je jednostavno iznosio biološku činjenicu sa znanstvenom preciznošću i identificirao jedinke tih predaka. Kad god vam netko kaže da je Biblija u suprotnosti s onim što je moderna znanost dokazala istinitim, nemojte vjerovati ili barem postanite skeptični i počnite sami istraživati te istine.

Nakon što su se ogriješili o Božju zapovijed, Adam i njegova žena[11] i njihovo potomstvo izgubili su Božji sjaj, sjaj svoje božanske odjeće, božansku Šehinu[12], tu božansku snagu koja je proizašla izravno od Boga, to svjetlo, koje je isteklo iz njegove božanske supstancije, to “prebivalište” Božje i pristup vratima riznice na visini “ispod prijestolja [13] slave,” te pristup vratima božanskog mira, vratima božanske mudrosti, vratima božanske snage, vratima božanske moći, vratima božanskog govora, vratima božanske svetosti, vratima božanske pjesme, te konačno pristup stablu vječnog života. Bez Šehine, bez te uzvišene bijele haljine oni su stvarno bili goli i vidjelo se samo još to materijalno, nezaštićeno zemljano tijelo. Postanak 3:8: Uto čuju korak Jahve, Boga, koji je šetao vrtom za dnevnog vjetarca. I sakriju se - čovjek i njegova žena - pred Jahvom, Bogom, među stabla u vrtu.

“I prvi čovjek i njegova generacija sjedili su na vratima vrta da vide blistavu pojavu Šekine. Jer je sjaj Šekine prošao svijetom od kraja do kraja (sa sjajem) 365000 puta većim od kruga sunca. I svi koji su iskoristili sjaj Šekine, ni jedna muha ni komarac nije počivao na njemu, niti je bio bolestan niti ga je nešto boljelo. Nikakvi demoni nisu imali moć nad njim, niti su ga mogli povrijediti.” (3 ENOCH or The Hebrew Book of Enoch)

[10] *Ali znamo da Isus nije bio Grk, već Hebrej. Njegovo hebrejsko ime je „Jeshua“, „Jeshua“, „Jehoshua“ (ili slično) i dolazi od Joshua.*

[11] *Adamova žena (Hebr. H802 'iššāh „iš-šah=Ona-Čovjkek=WOMB-MAN= žena, žena, ili ženski čovjek pozvan jer je izvađena iz muškarca. Novonjemačka imenica Frau, izvodi se iz arhaično-njemačkog frō = Gospodar i srednjevjekovno književnog pridjeva frôn=koja pripada Gospodaru, te stoga je arhaični njemački frouwa ili vrouwe (tj. „gospođa, gospodarica“) morala je napustiti edenski vrt i nastaviti živjeti pred vratima vrta.*

[12] *H7935 Shekhinah (biblijski hebrejski: שְׁכִינָה šaḵīna); romanizirano Shekina(h), Schechina(h), Shechina(h), Šekina je transliteracija hebrejske riječi koja znači "stanovanje" ili nastanjivanje" i označava Božju prisutnost, tako reći, na nekom mjestu. Ne postoji pojava riječi "shekhinah" u predrabinskoj literaturi kao što su svici s Mrtvog mora. Tek nakon toga u targumima i rabinskoj literaturi nalazi se hebrejski izraz shekhinah, ili aramejski ekvivalent shekinta, i tada postaje iznimno uobičajen. Martin McNamara bilježi u 2. Makabejcima 14:35 "hram za vaše prebivalište", gdje grčki tekst (Koinē grčki: ναὸν τῆς σῆς σκηνώσεως) sugerira moguće paralelno razumijevanje, a gdje σκήνωσις skēnōsis "zgrada šatora", varijacija rane posuđenice iz feničkog (starogrčki: ἡ σκηνή sk ēnē "šator") namjerno se koristi za predstavljanje izvornog hebr. ili aramejskog izraza. Pojam Šekina također je povezan s pojmom Duha Svetoga u judaizmu (ruach hakodesh). Šekina je izvorna hebrejska riječ za ovu "božansku prisutnost" koja se spušta u fizički svijet da boravi među ljudima.*

[13] *“Kada je Svetac, blagoslovljen neka je On, izlazio i ulazio: iz vrta u Eden, iz Edena u vrt, iz vrta u Raqiya (raqiya, raw-kee'-ah, prostranstvo, tj. nebeski svod) i od Raqiye do Edenskog vrta, tada su svi vidjeli sjaj Njegove Shekine, i nisu bili povrijeđeni;“ … „Kad se Bog pojavio u raju (Rajskom vrtu) i sjeo u kola svojih kerubina i anđeli hodali pred njim... I prijestolje Božje bilo je utvrđeno gdje je bilo drvo života“. Ovdje kerubin zauzima mjesto prijestolja slave koje ostaje na najvišem nebu. Shekina ovdje označava očitovanje Boga, identično u svakom pogledu očitovanju na „prijestolju slave“ kada je Shekina na zemlji, a ne više na nebu, na kerubinu pod stablom života.*

Idolopoklonstvo Enoša (H582; sin od Seta, Post 4:26) i njegove generacije (H583 'Enowsh ‘ĕnôš; čovjek smrtnik i time drugačiji od dostojanstvenijeg H120 ‘āḏam, awdama, Adama), koji je bio je nadahnut palim anđelima 'Azza, 'Uzza i 'Azzael uzrokuje da je Bog kompletno uklonio Šekinu sa zemlje. Prijenos Enoha (Henoka) na nebo je u knjizi o Enohu povezan s uklanjanjem Šekine sa zemlje. Može se sa sigurnošću pretpostaviti da su pri prijevodu Enohove knjige predstavljene dvije različite tradicijske linije. Jedna (poglavlje 4) ih povezuje s grijesima generacije potopa čiji je on bio svjedok budućim generacijama, i dalje (poglavlje 5, 6) uklanjanje Šekine uslijedilo je nakon uništenja cijele adamove rase u poplavama. Pravednik Enoh, bio je isključen iz zajedničke sudbine svojih suvremenika: uznesen je na nebo zajedno sa Šekinom. Čini se da je izvorna tradicija bila otprilike ovakva: Zbog općeg pada prve generacije izazvanog idolopoklonstvom koje se među ljudima pojavilo s Enošem i njegovim sljedbenicima, idolopoklonstvo nadahnuto demonima ili palim anđelima uklonjeno je sa zemlje, i dalje, uklanjanje Šekine uslijedilo je nakon uništenja cijele adamove rase u poplavama. Pravednik Enoh bio je izuzet od opće sudbine svojih suvremenika i uznesen je na nebo sa Šekinom.

Ideja o sjaju Šekine usko je povezana sa onom o nebeskoj svjetlosti, iz koje je, emanacijom stvorena svjetlost prvog dana, koja je bila rezervirana za pravednike na budućem svijetu. Sjaj Šekine je ovdje očigledno zamišljen kao supstanca svjetlosti koja štiti od bolesti, od sile demona i od svega zlog i nečistog. Također se shvaća kao supstanca za održavanje, duhovna potpora i za anđele i za svece. U Pavlovom pismu Korinćanima i u Isusovom otkrivenju, „nebeski ljudi“ se odlikuju novim tijelima i haljinama. 1. Kor 15:49-50: ***„****I kao što smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga. A ovo, braćo, tvrdim: tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstva Božjega i raspadljivost ne baštini neraspadljivosti.“*

Ili u Otk 7:13: „I jedan me od starješina upita: „Ovi odjeveni u bijele ***G3022*** *haljine, tko su i odakle dođoše?“*

G3022 **λευκός** ή, όν (leukos ē, on) *leukos* lyoo-kos' od *luke* (bijel, svijetao, briljantan, srodno latinskom luceo, sjati; svjetlo); posebno svijetao ili blistati bjelinom, (blistav), biti bijel: govori se o haljinama anđela i onima koji su uzvišeni do sjaja nebeskog stanja. Tek kada se ponovno preobrazimo Božjom milošću i odbacimo tjelesno, ponovno ćemo ući u „nebesko Šekina ruho“.

Šekina ili Shekhina (hebrejski הניכש šəchīnāh) je u židovskoj religiji „stanište“ ili „prebivalište“ Božje u Izraelu, što se može shvatiti kao simbol prisutnosti Boga među njegovim narodom. Sekundarna značenja pojma uključuju „odmor“, „sreću“, „svetost“ ili „mir“, uvijek kao karakteristike koje obilježavaju područje djelovanja Božje prisutnosti i čine ga uočljivim za ljude. Hebrejima 3:6 : *„... Njegova smo kuća mi ako smjelost i ponos nade do kraja čvrsto zadržimo.“*

U kršćanskim tumačenjima kabalističkog stabla života (Sefirota), mudrosna tradicija ne izjednačava samo Malchut (Božje kraljevstvo) i Shekhinu, već i Chokhmu (hebrejski) ili Sofiju (gr. 'mudrost') i Shechinu. Jakob Böhme u svojim mističnim traktatima opisuje personificiranu mudrost Isusa Krista i opisuje zajedništvo između mudrosti i čovjeka kao iskustvo prosvjetljenja. Otkupljenje po Isusu Kristu prisutno je u čovjekovu susretu s ovom mudrošću ovdje i sada. Dok se Šekina i Sofija ne mogu po sebi izjednačiti, obje personificiraju žensku dimenziju Boga koja je svojstvena i stvaranju i iskupljenju Ousia = Sofija (Božja mudrost) = Šekina (Božja slava). Obje su ideje također povezane s mesijanskim očekivanjima, koja kršćanin vidi ispunjenima u Isusu Kristu. Koncept je sličan onom u Mateju 18:20 : *„Gdje su dvojica ili trojica sabrana u moje ime, ja sam među njima.“*

Zamećem neprijateljstvo između vas

14 *Nato GOSPOD, Bog, reče zmiji: »Kad si to učinila, prokleta bila među svom živinčadi i među svom zvjeradi poljskom! Po trbuhu ćeš svojemu puzati i prašinu jesti sve dane života svojega!*

15 *I* ***neprijateljstvo zamećem*** *između tebe i žene, i* ***između tvojega sjemena*** *(14)* ***i njezina sjemena****: on će ti potirati glavu (15), a ti ćeš mu potirati petu.«* *Postanak 3:14-15*

Komentar Sch2000 Biblije: *On će ti smrskati glavu, a ti ćeš njemu petu*. Ovdje nalazimo prvo proročanstvo i obećanje o budućem Spasitelju: Potomak žene pobijedit će đavla, pri čemu će đavao i njega raniti (Isusu Kristu probodene su noge pri raspeću).

Sjeme zmije

Kajin je ubio Abela i bio protjeran iz tog kraja. Pozivajući se na Postanak 3:15, Bog je rekao Sotoni: *„Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između tvoga potomstva i njezina potomstva...“*

Sjeme זֶרַע H2233 zera‘ (zeh'-rah); od H2232; sjemenke; (figurativno) plod, biljka, vrijeme sjemena, potomstvo: KJV-X tjelesno, DIJETE, plodno, sjeme (-vrijeme), vrijeme sjetve.

Brown-Diver-Briggs definicije: H2233 zera’ ; sjemenke, sjeme, POTOMSTVO:

a) sjetva
b) sjemenke
c) spermij muški
d) POTOMCI, DJECA
e) vrijeme sjetve (metonimijski)

Napomena: Ista riječ (zera) se koristi u oba slučaja korištenja riječi sjeme, “njeno sjeme” i “Sotonino sjeme”. U idiomu hebrejskog jezika, “sjeme” i “voće” ne samo da se koriste za doslovno označavanje žitarica i plodova koji rastu na drvetu, već se također često koriste za označavanje ljudskih potomaka. Kao što je navedeno, ista hebrejska riječ za “sjeme” korištena je u odnosu na Sotonu i Evu. SOTONA JE TREBAO IMATI DJECU BAŠ KAO EVA!

(14) Prvo seksualno iskustvo je živo emocionalno stanje koje ostavlja traga za cijeli život. Slavni ruski znanstvenik Pjotr Garjajev, autor teorije valnog genoma, tvrdi da trag ostaje ne samo u našem sjećanju nego iu našem tijelu. Telegonija je također informacijski proces, baš kao i jezik, genetski jezik, ljudski jezik, naši kromosomi, odnosno govorimo o kromosomima. ***Što je telegonija****? Ovo je utjecaj prvog muškarca na svu sljedeću djecu ove žene! Taj čovjek može umrijeti, može otići, može biti druge nacionalnosti, crnac, Židov ili što već, što znači da će sva sljedeća djeca te žene neizbježno donekle sličiti ovom prvom muškarcu. To vrlo važno otkriće objašnjava mnogo toga, što su još naši preci znali, a sada je zaboravljeno. Isto tako objašnjava zašto su naši preci bili toliko fokusirani i zaokupljeni sa „djevičanstvom“ buduće nevjeste. To je bilo izrazito važno u prijašnjim kulturama da je mlada „dokazana djevica“, jer samo takova mlada može neometano, bez stranog “mikrohimerizma”, produžiti sjemensko naslijeđe mladoženje. Ne čude stoga neki videi „migranata“ iz Afrike koji se međusobno hvale svojim seksualnim djelima sa bijelim domicilnim djevojkama, hvaleći se da su im tako zauvijek uništili njihovo sjeme. Da, nisus svi zaboravili drevno znanje!*

“Muški mikrohimerizam” - Seattle – Mind Foster izvještava da žene zadržavaju i nose živu DNK svakog muškarca s kojim su imale spolni odnos, prema novoj studiji Sveučilišta u Seattleu i Centra za istraživanje raka Fred Hutchinson. Studija, koja je slučajno otkrila zapanjujuće informacije, prvotno je pokušavala utvrditi jesu li žene koje su bile trudne s sinom možda sklonije određenim neurološkim bolestima koje se češće javljaju kod muškaraca. Studija je otkrila da ženski organski mozgovi često sadrže “muški mikrohimerizam”, ili drugim riječima, prisutnost muške DNK koja potječe od druge osobe i genetski se razlikuje od stanica koje čine ostatak žene. Prema studiji: “63% testiranih žena (37 od 59) imalo je muški mikrohimerizam u mozgu. Muški mikrohimerizam bio je prisutan u više regija mozga.“

Istraživači su željeli znati odakle dolazi muški DNK i utvrdili su da su mogući izvori muških DNK stanica koje žive u mozgu žena: pobačaj za koji žena nije znala; muški blizanac koji je nestao; stariji brat prenesen majčinom cirkulacijom; i spolni odnos. Prve tri opcije odnose se na vrlo mali postotak žena. Nikako nisu mogli objasniti brojku od 63%. Četvrta opcija, dosta je češća, imati seks; snošaj. Ovo ima vrlo važne posljedice za žene. Svaki muškarac od kojeg žena upije spermatozoid postaje njezin živi dio za cijeli život.

Žene podvrgnute obdukciji u ovoj studiji bile su starije osobe. Neki su u sebi nosili živi muški DNK više od 50 godina. Sperma je živa, to su žive stanice. Kad se ubrizga u vas, pliva i pliva sve dok se ne zabije naglavačke u zid, a zatim se zakači i zarije u vaše meso. Ako vam je u ustima, pliva i penje se u nosne prolaze, unutarnje uho i iza očiju. Zatim se ukopava. Ulazi u vaš krvotok i skuplja se u vašem mozgu i kralježnici. Kao nešto iz znanstveno-fantastičnog filma, ono postaje dio vas i ne možete ga eliminirati. Tek sada počinjemo shvaćati punu moć i implikacije spolnog odnosa (Pronađite cijeli članak: Žene pohranjuju DNK svakog muškarca s kojim su ikad vodile ljubav, otkriva studija. Znanstvenici otkrivaju da žene skupljaju sav muški DNK Autor: Jay Greenberg 20. svibnja 2018 na Mind Foster ili na https://neonnettle.com/news/4209-women-store-dna-from-every-man-they-ve-ever-made-love-with-study-finds).

Još jedna studija iz Danske: “Alternativno, to može odražavati da su djevojke u trenutnoj studiji možda imale svoj seksualni debi i da je spolni odnos izvor muškog mikrohimerizma. U nedavnom izvješću o ponašanju mladih adolescenata u Danskoj, 16% djevojčica u dobi od 14 godina i 36% djevojčica u dobi od 15 godina izjavilo je da je imalo spolni odnos.” (Microchimerism of male origin in a cohort of Danish girls; Study CHIMERISM 2015, VOL. 6, NO. 4, 65–71; http://dx.doi.org/10.1080/19381956.2016.1218583)

(15) Bog dalje kaže: “...on će ti glavu vrebati, a ti ćeš mu vrebati petu.” Drugim riječima, ovdje, u Bibliji, imate prvo zapisano obećanje o Spasiteljevom dolasku (Otkrivenje 13:8: “I svi koji žive na zemlji poklonit će se onome čija imena nisu zapisana u knjizi života Jaganjca koji je zaklan od postanka svijeta.“ Vidi također Matej 25:34; Ivan 17:24; Efežanima 1:4 ; Hebrejima 4,3; 9:21 i 1. Petrova 1:20).

11. MUL.APIN ploča

Izvadak iz knjige *Dr. W. Papkea "Tajna Gilgameša poruka "*: "Kao što čitatelj moje knjige TAJNA GILGAMEŠOVA PORUKA zna, moja odiseja do zvijezda Sineara započela je prije tri stoljeća s malom, neupadljivom glinenom pločom (MUL.APIN ploča) iz Britanskog muzeja, koja datira iz trećeg stoljeća pr. Kr., ali na kojem imam astronomska promatranja iz trećeg tisućljeća pr. Kr., od 24. st., točnije 2340. pr. Kr., tako da sam konačno mogao potpuno rekonstruirati babilonsko zvjezdano nebo u ovom ranom razdoblju.

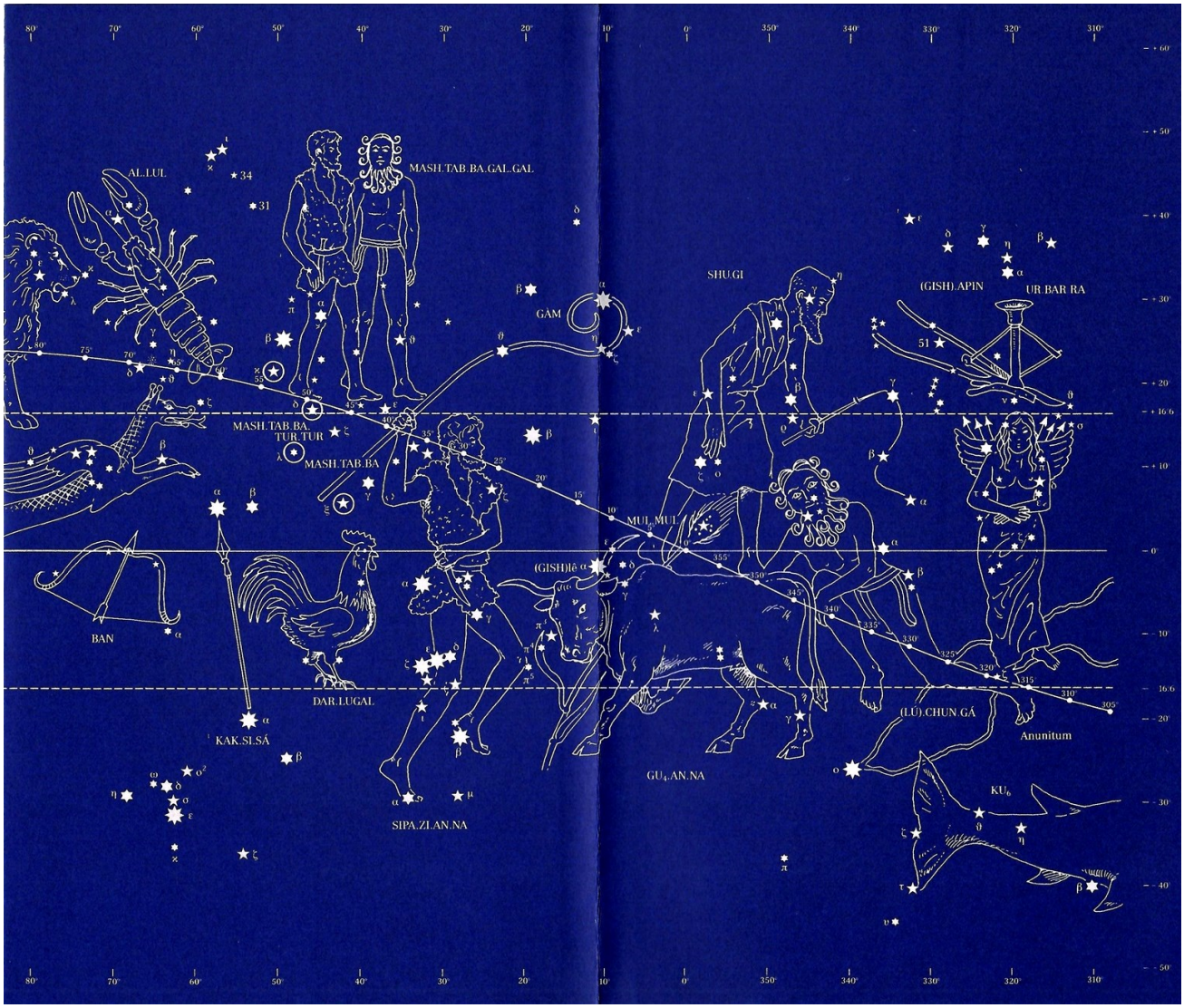

Rekonstruirano nebo Babilonaca u vrijeme Sargona od Akada oko 2340. pr. Chr.

Ova mala ploča MUL.APIN trebala bi mi onda dati i ključ za čuveni Ep o Gilgamešu, u čijoj je 11. ploči ispričana priča o babilonskom potopu, koja je, zajedno s biblijskim izvješćem o potopu, u mnogim slučajevima nevjerojatno točna. Shvatio sam da se Ep o Gilgamešu ne događa samo na zemlji nego i na zvjezdanom nebu, već u vrijeme Sargona Akadskog oko 2340. pr. 1000. pr. Kr., u isto vrijeme kada su napravljena astronomska opažanja zabilježena na ploči MUL.APIN, tako da je ploča poslužila kao dobrodošli astronomski komentar na Ep o Gilgamešu. Ep točno opisuje slijed putanje Gilgameša kao planeta Merkura kroz zodijački pojas oko 2340. pr. Kr., pri čemu su prva zviježđa koja izlaze na istočnom horizontu ujutro prije izlaska sunca vješto upletena u priču." Ilustrano nebo Babilonaca prikazuje Adama, Evu, Kajina i Abela zajedno s bikom i Plejadama na nebu prije potopa. Kajin i Abel prikazani su još jedanput kao blizanci iznad pastira *Abela* (sa štapom u ruci).

Desno u slici vidi se žena po imenu Anunitum. Ovo akadsko ime je pozajmljeno od sumerske riječi AN.NÍTA, što znači „(Nebeski) svetac (AN) koji je od čovjeka (NÍTA)", što Anunitum znači Eva, „žena" koja je „uzeta od čovjeka" (Postanak 2:23 b). Anunitum je bila babilonski svetac zaštitnik porođaja. Trudne Babilonke su zazivale

svetu Anunitum u pomoć. Ona se u klinopisnim izvorima spominje kao „majka čovječanstva“ i stoga u potpunosti odgovara biblijskoj Evi, „majci svih živih“ (Postanak 3:20), gdje čitamo da je Adam dao ime svojoj ženi nakon pada: „I čovjek (Adam) nadjenu svojoj ženi ime Eva, jer ona postade majka svima živima.“

Anunitum se u klinastim tekstovima naziva „Majka čovječanstva“. To je u potpunosti u skladu s biblijskim zapisom. U Epu o Gilgamešu, *Anunitum* je jasno identificirana kao *Ishtar* i nazvana *Aruru*, „prokleta“, što je izjednačava s Evom nakon pada. U biblijskom Postanku, Jahve-Bog govori „ženi“ nakon pada: *„Trudnoći tvojoj muke ću umnožit, u mukama djecu ćeš rađati.“* (Postanak 3:16a).

U jedanaestoj ploči Epa o Gilgamešu, *Ishtar-Anunitum* se pojavljuje kao „majka čovječanstva“ i „ona koja rađa u bolovima“ izričito u vezi s potopom (!), gdje viče kao u porođajnim mukama:

„Ištar plače kao žena u porodu,
Gospođa bogova jadikuje glasnim krikom:
‚Uistinu, stari se svijet pretvorio u glinu (!),
Kako bih mogla zapovjediti zlo u skupštini bogova,
Zapovjediti bitku da uništi (sve) moje ljude,
Kad sam ja to bila, koja je djecu ljudsku rodila!”

Samo ime *Ishtar (Ištar)*, ima dvostruko značenje, kao i većina imena u babilonskom misterijskom kultu. Ištar također može značiti „žena sa zidinama“ uz „žena s (babilonske) kule“. Babilonci su raj smatrali „ograđenim“ mjestom. Stoga se Ištar može tumačiti i kao „rajska žena“. Zapravo, na nebu Babilona, pored „Ištar od Babilona (i Uruka)“, žena Nimroda (Semiramis), koja je bila sazviježđem u sazviježđu AB.SÍN sa „klasjem žita“ (hebrejski: šībbōleṯ, šiboleti su se tijekom povijesti u mnogim društvima koristili kao lozinke, jednostavni načini samoidentifikacije), tu je i „Ištar iz Raja“, Eva, žena Adamova! Od davnina se pravi razlika između Eve prije pada i Eve poslije pada. To nije bilo drugačije ni na zvjezdanom nebu, tako da su postojala dva sazviježđa jedne Eve. Budući da Adam i Eva još nisu upoznali smrt prije pada u Edenskom vrtu i također nisu imali djece, samo Eva nakon pada dolazi u obzir za Ištarinu potragu za njezinim mrtvim sinom *Tamuzom* (izjednačen sa Nimrodom).

Eva nakon pada u raju stoji na nebu Sinearsa kao *zviježđe Anunitum* s rukama prekriženim na trbuhu odmah zapadno (desno) od Enkidu-Tamuza, “zemljoradnik” (Kajin?). Enkidu-Tammuz sada ne duguje samo svoje rođenje Ishtar-Anunitumu, već i svoje uskrsnuće! Ishtar-Anunitum se uzdiže prije “zemljoradnika” DUMU.ZI-Tammuz, tako da se 40 dana, pojavljuje iznad istočnog horizontal, svako jutro prije izlaska sunca traži svog sina, koji je još uvijek ispod horizonta, sve dok konačno na uskršnje jutro, u zoru, on postaje potpuno vidljiv iznad istočnog horizonta. Ištar je ta koja sada više ne donosi smrt, već “uskrsnuće” Tamuza! Prepoznajemo li izopačenost istine? Osim što je Tamuz (Nimrod/Tamuz=Kajin), postao babilonski pseudo-iskupitelj, izopačen u Ištarinog ljubavnika, **Ištar ovdje zauzima mjesto Boga** koji je podigao svog voljenog Sina iz mrtvih.

Ovdje prepoznajemo i tipičan običaj Babilonaca, koji su preuzeli nepromijenjena drevna sazviježđa iz vremena prije potopa, ali su ih ubrzo ispunili novim sadržajem. Čineći to, zamijenili su pretpotopne heroje ranim hamitskim vladarima Sineara nakon Potopa. Tako je sazviježđe Adama protumačeno kao nebeska slika *Kuša*, oca Nimroda, prvog vladara Babilona nakon potopa, dok je *Anunitum*, sazviježđe pale Eve, sada postala nebeska slika Kušove žene, majke Tamuz-Nimroda. Stoga nije ni čudo što se u hinduizmu, kao i u babilonskoj misterijskoj religiji, zbog ove dvostruke okupacije sazviježđa, obožavani junaci se nakon potopa spajaju s patrijarsima prije potopa i usvajaju njihove karakterne crte.

Izveštaj o rođenju blizanaca Kajina i Abela

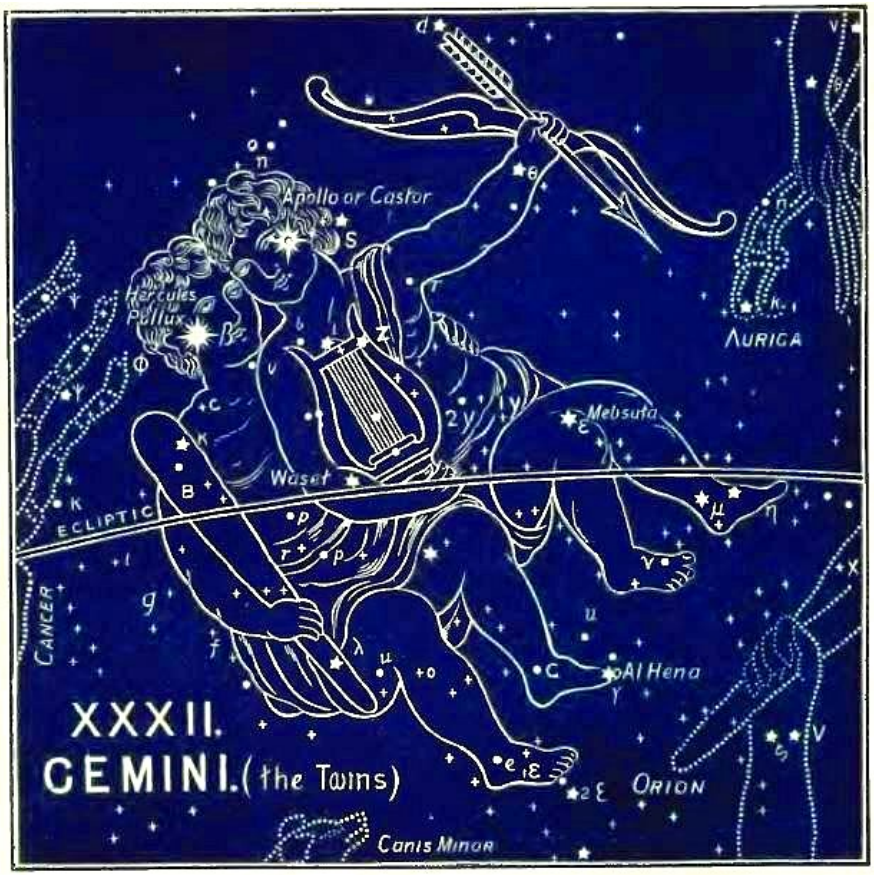

[1] I Adam pozna Evu, ženu svoju, a ona zače i rodi Kajina, pa reče: »Stekla sam ***čovjeka od Boga****.« [(16)]*

[2] ***I nastavila je i rodi mu Abela brata****. I Abel je postao pastir, ali Kajin je postao zemljoradnik. Postanak 4:1-2 (Lutherov prijevod iz 1545)*

Četvrto poglavlje Postanka bilježi rođenje Kajina i Abela. Na hebrejskom znači tekst „nakon toga“ (u Lutherovom tekstu „i nastavila je“ da su Kajin i Abel blizanci. Nijedno drugo Evino dijete ne spominje se sve do rođenja Seta, kada je Adam imao 130 godina. To je zasigurno bilo dosta nakon rođenja Kajina i Abela, većina znanstvenika kaže da je to bilo više od 100 godina kasnije.

Poslanica Hebrejima kaže da je Abel vjerom prinio bolju žrtvu od Kajina. Ne možeš vjerovati u nešto za što nikad nisi čuo. Stoga je značenje krvne žrtve moralo Abelu biti priopćeno; da je kazna za grijeh smrt, koju treba platiti ili pojedinac ili smrću drugoga umjesto njega. A Bog je očito otišao dalje. Parafrazirajući On je rekao Evi: „Doći ću pod obličjem jednog od tvojih potomaka i bit ću Otkupitelj koji će platiti smrtnu kaznu za tebe, da možeš imati život umjesto smrtne kazne koju zaslužuju tvoji grijesi.“

[(16)] Još jedan pogrešan prijevod pojavljuje se u verziji kralja Jamesa; Kad se Kajin rodio, citira se Eva koja je rekla: „Dobila sam čovjeka od Gospodina“ (Postanak 4:1), što nije ono što hebrejski kaže. Na hebrejskom je Božje ime Yaha-weh; na hebrejskom: isti stih citira Evu koja kaže: „Imam čovjeka, naime, Jahve.“

Bog je govorio nešto poput: „Bit ću duh oživljavanja u jednom od tvojih potomaka.“ Dakle, ovdje je ona kriva za pustu želju, kao što svi ponekad radimo. U biti je rekla: „Pa, rodila sam dijete, pa evo ga. Sada ćemo imati spasenje, nedugo zatim.“

Znamo koliko je bila u krivu, jer, kao što smo već objasnili, Biblija može dokazati da je Kajin doista bio Sotonin potomak.

Očito im je Bog govorio mnogo više od onoga što Biblija u ovom trenutku ne bilježi. Abel je prinio krvnu žrtvu kao žrtvu; dok je Kajin, koji je također držao stoku, iako je prvenstveno bio zemljoradnik, donosio voće i povrće i bacao ih, kao da je rekao Bogu: „Sada, Gospodine, evo tvoje žetve." A onda je pitao zašto njegova je žrtva bila neprihvatljiva Bogu! Ali kad je Kajin ubio Abela i za kaznu bio protjeran iz zemlje, požalio se Jahvi u Postanku Postanak 4:14-16: ***14*** *Danas me, evo, tjeraš s lica zemlje, i od lica tvojega bit ću sakriven; i bit ću skitnica i bjegunac na zemlji. I dogodit će se da će me,* ***tko god me nađe*** **(17)***, moći ubiti.«* ***15*** *A GOSPOD mu reče: »Tko dakle ubije Kajina, sedmerostruko će mu se osvetom uzvratiti.« I GOSPOD stavi znak* **(18)** *na Kajina da ga tko, našavši ga, ne ubije.* ***16*** *I Kajin ode ispred lica GOSPODNJEGA i nastani se u zemlji Nod* **(19)***, istočno od Edena.*

Kad je Kajin poslan, našao je mnoge druge nepoznate ljude među kojima je bio protjeran, a znak stavljen na njega trebao ga je zaštititi od tih ljudi. Ne samo da je Kajin oženio ženu, već je izgradio i grad, a grad se ne gradi samo za dvoje ljudi. To su bile preadamske rase spomenute u zadnjem dijelu Postanka, 2. poglavlja. To pokazuje da iako možemo pretpostaviti da je Adam bio prvi čovjek u kojeg je Bog udahnuo „živu dušu", on nije bio prvi „čovjek" na zemlji. Pjesnici i slikari prikazivali su Kajina kako ide u izgnanstvo s adamitskom ženom i obitelji, ali Biblija nas navodi na zaključak da su prije rođenja *Seta* samo *Kajin* i *Abel* rođeni od Adama i Eve. Stoga smo spremni vidjeti da se Kajin, kada je izgradio grad i osnovao obitelj, nastanio s neadamitskom rasom; i, kao što ćemo vidjeti, moderna otkrića to dokazuju. Budući da je Kajin kasnije sagradio grad i navodno ga nazvao po svom najstarijem sinu, mora da je stekao nadmoć nad ovim Preadamitima, iako je hodao sam među njima. Ako je, kao što profesor Sayce smatra vjerojatnim da je Babilonija bila zemlja u koju je Kajin putovao, i ako su, kao što sugerira isti autoritet, prvi stanovnici te zemlje bili crnci **(20)**, lako je zamisliti Kajina kao bijelca s nad-ljudskim znanjem, njegovu tjelesnu građu je učinio neranjivom pomoću božanskog talismana, preuzeo je vlast nad ovim Preadamitima; a da je to i učinio, čini se, je dokazano time što je izgradio grad i nazvao ga po svom sinu Enohu (Henoku). Vidimo, dakle, da Biblija dopušta vjerovanje u Preadamite i da najstariji spomenici na svijetu pokazuju da su bili crnci. Zapravo, i Biblija i moderna znanost potvrđuju te pretpostavke. Biblija, pokazujući da je samo osam od Adamove rase spašeno u arci, poziva na vjerovanje u raniju crnu rasu kako bi se objasnilo postojanje crnaca u kasnijoj povijesti.

(17) *tko još može pronaći Kajina u daljini, postoji li još itko osim Adama, Eve i Kajina? Kajin je ušao u povijest kao „prvi bratoubojica". Jesu li mogući drugi nepoznati „ljudi" koji su naselili daleke krajeve, bilo koji koji ne poznaju ili ne poštuju i poštuju Božje zapovijedi?*

(18) *Kajinov znak je znak koji je Bog dao bratoubojici Kajinu u starozavjetnoj kršćanskoj tradiciji. Hebrejski idiom „le-kayin ot" (,ot,* ***אות****, „znak") iz židovske Tore preveden je kao „[Bog je učinio] Kayina znakom" ili „Kayinu dao znak".*

(19) *H5112* ***נוד*** *nowd (node) „Kimanje" je hebrejski korijen glagola „lutati". Stoga, boraviti u zemlji Nod može značiti voditi život lutalice. Gesenius definira H5112 na sljedeći način: „biti POMAKNUT (arapski med. Waw), koristi se za trsku koju vjetar trese, 1. Kr 14,15; stoga lutaj, bjegunac, Jeremija 4:1; Postanak 4:12, 14; Psalam 56:9; Psalam 11:1; Jeremija 49:30. Slikovito govoreći Izaija 17:11* ***נוד נד****, „žetva je pobjegla" ["ali vidi* ***נֵד*** *", što neki u ovom trenutku uzimaju kao imenicu]. Baš kao što je Kajinovo ime povezano s glagolom koji znači „dobiti" u Postanku 4:1, tako i ime „Nod" vrlo nalikuje riječi „nad" (****נֵד****), koja se obično prevodi kao „skitnica", u Postanku 4:12. (U prijevodu istog stiha u Septuaginti, Bog proklinje Kajina u τρέμων, „drhteći".) Grčka verzija Noda napisana kao Ναίν koja se pojavljuje u Onomastica Vaticana mogla bi potjecati od množine* ***נהים****, koja se odnosi na odmor i san. Ova derivacija, slučajna ili ne, povezuje se s engleskom dosjetkom „kimanje glavom". Josip Flavije je napisao u Židovskim starinama (oko 93. godine poslije Krista) da je Kajin nastavio svoju zloću u Nodu: pribjegavao je nasilju i pljački; određivanje utega i mjera; transformacija ljudske kulture od nevinosti do podmuklosti i prijevare; postaviti granice posjeda; i izgradnju utvrđenog grada. „Klimanje" znači biti izvan Božje prisutnosti ili lica. Origen je definirao Nod kao zemlju drhtaja i napisao da ona simbolizira stanje svih koji napuste Boga. Rani komentatori tretirali su je kao suprotnost Edenu (čak i goru od zemlje izgnanstva za ostatak čovječanstva). U engleskoj tradiciji Nod se ponekad opisivao kao pustinja u kojoj žive samo divlje zvijeri ili čudovišta. Drugi su tumačili Nod kao mračno ili čak podzemno - daleko od Božjeg lica (nema Božjeg svjetla, mračno podzemlje Patala?).Augustin je opisao neobraćene Židove kako žive u zemlji Nod, koju je nazvao pobunom i definiran kao „tjelesni nemir".*

(20) *Međutim, budući da su iskapanja M. Dieulafoya na mjestu Susa otkrila emajlirane opeke iz elamitskog razdoblja koje prikazuju crnu rasu čovječanstva, to može ukazivati na to da je primitivno stanovništvo Kaldeje bilo crno" (Hibbert Lectures, str. 185. 1887.) - „Crno-*

glavi". Sumerska riječ „sag-gig" znači crnoglav. Ovo se na akadski prevodi kao tsalmat-qaqqadi ili „salmat-kakkadi". Ova riječ jednostavno znači ljudi/čovječanstvo. To nema nikakve veze s rasom ili etničkom pripadnošću. Salmat ima niz srodnih značenja u raznim semitskim jezicima (sumoran, mračan, crn, itd.). Qaqqad ili Kakkad na raznim semitskim jezicima može značiti glava, lubanja ili tjeme.

John Baldwin je napisao: „Prvi kolonisti Babilonije bili su iste rase kao i stanovnici gornjeg Nila." (Prehistoric Nations by John D. Baldwin, New York: Harper & Brothers, 1869., str. 192.)

H.G. Wells je rekao da su „Sumerani izgleda bili ljudi preplanule boje s izbočenim nosovima." (Kratka povijest svijeta H. G. Wellsa, New York: MacMillan, 1922., str. 75) Sir Arthur Keith je rekao da su Sumerani bili dolihokefali. (Mohenjo-Daro i civilizacija Inda: Biti službeni izvještaj o arheološkim iskapanjima u Mohenjo-Daru, koje je provela vlada Indije između 1922. i 1927. John W. Marshall, New Delhi: Asian Educational Services, 1996., str. 109) Dolihokefalizam je lubanjska značajka koja se uglavnom nalazi u crnaca. (Afričko podrijetlo civilizacije, Cheikh Anta Diop, Chicago: Lawrence Hill Books, 1974., str. 261)

Na temelju kipova i stela iz Babilonije, Sumerani su bili "tamne puti (boja čokolade), niskog stasa, ali snažne građe, ovalnog lica, snažnog nosa, ravne kose, pune glave; Tipično su nalikovali Dravidima, ne samo po lubanji nego i po gotovo svakom detalju." (A Study in Hindu Social Polity by Chandra Chakaberty, Delhi: Mittal Publications, 1987., str. 33)

Rudolph Windsor je bio odlučan u izjavi: "Definitivno postoji krvno srodstvo između dravidskih plemena Indije i etiopskih Sumerana." (Od Babilona do Timbuktua Rudolpha R. Windsora. Atlanta: Windsor's Golden Series, 2203., str. 17).

Gdje je otišao Kajin?

Hebrejsko čitanje stihova iz Postanka 4:14 trebao bi glasiti: Evo, danas me tjeraš s lica zemlje i moram se sakriti od tvog lica i biti bez mira i bjegunac na zemlji. *I dogodit će se da će me, tko god me nađe, moći ubiti*!

Kajin je ubio Abela i on je protjeran „s lica zemlje“. Kajin je citiran kako govori Bogu: „*Danas me, evo, tjeraš s lica zemlje,* „ Čini se da je implikacija kao da je on odletio u međuzvjezdani prostor, što naravno ne znamo, ne znam što se dogodilo. Nije rekao da je „protjeran“ s lica zemlje. Tamo korištena riječ zemlja slučajno je „ada-mah“, što znači samo „tlo“, ali je imala nešto dublje značenje. Kajin je bio zemljoradnik, a Bog mu je rekao da je zemlja poput prokletstva nad njim; zemlja *„koja je otvorila usta da primi krv brata tvoga iz ruke tvoje... neće ti više dati svoju moć...“* (Postanak 4:11-12)

Ako je, kao što crkve uče, Adam bio prvi čovjek ikada, tada nitko nije živio osim Adama i Eve (koji nisu htjeli ubiti Kajina) i Kajina samog. Ipak, on je očekivao da će biti ubijen u bliskoj budućnosti kada bude naletio na nekoga, na svom putu. Na koga je on to mislio? Ovo je samo još jedan primjer da Biblija na nekoliko mjesta priznaje postojanje preadamitskih rasa. Sljedeći stih kaže: *„...i Jahve mu reče:* ***Tko god ubije Kajina****, bit će sedmerostruko osvećen, i Jahve učini znak za Kajina* ***da ga onaj koji ga nađe*** *ne ubije. I Kajin izađe pred Jahvu i nastani se u zemlji lutanja* [(21)]*.“* Verzija kralja Jamesa daje hebrejsku riječ “*nod*”, ali ona znači *lutanje*; *istočno od Edena.*

Dalje (stih 17): *“Kajin je poznao svoju ženu* (odakle mu žena ako nije bilo druge na zemlji u to vrijeme?) *i ona je začela i rodila Enoha* (*ne* onoga iz Sethove krvne loze)*, i sagradio je grad.“* Dakle, bilo je dovoljno ljudi ne samo da mu nabave ženu, već i da sagrade grad pod njegovim vodstvom; *“i nazvao je grad po imenu svog sina Enoha.”* Kajin je putovao u područje doline Tigrisa i Eufrata na svojim lutanjima i izgradio svoj grad u dolini Tigrisa i Eufrata. U staro doba gornji dio ove doline zvao se Akkad, donji Sumer; imao je i drugo ime, Shinear ili Shinar (Šinar), što znači grmolik; jer je zemlja bila prekrivena šikarom osim tamo gdje su je ljudi iskrčili za obradu. Rijeke su se izlile iz korita svake sezone poplava, tjerajući ljude. Između sezona poplava mogli su saditi usjeve, sve što bi sazrijelo dovoljno brzo da se požanje prije sljedeće sezone poplava. Onda bi ih je poplava opet istjerala. Očito je Kajin bio čovjek velikih sposobnosti i inteligencije (sjetimo se izjave *aramejskog pseudo-Jonatan Targuma: „I bio je kao oni gore, a ne kao oni dolje“)*. Poučavao ih je nečemu što su vjerojatno nejasno znali da trebaju učiniti, ali nisu imali što je potrebno da to organiziraju i učine. U dolini donjeg toka Tigrisa i Eufrata, koja se danas zove Sumerija, njihova je civilizacija bila vrlo stara. Zapravo, nedvojbeno seže do prvog poglavlja Postanka. Neki od njihovih zapisa datiraju početak vlastitog naselja oko 14 000. pr. Kr. a čini se da njihovi zapisi o astronomskim događajima to potvrđuju.

[(21)] ***Nod*** *.... Strong's Concordance H5113 Nowd (node); isto kao H5112; Skitanje; Nod, Kajinova zemlja: KJV – Nod. H5112 nowd (node); od H5110 nuwd (nuod); primitivni korijen; klimanje glavom,tj.varirati; figurativno odlutati, pobjeći, nestati; također (od suosjećajnog odmahivanja glavom), tješiti, žaliti ili se rugati (od prezrivog odmahivanja glavom): KJV – žaliti se, bježati, dobiti, tugovati, pomaknuti se, sažaliti se, ukloniti, tresti, skitnica, daleko, lutati. Brown-Divers-Biggs definicije: H5113 Nowd-Nod = „lutanje“; Zemlja u koju je Kajin pobjegao ili emigrirao nakon ubojstva Abela.*

Hebrejska riječ H5110 ***נוּד*** *(klimanje) prevedena je u KJV i nekim drugim engleskim prijevodima kao da je vlastita imenica (ime). Međutim, ista se riječ pojavljuje u Ps 56:8 i prevodi se kao „lutanje“.*

Wilhelm Gesenius tu riječ definira kao „bijeg, tjeranje“, iako se također čini da pretpostavlja da ona predstavlja „stvarno ime zemlje u koju je Kajin pobjegao, Post 4:16.“ Ova imenica potječe iz istog korijena kao i glagol ***נוּד*** *(nud), koji Gesenius definira u binyan Pa'al (Kal) kao, između ostalog, „kretati se, (besciljno) lutati, bježati“. U židovskoj tradiciji 'ereṣ-nôḏ se stoga shvaća kao „zemlja lutanja“.*

Još jedna stvar koju su učinili Sumerani je bilo snimanje velikih pomrčina, potpunih ili gotovo potpunih pomrčina; i iz toga se može izračunati točan dan kada bi takva pomrčina bila vidljiva na tom mjestu. Ovdje se ne radi o nagađanju; Međutim, morate znati astronomski ciklus da biste ga izračunali. Čini se da činjenica da zapisi sežu daleko u prošlost, tisućama godina prije Adama, i da točno prikazuju ove cikluse kada su se pomrčine događale, daje im dosta istine. U svakom slučaju, imamo njezine trenutne zapise; i ne mislimo na zapise koji govore da je ovaj grad bio naseljen prije toliko tisuća godina. Dakle, govorimo o njihovoj trenutnoj evidenciji događaja iz vremena kada su napisani. Imamo njihov trenutni zapis iz otprilike 4500. pr. Kr., ili oko 500 godina prije Adama.

Na primjer, zapisi Enshagkushane, kralja Kengija, grada u Sumeru, spominju da je on također bio „patesi" (svećenik) Enlila u gradu Nippuru. Sam ovaj zapis datira iz oko 4500. pr. Kr. Ona također spominje gradove Kish i Gursey. Alusharshad, kiški kralj, ostavio ih je u naslijeđe oko 4000 pr. Kr. Dakle, kad se Kajin preselio na ovo mjesto, zatekao je već uspostavljenu civilizaciju, s prilično opsežnom trgovinom koja se protezala sve do Sredozemnog mora, ali očito je trebalo malo više njegove inženjerske vještine. Geološki dokazi koji su pronađeni ukazuju na to da je cijelo područje tamo, uključujući dio Arapske pustinje, postojalo do oko 4500 godina prije Krista kada su počele klimatske promjene u razdoblju od možda 500 godina ili tako nešto, protežući se do oko 4000 godina prije Krista.

Određeni povijesni lik dolazi na ovu scenu drevne civilizacije. Ne samo netko o kome se piše stoljećima kasnije, nego čovjek koji je ostavio vlastiti zapis koji se danas nalazi u našim muzejima, a to je Sargon I. (Prvi), Sargon Veličanstveni. Ovo nije Sargon koji se spominje u vašoj Bibliji, kralj Asirije u godinama 722. do 725. pr. Kr. koji je jednostavno posudio ime ovog heroja od mnogo tisuća godina prije. Biblija ne spominje izvornog Sargona pod imenom Sargon. U vladavini, negdje između 4000. i 3800. pr. Kr., Sargon Veličanstveni izgradio je ovo ogromno carstvo. U drevnim zapisima njegovo se ime nalazi u različitim oblicima ovisno o jeziku u kojem se njegovo ime pojavljuje; sumerski, akadski ili babilonski, ali definitivno se odnosi na istog čovjeka u svakom od ovih različitih jezika. Zar, sar ili shar znači kralj i možda je osnovna derivacija kasnijih oblika šah, car itd. koji su preživjeli kao kraljevske titule. „*Sharu*kinu" je li ovaj Kinu možda sumerski oblik Kajina?

Postanak 4:17 govori nam da je Kajin izgradio grad i nazvao ga Enoh. Sargon je na tom mjestu sagradio grad koji je nazvao Unuk (također Unug, Uruk) [(22)] na njihovom jeziku, s malom varijacijom zbog različitih jezika. Oni su oblikovali prve cigle ovog grada; koji se formira, naziv „Unuk". U potonjem akadsko-babilonskom razdoblju zvao se Erech, ali u ranom sumerskom bio je Unuk.

Ovaj Sargon stvorio je fenomenalno carstvo; konačno je osnovao svoju prijestolnicu Akkad. Njegovi vlastiti zapisi pokazuju njegovu nevjerojatnu veličinu; njegovo se carstvo protezalo od Perzijskog zaljeva do Sredozemnog mora (i postoji dobar razlog vjerovati da je to bio Atlantik). Kaže da je na barem jednom od tih pohoda prešao more i donio plijen iz osvojenih zemalja. Za svoje hramove donio je cedrovine s planina Libanona. Sigurno znamo da su njegove mediteranske ekspedicije uključivale otoke Cipar i Kretu.

Vrlo jasni tragovi njegove rane babilonske kulture mogu se pronaći na otoku Kreti. Na primjer, pločice i kanalizacijski sustav pronađeni u gradovima Phara i Knosos na Kreti isti su kao oni u Nippuru u Akadu. Cilindrični pečat s imenom Sargonovog sina ili unuka, Narama Sina, pronađen je na Kreti. Babilonski ispisani glineni cilindrični zapisi pronađeni su u kretskim grobnicama.

(22) *Ime grada potječe iz Uruk-III (3100–2900 pr. Kr.). Napisano je znakovima AB/UNUG.MÙŠ, gdje je MÙŠ logogram za Inanu, a AB/UNUG znači „mjesto" ili označava određenu zgradu. U starobabilonskom razdoblju, logogram za grad čitao se kao „Zabala" ili „Sugal". Potonje čitanje bilo je akadsko ime grada u to vrijeme, a S/Šugallītu je bilo akadsko ime za Ištar od Zabalama.*

U ruševinama palače u Knososu nalazi se prilično kićena Škrinja od alabastera s ugraviranim imenom Kajin na poklopcu. A ondje je također pronađen golemi brončani mač sa zlatnom drškom, vrlo fine izrade, veći od bilo kojeg drugog drevnog mača koji mu je vjerojatno pripadao ikad pronađen.

Međutim, Sargonovi vlastiti zapisi, sada u našim muzejima, pokazuju da je izvršio pohode na narode na istoku, barem u medijima, i da se vjerojatno vratio pokupiti neke od svojih ljudi iz regije Tarimskog bazena. One pokazuju da je deportirao zarobljeno stanovništvo kako bi izgradio gradove koje je osnovao u regijama Akada. U jednoj od svojih bilježaka spominje „5400 ljudi jede kruh preda mnom svaki dan“, dvorjane i sluge njegove palače. Podijelio je svoje carstvo, koje se protezalo od Perzijskog zaljeva do Sredozemnog mora, u okruge udaljene deset sati hoda, a svakim je vladao jedan od onih koje je nazvao „sinovima njegove palače“.

Jedan od njegovih natpisa glasi:

“Četrdeset pet godina vladao sam kraljevstvom i ‚crnim glavama‘ kojima sam vladao. U zajednici brončanih kola vozio sam se po surovim zemljama. Vladao sam planinama (to bi bio Akad). Tri puta sam stigao do Velikog mora.”

Biblija nam kaže da je Kajin osnovao ovaj grad. Ime grada bilo je Enoh, po njegovom sinu, a sumerski zapisi o gradu Unuku i Akadu pokazuju da je Sargon Prvi osnovao grad i nazvao ga na sumerskom Unuk (Uruk, sumerski Unug; biblijski Erech; grčko-rimski Orchoe, (Orchoi). Tko su bili Sumerani, „crne glave“ [(23)], kako su sami sebe nazivali? Da li to znači taman ten ili se jednostavno odnosi na smeđokose koji se razlikuje od plavokosih, ne znamo. Nemamo odgovarajuće zapise.

Znamo da su Sumerani imali vrlo visok stupanj civilizacije; ali visoka civilizacijska razina ne podrazumijeva uvijek i visoku moralnu razinu; ali što se tiče civilizacije koja se izražava u umjetnostima i znanostima i slično, oni su to imali. Njihova se umjetnost razvila do stupnja većeg nego bilo gdje drugdje u antici. Dva cilindrična pečata njegova vremena među najljepšim su gravurama dragulja. Očito nisu znali tajnu izrade papira, ili ako jesu, znali su koliko je kvarljiv. Možda su neke dokumente stavili na pergament, ali uglavnom su koristili tu prekrasnu glinu koju su imali za izradu tankih pločica ili glinenih pločica. Dok je još bila mokra i mekana, pisali su po glini. Tada je potpis bio u obliku pečata. Svaki važan čovjek imao je svoj pečat. Bile su u obliku malog cilindra. U Sargonovo doba, koliko možemo suditi prema nekim primjercima koji su pronađeni, obično su bili otprilike promjera olovke. Ne mislimo na olovo, već na drvo od kojeg je napravljeno, čija bi duljina bila u rasponu od 1,3 ili 1,6 cm do možda 1,9 cm. Najfiniji od ovih drevnih pečata, koji datiraju iz vremena Naram Sina, promjera su oko 0,6 cm i dugački 1,6 cm.

[(23)] Utemeljitelji prve mezopotamske civilizacije bili su crni Sumerani. Mezopotamija je bila biblijska zemlja Shinar (Sumer). Sumerani nisu ostavljali nikakve sumnje u pogledu svog rasnog identiteta. Sumerani su sebe nazivali sag-gig-ga, crnoglavi. Ljeto je bilo na raskrižju Azije, Afrike i Europe. Dok Sumer nije bio homogeno društvo, Crnoglavi Sumera bili su politički i društveno dominantni. (Uvod u proučavanje afričkih klasičnih civilizacija Runoko Rashidi, London: Karnak House, 1992., str. 69)

Sumerani se često opisuju kao “nesemitski”, “predsemitski” ili “neindoeuropski”. Ali što to zapravo znači? Ovo su pokušaji zamagljivanja činjenice da su Sumerani bili crnci. Povjesničari su voljni upotrijebiti svaki dvosmislen izraz kako bi zamaglili pravo rasno podrijetlo Sumerana.

U drevnoj Aziji je bilo toliko crnaca da je Herbert Wendt napisao: „Sve ukazuje na to da je Azija kolijevka crne rase.“ (“Počelo je u Babelu”, Herbert Wendt. New York: Delta Dell Publishing Company, 1964., str. 368.)

Crni Egipćani svakako su utjecali na Sumerane. Klice civilizacije u Sumeru prošle su kroz Egipat. Albert Churchward je rekao da su Sumerani, Kaldejci i Babilonci primili svoje zakone i učenja od Egipćana. (Signs & Symbols of Primordial Man, Albert Churchward, Brooklyn: A&B Books Publishers, 1993., str. 209.) Stoga možemo pratiti korijene sumerskog društva natrag do Afrike i crnaca.

Sumerski cilindar Naram-Sina iz Erida; duljine 6 cm I promjera 1,9 cm i glineni otisak

Graviranje dizajna na njemu najfinije je ikada viđeno u graviranju dragulja. Očito je rađeno pod povećalom jer su detalji na njemu tako sitni, a tako savršeni. Dok se ovaj pečat kotrljao preko mokre gline, formirao je otisak crteža na pečatu u glinu. Jeste li ikada primijetili prstenje pečatnjake u izlozima zlatarnica na kojima je ugraviran dragulj s ugraviranim inicijalom? Karneol ili slično kamenje? Ni u jednoj zlatarnici danas nećete naći tako savršenu gravuru na dragulju kakva je bila karakteristična za to drevno kraljevstvo Sargona ili Kajina. Ceste su povezivale najvažnije gradove; Postojala je i poštanska služba. U to vrijeme, da biste poslali pismo, prvo biste napravili jednu od ovih glinenih pločica, napisali poruku na nju dok je bila mokra, osušili je, a zatim ispekli u peći. Zatim su ga ponovno prekrili mokrom glinom za omotnicu, napisali adresu i ponovno ga snažno pekli u peći. Predan osobi kojoj je bilo napisano, on je zatim odlomio ovaj vanjski omotač i unutra je bilo pismo koje mu je poslano. Danas se u muzeju Louvre u Parizu nalaze neka od tih starih pisama s glinenim pečatom, još jedan komad gline s posebnim uzorkom pečata koji je predstavljao poštansku marku koja pokazuje poštarinu plaćenu za slanje ovog pisma natrag u to carstvo od strane Sargona Veličanstvenog.

Nedvojbeno je da se u to vrijeme za oružje i druge alate koristila bronca, a možda i željezo. Bronca bi dobro poslužila za mačeve, ali ne i za alate za graviranje. Nije bilo poznatog načina da se bakar ili bronca dovoljno očvrsnu za to. Tek u posljednjih 35 godina otkriven je takav put. Ako su bili dovoljno dobri metalurzi da nauče kako izraditi alate za rezbarenje od bakra ili bronce, možemo im odati priznanje. Inače su morali koristiti kaljeni čelik. 6000 godina hrđe uzelo bi svoj danak na bilo kojem željeznom ili čeličnom alatu tijekom tog vremena. Babilonska umjetnost u to je vrijeme bila razvijenija nego u bilo koje kasnije vrijeme.

Kad vam ljudi kažu da je postojala postupna evolucija, da se čovjek popeo s drveća, izgubio rep kada je nastao najniži oblik divljaka i postupno se probio do civilizacije, oni ne znaju o čemu govore. Oni teoretiziraju i jedini postojeći dokaz je suprotno. Koliko god se može pratiti unatrag, visoke i briljantne civilizacije i nisko i neuko divljaštvo koegzistirati će istovremeno, kao što imamo danas u Sjedinjenim Državama u središnjim gradovima i okolnim predgrađima; postoje u isto vrijeme u istoj zemlji i ne znači da smo evoluirali od onoga što je u gradskim centrima ili u Africi.

Belsazar je bio čovjek koji je vodio grad Babilon u vrijeme njegovog pada u ruke Medijaca i Perzijanaca. Njegov otac, Nabonidus, bio je kuriozitet drevnim kraljevima. Obično su to bili vojni osvajači, ljudi kojima je bilo važno samo koliko ljudi mogu ubiti ili porobiti i koliko plijena mogu ukrasti. Umjesto toga, Nabonidus je bio učenjak, osobito arheolog i antikvar. Zapravo, bio je toliko zainteresiran za to da je tijekom svog života svu ovlast i odgovornost za vodstvo Babilona dao svom sinu Belsazaru, koji je bio bezvrijedan, pijani rasipnik. Da ga je dao svojoj kćeri Belshatti, koja je bila briljantna, Babilon bi možda dočekao drugačiju sudbinu. Pod Balsazarom je

dosegla točku kvarenja gdje se razbila od vlastite unutarnje kvarljivosti. Nabonidusu je bio hobi odlazak na mjesta drevnih gradova i kopanje kako bi pronašao mjesta njihovih ranih hramova i drugih javnih zgrada, te pronašao i obnovio njihove najranije hramove u gradovima koji su još postojali.

Jedan od njegovih zapisa, koji se sada nalazi u našim muzejima, kaže da je obnovio Hram Sunca u Sipparu. Sippar, što znači grad knjiga, iz njegovih golemih knjižnica, drugo je ime za isti grad Akkad koji je utemeljio Sargon Prvi. Rekao je da je obnovio Hram Sunca i, kopajući kako bi otkrio temelje, otkrio je kamen temeljac koji je položio Naram Sin, "koji nitko od mojih predaka, kraljeva Babilona, nije vidio 3200 godina."

Sudeći prema vlastitom vremenu, vjerojatno oko 550. pr. Dodavanje još 3200 vraća vas u 3700. pr. Kr. Ovo datira iz vremena Naram Sina, koji je bio sin ili moguće unuk Sargona, kojeg možemo identificirati kao Kajina. Inače, upravo taj kamen temeljac s natpisom da ga je utemeljio Naram Sin sada se nalazi u muzeju Sveučilišta Yale.

Bog nije bio s Kajinom; U svim ovim stoljećima Sotona i Sotonina djeca i sljedbenici učinili su izvanredne stvari ako u to ne uključite moral. Osnovali su velika i brutalna carstva; porobili su mnoge ljude; ukrali su mnogo imovine; bili su važni dok su postojali, sve dok njihova vlastita moralna izopačenost nije sve slomila. Bilo je mnogo tih carstava; bili su važni ako uključite ljubaznost ili moralnost, ne samo u smislu seksualnog morala, već i poštenja i odanosti Bogu. Ako ovo ne uključite kao uvjet za veličinu, onda su mnoga od tih sotonskih carstava imala neki oblik veličine. Ali Bog nikada nije bio s Kajinom; nije ga odmah osudio na smrt; istjerao ga je da ne bi bio tu da se druži i oskvrnjuje druge Adamove potomke.

Ali ostatak ovog nemorala i pokvarenosti je upravo ono što možete pronaći među sljedbenicima i djecom, a mi mislimo na "djecu" Sotone. Imamo još jedan trag ili niz tragova koji sugeriraju da je Sargon bio Kajin. To nalazimo u poganskoj vjeri koju je on utemeljio; Zapisi pokazuju da su najraniji oblici babilonske religije bili monoteistički. Vjerovali su u jednoga Boga, da li je to Bog kojeg poznajemo, ne znamo; ali barem su imali jednog boga a ne mnoštvo njih. Njihova je religija sadržavala prilično iskrivljenu, ali još uvijek prepoznatljivu verziju priče o stvaranju kako je dana u prvom poglavlju Postanka.

Ali oko vremena Sargona razvio se politeizam; poganski bogovi. Trojica najvažnijih bili su Anu, Eia, a jedan čije se ime ponekad pojavljuje kao Enlil, ponekad kao Mullil. Mitovi ispričani o tim bogovima omogućuju vam da identificirate i odredite podrijetlo svakog boga. Mitovi o njima identificirali bi **Anua** kao **Adama**, **Eiu** kao **Evu**, a **Mullila** ili **Enilla** kao **Sotonu**.

Oni se prepoznaju u ovim mitovima. Kasnije, Mullil postaje Bel ili Baal, koji je bio glavni bog Babilona i doista je postao poglavar poganskih bogova, odatle zapadno do obale Sredozemnog mora.

Poganski svećenici donekle su iskrivili stvari u svojim legendama, vjerojatno namjerno. U nekima od njih, Eia je prikazana kao muškarac, ali u većini ovih legendi **Eia je božica koja se može identificirati kao Eva** iz ovih mitova. Legende o ranom obliku Eia potpuno su iste kao kasnije legende o Ishtar. Tako se Kajin prisjetio događaja iz svog ranog života, a zatim je odlučio od Adama, Eve i Sotone napraviti bogove.

Tijekom Sargonovog vremena, on nije bio obožavan; uspostavio je pogansko obožavanje sotone, ali se nije promaknuo na vrh. Kasnije je deificiran; i postoji nekoliko natpisa koji kažu: „Sargon je moj bog." Prirodno je da on postane bog skrbnik Babilona među poganima. Babilonski bog skrbnik, čije se ime obično pojavljuje kao Merodach u verziji kralja Jamesa, iako bi Mardach bio točniji prijevod, izvedeno je od Marad, što znači „pobuniti se", a Kajin je doista bio pobunjenik.

On se u njihovim legendama naziva Eienim prvorođencem. Druge legende kažu da je on bio najstariji sin Ishtar i Anu njegov otac. Kajin je bio Evin prvorođenac. Merodah je bog obrađivača zemlje, Kajin je bio obrađivač zemlje, dok je Abel prvenstveno bio pastir. Legenda kaže da je Mero-dach uveo red u kaos razdvajanjem zemlje i vode i osnivanjem kuća za ljude. Mi kažemo da su Sargon ili Kajin vladali ovom nižom močvarom i upravljali izgradnjom nasipa i odvodnih kanala koji su odvajali vodu od kopna, dovoljno za izgradnju trajnih gradova.

1. Ivanova 3:12 priznaje da je Kajin bio sin zloga.

Stih 12 izvještava da bismo trebali voljeti one koji su naša braća, a ne biti djeca Sotone i ne poput Kajina:

*„Ne kao Kajin, **koji** bijaše od Zloga te zakla brata svojega. A zbog čega ga zakla? Jer mu djela bijahu zla, a djela brata njegova pravedna.“*

U 1. Ivanovoj 3:12 je to grčki jezik i kaže se “Kajin *koji* bijaše dijete Zloga”. Ako odvojite vrijeme da to pogledate u Weymouthovom modernom engleskom prijevodu *(The Weymouth New Testament In Modern Speech 1930)*, vidjet ćete da je on to točno preveo: *“We are not to resemble **Cain, who was a child of the evil** one and killed his brother,”* ili „**12** Ne smijemo sličiti Kajinu, koji je bio dijete Zloga i ubio je vlastitog brata. A zašto ga je ubio? Zato što su njegovi vlastiti postupci bili zli, a postupci njegova brata pravedni.“ (“...**Kajin, koji bijaše dijete Zloga**...”).

Ako pogledamo treće poglavlje Lukina evanđelja (3:23-38), vidjet ćemo da ono sadrži Kristovo rodoslovlje. Počinje s Kristom i radi unatrag do Adama. Također, ako pogledate peto poglavlje Postanka, koje sadrži Adamove potomke, naći ćete da Kajin nigdje nije naveden među njima.

Ne postoji mjesto u Bibliji gdje se kaže da je Adam rodio Kajina jer on to nije. Adam je prvi put stvorio dijete u petom poglavlju Postanka, stih 3: *„I poživje Adam stotinu i trideset godina te rodi sina sebi slična, na svoju sliku; i nadjenu mu ime Šet.“*

Ljudi vole spominjati prvi stih četvrtog poglavlja Postanka i pokušati mu dati nešto smisleno što ne kaže:

„I Adam pozna Evu, ženu svoju, a ***ona*** zače i rodi Kajina, pa reče: »Stekla sam čovjeka od GOSPODA.«“

Biblija bilježi stvari koje se događaju, ali niti jednom ne kaže da je u seksualnom odnosu bilo prokletstvo. Istina je, da su Adam i Eva imali spolni odnos; vrlo je točno da je Eva rodila Kajina; ali nije istina da je Kajin bio Adamov sin, a Biblija nigdje ne kaže da je Kajin bio Adamov sin, niti da je Abel bio Adamov sin.

Jedan od drevnih akadskih natpisa o Sargonu kaže: “Božanski Sargon, slavni kralj, sin Bela Pravednog, kralj Akada i Belove djece.” **Bel** ili **Ba’al** je očito bio kasniji **oblik obožavanog Sotone**, poznat u najranijim oblicima kao **Mul-lil** ili **Enlil**. Ovdje shvaćaju da je Sargon bio njegov sin, za kojeg znamo da je Sotona.

Druge legende o Sargonovom podrijetlu govore da ga je Akki usvojio i odgojio kao vrtlara. Korijen riječi ukki, akki **(25)** nalazi se u hebrejskoj riječi H5060 עָנָב nâga‘ naw-khash; Naka, egipatska riječ za zmiju; Naga, hinduistička riječ za zmiju, točnije boga zmije; Ahhi, zmijski vodeni bog; Ahriman „destruktivni/zao duh“ perzijski vrag, izvor svega zla.

Kajin je bio zemljoradnik; Sargon je odgojen kao vrtlar. Jedan od Sargonovih vlastitih natpisa koji se danas nalaze u našim muzejima kaže: „Kad sam bio vrtlar Ištar me je voljela.“ Da, još uvijek je bio u blizini Edenskog vrta; ne u vrtu, nego u istom dijelu svijeta gdje su otišli Adam i Eva.

Stoga se može identificirati Kajina iz Biblije kao stvarnu povijesnu osobu čiji su zapisi o vlastitom kraljevstvu danas sačuvani u našim muzejima. Kako bismo dodatno uvjerili skeptike, možemo to učiniti malo dalje; Sargonovi vlastiti zapisi pokazuju da je otišao do Velikog mora najmanje tri puta; makar ga jednom prešao. Što je bilo „Veliko more“? Postoje dokazi da je to bio Atlantik, jer Srednja i Južna Amerika imaju legende u svojoj mitologiji koje se ne mogu objasniti ni na koji način osim da ih je tamo donio netko tko je razumio ranu mitologiju Sargonovog vremena. U babilonskoj religiji, s druge strane, nalazimo upotrebu određenih riječi i izraza Maja. Povijest štovanja Kajina javlja se među Majama s Yucatana i Quichijima iz Gvatemale.

(25) *Tako nalazimo TUKKIL (t-**ukki**-l), subil, kin i u staroakadskom i u babilonskom, za razliku od TAKKIL (t-**akki**-l), sebil, **kajjin** u asirskom.*

Maje kažu da je njihovo kraljevstvo osnovao kralj Can, a „Can“ znači „zmija“ na njihovom majanskom jeziku; promjena od Cain (Kajin) do Can, iz jednog jezika u drugi, vrlo je mala. Zapazite što danas radimo u našim modernim jezicima; ime na engleskom koje zovemo William je Guillaume na francuskom; na njemačkom je Wilhelm; na talijanskom je je Guglielmo, danas istom riječju više prelazimo s jednog jezika na drugi nego oni tada.

Ta osoba koja im je došla i donijela im ovaj oblik štovanja bila je obožavana u njihovim legendama kao Quetzalcoatl, Pernata zmija, zmija s perjem umjesto krljušti. Njihove legende kažu da su bijeli ljudi došli s istoka na brodovima s bijelim jedrima koji su naučili te Maje njihovoj civilizaciji i konačno otplovili natrag na istok na tim brodovima s bijelim jedrima i rekli: „Jednog dana ćemo se vratiti.“ Od tada, ti ljudi obožavaju Quetzalcoatla, pernatu zmiju, kao njihovog boga, bijelog čovjeka koji ih je naučio njihovoj civilizaciji.

Vrlo zanimljiv dio novije povijesti je taj da je Cortez, kada se iskrcao na obali Meksika, dočekan s relativno malo neprijateljstva. S istoka su dolazili bijeli ljudi u brodovima s bijelim jedrima. Dočekan je radosno i prijateljski; Nije imao praktički nikakvih poteškoća marširati do glavnog grada Montezume, Mexico Cityja, gdje je primljen s poštovanjem i prijateljstvom. U glavama ljudi, ovo je bio obećani povratak Quetzalcoatla. Znamo, naravno, da Cortez nije bio ništa drugo nego lopov i ubojica koji je tamo tražio plijen. *Fernando Cortez (1485.-1547.)* i njegovi vojnici su naravno bili u pratnji nekoliko španjolskih katoličkih svećenika kako bi dobili svoj dio za Majku Crkvu. U njihovom izvještaju, izvješćuje se da su na jedan od poganskih blagdana ti svećenici zalutali u jedan od tih poganskih hramova u Mexico Cityju i promatrali poganske svećenike kako propovijedaju katoličku misu koja je bila savršena u svakom detalju, osim što nije bila govori se na latinskom. Tako su katolički svećenici izjurili u bijesu govoreći: „Ovi nam se pogani rugaju!“ Poticali su vojnike na opći pokolj stanovništva, obećavajući im unaprijed oprost za svako ubojstvo, silovanje ili druge zločine koje bi pritom počinili. Ono što ti katolici nisu znali je da su svoje ceremonije crpili iz istog drevnog izvora kao i Maje. Ovo je vrlo zanimljiva studija.

Postoje drevne legende koje govore da je jedan od Canovih sinova, žudeći za kraljevstvom drugog njegovog sina, izdajnički ga ubio, probo ga kopljem u leđa i osvojio njegovo kraljevstvo. Ovo je vjerojatno njihova verzija Kajinova ubojstva Abela, iako je ponešto iskrivljena tijekom stoljeća.

Inke u Peruu vjerojatno su bile kolonije Maya, jer jezik Perua, koji je bio Quichua, ukazuje na njihovo porijeklo od Quichija iz Guatemale, koji su bili ogranak nacije Maya. Drugi događaji pokazuju kako se ova kultura prenosila tamo-vamo. U velikim dijelovima Srednje Amerike, nakon zimskih kiša, u proljeće dolazi sušna sezona. Zatim pada ljetna kiša. Početkom svibnja, u ponoć, Južni križ je točno okomit na južni horizont, točno na meridijanu, a nedugo nakon toga počinje sljedeća kišna sezona. Mještani to prepoznaju kao znak da će kiša uskoro doći. Križ je bio vrlo drevni simbol među svim narodima. Oblik u kojem ga danas imamo u kršćanstvu, s krmenom koja ide ispod vrha okomitog stupa, mnogo je kasniji oblik. Raniji oblik križa bio je Tau križ, u kojem je prečka jednostavno počivala na okomitoj prečki ne nužno pod 90°.

Ovaj križ se nalazi u egipatskim zapisima koliko se može naći u Egiptu. Čak je i ime Tau izvedeno iz majanskog. T-a-u doslovno znači „ovdje mjesec vode“. Drugim riječima, kada je ovo zviježđe Južnog križa stajalo točno okomito na južni horizont izravno na meridijanu, označavalo je početak mjeseca vode; mjesec kad bi kiše počele. Mjesec svibanj je dobio ime po Maji, božici, Dobroj Gospi, majci bogova. Ako se pogleda katolička vjera, nalazi se blagdan klanjanja svetom križu 3. svibnja, na početku vodenog mjeseca. To je također dan posebno posvećen Gospi, Dobroj Gospi. Drugim riječima, ravno iz babilonskog i majanskog poganstva, koje pak pratimo unatrag do njegovog podrijetla, na početku, do Kajina ili Sargona. Iz ovoga možete vidjeti da čak možemo pratiti Kajina, stvarnu osobu poznatu u povijesti pod imenom Sargon, do Srednje i Južne Amerike; Kajin nije mit!

Cain, Kajin, Kain Sin Sotone, Sargon I. od Akkada

(Ulomci iz: Mrs. Sydney Bristowe, M. Jastrow, Colonel J. Garnier)

Sargon ili njegov unuk Naram-Sin prikazan u bronci

Možemo zamisliti da su dva Adamova sina, Kajin i Abel, imali cijeli svijet pred sobom i malo razloga za razdor, ali Kajin je postao zao, tražeći svađe sa svojim bratom. Biblija govori (1. Ivanova 3:12) da su oni, Bog, davali ponude i da je Bog prihvatio Abelovu ponudu, ali je odbio Kajinovu ponudu jer je bio nedostojan, odnosno bio je od zmije. Cain, svladan gnjevom i ljubomorom, ubio je Abela. U tumačenjima (egzegezi) rabinskih religioznih tekstova, Midraš daje malo proširenu verziju Kajina, koji nagovara Abela da podijeli svijet između njih dvojice. Kajin je želio cijelu zemlju, a Abel bi imao svu pokretninu na njoj. Kajin je tada rekao Abelu da stoji na njegovjoj zemlji i da Abel treba otići odatle. Abel je odgovorio da Kajin nosi odjeću od životinjske kože, koja mu pripada. Borili su se i Kajin je ubio Abela.

Bog je zatim otjerao Kajina „istočno od Edena“ u „zemlju Nod“. Oženio se ženom preadamitskog podrijetla i to je pogoršalo njegovu krivnju. Postanak 4:17 izvješćuje: „Kajin je upoznao (to jest, imao odnos s) svojom ženom.“ Da je Kajinova žena bila zabranjeno ili strano tijelo, spomenuto je tek kasnije, u Judi 1:11, u referencama na ljude Sodome i Gomore: *“Jao njima! Putom Kajinovim pođoše,…“,* to jest tražeći tuđe tijelo. Stoga su miješanje rasa i pojava đavla u povijesti povezani s Kajinovim nedjelima.

Zločin Kajina, prvog ubojice, od posebne je važnosti u istraživanju razvoja okultnih organizacija kroz povijest.

Josip Flavije (Antiquities of the Jews - Book I chapter 2): „I kad je Kajin proputovao mnoge zemlje, on, sa svojom ženom, sagradi grad, po imenu Nod, što je mjesto koje se tako zove, i ondje se nastani svoje prebivalište; gdje je također imao djecu. Međutim, on nije prihvatio svoju kaznu da bi se popravio, već da bi povećao svoju zloću; jer on je samo imao za cilj nabaviti sve što je bilo za njegovo vlastito tjelesno zadovoljstvo, iako ga je to prisiljavalo da bude štetan svojim susjedima. Povećao je svoj kućni imetak s mnogo bogatstva, otimačinom i nasiljem; potaknuo je svog poznanika da pljačkom pribavi užitke i plijen i postao je veliki vođa ljudi na zle staze. On je također uveo promjenu u onom načinu jednostavnosti u kojem su ljudi prije živjeli; te je bio autor mjera i utega. I dok su oni živjeli nevino i velikodušno dok nisu znali ništa o takvim umijećima, on je promijenio svijet

u lukavo lukavstvo. Ponajprije je odredio granice o zemljama: sagradio je grad i utvrdio ga zidinama, i prisilio je svoju obitelj da se okupi u njemu; i nazvao je taj grad Henok, po imenu svog najstarijeg sina Henoka. Jared je bio Henokov sin; čiji je sin bio Malaliel; čiji je sin bio Mathusela; čiji je sin bio Lamek; koji je imao sedamdeset i sedmero djece s dvije žene, Sillom i Adom. Od te Adine djece jedno je bio Jabal: podigao je šatore i volio je život pastira. Ali Jubal, kojeg je rodila ista majka s njim, vježbao se u glazbi; Od ovog Jubala, što nije nevjerojatno, došao je Jobel, truba jobela ili jubileja; taj veliki i glasni glazbeni instrument, koji se koristio za proglašavanje slobode u godini jubileja. i izumio psaltir i harfu. Ali *Tubal*, jedno od njegove djece po drugoj ženi, snagom je nadmašio sve muškarce i bio je vrlo vješt i poznat u borilačkim izvedbama. Tom je metodom nabavio ono što je težilo tjelesnim užicima; i prije svega izumio umjetnost izrade mjedi. Lamek je također bio otac kćeri koja se zvala Naama. I budući da je bio toliko vješt u stvarima božanskog otkrivenja, da je znao da će biti kažnjen za Kajinovo ubojstvo njegova brata, dao je to do znanja svojim ženama. Naprotiv, čak i dok je Adam bio živ, dogodilo se da je Kajinovo potomstvo postalo izuzetno opako, svaki je uzastopno umirao, jedan za drugim, zločestiji od prvog. Bili su nepodnošljivi u ratu, a žestoki u pljačkama; i ako je netko bio spor u ubijanju ljudi, on je ipak bio hrabar u svom raskalašnom ponašanju, u nepravednom djelovanju i nanošenju ozljeda za dobit."

Ime Kajin preživjelo je u drugom važnom elementu masonerije. Tajna lozinka masonerije je "*Tubal Kajin*" (Heckethorn, "Secret Societies", str. 26). Lamek, čija su proročanstva neobjašnjiva svjetovnjacima, bio je Jabalov otac, koji je prvi naučio ljude kako da oblače devine kože; od Jubala, koji je otkrio harfu; o Naamah, koja je otkrila umijeće predenja i tkanja; o Tubal-Kajinu, koji je prvi konstruirao peć, radio s metalima i kopao podzemne špilje u planinama kako bi spasio svoju rasu tijekom Potopa; ali je ona ipak nestala, a samo su Tubal-Kajin i njegov sin, jedini preživjeli iz slavne i divovske obitelji, izašli živi.

Žena Hama, drugog Noinog sina, mislila je da je Tubal-Kajinov sin ljepši od ljudskih sinova, i on je postao praotac Nimroda, koji je svoju braću naučio umijeću lova i osnovao Babilon. Tubal Kajin, Kajinov potomak, bio je sin Lameka, Noinog oca, koji je imao dvije žene, Adu i Zilu (Zillah). Zila je rodila Tubal Kajina, on je bio kovač svih alata od bronce i željeza. Tubal Kajinova sestra bila je Naamah'." (Postanak 4:22). Naamina orgija s njezinim krvnim rođakom, Hamom, rezultirala je prokletstvom Kanaana. Tako je zapažena kao biće koje je na svijet donijelo ljudske žrtve i kanibalizam. Tubal Kajin, unuk Metuzalema od Lameka, bio je iz Kajinove loze, otuda i njegovo ime. Biskup *Cumberland (1631–1718)* sugerira da je Naamah bila Hamova žena i citira Plutarha, koji kaže da je Kronosova žena bila "Nemaus", što bi bio samo grčki oblik hebrejskog "Naamah". *Kronos* je doista jedno od imena i Kuša i Nimroda, ali iz navedenih razloga često se primjenjivalo na Hama. Možemo pretpostaviti da bi Naamah, iz spomenute posljednje generacije Kajinovih potomaka, bila više ili manje pod utjecajem postojećeg nefilskog snošaja, a ako je bila Hamova žena, to bi pomoglo u objašnjenju da je preko nje preneseno okultno znanje pretpotopnih vremena, a također i za sklonost njezinih sinova Kuša i Kanaana da ožive svoje nezakonite postupke i ponove grijeh koji donio je na svijet osudu Potopa. Isto idolopoklonstvo je nakon Potopa oživio Kuš, koji je bio drugi Thoth, "Thrice Oreat Hermes", odnosno "Izumitelj pisma i obožavanja bogova", "Meni", "Brojač", "Svemudri Belu," "Hea, Bog razumijevanja" itd. Apsurdno je da je saznanje dobio, kako tradicija kaže, iz spisa zakopanih prije Potopa, a to je vjerovatno izmišljeno kako bi se njegovom učenju dalo svetost antike. Verovatnije je da ga je dobio preko svoje majke Nemaus, i da je bio pod uticajem svoje majke, koja je, postoji jak razlog za vjerovanje, bila ista kao Naamah, sestra Tubal-Kajina. Kuš je prema tome bio nefilskog podrijetla, „Vježbao se u riječima, bajalicama i proricanju, zbog čega su ga nakon njegove smrti obožavali kao boga." To implicira da je bio čarobnjak i mađioničar vješt u vještinama prizivanja duhova, i čini se vjerojatnim da je on bio sredstvo kojim je uspostavljen opći odnos s njima, s rezultatom da se brojčanost rase rođene od Nefila brzo povećao, i, budući da su bili potpuno zli, ispunio zemlju nasiljem. „Od te su rase rođeni Technites", tj. od Technitai (starogrčki τεχνῖται) „umjetnik" (koji, prema biskupu Cumberlandu, odgovara Tubal-Kajinu).

Charles William Heckethorn (1829.-1902.) u „Secret Societies" tvrdi: „Jedan od Elohima, ili primitivnih genija, oženio se Evom i dobio sina po imenu Kajin" … „Činilo se da je Adoniram, potomak Tubal-Kajina, pozvan od Boga da predvodi miliciju slobodnih ljudi, povezujući sinove vatre sa sinovima misli, napretka i istine."

Milicija slobodnih ljudi? Od koga ili čega su se oslobodili povezujući „sinove vatre“ sa „sinovima misli, napretka i istine.“? To je trenutak stvaranja „Iluminata“ i „slobodnog zidarstva“, a u njihovoj osnovi je bila, i jedino će i uvijek biti, pobuna protiv Boga i i njegove kreacije i kroz veličanje početka njihove pobune, „Kajina *koji* bijaše od Zloga“ i slavi Lucifera kao Velikog Patrijarha i Velikog Cara. Stoga ne čude kasnija objašnjenja njihovog filozofskog vođe, Albert Pike, koji je to jasno rekao u svom standardnom djelu „Morals and Dogma“ str. 741: „Slobodno zidarstvo je potraga za Svjetlom. Ova potraga, kao što možete vidjeti, vodi nas ravno nazad u Kabalu. Sve istinske dogmatske religije nastale su iz Kabale i vode natrag do nje. Sve veliko u vjerskim snovima Iluminata, Jacoba Boehma, Swedenborga, Saint-Martina i drugih posuđeno je iz Kabale, misteriji i simboli svih masonskih društava su joj zaslužni.”

Ovo je najrječitiji odnos prema podrijetlu Iluminata i masonerije. Izašavši iz Kabale, ona ostvaruje svoje opskurne ciljeve, još jednu tajnu iluminatsku organizaciju, unutarnji krug, koji kontrolira šest milijuna svjetskih slobodnih zidara. Od svog početka, „misteriji“ su uvijek bili biseksualci, zapravo su žudjeli za zadovoljenjem svake strasti u svojoj predanosti užitku, što je značilo stalnu potragu za novim i nekonvencionalnim senzacijama. Simbol opscenih rituala je delta ili trokut. Delta predstavlja trojedine krugove besmrtnosti, hebrejski Yot. Dvostruki trokut ili šesterokutni simbol judaizma predstavlja muški trokut iznad, prodirući u ženski trokut ispod. Obrnuti trokut u obredu Kadosh (Svetog) masonstva predstavlja Lucifera kao Velikog Patrijarha i Velikog Cara. Ovaj trokut uključuje Nedjeljivo Trojstvo, koje Kadosh koristi u svojoj zakletvi slijepe poslušnosti. Delta je također simbol poglavlja Royal Arch Masonry *****. Ovaj trokut predstavlja nedjeljivo slobodno zidarstvo.

* *Royal Arch Masonry (također poznato kao “Capitular Masonry”) je prvi dio američkog York Rite sustava masonskih stupnjeva. Royal Arch Masons sastaju se kao Poglavlja, i Royal Arch Poglavlje dodjeljuje četiri stupnja: Mark Master Mason, Past Master, Most Excellent Master, and Royal Arch Mason.*

Babilon je zlatni pehar

[7] Babilon bijaše zlatna čaša u ruci GOSPODNJOJ koja opi svu zemlju. Narodi se napiše od vina njezina, zato narodi poludješe. (Jer 51:7)

Babilonski bogovi prvi su o kojima imamo monumentalne zapise. Proučavajući ich, možemo reći, da dolazimo do korijena mitologije i analiziramo sastojke Zlatne čaše Babilonije, koja je tijekom stoljeća većinu čovječanstva zaslijepila za istinu. Civilizaciju Babilonije izmislio je veliki Sargon, koji je, kako kaže profesor *King*, „bio stvarni utemeljitelj svoje dinastije." Iz toga slijedi da Sargonu (tj. Kajinu) također možemo pripisati instituciju najstarijih poznatih bogova, a to daje vrlo razumno objašnjenje za podrijetlo mitoloških sustava svijeta.

Iako neki asiriolozi priznaju vezu između ovih bogova i biblijskih likova, tvrde i neki da je Kajin bio „veliki svećenik Enlila" **(26)** i poslije njega još generacije svećenika, koji su travestirali čudesnu priču o Rajskom vrtu; iako je ova priča u njihovom iskustvu sve zasjenila, ona se u njihovim takozvanim religioznim spisima opetovano obrađuje. Znanje o dobru i zlu mora se pripisati staroj slavi Babilonije, ali i njenoj trajnoj sramoti.

Profesor *King*, koji je vjerovao da su babilonski mitovi posuđeni od Hebreja, kaže: „Povezivanje krilatih čuvara sa svetim stablom u babilonskoj umjetnosti ukazuje barem na kerubine i drvo života."

A u raspravi o sličnostima između hebrejskih i biblijskih spisa, on kaže:

"Sada dolazimo do pitanja u koje vrijeme i na koji način su se Hebreji upoznali s babilonskim idejama?" (Legends of Babylonia, str. 136-141.). Hebrejska i babilonska povijest (kako vjeruje profesor *Kittel*) neovisne su verzije istog originala.

Prema nekim ranim izvještajima (Enoh) Bog je uništio „Red promatrača" kada je arkanđeo Mihael „svezao" pale anđele kao zarobljenike u ponorima zemlje. Nažalost po čovječanstvo, to nije bio kraj stvari. Sotona je sada uspostavio demonsku prisutnost na zemlji kroz svoju djecu, Nefile, a također i kroz Kajina. Njegova pobuna protiv Boga trebala je rezultirati kontinuiranom patnjom i nevoljama na zemlji u nadolazećim stoljećima. Od te pobune, povijest čovječanstva bila je povijest borbe između Božjeg naroda i kulta Sotone. S tim razumijevanjem sada je moguće pratiti povijesne događaje koje trenutni arhivi otkrivaju o ova dva protivnika.

(26) *Za razliku od Michaela („tko je kao Bog") i Gabriela („Bog je moj heroj"), ne znamo Sotonino izvorno ime. Kršćani već dugo govore o Sotoni, Vragu i Luciferu, ali kada istražujemo te naslove ne nalazimo ništa u starom svijetu. U Izaiji 14 prorok je rekao: „Kako si pao s neba, Heilele [Hêlēl* הֵילֵל *hay-lale'] 'Sine zore!" (Izaija 14:12).*

Biblija nam otkriva da je sve anđele stvorio Bog. Međutim, anđeo visokog ranga, kerubin po imenu Lucifer, pobunio se i sagriješio protiv Boga (Izaija 14:12-15; Ezekiel 28:11-17). Lucifer je želio uzaći „na nebo" i zbaciti Boga s prijestolja (Izaija 14,13). Želio je "uzaći u visine oblačne" (Izaija 14,14). Ovi stihovi nam pokazuju da je Lucifer morao biti ovdje na zemlji jer se želio uzdići iznad oblaka zemaljskih na nebo. Kada je sagriješio, bio je bačen na ovu zemlju ili "oboren na zemlju" (Izaija 14:12). Postao je Sotona, što znači neprijatelj ili protivnik. Lucifer ili Sotona već je bio na zemlji kad su stvoreni Adam i Eva.

„Lucifer" nije Sotonino ime; Temeljni hebrejski riječi je ***Heilel*** *[Hêlēl* הֵילֵל *]" Dekodiranje ove riječi korištenjem drevnih bliskoistočnih sredstava je ključ koji trebamo. Drevni prevoditelji, koji nisu imali sve tekstove koje danas imamo, došli su do ove riječi Heilel, hapax legomenon (riječ koja se jednom nalazi u Svetom pismu), i morali su pogađati; preveli su ga na grčki kao Ἑωσφόρος Heōsphóros eosphoros „donositelj zore". Sada se možemo vratiti na rane mezopotamske tekstove napisane na sumerskom i akadskom jeziku i baviti se komparativnom lingvistikom.*

Eos znači „zora", a Phorus znači „nosač". Eosfor dakle znači zora (slično kao što Kristofor znači Kristonosac). Na latinskom je Eos (zora) postao Lux, a Phorus postao Pheros, dakle Lucifer, što je bio dobar pokušaj. Dr Bill Gallagher, napisao je esej: O identitetu Hêlēl Ben Sahara iz Izaije 14. On primjećuje kako biblijski hebrejski korijen HLL može biti izravno povezan s drevnim bogom Enlilom: "Moglo bi se razumno očekivati da je "hll" zapadnosemitski oblik "Illil" .Kao što pokazuju ploče iz Ebla, Illil je došao u zapadnosemitski izravno iz sumerskog."

Drugim riječima, Heilel je fonetski ekvivalent sumerskom Enlil... i akadskom Illil (ili Ellil). Usporedimo li Izaiju 14 s opisima u mezopotamskim tekstovima, nalazimo da postoji izravna veza. „Ime Enlil se stoga može prevesti kao ‚Gospodar vjetra', što je nevjerojatno slično načinu na koji Pavao naziva Sotonu ‚knezom vlasti u zraku' (Efežanima 2:2). U Otkrivenju 12:3 Ivan vidi zmaja s deset rogova. Enlil je redovito prikazivan s krunom ili kacigom s deset rogova. Otkrivenje je upravo povuklo veo na Sotonin tajni identitet: Sotona = Enlil.

Koegzistencija dinosaurusa i preadamitskih ljudi

Figure dinosaura i nevjerovatni dokazi koegzistencije dinosaura i ljudi iz Acambara, Meksiko

Waldemar Julsrud (16. oktobar 1875. u Bremenu; † 30. novembar 1964. u Leonu, Meksiko) je bio njemački trgovac sitnim dijelovima i arheolog amater. Emigrirao je u Meksiko na prijelazu stoljeća. Tokom Drugog svetskog rata neko vreme je živeo u Americi i bio je povezan sa arheološkom kulturom Taraska, Asteka, Tolteka, Maja, Chupícuaro, Inka i drugih indijanskih civilizacija. Svoju arheološku obuku koristio je u Meksiku i bio je zaslužan kao suotkrivač kulture Čupicauro iz 800. pr. Kr. do 200. godine nove ere. 21 godinu kasnije, 1944., Julsrud je slučajno otkrio Acámbaro figure dok je jahao, samo 13 kilometara od mjesta Chupicuaro.

Slike prikazuju različite vrste dinosaurusa i napravljene su od gline. Napisao je knjigu Enigmas Del Pasado u kojoj je opisao svoja iskopavanja i kolekciju od 37.000 keramičkih figurica pronađenih među priznatim Chupicauro komadima. Čini se da su najmanje 2600 od ovih figura dinosaurusi, sve do naroda iz cijelog svijeta, uključujući Egipćane, Sumerane i "bradate Kavkaze". Nesvjesno, Julsrud je počeo da čisti sve artefakte još 1940-ih. Posao su obavili Tinejero i njegovi pomagači. Međutim, postoje mnogi očevici koji su posmatrali Julsrudovo iskopavanje grnčarije i potvrđuju da su artefakti pokazali patinu i prljavštinu.

U 1945-46 *Carlos Perea* je bio direktor arheologije, Zone Acambaro, za Nacionalni muzej antropologije u Meksiko Sitiju. U snimljenom intervjuu opisao je iskopavanja u Julsrudu kao nedozvoljena, kao i mnoga slična otkrića lokalnih farmera, ali nije sumnjao u autentičnost nalaza. Priznao je da je pregledao figure, uključujući dinosauruse, sa mnogo različitih lokacija. Učestvovao je u službenim iskopavanjima Narodnog muzeja i Američkog prirodoslovnog muzeja. Pronašli su mnoge figure, uključujući dinosauruse, koje je detaljno opisao. Godine 1954. meksička vlada poslala je četiri poznata arheologa da istraže. Izabrano je drugo, ali obližnje mjesto i otpočelo je pažljivo iskopavanje. Dva metra dubine, pronašli su brojne primjere sličnih figura i zaključili da je nalaz u Julsrudu originalan. Međutim, tri nedelje kasnije, njihov izveštaj je proglasio kolekciju prevarom zbog fantastičnog prikaza čoveka i dinosaurusa zajedno.

U Laboratory of Isotopes Inc. u New Jerseyu (1968.) uzorak (br. 2) datiran je 4530. godine prije Krista. i 1972. godine pod vodstvom Froelicha G. Raineyja u tadašnjem Centru za primijenjenu nauku za arheologiju (MASCA) Muzeja arheologije i antropologije Univerziteta u Pensilvaniji, datiranje tri uzorka u starost od 2700 do 2700 godina korištenjem tada novorazvijene termoluminiscencije metoda datiranja 2400 godina p.n.e. Osamnaest uzoraka je podvrgnuto termoluminiscencijskom testiranju na Univerzitetu Pensilvanije, a svi datiraju iz otprilike 2500. godine p.n.e. popuštao. Ovi rezultati su kasnije povučeni kada se saznalo da su neki od uzoraka dinosaurusa.

Još figura dinosaurusa iz Acambara, Meksiko

Arheološko nalazište Al'Ubaid

Mnogi predsumerski artefakti figura stari 7.000 godina pronađeni su u blizini Ura i Eridua 1919. godine, koji prikazuju humanoidne figure sa karakteristikama guštera. Glavna lokacija na kojoj su otkriveni neobični artefakti zove se Tell Al'Ubaid - iako su figurice pronađene i u Uru i Eriduu. Lokalitet Al'Ubaid je mali humak prečnika oko pola kilometra i dva metra iznad zemlje. Lokalitet je prvi iskopao Harry Reginald Hal 1919. godine. Ubaidska kultura je praistorijska kultura u Mezopotamiji koja je živjela između 4000. i 5500. godine prije Krista. Kao i kod Sumerana, porijeklo Ubaidiansa nije poznato. Živjeli su u velikim seoskim naseljima u kućama od ćerpiča i imali razvijenu arhitekturu, poljoprivredu i obrađivali zemlju navodnjavanjem. Stambena arhitektura je uključivala velike kuće u obliku slova T, otvorena dvorišta, kaldrmisane ulice i opremu za preradu hrane. Neka od ovih sela počela su da se razvijaju u gradove, hramovi i monumentalne građevine nastaju kao u Eriduu, Uru i Uruku, najvažnijim lokacijama sumerske civilizacije. Prema sumerskim tekstovima, Ur se smatrao prvim gradom.

Ove statuete veličine ruke obično prikazuju ljude nalik gušteru ili zmiji u različitim neformalnim pozama, poput držanja i dojenja bebe. Drugi su prikazani sa jastučićima za ramena ili oklopom i štapovima ili žezlima. Izdužene glave i oči u obliku badema daju figurama reptilski izgled, zbog čega mnogi vjeruju da predstavljaju bogove povezane sa zmijama. Figure su predstavljene dugim glavama, bademastim očima, dugim šiljastim licima i nosom nalik gušteru. Muške i ženske figure pronađene su u različitim pozama i kod većine figura izgleda da nose kacigu i imaju neku vrstu podstava na ramenima. Druge figure su držale štap ili skiptar, koji je vjerovatno simbolizirao pravdu i vladavinu. Svaki lik ima drugačiju pozu, ali najčudnije je to što neki ženski likovi drže bebe koje sisaju mlijeko, a dijete je također prikazano kao stvorenje nalik gušteru. Postoje zapanjujuće sličnosti između ovih figura koje je napravio AL'Ubaid i onih koje je pronašao Waldemar Julsrud u Acambaru, Meksiko.

Šta ono točno predstavljaju, potpuno je nepoznato. Prema arheolozima, njihove poze, poput ženske figure koja doji, ne ukazuju na to da su bili ritualni predmeti. Šta god da su bili, čini se da su bili važni za drevne Ubaidance. Znamo da je zmija bila važan simbol u mnogim društvima za predstavljanje brojnih bogova, na primjer sumerskog boga Enkija, a zmija je kasnije korištena kao simbol za Bratstvo Zmije.

Dinosaur Valley State Park

Rijeka Paluxy u Glen Rose Teksasu je brza rijeka koja teče kroz Državni park doline dinosaura, poznat po otiscima dinosaurusa. Manje je poznata činjenica da su pronađeni i ljudski tragovi, ne samo u istoj formaciji već na istim slojevima i u nekim slučajevima koji se preklapaju sa tragovima dinosaurusa.
Stan Taylor (pokazuje na stazu) započeo je iskopavanje Taylor Trail-a 1969. godine i nastavio se do 1972. godine. U početku su se u koritu rijeke Paluxy mogle vidjeti samo dvije staze. Taylor Trail kako se obično pojavljuje pod vodom u rijeci. Naknadna iskopavanja su proširila stazu na ukupno četrnaest tragova u dosljednom obrascu lijevo-desno. Čitav niz može se vidjeti kroz vodu na ovoj fotografiji iz 1994. godine, iako tanak sloj blata zaklanja detalje. Pod uglom od približno 30 stupnjeva vidi se trag dinosaurusa sa tri prsta. Suša 1999. otkrila je cijeli trag (na slici lijevo) u dramatičnim detaljima!

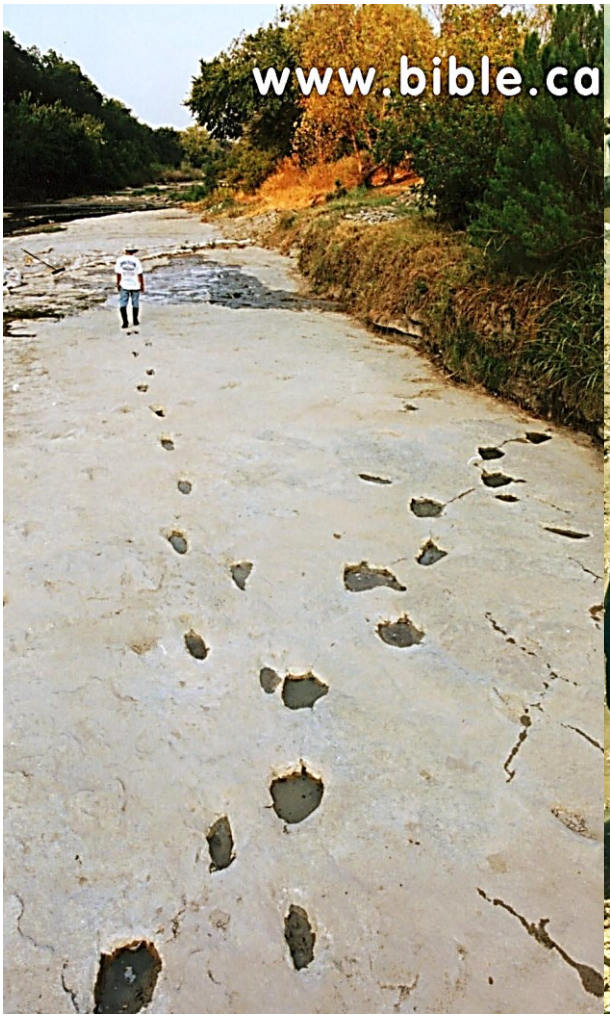

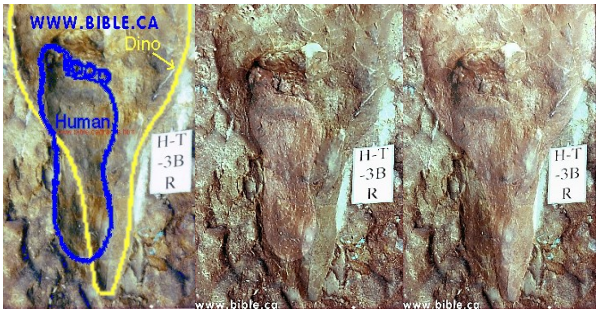

Ovaj fosilni otisak (-3B) nalazi se u koritu rijeke Paluxy u blizini Glen Rosea u Teksasu. To je jedna od 14 staza (staza) pod nazivom Taylor Trail. Tragovi su konstantno dugi 11,5“ sa stalnim promjenama lijevo i desno. Oni pripadaju, au ovom slučaju unutar, tragovima dinosaurusa.

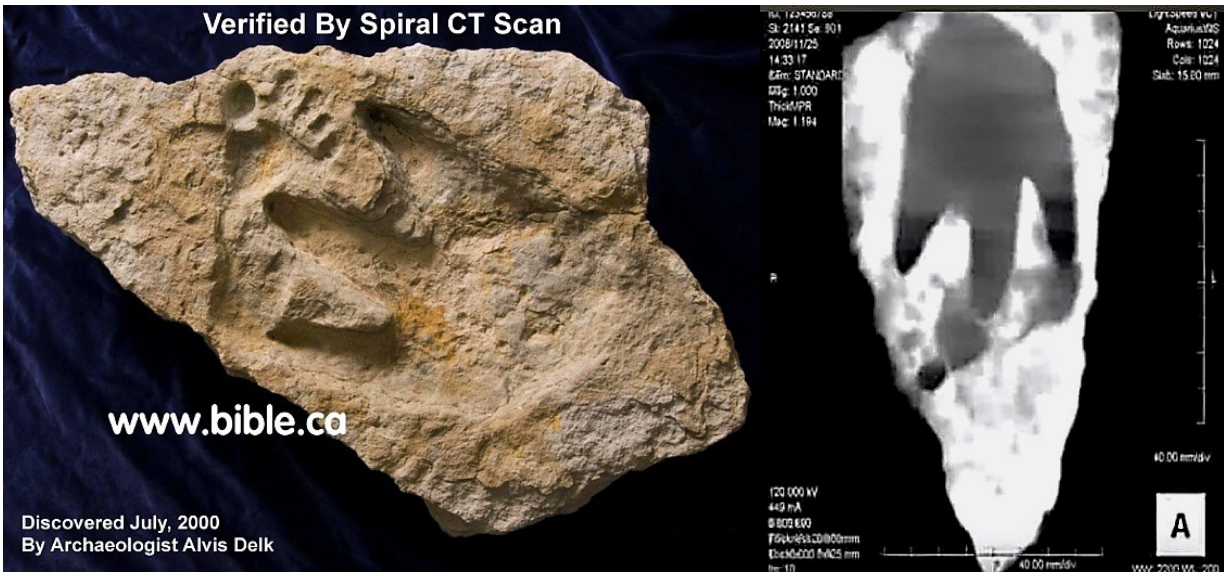

Ovaj spektakularni fosilni otisak stopala pronašao je u srpnju 2000. arheolog amater iz Stephenvillea u Teksasu Alvis Delk i sada je izložen u Muzeju dokaza stvaranja u Glen Roseu u Teksasu. G. Delk pronašao je labavu ploču na obalama rijeke Paluxy oko milju sjeverno od državnog parka Dinosaur Valley. Okrenuo je stijenu i ugledao odličan trag dinosaura. Desno slika sa spiralnog CT skanera.

Prvo je napravljen otisak ljudskog stopala, a nedugo nakon toga (prije nego što se blato pretvorilo u kamen) dinosaur je zakoračio u blato, srednjim nožnim prstom stao je na ljudski otisak. Zapravo možete vidjeti pomaknuto blato sa srednjeg nožnog prsta dinosaura unutar ljudskog otiska. Naravno, dinosauri i ljudi ne mogu kročiti jedni drugima u otiske stopala kada su razdvojeni milijunima godina. Ovi otisci stopala pružaju duboke dokaze koji pobijaju evolucijski mit.

Spiralna CT skeniranja koriste se za generiranje slika unutrašnjosti objekta iz velikog niza dvodimenzionalnih rendgenskih slika snimljenih oko jedne osi rotacije. Ova tehnologija nudi učinkovit način analize fosilnih otisaka bez njihovog fizičkog uništavanja. Omogućuje nam da vidimo unutrašnjost stijene, posebno ispod otiska. Ploča je odnesena u Medicinski centar Glen Rose gdje su izvedene spiralne CT pretrage stijene. Više od 800 rendgenskih slika dokumentira promjene gustoće u stijeni, koje točno odgovaraju otiscima fosilnih stopala. Naravno, rezbarije ne bi pokazivale nikakve odgovarajuće strukture ispod. Postojanje sljedećih kontura ispod fosilnih otisaka dramatično pokazuje autentičnost oba traga.

Knjiga o Jobu - struktura Zmaja

H3882 לִוְיָתָן levijatan (liv-jaw-thawn');

1. ovijena zvijer, tj. zmija (osobito velika morska neman).
2. (figurativno) zviježđe Zmaja.
3. također se smatra simbolom Babilona

[24] Tko bi za oči uhvatio njega i tko bi mu nos sulicom probio? [25] Zar loviš Levijatana udicom? Zar ćeš mu jezik zažvalit' užetom? [26] Zar mu nozdrve trskom probost' možeš ili mu kukom probiti vilicu? [27] Hoće li te on preklinjat' za milost, hoće li s tobom blago govoriti? [28] I zar će s tobom savez on sklopiti da sveg života tebi sluga bude? [29] Hoćeš li se s njim k'o s pticom poigrat' i vezat' ga da kćeri razveseliš? [30] Hoće li se za nj cjenkati ribari, među sobom podijelit' ga trgovci? [31] Možeš li kopljem njemu kožu izbost ili glavu mu probiti ostima? [32] Podigni de ruku svoju na njega: za boj se spremi - bit će ti posljednji! (Job 40:24-32)

(Job 41:1-26):

[1] Zalud je nadu u njega gojiti, na pogled njegov čovjek već pogiba. [2] Junaka nema da njega razdraži, tko će mu se u lice suprotstavit'? [3] Tko se sukobi s njim i živ ostade? Pod nebesima tog čovjeka nema! [4] Prešutjet neću njegove udove, ni silnu snagu, ni ljepotu stasa. [5] Tko mu smije razodjenut' odjeću, tko li kroz dvostruk prodrijeti mu oklop? [6] Tko će mu ralje rastvorit' dvokrilne kad strah vlada oko zubi njegovih? [7] Hrbat mu je od ljuskavih štitova, zapečaćenih pečatom kamenim. [8] Jedni uz druge tako se sljubiše da među njima dah ne bi prošao. [9] Tako su čvrsto slijepljeni zajedno: priljubljeni, razdvojit' se ne mogu. [10] Kad kihne, svjetlost iz njega zapršti, poput zorinih vjeđa oči su mu. [11] Zublje plamsaju iz njegovih ralja, iskre ognjene iz njih se prosiplju. [12] Iz nozdrva mu sukljaju dimovi kao iz kotla što kipi na vatri. [13] Dah bi njegov zapalio ugljevlje, jer mu iz ralja plamenovi suču. [14] U šiji leži sva snaga njegova, a ispred njega užas se prostire. [15] Kad se ispravi, zastrepe valovi i prema morskoj uzmiču pučini. [16] Poput pećine srce mu je tvrdo, poput mlinskoga kamena otporno. [17] Pregibi tusta mesa srasli su mu, čvrsti su kao da su saliveni. [18] Zgodi li ga mač, od njeg se odbije, tako i koplje, sulica i strijela. [19] Poput slame je za njega željezo, mjed je k'o drvo iscrvotočeno. [20] On ne uzmiče od strelice s luka, stijenje iz praćke na nj k'o pljeva pada. [21] K'o slamčica je toljaga za njega, koplju se smije kad zazviždi nad njim. [22] Crepovlje oštro ima na trbuhu i blato njime ore k'o drljačom. [23] Pod njim vrtlog sav k'o lonac uskipi, uspjeni more k'o pomast u kotlu. [24] Za sobom svijetlu ostavlja on brazdu, regbi, bijelo runo bezdan prekriva. [25] Ništa slično na zemlji ne postoji i niti je tko tako neustrašiv. [26] I na najviše on s visoka gleda, kralj je svakome, i najponosnijim.".

Ploča o Potopu, (Britanski muzej, br. K.3375, Asurbanipalova knjižnica), odnosi se na dio Epa o Gilgamešu iz 7. stoljeća pr. Kr.; (2. pločica) Enkidu govori Gilgamešu o dinosauru koji bljuje vatru (Levijatanu) po imenu "Humbaba" koji je ovako opisan: "Humbabin urlik je poplava, njegova usta su vatra, a njegov dah je smrt! On može čuti svaki šušanj u svojoj šumi 100 milja daleko. "Tko bi sišao u njegovu šumu! Enlil je to ljudima opisao kao užas, a tko god se spusti u njegovu šumu, bit će razbijen!" (Job 41)

Job je napisan u Abrahamovo vrijeme (ili mnogo ranije?), a ovdje imamo Gilgameša koji se bori s dinosaurom koji bljuje vatru (Levijatan) po imenu "Humbaba". Humbaba je "čuvar cedrove šume" i zapravo se opisuje kao "savijen rep poput cedra". U svakom slučaju je ovdje opisan suživot čovjeka sa reptilima, sličnih zmajevima. Sukladno drugim arheološkim artefaktima, širom svijeta (već opisani u prethodnim poglavljima ili najnoviji u Göbekli Tepe), ovi opisi su najvjerojatnije nastali prije stvaranja edenskog vrta, tj. Job je jedan od starijih aktera iz toga doba i bio je jedan uzoran, „Bogu vjeran" Preadamit.

Drevni otisci stopala dokazuju prisutnost ljudi u Americi još u ledenom dobu

Drevni ljudski trag na stijeni

Drevni ljudski otisci pokazuju da su ljudi živjeli u Sjevernoj Americi prije otprilike 23 000 godina, mnogo prije kraja posljednjeg ledenog doba. Otkriće, objavljeno u časopisu „Science“ (24. rujna 2021.), dokazuje da su kontinent naselili ljudi mnogo ranije nego što se mislilo. Ljudi su ostavili svoje otiske u blatu na obalama davno nestalog pustinjskog jezera u sadašnjem Nacionalnom parku White Sands u Novom Meksiku. Kasnije su otisci stopala okamenjeni naslagama sedimenta. Danas istraživačima pružaju uvid u način života tadašnjih stanovnika regije. U studiji izloženih izdanaka iz jezera Otero u Nacionalnom parku White Sands, Novi Meksiko, Bennett et al. otkrivaju brojne otiske ljudskih stopala od prije oko 23.000 do 21.000 godina. Ova otkrića ukazuju na prisutnost ljudi u Sjevernoj Americi otprilike dva tisućljeća tijekom posljednjeg glacijalnog maksimuma južno od migracijske barijere koju su stvorile ledene ploče na sjeveru. Taj se trenutak poklopio s naglim zagrijavanjem na sjevernoj hemisferi, Dans-gaard-Oeschger Event 2, koji je snizio razinu jezera i omogućio ljudima i megafauni da migriraju na novootkrivene površine, stvarajući tragove koji su sačuvani u geološkim zapisima.

Otisci stopala nastali su kada su ljudi hodali preko mokrog, pjeskovitog tla na rubu jezera. Kasnije su se otisci lagano ispunili sedimentom i tlo je očvrsnulo. Ali naknadna erozija ponovno je izronila otiske. U nekim slučajevima otisci su vidljivi samo na neuobičajeno vlažnom ili suhom tlu, inače se ne mogu vidjeti golim okom. Ali radar koji prodire u zemlju može otkriti njihovu trodimenzionalnu strukturu, uključujući pete i prste. Svoj trag ostavili su i mamuti, vukovi, deve i druge životinje. Jedan niz otisaka prikazivao je golemog ljenivca kako izbjegava grupu ljudi kako bi pokazao da su u bliskom društvu. “Fascinantna stvar kod proučavanja otisaka

stopala je to što oni predstavljaju trenutne snimke u vremenu”, rekao je dr. Stewart. Posao utvrđivanja starosti otisaka obavili su Jeffrey Pigati i Kathleen Springer, dva geologa istraživača iz Geološkog instituta Sjedinjenih Država.

Godine 2019. otišli su u White Sands kako bi osjetili to mjesto. Dok su istraživači kružili oko nekih otisaka stopala, istraživači su ponekad nailazili na drevno sjeme jarkaste trave koje je raslo uz jezero. Ponegdje je obilno sjeme stvorilo debele pokrivače.

Istraživači su donijeli neke od sjemenki natrag u svoj laboratorij i izmjerili ugljik koji sadrže kako bi odredili njihovu starost. Rezultat je bio šok: trava u jarku rasla je tisućama godina prije kraja posljednjeg ledenog doba. dr Pigati i gospođa Springer znali su da će ti brojevi biti kontroverzni. Stoga su započeli daleko ambicioznije istraživanje. Znanstvenici su iskopali rov u blizini skupine ljudskih i životinjskih otisaka kako bi točnije procijenili njihovu starost. Sa strane jarka mogli su vidjeti sloj za slojem sedimenta.

Pažljivim mapiranjem okolnog tla, uspjeli su pratiti ljudske i životinjske otiske u šest slojeva u jarku, ispresijecanih s jedanaest naslaga sjemena. Istraživači su prikupili sjeme jarkaste trave sa svake gredice i izmjerili njihov ugljik. Ova su mjerenja potvrdila prve rezultate: najstariji otisci stopala na tom mjestu, koje su ostavili odrasli ljudi i mamut, nalazili su se ispod sadnice stare oko 22.800 godina. Drugim riječima, ljudi koji su ostavili otiske hodali su kroz White Sands oko 10.000 godina prije naroda Clovis. Istraživači su procijenili da su najnoviji otisci stopala stari otprilike 21.130 godina. To znači da su ljudi živjeli ili redovito posjećivali jezero oko 2000 godina. Osim tragova ljudi, znanstvenici su otkrili i tragove mamuta, vukova i divovskih ljenivaca koji su očito živjeli na jezeru u isto vrijeme kad i ljudi.

Predadamiti

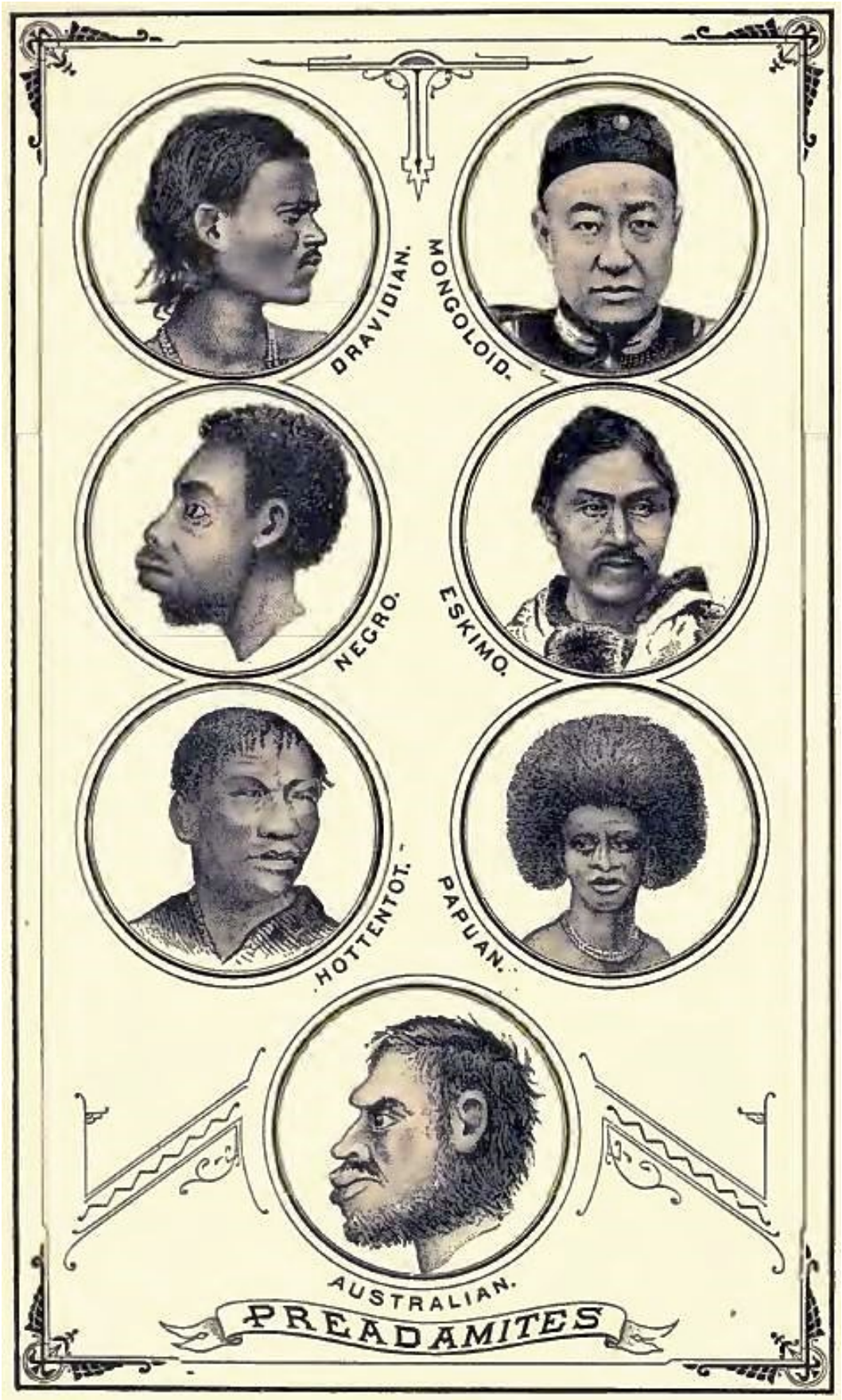

Sva ljudska bića su iste krvi u smislu supstance „materije“. Semitski Judahiti potječu od Adama; pogani od Preadamita. Prvo poglavlje Postanka bavi se podrijetlom pogana; drugi od podrijetla adamskih Izraelaca. Pogani su postali starosjedioci u svim zemljama u početku Božjom „Riječju“; Adam, otac Izraelaca, Božjom je „rukom“ oblikovan od „zemlje“. Postanak je, nakon prvog poglavlja, povijest Adamove obitelji, ne prvih ljudi, već prvih Adamita. Postojanje Predadamita također je naznačeno u biblijskom izvještaju o Adamovoj obitelji, posebno Kajinu, koji je našao ženu među nekim „starijim ljudima“ i otišao van bojeći se nasilja od strane drugih. Biblijsko učenje je potkrijepljeno dokazima koje pružaju „spomenici“ Egipta i Kaldeje; i kroz povijest astronomije, astrologije, teologije i magije pogana; kao i po rasnim osobinama dalekih i divljih plemena; i onim otkrićima fosilnih ostataka u stijenama, koji su tada bili nedavni događaji, ali su od tada postali temelj moderne geologije. Stoga epoha stvaranja svijeta ne dolazi od onog „početka“ koji se obično prikazuje s Adamom, nego „od dalekog početka koji se traži u davno prošlim vremenima“ (Postanak 1,1). Noin Potop nije bio sveopći i uništio je samo Adamite. Niti je moguće pratiti podrijetlo svih ljudskih rasa do Noe.

U raspravi o pitanju Preadamita koristeći antropološke podatke, prva premisa je pratiti geografsku distribuciju Noinih potomaka. Najstariji dostupni dokument o ovoj temi je Knjiga Postanka; i, ostavljajući po strani svaku tvrdnju o nadahnuću, utvrđeno je da se njegove izjave o neposrednom potomstvu Noe toliko slažu s opaženim činjenicama da su etnolozi zadovoljni uzimajući njegove informacije kao polazište. Dakle, dogovoreno je da prosvijećene nacije svijeta pripadaju jednoj rasi, a to je bijela ljudska rasa. *Blumenbach* ju je nazvao kavkaskom jer je naša najranija spoznaja o rasi nalazi u području južno od Kavkaza, a dominantna europska obitelj, koja predstavlja vodeći tip rase, otkrivena je samo sjeverno i južno od Kavkaza. No noviji etnolozi bijelu rasu nazivaju „mediteranskom“ jer su tri obitelji koje je čine oduvijek živjele na obalama Sredozemnog mora od vrlo ranih vremena. Od najranije povijesti ove rase, predstavljala su ich tri obiteljska tipa. Budući da je raspršenost ove tri obitelji u skladu s biblijskim izvještajem o raspršenosti potomaka trojice Noinih sinova, znanstvenici su se složili označiti ih kao Hamite, Semite i Jafetite. Potonji su poznatiji kao Indoeuropljani ili Arijevci, imena koja povezuju domorodačke ljude Indije s dominantnom europskom obitelji. Sada, na sreću, možemo s priličnom sigurnošću naznačiti područja na kojima su živjele tri Noine obitelji.

Pratili smo Noine sinove u svim njihovim lutanjima po zemlji. Prošli smo po južnoj i istočnoj Aziji. Pratili smo rojeve ljudi u sjevernoj i sjeveroistočnoj Africi. Pratili smo ih, talas za talasom, preko Kavkaza i preko Bospora; i vidjeli cijelu Evropu, osim sjeverne Rusije i Skandinavije, u koju su ušli azijski imigranti.

Ali sada dolazimo do jedne zanimljive točke u nastavku naše rasprave. Posvuda su ovi Noahiti nalazili starije ljude koji su posjedovali zemlju, tko su bili oni? U središnjoj Aziji graničili su s Mongolima, tko su oni? Južno od Hindukuša (Hindukush) istjerali su pred sobom, do granica poluotoka, predstavnike Dravide, tko su oni? U Grčkoj su Hamitski Pelazgi protjerali Kiklope koji su živjeli u pećinama, tko su oni bili? U Italiji i Španjolskoj arijski Liguri pronašli su i protjerali Ibere, tko su oni? Posvuda su Liguri, Ahejci, Ombro-Latini, Kelti i Skiti nalazili ljude koji su živjeli u pećinama, koristili kamene alate i oblačili se u životinjske kože, tko su oni?

Ovi domoroci bili su posvuda ljudi koje ne možemo pratiti do Noinih sinova. Između Adama i Noinog Potopa prošlo je 1656 godina. Mogu li ovi nepoznati narodi biti iz Adamova plemena u ono vrijeme? Pogledajmo njihova lica i vidimo možemo li vidjeti bilo kakvo srodstvo s priznatim Adamovim sinovima.

Prvo je bila dravidska rasa koju je istočni ogranak arijske obitelji lišio posjeda Indijskog poluotoka. Ostali su različiti do danas, a njihove karakteristike su u skladu s otporom u odnosima koji su im se s vremena na vrijeme stvarali kroz povijest. Njihova koža je tamna; kosa im je crna i kovrčava; usne su im natečene, ali čeljusti nisu progenijske (izbočenje gornje čeljusti) kao kod crnaca. Još uvijek ih ima u pojasu duž istočne obale Hindustana i čak se protežu daleko u unutrašnjost. Također su kročili na zapadnu obalu i zadržavaju se u Balochistanu (iransko gorje). Sjeverna polovica Cejlona također je dom velikoj dravidskoj populaciji. Jedan od njihovih jezika je Tamul ili Tamil, kojim govore milijuni ljudi i koji čuva drevnu književnost iznenađujućeg bogatstva. Ovi ljudi nisu Noini potomci. Međutim, možemo pretpostaviti da oni nisu toliko različiti od Noahovih tipova da bi se isključila mogućnost da potječu od istog Adama. Priznajmo da su Adamiti.

Što ćemo reći o Mongoloidima? Ova ogromna rasa, koja čini dvije trećine svjetske populacije, rasprostranjena je po istočnoj i sjevernoj Aziji i arktičkoj Europi. Posjeduje japanske otoke i mnoge druge otoke Polinezije. Tu pripadaju Kinezi, Tatari i Malajci, kao i sibirska plemena te Finci i Laponci iz Europe. Divlji Huni bili su ove rase; i tako su moderni Magjari (Mađari) i Turci (Turkmeni) manje-više pomiješani. Štoviše, Indijanci su Mongoloidi, ništa manje civilizirani Peruanci i Asteci nego su Chippewayi, Irokezi i druga sjevernoamerička plemena, te Aleuti i Eskimi s dalekog sjevera. Mongoloidi kruže oko Zemlje, ispunjuju ju bez prestanka u smrznutim širinama; i mongoloidni Malajci prodiru u tropske krajeve Polinezije, dok mongoloidni Amerikanci prodiru u sve zone. Nijedna rasa osim mediteranske nikada nije imala usporedivu rasprostranjenost.

Jesu li ovo Adamovi sinovi? Što se tiče boje kože, tamni Dravid teško mogu poreći vezu s tamnim Malajcem. Ali kovrčava kosa Dravida malo podsjeća na ravnu, grubu kosu Mongoloida; i čije visoke jagodice i općenito ukošene oči toliko odvajaju rase da osjećamo malu nevjericu, u tvrdnji da ih je pretpotopno razdoblje od manje od dvije tisuće godina moglo obilježiti takvim nerazmjerom, dok pak, dvije tisuće godina našeg poznanstva s te dvije rase nije otkrilo nikakvu zamjetnu razliku.

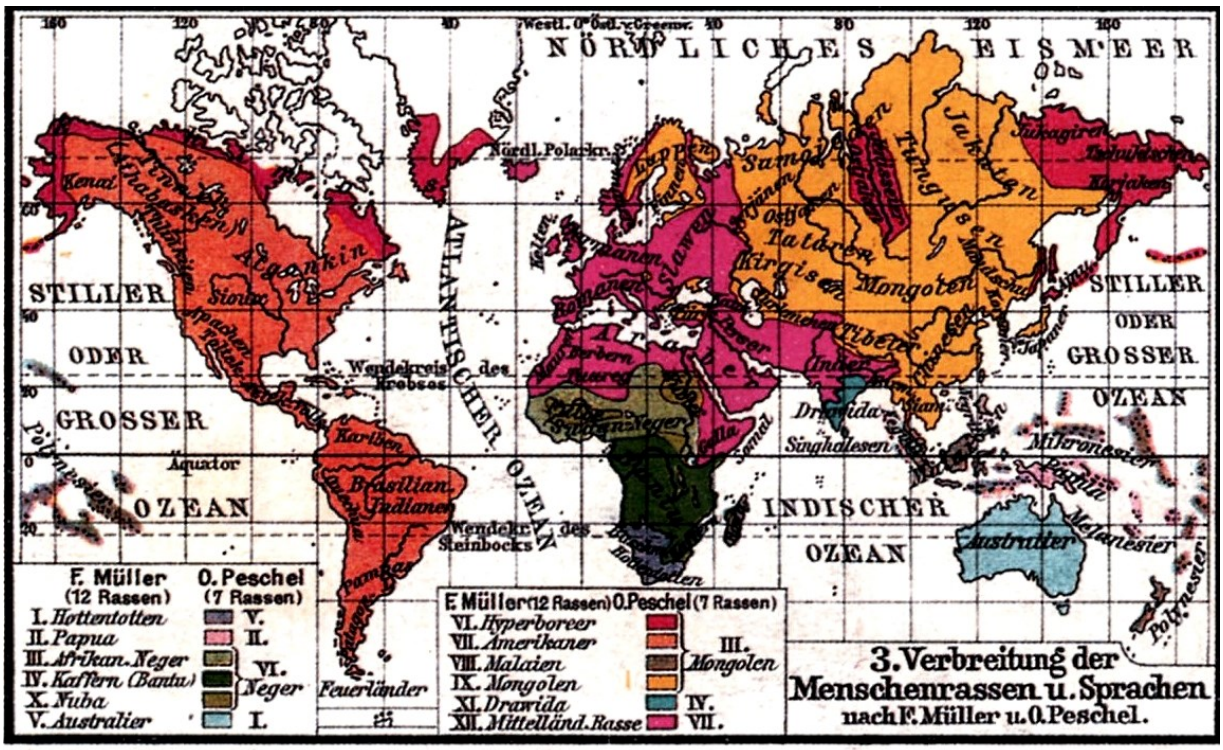

Brockhaus' Kleines Konversations-Lexikon. 5. Aufl.

Tri obitelji Noahita još uvijek su jedna rasa nakon više od četiri tisuće godina. Sada se smatra da su ovi tropski Eboniti sastavljeni od četiri rase. Usporedite s ovom činjenicom diferencijaciju crnaca u četiri pravilno okarakterizirane rase, i odmah ćemo imati činjenicu koja se odnosi na prvobitna vremena ovih crnih rasa. Ove rase su crnci Hotentoti i Bušmani, Papuanci, Australci. Osim crne kože, svi imaju usku glavu (dolicho-cephalus - izraz koji označava duge glave, ali su samo relativno dugi jer su tako tanki) i istaknute čeljusti (prognatoze). Imaju duge bedrene kosti, a ponekad i duge ruke. Potkoljenice su vitke, zdjelica je zakošena, a sekundarne spolne karakteristike su manjkave. Crnci se također razlikuju po svojoj kratkoj, kovrčavoj kosi, čije je svako vlakno spljošteno poput vlakna vune. Brade gotovo da i nema, usne su debele, čelo uvučeno, nos spljošten. Ali zašto opisivati crnca. Domovina crnaca je cijela Afrika od južne granice Sahare do zemlje Hotentota i Bušmana, s izuzetkom nekih dijelova krajnjeg istoka koji su, kako je već spomenuto, bili u posjedu Hamita. Sjeverna plemena su sudanski crnci i sastoje se od brojnih naroda koji govore mnogo različitih jezika i dijalekata, protežući se u unutrašnjost kontinenta. Južna plemena su Bantusi i uključuju narode Zanzibara i Mozambika (jugoistočna Afrika), kao i dobro poznate Betchuance i Kaffire povezane s misionarskim radom Livingstonea i Moffata.

Hotentoti, K(h)oi-k(h)oin ili Khoekhoen kako sami sebe nazivaju, rasa srodna Bušmanima (mješanci bijele krvi), dijele se na tri glavna plemena: Nama ili Namaqua u zapadnoj Južnoj Africi, nadalje Korana (mješanci s Europljanima i Kafirima) na rijeci Orange, te naposljetku Griqua, kolonijalni Hotentoti i Bastardi (kasnije miješani rasi Hotentota s različitim narodima, posebice Burima). Karakteristične osobine: maslinastožuta koža, niska lubanja s čupavom kosom, široke jagodične kosti, debele usne, pljosnat nos, izbočena usta, nizak rast; jezik Hottentota karakterizira prisutnost klikova (tzv. elicks). (Usp. Fritsch (1873); gramatike Wallmanna (1857), Seidela (1892), Planerta (1905).) Izraz Hotentot također uključuje stvarne Hotentote i Bušmene.

Hotentoti su ponekad stavljani u podnožje antropološke ljestvice; ali to je nepravedno, budući da imaju vrlo različite religijske ideje, mogu rukovati željezom i posjeduju jezik tako potpun i prožet takvom bliskošću s Egipćanima da su mnogi istraživači - Moffat, Lepsius, Pru-ner Bey, Max Muller, Whitney i Bleek - doveli su naše misli do pitanja jesu li Egipćani i Hotentoti potekli od zajedničkog plemena od evolucije jezika ili su jednostavno živjeli u kontaktu jedni s drugima ranije. Narod San (također Saan) ili Bušmani pripadnici su autohtonih kultura lovaca i sakupljača južne Afrike i najstarije su preživjele kulture u regiji. Bušmani, engleski Bushmen [ˈbuʃmən], nizozemski Bosjesmans, afrikaans Boesmans [ˈbɔʃəmans, „ljudi koji žive iza bosjesa“, tj. iza pletenih grana, vjetrobrani], autohtoni narod lovci-sakupljači u južnoj Africi.

Kafiri (Arapsko-islamski izraz Kāfir znači nevjernik ili “nemusliman”) su ovo ime dobili od Arapa jer su neznabošci, a nastanjuju jugoistok. Dio Afrike, sjeverno od Hottentotlanda i Capcolonie, od rijeke Keis-kamma do Lagoabaija, s neodređenim unutarnjim granicama. Razlikuju se od crnaca po obliku lubanje, ali imaju napućene usne poput ovih i istaknute jagodične kosti poput Hotentota; kosa joj je kovrčava, brada prilično gusta, a boja varira od smeđe do željezno sive. Zovu se Kussa i imaju vitak, vrlo ujednačen rast. Njihovo glavno oružje je zagaye ili hassagaye, koplje od 4-5 stopa sa željeznim vrhom; također drže štit i toljagu. Oni znaju kovati željezo, održavaju svoje kuće, koje su sve u obliku košnica, vrlo čistima, a pojedini narodi podijeljeni su u plemena, od kojih je svako pod poglavarom čija je moć vrlo malo ograničena. Njihov jezik je vrlo milozvučan. Najbrojniji su narodi na obali: Tambuki, koji mogu dati 15.000 ratnika, i Mam-buki, vrlo hrabro pleme, koje se također bavi poljoprivredom. Isto je i s Bečuancima, kafirskim narodima koji žive u unutrašnjosti, koji se opet raspadaju na nekoliko naroda. Najjači su: Brici, na Krumanu i njegovim pritokama; mnoge od njih misionari su obratili na kršćanstvo; glavni grad je Neulitaku sa 6000 stanovnika; Barralongovi; Marutzi na Mafumu su superiorniji u industriji od većine drugih plemena, a njihov poglavica ili kralj boravi u velikom gradu Kurichanéu, koji je Europljanima postao poznat tek prije desetak godina i ima 16 000 stanovnika. Ali najciviliziraniji narod od svih kafirskih plemena su Macquini, koji žive još sjevernije od prethodnih i eksploatiraju svoje rudnike željeza i bakra s velikom marljivošću. *(Brockhaus Bilder-Conversations-Lexikon, svezak 2. Leipzig 1838., str. 526-527.)*

Sada se okrećemo Papuancima i Australcima. Prvi nastanjuju Novu Gvineju i druge otoke Mikronezije, uključujući arhipelag Fidži. Njihova čupava kosa divlje im se diže s glave u čupavim krunama visokim dva do osam inča. Brada je obilna, a boja kože varira od tamne čokolade do plavo-crne. Čeljusti su manje istaknute nego kod crnaca, a nos nije ravan, već širok, a ponekad čak i orlovski. Što se tiče inteligencije, oni se kreću od opsesivnih štovatelja fetiša Nove Gvineje do polucivilizirani Fidžijaca. Papūa, s jedne strane u širem smislu oznaka za sve stanovnike Melanezije (s.d. i Oceanije), Melanežane u širem smislu, uključujući nemalajsko izvorno stanovništvo Malajskog arhipelaga, npr. Alfure i Negritose, prema *H. Wagner* oko 1900. zajedno oko 3 milijuna, s druge strane u užem smislu samo za čiste Papuance, kojih još uvijek ima posebno u Novoj Gvineji i Novoj Pomeraniji [Tablice: Ljudske rase, 3; Narodopis I, 12 i II, 1; Karta: Stanovništvo II, 2 i 3]. P. u širem smislu imaju tamnosmeđu do crnu boju kože, fino uvijenu, gustu kosu, bujnu bradu, uglavnom dolihocefalnu lubanju [vidi str. 68], snažan, ali manje zakrivljen nego kod crnca (Negro), nosni most strši prednje kosti. Usporedi Meyer i Parkinson (1894 fg.), Hagen (1899).

Australci su svoje ime dobili po ogromnom otoku koji je njihov ekskluzivni dom s Tasmanijom i malim susjednim otocima. Njihovo cijelo tijelo je gusto dlakavo. Kosa na glavi je čupava, ali manje široka nego kod Papuanaca. Govor im je dobro razvijen, a korištenje bumeranga još je jedan dokaz njihovih intelektualnih sposobnosti.

Takav je i njihov sustav vjerskih uvjerenja i običaja. Ali oni ne koriste metalne alate, a njihovi čamci su samo balvani, što se može smatrati polazištem u razvoju pomorskih struktura.

Ova četvorica čine crne rase. Moramo razmotriti da li su i oni potomci istog Adama kao bijela i tamna rasa. Počnimo s čisto lingvističkom metodom, koji odbija da se poziva na pomoćna pomagala prema jedinstvenom sistemu da bi se utvrdilo značenje pisanog jezika. Adam je riječ koja znači crveno (ružičasto, zdravo, može pokazati krv u licu). Čovjek koji je tako određen morao je imati barem crveni preljev u tenu. Ovu nijansu lako možemo otkriti na koži bijelog čovjeka. Prije pronalaska odjeće, ljetno sunce na ravnicama centralne Azije moralo je razviti vrlo vidljivo crvenilo na koži bijelog čovjeka. Na svim stranama se priznaje da je Adam iz Biblije bio rodonačelnik Bijele rase.

Biblija ne daje jasan izvještaj o genealogiji ovih rasa pokazujući da su njihovi preci bili „crveni“. Samo je popularno mišljenje da je, zajedno sa svim drugim muškarcima, povezuje s Adamom bijelog čovjeka. Ali budući da smo pretpostavili da ih se može prihvatiti kao Adamite na antropološkim načelima, možemo priznati da se pojam „Adam“ može dovoljno proširiti da obuhvati tamne Mongoloide i Dravide.

Može se otkriti malo crvenila u tenu mediteranske loze, pa čak i u onom mongolskom i dravidskom; ali kada bi netko rekao da je crna boja ona koju bi stari hebreji nazvali „crvenom“, teško bi objasnili značenje tog pojma.

Antropološki gledano, gubici boje imaju manje značenje od značenja pojma Adam. To je doduše jedna od manje dosljednih osobina rase. Ali rigorozno tumačenje Svetog Pisma je vrlo često potrebno, i ovdje bih želio pričvrstiti rigorozne konstruktore na njihovu odabranu metodu; jer rigorozna konstrukcija, kao što će biti pokazano, je ona s punim nizom činjenica.

Crni preadamitski čovijek

Pokušavajući utvrditi je li biblijski Adam bio praotac cijelog čovječanstva ili samo bijelaca, istaknuo sam da doslovno tumačenje čini ime „Adam (aw-dawm)“ nije primjenjivo na ljudske rase, čija boja kože nema, primjetnu nijansu „crvene“ boje.

Kaže se da je Adam iz Postanka prethodio Noi za epohu manje od dvije tisuće godina. Bilo je potrebno gotovo šest tisuća godina da Adamovi potomci dostignu svoju sadašnju divergenciju kao što je ilustrirano u različitim obiteljima i rasama ljudi. To se nije značajno povećalo od kršćanske ere. Pretpostavljam da će se svi složiti, na temelju dokaza iz povijesti i spomenika, da semitske, hamitske i arijske karakteristike nisu bile ništa manje izražene prije dvije tisuće godina nego što su to danas. Ako netko sumnja u to, lako se može zadovoljiti okretanjem stranica bilo kojeg ilustriranog djela sa spomenicima Egipta i Asirije ili neka posjeti asirski i egipatski dio Louvrea te britanski i berlinski muzej. *(Nott und Gliddon's: Types of Mankind and Indigenous Races of the Eart)*.

Također je istina da su prikazi crnačkih osobina su u prošlosti jednako izraženi kao u današnjoj stvarnost. Pa, mislim da možemo koristiti 2000 godina kao mjeru za 4000. Ako se te rase i obitelji nisu osjetno razišle u 2000 godina, hoće li čitatelj povjerovati da su se sve značajne razlike koje stvarno postoje dogodile u prethodnih 4000 godina? Egipatski i asirski spomenici koji svjedoče o raznolikosti rasa i obitelji, zahtijevaju više od jedne ili dvije tisuće godina od našeg kalendara. Na ovim skulpturama i muralima, veličanstveni Semit s orlovskim nosom odmah se razlikuje od okretnog Hamita s ravnim nosom, punim usnama i kosim i klonulim očima. Među ostalim figurama, crnac je često uočen zbog svojih debelih usana, istaknute čeljusti i vunaste kose. Barem polovicu priznatog vremenskog raspona između Adama i nas, crnac je bio crnac; Hamit, Hamit; Semit, Semit.

Arheologija i etnologija nas stoga tjeraju na ovaj alternativni zaključak: ako ljudi postoje samo 6000 godina, onda su, kao što je Louis Agassiz dugo tvrdio, različite rase imale su različite početke, svaka rasa na svom zemljopisnom području.

Ali ako su svi ljudi potjecali od jednog plemena, tada je početna točka prije više od 6000 godina; kao što *Huxley* i evolucionisti obično tvrde; a vojvoda od Argylla i drugi antievolucionisti jednako tvrde. Dakle, ako čitatelj inzistira na tome da je Adam apsolutno bio prvo stvorenje koje se može nazvati čovjekom, prvo mora priznati da "crveno" znači "crno" na hebrejskom, a drugo da biblijska kronologija između Adama i Noe izostavlja

najmanje devet desetina od vremena. U takvom priznanju ima izvrsno društvo vojvode od Argylla *(Primeval Man)*. Dodajte tome argument *Lukea Burkea* o rasnim razlikama *(Ethnological Journal, London, Nr. 2, Juli 1848, – „Varieties of Complexion in the Human Race", S. 76-7.)*:

„Prijeđimo sada na Afriku. Ovdje nalazimo crnačke rase koje nastanjuju neke od najtoplijih regija, ali ne isključivo. Arapske rase žive u njihovoj sredini tisućama godina, a ipak su samo smeđe. Neki od njih zapravo to i jesu; jer se njihova krv opetovano miješala s krvlju sjevernih plemena; i ako je to slučaj, nalazimo da klima mijenja samo ona mjesta koja su inače izloženi svjetlosti, tj. laganom tamnjenju ili ih čini pjegastima.

Dalje prema jugu, čak dalje od crnačkog teritorija, protežu se plemena Gralla, koja su posljednjih godina osvojila veći dio Abesinije. Oni su stoljećima nastanjivali ravnice središnje Afrike, gotovo ispod ekvatora; Ipak, oni su u najboljem slučaju smeđi, a mnogi od njih su relativno svijetli. Ali osim toga postoje nomadske obitelji rase Tawrick koje su, iz nekog nepoznatog vremena, lutale gorućim pijeskom same velike pustinje i još uvijek su zadržale svoju svijetlu put. Zapravo, na njih ovo vruće područje ne utječe više nego na većinu Evropljana nakon što su tamo proveli nekoliko mjeseci."

Pitanje je kako je crnac mogao poteći od Noe?

Colonel Garnier piše: „Djela Fabera, Sir W. Jonesa, Pocockea, Hislopa, Sir G. Wilkinsona, Rawlinsona i drugih neosporno su dokazala povezanost i identitet vjerskih sistema najudaljenijih naroda i pokazuju da ne samo Egipćani, Kaldejci, Feničani, Grci i Rimljani, ali i Hindusi, budisti Kine i Tibeta, Goti, Anglosaksonci, Druidi, Meksikanci i Peruanci, Aboridžini Australije, pa čak i divljaci sa ostrva Južnog mora, su svi crpili svoje religijske ideje iz jednog zajedničkog izvora i zajedničkog centra.

Posvuda nalazimo najčudesnije podudarnosti u obredima, ceremonijama, običajima, tradicijama, te u imenima i odnosima njihovih bogova i božica. Ne postoji uvjerljiviji dokaz ove činjenice od zajedničkog predanja svih ovih naroda o Potopu, koje je prikupio g. *G. S. Faber (George Stanley Faber)*, au posljednje vrijeme dodatno predanje *Mandana (Mandani iz porodice jezika Siouxa koja je živjela oko 1800-ih duž rijeke Missouri i njene dvije pritoke, rijeke Heart i rijeke Knife)* i drugih sjevernoameričkih Indijanaca. U zanimljivom radu gospodina Catlina o ovim plemenima pokazano je da jedva da postoji nacija ili pleme na svijetu koje nema zapis o uništenju ljudskih rasa u Potopu, s izuzetkom crne rase. Pojedinosti ovih naracija previše se slažu da bi dopustili izmišljenu pretpostavku nekih da se svaka odnosi na različite lokalne poplave.

G. S. Faber u svoja tri sveska (Podrijetlo poganskog idolopoklonstva) iscrpno je pokazao da su mitologije svih drevnih naroda isprepletene i objašnjene događajima Potopa, dokazujući da su sve utemeljene na zajedničkom principu i stoga mora biti izveden iz zajedničkog izvora. Snaga ovog argumenta ilustrirana je činjenicom da se u spomen na ovaj događaj slavi veliki blagdan mrtvih, ne samo među narodima koji su više ili manje povezani jedni s drugima, već i od drugih, i preko oceana i preko drugih odvojenih od svake drugi po stoljećima. Inače, ovu svetkovinu svi obilježavaju na ili oko dana kada se, prema Mojsijevom izvještaju, dogodio Potop, točnije sedamnaestog dana drugog mjeseca (hebr. Cheswan, Češvan), što gotovo odgovara našem studenom (Dušni dan); 2. studenoga)."

Baš kao što otkriće da je crna rasa postojala na početku povijesti podupire biblijsko svjedočanstvo da Adam, iako prvi čovjek, nije bio prvi čovjek, daljnje postojanje ove crne rase dokazuje da Potop nije bio univerzalan.

Noini sinovi sigurno su bili bijeli ljudi, tako da su „Hamiti" (Hamovi potomci) kasnijih dana morali biti rezultat braka Hamove obitelji s crnom rasom koja je preživjela Potop.

U biblijskoj priči o Potopu, prevoditelji autorizirane verzije očito su krivo protumačili pisca. Hebrejsku riječ *erets* (H776) oni su preveli kao „cijela zemlja", što nas navodi da vjerujemo da Biblija (Kronika Adamita) uči da je Potop bio univerzalan i da je utjecao na svako ljudsko biće i svaku životinju na cijelom svijetu, osim Noine obitelji. Međutim, riječ erets također znači „zemlja", „ova zemlja" ili „pokrajina" i korištena je u tom smislu u priči o Kajinu koji kaže: „Evo, danas si me zbacio s lica zemlje." U ovoj rečenici riječ *erets* prevedena je kao „ova zemlja" od strane *Ferrara Fentona* i „zemlja" od strane dr. Jamesa *Moffata*, što su očito bolji prijevodi.

Jedan komentator kaže o riječi erets: „Kako se u mnogim od ovih pasusa može činiti kao da je nastanjivi 'globus' bio namjeran, trebalo je izbjegavati upotrebu tako dvosmislenog izraza kao što je 'Zemlja' (planet), a original prevesti sa 'zemlja', kao u Levitskom zakoniku 25:23 *"... jer zemlja je moja; ta vi ste samo došljaci i pridošlice kod men."* (od privremeni stanovnik, tako i u stihovima 35.40.45.47 i drugdje) *(Rittos Cyclopedia of Bible Literature. Earth.)*

Teško da se u to može sumnjati da autor Postanka nije želio naučavati da je Potop bio univerzalan, jer da je bio univerzalan i da je samo Noina obitelj preživjela od cijelog svijeta, ne samo da bi postojanje crnih rasa bilo neobjašnjivo, nego također i onih potomaka pred-noahidskih divova (Nefila) pronađenih u Palestini u vrijeme Mojsija i Jošue. Svo meso „na zemlji" trebalo je uništiti, i tako su samo spomenuti Adamiti i životinje na području koje su naseljavali (Eden). Divlje životinje bi naravno bile istrijebljene na ovom području, ostavljajući nam čudnu sliku bilo koje vrste divljih životinja u arki, jer očito je Noi bilo naređeno da sačuva samo životinje korisne za čovječanstvo kojima je bilo dopušteno ostati u okrugu nastanjenom Adamitima. Zasigurno je lakše prihvatiti ova objašnjenja od prividnih proturječja u Knjizi Postanka, dopuštajući Bibliji da proturječi samoj sebi. Zapravo, od cijele kreacije „Rajskog vrta" samo su Noa, njegova tri sina i četiri žene preživjeli. Točna lokacija Rajskog vrta vjerojatno će zauvijek ostati skrivena.

23 *Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krzno svoje? … (Jer 12:23)*

Znanost je, otkrivši temeljne fizičke razlike između crne i bijele rase, pokazala pogrešnost drevne ideje da imaju zajedničko podrijetlo i da je ili bijela rasa nastala od crnaca, ili da su crnaci jako osunčana braće bijelaca...

Gospođa *Syndey Bristowe* kaže: „Mogla bi se smatrati da je moja tvrdnja da je „crna rasa bila zasebna kreacija prije aw-dawm' „ u suprotnosti s izjavom apostola Pavla da je Bog „sve narode stvorio od jedne krvi". Stoga moram obrazložiti svoju pretpostavku,

1. da je apostol govorio samo o bijelim ljudima (moja tvrdnja je da je riječ čovjek korištena kao sinonim za „ aw-dawm' " u 2. Postanku)
2. da se aw-dawm' (Adam) razlikuje od Preadamita i da se njegovi potomci razlikuju od crne rase kroz povijest.

Nazivamo li crnca danas čovjek bez pridjeva crn? U Bibliji, u 2. Sam 19:12; Iza 46:8 i 1. Kor 16:13, riječ čovjek se koristi kao razlika; tako kako kažemo: *H582 "čovjek općenito"* ili 'ĕnôš (zapravo smrtnik, pojedinačno ili kolektivno); *H251 "brat"* ili 'ach awkh' (srodnik, sličan, drugi); *H376 "svaki čovjek"* ili 'îš; *H119 "živa duša"* 'āḏam, awdam, koji može pokazati krv (u licu), tj. može pocrveniti ili postati ružičast (od Nazarita koji se dobrovoljno zaklinje Bogu).

Činjenica da je riječ "čovjek" značila mislilac sugerira da je "živa duša" udahnuta u Adama uzdigla ga iznad prethodno stvorene rase. U sanskritskoj literaturi prvi se čovjek naziva Manu ili Menu (sanskrt: मनु manu prid., inteligentan; izvorno mislilac, zatim ljudsko biće, čovjek, čovječanstvo; moć razmišljanja, misao; izreka, molitva, magična čarolija; božansko biće koje se naziva iskonskim ocem čovjeka; mitološki prvi čovjek).

Kasnije će se pokazati da spomenici podupiru moju teoriju da je riječ "čovjek" razlikovala Adamitsku rasu od Preadamita. Nadamo se da će ova digresija poslužiti svojoj svrsi u uvjeravanju čitatelja da i Biblija i znanost, kao i zdrav razum, podupiru hipotezu da je Kajin, nakon što je protjeran iz zemlje svog rođenja, pokorio naseljene crne Preadamite u zemlji Nod (Babilon).

Pitanje Potopa

(Knjiga Enohova, Dr. Joh. Flemming i Dr. L. Radermacher u ime Komisije crkvenih otaca Kraljevske pruske akademije znanosti u Leipzigu, 1901.)

Tada (reče) najviši, veliki i sveti se oglasi i posla Azaryaljora sinu Lamechovu: [2] "(Idi k Noi) i reci mu u moje ime: Sakrij se! i otkrij mu kraj koji se približava, jer će cijela zemlja propasti i Potop vode će doći na cijelu zemlju i ono što je na njoj će nestati. [3] I [sada] ga poučite da može pobjeći i njegovo potomstvo biti sačuvano za sve naraštaje" (Das Buch Henoch; Cap. 10, Vers 2-3)

(Također se zadnji dio prevodi: ... pouči ga, da može pobjeći, i da se njegovo potomstvo sačuva za sve generacije svijeta)

Zvijezde su svjedoci

(Autor Dr. Werner Papke) "Kao što će čitatelj moje knjige TAJNA GILGAMEŠOVA PORUKA znati, moja odiseja do zvijezda Sineara započela je prije tri desetljeća s malom neupadljivom glinenom pločom (MUL.APIN ploča) u Britanskom muzeju, koja datira iz trećeg stoljeća pr. Kr., ali o kojem imam astronomska opažanja iz trećeg tisućljeća pr. Kr., točnije 2340. pr. Kr., tako da sam konačno mogao potpuno rekonstruirati babilonsko zvjezdano nebo u ovom ranom razdoblju. Ova mala ploča MUL.APIN također bi mi trebala pružiti ključ poznatog epa o Gilgamešu, u čijoj je 11. ploči ispričana priča o babilonskom Potopu, kao što je dobro poznato, koja se nevjerojatno točno slaže s biblijskim izvješćem o Potopu u mnogim točkama. Shvatio sam da se ep o Gilgamešu ne događa samo na zemlji nego i na zvjezdanom nebu, već u vrijeme Sargona Akadskog oko 2340. pr. Kr., dakle u isto vrijeme kada su izvršena astronomska opažanja zabilježena na ploči MUL.APIN, tako da je ploča poslužila kao dobrodošli astronomski komentar na Ep o Gilgamešu. Ep opisuje slijed putanje Gilgameša kao planeta Merkura kroz zodijački pojas oko 2340. pr. Kr., čime su u radnju vješto utkana zviježđa koja prvi put u godini izlaze ujutro prije izlaska sunca na istočnom horizontu. Budući da se položaj zvijezda u odnosu na ekvator stalno mijenja tijekom vremena zbog takozvane mjesečevo-solarne precesije, cijeli je ep nepomično datiran oko 2340. godine prije Krista po nepotkupljivom svjedočanstvu zvijezda usidreno u nebu. Ali u isto sam vrijeme također pružio dokaz, koban za "višu" biblijsku "kritiku", da je epizoda Potopa oko 2340. pr. Kr. već bio sastavni dio epa o Gilgamešu; jer sazviježđa pripisana Potopu pokrivaju oko četvrtinu putanje Gilgameša-Merkura na nebu. Kad biste uklonili epizodu Potopa iz epa, ostala bi ogromna praznina na zvjezdanom nebu."

***[31]** Možeš li vezati lance Vlašićima ili razdriješiti užad Koscima? **[32]** Možeš li u pravo vrijeme izvesti sazviježđe ili voditi Medvjeda s njegovim sinovima? (Job 38 : 31-32)*

Prijeslov: Možete li vezati utjecaje Plejada (sedam zvijezda, hebrejski Cimah) ili olabaviti veze Oriona (hebrejski Cesil)? Možete li izvesti sazviježđe (Mazzaroth Heb. maz'-a-roth: 12 sazviježđa Zodijaka, "dvanaest znakova") u njegovo vrijeme, ili možete li donijeti Arktura s njegovim sinovima (Transliteracija - Medvjed s njegvom pratnjom; Heb., sinovi)

Da je Job imao veliko meteorološko i astronomsko znanje jasno je iz načina na koji mu je Bog govorio o snijegu (stihovi 22), i kiši (stihovi 25-28), i led (vsp. 29:30), i nebeska tijela (stihovi 31-32), i vremenske prilike (stihovi 33-34), i elektricitet (stihovi 35).

„Uspon i silazak Plejada koji se može promatrati oduvijek je imao veliku kulturnu i znanstvenu važnost. Helijakalni usponi su ovdje „solarni", tj. blizu izlazećeg sunca (prvo jutro), a rani akronihički noćni zalasci su „na rubu početne noći", tj. blizu zalazećeg sunca (posljednji zalazak). Za promatranje Plejada, međutim, sunce mora biti ispod horizonta, a udaljenost od sunca (tj. elongacija) mora biti veća od 18 lučnih stupnjeva tako da sunčeva svjetlost raspršena u atmosferi ne zasjeni zvijezde zvjezdanog skupa.

Akronihički izlazak (na početku noći) kao i helijakalni zalazak (posljednje jutro) ne igraju nikakvu ulogu za fiksne zvijezde (a time ni za Plejade), jer one, za razliku od Mjeseca, planeta i kometa, se javljaju u noćima između jutra i posljednja večer i uvijek su vidljivi.

Oko 2320. godine prije Krista Plejade su bile točno na ekliptičkoj geografskoj dužini proljetnog ekvinocija i stoga se akronihički zalazak dogodio oko 20 dana prije početka proljeća, tj. početkom ožujka, koji je bio prvi mjesec u godini u starim solarnim kalendarima. Oko 1000. pr. Kr. Plejade su imale ekliptičku dužinu od oko 18 lučnih stupnjeva, tako da se akronihijska postavka dogodila točno na početku proljeća.

Vrijeme helijačkog izlaska Plejada u odnosu na dvanaest mjeseci određenih mjesečevim mijenama učinilo ih je nebeskim tijelom u babilonskom lunisolarnom kalendaru. Kada se uspon pomaknuo na treći kalendarski mjesec (Simanu), ubačen je trinaesti prijestupni mjesec, s kojim su se kalendarski mjeseci ponovno mogli uskladiti s početkom proljeća u solarnoj godini. Novozelandski Maori također su koristili helijački uspon Plejada za određivanje datuma Nove godine i za početak sjetve.“

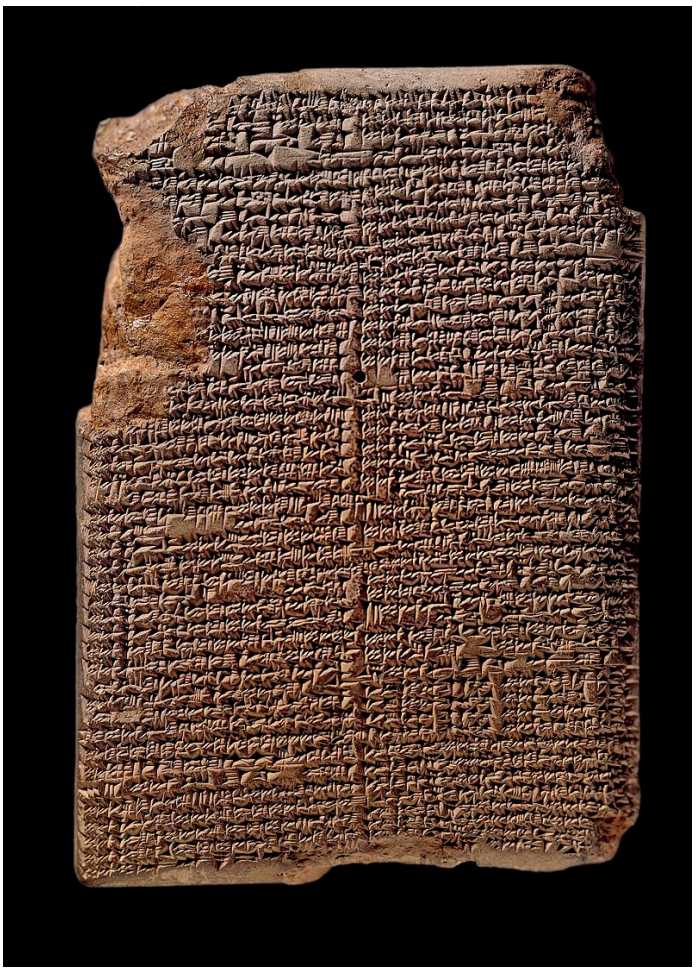

Glinena ploča MUL-APIN u dva stupca s astronomskim raspravama o dijelovima neba, datumima izlaska i zalaska i 18 mjesečevih postaja uključujući prve tri: Plejade, nebeski bik i Orion.

Plejade su danas u meridijanu i 20. svibnja (u konjunkciji sa Suncem tada su nevidljive) i 18. studenog (u suprotnosti sa Suncem i u ponoć s maksimalnom visinom iznad južnog horizonta). Meridijan je zamišljena velika kružnica koja prolazi kroz dva nebeska pola, kao i kroz zenit i nadir. Zimi i u proljeće Plejade se mogu promatrati na večernjem nebu u smjeru zapada, a ljeti i u jesen na jutarnjem nebu u smjeru istoka.

U Mezopotamiji su *Plejade* zabilježene na glinenim asirskim klinastim pločama MUL.APIN kalendara Astrolab B.

Prema nedavnim istraživanjima arheologa *Petera Kurzmanna*, sedam prikaza u obliku zvijezde lijevo od središta mogla bi biti zvijezda Aldebaran (α Bika) sa zvijezdama γ, δ, ε i θ Bika, koje pripadaju otvorenoj zvijezdanom skupu Hijada, u današnjem zviježđu Bika (Taurus) kao i dva vrha bikovih rogova i Tien Kuan (ζ Tauri) i Elnath (β Tauri).

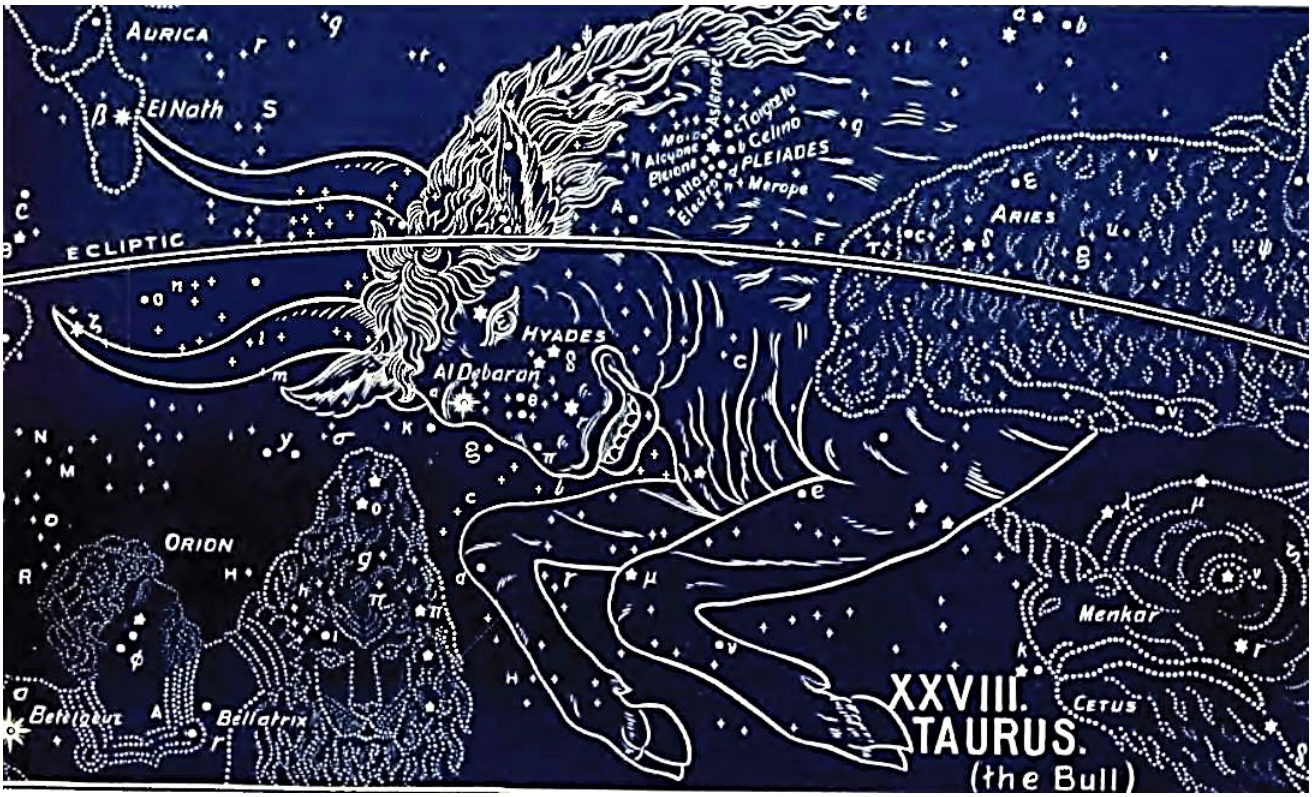

Zvijezda ε Tauri se također naziva Ain. Dvije zvijezde Aldebaran i Ain predstavljaju oči bika, a zanimljivo je istaknuti da Aldebaran i Ain ne samo da imaju astronomska imena α Tauri (alpha Tauri) i ε Tauri (epsilon Tauri), ali da se također mogu povezati s prvim slovom Alef 𐤀 i slovom Ain O feničke abecede koja se koristila još u drugom tisućljeću prije Krista. U kasnije uvedenom hebrejskom alfabetu, oni odgovaraju prvom slovu Alef i slovu Ajin („oko“). Ova se slova također pojavljuju u blisko povezanoj paleohebrejskoj abecedi kao Aleph i Ayin. Nadalje, važno je napomenuti da je proljetni ekvinocij na prividnoj putanji sunca (ekliptika) prije 5000 godina bio između ekliptičkih dužina ovih dviju zvijezda i da se sunce kretalo duž te staze tijekom solarne godine od početka u Aldebaranu do završiti u Ainu. U kršćanstvu se „A i O“ odnose na Ivanovo Otkrivenje: „Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Posljednji, Početak i Svršetak.“

(Peter Kurzmann: Die neolithische Sternkarte von Tal-Qadi auf Malta37, Archäologie online, 25. Juli 2014)

(The Witness of the Stars by E. W. Bullinger; London 1893): „Sve ukazuje na važnu istinu, a sve se vrti oko činjenice da Gospodin DOLAZI VLADATI! Ovo je središnja istina svih proročanstava. „Svjedočanstvo Isusovo je duh proroštva.“ Sva nada za stvaranje, sva nada za svijet, sva nada za Izrael, sva nada za Crkvu, okreće se oko toga, da „Isus ponovno dolazi“, i da će, kada On dođe, Njegovi sveci, „Kraljeve kćeri“ (poput Plejada i Hijada), će biti s Njim. Govoreći o tom danu, Duh Sveti kaže po Izaiji:

„[7] I divlji bik [H7214 רְאֵם (rə'ēm), vjerojatno će sići s njima veliki aurochs, veliki aur ili divlji bik], i junci s bikovima; …“

Međutim, ne dolazi samo bik, to je čovjek, veličanstven čovjek, čak i „Sin Čovječji“. Ovo je prvi događaj, prikazan u prvom od tri zviježđa koja pripadaju znaku.“

Budući da su 3000 godina prije Krista polovi ekliptike bili blizu meridijana, Plejade su zalazile zapadno (na azimutu od 270 lučnih stupnjeva) i istočno (na azimutu od 90 lučnih stupnjeva) posvuda na Zemlji, te su stoga bile prikladne za određivanje ove izvrsne točke kompasa svaki dan i tijekom cijele godine.

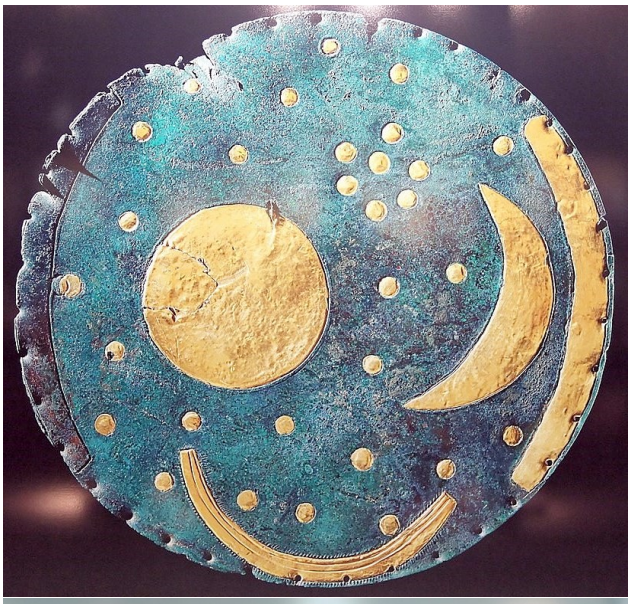

Vjeruje se da su Plejade prikazane kao sedam zlatnih diskova na nebeskom disku Nebra iz ranog brončanog doba (oko 2000. pr. Kr.). Keltski željezni mač iz trećeg stoljeća prije Krista, pronađen u Allachu blizu Münchena 1891., također ima zlatne umetke koji prikazuju Plejade.

Također na Faistos (Phaistos) disku iz brončanog doba s otoka Krete, kružni simbol sa sedam unutarnjih točaka pojavljuje se 17 puta, što je bilo povezano s Plejadama: Faistos disk, simbol sedam krugova

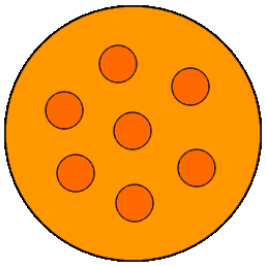

Kamen visok oko dva metra u blizini mjesta Lillianes u dolini Aoste u sjevernoj Italiji, čija su korita nastala oko 4200 godina prije Krista identificirana s Plejadama.

Već nekoliko godina se sumnja da Plejade leže i na cca 2 m velikom kamenu s udubljenjima u obliku šalice (francuski: „roche à cupules“) na vještičjem polju (francuski: „Plan des Sorcières“) u prikazana je općina Lillianes u dolini Aoste.

Dr. Papke nastavlja: „Prije 5000 godina Plejade su izlazile na liniji horizonta na oko 7 stupnjeva luka sjeverno od ekliptike i zalazile na 4 stupnja luka sjeverno od ekliptike. Danas Plejade izlaze gotovo nepromijenjene na liniji horizonta na otprilike 7 lučnih stupnjeva sjeverno od ekliptike i zalaze na 5 lučnih stupnjeva sjeverno od ekliptike.

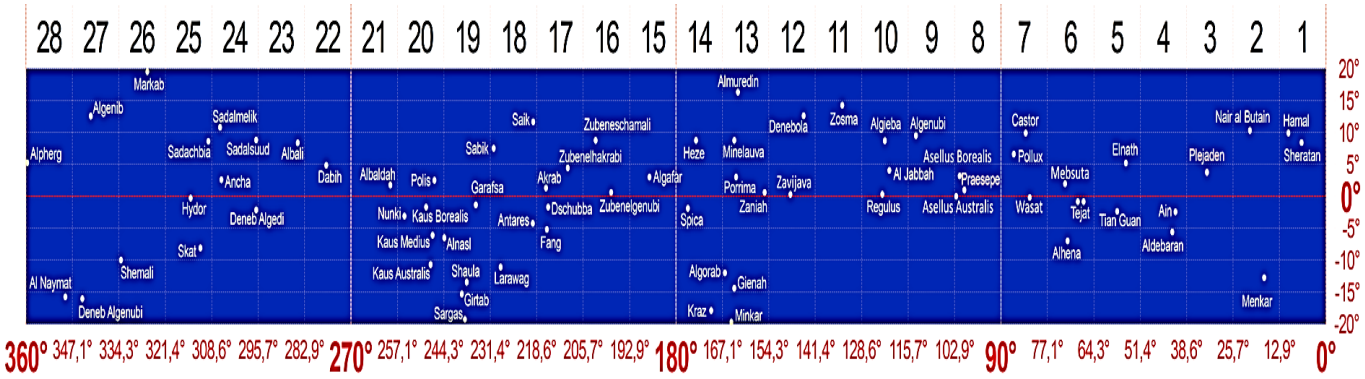

28 mjesečevih kučica projiciranih u ravninu (s desna na lijevo) s najvažnijim zvijezdama duž ekliptike (crvena linija, ekliptička dužina od 0 lučnih stupnjeva do 360 lučnih stupnjeva u epohi J0000.0 u vodoravnom smjeru, okomito na nju ekliptička širina). Dva bočna ruba ilustracije neprimjetno se spajaju u kružnom luku ekliptike. Plejade su u trećoj lunarnoj kučici.

Potop, koji je dramatično opisan u 11. ploči epa, također se dogodio oko 2340. pr. Kr. na nebu. Čak i Noa plovi sa svojom arkom u zvijezdama Babilona. Nakon što je Gilgameš-Merkur putovao duž ekliptike, putanje sunca, do sazviježđa Arke i Noe, junak potopa, ovdje zvan Utnapištim, „koji je pronašao život“, priča mu priču o potopu: veliki bogovi odlučili su uništiti čovječanstvo potopom, ali Ea, bog zemlje, kojemu je Utnapištim otkrio plan bogova, i kako je potom izgradio spasonosnu arku prema Ea-inom savjetu. Potop je bjesnio “šest dana i sedam noći”. Kad je Utnapištim pogledao u more, „sve je uokolo bilo tiho. I cijelo je čovječanstvo postalo glina.“ U međuvremenu, lađa se nasukala na „Planinu spasa“ (Niširu (NI.MUSH)). Šest dana je „gora Niširu uhvatila lađu i nije je dala da se pomakne“.

„Kad je došao sedmi dan“, babilonski Noa govori Gilgamešu, „pustio sam goluba i pustio ga da odleti. Golub je odletio i vratio se:

Nije našla mjesta za odmor i vratila se.
Onda sam pustio lastu i pustio je da odleti.
Lasta je odletjela i vratila se: nije našla mjesta za odmor i vratila se.
Dao sam gavrana i pustio ga da leti.
Gavran je odletio i kad je vidio da je nestalo vode,
Jeo je gacajući po blatu, grakćući i ne okrećući se.“

„Za razliku od Noe u Postanku, Utnapištim prvo pušta goluba da poleti, i to samo jednom, i na kraju gavrana. Babilonski Noa također šalje lastavicu. Otkako je *George Smith* otkrio ovo „*Kaldejsko izvješće o potopu*“ neo-asirskog primjerka akadskog Epa o Gilgamešu u podrumu Britanskog muzeja u Ninivi među tridesetak tisuća glinenih pločica iz „biblioteke“ *Asurbanipala (669. -627 pr. Kr.)*, znanstvenici su uvijek uzalud tražili razlog za dodatno poslanje lastavice.

Astronomska komponenta potpuno nedostaje u izvješću o potopu u Postanku. S druge strane, Utnapištim također šalje Noinog gavrana i golubicu na ovom mjestu u akadskom epu, iako su zviježđa gavrana i golubice bila u potpuno drugom dijelu neba i stoga su potpuno neutemeljena s astronomske točke gledišta. Očito je slanje Noinog gavrana i golubice još uvijek bilo toliko poznato u Akadu da ih akadski pjesnik nije smio zanemariti u epu. Ovdje postaje jasno da je priča o babilonskom potopu sekundarno zapisana u zvijezdama i da se mora vratiti u još stariji povijesni izvor, koji je odgovarao biblijskom izvještaju do pojedinosti, kao što je slanje gavrana i golubice, ali je u Epu o Gilgamešu kasnije falsificiran zbog kaldejskih astronomskih razloga.

(Autor Dr. Werner Papke):

„Ali trebao sam samo letimično baciti pogled na zvjezdano nebo Babilona da odmah pronađem rješenje zagonetke: dijagonalno iznad zviježđa Noe stajalo je, oko 2340. pr. Kr., zviježđe Lastavice, koje je izašlo prvi put u godini ujutro, kada je zviježđe Kovčega bilo u potpunosti vidljivo, iznad istočnog horizonta *(vidi knjigu: Die Sterne von Babylon. Die geheime Botschaft des Gilgamesch - nach 4000 Jahren entschlüsselt. Lübbe, Bergisch-Gladbach 1989)*. Činjenica da u Postanku nedostaje lasta, što je izazvano astronomijom, još je jedan pokazatelj povijesne vjerodostojnosti Biblije. Biblijsko izvješće o potopu očito seže do drevnog izvora koji je već falsificiran u Epu o Gilgamešu za potrebe tadašnje astronomije.

Naravno, 2340. pr. Kr. je gavran također u zvijezdama Babilona, onaj isti gavran koji je preko Grka i Rimljana došao do nas, tako da i danas krasi svaki astrološki globus. Kako sam u međuvremenu uspio dokazati, ovaj gavran je zapravo već u četvrtom tisućljeću pr. Kr., u spomen na Potop, u zvijezdama Sineara. Ali gavran je na sasvim drugom dijelu neba, što nema nikakvog astronomskog opravdanja u epizodi potopa na 11. ploči epa.“

Očito je sjećanje na 24. stoljeće pr. Kr. još uvijek toliko živo među ljudima da pjesnik Epa o Gilgamešu nikako nije mogao izostaviti dobro poznatog Noinog gavrana. To posebno vrijedi za goluba, jer golubicu traže na zvjezdanom nebu Babilonci oko 2340. pr. Kr., a uzalud u tisućljećima nakon toga. Ako se ipak povukla u ep o Gilgamešu, onda je Noina golubica morala uvijek biti dio priče o potopu.“

Noina golubica u zvijezdama Sineara

(Autor Dr. Werner Papke): „Sada sam, međutim, iznenađujuće uspio pronaći Noinu golubicu mnogo prije 2340. pr. Kr. i otkriti Sinears na zvjezdanom nebu. Imala je list masline u kljunu i stajala je istočno (lijevo) od Noinog gavrana. *(U svojoj knjizi „ZEICHEN DER FINSTERNIS“ o tome sam prvi put izvijestio u poglavlju „ŠIBOLET - Kako je Noina golubica postala babilonska vještica“.)“*

„Dok je Noin gavran do danas ostao na nebu, Noina golubica je već u 24. st. pr. Kr. **zamijenjena s dva nova zviježđa**, od kojih je jedno dobro poznata *Vaga*. Vaga je, kao što sam već pokazao u svojoj knjizi TAJNA GILGAMEŠOVA PORUKA, napravljena je 2340. pr. Kr. i uvedena za označavanje ekvinocija početkom jeseni. U to vrijeme, kada je sunce bilo u jesenskom ekvinociju, na sjecištu ekliptike i ekvatora, prednja sjajna zvijezda Vage (Alpha Librae) mogla se vidjeti prvi put u godini iznad istočnog horizonta ujutro, prije svitanja.

Dakle, Vaga je u solarnoj godini obilježila svojim prvim jutarnjim izlaskom, oko 2340. pr. Kr., upravo u vrijeme kada su se dan i noć ravnotežili u jesen. Vaga je nastala od istočnog dijela Noine golubice, i dodatno od nekoliko zvjezdica Škorpionovih škara, zbog čega je Škorpion od tada ima nešto manje škare. Ali ni ostatak Noine golubice nije smio ostati na kaldejskom nebu. **Zamijenjeno je zviježđem Ištar od Babilona** (i Uruka), a maslinov list u golubovom kljunu **je pretvoren u klasje u ruci Babilonske Madone**.“

„Oko 2340. godine pr. Kr. reformiran je kalendar i misteriozni kult Babilonaca je ponovo povezan sa zvijezdama. U točki zimskog solsticija bila je Riba-Koza, Nojevo sazvežđe i današnji Jarac, kojeg su Rimljani zvali Capricornus, „Kozorog“.

U točki zimskog solsticija bili su Kozorog ili sazviježđe Noa, i Vodolija, sazviježđe Ea, koje odgovara biblijskom Enohu *(Papke, Werner: Die geheime Botschaft des Gilgamesch, Abb. 31)*. Egipatski vodenjak sa dva vrča i ribom Piscis austrinus *(vidi Hinke: A new boundary stone)*. Tada je rep Kozoroga upravo dostigao točku zimskog solsticija. Istočno (lijevo) od zvijezde Noe stajao je oko 2340. godine prije Krista. U točki zimskog solsticija je sazviježđe „velikog boga Ea“ (GU.LA = Ea).“

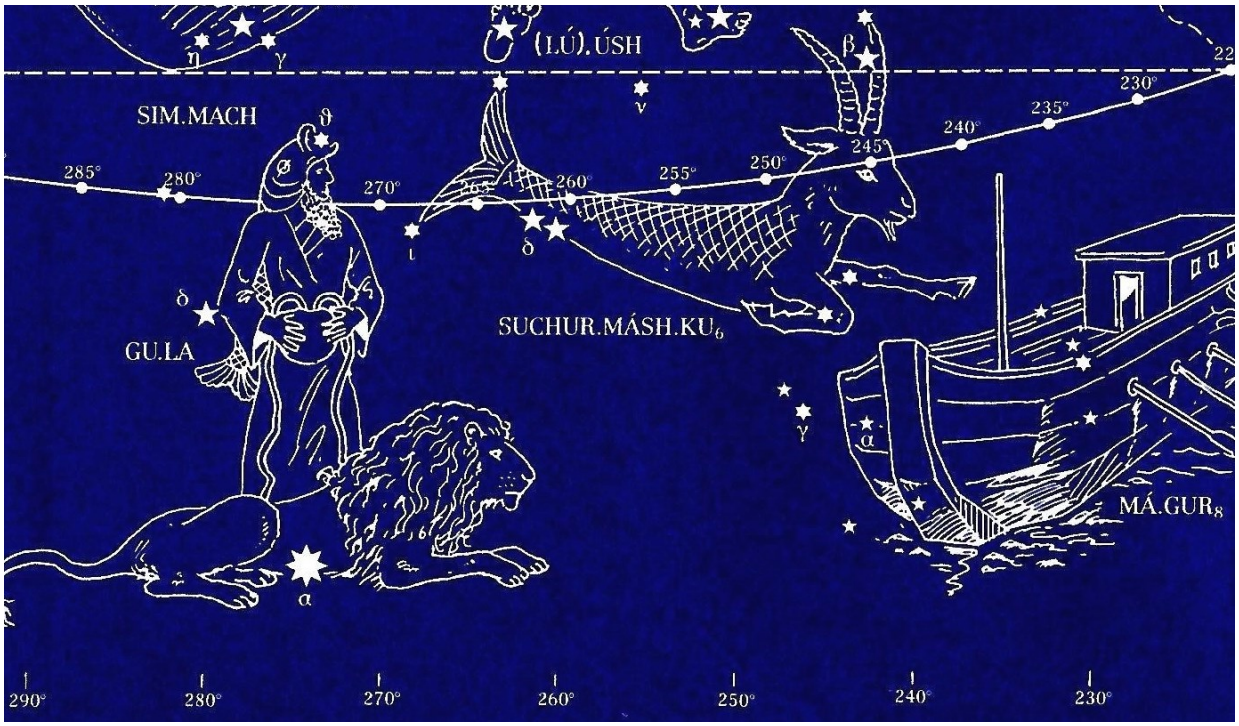

"Ime Ea potječe iz sumerskog i znači "kuća (É) vode (A)". Ea-Enoh je „bog vodene kuće". On je stvarno Vodenjak. **Ali kako je**, sada ćemo se zapitati, **Enoh postao vodenjak**? Dakle, Babilonci su nakon Potopa vjerovali da prije Potopa Ea-Enoh nije bio odveden Bogu na nebo, kao što piše u kasnoj Knjizi Enoha, već u izgubljeni raj na zemlji, za koji se kaže da je nestao prije potopa. Grčki filozof Platon, koji je bio upućen u babilonske misterije, sačuvao je ovu babilonsku tradiciju u svom mitu o potonuću Atlantide, … . U ovom zemaljskom Edenu, nekadašnjem domu Adama i Eve, Babilonci su vjerovali da je Bog „inicirao" Ea-Enoha u tajne neba i zemlje. … Kao što je dobro poznato, tok svježe vode je izvirao iz zemlje u Edenu, koji je natapao vrt u Edenu i odatle se dijelio u četiri glavna toka (Postanak 2:10). Bez slatke vode zemaljski život nije moguć; zato je slatka voda za Babilonce bila "voda života". Tako je Enoh bio odnesen do izvora "vode života". Ali što je još važnije, to mu je također omogućilo pristup „Drvetu života", koje je još uvijek stajalo usred Rajskog vrta. Međutim, kada je raj nestao prije potopa, Enoh i „Drvo života" odvučeni su do podzemnih izvora slatke vode u unutrašnjosti zemlje. Od tada je babilonski Enoh, tj. Ea, unutar zemlje, gdje daje „vodu života" dušama onih koji su inicirani u babilonske misterije nakon smrti i daje plod sa „drveta života" kako bi se oni tada se mogli nazvati „svecima" kako bi se potom mogli uzdići kao „Svetci" do blaženih kraljevstava u zvijezdama. … Tako je Ea-Enoh gotovo neizbježno postao vodenjak među Babiloncima. Grci i Rimljani tada su ga općenito **učinili bogom mora pod imenom Posejdon ili Neptun**, koji živi u svojoj palači u morskim dubinama i ponekad izlazi iz mora. Njegovi atributi bili su trozubac, riba i delfin. Dugi trozubac koji drži u ruci izvorno ne predstavlja harpun, kako se pogrešno pretpostavlja, već stilizirano "Drvo života". U isto vrijeme, trozubac Posejdona (Neptuna) tajno pokazuje na točku zimskog solsticija, gdje je bio vodenjak Ea-Enoh 2340. pr. Kr. u vrijeme kada je babilonska misterijska religija kanonizirana, zbog čega se božićni inauguracijski festival i danas slavi na zimski solsticij, iako se Aquarius Ea-Enoh sada pomaknuo za oko 60 stupnjeva od točke zimskog solsticija. Luk trozuba očito simbolizira Merkatorovu projekciju donjeg luka ekliptike, putanju sunca, dok okomita šipka u sredini predstavlja tzv. zimski solsticijski kolor, veliki krug ili meridijan koji prolazi sjevernim Pol i Južni pol i ekliptika na točki zimskog solsticija, na najnižoj točki na Sunčevom putu. Slično stilizirani prikaz „Drveta života" je naravno latinski križ, mistični Tau ili Tammuz križ, koji je također prvo slovo od T-ammuz; Nakon svoje reinkarnacije u Antikrista, Tammuz bi trebao dovesti čovječanstvo natrag do „Drveta života" u raju na zemlji. Papa se još uvijek pojavljuje svake godine na Božić s dugačkim Tamuzovim križem u lijevoj ruci, koji datira iz četvrtog stoljeća po. Kr., uveden u Rimsku crkvu od šestog stoljeća sa obješenim tijelom Tamuza-Antikrista. (Isus nije bio pribijen na križ, već na stup; vidi moju knjigu Zeichen der Finsternis)."

Kraj biblijske kritike

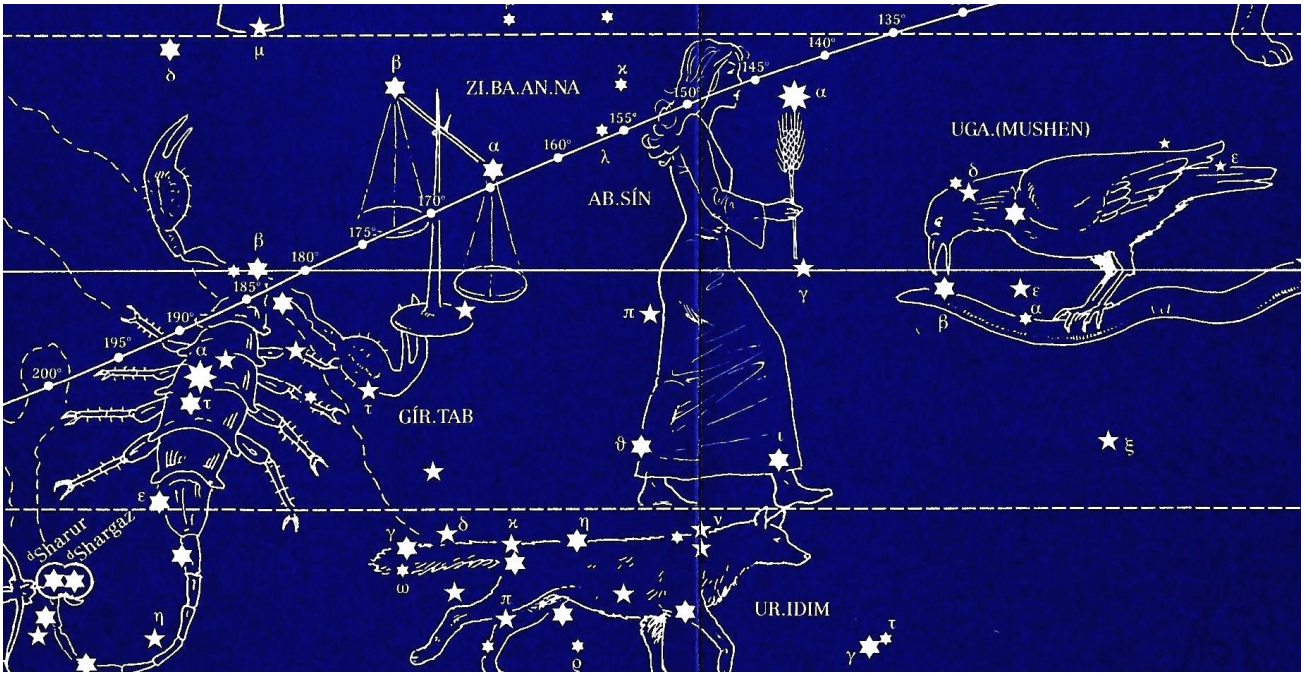

(Autor Dr. Werner Papke): „Posljedice ovog otkrića su pogubne za „višu kritiku“ Postanka. Noin gavran i golubica na nebu Sineara se matiraju u samo tri poteza „moderne“ starozavjetne teologije:

1. Prema prevladavajućem teološkom mišljenju, gavran i golub se u biblijskom izvještaju o Potopu pripisuju dvjema suprotstavljenim verzijama Potopa, jahvističkoj (golub) i svećeničkoj (gavran), koji su nastali navodno tek u prvom tisućljeću pr. Krista. Budući da su Noin gavran i golub obilježavali Potop prije 2340. pr. Kr. bili su stavljeni pod zvijezde 2340 pr. Kr. i oba se zajedno spominju u priči o Potopu Epa o Gilgamešu i hipoteza biblijske kritike je krajnje apsurdna. **Noin gavran i golub oduvijek su bili sastavni dio jedne priče o Potopu**.

2. Noa prvo šalje gavrana, a zatim golubicu. Ako je biblijski izvještaj o Potopu autentičan, onda su Noin gavran i golubica trebali biti postavljeni među zvijezde u spomen na Potop na način da se gavran pojavi prije golubice na nebu. **Doista, na nebu Sineara stajao je gavran zapadno od golubice, tako da je prvo gavran, a zatim ustala golubica**. Golub kojeg je Noa poslao tri puta vratio se u arku dva puta, drugi put sa svježim maslinovim listom u kljunu. List masline je dakle neraskidivo vezan uz drugi ispraćaj golubice, a to ga svojstvo i razlikuje od svih drugih golubica, tako da i danas golubicu možemo jasno identificirati kao Noinu golubicu u brojnim antičkim ikonografijama, jer je prikazivan ukrašen maslinovim listom ili maslinovom grančicom u kljunu. Kao što je već spomenuto, Noin golub, koji je bio postavljen na nebu u zvijezde, nosio je list masline u svom kljunu. Četrnaest dana nakon gavrana, Noa je po drugi put poslao golubicu, a navečer istoga dana golubica mu se vratila u arku s maslinovim listom u kljunu. Dakle, prošlo je 15 dana otkako je gavran poslan. Ako je izvještaj o Potopu u Knjizi Postanka stvarno povijesno pouzdan, onda bismo također trebali očekivati da su Noin gavran i golub bili postavljeni među zvijezde nakon Potopa na takav način da je golub s maslinovim listom u kljunu bio vidljiv na nebu 14 dana nakon što je gavran postao vidljiv. Prema maloj glinenoj ploči MUL.APIN, 2340 pr. Kr., pojavio se stvarno, nerazgranati klas Ištar od Babilona, oko 15 dana nakon gavrana. **Od 2340 pr. Kr. zauzeo je „klas“ mjesto lista masline**, maslinov list golubice također se pojavio prije 2340. pr. Kr. oko 15 dana nakon gavrana na nebu Sinearsa; jer je vremenska razlika (!) izlaska odgovarajućih zvijezda ostala tijekom tisućljeća gotovo konstantna.

3. Očito su, međutim, Noin gavran i golubica postavljeni su u zvijezde Sineara na takav način da bi trebali podsjećati i na točne dane u solarnoj godini u koje ih je Noa zapravo pustio da lete. Budući da su najstariji Kaldejci jutarnji prvi izlazak zvijezda koristili za svoju vremensku orijentaciju u (tropskoj) solarnoj godini, i stoga

su intenzivno promatrali jutarnji prvi izlazak zvijezda tj. kada se određena zvijezda ujutro prije izlaska Sunca mogla prvi put vidjeti. **Stoga je prvi jutarnji izlazak gavrana i golubice u godini, iznad istočnog horizonta, ključni kriterij za datiranje Potopa**. Prema ploči MUL.APIN, gavran je izašao oko 2340. pr. Kr. (u retrospektivnom gregorijanskom kalendaru), 18. Kolovoza, a Ištarin klas koji odgovara maslinovom listu 15 dana kasnije, 2. rujna u zoru, po prvi put, iznad istočnog horizonta Babilona. Kao rezultat precesije uzrokovane sporim kružnim kretanjem Zemljine osi, jutarnji izlazak zvijezde događa se, nakon svake 72 godine, otprilike jedan dan kasnije. Budući da su Noin gavran i golub postavljeni u zvijezde prije 2340. godine pr. Kr., izišli su tada već nekoliko dana ranije nego 2340. pr.Kr. (prvi put u solarnoj godini). Svakih 1000 godina ranije, otprilike 14 dana ranije. Budući da je dokazivo najranije naselje Mezopotamije bilo u četvrtom tisućljeću pr. Kr., a prema Bibliji i Babelu, nedugo nakon Potopa, ljudi su prodrli u aluvijalnu ravnicu sjeverno od Perzijskog zaljeva, kroz koju su protjecali Eufrat i Tigris, koja se u Postanku zove Sinear ili Sinar (Shin'ar). Iz tog razloga nam je nemoguće pomaknuti Potop od petog tisućljeća pr. Kr. unazad, tako da su kao rezultat precesije, datumi izlaska Noinog gavrana i golubice 2340. prije Krista, 36 dana kasniji u solarnoj godini nego neposredno nakon Potopa. Rajski gavran izišao je, po postavljanju, najranije 13. Srpnja, a rajska golubica tek 28. srpnja. Razdoblje između 13. srpnja i 18. kolovoza može se stoga smatrati samo za praćenje gavrana, a razdoblje između 28. srpnja i 2. rujna za praćenje golubice.

Da bismo sada matirali "višu kritiku", sasvim je dovoljno znati odgovarajući mjesec u retrospektivnom gregorijanskom kalendaru u kojem je izbio Potop. (Prema Postanku 7:11) Potop je započeo "u 600. godini Noinog života, u drugom mjesecu". U starim izvorima ovaj mjesec nam se jasno spominje nekoliko puta. Tako židovski povjesničar Josip Flavije piše u svojim "Židovskim starinama" u trećem poglavlju prve knjige: *"Potop se dogodio 600. godine Noinog života, u drugom mjesecu, koji Makedonci zovu Dios, a Hebreji Marsuane."*

Marsuane je grčka parafraza za Marchesvan, drugi mjesec židovske građanske godine, koja počinje s Tišrejem. Marchesvan odgovara našem listopadu/studenom. Prema hipotezi "više kritike", "jahvistički" Noa otvara prozor arke 40 dana nakon početka Potopa i 14 dana kasnije pušta goluba drugi put. Budući da je Potop započeo u listopadu/studenom, golubica bi se vratila u Noinu arku s maslinovim listom nakon 54 dana ili gotovo dva mjeseca kasnije, tj. najkasnije u prosincu/siječnju umjesto krajem srpnja do početka rujna.

S druge strane, ako izvještaj o Potopu iz Postanka prirodno promatramo kao izvještaj očevidca koji je u tijeku, onda je Noina golubica 24. dana jedanaestog nojevskog mjeseca (poglavlje 8, stihovi 5 i 6) ili otprilike devet mjeseci nakon drugog mjeseca Noe, u kojem je izbio Potop, tj. devet mjeseci nakon listopada/studenog kada se list masline vratio Noi, odnosno: u srpnju/kolovozu, točno u vremenskom intervalu koji smo gore izračunali. Stoga dolazimo do nedvosmislenog zaključka da u Postanku nipošto ne postoje dvije sukobljene priče o Potopu; Jahvistički i svećenički spisi su izmišljotine Božjih neprijatelja, osmišljeni da potkopaju vjerodostojnost Biblije. Cijela hipoteza o razdvajanju izvora tako se ruši poput kule od karata.

U međuvremenu sam pronašao godinu potopa i također točan dan početka potopa u toj 600. godini Noinog života neovisno o gore navedenim razmatranjima. Za ovaj točan datum ispada da se dan kada se golubica vratila s maslinovim listom prema hebrejskom izvještaju o Potopu - 24. dana jedanaestog Noinog mjeseca - zapravo poklapa s danom kada se Noina golubica pojavila na zvjezdanom nebu, rano ujutro te godine po prvi put se digla, dva tjedna nakon gavrana."

Dokazi o velikom Potopu?

U francuskoj nacinalnoj biblioteci (www.gallica.bnf.fr) naišao sam na jednu zanimljivu zemljopisnu kartu. Zanimljiva karta svijeta iz 1668. godine, pod autorstvom Toshiyukija Ishikawe, spava već godinama u Francuskoj nacionalnoj knjižnici. Navodno je prvi put objavljen na internetu 25. studenog 2016.

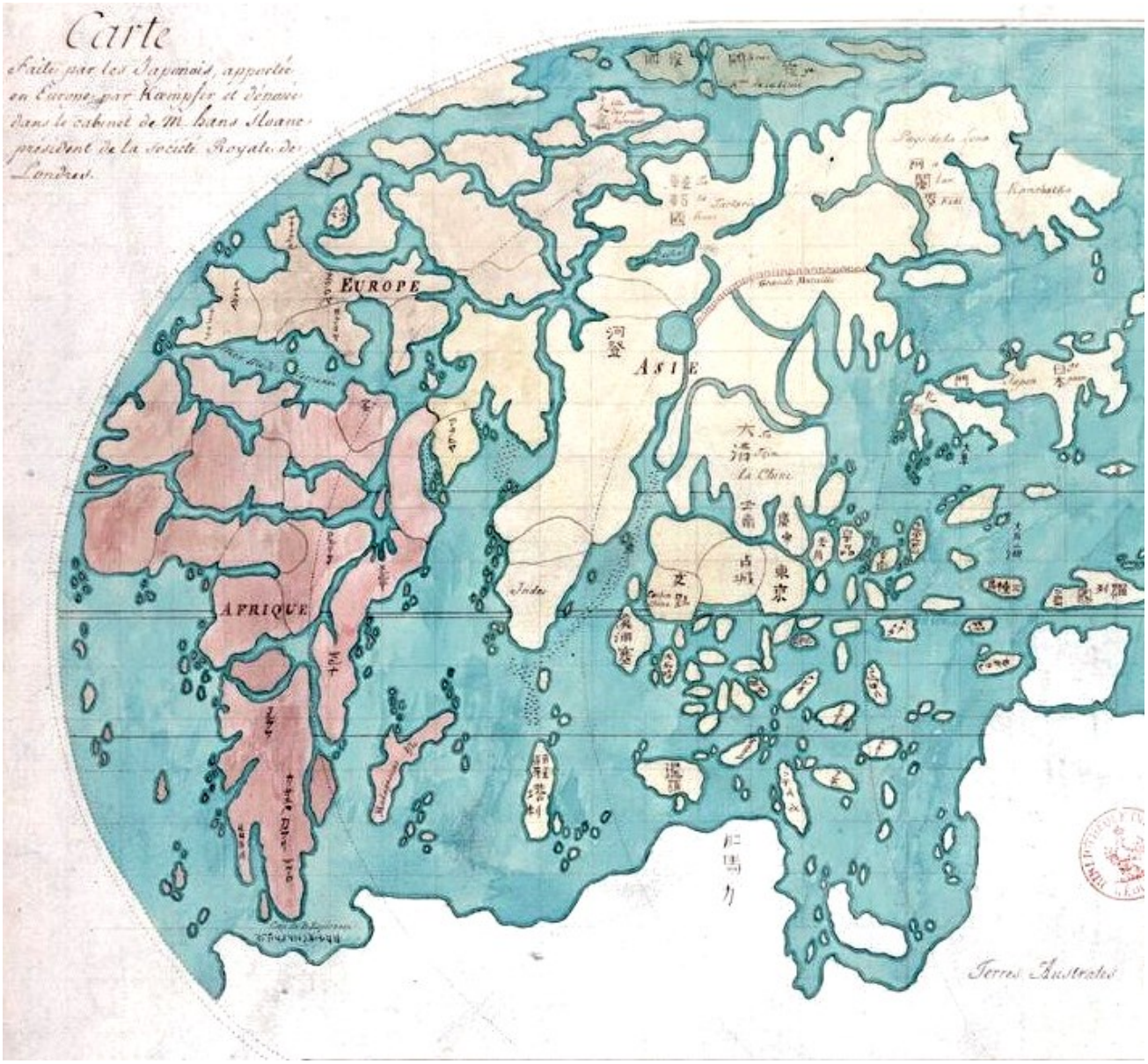

Uz izuzetan sadržaj, u gornjem lijevom kutu postavljena je izjava u kojoj je na francuskom relativno nejasno stajalo sljedeće: „Mapa Japanaca koju su u Evropu donijeli borci i pohranjena u uredu Hansa Sloanea, predsjednika Kraljevskog društva London.“ Ono što je izvanredno kod ove karte je da su svi kontinenti na njoj doslovno fraktali, ispresijecani plovnim putevima i unutrašnjim morima.

Prikaz Kineskog zida zapravo ima smisla, uzimajući u obzir prirodne uvjete navedene na ovoj karti i sa strateškog ili izolacijskog stajališta na sjeveru. Nasuprot tome, ovih se dana njihov tijek čini prilično “proizvoljnim”. Opet ostaje pitanje: Je li ovo snimak iz daleke prošlosti ili je nekome pobjegla mašta? Ne može se isključiti da je tok ovog zida bio trasiran i da nije djelo izvornog kartografa.

Zanimljivo je da nema pogleda na sjeverni pol. Ondje ima nekoliko velikih fragmenata otoka, kao što možete vidjeti posebno na drugoj karti. Ali to je otprilike sve.

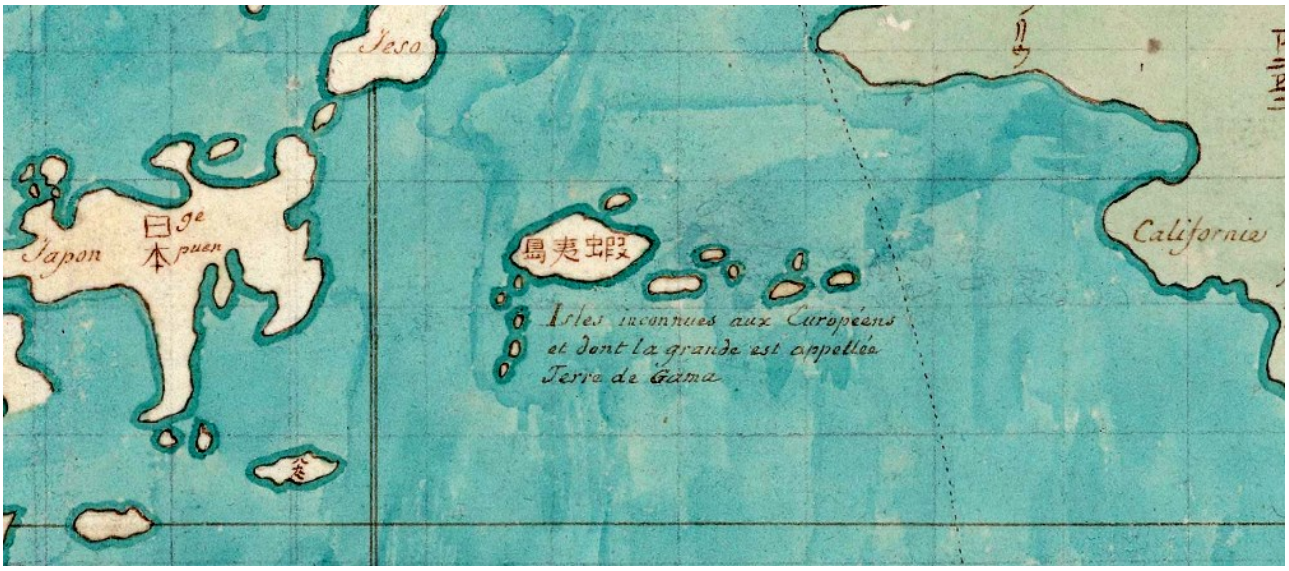

Veliki otok u sjevernom Tihom oceanu zabilježen je kao „Terre de Gama“ koji svoje ime očito duguje Vascu da Gami. Ondje je iz predostrožnosti napomenuto da je ovaj otok Europljanima potpuno nepoznat. Danas se ovaj neproporcionalno veliki otok (na vrhu arhipelaga) više ne može naći ni na jednoj utvrđenoj karti.

Ne može se isključiti mogućnost da je ova karta mnogo starija. Primatelj karte, Sir Hans Sloane, 1. baronet (1660.-1753.) bio je britanski liječnik, prirodoslovac i kolekcionar. Sve je kasnije prevedeno I ispisano na francuskom. Tierra del Fuego se naziva „Isles des grandes hommes“ (u prijevodu: Otok velikih ljudi). Magellanov tjesnac također je tamo označen ili dodan od strane Francuza. Očito su ljudi tada intenzivno raspravljali o toj karti.

Sir Hans Sloane, bio je britanski liječnik, prirodoslovac i kolekcionar. Njegova službena botanička autorska kratica je „Sloane“. Dana 21. siječnja 1685. Sloane je izabran za člana Kraljevskog društva i imenovan njegovim predsjednikom 1727. godine, izravno nasljeđujući Isaaca Newtona. Godine 1699. postao je dopisni član, a 1709. vanjski član (associé étranger) Académie royale des sciences. Godine 1752. izabran je za stranog člana Göttingenske akademije znanosti. Hans Sloane bio je strastveni kolekcionar. Pokrenuo je vlastite zbirke i otkupljivao postojeće zbirke.

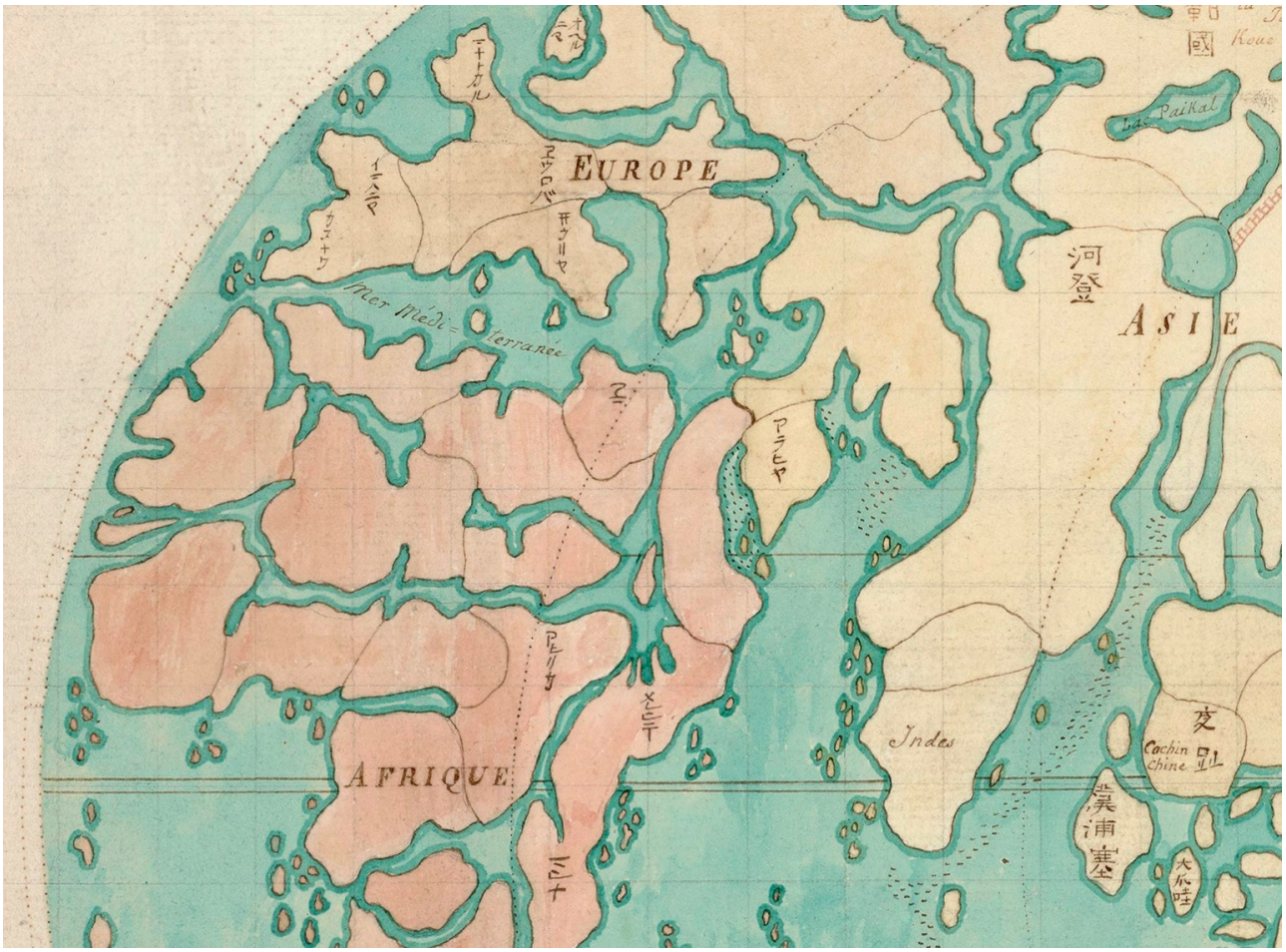

Detalj: Europa i Afrika ispresijecane su moćnim vodenim putovima

Crno more (s izravnim pristupom Sredozemnom moru) može se nazirati, Kaspijsko more danas se čini kao rezervoar nekadašnjeg toka koji je tada bio povezan s Perzijskim zaljevom. Nešto deblja linija vizualno odvaja afrički kontinent od Sinaja (također zbog boje).

Afrika je doslovce izbušena i nijedna gruda zemlje nije povezana s drugom, a da je voda nije razdvojila. Odakle japanskom kreatoru karte ta mudrost ili se pozivao na pravo znanje? Usput, na dokumentu su ovjekovječeni i kineski znakovi – tko zna odakle je kartica izvorno došla ili koji su šablon koristili Japanci?
Treba li japanskog istraživača optužiti za neuračunljivost kad je ovo radio? Uostalom, niti jedna karta iz 17. stoljeća ne izgleda ovako. Treba imati na umu da je kartografija već tada bila dobro razvijena.

Ono što je upečatljivo na karti Toshiyukija Ishikawe je da nedostaju sva kopnena područja Europe i Afrike u usporedbi s današnjim stanjem, npr. Pirenejski poluotok, Britanija (kao otok), Talijanski poluotok itd. Kada se spoji s kartom atlasa iz 19. stoljeća nedostajuće kopnene mase s vjerojatno spuštenom vodom (kao obojene sjene u pozadini) te Afrika i Europa, kao kopnene mase, postaju sve veće i prepoznatljivije. Toshiyuki Ishikawa je vjerojatno upotrijebio stariju kartu kao predložak i opisao je za potrebe Japana tog vremena.

Donja karta je moj prekrivač karte Ishikawe, s kartom atlasa (ljubičasti deblji rubovi, granice kontinenata u pozadini) iz 19. stoljeća. Zbog preklapanja su se neki pigmenti boja izmiješali.

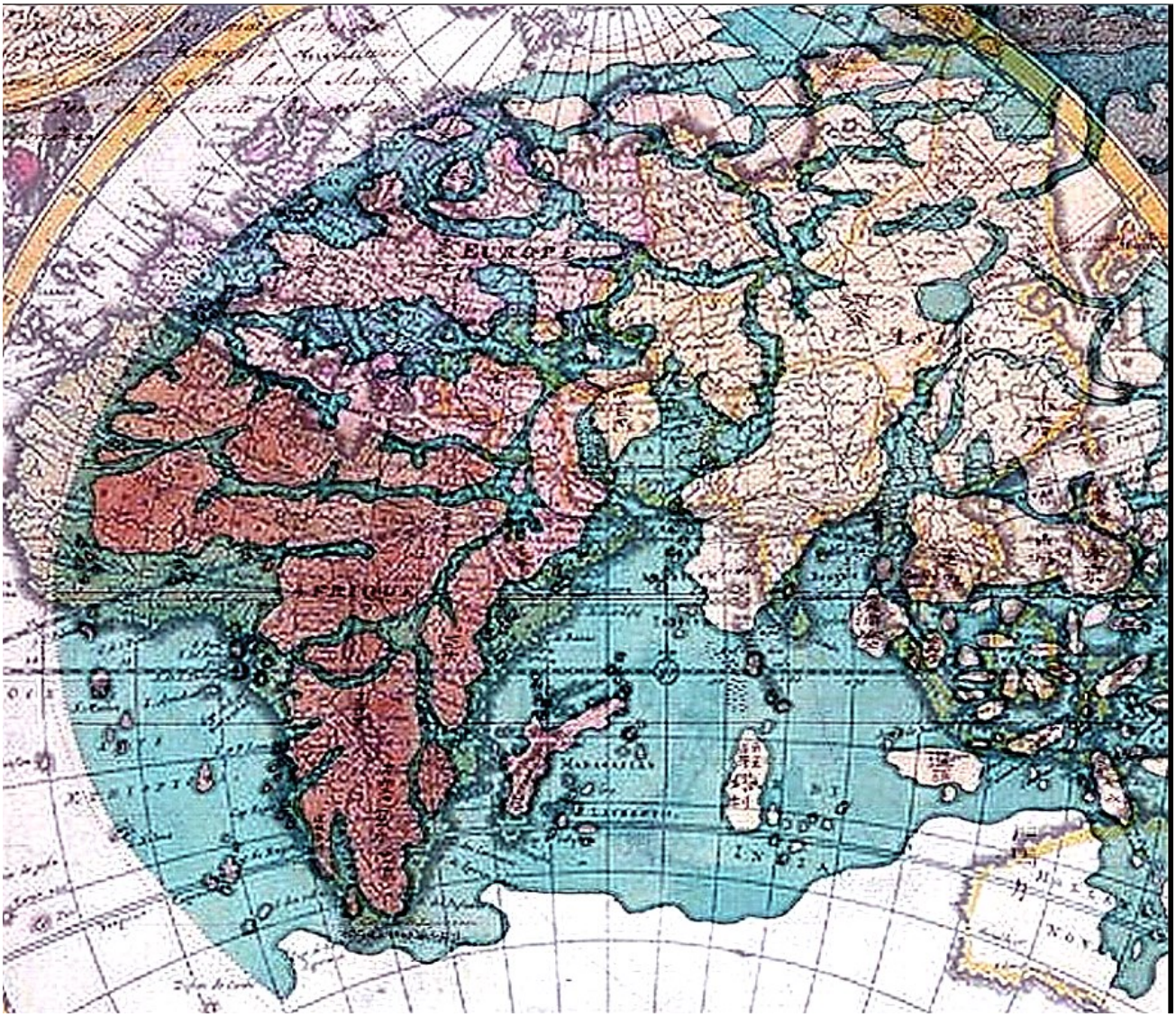

Moglo bi se pretpostaviti da stara izvorna karta prikazuje svijet koji je izbjegao globalni Potop, koji je prethodno opisao *Colonel Garnier*. U svakom slučaju, francusko datiranje 1668. ne može biti točno jer karta atlasa iz 19. stoljeća otkriva danas poznate kopnene mase i vodene površine. Dakle, izvjesno je da se japanska karta bavi nekim davnim razdobljem zemljine površine, iz vremena koje su „moderni“ ljudi već odavno zaboravili.

Nadalje, prema Ishikawinoj karti, može se pretpostaviti da se ledena masa na jugu činila puno većom nego danas, što bi značilo da su u doba karte Australija i Novi Zeland još uvijek bili prekriveni ledom.

Čak i ako karte uglavnom potječu iz srednjeg vijeka, često su datirane nekoliko tisuća godina unazad. I u ovom slučaju često se kao odlučujući događaj uzima zadnje pretpostavljeno ledeno doba od prije 10.000 godina, a to se opravdava argumentom da se ove srednjovjekovne karte odnose na Ptolomeja, koji je prema službenoj kronologiji živio prije oko 2000 godina. Skrivena je kontradikcija da se karte od prije 500-1000 godina odnose na vrijeme prije otprilike 1000-1500 godina. To bi bilo poput korištenja izvora iz 10. stoljeća nove ere za današnje gradske karte za praktične smjernice - to je apsurdna ideja i potpuno neutemeljena.

Ovo pomicanje vremena poplava u srednjoj Europi povezano s Potopom također je oruđe falsifikatora povijesti i održava se samo bahatošću gledanja na naše pretke kao na naivne idiote koji ne razumiju svoj svijet. Ovo je vjerojatno samo projekcija društva koje je izgubilo bilo kakve korijene u vlastitoj povijesti i mjestu u svijetu te mora pribjegavati besmislenim narativima (teorija evolucije, heliocentrizam itd.)

Osim toga, taj Toshiyuki Ishikawa trebao je barem znati kako izgleda svijet ispred vlastitih vrata, zar ne? U Kineskom moru, na njegovoj karti, nalazimo veliki broj otoka, svi kontinenti leže jedan pored drugog poput rastavljene slagalice u mnoštvu dijelova.

Kina je, na njegovoj karti, u osnovi otočna država s velikim i malim otocima, Australija je prilično vodonepropusna, osim sjevernog otcjepljenja (ako je taj dio ikada pripadao Australiji) dio je Antarktika. Na sjeveroistoku (u sredini Pacifika) nalazi se otok koji je ili krivo upisan ili je sada potopljen (Terre de Gama).

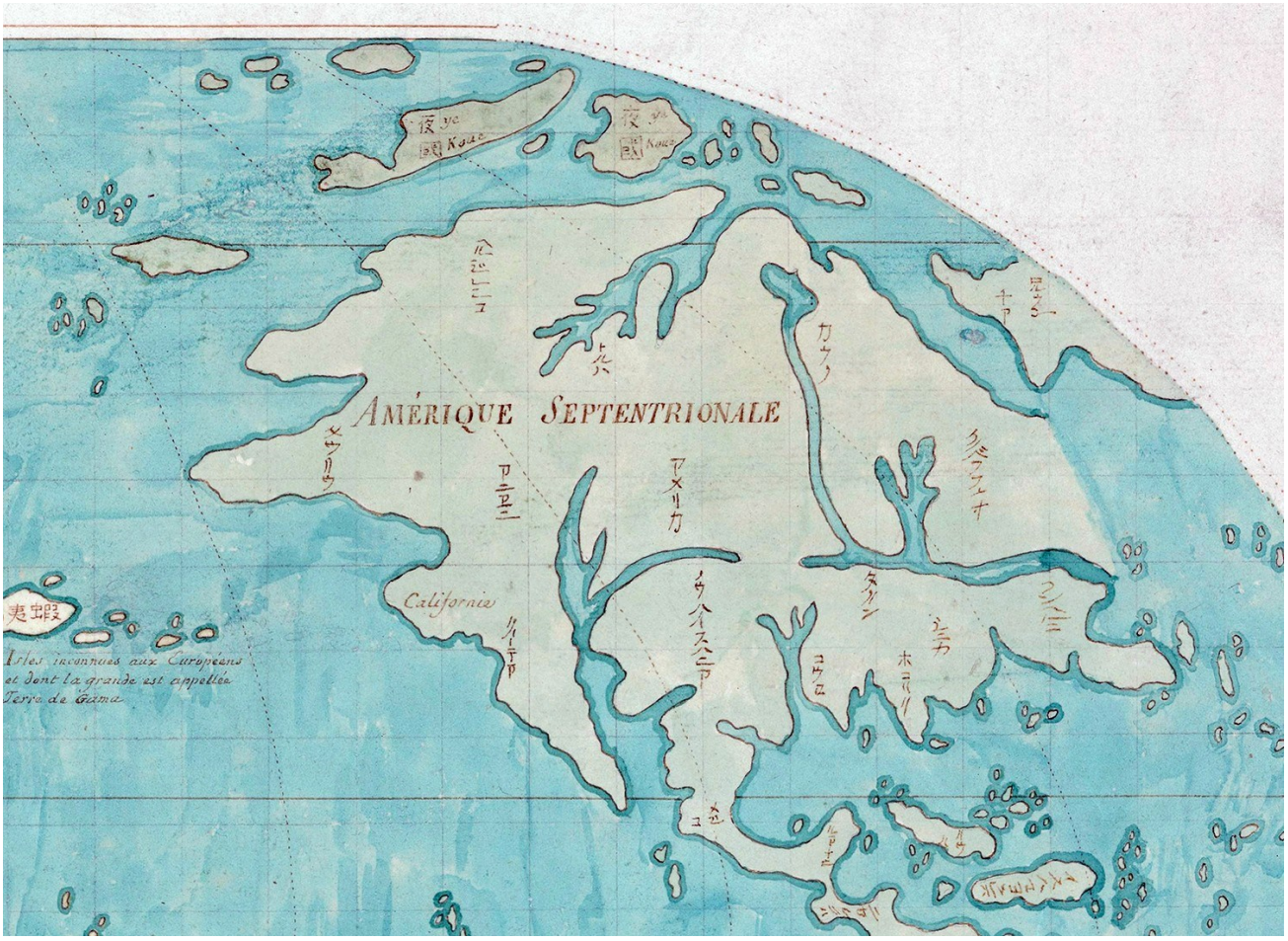

Zanimljivo je da postoji još jedna karta istog autora, također iz Francuske nacionalne knjižnice. Međutim, to Francuzi nisu ispravili. Natpisi su isključivo azijskog porijekla. Ako samo pogledate obale i pokušate povezati prekide, ukupna slika ne izgleda baš tako kaotično. Naravno, brojne su proporcije pogrešne. Cijela stvar možda i nije tako nevjerojatna kao što se čini na prvi pogled. U principu, ovisi samo o tome od kada je ta karta stvarno i što točno predstavlja. Tko bi tako nešto pak smislio? Je li to karta poplave koja prikazuje izvorni svijet potopa? Neke kopnene veze danas ne postoje, ali postoje brazdasti vodeni putovi koji danas (više) ne postoje.

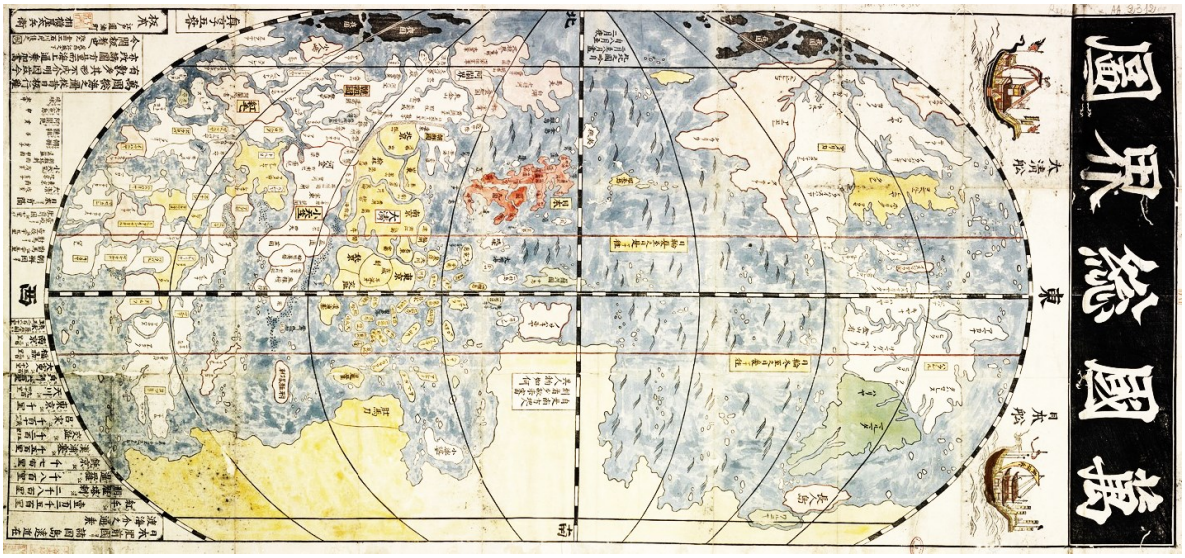

Ce C 11068

~~Qe C 8525~~ bis

Carte
Faite par les Japonais, apportée en Europe par Kamaseer et Devenu dans le cabinet de M. Hans Sloane, president de la Société Royale de Londres.

EUROPE
ASIE
AFRIQUE
AMÉRIQUE SEPTENTRIONALE
AMÉRIQUE MERIDIONALE
Terres Australes
Terres Australes
Année 1784

100. od 260

Kronologija

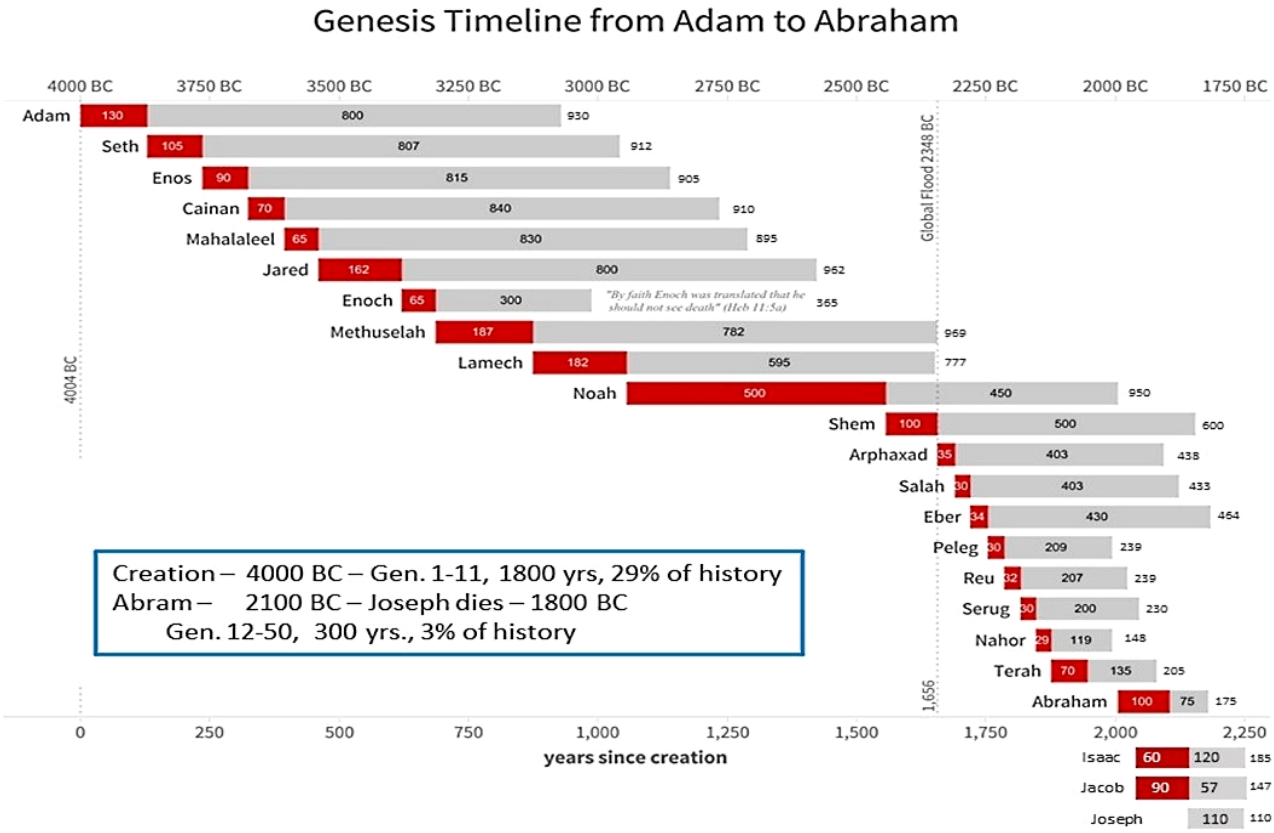

Adam je rođen oko 4004. pr. a kaže se da je živio 930 godina. Kajin je možda rođen nedugo nakon 4.004. pr. Kr. Rođen i poput Adamovih potomaka prije Potopa živio mnogo stotina godina (prema židovskoj predaji živio je 730 godina). Velika starost biblijskih patrijarha ponekad se tretira kao nevjerojatna, ali sva tradicija pokazuje da su bogovi i polubogovi Egipćana navodno živjeli mnogo stotina godina; i da posudimo argument profesora *Kittela*, biste li mogli zamisliti ovu dugovječnost da nikada nije postojala? Iako je poznato da su Židovi to osporavali, oni nikada nisu dovodili u pitanje dugovječnost patrijarha.

„Još jedan razlog za dugovječnost patrijarha predlaže jedan autor, koji ističe da je Adam živio s Metuzalemom oko 233 godine, da je Metuzalem umro u godini Potopa i da je stoga „samo jedna osoba bila potrebna, pobožni Metuzalem, prenijeti svete hebrejske zapise od Adama, prvog oca čovječanstva, do Noe, drugog oca čovječanstva. I tako je ilustrirana svrha zašto su neki pobožni životi prije Potopa bili tako neizmjerno produženi." *(Podrijetlo Biblije. Rev. A. B. Grimaldi)*

„Konačno, pronađen je babilonski popis kraljeva u kojem su vladavine kraljeva duge gotovo koliko i životi Adama i njegovih potomaka. Na primjer, Adam je živio 930 godina (Post 5), dok je prvi kralj na popisu vladao 900 godina. Seth je živio 912 godina, dok je kralj Zugagib živio 940 godina. Enos je živio 905 godina dok je Etana vladao 635 godina, a za osmog kralja se kaže da je vladao 1200 godina, nadmašivši Metuzalema koji je živio samo 969 godina." *(Legends of Babylonia, p.24. L. King)*

Mrs. Syndey Bristowe u „Sargon the Magnificent" kaže: „Kakvo objašnjenje može postojati za zapanjujuću sličnost između vladavine babilonskih kraljeva i života biblijskih patrijarha, osim ako je jedan popis prepisan s drugoga ili, vjerojatnije, neovisni zapisi istih osoba. Moje vlastito uvjerenje je da je takozvani „dinastički popis" samo maska i pokazatelj starosti najranijih biblijskih likova, da su različita imena koja su davana tim kraljevima izmislili svećenici i da nema razloga za zaključak, kao što su neki autori učinili, da ovaj popis babilonskih kraljeva prethodi biblijskom zapisu. Jedan od razloga za ovo mišljenje je to što se na ovom popisu peti kralj (Etana) kaže da je prebačen na nebo, što izgleda kao odjek biblijske priče o Enohu; a drugo je da je za dvanaestog kralja Enmerkara rečeno da je sagradio grad Erech „s narodom Erecha," što je, ako je profesor Sayce u pravu kada

poistovjećuje Erech s Enochom, očita aluzija na Kajinovu izgradnju tog grada. Profesor King je vidio vezu između Kajina i Enmerkara, iako je nije identificirao, jer piše: „Tamo se, na primjer, Kajinov urbanizam može kombinirati s Enmerkarovim." *(Legends of Babylon and Egypt in relation to Hebrew tradition, S. 38; L.W. King)*

Mrs. Bristowe dalje: „Naravno, budući da vjerujem da je Kajin (tj. Sargon) izgradio Erech, prihvaćam mišljenje *Colonel Condera* da je Sargon bio prvi kralj Erecha i odbacila sam Dr. *Hallovo* mišljenje da je Sargon osvojio bivšeg kralja Erecha po imenu Lugal-Zaggisi. *Colonel Conder* vjeruje da je Lugal-Zaggisi mislio na „Velikog gospodara (ili kralja) Sargina" i da su oba imena primijenjena na Sargona, dok *profesor King* pokazuje kako se ista postignuća pripisuju Sargonu i Lugal-Zaggisiju u natpisima, i očito posumnjao u njihovu ispravnost. O izvještajima o zadnjim podvizima napisao je na jednoj stranici: „Iako je Shar-Gani-sharri iz Akada uspio izgraditi carstvo ove veličine nešto kasnije, postoje poteškoće u pripisivanju sličnog podviga Lugal-zaggisiju." *(Sumer und Akkad, S. 197-198; L.W.King).*

Profesor King piše nekoliko godina kasnije, kada *Dr. Hall*, drži Shar-gani-sharrija i Sargona za dva različita kralja,

te opravdava zaključak da se radi o istoj osobi. Ova zabuna proizlazi (tvrdim) iz činjenice da su Babilonci namjerno iskrivili i iskrivili povijest zabilježenu u Knjizi Postanka, a daljnji dokazi o tome bit će dati kasnije. … Važnost ovog „popisa kraljeva" po mom mišljenju je u tome što pokazuje da je dugovječnost biblijskih patrijarha u Babiloniji bila poznata, što pomaže provjeriti izjave u Postanku i može uvjeriti skeptike da prihvate vjerojatnost da je ovaj Kajin živio 3800. pr. Kr.; datum koji se pripisuje Sargonu, i stoljećima nakon toga. Uzimajući u obzir da se nijedan egipatski kralj ne može sa sigurnošću datirati prije Ptolomejskog razdoblja (oko 500. pr. Kr.), izvanredna je činjenica i, vjerujem, providonosna činjenica da treba utvrditi ovaj vrlo rani datum." *(Mrs. Syndey Bristowe; „Sargon the Magnificent")*

Najjači dokaz za Sargonovu istovjetnost s Kajinom dolazi iz babilonskih natpisa i datiran je kasnije. Grad koji čitamo kao u četvrtom poglavlju Postanka koji je izgradio Kajin u „Zemlji Nod" i koji je „nazvao imenom svog sina Enoha" vjerojatno je bio, prema *profesoru Sayceu*, babilonski grad Unuk 4000-3200. Pr. Kr. (akadski Uruk ili ^{URU}UNUG) ili Erech iskopan iz njega.

„ Ako sam u pravu kad poistovjećujem Unuka s Henohom iz Postanka, grad je izgradio Kajin u spomen na svog sina." *(Hibbert-Vorträge, 1887, S. 185.)*

i "Čini se da je Erech bio jedno od središta adamskog utjecaja u Babiloniji od vrlo ranog razdoblja." *(Hibbert-Vorträge, 1887, S. 185.)*

Cambridge History kaže o Sargonu: „Njegova karijera započela je osvajanjem Erecha." *(Vol. 1, p. 404.)*

Činjenice da se Erech naziva „starim gradom" i mjestom naselja", nazvanim po profesoru Sayceu jer se „ ime Unuk je pronašlo na najstarijim ciglama" i pomaže da se Erech (ili Unuk) identificira s Enoh kojeg je izgradio Kajin.

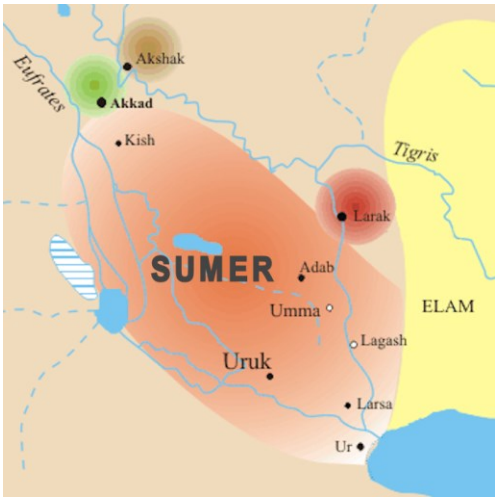

Adamiti su imali puno znanje o mnogo toga što je bilo izgubljeno iz vida i bolno zaboravljeno dugim stoljećima, kao što je Dr. Kitto piše: „Kako bi obukao i održao Edenski vrt, Adamu su bili potrebni ne samo potrebni instrumenti (ili alat ako je potrebno), već i znanje o postupcima za izradu budućih proizvoda, o korištenju vode ili za različite načine poslovanja kod oblikovanja okoliša."

Dr Kitto se pita kako je Adam mogao obaviti posao bez upotrebe željeznih instrumenata odabranih za njega: „Željezo se ne može dovesti u upotrebljivo stanje bez instrumenata (eventualno oruđa) bez njihovog posjedovanja ili putem nadnaravne komunikacije … Za proizvodnju željeza (kao tehnički izraz) potrebno je prethodno imati željezo ... Kajin je najvjerojatnije živio prije Adamove smrti; a slavu je stekao kao kovač (27), univerzalni radnik u mjedi i željezu. (Postanak 4:22)" *(Kittos Cyclopadia. Adam)*. Stoga se slažemo da su Kajinovi preci možda shvatili Kajinovo znanje o umjetnosti i zanatima u Babiloniji.

Napasnik je rekao Evi da će plod stabla spoznaje Nju i Adama učiniti „bogovima"; Koja se granica, dakle, može postaviti njihovim sposobnostima? Otkrića koja svjedoče da je kultura Babilonije u Sargonovo doba bila na visokom nivou i da je umjetnost tog razdoblja nadmašila svu kasniju umjetnost. Nema odgovarajućeg objašnjenja ove osnovne istine ako ne vjerujemo da je Sargon bio Kajin i da je imao čudesno naslijeđeno znanje svojih roditelja. Što se tiče savršenstva najranijih djela babionske umjetnosti, koje je pripisao Sargonovoj vladavini. Profesor Kittel kaže da to vodi do dogme o kontinuiranoj i neprekinutoj liniji evolucije i da seže daleko dalje od bilo koje kasnije babilonske umjetnosti i ranog grčkog razdoblja. Opisujući Babilonce, on reče: „Iznenađujuća delikatnost izvedbe, plemenita ljepota i vjernost prirode, koje karakteriziraju ove prikaze, moraju pobuditi entuzijazam svakoga tko ih vidi; Došle bi do nas, po mom sudu, iz ateljea Degasa ili iz Sargonovog vremena, a onda najkasnije u četvrtom, možda čak i petom tisućljeću pr. Kr. Materijal ovih figura, kao da je temeljito kemijski utvrđen istragom, sastoji se od legure bakra i antimona." *(Babylonian Excavatations, etc., p. 22.)*

Kako, pita se profesor, možemo pratiti postojanje ove najbolje umjetnosti u ranoj Babiloniji i kako možemo objasniti činjenicu da se moralo dogoditi "pogoršanje, neka vrsta osiromašenja, retrogradno kretanje i pad od ranijeg višeg stupanja kulture." Po mom mišljenju, ovu lijepu i realističnu umjetnost uveo je Kajin i postavlja se pitanje kasnije degeneracije.

Istraživanja potiču na pretpostavku da politeizam i još grublji oblici poganstva nisu izvorni, već su to degeneracije iz izvorno višeg znanja o Bogu. Jer vrijedi primijetiti da čak i vrlo niski oblici poganstva, uz i iza fetišizma, ipak otkrivaju izvjesnu latentnu spoznaju višeg (jednolikog) božanstva. To je često citirana, jednako zanemarena, ali nikada opovrgnuta izreka F. Maxa Mullera: "Ljudski um nikada ne bi shvatio koncept bogova ako prvo nije shvatio koncept Boga."

(27) *Bad-tibira (sumerski: bad-tibira), „Zid radnika bakra" ili „Tvrđava kovača", identificiran kao moderni Tell al-Madineh, između Ash Shatraha i Tell as-Senkereha (drevne Larse) u južnom Iraku, bio je drevni sumerski grad koji se pojavljuje među pretpotopnim gradovima na popisu sumerskih kraljeva. Njegovo akadsko ime bilo je Dûr-gurgurri. Grčki autori poput Berosusa nazivali su ga i Παντιβίβλος (Pantibiblos), a prenosili su ga Abydenus i Apollodorus. Ovo bi moglo odražavati drugu verziju imena grada, Patibira, „kanal kovača".*

Prema popisu sumerskih kraljeva, Bad-tibira je bio drugi grad, nakon Eridua, koji je „obavljao kraljevstvo" u Sumeru prije Potopa. Kaže se da su ti kraljevi bili En-men-lu-ana, En-men-gal-ana i pastir Dumuzid.

Rani sumerski tekst Inannin silazak u podzemni svijet spominje gradski hram, E-mush-kalamma. U ovoj priči Inanna sprječava demone iz podzemlja da uzmu Lulala, sveca zaštitnika Bad-tibire koji je živio u bijedi. Napokon su odveli Dumuzida, koji je živio u raskoši palače u Uruku. Ovaj Dumuzid se naziva „pastir" koji boravi na popisu kraljeva u Bad-Tibiri, za razliku od post-diluvijalnog Dumuzida, ribara koji vlada u Uruku.

„Tekst bratstva" ispisan klinastim pismom na stošcima opljačkanim s mjesta 1930-ih dokumentira pakt prijateljstva između Entemena, guvernera Lagasha, i Lugal-kinishedudua, guvernera Uruka. Identificira Entemena kao graditelja hrama E-mush Inanni i Dumuzid po njegovom lokalnom epitetu Lugal-E-mush.

Neke polu-opeke na površini humka imale su natpis Amar-Sina iz Treće dinastije Ura. Fragmenti kamenine razbacani po površini velikog humka svjedoče o stradanju grada u požaru. Posjed nad gradom prelazio je između Larse, čiji kralj Sin-Iddinam tvrdi da je sagradio veliki zid Bad-Tibire, i Isina, čiji je kralj Lipit-Ištar, „Pastir Nipura", tvrdio da je tamo sagradio „Kuću pravde".

Ako nam je to dopušteno prihvatiti, proizlazi iz ovoga također da su te najstarije adamitske obitelji sa sobom donijele baštinu iz svoje domovine, pomoću koje su mogle prepoznati Boga kao stvoritelja svijeta i sebi stvoriti predodžbu o tome kako je svijet stvoren, i na temelju čega su mogli razumjeti veliki Potop kao ono kakvim ga daje knjiga Postanka.

Budući da još nema dokaza da je babilonsku civilizaciju i kulturu razvila jedna inferiorna rasa, pretpostavka je da je Kajin (Cain) bio identičan sa Sargonom, odnosno njegov nadčovjek, utrla bi put daljnjem razvoju teorije.

Učenje *sumerske škole* da je niža (sumerska) rasa Babilonije postepeno evoluirala (vjerovatno od štapa i kamenja) u najranije bogove i boginje, čini se prirodnim smatrati Kajina njihovim izumiteljem; jer, kako *profesor Kittel* tvrdi, pomisao na lažna božanstva prvenstveno je mogla pasti na pamet samo onome ko posjeduje znanje o Bogu stvoritelju. A budući da, kao što ću kasnije pokazati, najstariji bogovi predstavljaju Anua i Istara, Adama i Evu, činjenica da su oni prvi put bili štovani u Ereku ili Unuku (grad koji je vjerovatno izgradio Kajin) upućuje na ovaj zaključak.

„Postoji neki razlog za vjerovanje da je najstarije sjedište, a vjerojatno i izvorno sjedište, Anu kulta bilo u Erechu, budući da je to mjesto gdje je kult Isthar ... našao svoj uspon.“ *(Ency. Brit., Ed. XI, str. 113.)*, kao i izjava profesora Saycea da je na Sargonovu dvoru nastala astroteologija u kojoj su nebesa, itd., podijeljena između Anua, Ea i Bela, što i koji predstavlja Adama, Evu i đavla.

ADAM, EVE AND THE SERPENT

„Upečatljiv i važan primjer ranog tipa u zbirci Britanskog muzeja prikazuje dvije figure koje sjede s obje strane stabla, pružajući ruke za plodom, dok je na stražnjoj strani ispružena zmija. Dobro znamo da u najranijim skulpturama nijedna od ovih figura nije bila slučajni motiv, već su sve predstavljale događaje ili navodne događaje i figure u svojim legendama, tako da je očito da je jedan oblik priče o padu sličan onom poznatom Postanku u staroj Babiloniji. *„ (Chaldean Genesis, p. 550)*

Ako je Kajin bio Sargon I., izjava svetog Ivana da je pripadao Zlome nalazi zapanjujuću podršku u babilonskim natpisima u kojima je Sargon opisan kao sin đavla, kako slijedi:

„Bogu Enlilu, kralju svih zemalja, kralju Sarginu, kralju Erecha, kralju svjetova, princu Boga, moćnom čovjeku, poslušnom sinu boga Ea ... velikom vladaru ili kralju svećeniku (patesi) božanskog kralja svih zemalja i pokorno je slušao boga Enlila ... nakon što je postao jedini poglavar Erecha, pošto je nazvao Ninu, slavnu damu od Erecha; Uz moćnu pomoć svog boga, na dan kada je bog Enlil dodijelio kralju Sarginu kraljeve na zemlji koji su

mu bili dodijeljeni na vidiku svijeta, on je poslušno vladao vojskama zemalja od istoka do zapada, osvajanjem je dodao svaku zemlju. ... učinio je visinu Erecha svetištem Ea?“ *(The first Bible, Colonel Conder)*

Kasnije je dokazano da imena Nina i Ea predstavljaju Evu (ili Isthar). Colonel Conder daje još jedan natpis za koji se kaže da ga je napisao Sargon:

„… Kralj Sargina, kralj Erecha, ... podigao je danas hram za boga Enlila, kralja svih zemalja, da obožava Enlila, kralja svih zemalja, cijeli njegov život... Neka oko svijeta od sada gleda omiljeno mjesto.... ponudio je ovo kao ispunjenje bogu Enlilu, kralju ovog visokog mjesta.“ [(28)] *(The first Bible, Colonel Conder)*

[(28)] Izvorni tekst (str. 218-219; C. Conder): “Bogu Enlilu, kralju svih zemalja, kralju Sargini, kralju Erecha, kralju svjetova, princu Boga, moćnom čovjeku, poslušnom sinu boga Ea [ili inače „moćnom čovjeku boga Ea, sinu Kusha“], vladaru Izbana, moćnom čovjeku boga Ea: [u svjedočenju, ostati živ?] , veliki vladar [ili svećenik] božanskog kralja svih zemalja, koji pokorno sluša boga Enlila, koji je proglasio slavu boga Enkija, sluge boga sunca, princa boga mjeseca, rođenog sina Tamuza i Istar; bog Ea ga je vratio živog, budući da je bio odani časnik „Gospe od Planine“, nakon što je postao jedini poglavar Erecha i zazvao Ninu, nadaleko slavnu damu Erecha; uz moćnu pomoć svog boga, na dan kada je bog Enlil učinio kralja Sargina svojim dodijeljenim kraljevstvom na zemlji pred licem svijeta, vojske zemalja od istoka do zapada su se pokorile, dodao je svaku zemlju izvršivši osvajanja od Gornjeg mora [a-ab-ba lat-ta-ta], Tigris, Eufrat, dolje do Elamskog mora [a-ab-ba si-nim tu] iznos koji mu je dodijeljen; napredovati od istoka do zapada tako što mu je bog Enlil dao slavu; nakon što je umirio sve zemlje; odsada u miru; Patesi [princ ili svećenik] kraljevskog grada Akada; moćni vladar grada Erecha, dobio je prijestolje koje se ne smije svrgnuti; kao glavni vladar Erecha, on od sada ima vlast nad njima iz Ura. Usrećio je Larsu, Sunčevu visinu. Od sada on ima moćnu moć u Isbanu, gradu visine božice Nine. Učinio je visinu Erecha svetištem [Ea?]; Kako se njegov narod sada vraća, on ih obnavlja [kao] svetište Nergala, svetog područja. Kralj Sargina, kralj Erecha, srušio je svijet; njegova je zemlja široka [proširena?] Božjim uređenjem; danas je podigao hram bogu Enlilu, kralju svih zemalja, da obožava Enlila, kralja svih zemalja, cijeli njegov život. Neka se ispuni na onom svijetu, da zemlja bude mirna; neka počiva od sada; neka ga zadovolji svojom vladom; neka odredi široku vlast; neka to bude sudbina [ljudi?] njihova Boga. Neka od sada oko svijeta vidi privilegirano mjesto - prosperitet koji traje dugi niz godina. Da bi se gradom od sada moglo snažno vladati ispunjenjem njegovog bogatstva, ponudio je ovo kao ispunjenje bogu Enlilu, kralju ovog visokog mjesta.”

Kratki uvod u babilonski mit (Prof. Leonard W. King)

THE BRITISH ACADEMY
LEGENDS OF BABYLON AND EGYPT IN RELATION TO HEBREW TRADITION
BY LEONARD W. KING, M.A., LITT.D., F.S.A.

Assistant Keeper of Egyptian and Assyrian Antiquities in the British Museum Professor in the University of London King's College
THE SCHWEICH LECTURES 1916

Većina našeg materijala dolazi iz nekih ranih tekstova, koji su bili napisani potkraj trećeg tisućljeća pr. Kr. Oni uključuju tradicije koje se protežu u neprekinutim obrisima od njihovog vremena do dalekih vremena prošlosti, i tvrde da prate povijest čovjeka unazad do njegovog stvaranja. Oni predstavljaju rane nacionalne tradicije sumerskog naroda koji je prethodio Semitima kao dominantnoj rasi u Babiloniji; i usput, zahtijevaju reviziju dosadašnjih pogleda na kolijevku babilonske civilizacije. Najzanimljivija stvar u vezi s dokumentima je da oni u poetskoj pripovijesti govore o stvaranju, pretpotopnoj povijesti i Potopu. Stoga imaju veliku strukturnu sličnost s odgovarajućim hebrejskim tradicijama, sličnost koju ne dijele trenutno poznate semitsko-babilonske verzije. Ali u biti sumerska tradicija je primitivnija od bilo koje semitske verzije. Iako se čini da nam tekst dolazi u čarobnom okruženju i, djelomično, u figurativnom obliku, ovaj rani dokument omogućuje nam da dotaknemo struju tradicije u točki daleko iznad onoga što je dosad bilo moguće. Iako je sličnost rane sumerske tradicije s tradicijom Hebreja zapanjujuća, ona pruža još bližu paralelu sa sažetcima sačuvanih priča o Berossusu. Divovske brojke uključene u njegovu kronološku shemu više se ne smiju tretirati kao proizvod novobabilonske spekulacije; U drugom od ovih ranih dokumenata, Sumerskom popisu dinastija, ponovno se pojavljuju u svom izvornom okruženju. Babilon je neizbježno semitizirao izvore Berosusa; ali dva od njegova tri pretpotopna grada nalaze svoje mjesto među pet primitivnih sumerskih vjerovanja, a dva od njegovih deset pretpotopnih kraljeva pridružuju se svojim sumerskim prototipovima.

54 PRIČE O OLUJI I SUMERSKA VERZIJA (ulomak): Referenca na Potop tako rano u tekstu sugerira da izvještaj o stvaranju i osnivanju pretpotopnih gradova sadržan u prva dva stupca treba shvatiti samo kao sažetak događaja koji su doveli do Potopa. A gotovo siguran dokaz tome mogu se vidjeti u uvodnim riječima skladbe, sačuvanim u njenom kolofonu ili naslovu na lijevoj margini ploče. Već smo primijetili da su prve dvije riječi tu da se čitaju, bilo kao prefiks „Čarolija" nakon čega slijedi ime „Enlil" ili kao dva božanska imena „Anu (i) Enlil". Sada su znakovi koji prate tragove Enlilovog imena sigurni; oni predstavljaju „Ziusudu" što je, kao što ćemo vidjeti u trećem stupcu, ime junaka Potopa u našoj sumerskoj verziji. On se stoga spominje u uvodnim riječima teksta u nekom odnosu s jednim ili oba od dva glavna boga sljedeće pripovijesti. Ali prirodno mjesto za njegov prvi uvod u priču je u trećem stupcu, gdje se pripovijeda da je „u to vrijeme Ziusudu, kralj" učinio to i to. Isticanje koje mu je dato na početku teksta, gotovo stupac prije redaka koji dokumentiraju stvaranje čovjeka, dovoljan je dokaz da je priča o Potopu autorov primarni interes i da su prethodne epizode samo uvod u njih.

Početak teksta nedostaje, a najraniji sačuvani retci prvog stupca započinju završnim rečenicama govora, vjerojatno poglavara četiriju kreativnih božanstva, koja su kasnije imenovana. U njemu se govori o budućem uništenju čovječanstva, ali je kontekst prekinut; počinju dotični redovi:

„ Što se tiče moje ljudske rase, od (/ili/u) njegovom uništenju ja ću [. . .] napravi, za Nintu, moja stvorenja [. . .] Hoću [. . .]"

Iz pozivanja na „moju ljudsku rasu" jasno je da je govornik stvaralačko božanstvo; i budući da je izraz točno paralelan izrazu „moj narod" koji koristi Ishtar ili Bêlit-ili, „gospođa bogova", u babilonskoj verziji priče o Potopu, kada žali za uništenjem čovječanstva, *Dr. Poebel* pripisuje govor Ninkharsaggi ili Nintu, *[1]* boginji kasnije u kolumni koja se povezuje s Anuom, Enlilom i Enkijem u stvaranju čovjeka. Ali spominjanje Nintua u njenom sopstvenom govoru teško je u skladu sa ovom pretpostavkom, *[2]* ako uzmemo doktorov sinonim za Ninkharsaggu. *[3]* Čini mi se mnogo vjerovatnijim da jedan od dva vrhovna boga, Anu ili Enlil, bude govornik, *[4]* a kasnije će biti dati drugi razlozi koji će podržati ovo gledište. Zaista je moguće da se, bez obzira na glagole i

sufikse u jednini, govor može pripisati i Anuu i Enlilu, jer u posljednjoj koloni, kao što ćemo vidjeti, nalazimo glagol u jednini nakon upućivanja na oba ova božanstva. U svakom slučaju, jedan od dva glavna boga može se smatrati da govori i djeluje za oba, iako uključivanje drugog imena u narativ nije originalno, već jednostavno zbog kombinacije različitih tradicija. Takva spojena upotreba Anu-Enlil pružila bi upečatljivu paralelu sa hebrejskom kombinacijom Jahveh-Elohim, iako u slučaju prvog para kasniji nivo identifikacije, naravno, nikada nije dostignut. Ali dokazi koje pruža tekst su neuvjerljivi, i poželjno je ovdje i drugdje u narativu smatrati da Anu ili Enlil govore i djeluju u svoje ime i kao predstavnik drugih.

[1] Op. cit., p. 21 f.; i vidi Jastrow, /Hebräische und babylonische Traditionen/, p. 336.

[2] Zahtijeva upotrebu (/dingir/) /Nin-tu-ra/ kao genitiva, a ne dativa, i vrlo nezgrapno izvođenje „moje, Nintu, kreacije“ „.

[3] Još jedan od nedavno objavljenih sumerskih mitoloških sastava iz Nippura uključuje niz mitova koji povezuju Enkija prvo s Ninellom, koja se također spominje kao Nintu, „božica porođaja“, zatim s Ninshar, koja se također naziva Ninkurra, i na kraju s Ninkharsaggom. Ovaj tekst pokazuje proces kojim su odvojene tradicije koje se odnose na izvorno različite božice postale povezane, s rezultatom da su se njihove heroine kasnije često poistovjećivale jedna s drugom. Ondje mitovi nisu prošli vrlo rigorozno uređivanje, pa stoga zavarivanje nije tako potpuno kao u sumerskoj verziji Potopa.

[4] Naravno, ako se Enlilovo ime pokaže kao prva riječ kompozicije, mi bismo ga ovdje trebali smatrati govornikom i protagonistom bogova u cijelom tekstu, /ulogu/ koju igra i u semitsko-babilonskoj verziji.

Ova referenca na Potop, koja se pojavljuje tako rano u tekstu, sugerira vjerojatnost da se izvještaj o stvaranju i osnivanju pretpotopnih gradova sadržan u prva dva stupca treba shvatiti samo kao sažetak događaja koji su doveli do Potopa. A gotovo siguran dokaz za to može se vidjeti u uvodnim riječima skladbe, sačuvanim u njenom kolofonu ili naslovu na lijevoj margini ploče. Već smo ustanovili da se prve dvije riječi trebaju čitati ili kao prefiks „zaklinjanje“ („čarolija“) iza kojeg slijedi ime „Enlil“ ili kao dva božanska imena „Anu (i) Enlil“. Sada su znakovi koji prate tragove Enlilovog imena sasvim sigurni; oni predstavljaju „Ziusudu,“ što je, kao što ćemo vidjeti u trećem stupcu, ime junaka Potopa u našoj sumerskoj verziji. On se stoga spominje u uvodnim riječima teksta u nekom odnosu s jednim ili oba od dva glavna boga sljedeće pripovijesti. Ali prirodno mjesto za njegov prvi uvod u priču je u trećem stupcu, gdje se izvještava da je „u to vrijeme Ziusudu kralj“ učinio to i to. Naglasak koji je stavljen na početku teksta, gotovo stupac prije redaka koji opisuju stvaranje čovjeka, dovoljan je dokaz da je priča o Potopu autorov primarni interes i da su prethodne epizode tek uvod u njih.

Koju temu, dakle, možemo pretpostaviti, pokrivaju nedostajući redovi ovog stupca, koji prethode izvještaju o stvaranju i završavaju govorom vrhovnog božanstva stvaranja? Sada priča o Potopu praktički završava posljednjim sačuvanim redcima ploče, a donja polovica šestog stupca u potpunosti nedostaje. Vidjet ćemo razlog za vjerovanje da kraj ploče koji nedostaje nije ostao prazan i neispisan, nego je sadržavao bajanje, čija je magična učinkovitost bila osigurana prethodnim recitiranjem mita o Potopu. Ako je tako, bilo bi prirodno da tekst započne glavnim temom. O uzroku katastrofe u razlogu spašavanja čovjeka od nje, možda, zbog analogije ovih aspekata mita s okolnostima za koje je čarolija osmišljena, može se vrlo lako odnositi na jedno od božanstava koje stvara. Kratak prikaz stvaranja i pretpotopne povijesti bi onda predstavljao prirodni prijelaz na priču o samom Potopu. Čak i ako tekst nije sadržavao bajanje, pripovijest je možda bila uvedena na predloženi način, budući da to objašnjenje u svakom slučaju odgovara onome što je ostalo od prvog stupca. Jer nakon njegovog spominjanja uništenja čovječanstva, Božanstvo nastavlja uspostavljati čovjekovu primarnu dužnost, bilo kao uvod u njegovo stvaranje ili kao potvrdu te dužnosti nakon njegova spasenja od uništenja u Potopu. Važno je napomenuti da se ta dužnost sastoji u izgradnji hramova bogovima „na čistom mjestu“, to jest „na svetim mjestima“. Odlomak se može reproducirati u cijelosti, uključujući dva uvodna retka o kojima je već bilo riječi:

„Što se tiče moje ljudske rase, (/ili/) njezinim uništenjem ja ću je [. . .]
Za Nintu, moja stvorenja [. . .] Hoću [. . .].
Natjerat ću ljude da to učine. . . u svojim naseljima,

gradovima. . . hoće li (čovjek) graditi, pustit ću ga da počiva u njegovoj zaštiti,
Tako da stavi cigle naših kuća na čisto mjesto,
Da je on na čistom mjestu našem. . . !“

U obrazloženju koje je ovdje dano za stvaranje čovjeka, ili za njegovo spasenje od Potopa, imamo zanimljivu paralelu sa šestom tablicom semitsko-babilonske serije stvaranja. Nakon otvaranja ove ploče, kao odgovor na „riječ bogova“, Marduk [29] biva podstaknut srcem da smisli lukavi plan, koji on saopštava Ei, naime stvaranje čovjeka od njegove vlastite božanske krvi i od kostiju, koje će on stvoriti. A razlog za njegovu sugestiju je upravo ono što je, kao što smo vidjeli, navelo sumersko božanstvo da stvori ili održi čovječanstvo.

Jer Marduk nastavlja:

„Stvorit ću čovjeka koji nastanjuje [. . .] kako bi se uspostavila služba bogova i izgradila njihova svetišta.“

(Vidi / The Seven Tables of Creation /, Vol. I, p. 86 ff.)

Part of the Third Tablet of the Creation Series (Brit. Mus., No. 93,017).

[29] Peter C. Jensen (1861. – 1936.) već je sugerirao da je bog kojem se Bel obraćao bio Ea. Bog Ea (čiji je sumerski ekvivalent bio Enki), i novi fragment šeste tablice, dokazuju da je ova pretpostavka točna. U šestoj ploči, Marduk govori Ei o svojoj namjeri da oblikuje čovjeka i govori mu kojim će se sredstvima koristiti. Stoga možemo zaključiti da je Ea bio taj koji je odrubio glavu Marduku na njegov zahtjev i oblikovao čovječanstvo od njegove krvi prema njegovim uputama. Dakle, Ea je možda izvršio stvarni posao stvaranja čovjeka, ali je djelovao pod Mardukovim vodstvom, a to je jasno iz Ploče VII, ll. 29 i 32 da se Marduk a ne Ea smatra stvoriteljem čovjeka.

Prema Berossu, čovjek je nastao od krvi Bêla pomiješane sa zemljom. Novi fragment šeste ploče ne spominje miješanje krvi sa zemljom, ali vrlo je moguće da je taj detalj bio povezan u kasnijoj pripovijesti. S druge strane, u Babilonskoj pjesmi, Marduk izjavljuje da će osim vlastite krvi stvoriti kosti za formiranje čovjeka. Berosus ne spominje kosti, ali je zanimljivo primijetiti da je „issimtu“, asirska riječ koja se ovdje koristi za „kost“, nedvojbeno ekvivalent hebrejske riječi ‚esem, „kost“, koja se nalazi na kraju Pripovijesti o stvaranje žene javlja se u Postanku 2:23.

Povijest Babilonije i Asirije (Prof. Willis Budge 1900.)

Sljedeća kratka skica povijesti Babilonije i Asirije trebala bi pridonijeti boljem razumijevanju starina koje ćemo opisati. Dvije glavne nacije koje su u povijesnim vremenima posjedovale ove zemlje potječu iz jednog plemena, budući da je Asirija kolonizirana iz Babilonije. Malo se zna o nastanku i usponu starobabilonskog carstva. Ne znamo ništa o domorodačkim stanovnicima zemlje, ali je sigurno da su njeni prvi stanovnici, o kojima imamo zapise, bili neadamske rase i da su govorili aglutinativnim jezikom (naznačeno dodavanjem afiksa) govorili i pisali na jeziku, za koji se vjeruje da nalikuje starom tatarskom jeziku. Njihovi najvažniji gradovi bili su Erech, Ur, Nippur i Shirpurla i nalazili su se u južnoj Babiloniji, u zemlji na vrhu Perzijskog zaljeva, koji se zatim proširio dalje u zemlju. Ovo useljavanje druge rase u Istočnu Babiloniju dogodilo se u vrijeme koje se ne može točno odrediti. Istraživanja britanskih, francuskih i njemačkih arheologa dokazala su postojanje ranog kamenog doba u Babiloniji. Ali Babilonci su metal poznavali i koristili jako dugo. Čini se da ga je uvela najranija rasa za koju se zna da se naselila u Babiloniji, naime neadamitski narod koji se danas naziva Sumerani. To vjerojatno nisu bili domoroci, samo najraniji od mnogih uzastopnih osvajača iz susjednih zemalja. Njihovo naseljavanje u južnoj Mezopotamiji moralo je biti u vrlo dalekom vremenu, jer je sigurno da su, kada su se prvi put pojavili u povijesti, držali zemlju vrlo dugo, a njihova mitologija je takvog karaktera da se mogla razvijati samo tamo. Nemoguće je s pouzdanjem govoriti o prapostojbini Sumerana iz koje su došli u plodne ravnice južne Babilonije. Činjenica da su se naselili na ušćima velikih rijeka dovela je do pretpostavke da su stigli morem, a to je povezano s pričom u Berossu o Oannesu i drugim "riboljudima" koji su došli iz Eritrejskog mora i donijeli religiju i kulturu sa njima.

Sumerani su sastavili popise kraljeva za koje se vjerovalo da su vladali prije Potopa i grupirali ih u dinastije, ali zapisi o njima su mitološki. Najraniji spomenici koji su došli do nas pokazuju da su Mesilim, Lugal-tarsi i Enbi-Ištar živjeli u Kišu, vrlo drevnom "kraljevskom gradu" i vladali vjerojatno oko 3000. pr. Kr. Suparnik potonjeg, En-shakush-anna iz Erecha, uspio je steći "kraljevstvo" koje su njegovi nasljednici proširili na grad Adab (Bismaya), a odatle na Mari, okrug na zapadnoj obali Eufrata, nasuprot rijeke Khabur koja je najveća pritoka Eufrata u Siriji. Otprilike u to vrijeme, brojni moćni guverneri vladali su južnim gradom Lagashom (Tall Lo), a ostaci zgrada i kipova koji su tamo pronađeni svjedoče o visokoj organizaciji i prosperitetu njihova grada. Ti su se vladari zvali Ur-Nina, Akurgal, Hannadu, Enannadu (I.), Entemena i Enannadu (II.). Treći od njih, Eannadu, bio je veliki vojnik jer je nakon što je osvojio susjedni grad Umma i gradove Erech i Ur te zemlju Elam, krenuo protiv zemlje Akad na sjeveru i proglasio se kraljem Kiša. Posljednjeg kralja iz njegove dinastije, Urukagina, porazio je Lugalzaggisi [(30)], koji je opljačkao Lagaš, a zatim uzurpirao suverenitet Erecha i suverenitet Babilonije koju je držao 25 godina.

On se u svojim natpisima hvali da mu od Perzijskog zaljeva do obale Sredozemnog mora nijedan čovjek nije mogao odoljeti. Moć Lugalzaggisija i Južnih Sumerana slomljena je ubrzo nakon ovih događaja od strane Adamita koji su dugo postojali u Akadu. Njihov napad predvodio je slavni ratnik Sargon (tj. Sharrukin, "pravi kralj") iz Agade, koji se spominje na cilindru Nabonida, posljednjeg domaćeg kralja Babilonije (555.-538. pr. Kr.). Najraniji povijesni kralj koji nam je poznat je Sargon od Agade, otac Naram-Sina (koji je, prema informacijama koje nam je dao Cylinder of Nabonidus, kralj Babilona, 556-539 pr. Kr., vladao 1200 godina prije Nabonida). Budući da ovaj natpis datira oko godine pr. 550., možemo pretpostaviti da je Naram-Sin vladao oko 3750., a njegov otac Sargon (I.) 3800. pr.Kr. Ime Naram-Sin ukazuje na to da je njegov vlasnik bio Adamit, a budući da kasnije tradicije dokazuju da su Naram-Sin i Sargon učinili da se njihova moć osjeti diljem Babilonije, vjerojatno je da je sumerska moć slabila, dok su kraljevali u Agadeu.

[(30)] Lugalzagesi, također se piše Lugalzaggisi, (vladao oko 2375. – 50. pr. Kr.), Ensi ("sveti kralj") južnog mezopotamskog grada Um-ma, koji je prvi osnovao glavne gradove Lagash (oko 2375. pr. Kr.) i osvojio Kish a zatim je nadvladao sumerske gradove Ur i Uruk (on jedini predstavlja 3. dinastiju Uruka). Nakon što je ujedinio cijeli Sumer, proširio je svoju vlast na obalu Sredozemnog mora; ali nakon vladavine od 25 godina izgubio je svoje carstvo u korist dinastije Sargon u usponu, moćnog semitskog vladara Akada.

Razdoblje vladavine sumerskih kraljeva prije 4000. pr. moralo biti dugo, jer su imena znatnog broja kraljeva i vladara identificirana iz sumerskih natpisa, koji gotovo sigurno prethode vladavini Sargona od Agade. Neki od njih mogu se poredati strogo kronološki, npr. vladari grada Shirpurla (današnji Tell Loh) Ur-Nina, Akurgal, E-annadu, Enannadu I, Entemena i Enannadu II, ali njihove vladavine su nepoznate, a podaci o njima mogu se odrediti samo otprilike. Međutim, vjerojatno je da je ova skupina kraljeva vladala nekoliko stotina godina prije vremena Sargona, pa je stoga datum 4500. pr. Kr. dodijeljen Enannaduu, najvećem od svih. Raniji kralj grada Shirpurla bio je Uru-kagina, a moguće je da je Lugalzaggisi, vladar grada Isbana, vladao i ranije. Carstvo kojim je vladao ovaj potonji kralj sastojalo se od velikih gradova Ur/Erech, Larsa i Nippur i predstavlja najstariju poznatu konfederaciju babilonskih gradova. Koliko danas znamo, besmisleno je određivati datum osnivanja ovog ranog carstva; ali složeni društveni sustav i visoko organizirana država Lugal-zaggisijevih dominiona sugeriraju da bi početak sumerske civilizacije mogao biti čak 8000. pr. Kr.

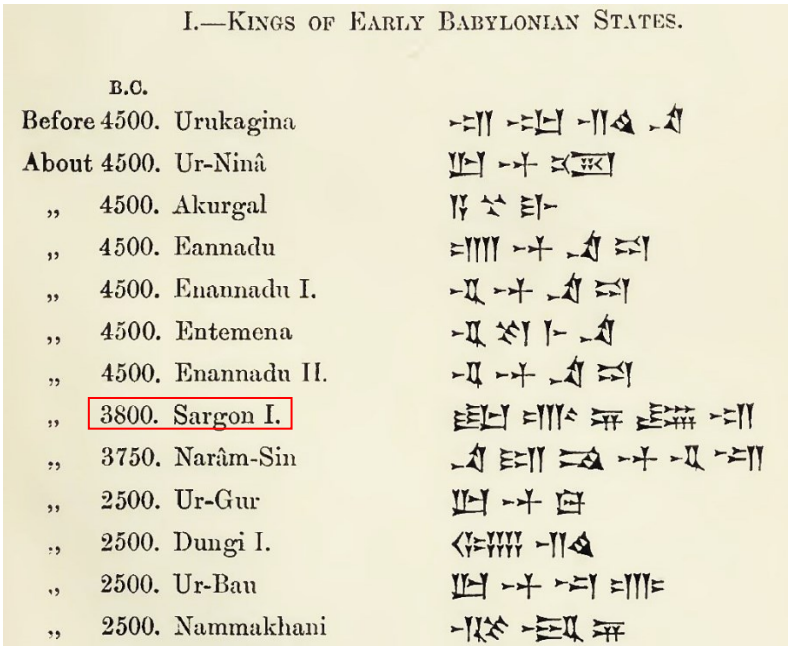

I.—KINGS OF EARLY BABYLONIAN STATES.

B.C.		
Before 4500.	Urukagina	
About 4500.	Ur-Ninâ	
„ 4500.	Akurgal	
„ 4500.	Eannadu	
„ 4500.	Enannadu I.	
„ 4500.	Entemena	
„ 4500.	Enannadu II.	
„ 3800.	Sargon I.	
„ 3750.	Narâm-Sin	
„ 2500.	Ur-Gur	
„ 2500.	Dungi I.	
„ 2500.	Ur-Bau	
„ 2500.	Nammakhani	

Popis ranih kraljeva Babilona

Imena nekih od primitivnih kraljeva Kiša i Agade nisu hebrejska (u izvornom tekstu stoji „semitska“ što je pogrešno za pertpotopno razdoblje prije 2348. godine pr. Kr.), a sigurno je da su, što se tradicije tiče, Akađani, tj. ljudi adamske rase i (hebrejskog) jezika, bili su smješteni u sjevernoj Babiloniji. Tako je drevni naziv Babilonije, „Zemlja Sumera i Akada“, odgovarao pravoj etnografskoj distinkciji. Od otprilike 3750. - 2500. pr. Kr. malo se zna o povijesti zemlje, ali od oko 2500-2200 pr. Kr. u mnogim starijim gradovima, npr. Shirpurla, Ur i Isin, vladali su nezavisni prinčevi, čija su imena došla i do nas. Tako su Ur-Bau i Gudea i Ur-Ningirsu vladali oko Shirpurle oko 2500. pr. Kr.; Ur-Gur i Dungi vladali su Urom i oko 2500. pr. Gospodari gradova Shirpurla, Erech, Larsa, Nippur i Cuthah; Ur-Ninib, Libit-Ištar, Bur-Sin I. i Ishme-Dagan vladali su u Isinu, i bili su gospodari gradova Nippura, Eridua i Erecha otprilike u isto vrijeme; i Gungunu, Bur-Sin II, Ine-Sin i Gamil-Sin vladali su u Uru, a veliki broj ploča ispisanih na njihovim vladama svjedoči o velikom prosperitetu zemlje u to vrijeme.

Glineni Nabonidov cilindar koji se čuva u Britanskom muzeju navodi da je prošlo 3200 godina između pokopa temeljnog spomenika Naram-Sina u Hramu boga Sunca u Sipparu i pronalaska spomenika. Izvještava da je sam Nabonid kopao temelje hrama. Naram-Sin je bio rani kralj Akada i, prema kasnijoj tradiciji, sin još poznatijeg Sargona I. Prema broju koji je naveo Nabonid, približan datum je 3750. pr. Kr. je dodijeljen Naram-Sinu, a onaj iz 3800. pr. Kr. svome ocu Sargonu I. Ime Sargona iz Agade ili Akada uglavnom je u kasnijoj babilonskoj tradiciji, a njegovu vladavinu moderni pisci smatraju najvažnijim razdobljem u ranoj povijesti njegove zemlje. Upućivanje u Nabonidovu tekstu na doba Naram-Sina dovelo je do toga da se dinastija Akad uzima kao kanon ili standard za mjerenje relativne dobi drugih dinastija ili vladara čiji su natpisi postojali i s vremena na vrijeme

pronađeni na raznim ranobabilonskim nalazištima. Čak ni oni povjesničari koji su odbili osloniti se na Nabonidove figure nisu time umanjili važnost Sargonova mjesta u povijesti; a budući da je tradicija povezivala njegovo ime s osnivanjem njegova carstva, izrazi “pre-Sargon” i “post-Sargon” počeli su se koristiti vrlo općenito za opisivanje ranijih i kasnijih razdoblja u povijesti Sumera i Akada. Otkriće ranih natpisa Shar-Gani-sharrija iz Akada i ploča koje datiraju iz razdoblja njegove vladavine uklonilo je svaku tendenciju diskreditiranja povijesne vrijednosti kasnijih predaja; a poistovjećivanje Shar-Gani-sharrija sa Sargonom asirskih i novobabilonskih pisara više se nije dovodilo u pitanje. Doista, ako se jedna točka u ranoj babilonskoj povijesti može uzeti zdravo za gotovo, bio je to povijesni lik Sargona iz Agade.

Stela Narām-Sîn pobjednička je stela akadskog kralja Narām-Sîna

Sustav pisma koji je evoluirao u klinasto pismo vjeruje se da su izumili Sumerani, ali što god znamo o njihovoj povijesti dugujemo njihovoj ranoj upotrebi. Ovaj izum nastao je puno kasnije nakon početka tradicionalne povijesti, koja u dokumentima iz kasnijeg razdoblja čuva zapise o dinastijama i polubogovima-kraljevima basnoslovne moći i dugovječnosti. Pojavom pisma ti zapisi gube svoj mitski karakter. Tekstovi pokazuju da je političko stanje Sumera bilo isto i u tradicionalnom i u povijesnom razdoblju, te da je teritorij bio podijeljen među nizom gradova-država. Svakim od njih je vladao Patesi ili „guverner“, koji je iskoristio prvu priliku da preuzme titulu Lugal Ele Hic. „Veliki čovjek“ ili „Kralj“.

Među tim gradovima-državama uvijek je postojao jedan koji je, barem neko vrijeme, bio općenito priznat kao „Kraljevski grad“ ili glavni grad. Pisari kasnijeg doba nazivaju „jedanaest gradova kraljevske kuće“, naime Kish, Erech, Ur, Awan, Khamazi, Adab, Mari, Akshak, Agade, Gutium i Isin. Sada je grad Awan bio u elamitskoj zemlji, nedaleko od Suse, a Gutium je ležao istočno od Tigrisa, i iz ovih činjenica je jasno da su Sumeranima ponekad vladali stranci. Sumersku rasu su pokorili Adamiti, koji su se spustili Eufratom, osnovali dinastiju i vladali Sumerom iz Maria, grada na Eufratu, daleko na sjeveru Babilonije.

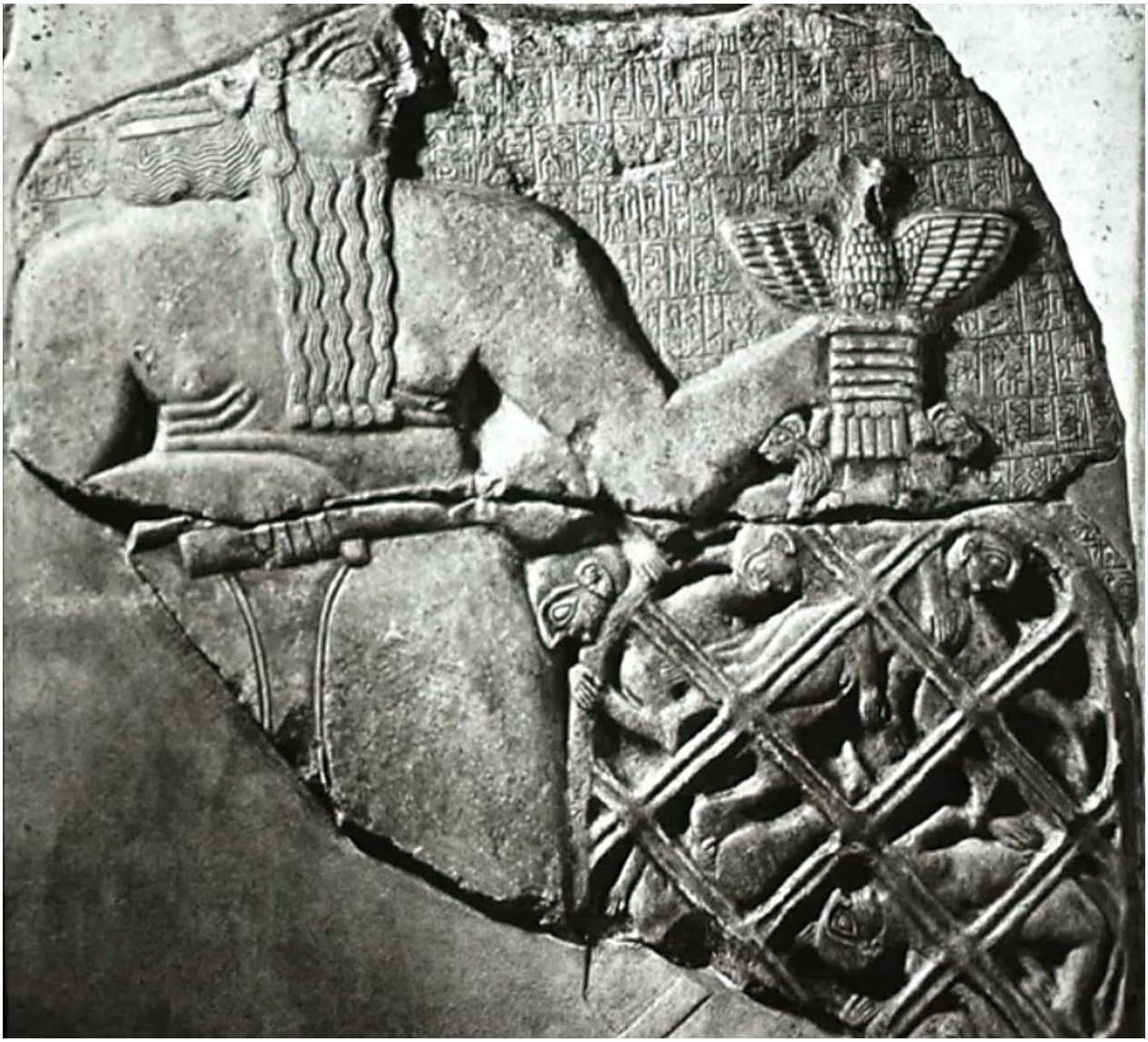

Sargon drži mrežu punu zarobljenih Sumerana (dio Sargonove stele pobjede, Louvre

Danas je općeprihvaćeno da su dvije rase koje su nastanjivale Sumer i Akad tijekom ranih povijesnih razdoblja bile oštro podijeljene ne samo po svom jeziku nego i po svojim fizičkim karakteristikama, kao što je tretman kose. Dok su Sumerani uvijek brijali glave i lica, Hamiti (Hamovi potomci) su zadržali kosu i nosili duge brade.

Malu modifikaciju u njezi kose uveli su Zapadni Hamiti iz prve babilonske dinastije, koji su iz Sirije donijeli kanaanski beduinski običaj brijanja usana i puštanja brade samo s brade; dok se također čini da su skratili kosu na način Arapa ili Nabatejaca sa Sinajskog poluotoka. Kao priznanje neznatnoj promjeni običaja uvedenih za vrijeme vladavine Zapadnih Semita, nošenje kose i brade bilo je semitsko obilježje kroz sva razdoblja povijesti. Fraza „crnoglavi“, često korištena u kasnijim tekstovima, očito je nastala kao opis crnoputih Sumerana obrijanih glava, za razliku od visokih, jako bradatih i kosatih bijelih Adamita (Hamita).

Još jedna gotovo jednako upečatljiva karakteristika može se vidjeti u crtama lica kako su prikazane na Outhneovom gravuri i u skulpturi ranijih perioda. Dok je Sumerac imao istureni nos, što je njegova najistaknutija karakteristika, nos i usne nikada nisu puni i mesnati kao kod Adamita. Ponekad se tvrdi da su takvi primitivni prikazi kakvi se javljaju na bareljefima Ur-Nina previše grubi da bi se smatrali tačnim prikazima bilo kojeg etnološkog tipa. Međutim, treba napomenuti da se iste opće karakteristike nalaze u kasnijim i dovršenijim skulpturama Gudeinog vremena.

Oba primjera zadržavaju određene arhaične konvencije, kao što su pretjerana linija obrva i nedovršeno uho; ali nos i usne očigledno nisu adamski, i predstavljaju potpuno isti rasni tip koji se nalazi na ranijim reljefima. Treća karakteristika su različiti oblici odjeće Sumerana i Adamita, kako su prikazani na spomenicima. Najbolji Sumerani su nosili samo debelu vunenu haljinu u obliku podsuknje, pričvršćenu oko struka vrpcom ili pojasom. Odjevni predmet je ponekad prikazan sasvim jasno, ponekad ima zaobljeni rub ili obrub, dok se u svom najrazvijenijem obliku sastoji od tri, četiri ili pet horizontalnih volana, svaki okomito zategnutih i zaobljenih na rubu koji predstavljaju guste uvojke od vune.

Kod kasnijih sumerskih patesija ovaj grubi odjevni predmet napušten je u korist velikog šala ili kaputa ukrašenog rubom, koji se nosio preko lijevog ramena i, padajući u ravnim naborima, svojim otvorom ogrnuo tijelo sprijeda. Ova dva sumerska oblika odjeće vrlo su različitog tipa od adamitskog pojasa Naram-Sina koji nosi na svojoj pobjedničkoj steli, i semitskog kariranog Plaida (Als karirano (škotski „vunena tkanina, pokrivač“, otuda galski „plaide“ [karirano] s istim značenjem) u što ga je na svojoj steli prikazao Pir Husein.

Konačni odjevni predmet je dugačak, uski kariran omotan oko tijela u paralelne trake, kraj prebačen preko lijevog ramena, nema prorez ili otvor sprijeda kao kasniji sumerski ogrtač. To nije bila odjeća oblikovana kao ranija sumerska podsuknja s volanom, iako su oba odjevna predmeta nesumnjivo bila napravljena od vune i vjerovatno obojene jarkim bojama.

Stela lešinara

Na steli lešinara, Eannatum i njegovi vojnici isklesani su s gustom kosom koja im izvire ispod kaciga i pada na ramena. Ali imaju obrijana lica, a s obzirom na to da na istom spomeniku svi mrtvi na bojnom polju i u grobnim humcima imaju obrijane glave, poput onih Sumerana koji pomažu u ukopu i žrtvenim obredima.

Kosu Eannatuma i njegovih ratnika možemo smatrati perikama koje su se, poput perika Egipćana, nosile u posebnim prilikama, a posebno u bitkama. Razumije se da su obje vrste rasa zastupljene na spomenicima kasnijeg doba iz Tella.

Fragmenti skulpture na slikama dolje možda pripadaju istom spomeniku, a ako je tako, moramo ga pripisati semitskom kralju. Na lijevoj je prikazano niz golih zarobljenika obrijanih glava i lica, istom uzicom vezanih vrat uz vrat, a ruke su im svezane na leđima. Na drugom fragmentu bradati su i zarobljenik i osvajač. Nos potonjeg daleko je od semitskog, iako s figurama u reljefu tako malim da bi moglo biti prerano smatrati njegov oblik značajnim.

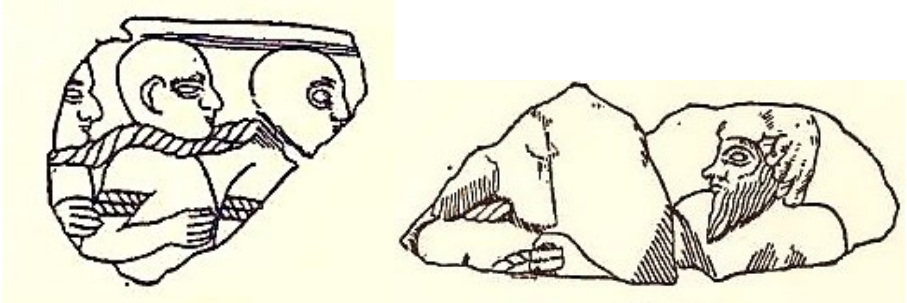

Sam tretman kose predstavlja dovoljno izraženu razliku u rasnim običajima. Stoga nije iznenađujuće da su i Sumerani i Hamiti predstavljeni jedni uz druge na spomenicima u to vrijeme. Međutim, ako pogledamo jedan od najranijih skulpturalnih reljefa iz Tella, susrećemo istu mješavinu rasnih tipova.

Ako je Sumerac sam obrijao glavu i lice, zašto bi svoje bogove prikazivao s dugim bradama i bujnom kosom i obukao ih u haljine druge rase?

Prema Bibliji (Postanak 10:8-11), post-diluvijalni vođa Nimrod (oko 2500. i 2200. pr. Kr.) porazio je združene vojske Sumera u dvije bitke i zarobio Lugalzagesija, sumerskog kralja koji je ujedinio (ili osvojio) sve Sumere i stekao titulu kralja Kiša. Nimrod je doveo zarobljenika Lugalzagesija u grad Nippur u štapu za vrat. Akađani su vladali Sumerom sljedeća dva stoljeća. Iako je Sumer sada bio vazalna država, prema njemu se nije postupalo s pretjeranom strogošću, jer su Akađani i Sumerani dijelili mnoge iste kulturne i vjerske vrijednosti. Na primjer, iako je akadski jezik postao lingua franca Mezopotamije, pisan je sumerskim sustavom znakova. Unatoč tome, Sumerani više nisu kontrolirali vlastitu sudbinu. Dvjesto godina je dugo vremena da se bude podložna nacija, pa je donekle iznenađujuće da Sumerani nikada nisu izgubili svoj temeljni identitet, svoj osjećaj sebe.

Kasnije u povijesti zemlje, Semiti (Semovo pleme) su napali područje Akađana i Sumerana i, osvojivši te narode, naselili su se u Uru i Nipuru i drugim gradovima. Čini se da su se stopili s domorocima, a njihov se jezik koristio uz drevni akadski i sumerski, te su postupno uključili mnoge strane riječi u svoj vokabular. Kada je semitski jezik postao zajedničkim jezikom, akadski i sumerski još uvijek su preživjeli kao književni jezici.

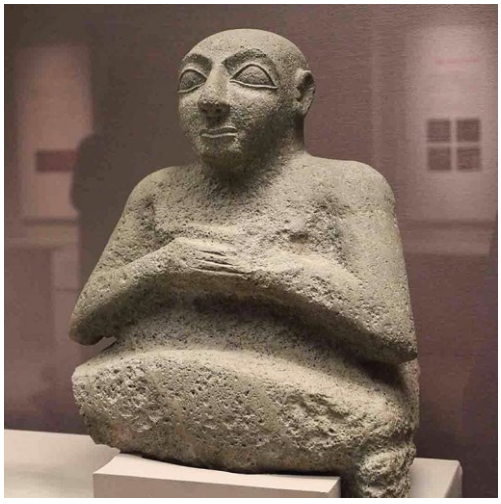

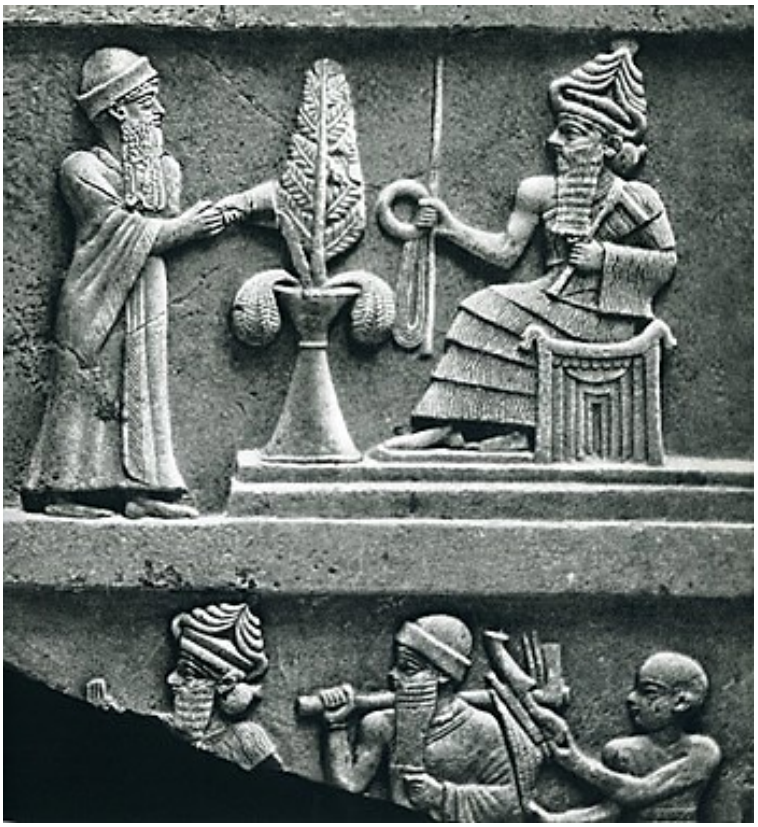

Tako su na spomenicima zastupljene dvije različite vrste rasa koje se razlikuju ne samo po fizičkim osobinama, već i po načinu obrade kose i odijevanja. Štoviše, jedan je tip karakterističan za vladare čiji je jezik bio sumerski, a drugi predstavlja one čiji su natpisi na hebrejskom jeziku. Ovdje postoje dvije očite nedosljednosti koje treba primijetiti.

Enlil

Knjiga Enoha i pali Božji sinovi

(Knjiga Henokova, R. H. CHARLES, Litt.D. DD. London 1917.; Knjiga Henokova, REV. GEORGE H. SCHODDE, dr. sc. Columbus, Ohio 1882)

[8] Sada su otišli kćerima ljudskim na zemlju, pa su legli s njima, čime su se uprljali nečistoćom, a ljudima otkrili svakovrsne grijehe. [9] I žene su rodile divove koji su cijelu zemlju napunili nepravdom i natopili krvlju. (Knjiga Henokova; poglavlje 9., stih 8-9)

[13] A ja, Henok, odgovorio sam mu: "Jahve će na zemlji načiniti nove stvari, to sam upravo vidio u viđenju. Zato ti sada kažem da su u danima mog oca Jareda neki anđeli nebeski prestupili riječ Jahvinu. [14] Počinili su grijeh i prestupili zakon. Sjedinili su se sa kćerima ljudskim i počinili grijeh sa njima. Neke su čak oženili, pa su im one rodile djecu. [15] A ta su djeca postala divovi, no nisu bila duhovi, kao što su to nekada bili njihovi očevi, nego su imala zemaljsko tijelo. Zato će na zemlju doći velika kazna i zemlja će biti očišćena od svake nečistoće. [16] Na cijelu će zemlju {riječ „erets" na hebrejskom također znači „zemlja", „ova zemlja" ili „pokrajina"} doći veliko uništenje! Godinu dana zemlju će pokrivati veliki Potop koji će sve uništiti. [17] I to dijete koje se rodilo, jedino na cijeloj zemlji sve će to preživjeti, a s njim će biti spašena i njegova tri sina. I kada cijeli ljudski rod {po mom mišljenju to se odnosi na sve Adamite, osim Noe i njegove porodice} na zemlji izgine, on i djeca njegova bit će spašeni. [18] Zato sada idi i reci svom sinu Lameku da je dijete koje se rodilo uistinu njegovo. I neka ga nazove Noa [ime "Noa" na hebrejskom znači "Odmor" ili "Utjeha"], jer on će jedini ostati na zemlji. On i sinovi njegovi bit će spašeni od uništenja koje će pogoditi zemlju zbog svih grijeha i djela nepravednosti koji će se na njoj činiti u njegovim danima. [19] ***No nakon svega toga****, na zemlji će opet biti nepravde, još i više nego je bilo u prijašnjem svijetu koji je bio uništen. Ja znam za te tajne svetaca, jer mi ih je On, Jahve, pokazao i obznanio mi ih je, a ja sam ih pročitao na pločama nebeskim." (Knjiga Henokova; poglavlje 106; stih 13-19)*

[komentar engleskog originala]; {moj komentar}

Dva pisca babilonskih natpisa nehotice podupiru mišljenje profesora *Rudolfa Kittel (1853.-1929.)* da su priče o Postanku sišle u "dvije struje", kao i teoriju da je jedna struja došla preko Sethovih potomaka, a druga struja se preko Kajina spustila u Babiloniji. U mitološkim natpisima nalazimo dvije vrste duhova, koji predstavljaju rasu Kajina i Preadamita. Budući da ime Annunaki nedvojbeno povezuje duhovnu vrstu s Anuom (ili Adamom), koji se naziva kraljem Annunakija, drugo ime Igigi vjerojatno stoji za Preadamite.

Profesor Moriss Jastrow (1861.-1921.) kaže da su se svećenici Annunakijima obraćali kao bogovima, citirajući natpis: "Onaj tko se boji Annunakija produžit će svoje dane." (Religion of Egypt and Assyria, p. 389.)

Iako su svećenici, kao i obično, zamagljivali ili izvrtali istinu ponekad prikazujući Annunakije kao "zle duhove dubina" za razliku od "Igiga ili duhova neba", čini se sigurnim da su Annunaki predstavljali bijelu rasu, a Igigi su bili crnci (Predamiti). Demoni uvijek dobijaju ili neki životinjski ili ljudski oblik. Svećenici su možda bliže istini kad kažu da bogovi:

"Ovim višim (bogovima) oni (igigi) se klanjaju, a ovi (bogovi) ponekad pokazuju svoj gnjev protiv njih. Oni (bogovi) ih šalju da služe, a oni (igigi) su predstavljeni kao strogi i okrutni; Oni (igigi) su više neprijateljski raspoloženi prema čovjeku nego što su dobri." (Religion of Egypt and Assyria, p. 307.)

Bogovi su, kako ističe profesor *Eduard Meyer (1855-1930)*, na spomenicima uvijek predstavljeni kao Adamiti, pa je jasno da su Annunaki nazivani bogovima, bili bijela adamitska rasa; i kao što natpis ispod navodi da je Marduk, kojeg smatram Kajinovim mitološkim predstavnikom, bio "veliki među Igigima".

Jedan natpis glasi:

„Kada su se vrhovni Anu kralj Annunakija i Enlil, gospodar neba i zemlje koji odlučuje o sudbini zemlje, ujedinili s Mardukom, prvorođencem zemlje (od Ea), vlast nad cijelim čovječanstvom učinila ga je velikim među Igigi itd." (M. Jastrow, Religion in Babylonia and Assyria, p. 35.)

Niggilma

THE BRITISH ACADEMY; LEGENDS OF BABYLON AND EGYPT IN RELATION TO HEBREW TRADITION BY LEONARD W. KING, M.A., LITT.D., F.S.A. Assistant Keeper of Egyptian and Assyrian Antiquities in the British Museum Professor in the University of London King's College

THE SCHWEICH LECTURES 1916

Naravno, postoji mogućnost da su Igigi (Nefili, demoni) bili poluljudska rasa, ali u cjelini izgleda vjerojatnije da je sljedeći "sumerski" izvještaj o stvaranju Niggilme /niggilma/. *Profesor Leonard W. King (1869-1919)*, daje prijevod (L. King; Legends of Babylon and Egypt, str. 56.):

*„Kada su Anu, Enlil Enki i Ninkharsagga stvorili **crnoglave** [31]. **nigil** (ma) [32] zemlje, koje su učinili da se izvedu iz zemlje (tj. stvorili iz zemlje) **Oni su vješto oživjeli** životinje, četveronožna bića u polju.*

Tumačenje trećeg retka nije jasno, ali nema sumnje da bilježi stvaranje nečega što je prikazano kao posrednik između stvaranja čovjeka i životinja. Ovaj predmet, napisan kao /nig-gil/ ili /nig-gil-ma/, ponovno se spominje u šestom stupcu, gdje mu sumerski heroj Potopa daje počasni naslov "Čuvar sjemena čovječanstva".

/niggil/ ili /niggil-ma/ Niggilma izgleda slično "golemu"! Golem (H1564 hebrejski גֹּלֶם go'-lem, golem) je hebrejska riječ za "bezobličnu masu; glomazno (nakaradno, nespretno) ljudsko biće", ali i za "embrij" (usp. Ps 139,16). U modernom pisanju riječ golem znači "glup" ili "bespomoćan". Rabinska tradicija sve nedovršeno naziva golemom. (Babilonski Talmud, Traktat Sanhedrin 22b).

[31] Dizajn su izvela tri najveća boga sumerskog panteona, Anu, Enlil i Enki, uz pomoć božice Ninkharsagga. Crnoglavi je predmet mnogih produbljivanja teme među izlagača kao npr. onaj gospođe Syndey Bristowe "U konstituciji kostiju, arhitekturi lubanje, načinu asimetrije tijela i karakteru varijacija - u ovim i mnogim drugim aspektima postoji dokaz dubokog jaza koji razdvaja crnce od ostatka čovječanstva, uključujući Egipćane. (Ancient Egyptians, Elliot Smith, p.79)

[32] „Niggilma zemlje niče u izobilju(?)!"; U trećem i jedanaestom retku stupca imamo daljnje reference na tajanstveni objekt, čije je stvaranje izgleda zabilježeno u prvom stupcu teksta između stvaranja čovjeka i stvaranja životinja. Dr. Poebel nije prepoznao drugi znak grupe koji sačinjava njezino ime, ali je sasvim jasno napisan u dva odlomka, a profesor Georeg A. Barton ga je ispravno identificirao.

Sumerska riječ se zapravo čita /nig-gil-ma/, koja se, kada joj prethodi izraz za „lonac", „vrč" ili „zdjela", čita u kasnijem slogu daje se kao ekvivalent semitske riječi /mashkhalu/. Dokaz da se riječ /mashkhalu/ zapravo koristila za označavanje vrča ili posude nalazi se u jednom od pisama iz Tel el-Amarne, koje se odnosi na „srebrni /mashkhalu/" i „jedan (ili dva) kamena /mashkhalu."/". Vidi Winckler, /El-Amarna/, pl. 35 f., br. 28, obv., kolona II, l. 45, Rev., Col. I, l. 63, i Knudtzon, /El-Am. Taf./, str 112, 122; posude su bile prisutne od Amenofisa IV do Burnaburiasha.

VI. stupac

Ovaj objekt, koji je napisan kao /nig-gil/ ili /nig-gil-ma/, ponovno se spominje u šestom stupcu, gdje mu sumerski heroj Potopa dodjeljuje počasni naslov, "Čuvar sjemena čovječanstva". Mora da je stoga odigrao važnu ulogu u očuvanju čovjeka od Potopa; a naknadno dodjeljivanje titule može se usporediti s fragmentom ranog semitskog Potopa iz Nippura, gdje je čamcu u kojem Utnapištim bježi dodijeljen vrlo sličan naslov "Čuvar života". *[1]*

Ali /niggilma/ nije riječ korištena u sumerskoj verziji Ziusuduovog čamca, i ja sam sklon predložiti njeno značenje u vezi s magičnim elementom u tekstu, o čijem postojanju postoje drugi dokazi. Na toj pretpostavci, značaj koji se daje njegovom stvaranju može se usporediti s uvodom u kasniji magijski tekst, koji opisuje, vjerojatno u vezi s bajanjem, stvaranje dvaju malih stvorenja, jednog bijelog i jednog crnog, od strane Nin-igija. azag, "Gospodar jasne vizije", jedan od naslova koje nosi Enki ili Ea. Vrijeme njihova nastanka naznačeno je kao nakon "stoke, zvijeri poljske i stvorenja grada", a kompozicija se otvara na način koji je vrlo sličan početku sadašnjeg odlomka u našem tekstu. *[2]*.

Ni u jednom tekstu ne postoji ideja o davanju potpunog prikaza stvaranja svijeta, samo onoliko izvornog mita koji je uključen u svaki slučaj koliko je dovoljno za svrhu pisca. Ovdje možemo pretpostaviti da je stvaranje

čovječanstva i životinja zabilježeno zato što su trebali biti spašeni od Potopa, a stvaranje /niggilme/ zbog uloge koju je odigrao u osiguravanju njihova preživljavanja. *(https://earth-history.com/Babylon/babylon-egypt.htm)*

Međutim, budući da su iskapanja M. Dieulafoya na mjestu Susa otkrila emajlirane cigle iz elamskog razdoblja koje prikazuju crnu ljudsku rasu, to može značiti da je primitivno stanovništvo Kaldeje bilo crnoputo." (Hibbert Lectures , S. 185. 1887.)

[1] vidi Hilprecht, /Babylonian Expedition/, Series D, Vol. V, Fasc. 1, plate, Rev., l. 8; fotografska reprodukcija jasno pokazuje, kao što predlaže dr. Poebel (/Hist. Texts/, str. 61 n 3), da redak treba glasiti: /[(isu)elippu] ši-i lu (isu)ma-gur-gur -ma šum-ša lu na-si-rat na-piš-tim/, "Taj će brod biti /magurgurru/ (divovski čamac), a ime će mu biti 'Čuvar života' (bukvalno 'Ona koja čuva život' ').

[2] vidi /Seven Tablets of Creation/, Vol. I, pp. 122 ff. Tekst počinje riječima "Kad su bogovi u svom skupu načinili [svijet], stvorili nebesa i oblikovali zemlju i doveli živa stvorenja u postojanje...", stihovi koji čine uvod u poseban čin stvaranja kojim se bavila skladba.

Raspravu o značenju /niggilma/ najbolje bi bilo odgoditi za šesti stupac, gdje nalazimo druge reference na tu riječ. U međuvremenu se može primijetiti da u ovom odlomku stvaranje čovjeka prethodi stvaranju životinja, kao što je bilo u ranijoj hebrejskoj verziji stvaranja, a vjerojatno i u babilonskoj verziji, iako ne i u kasnijoj hebrejskoj verziji. Može se dodati da se u drugom sumerskom izvještaju o stvaranju *[3]* slijedi isti redoslijed, čovjek ispred životinja.

[3] Cf. /Sev. Tabl./, Vol. I, p. 134 f.; no tekst je podvrgnut redakciji, a neke su njegove epizode očito pomaknute.

Dr. Poebel nije objasnio prisutnost zagonetnih redaka, kojima počinje šesti stupac našeg teksta; doista, bilo bi ih teško pomiriti s njegovom pretpostavkom da je naš tekst ep čist i jednostavan. Ali ako, kao što je gore sugerirano, imamo posla s mitom u magičnom korištenju, oni su sasvim sposobni za objašnjenje. Problem koji ovi retci predstavljaju najbolje će se izraziti davanjem prijevoda postojećeg dijela stupca, gdje će se oni vidjeti s njihovim neposrednim kontekstom u odnosu na ono što im slijedi:

"Dušom Neba, Dušom Zemlje, zazivat ćeš ga,
Da on …… može biti s vama.
Zazivat ćeš Anua (i) Enlila dušom neba, dušom zemlje;
On će biti... s tobom.
Niggilma zemlje niče u izobilju.
Zi-u-suddu, kralj,
On se klanja pred Anuom (i) Enlilom
On mu daje život boga;
On sebi stvara vječnu dušu poput (one) Božje.
Zatim Zi-u-suddu, kralj,
Ime niggilme (zvao je) „Čuvar sjemena čovječanstva".
"Prisutnost sjemena čovječanstva"
Natjerali su ga da se nastani u….. zemlji, onoj u Dilmunu[1].

[1] Moguće da se prevodi kao „planina". Prevođenje vlastitog imena kao imena Dilmun vrlo je nesigurno. Za vjerojatno poistovjećivanje Dilmuna s otokom Bahreinom u Perzijskom zaljevu usp. Rawlinson, /Journ. Roy. As. Soc./, 1880, pp. 20 ff.; and see further, Meissner, /Orient. Lit-Zeit./, XX. No. 7, col. 201 ff.

Prva dva retka stupca vjerojatno su dio govora nekog božanstva, koje potiče na nužnost zazivanja ili zaklinjanja Anua i Enlila „od strane Duše Neba, od strane Duše Zemlje", kako bi se osigurala njihova podrška ili odobrenje. Sada su Anu i Enlil dva velika boga, koji su odlučili uništiti čovječanstvo, i čiji se bijes, zbog vlastitog bijega od smrti, mora smiriti. Očit je zaključak da je čaranje „od strane Duše Neba" i „od strane Duše Zemlje", ili metoda kojom je Ziusudu već uspio umiriti njihov bijes, ili sredstvo pomoću kojeg mu je ovdje naloženo da postigne taj cilj. Nasuprot potonjoj alternativi treba primijetiti da se bog obraća više nego samo jednoj osobi; i nadalje,

Ziusudua je očito već pomilovan, jer je tako daleko od toga da slijedi savjet božanstva, on se odmah klanja pred Anuom i Enlilom i dobiva besmrtnost.

Možemo pretpostaviti da je na kraju petog stupca Ziusudu već izveo invokaciju i time umirio božanski gnjev; i da stihovi na početku šestog stupca ukazuju na moral priče nalažući Ziusuduu i njegovim potomcima, drugim riječima čovječanstvu, da je preporučljivo koristiti ovu snažnu bajalicu za vlastitu upotrebu. Govornik je možda bio jedan od Ziusuduovih božanskih pomagača - bog Sunca kojem je prinio žrtvu ili Enki koji ga je spasio od Potopa. Ali čini mi se vjerojatnijim da su te riječi izgovorili sami Anu i Enlil [Jedan od njih je možda bio govornik u ime obojice], jer time bi bili predstavljeni kao oni koji daju vlastitu sankciju formuli i jamče njezinu magičnu učinkovitost. Očigledno je da bi čarolija, upućena Anuu i Enlilu, bila prikladna, budući da bi se svakom magično pristupilo kroz njegovu vlastitu sferu kontrole.

Značajno je da smo se u drugoj kritičnoj točki priče već susreli s referencom zaricanja „po imenu Neba i Zemlje“, izraz koji se pojavljuje na kraju trećeg stupca nakon referencije na san ili snove. Tu bismo, kao što smo vidjeli, mogli objasniti odlomak kao ilustraciju jednog aspekta Ziusuduove pobožnosti: on je možda bio predstavljen kako neprestano prakticira ovu klasu proricanja, i u tom bi slučaju bilo dovoljno prirodno da je u konačnoj krizi priče trebao na isti način umilostiviti bogove koje je prizvao. Ili, kao vjerojatnija alternativa, predloženo je da bismo mogli povezati stih s Enkijevim upozorenjem, i pretpostaviti da je Ziusudu protumačio otkrovenje iz snova o Anuovoj i Enlilovoj namjeri pomoću magične bajalice koja je bila na poseban način povezana s njima.

U bilo kojoj varijanti fraza se uklapa u samu priču i nema potrebe za pretpostavkom da je pripovijest prekinuta, bilo u trećem ili u šestom stupcu, obraćanjem slušateljima mita, potičući ih da zazovu u svoje ime. S druge strane, čini se nevjerojatnim da su stihovi o kojima je riječ činili dio izvornog mita; možda su umetnuti kako bi se mit više spojio s magijom. I bajanje i ep mogli su izvorno postojati neovisno, a ako je tako, njihova bi kombinacija bila sugerirana njihovim sadržajem. Jer dok je prvi upućen Anuu i Enlilu, u drugom ti isti bogovi igraju dominantne uloge: oni su dva glavna kreatora, oni su ti koji šalju Potop i njihov bijes je taj koji mora biti umiren. Ako se jednom spoji, daljnji korak pretvaranja bajanja u stvarni način kojim je Ziusudu postigao vlastito spašavanje i besmrtnost bio bi prirodan razvoj. Može se dodati da bi te riječi bile jednako prikladan dodatak da bajanje nije postojalo samostalno, nego da je bilo sugerirano i da se razvilo iz mita.

U našem tekstu nema odrednice, a moguće je da je riječ korištena u drugom značenju. Profesor *George A. (George Aaron) Barton (1859-1942)*, u oba odlomka u šestom stupcu, daje mu značenje „prokletstvo“; on tumači retke kao da se odnose na uklanjanje prokletstva sa zemlje nakon Potopa, i uspoređuje Postanak 8:21, gdje Jahve izjavljuje da više neće „proklinjati zemlju zbog čovjeka“.

Ali ovaj prijevod zanemaruje pojavu riječi u prvom stupcu, gdje je očito zabilježeno stvaranje /niggilma/; i njegovo tumačenje „sjeme koje je bilo prokleto“ u Postanaku 1:11 nije potkrijepljeno fotografskom reprodukcijom teksta, što sugerira da prvi znak u retku nije onaj za „sjeme“, već znak za „ime“, kako je ispravno pročitao dr. Poebel. Čini se da je u tom odlomku /niggilma/ Ziusudu dao ime „Čuvar sjemena čovječanstva“, što smo već usporedili s naslovom dodijeljenim Utanapishtim(-ovu) brodu, „Čuvar života“. Poput broda, mora da je igrao važnu ulogu u očuvanju čovjeka, što bi moglo objasniti ne samo počasni naziv, već i poseban zapis o njegovom stvaranju.

Jahve precizno razlikuje ljude, sve do pojedinačnih detalja

Ljudi prave različite klasifikacije za vlastite potrebe, stvari i ljudi. Ali obično zaključak do kojeg žele doći diktira klasifikaciju koja ga najbolje podržava, ali priželjkivanje iskrivljuje rezultat. S druge strane, Bog, koji gleda cijelu vječnost jednim pogledom, otkrio je čovjeku svoje druge istine, moramo se osvrnuti na Bibliju. Tamo ćemo otkriti da je Bog svrstao razne vrste bića pod jedan pojam "čovjek", koje mi, svi bez razlike, zbrajamo zajedno. Ali Bog ih razlikuje koristeći jedinstvena imena za različite vrste bića. Ispitajmo ih i vidimo da li različito korištene riječi imaju ikakvo značenje u smislu tipova ljudi koje označavaju, i može li se identificirati razina karaktera i duhovnog razumijevanja koje se nalazi u različitim vrstama bića, koja se prenose kroz njihova različita imena. Nekoliko različitih hebrejskih riječi prevedeno je neselektivno u verzijama Biblija kao „čovjek" ili „ljudi", iako iz tih riječi proizlaze neke vrlo važne razlike u značenju.

Razmotrimo prvo riječ koja označava našu bijelu rasu. Hebrejska riječ H121 „aw-dawm", nazvana „ADAM" u vašoj Bibliji, dolazi od korijena riječi koji znači „biti rumenog tena, vidjeti krv u licu", nešto što se očito ne odnosi na crnce ili Mongole, već se odnosi isključivo na bijelu rasu. Kada se koristi za prvog bijelca, Adama, hebrejski uvijek kaže „Awdawm". Kada ga koriste njegovi potomci, hebrejski jednostavno kaže "aw-dam". Ali vaša verzija Biblije to prevodi kao „čovjek".

Druga riječ koja se koristi u suprotnosti s "aw-dam" je "enowsh ili enoš" (H582). Uvijek se koristi u pogrdnom smislu. Korijensko značenje je „smrtan" i implicira fizičku ili moralnu slabost, bijedu. Treba napomenuti da preadamitske rase nisu geografski ograničene na određene dijelove Zemlje, ali da se neke od njih nalaze pomiješane među Adamitima.

Treća hebrejska riječ je ʾiš "Iš" (H377) koja se prevodi "čovjek" "ljudsko biće". Doslovno znači „muško" (za razliku od žene, žensko) ili „svatko". Koristi se za čovječanstvo općenito i može se primijeniti na Adamita ili na Preadamita. Žena 'ishshah, ʾiššâ, „iša" je ženski oblik od „ʾiš" (H377) ili 'enowsh „enoš" (H582) ili (H802) 'ishshâh nâshîym; ish-shaw' naw-sheem' nepravilna množina, nashiym (od čega je „naw-sheem"); žena (korištena u istom širokom smislu kao i „enoš") i znači preljubnica, svatko, žensko, žena, supruga.

GOSPODIN Bog je uzeo od muškarca (hā-ʾāḏām) rebro od kojeg je napravio ženu (ʾiššâ) i doveo je do čovjeka (hā-ʾāḏām). Postanak 2:22-23: Tada je čovjek (hā-ʾāḏām) rekao: *"Ovo je konačno kost od mojih kostiju i meso od mog mesa; zvat će se žena [ʾiššâ], jer je uzeta iz muškarca [ʾîš]".* Imenica muškarac na hebrejskom *[ʾîš]* se zna koristiti u množini kao anāšîm (**אנשים**) i obično se tvori dodavanjem sloga –*im* na kraju, i izraz je koji se u hebrejskoj Bibliji koristi za „ljude, osobe" koji nisu potomci Jakova ili Izraelaca.

Iako je u početku Bog svrstao razne vrste bića pod jedan pojam "čovjek", Bog ih ipak razlikuje koristeći jedinstvena imena za različite vrste bića. Nažalost kako se „ljudska" povijest postupno razvijala u negativnom smjeru, te razlike između „Božjeg naroda" i ostalih sve je više kolabrirala i značajne razlike između njih su nestajale i sve se urušilo u kategoriju mainstream ljudskosti koja danas prevladava u svim korektnim politikama i medijima. *Peter D. Miscall* u svojoj knjizi „An Adventure in Reading The Scroll of Isaiah", u jednom od svojih komentara o Izaiji 2 piše: „svojim dosljednim sučeljavanjem pozitivnog i negativnog, brzo se (Izaija) okreće od te nade da bi opisao narod, Jakovljev dom i njegovu zemlju punu vračara, bogatstva i idola. Razlika između Izraela (Siona, Jeruzalema i kuće Jakovljeve) i nacija i naroda (gójim) urušava se u kategoriju čovječanstva ('adam paralelno s 'iš i 'anašim)."

Iz 2:17-22: „*I bit će satrta oholost čovjekova ('āḏām) i ponižena uznositost ljudska ('ĕnôš,* anāšîm*); i GOSPOD će se uzvisiti u onaj dan. A kumire će posvema istrijebiti. I ljudi će ulaziti u špilje Kamene i u duplje zemaljske pred strahom GOSPODNJOM i krasotom veličanstva njegova, kad ustane da potrese zemlju. U onaj dan čovjek ('āḏām i ʾîš) će svoje kumire od srebra i svoje kumire od zlata, što ih je sebi načinio da im se klanja, baciti krticama u šišmišima,ulazeći u raspukline stijene i u rasjede hridina pred strahotom GOSPODNJOM i krasotom veličanstva njegova, kad on ustane da potrese zemlju. Okanite se vi čovjeka ('āḏām i ʾîš) kojemu je dah u nosnicama; jer kakva vam je korist od njega?"*

Neki primjeri upotrebe ovih riječi u Bibliji

Vrata Magdalenine crkve u Vézelayu

Umjesto riječi „čovjek“ (H120 'āḏām), koristit ću hebrejsku riječ korištenu u originalu. Ezekiel 34:31: „A ti, stado moje, stado paše moje, budi **aw-dam'**, a ja sam tvoj Bog, govori Gospodin Bog.“ Psalam 115:116: „Nebesa, da nebesa, su Gospodnja; ali je On dao Zemlju sinovima **aw-dam‘**.”

H120 ’âdam, aw-dawm‘ od H119 glagol biti crven; crvenkast, tj. čovjek (pojedinac ili vrsta, rasa). Izgovoreno IME Adam je preveden sa hebrejske riječi H121 “**AWDAWM**” i ima jednako značenje kao H120 i stoga je primjenjivo samo na bijelog čovjeka. Osnovna derivacija znači: “Crvenkasta put, krv u licu, prozirna bijela koža.” Koža crne i žute rase nije prozirna, čak ni kod mješanaca.

Čak je i sposobnost crvenjenja (pokazivanja krvi u licu) rezervirana za bijelu rasu. To je uzrokovano vašom podsvijesću kojom upravlja samo Bog kada je udahnuo svoj živi duh u Adama koji ga je prenio na vas, svoje bijele potomke. Vi ste malena projekcija svog Stvoritelja. Dakle, kada učinite ili kažete nešto neugodno, vaša podsvijest odvodi višak krvi u vaše lice. Obojene rase to nemaju. Oni su obdareni Božjim Duhom, nemaju apstraktan osjećaj za ispravno ili pogrešno i stoga nikada nisu na gubitku.

Međutim, primijetite kako Bog u suprotnosti koristi **aw-dawm‘** (H120 'āḏām), i **'enowsh** (H582 ‘ĕnôš, čovjek, smrtnik): Uzmite Ps 90:3: „***Smrtnike*** (H582) *u prah vraćaš i veliš: „Vratite se,* ***sinovi ljudski*** (H120)!“ Dok su Preadamiti ‘ĕnôš uništeni zbog svoje kontinuirane zloće, Bog vraća djecu *Adama* natrag k sebi u pokajanju.

On na mnogim mjestima razlikuje **aw-dawm‘** i **'enowsh**: npr. Psalam 8:4 “*pa što je čovjek (‘**'enowsh**) da ga se spominješ, sin čovječji (**awdawm**) te ga pohodiš?”* Imajte na umu da dok Bog obraća pozornost na ono što **'enowsh** rade, Bog je posjetio **Adamove sinove** kada je Isus Krist došao na zemlju.

Obje rasne skupine trebaju biti disciplinirane, ali čak i tu razlika ostaje jasna. Izaija 2:11 kaže: *“Ohole oči* ***aw-dawm‘*** *bit će ponižene i uznositost* ***'enowsh*** *bit će satrta; i GOSPOD će se sam uzvisiti u onaj dan.“*

U 2. Samuelovoj 7:14 čitamo: “Ja ću njemu biti otac, a on će meni biti sin. Ako i počini bezakonje, kaznit ću ga **šibom 'enowsh** i **udarcima sinova Adama**.” Da to nisu izrazito različite rase, ne bi imalo smisla koristiti različite riječi. Enowsh su bili zli i tako ih se zove.

Ponovljeni zakon 13:13 (KJV) upozorava da su … *"neki **'enowsh**, Belialovi sinovi, otišli od tebe i povukli stanovnike svoga grada govoreći: Hajdemo i poklonimo se drugim bogovima koje ti ne poznaješ."*

Kad dobiju vlast, oni su brutalni tlačitelji; Stoga u Psalmu 10,17-18 stoji: ***17*** *Čuo si, GOSPODE, čežnju poniženih, učvrstit ćeš im srce, uho svoje prikloniti, **18** da pribaviš pravo sirotu i potlačenu, da straha više ne zadaje **'enowsh** zemljani."* **Enowsh nemaju duhovno razumijevanje**: to je razlog njihove kontinuirane zloće. Izreke 29:7 kažu: „Pravednik razumije parbu ubogih, a opaki ne shvaća tu spoznaju" ili zli Enowsh ne razumiju sud. Ova razlika vrijedi i danas: jer Daniel 12:10 govori o vremenu kraja (koje je naše vrijeme) i kaže: *"**Nitko od zlih neće razumjeti; ali mudri će razumjeti.**"*

Ali to nije sve, neke rase Bog svrstava u životinje. Njihovi su narodi u brojnim proročanstvima simbolizirani kao životinje. Hoćete reći da to nije ono u što su vas učili vjerovati? Onda proučimo ovo malo i vidimo što Biblija kaže o tome. Na primjer, kada je Jona konačno otišao u Ninivu sa svojim proročanstvom da Bog namjerava uništiti grad zbog zloće njegovih stanovnika, oni su mu povjerovali. To nije toliko iznenađujuće koliko se čini, jer su ljudi iz Ninive štovali *Dagona, boga ribe*. Budući da su čuli da je velika riba spasila Jonu na obali, mislili su da je on zacijelo prorok kojeg je poslao Dagon i bili su voljni da mu povjeruju.

Treće poglavlje Jonine knjige kaže da je kralj bio zabrinut: "I dao je da se to proglasi i objavi u Ninivi dekretom kralja i njegovih velikaša, govoreći neka se ljudi i životinje pokriju kostrijetima i neka snažno zavape Bogu:

*„Ali i **ljudi** i **životinje** trebaju biti obučeni u kostrijet (= odjeću žalosti) i zavapiti Bogu iz sve snage i svaki se odvratiti od svojih zlih putova (= ponašanja) i ostaviti nepravdu koja mu je počinjena " I vidje Bog djela NJIHOVA, da se vratiše sa svojih zlih puteva, i pokaja se Bog za zlo koje je rekao da će im učiniti, i nije ga učinio.*

Dakle, kakve su to "životinje" koje su se obukle u kostrijet, zavapile Bogu i okrenule se od svojih zlih putova? Rečeno je da je to bila zapovijed za čovjeka i zvijer i da su oni to učinili. Je li vaš pas tako dobro odgojen? Koga je onda Biblija nazvala životinjama?

Pogledajmo ovo malo dalje. U 9. poglavlju Postanka, Bog obećava zaštitu Noi i njegovoj obitelji. U stihu 5, Bog kaže: *"**A za vašu krv, za vaš život**, tražit ću obračun: **tražit ću ga od svake životinje; i ili čovjeka** za njegova druga tražit ću obračun za ljudski život."* Ove "životinje" imaju ruke kao čovjek! Ali u ovoj regiji nije bilo majmuna, pa su ove životinje s rukama morali biti ljudi.

Opet u Izlasku 19:12-13, kada se izraelski narod okupio u podnožju planine Sinaj, dok se Mojsije penjao na planinu da primi Deset zapovijedi od Boga, Bog ga je upozorio: *"I postavit ćeš granice narodu okolo, govoreći: **12** "A ti uokolo postavi puku granicu govoreći: 'Čuvajte se da se ne penjete na goru ili se dotičete podnožja njezina! Tko god se dotakne gore, smrt će ga snaći.'*

Opet nalazimo da, bila **životinja** H0929 ili **čovjek** H0376, ne smije jednom rukom dotaknuti planinu:

13 *Nijedna ruka neka se njega ne dotiče, nego neka bude kamenjem zasut ili strijelom ustrijeljen; **bio čovjek ili živinče**, nek na životu ne ostane.' ...."* Izlazak 19:12-13

Drugo poglavlje Postanka govori nam da Bog traži prikladnu ženu za Adama i navodi ga da se osvrne na ono što vaša biblijska verzija naziva „životinjama u polju" da vidi postoji li među njima dobra žena za Adama. Vjerujete li doista da je svemudri Bog morao pažljivo ispitati ženku škorpiona, ženku krastače, ženku žirafe ili ženku slona kako bi odlučio bi li neka od njih bila prikladna žena za Adama? Naravno da ne! Mojsije nije napisao takvu glupost kada je pisao Knjigu Postanka, ovo je u potpunosti djelo prevoditelja. Izvještaj u izvornom hebrejskom ima smisla i govori nam mnogo o drugim rasama.

Kako bih spriječio nesporazume, trebao bih spomenuti i slučaj srednjovjekovnih prikaza ljudi s psećom glavom: ilustraciju **Psalma 22,17** ("**Opkolio me čopor pasa**, rulje me zločinačke okružile...."), kao npr. bizantski Teodorov psaltir iz 1066. ili Kijevski psaltir iz 1397. koji ga prepisuje.

Među vojnicima s psećim glavama vidimo i samog Krista, jer na temelju Njegovih „sedam riječi na križu", ovo je bio psalam (22) koji je molio prije svoje smrti.

A ako postoje psetoglavi ljudi, onda su i oni podložni Kristovom pozivu apostolima: *"Idite, dakle, i učinite mojim učenicima sve narode."* (Mt 28:19).

Zato osobe s psećom glavom kao amblem cjelovitosti "svih naroda" figuriraju na takvim prikazima kao što su vrata Magdalenine crkve u Vézelayu (1140.-50.), gdje Isus upravo govori gore navedeno apostolima, i među sve nacije predstavljene u luku vrata, one najbliže Kristu je par s psećom glavom. Ili na armenskim minijaturama Silaska Duha Svetoga, gdje u donjem luku, umjesto alegorijskog lika svijeta koji se treba obratiti, čekaju predstavnici nekih ljudi, među kojima i onaj s psećom glavom.

Isus u svojoj molitvi ujedinjeje sve ono što se u Starom Zavjetu još sve do pojedinačnih detalja precizno razlikuje. Svi će na kraju, u zadnjim vremenima, biti pozvani u „svatove", Mt 22:8-11:

8 Tada reče svojim slugama: 'Svadba je, doduše, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. 9 Pođite stoga na raskrižja putova i koga god nađete, pozovite na svadbu!' 10 One sluge iziđoše na putove i sabraše sve koje nađoše — i zle i dobre — i svadbena se dvorana napuni gostima.

Možda neki od vas kažu: „Citirali ste ovo iz Starog zavjeta, ali Novi zavjet dokazuje da je Bog bio u krivu i da se morao predomisliti i donijeti neka nova pravila." Pa, to nije istina. Pa da vidimo što Novi zavjet kaže o njima. U svojoj poslanici Titu, poglavlje 1, stih 12, Pavao kaže: *„Reče netko od njih, njihov vlastiti prorok: „Krećani uvijek lašci, opake **zvijeri**, trbusi dangubni."*

Riječ „zvijer" ovdje je grčka riječ ***therion***, što znači „*opasna zvijer*". Juda 1:10 kaže: „A ovi pogrđuju ono što ne poznaju; a što po naravi kao nerazumne životinje poznaju, u tom trunu."

2. Petrova 2:12 kaže: „Oni pak kao nerazumne životinje, po naravi rođene za lov i istrebljenje, pogrđuju što ne poznaju. Istim će istrebljenjem i oni biti istrebljeni;"

Ovi 'enowsh „Enowsh“ su se obično nazivali „psi“ i u Starom i u Novom zavjetu. Na primjer, Psalam 22 prihvaćaju svi proučavatelji Biblije kao proročanstvo o prvom dolasku i raspeću Isusa Krista, u 16. stihu kaže: *„Jer psi me opkolili, rulja me zločinaca okružila. Probodoše mi ruke i noge.“*

Bog se sigurno ne buni što su ga okružili neki četveronošci, i nema zapisa da su to ikada učinili. On govori o onima koji su ga doveli na raspeće i upotreba ove riječi je uobičajena u Novom zavjetu. U Filipljanima 3, stih 2, Pavao kaže: *“Čuvajte se pasa, čuvajte se opakih radnika, čuvajte se sakaćenja!“* (usp. Gal 5:12). Četveronožni psi nisu zli radnici od mačaka ili krava. Pavao i oni kojima je pisao znali su da su ti „psi“ dvonožni.

Ako kažete: „Pa to je rasna diskriminacija“, potpuno ste u pravu. **Je li vam netko rekao ovu monstruoznu laž**: „Nije kršćanski praviti razliku između rasa“? Pa povežimo odmah ovu laž. Pogledajmo što je sam Isus Krist učinio. I zasigurno ništa ne može biti tako veliki autoritet za ono što je kršćansko kao Isus Krist.

*U Marku 7, stihovi 25 do 29 čitamo: „**25** Naime, neka žena čija kćerčica imaše duha nečistoga, kad ču za nj, dođe i padne mu do nogu. **26** A žena bijaše Grkinja, Sirofeničanka rodom. I moljaše ga da izagna zloduha iz kćeri njezine. 27 No Isus joj reče: »Pusti da se najprije nasite djeca; jer nije pràvo uzeti kruh djeci i baciti ga psićima!« **28** A ona odgovori i reče mu: »Da, Gospodine, ali i psići ispod stola jedu od mrvica dječjih.« **29** I reče joj: »Zbog te riječi idi, izišao je zloduh iz kćeri tvoje.«.“ Isus Krist je sigurno diskriminirao, a tek kada je žena uvidjela pravednost diskriminacije, on joj je pomogao.*

Prvo je imala pomoć od Njega na istoj osnovi kao i Izraelćani koji su bili pravi Avdawm - po toj osnovi nije imala pravo na nju. Isus Krist joj je rekao: „Neka se najprije djeca nasite kruha života.“ Tada će uspostaviti Božje kraljevstvo na zemlji i proširiti ovaj Božji blagoslov na druge koji ga mogu razumjeti i primiti u ispravnom duhu. U međuvremenu, Isus Krist nije oklijevao otvoreno imenovati Enowsh pse. Kad je žena pokazala da razumije da će blagoslovi doći drugima iz punine koju je Bog dao svojoj vlastitoj djeci, On joj je tada rekao da je ozdravio njezinu kćer zbog tog priznanja. Ovdje je, također, Isus Krist oprezno upozorio svoje učenike da nikada ne pogriješe i prestanu diskriminirati - nikada ne pokušavajući dovesti Enoša - koji nemaju razumijevanja - u Božje kraljevstvo pod istim uvjetima kao Avdawm. U Mateju 7:6 upozorio ih je: *„ Ne dajte svetinje psima! I ne bacajte biserje svoje pred svinje, da ga ne pogaze nogama svojim pa se okrenu i rastrgaju vas.«“*

Jesu li to jake riječi? - da, ali izravna zapovijed samog Isusa Krista. Nismo ga poslušali i sada moramo računati s tragičnom kaznom. Pokušali smo jednako tretirati druge rase. Očekivali smo da će iz naše vjere naučiti iste lekcije kao i mi. Očekivali smo da će djelovati s određenom samosuzdržanošću kada nađu moć u svojim rukama, upravo ono na što nas je Isus Krist upozorio, “da nas ne pogaze svojim nogama i okrenu se natrag i rastrgnu nas.” Isus je rekao svojim učenicima u Ivanu 14:16 i 17: *“I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek: Duha Istine, **kojega svijet ne može primiti** jer ga ne vidi (tj. nema oka za njega) i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je.“* Stoga je logično bilo govoriti o onima čiji um, zbog njihove životinjske prirode, nije imao duhovnih sposobnosti.

U knjizi Daniela, prorok prati uspon i pad četiri velika carstva kojima su vladali ti ljudi. Prvo tumači Nebukadnezarov san o velikom kipu, čija je glava bila od zlata, prsa i ruke od srebra, trbuh i bedra od mjedi, a noge od željeza, kao proročanstvo o uzastopnoj dominaciji četiri velika carstva. Odnosno, Nabukodonozorov Babilon je prvi od njih, zlatna glava, a ostali su Medo-Perzija, Aleksandrovo Grčko-Makedonsko Carstvo i Rim.

Ali u 7. poglavlju Daniel je imao viziju četiri izvanredne zvijeri koje su jedna za drugom izlazile iz mora. Znamo da je more u proročanstvu simbol za čovječanstvo općenito - sve „ljude“ - od kojih su velika većina Enowsh, preadamitske rase. Od njih su nastale četiri zvijeri. Prvi, lav, simbolizirao je Babilon poput zlatne glave kipa. Drugi, medvjed, simbolizirao je velika carstva Medeje i Perzije. Treći, leopard, predstavljao je brzo napadačko carstvo Aleksandra Velikog, a četvrta, vrlo strašna zvijer sa željeznim zubima, deset rogova i velikom moći, simbolizirala je Rim. Ovo je bio točno isti niz, istim redoslijedom, kao i slika Nabukodonozorova sna. Njegovo ponavljanje sastojalo se u potvrđivanju istinitosti prvog proročanstva.

U posljednjim vremenima, Kolektiv, rasa „sotonskog podrijetla," sustavno će preuzeti uzde povijesti kroz anarhiju, međuvladavinu, vladavinu rulje, pravdu rulje, linč, nihilizam i tiraniju, i kolektivno, uz pomoć otpadničkih kršćana i poganskih b^ehêmâh Preadamita (H929, glupe zvijeri) koji žele pustiti sotonsko konačno rješenje. Tako se ispunjava riječ iz Postanka 3:14 i konačnog proročanstva Jer 31:27: *„Evo dolaze dani - riječ je Jahvina - kad ću u domu Izraelovu i u domu Judinu posijati sjeme čovječje H120, H119 i sjeme životinjsko H929 ."* ; jer konačno Jer 31:30: *„Nego će svatko umrijeti zbog svoga bezakonja; svaki čovjek H376 , koji bude jeo kiselo grožđe, njemu će zubi trnuti."*

Ne smije se zaboraviti da se zapadna kršćanska civilizacija temelji na skupu vrijednosti i vrlina bijele kršćanske populacije koje su svijetu dale nešto jedinstveno u povijesti. Zapadna kršćanska civilizacija promijenila je prirodu života. Zapravo, to je jedina civilizacija o kojoj vrijedi govoriti.

Budući da je kompleks destruktivnih ideja sada preuzeo aparate većine vlada, sveučilišta, medija, industrije zabave, dobrotvornih udruga i velikih korporacija, javnost je generacijama bila indoktrinirana i suptilno i otvoreno. Nije lako preokrenuti tako veliki trend. Krajnji rezultat ne bi mogao biti samo povijesni financijski kolaps popraćen doista ozbiljnim ekonomskim preokretom s ratovima i ozbiljnim nestašicama. Ali i rušenje tradicionalnih kulturnih normi, društveni kaos i politički totalitarizam. U svakom slučaju, percipirana mržnja odabrane svjetske elite prema Isusu, Božjem zakonu i "Sinu Čovječijem" Adamu je vrlo velika i oni planiraju konačno rješenje. Tko ima uši da čuje, neka čuje!

Hibridna stvorenja

Ancient Fragments by I. P. Cory [1832 ed.]

U fragmentima Berosusa (Povijest Babilona (Babyloniaca), napisanoj između 290. i 278. pr. Kr. na grčkom koine) ponovno imamo možda nekoliko tragova pretpotopnog svijeta. Poput Sanchoniatha, čini se da je Berossus skladao svoje djelo s ozbiljnim poštovanjem prema istini. Po rođenju je bio Babilonac, a procvjetao je u vrijeme vladavine Aleksandra Velikog, te je nekoliko godina boravio u Ateni. Kao svećenik Belusa, posjedovao je svaku prednost koju su mogli priuštiti zapisi o hramu te učenje i tradicija Kaldejaca. Čini se da je skicirao svoju povijest ranijih vremena iz prikaza na zidovima hrama. Iz pisanog i tradicionalnog znanja mora da je naučio nekoliko točaka koje su predobro potvrđene. biti doveden u pitanje; i ispravljajući jedno drugim, au isto vrijeme ih miješajući kao i obično s mitologijom, proizveo je čudnu povijest pred nama.

Prvi ulomak koji je sačuvao Alexander Polihistor iznimno je vrijedan i sadrži zalihu vrlo zanimljivih informacija. Prva knjiga povijesti očigledno počinje sasvim prirodno opisom Babilonije. Osvrćući se potom na slike, autor prvu seriju smatra svojevrsnim predgovorom ostalima. Svi ljudi iz svih naroda pojavljuju se okupljeni u Kaldeji: među njima je predstavljena osoba koja je predstavljena kao njihov učitelj u umjetnostima i znanostima, i obavještava ih o događajima koji su se prethodno zbili. Nesvjestan da je Noa predstavljen pod likom Oannesa, Berossus ga opisuje, prema hijeroglifskom prikazu, kao biće doslovno sastavljeno od ribe i čovjeka, te kako prolazi prirodnu, umjesto diluvijalne noći u oceanu, s drugim okolnostima pokazatelj njegovog karaktera i života. Patrijarhove upute detaljno su prikazane u sljedećem nizu slika. U prvom od njih, po mom mišljenju, Kaos je predstavljen zbrkom udova svake vrste životinja: drugi predstavlja stvaranje svemira: treći predstavlja formiranje čovječanstva: drugi ponovno stvaranje životinja, i nebeskih tijela.

Fragmenti Aleksandra Polihistora iz kaldejske (chaldæan) povijesti (O kozmogoniji i Potopu) od Berossusa: „ … Oannes je pisao o nastanku čovječanstva; i njihove civilne politike; a sljedeći je smisao onoga što je rekao:

Bilo je vrijeme u kojem nije postojalo ništa osim tame i vodenog ponora, u kojem su boravila najodvratnija bića, koja su nastala na temelju dvostrukog principa. Pojavili su se ljudi, od kojih su neki bili opremljeni s dva krila, drugi s četiri , i s dva lica. Imali su jedno tijelo, ali dvije glave: jednu mušku, a drugu žensku: i isto tako u njihovim nekoliko organa i muških i ženskih. Ostale ljudske figure su se mogle vidjeti s nogama i rogovima od koza: neki su imali konjske noge: dok su drugi sjedinjavali stražnje strane konja s tijelom čovjeka, nalikujući oblikom na hipocentaure. Bikovi su također uzgajani tamo s glavama ljudi; i psi s četverostrukim tijelima, završavajući u njihovi ekstremiteti s ribljim repovima: konji također s glavama pasa: ljudi također i druge životinje, s glavama i tijelima konja i ribljim repovima. Ukratko, postojala su stvorenja u kojima su bili kombinirani udovi svake vrste Osim njih, ribe, gmazovi, zmije, s drugim čudovišnim životinjama, koje su jedna drugoj uzimale oblik i lice. Od svih koji su sačuvani crteži u Belusovom hramu u Babilonu. Osoba, koja je njima predsjedavala, bila je žena imenom Omoroca*; što je na kaldejskom jeziku Thalatth; na grčkom Thalassa, more; ali koji bi se jednako mogao protumačiti i Mjesec. … “

* Omoroca, Omorōka ili Omorka, naziv je koji se daje sumerskoj božici Tiamat u verziji mita o stvaranju koju je napravio babilonski povjesničar Berossus, oko 3. stoljeća pr. Kr.

Predloženo je da bi grčki Omorca (Ὁμόρκα) mogao biti dopuna ομορωκα i da bi zauzvrat mogao biti aramejski oblik drugog naslova Tiamat: Ummu-Hubu r, koji je preveden kao "Majka dubine". To također može biti izvedeno od Um-Uruk, ovo je "Majka Uruka".

U armenskom prijevodu Euzebija iz Cezareje, u istom tekstu, umjesto Omorca, pojavljuje se ime Markaye, što je dovelo do hipoteze o mogućoj iskrivljenosti "marratu" što znači "gorko more" ili, kao Gunkel i Zimmern, koji čine kombinaciju oba da bi formirali pojam Omarcaje ili Omarcaye, to bi moglo značiti "Podzemna majka".

Ljudi majmuni, udumi i baziati

Čovjek životinja baziati

Dr. J. Lanz-Liebenfels, LANZ-LIEBENFELS BIBEL DOKUMENTE I. FOLGE = HEFT I. und Der Affenmensch ber Bibel (neke autorove netočne pretpostavke, koje su nastale kroz netočne autorove prijevode, nisam usvojio. Ovo stvara koherentno objašnjenje u tekstu):

„Da skrenemo pažnju na tri iznimno zanimljiva stvorenja - nazovimo ih za sada Zoa - opreza radi, koja su sigurno dokumentirana na povijesnim asirskim spomenicima i u povijesnim tekstovima. To su baziati i udumi na crnom obelisku Šalmanesara II (905-870) i pagutu na reljefu Assurnaṣirpal (930-905) iz Nimruda. Za smjernicu bih želio navesti sljedeće nepobitne činjenice.

Čovjek životinja udumi

Zoa pagutu na reljefu Assurnaṣirpala mogao je predstavljati samo „majmuna“. Pagû (u akus.pagâ, ženski rod pagūtu, ovdje množina pagâtē) je akadska riječ za „majmun“. Ispravan natpis „mali ženski majmuni“.

Zoa pagutu na reljefu Assurnaṣirpala

1. Činjenica: Dotični Zoa se prema natpisima na samim spomenicima nazivaju baziati, udumi, pagutu. Natpisi su povijesni tekstovi najtrezvenije vrste, popisi počasti koji se odnose na stvarne stvari. Bića su dakle stvarno postojala. *(LAYARD; Niniveh ajid its remains. (1898) I PI. 40.)*

2. Činjenica: Dobili smo potpuno pouzdane, prepoznatljive i realistične prikaze baziatija, udumija i pagutua, koji pružaju jednako sigurnu osnovu za daljnja antropološka istraživanja kao, primjerice, nalaz kostura. Baziati i udumi prikazani su na dobro poznatom crnom obelisku Šalmanesara II. (905.-870.) (vidi ploče I. i II.) i kao takvi su označeni natpisom na samom spomeniku. Obelisk s povijesnim tekstovima je državno-politički dokument i tu je apsolutno isključeno bilo kakvo fantaziranje i mitologiziranje. Također je nemoguće da Zoa prikazana na obelisku nije pouzdana zbog nedostatka umjetničke tehnike. Životinjske i ljudske figure prikazane na istom objektu iznenađujuće su vjerne prirodi. Inače, Asirci su negdje u to vrijeme u svojim skulpturama pokazali realističan prikaz životinja koji je i danas bez premca. Kao što je poznato, Asirce su nedavno u šali prozvali “Nizozemcima” antike. Stvorenja su stvarno izgledala kako su prikazana. *(LAYARD: ibid. I PI. 55.)*

3. Činjenica: Osim moje “Anthropozoou biblicum” i moje “Theozoologie”, nijedna antropološka studija o tim Zoama nije objavljena. Stoga se čini da je njihovo postojanje potpuno nepoznato zoolozima i antropolozima. *(Näheres in Abliandlung: Anthropozoon biblicum in .jVierteljahrsschrift f. Bibelkunde“ I, 3. Hft. S. 322 ft’)*

4. Činjenica: Ipak, ova sada izumrla bića zaslužuju najveći interes s antropološkog stajališta. Zato što su bliži ljudima od svih dosad poznatih antropoida.

(Odabrani tekst; Dr. J. Lanz-Liebenfels, LANZ-LIEBENFELS BIBEL DOKUMENTE I. FOLGE = HEFT I)

Prvo se osvrćemo na povijesno-arheološke dokaze, naime na baziati i udumi na crnom obelisku.

Prema natpisu, baziati i udumi isporučuju se kao danak iz zemlje Musri asirskom kralju. Musri je aramejska regija koja graniči s Edenskim krajolikom poznatim iz Biblije. Pogledajmo baziati. Stvorenja imaju nešto „majmunoliko“ na sebi, ali ne bi ih trebalo jednostavno nazivati majmunima; njihov ukupni tip (tijelo u obliku vreće, kratki ekstremiteti) potpuno je reptilski. Ruke baziatija opet su znatno kraće od nogu, što je omjer koji još nije uočen kod danas poznatih antropoida.

Ova okolnost, cijeli položaj glave, ispružen stav nogu pri hodu, pa i sam prikaz na obelisku dokazuju da je pred nama izrazita Bimana, koja je hodala nesigurno, ali barem ljudski uspravno. Baziati su vjerojatno dosegli visinu od 1,5 m kad su bili uspravni, pa su bili pigmeji. Autopsija nam govori da su asirski baziati identični prikazima egipatskog Ptaha i feničkog pataikena. Također imamo asirski povijesni tekst koji spominje da su “(ba) zaati pagio ukupe *tarbit* sad-disuun” masovno odvedeni iz Tebe. Pagie poznajemo kao životinjske ljude s reljefa iz Nimruda. Ukupe su majmuni. *Tarbit* se pojavljuje u otkrivenoj knjizi Hamurabijevog zakona (oko 2250. pr. Kr.) Začudo, asirolozi prevode *tarbit* u knjizi zakona kao „odgojeni“, „posvojeni sin“, tj. kao ljudsko biće!

Hugo Winckler, (1863-1913) Hamurabijevi zakoni (Stup s Hamurabijevom zbirkom zakona pronađen je tijekom francuskih iskapanja u Susi, koja su obavljena između 1897. i 1903. godine). Izvadci uvodnog teksta i pojedini zakoni:

„Kada je veliki Bog, kralj Anunnakija, (i) Bel, gospodar neba i zemlje, koji određuje sudbinu zemlje, dao Marduku, Einom vladarskom sinu, vlast nad svim ljudima, među Igigi* ga je učinio velikim, prozvao Babilon plemenitim imenom, učinio ga velikim u područjima svijeta (= na zemlji), i uspostavio u njemu (Marduku) vječno kraljevstvo, čiji su temelji kao što su nebo i zemlja utvrđeni, u to vrijeme Hammurabi, uzvišeni princ koji poštuje bogove kako bi proveo pravdu u zemlji, pozvao me, da uništi loše i zle, da jaki ne naudi slabom, da se ja kao Šamaš uzdignem nad crnoglavim (= ljudima), prosvijetli zemlju, El i Bel za promicanje dobrobiti ljudi, pozvanih po imenu: Ja sam Hammurabi, pastir (princ), onaj kojeg je Bel pozvao, — …“

**Igigi su bogovi zemlje, na nebu zodijaka. Marduk (zvijezda mu je Jupiter) vlada kao planet u zodijaku, gdje je on najsjajniji planet (budući da je Venera treća velika zvijezda iza Mjeseca i Sunca).*

Dio zakona koji određuje posvajanje i njegu dojenčadi (185–194); 185: Ako netko (muškarac) posvoji malo dijete pri rođenju [doslovno „u njegovoj vodi“] na svoje ime i zatim ga odgaja, to odgojeno (tarbit *tarbītum*) neće biti vraćeno. *(šumma awīlum ṣeḫram ina mêšu ana mārūtim ilqe-ma urtabbīšu tarbītum šī ul ibbaqqar)*

187: Sin ljubavnika, u službi u palači ili prostitutke - amelit zikru – se ne može tražiti natrag. *(mar Nir.Se.Ga. mu-za-az ekalli u mar amelit ziikru-um u-ul ib-ba-ak-kar)*

Bez obzira na to koliko naše poznavanje pravnog procesa opisanog u ova dva paragrafa može biti neadekvatno, jedna stvar koju možemo zaključiti iz njih je da „tarbit“ [33] nije bio pravno jednak, i to zbog urođene mane. Dvije veće zvijeri na crnom obelisku zovu se udumi (Tabla I). Prema prikazu, dvije osobe nisu posve slične. Čučeća, posebno snažna životinja pokazuje malo dlake. Međutim, ne pridajem posebnu važnost ovoj činjenici, jer znamo od Herodota (II 37) da su hramski majmuni bili brijani po cijelom tijelu svaki treći dan.

Udumi imaju ogromnu lubanju, predio lica, posebno predio prsnog koša i donja čeljust, razvijeniji su i sličniji čovjeku od odgovarajućih dijelova lica antropoida. Dlake na glavi i čupava prsa uspravne životinje snažno podsjećaju na egipatske prikaze sfinge. Samo usput napominjem da stariji prikazi sfinge nisu ljudske glave s lavljim tijelom, nego ljudske glave s majmunskim tijelom, što je antropološki vrlo vrijedno pažnje. Stražnje noge gotovo uvijek ukazuju na plantigradni hod. Tek se u najnovijim razdobljima egipatske umjetnosti ljudska glava kombinirala s digitigradnim životinjskim tijelima.

*[33] Brojevi 32:14 prevode hebrejski H8635 **tarabut** kao miješana rasa, što ima isto značenje i u isto vrijeme u vezi s udvaranjem u Hamurabijevom zakoniku (ur. D. H. Müller) § 185-193 i u asirskim tekstovima 40) s **ukupe** = majmuni su dokazani (na povijesnim mjestima). „[14] I vi, ovdje, ustanite na mjesto svojih očeva - generacija grešnih ljudi [H8635] - da još više povećate žestinu Gospodnjeg gnjeva protiv Izraela.“* (Brojevi 32:14)

I Bes-patuljci i udumi imaju repove, prvi kraći, a udumi duži. Na indijskim skulpturama susrećemo prikaze koji su u skladu s baziati i udumi. Spominjem samo kratkonoge, debele patuljke iz Amravatija i žrtvovane, uspravne ljude-majmune s repom iz Sancija (Bes je božanstvo koje izvorno dolazi iz Sudana, a štovano je i u starom Egiptu od 12. dinastije nadalje. Ženski pandan Besu posebno je popularan u grčko-rimskom razdoblju).

H8635 תַּרְבּוּת (tarəbûṯ) od (H7235) Oblici: tar·būṯ tarBut tarbūṯ vetarBit wə·ṯar·bîṯ wəṯarbîṯ 1.) porast, razmnožavanje, leglo, potomstvo. Ovo nam daje jasnu indikaciju stvarne prirode tarəbûṯ i ne može se prevesti bolje od „uzgoj kopilad" ili „mješanca". Leglo; konstruirano u izrazu תַּ֣חַת אֲנָשִׁ֔ים, u Brojevi 32:14, leglo (prezrivo) grešnih ljudi (usporedite 1. Samuelova 2:33 מַרְבִּ֖ית)

Prema Jahvi Bogu, sjeme Edoma (Iduma) je "pokvareno". Nema otkupljenja za ova protu-Božja stvorenja i njihovo uništenje od strane Jahve Boga koji djeluje kroz svoj narod Jakova-Izraela je neizbježno, odgođeno samo činjenicom da se ostatak Jakova-Izraela još nije pokajao i vratio u duhu Jahve Boga. Nakon što se to dogodi, Ezav-Edom (Idum) će biti brzo uništen i počet će tisućljetna vladavina Isusa Krista. U međuvremenu međunarodno Židovstvo (zionisti i ostali), koje se očito smrtno boji (kao što bi i trebalo biti) proročanstva, pokušava svom svojom kolektivnom snagom genocidirati bijelu rasu, misleći da ako pravi "Izrael" mogu eliminirati, tada će ih Jahve Bog poštedjeti (Sotonino potomstvo) i proročanstvo Jahve Boga neće opstati. Budite uvjereni da naš Bog NIKADA nije u krivu i da će se proročanstva o Ezavu-Edomu ispuniti u svoje vrijeme.

Važno je imati na umu činjenicu da se deset plemena nije vratilo u Palestinu i ujedinile sa židovskim narodom. Mnogi su bili pod dojmom da su to učinili, ali povijesni dokazi o takvoj činjenici u potpunosti nedostaju, a dogovoreno je svjedočanstvo iz raznih židovskih izvora da se Deset plemena nije ujedinilo sa Židovstvom. Josip Flavije je u Kristovo vrijeme napisao sljedeće: „… Deset plemena su do sada iza Eufrata, i golemo su mnoštvo, i ne treba ih procijeniti brojevima." (antikv. XI, v, 2, stranica 12, Parker). Riječima dr. A. Neubauera: „Izraelski zarobljenici prognani s onu stranu Eufrata nisu se kao cjelina vratili u Palestinu zajedno sa svojom braćom Judinim zarobljenicima; barem se taj događaj ne spominje u dokumentima kojima raspolažemo. Zapravo, povratak deset plemena bio je jedno od velikih obećanja proroka, pa se dolazak Mesije stoga nužno poistovjećuje s epohom njihova otkupljenja." (Jewish Quarterly Review, 1888. (sv. I), stranica 15.)

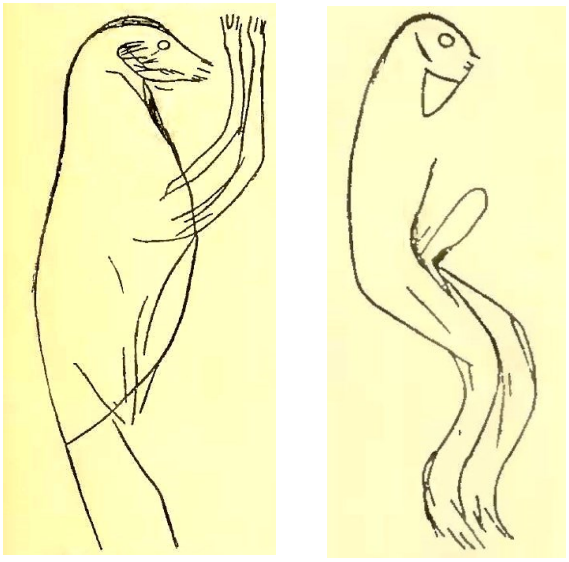

Crteži veoma čudnih životinja-ljudi iz pećine Altamira u Španiji

Nedavno (1905.) u paleolitskoj pećini Altamira u Španiji pronađeni su crteži (koje se ne mogu naći na internetu) veoma čudnih životinjskih ljudi, koji zapanjujuće podsećaju na asirske majmune i daju novi i nepogrešivi argument za istinitost prirode i pouzdanost asirskih predstava. Posebno se ističe itifalični prikaz čovjeka majmuna. Svi pokušaji tumačenja ovog prikaza su propali; Uz pomoć vijesti saznajemo o asirskim čovjekolikim majmunima i njihovoj upotrebi u razvratne svrhe, ovaj crtež pronalazi sasvim ležerno i prirodno tumačenje.

Nijedan drugi povijesni dio asiriološke literature ne spominje udumu, ali Udumu se pojavljuje dva puta kao naziv za regiju Edom! Međutim, sada se mora obratiti pozornost na sljedeće. Baziati i udumi su stvarno postojali, stvarno su izgledali onako kako nam se prenose na spomenicima, bića potječu iz aramejskog krajolika, kao i pagu, koji tek treba biti opisan. Stvorenja, osobito pagu, toliko su upečatljiva da bismo se jako iznenadili da ih je domaća i suvremena literatura zaobišla.

Za Local Aramaea and Time doista imamo na raspolaganju bogat biblijski izvor, to je Biblija! Gdje je sada ***udumu*** u Bibliji? [34]? Edom, e-dom, idumea?

Musri ili Muzri je aramejska regija koja graniči s regijom Edom poznata iz Biblije. Upoznat ćemo zemlju Musri kao dom životinjskog naroda, Egipat se općenito naziva zemljom kopileta, Mizraim, Misrayim [35]. Asirski krajolik Musrija je po položaju gotovo identičan Nabateji. "Nabates" je prema *Steph Byz*. Sinonim za "mješanac" ili Dacharener i Jeronim komentira Ezek 30:5 („Etiopija i Put i Lud (= Libijci i Lidijci) i sav miješani svijet i Kub (Chub = "horda"), te sinovi zemlje koja je u savezu s njima — svi će od mača pasti."), Chub su „hibridi" ili „mješanci" starih. Hebrejska Biblija prvi put ima narod "Misur" (Musri), a drugi put "arabot", što znači miješana rasa. U Jer 49,17-18 Gospodin prijeti bezah-stvorenju, "podlom stvorenju". Je li Adonis imao svoje glavno svetište u predgrađu dotičnog područja, naime Hierapolis-Bambyke?[36] Adonisov kult povezan je s divljim orgijama, treba napomenuti da je **utn** = majmun. Krenimo od sigurne baze, udumu (prikaz na crnom obelisku). Vidimo da je tamo prikazani uspravni udumu čupav i dlakav.

*[34] Edom ˈiːdəm Edomit: 'Edām; hebrejski: **אֱדֹום ’Éḏōm**, doslov.: "crveno"; akadski: Udumi, Udumu; (staroegipatski: jdwm) drevno kraljevstvo u Transjordaniji, koje leži između Moaba na sjeveroistoku, Arabe na zapadu i Arapske pustinje na jugu i istoku. Većina bivšeg teritorija sada je podijeljena između današnjeg južnog Izraela i Jordana. Edom se pojavljuje u pisanim izvorima koji se odnose na kasno brončano doba i željezno doba na Levantu.*

Edomiti su povezani u nekoliko drevnih izvora, uključujući Tanach, popis egipatskog faraona Setija I. iz c. 1215. pr. Kr. pr. Kr. i u kronici pohoda Ramzesa III. (r. 1186. – 1155. pr. Kr.). Arheološka istraživanja su pokazala da je nacija bila naseljena između 13. i 8. stoljeća pr. Kr. procvala i nakon razdoblja opadanja u 6. st. pr. uništili su Babilonci. Nakon pada Edomskog kraljevstva, Edomce su nomadska plemena koja su dolazila s istoka potisnula na zapad prema južnoj Judi; Među njima su bili Nabatejci, koji su prvi stigli u 4. stoljeću pr. Kr. pojavio se u povijesnim analima i već u prvoj polovici 2. st. pr. Kr. uspostavili vlastito kraljevstvo u bivšem Edomu. Nedavna iskapanja pokazuju da je proces naseljavanja Edomaca u južnim dijelovima Kraljevstva Jude i dijelovima Negeva do Timne prethodio uništenju kraljevstva od strane Nebukadnezara II 587.-86. pr. Kr. je započeo, i putem miroljubive invazije i vojnim sredstvima, iskorištavajući već oslabljenu državu Judu.

Nakon što su protjerani sa svog teritorija, Edomci su se tijekom perzijskog razdoblja naselili na području koje je uključivalo južna brda Judeje sve do područja sjeverno od Be'er Sheve. Narod se pojavljuje pod grčkim oblikom svog starog imena kao Idumejci ili Idumejci, a njihov novi teritorij nazvan je Idumeja ili Idumeja (grčki: Ἰδουμαία, Idoumaía; latinski: Idūmaea), izraz koji se koristio u helenističko i rimsko doba, a spominje se i u Novi zavjet. Tijekom 2. st. pr. Godine 400. pr. Kr. Hasmonejci su Edomce prisilno preobratili na judaizam i uključili ih u židovsku naciju. Tijekom ratoborne vladavine Makabejaca ponovno su bili potpuno podjarmljeni, pa čak i prisiljeni prilagoditi se židovskim zakonima i obredima i podložiti se vlasti židovskih prefekata. Edomci su sada bili uključeni u židovsku naciju. Bili su idolopoklonici (2. Ljetopisa 25:14-15; 25:20). Njihove su navike bile jedinstvene. Horiti, njihovi prethodnici na planini Seir, bili su, kao što im ime govori, trogloditi ili stanovnici pećina; i čini se da su Edomci zauzeli i njihova prebivališta i njihovu zemlju. Posvuda nailazimo na špilje i špilje uklesane u meke slojeve pješčenjaka.

Edom i Idumeja dva su povezana ali različita pojma; Odnose se na povijesno susjedno stanovništvo, ali na dva odvojena, iako susjedna, teritorija koja su Edomci/Idumejci zauzimali u različitim razdobljima svoje povijesti.

*[35] Mizraim (hebrejski: **מִצְרַיִם / מִצְרָיִם**, moderni Mīṣrayīm [mitsˈʁajim] tiberijski Mīṣrāyīm / Mīṣráyīm [misˤˈrɔjim] \ [misˤ ˈrajim]; usp. arapski, Miṣr) je hebrejski i aramejski naziv za državu Egipat s dvostrukim sufiksom - āyim, što se možda odnosi na "dva Egipta": Gornji Egipat i Donji Egipat. Mizraim je dvostruki oblik od Matzora, što znači "brdo" ili "utvrda", ime naroda koji potječe od Hama. To je bilo ime koje su Hebreji općenito davali zemlji Egiptu i njezinom narodu.*

[36] Bogovi koji su postali istaknuti tijekom ovog razdoblja uključuju nekoliko sirijskih božanstava: Jupiter Dolichenus iz Commagene, Jupiter O. M. Heliopolitanus iz Heliopolisa (Baalbek), Sol Invictus iz Palmire, Deus Sol Elagabalus iz Emese (Hums) i sirijska božica (Atargatis), najpoznatije mjesto, čije je mjesto obožavanja bio Bambyke-Hierapolis. Jupiteri su bili bogovi neba - rang na koji su glavni bogovi mnogih gradova u Siriji i Feniciji bili uzdignuti u stoljećima prije kršćanske ere - i, u skladu s drugim trendom u religijama tog vremena, često bogovi sunca; bogove Palmire i Emese Rimljani izravno identificiraju sa Solom. (Povijest religija, George Foot Moore, 1913.)

Ezav „sâʻîyr“

11 Ali Jakov reče svojoj majci Rebeki: »Gle, moj brat Ezav je rutav čovjek H8163, a ja sam čovjek glatke kože. (Postanak 27:11)

H8163 שָׂעִיר **sâʻîyr**, sah-eer; oder שָׂעִר**sâʻir**; od H8175; s vrlo grubom, neurednom, obično dužom i zapetljanom dlakom ili šiškama; kao imenica Jarac; analogno faunu: - vrag, koza, dlakavi, jare, grabežljivac, satir, grubi, može se odnositi na kozu opsjednutu demonima poput svinja iz Gadare (Mt 8,30-32).

U Postanku 27:11, Ezav, koji se također naziva Edom (ed-ome', muško vlastito ime), naziva se sâʻîyr, čupava osoba. Prema sadašnjem prijevodu Biblije, nije nam jasno zašto Bog mrzi Ezava, a voli Jakova. (Mal 1:3; Jer 49:17) Ali Pavao kaže Heb 12:16, Ezav je bio bludnik [(bludnici) G4205 ὁ πόρνος, -ου (ho pornos, -ou) - (muška) prostitutka (kao kupovna)], tj. (analogno) razvrat (libertin). Ezav je bio sodomit jer je prema Postanku 25:30 jeo hranu udumu i time izgubio pravo prvorodstva, tj. postao je praotac niže bastardne rase Edomaca i Horita. Prema Postanku 26:34 *"A Ezavu je bilo četrdeset godina kad je uzeo za ženu Juditu, kćer Beerija Hetita, i Basmatu, kćer Elona Hetita."* (Autor: J. Lanz-Liebenfels: uzeo je ljude životinje kao žene, divovsku Judith i smrdljivu Basemath).

Kasnije Postanak 36:2 „Ezav je sebi uzeo žene od kćeri kanaanskih: Adu, kćer Elona Hetita; Oholibamu, kćer Ane, kćeri Cibeona Hivijca;“ Bog mrzi Edomce kao sodomite i istrijebljuje ih (1. Kraljevima 11:16).

A kult ove "ljubavnice" mogao bi se nazvati Atargatis, Hadadova žena, kao u Bambyke-Hierapolisu, ili Astarta-Afrodita kao u Afaki blizu Biblosa i na Cipru, gdje je bila štovana sa svojim ljubavnikom Adonisom, ili Tanit Penebal, Tanit: lice Baala, kao u Kartagi, ili Venera Erycena, kao u Eryxu na Siciliji - kult ove božice uvijek je bio sladostrasan.

Hebrejski 'adam može se prevesti samo kao udumu na nekim mjestima u Bibliji, kao u Brojevima 5:6; Josh 14:15; 1. Kraljevima 11:1 gdje se Edomske žene nazivaju "tuđe žene" i "kurvama"; Werner: Izaija 2,21; 44.11; Ezek 36, 38, gdje se govori o udumu hordama i Ezek 27:13, gdje je 'adam preveden od Jeronima kao "zvijer".

Nakon utvrđivanja nekih osnovnih elemenata naše teme, vrijeme je da razmotrimo Otk 12:7-9 gdje čitamo:

*" **7** I nasta rat na nebu: Mihael i njegovi anđeli zaratiše protiv Zmaja. I Zmaj zarati i anđeli njegovi, **8** i ne nadjačaše. I ne nađe se više za njih mjesta na nebu. **9** I bî bačen veliki Zmaj, stara zmija koja se zove Đavao i Sotona, zavodnik svega svijeta. Bî bačen na zemlju, a s njime bijahu bačeni i anđeli njegovi."*

Neki ljudi pogrešno smještaju cijeli ovaj odlomak u budućnost, dok je preliminarni sukob prerastao u rat mnogo prije stvaranja Adama, i nastavio se do danas. ... Štoviše, ovaj se rat razvijao u fazama, od kojih tri treba identificirati kao,
(1) pre-Adamovu pobunu 1/3 anđela,
(2) seksualno zavođenje Eve, i
(3) sinovi neba siluju Setove kćeri u Postanku 6:2,

proizvodeći mutirane divove (trag ostavljen u današnjem židovskom genetskom fondu, kao što vidimo da je Rephaim preživio kroz Postanak 15 i dalje). Od ova tri upada palih anđela, kritičari najmanje dovode u pitanje pojavu u Postanku 6:1-4. Drugi slučaj, sa seksualnim zavođenjem Eve od strane samog Sotone, shvaća samo nekolicina onih koji razumiju da je to glavna doktrina na kojoj počiva ostatak Biblije. Preadamitska pobuna palih anđela najmanje je shvaćena od svih.

Postoji jedan vrlo važan čimbenik o anđelima koji bi ozbiljan proučavatelj Biblije trebao razumjeti, a to je činjenica da anđeo ima sposobnost mijenjati svoj fizički oblik između čovjeka, životinje ili ptice. Ovo je potvrđeno za "čovjeka" u *Enohu 68:5* gdje stoji: "Ime drugog je Kesabel, koji je ukazao na zle savjete sinovima

svetih anđela i naveo ih da pokvare svoja tijela prouzrokujući čovječanstvo." (vidi i Niggilma poglavlje u ovoj knjizi)

Ovaj odlomak pokazuje, ako se anđeo može promijeniti u lik muškarca i razmnožavati se sa adamskim ženama, nedvojbeno je također mogao promijeniti svoj oblik u majmuna i razmnožavati se s njima. Primijetit ćete da Enoh kaže "generiranje", a ne "stvaranje". *Josip Flavije* bilježi gdje se anđeo pojavio kao sova*, Starine 19:8:2*.

Od ante-nicejskih otaca, sv. 1, pogl. 4, Dijalog Justina, filozofa i mučenika, s Trifonom daje zanimljivi iskaz, ... "Duša sama po sebi ne može vidjeti Boga." – " 'Reci mi, međutim, ovo: Vidi li duša [Boga] sve dok je u tijelu, ili nakon što je iz njega izdvojena?' – ''Sve dok je u obliku [Adama] čovjeka, to je moguće,' ... 'A što trpe oni koji su ocijenjeni nedostojnima ovog prizora?', rekao je. – 'Zatvoreni su u tijelima određenih divljih zvijeri, i to je njihova kazna'." (Pogledajte Anđele koji su sagriješili "Okovani u tami" u 2. Petr. 2:4 i Juda 1:6. Čini se da su "anđeli koji su sagriješili" genetski pomiješani pola/pola sa životinjskim vrstama!

Prva stvar koju čine zlonamjerni klevetnici, kako bi diskreditirali takve dokaze, je da uzviknu: "Takva stvar kao što je ½ anđeo i ½ životinja se ne može dogoditi". Pa, recite to velikim kemijskim kompanijama koje se već bave genetskim inženjeringom: Monsanto; DuPont; Syngenta; Dow; BASF; i Bayer Cropscience, plus deseci drugih! Nemojte reći da pali anđeli nisu mogli učiniti tako nešto kad ove kemijske tvrtke već postižu nezamisliva postignuća u epruvetama.

Istražujući ovu temu, također mi je čudno da je "đavli" u Starom zavjetu Strongov H8163 "sâʻîyr", i ima u biti isto značenje kao "satir" na grčkom, tako da očito imaju sličnu etimologiju. Zapravo, prevoditelji KJV-a preveli su #8163 kao "satir" kod Izaije 34:14 (**satir**, se može odnositi na kozu opsjednutu demonima poput svinje iz Gadare u Mt 8:30-32)! Ovdje dokaz da grčki izraz za hebrejski #8163 "sâʻîyr" također ima konotacije kao "majmun".

The World Scope Encyclopedia, pod temom "Satiri", *citira Plinija Starijeg*. Plinije je koristio riječ "satir" da označi vrstu majmuna. Plinije Stariji diplomirao je "Prirodnu povijest" (zoologiju). On i Plinije Mlađi bili su rimski građani, a Plinije Stariji objavio je više od 2000 tomova svojih djela, i sigurano je znao razliku između majmuna i koze!

Prema Bibliji (Postanak 10:19; 14:2, 8; Ponovljeni zakon 29:22), Admah je bio jedan od pet gradova u dolini Siddim, gradu u blizini Sodome i Gomore . *William F. Albright* vjeruje da je to isto što i "Adam" iz Joša 3:16. uništen je zajedno sa Sodomom i Gomorom; U Jošu 15:7 Adumim nalazi se u dolini Repha'im (Refaim), t.j. div.

Da se ‚adamah (H127 אֲדָמָה ‚ăḏāmâ ad-aw-maw') ne može jednostavno prevesti kao zemlja (etimologija: iz H119), već prije kao **udumu-tip**, slijedi iz 2. Kraljevima 5:17, gdje Grci koriste riječ jednostavno s *hemionos*, tj. prevedite to sa miješani magarac (H6505 pereḏ mazga). Sada se Sirija naziva zemljom miješanih magaraca u klasičnim i asirskim tekstovima, u Izaiji 14:7 zemlja se raduje i porijeklo objašnjava u Homilijama 19, u Jošui I-dumaea = terrena (Idumea, Edom, oblast Arabije, odmah južno od Judeje).

2. Kraljevima 5:17: Tada reče Naaman: *„Ako nećeš, molim te, neka se onda sluzi tvojemu dadne tovara ove zemlje za dvije mazge. Jer sluga tvoj neće više prinositi paljenice ni žrtve drugim bogovima, nego samo GOSPODU."*

Postanak 27:11 kaže o Ezavu (koji se također naziva Edom nakon 25:30): Ezav je **sâʻîyr**, homopulosus grčki ομοπουλόλος. Ako sada dalje slijedimo hebrejsku riječ **sâʻîyr**, naići ćemo na sljedeću značajnu rečenicu u Levitskom zakoniku 17:7 da neće više žrtvovati svojih žrtava [Životinje za klanje] demonima (H8175 **śāʻir**) {zapravo koze (koje su obožavane idolopokloničkі)} : *„[7] Tako više neće žrtve svoje prinositi zlodusima, s kojima se oni bludu odaju…"* Usporedi 2. Ljetopisa 11:15 [zaklati one s kojima su bludničili]

Jeronim je već protumačio sâʿîyr kao „incubones vel satyros vel silvestres homines“ (inkube ili satiri ili divlji ljudi). Taegum ima shedim, kao i Pesito, što opet odgovara hebrejskom „Shedim“ [37], koji se obično shvaća kao majmuni. (Arapski sadi = majmun.) Ovi **se'irimi** lutaju pustinjom i šumama. (JS. 13, 21; XXXIV, 14).

Na takozvanom crnom obelisku asirskog kralja Šalmanesara III. (905.-870. pr. Kr.) možete vidjeti vrlo čudne prikaze dvonožnih, čovjekolikih bića. Natpis, povijesni popis danka, kaže da je kralj iz zemlje Musri (aramejski krajolik) primio pirati baziati i udumi kao danak.

Crni obelisk Šalmanesara III. (vladao oko 858. do 824. pr. Kr.) je novoasirski crni reljefni vapnenac iz Nimruda (Kalchu) u sjevernom Iraku, otkrio ga je 1846. arheolog *Sir Henry Layard*. Natpis iznad slike, napisan na akadskom, može se prevesti na sljedeći način:

„Danak od Jehua, sina Omrijeva: primih od njega srebro, zlato, zlatnu zdjelu, zlatnu vazu s oslikanim dnom, zlatne čaše, zlatne posude, kositar, žezlo za ruku kraljevu i koplja (puašatu).“

Na vrhu i dnu reljefa nalazi se dugačak klinasti natpis, koji je Anna-len Salmanesar III. zapisa. Navodi godišnje pohode kralja i njegova generala do 31. godine njegove vladavine. Neke osobitosti sugeriraju da je posao naručio vrhovni zapovjednik Dajan-Aššur.

[37] Shedim je hebrejska riječ za demone ili duhove i također opisuje nadnaravno stvorenje u židovskom folkloru. Riječ "Šedim" pojavljuje se samo dva puta (svaki put u množini) u Tanahu (Psalam 106:37 i Ponovljeni zakon 32:17). Vjerojatno je riječ o posuđenici iz akadskog, gdje se riječ "shedu" odnosi na zaštitničko i dobronamjerno duhovno biće. Oba puta kada se ovaj izraz pojavljuje uključuje žrtve djece ili životinja lažnim bogovima zvanim demonima.

Riječ bi također mogla biti izvedena iz "Sedima, asirskih duhova čuvara" koji se spominju u predajama. "Azael je spavao s Naamom i tako rodio asirske duhove čuvare, također poznate kao Sedim."

Shedimi su nepoznata rasa nadnaravnih bića koja su proglašena preopasnom i stoga zatočena u paklu.

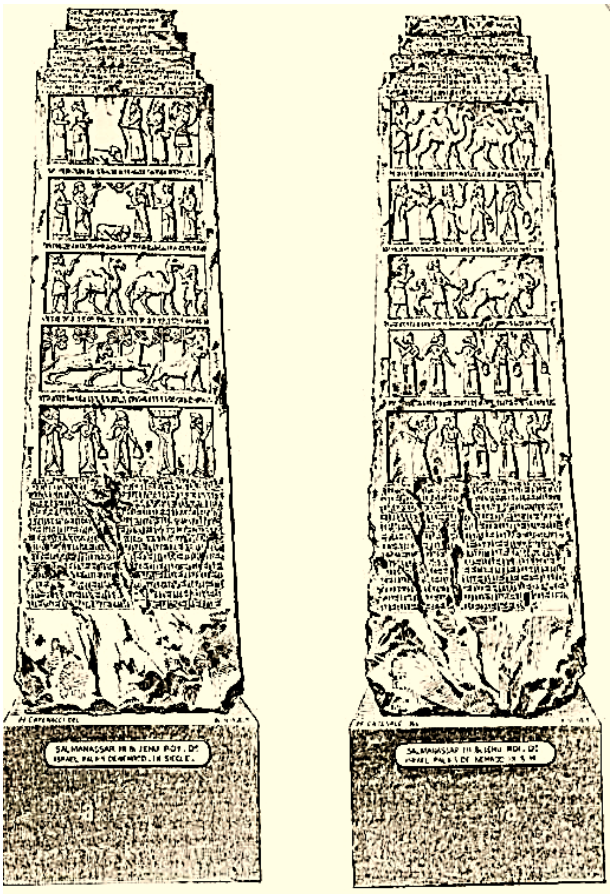

Crni obelisk asirskog kralja Šalmanesara III. (905.-870. pr. Kr.)

Himera

Himera (/kɪˈmɪərə/ ili /kaɪˈmɪərə/), Kimera također poznata kao Chimaera (Chimæra) (starogrčki: Χίμαιρα, Chímaira što znači „koza“), bila je, prema grčkoj mitologiji, monstruozno hibridno stvorenje koje bljuje vatru sastavljeno od različitih životinjskih dijelovi. Obično se prikazuje kao lav s glavom koze koja viri iz leđa i repom koji bi mogao završiti glavom zmije. Bio je potomak Tifona i Ehidne, te brat čudovišta kao što su Kerber i Lernejska hidra.

Izraz „himera“ opisuje bilo koje mitsko ili izmišljeno stvorenje s dijelovima koji potječu od različitih životinja, za opisivanje bilo čega što se sastoji od vrlo različitih dijelova ili se percipira kao divlje maštovito, nevjerojatno ili blistavo.

Homer opisuje himeru u Ilijadi riječima: „Bila je božanskog podrijetla, a ne od ljudi, sprijeda lav, straga zmija, a u sredini jarac, koji je na užasan način posjedovao moć plamteće vatre.“ I Hesiod i Apolodor daju slične opise: troglavo stvorenje s lavom ispred, kozom koja bljuje vatru u sredini i zmijom straga. Slična stvorenja kao što je lavica koja bljuje vatru bila je jedna najranijih božanstava sunca i rata u starom Egiptu (prikazi od 3000 godina prije Grka) i mogući su utjecaji.Lavica je predstavljala božicu rata Sekhmet i zaštitnicu obiju kultura koje će se ujediniti kao stari Egipat.

Neohetitska himera iz Karkemiša (od 850. do 750. pr. Kr.) i Babilona

U etruščanskoj civilizaciji himera se javlja u razdoblju orijentalizacije koje prethodi etruščanskoj arhaičnoj umjetnosti; odnosno zapravo vrlo rano. Himera se pojavljuje na etruščanskim zidnim slikama četvrtog stoljeća pr. Kr. U civilizaciji Inda, slike himere nalaze se u mnogim pečatima. Postoje različite vrste himera sastavljenih od životinja s indijskog potkontinenta. Ne zna se kako su Indusi zvali himeru.

Iako je antička himera zaboravljena, himera se u srednjovjekovnoj umjetnosti pojavljuje kao utjelovljenje varljivih, pa i sotonskih sila. Obdarena ljudskim licem i ljuskavim repom, kao u Danteovoj viziji Geryona u Paklu xvii.7–17, 25–27, hibridna čudovišta koja više nalikuju mantikori iz Plinijeve Prirodoslovlja (viii.90) pružila su ikoničke prikaze licemjerja i prijevara duboko u sedamnaesto stoljeće, kroz amblematski prikaz u Iconologia Cesarea Ripe. Na rubu ponora između Sedmog i Osmog kruga, Dante predstavlja sliku prijevare, utjelovljenu u liku Geryona:

Lice koje je imao bilo je lice pravednika,
tako graciozan je bio spoljašnji izgled njegovih crta lica;
i cijelo njegovo deblo, tijelo zmije...
I cijeli mu je rep zadrhtao u praznini
dok okreće svoju otrovnu viljušku prema gore,
koji je imao vrh kao škorpion.

Inferno XVII: 10-12, 25-27 (Mandelbaumov prijevod)

Generacije

Babilonska himera

Budući da su Adamiti bili potpuno grešno iskvareni genetskom manipulacijom demona, GOSPODIN ih je odlučio zbrisati Potopom. U isto vrijeme Gospodin je otkrio da je Noa (Postanak 6:9 KJV) „...pravednik [i] savršen (H8549 תָּמִים [tāmîm]; (doslovno, figurativno ili moralno, cjelina) u svojim naraštajima."

Kada čujemo riječ „generacije", skloni smo razmišljati o vremenskom razdoblju u kojem je Noa živio; ali hebrejska riječ koja je ovdje prevedena kao „generacije" znači nešto sasvim drugo. Čita se *toledot* (što znači nešto poput „začetih stvari") i odnosi se konkretno na Noino rodoslovlje. Hebrejska riječ *yashar*, ovdje prevedena kao „pravedan", znači „pošten" ili „pobožan", što se odnosi na Noin moralni karakter. Hebrejska riječ prevedena ovdje kao „savršen" je tāmîm (Tamiym), što je referenca na njegovo fizičko stanje.

Ista riječ korištena je u sljedećem biblijskom stihu i prevedena je kao „besprijekoran". Imamo referencu na Noinu genealogiju kroz riječ *tāmîm* (tamiym), Noina fizička pojava u Božjim očima. Događaji u 6. poglavlju Postanka otkrivaju da je na kocki bilo puno više od toga da Noa ima besprijekornu kožu. Znamo da su nefili hibridi imali čudne fizičke karakteristike kao što su šest prstiju na svakoj ruci, šest prstiju na svakoj nozi, dvostruki red zuba i da su bili neizmjerno veliki. Noa nije imao nijednu od osobina koje su imali mutanti. Čini se da svrha Potopa nije bila uništiti život, već sačuvati DNK ljudi.

Najstariji arheološki artefakti pokazuju da su u pretpotopnom razdoblju postojala hibridna stvorenja i da su ne samo Adamiti, već i većina životinja bili genetski iskvareni. Na hebrejskom bi savršena riječ u ovom stihu bila *Tamiym*, a u hebrejskom mišljenju razmatra se potpuno drugačiji koncept. Na konvencionalnom hebrejskom, riječ Tamiym znači potpun, cjelovit, potpun ili zdrav u smislu da je neoštećen, nevin i ima integritet. Ne postoji

savršen koncept u hebrejskoj misli. Ovo bolje objašnjava ono što nalazimo u Psalmu 19:7: *„Savršen je Zakon GOSPODNJI — dušu krijepi; pouzdano je svjedočanstvo GOSPODNJE — mudrim čini priprostoga.“*

Zakon ili Tora, koja se u našem prijevodu naziva savršenom, zapravo znači ovo: Tora je potpuna i moralno čista. Sadrži sve upute potrebne za izbjegavanje grijeha i život u integritetu i miru s Bogom. Riječi bez mane su hebrejska riječ Tamiym. Posljednja vremena na zemlji biblijski se izjednačavaju s pretpotopnim razdobljem, Matej 24:37: *„A kao u dane Noine, tako će biti i dolazak Sina Čovječjega.“*

Bezbožnost na zemlji bila je tolika da je Bog odlučio uništiti čovječanstvo. Ljudi tog vremena bili su samo zaokupljeni svojim svakodnevnim životom i nisu pitali za volju Božju. Noa je 120 godina propovijedao o predstojećem Potopu, ali na kraju nitko nije ušao u arku osim Noine obitelji. Vremena se ponavljaju, rijetko tko danas pita za volju Božju.

Čak ni ljudi danas ne žele prepoznati jasne znakove. Prirodne katastrofe, spiritualizam, bezboštvo - sve poprima zastrašujuće razmjere. Primjer iz modernih istraživanja genetike.

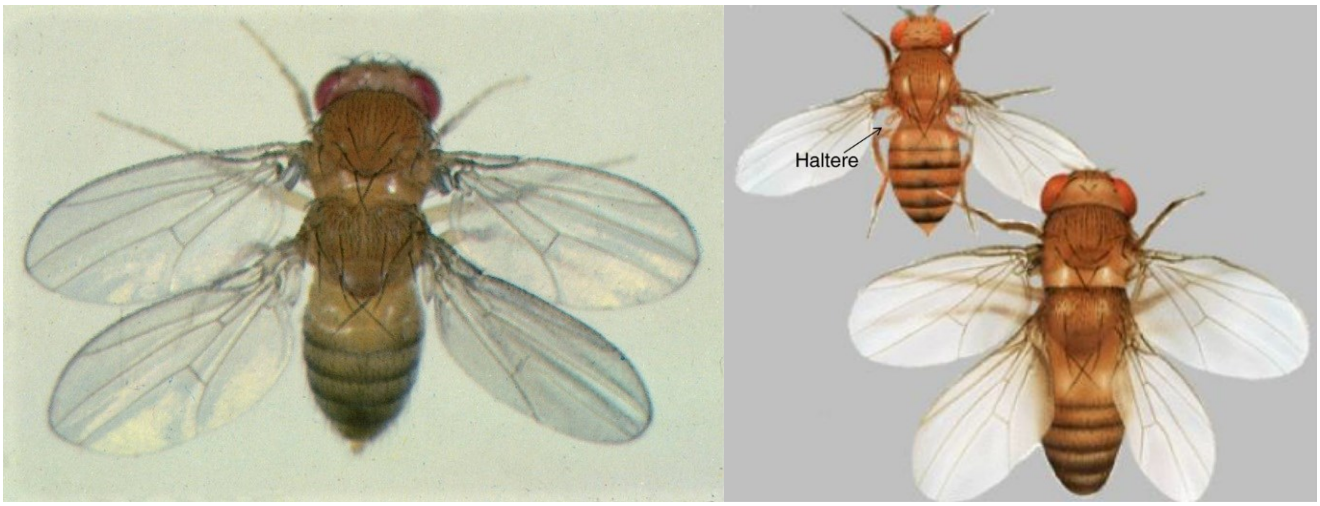

Bithorax homeotski mutant Drosophile (stvoren u laboratoriju 1980.)

Ultrabithorax (Ubx) mutant uzrokuje transdeterminaciju T3 (Halteres)-odjeljka kao sljedeći najprednji T2 (krilni)-odjeljak je diferenciran. Imajte na umu da ovo nije baš muha s četiri krila, već zapravo muha s dva prsa.

Čovjek ponovno želi postati Bog, a mutirana Drosophila samo je mali primjer nečuvenih pokušaja moderne genetike. Evo još jednog primjera koji je za mene izravan put do ponovnog razvoja himera.

U aktualnom broju specijaliziranog časopisa “Cell”, međunarodni tim istraživača izvještava da su uzgojili embrije koji se sastoje od ljudskih stanica i stanica majmuna (javanski majmun Macaca fascicularis). Grupa predvođena Juanom Carlosom Izpisuom Belmonteom sa Salkovog instituta za biološke studije u La Jolli (američka savezna država Kalifornija) ubrizgala je 25 ljudskih matičnih stanica u šest dana stare embrije makakija u ranoj fazi, takozvane blastociste. Iz pokusa se nisu pojavili zreli organizmi; znanstvenici su ispitivali razvoj embrija u laboratoriju oko 20 dana.

Prema autorima studije, ljudsko-makaki himere nisu namijenjene da služe kao dobavljači organa, već da pomognu u razjašnjavanju temeljnih pitanja. Znanstvenici se pozivaju na vlastita prethodna istraživanja u kojima su ljudske stanice miješane s onima iz svinja - s vrlo malo uspjeha. Samo nekoliko ljudskih stanica integrirano je u tkivo svinja, kako je također objavljeno u stručnom časopisu “Cell”.

(Otvori arhivu DOI: https://doi.org/10.1016/j.cell.2016.12.036)

Godine 1997. Dr. Jay Vacanti postavio je ljudsko uho napravljeno od stanica hrskavice na leđa miša, što je izazvalo bijes aktivista za prava životinja i pro-life grupa. Sada Dr. Vacanti, transplantacijski kirurg u Općoj bolnici Massachusetts u Bostonu, i Jeffrey Borenstein, stručnjak za mikroinženjering u obližnjem Draper Labu, zaduženi su za uzgoj složenijih tkiva.

Najnovije vijesti iz "znanosti", tkivo ljudskog mozga implantirano u laboratorijske životinje "vezuje" se sa svojim domaćinima! Znanstvenici sada ugrađuju tkivo ljudskog mozga u glodavce, stvarajući nove etičke dileme. Znanost ne zna jesu li ti sićušni ljudski mozgovi svjesni ili ne. Ali djeluju funkcionalno. Zovu se organoidi.

Oni su mali komadići ljudskog moždanog tkiva uzgojeni u životinjskim domaćinima zahvaljujući nevjerojatnom napretku tehnologije matičnih stanica. Ideja je proučavati kako određeni dijelovi našeg mozga rade - bez potrebe za ljudskim subjektima. Ali postoji problem.

Ovi sićušni ljudski mozgovi neočekivano počinju komunicirati sa svojim domaćinima štakorima i miševima. Oni stvaraju "himere" - funkcionalna bića s tkivima i organima različitih vrsta. "Ne mislim da organoid u zdjeli može razmišljati," rekao je za STAT neuroznanstvenik Sveučilišta Pennsylvania Hongjun Song, "ali to je tema o kojoj moramo razgovarati."

Kip podignut ispred Ujedinjenih naroda 2021 (u međuvremenu demontiran i sklonjen)

Vrijeme nakon Potopa

Berossus (4. ili rano 3. stoljeće pr. Kr., autor Babyloniaká) [38] babilonski povjesničar i svećenik boga Bel-Marduka u hramu Esagila, za kojeg se kaže da je živio u doba Aleksandra Velikog, ostavio nam je kroniku o Potopu i određene značajke pretpotopne povijesti. U svom izvornom obliku Berosova Babilonija je izgubljena. Doista, u antici se djelo kao cjelina malo čitalo budući da su, uz nekoliko iznimaka, svi antički pisci koji tvrde da citiraju Berososa izgleda poznavali ne njegovu cjelovitu knjigu, već njezinu skraćenicu koju je u prvom stoljeću napravio grčko-rimski učenjak Cornelius Alexander Polihistor.

Berossus je izvijestio da se stvorenje zvano „Oannes“, „Annedotus“ (grčki naziv za duhovnu ribu zmaj), dijelom čovjek, dijelom riba, pojavilo ljudima Babilonije. Berossus u svojoj Povijesti spominje različite oblike Oannesa, koji su bili morska čudovišta s umom i govorom ljudi, ali s ribljom glavom iznad čovjekove glave i ribljim repom iza čovjekovih nogu. BEROSSUS, u prvoj knjizi svoje povijesti Babilonije, izvještava nas da je živio u doba Aleksandra, sina Filipova. I on spominje da postoje pisani izvještaji, sačuvani u Babilonu s najvećom pažnjom, koji obuhvaćaju razdoblje od preko petnaest mirijada godina: i da su ti spisi sadržavali povijesti neba i mora; rođenja čovječanstva; i kraljeva, i nezaboravnih djela koja su postigli. I na prvom mjestu on opisuje Babiloniju kao zemlju smještenu između Tigrisa i Eufrata: da je obilovala pšenicom, ječmom, okrusom i sezamom; i da se u jezerima proizvodilo korijenje zvano gongre, koje je prikladno za hranu, a u pogledu hranjivosti slično ječmu. Da je bilo i palmi i jabuka, i raznog voća; ribe također i ptice, kako one koje samo lete, tako i one koje često obilaze jezera. On dodaje, da su oni dijelovi zemlje koji su graničili s Arabijom, bili bez vode i neplodni; ali da su dijelovi koji leže s druge strane bili i brdoviti i plodni. U Babilonu je (u tim vremenima) bilo veliko utočište ljudi raznih naroda, koji su nastanjivali Kaldeju i živjeli bezakono poput zvijeri u polju. Prve godine pojavila se, iz onog dijela Eritrejskog mora koji graniči s Babilonijom, životinja lišena razuma, po imenu Oannes, čije je cijelo tijelo (prema izvještaju Apollodorusa) bilo poput ribe; da je ispod riblje glave imao drugu glavu, s nogama također ispod, sličnim ljudskim, spojenim s ribljim repom. I njegov glas, kao i jezik, bili su artikulirani i ljudski; a njegov prikaz sačuvan je i do danas:

„Ovo je biće naviklo provoditi dan među ljudima; ali nije uzimao hranu u to doba godine; i dao im je uvid u pisma i znanosti, i umjetnosti svake vrste. Naučio ih je graditi gradove, osnivati hramove, sastavljati zakone i objasnio im je principe geometrijskog znanja. Natjerao ih je da razlikuju sjemenke zemlje i pokazao im kako sakupljati plodove; ukratko, uputio ih je u sve što je moglo težiti omekšavanju manira i humaniziranju njihovih života. Od tog vremena ništa materijalno nije dodano kao poboljšanje njegovih uputa. A kad je sunce zašlo, ovo biće Oannes, ponovno se povuklo u more i provelo noć u dubini; jer je bio amfibija. Nakon toga pojavile su

se druge životinje poput Oannesa, o kojima Berossus predlaže da se uračunaju kada se dođe do povijesti kraljeva.“ (Fragmenti iz kaldejske (chaldæan) povijesti, Berossus: od Aleksandra Polihistora).

Prvo od tih bića, kaže on, „pojavilo se iz Eritrejskog mora, gdje graniči s Babilonijom,“ i „naučilo je Babilonce graditi gradove, osnivati hramove, smišljati zakone i naučilo ih je objasniti principima geometrijskog znanja.“ Slijedio ga je drugi, vrlo namjenskog oblika poput prvog, kojeg on naziva „morski demon“, a nakon njega su se pojavile „četiri osobnosti dvostrukog oblika“ i konačno „još jedan s istim kompliciranim oblikom između ribe i čovjeka, čiji ime „Odacon“ bilo je ono što je sinonim za „O'Dagon“ - „Dagon“ ili „riba“.

Sve je to, međutim, opisano kao događaj koji se dogodio za vrijeme vladavine deset pretpotopnih kraljeva, od kojih je posljednji bio Xisuthrus [(39)] (Ziusudra) ili **Noa**, čiji bijeg od Potopa vrlo slično opisuje izvještaju u Postanku. Ovih deset kraljeva odgovara deset generacija spomenutih u Postanku i najranijoj povijesti stvari sačuvanoj kod drugih naroda, koja opisuje svih deset kraljeva ili generacija prije Potopa.

4. ulomak napisane Babilonske povijesti Berososa, objavljena je 278. prije Krista. Sam tekst je nažalost izgubljen, ali ga je citirao bizantski autor po imenu Juraj Monah, zvan Synkellos, latinski *Georgius Syncellus*, bio je bizantski redovnik i povjesničar koji je živio u 8. Stoljeću pr. Kr., a umro nakon 810. godine. *G.Syncellus* (Kronološki odlomci 53-56), Odlomak [54]: “Kronos se pojavio Xisuthrusu (Ziusudri) u snu i otkrio da će petnaestog u mjesecu Daisiosu čovječanstvo biti uništeno velikom poplavom. Zatim mu naredi da zakopa sve ploče, prvu, srednju i posljednju, zajedno i sakrije ih u Sipparu, gradu sunca. Napomena Zatim treba sagraditi čamac i ukrcati se na njega sa svojom obitelji i najboljim prijateljima. Trebao ju je opskrbiti hranom i pićem te uzeti na brod divlje životinje i ptice te sve četveronožne životinje.“

Ziusudra je jedna od nekoliko mitskih figura koje su protagonisti bliskoistočnih mitova o Potopu, uključujući Atrahasisa, Utnapištima i biblijskog Nou. Iako svaka priča ima svoje jedinstvene karakteristike, mnogi ključni elementi priče su za dvije, tri ili sve četiri verzije zajednički.

Berosus dalje kaže da je božanstvo uputilo Xisuthrusu (Ziusudri) da napiše povijest stvari, koja bi naravno uključivala znanje o raznim morskim demonima, i da je pokopa u Gradu Sunca u Sippa-ra [(40)] (vjerojatno točno u glavnom svetištu imena E-barra ili E-babbara “sjajna kuća”). Ovi zapisi (pločice), kaže on, pronađeni su u Sippari nakon Potopa, na kojima su „sagradili gradove i podigli hramove, a Babilon je ponovno naseljen.“ Spominjanje „pretpotopnog Babilona“ ovdje vjerojatno služi samo za identifikaciju lokacije, koja je, zbog svojih pretpotopnih asocijacija, blizu mjesta „Rajskog vrta“ i odabrana je kao središte post-diluvijalnog idolopoklonstva.

(38) Sačuvani su samo fragmenti Babilonske kronike (Fragmenti grčkih povjesničara br. 680); Koristili su ga, između ostalih, Aleksandar Polihistor, Flavije Josif, Abydenos i Juba.

*(39) Sinonimi: Ziusudra, Ξίσουθρος - posljednji kralj Sumera prije Potopa. Ziusudra (starobabilonski: zi-ud-su₃-ra₂, novoasirski: zi-sud-da, grčki: Ξίσουθρος, translit. Xísouthros) iz Šuruppaka (oko 2900. pr. Kr.) naveden je u WB-62 reviziji sumerskog popisa kraljeva kao posljednji kralj Sumera prije Velikog Potopa. Kasnije je zabilježen kao junak sumerskog mita o stvaranju i pojavljuje se u spisima Berosusa kao **Xisuthros**. Također se spominje u drugoj drevnoj literaturi, uključujući “Smrt Gilgameša“. [on je] helenizacija sumerskog Ziusudre, poznatog iz spisa Berosusa, Mardukova svećenika u Babilonu, na kojega se Aleksandar uvelike oslanjao za informacije o Mezopotamiji. Zanimljive značajke ove verzije mita o Potopu uključuju identifikaciju sumerskog boga Enkija s grčkim bogom Kronosom, Zeusovim ocem, putem interpretatio graeca; i tvrdnja da je čamac od trske koji je konstruirao Xisuthros preživio barem do Berossovih „dana u Korkirejskim planinama“ u Armeniji.*

(40) SIPPARA (Simbir na sumerskom, Sippar na asirsko-babilonskom), starobabilonski grad na istočnoj obali Eufrata, sjeverno od Babilona. Bio je podijeljen u dvije četvrtine, „Sippar boga sunca“ (vidi Shamash) i „Sippar božice Anunit“, od kojih je prvu 1881. otkrio Hormuzd Rassam u Abu-Habbi, 16 m. južnoistočno. od Bagdada.

Dva druga Sippara spominju se u natpisima, od kojih je jedan „Sippar od Edena“, koji je morao biti dodatna četvrt grada. Moguće je da se jedan od njih identificira s Agadom ili Akadom, glavnim gradom prvog semitskog babilonskog carstva. Dva Sippara Boga Sunca i Anunit se u Starom zavjetu nazivaju Sepharvaim. U ruševinama hrama boga Sunca, koji su Sumerani zvali E-Babara, a Semiti Bit-Uri, pronađene su brojne klinaste pločice i drugi spomenici. Berosus je rekao da je Kaldejski Noa ovdje zakopao zapise o pretpotopnom svijetu - nedvojbeno zato što je ime Sippar trebalo biti povezano sa sipru, „zapisom“ - i, prema Abidenu (Fr. 9), Nabukodonozor je iskopao veliki rezervoar u blizini. Ponovno je babilonski logor bio pod Nabonidom, a Plinije navodi da je bio sjedište sveučilišta.

Uz prvog Oannesa, Berosus spominje i druge annedote sličnog oblika koji su se pojavili u vrijeme vladavine drugih kraljeva i bili su „u vezi s narodom o onome o čemu ih je Oannes obavijestio“, odnosno upućivali su narod na isto znanje. Iz ovih Berossovih izjava čini se da je čovječanstvo poučavano načelima idolopoklonstva prije Potopa i da je Hermes ili Kush (Kuš) stoga samo oživio ovo učenje.

Osim Annedota, koji su opisani kao demoni, iz priče o Sanch-uniathonu saznajemo da je **šesti potomak** „**Protogonusa**“, tj. „prvorođenca“ **ili Adama**, „Hrysaor“ (starogrčki **Chrysaor**, Χρυσάωρ ratnik „zlatni mač“) [(41)] i bio je isto što i **Hefest** (grč. Hepaistos). „Bavio se riječima, čarolijama i proricanjem, zbog čega su ga nakon smrti ljudi štovali kao boga i prozvali Diamichius, „veliki izumitelj“.“

U jednoj od njegovih obogotvorenih manifestacija, citira *Georgios Synkellos* i Manetonova („Istina o Thoth“), da su postojala dva Hermesa ili Thoth, jedan prije, a drugi nakon Potopa. Prema tome, možemo pretpostaviti da kao što su post-diluvijalni Hermes i Hefest bili jedno te isto, tako je i pretpotopni **Hermes Hefest** bio **Chrysaor** (šesti Adamov potomak), a Chrysaor je godinama nazivan tim imenima jer je je bio glavni učitelj znanja među pretpotopnim ljudima i kojeg je drugi Hermes podučavao nakon Potopa. Jer ne smije se zaboraviti da imena kojima su Kush i njegov sin bili obožavani nisu im dana tek dugo nakon njihove smrti. Predložili smo da se ime "Oannes" također daje Kushu jer je, kao i prvi Oannes, bio učitelj ovog znanja, ali čini se da nema razloga identificirati Chrysaor s Annedotus Oannesom, koji je, kao i drugi Annedoti [(42)] je opisan kao demon.

Gilgameš između dva čovjekolika bika koji podupiru krilati sunčev disk, Tell-Halaf, Sirija

[(41)] je ratnik u grčkoj mitologiji koji je zajedno sa svojim bratom Pegazom iskočio iz Meduzina vrata kada joj je Perzej odrubio glavu. Malo se zna o priči o Chrysaoru, sinu Posejdona i Meduze , a upravo je to ono što je čini tako intrigantnom. Iako je bio sporedna osoba, Chyrsaor se pojavljuje u pričama o Perseu i Heraclesu. Dok je njegov brat Pegaz popularna figura, Chrysaor nema istaknutu ulogu u grčkoj mitologiji.

[(42)] Annedotus je naziv roda za zmajeve ili čovječje ribe, kojih je bilo pet. Povjesničar Berosus izvještava da se nekoliko puta poludemon po imenu Oannes ili Annedotus uzdigao iz Eritrejskog mora, koji je Kaldejce poučio korisnim vještinama i svemu što ih je moglo humanizirati (Vidi Lenormant Chaldean Magic, str. 203, i također „Oannes“)

Chrysaor, pretpotopni Hefest, koji je štovan kao bog nakon svoje smrti, može biti siguran da će također biti prepoznat kao bog u idolopoklonstvu nakon potopa. Sveto pismo kaže da su bogovi pogana bili đavoli (demoni), a vidjet ćemo da su i Chrysaor i drugi ljudski izvornici poganskih bogova vjerojatno bili nefilskog podrijetla. Ako je tako, postojao je dublji razlog od činjenice da su oni bili ljudski autori idolopoklonstva da bi ih obogotvorili nakon smrti; jer oni su u stvarnosti bili utjelovljenje demonskih bogova, pa su njihovi potomci mogli s pravom tvrditi da su djeca bogova sunca i zmija.

Sada Manetonov popis egipatskih bogova-kraljeva počinje s Hefestom koji je vladao 724 godine, razdoblje koje ne samo da nije spojivo s vladavinom kralja nakon potopa, već je u zapanjujućem kontrastu s vladavinama drugih bogova-kraljeva, koje su normalne dužine. Ali ove 724 godine mogle bi savršeno odgovarati životu pretpotopljana, pa stoga možemo zaključiti da je Hefest koji se spominje na Manetonovu (Manethos*)* popisu pretpodeluvijanski Hefest ili Chrysaor, **prvi Hermes**, kojeg je svećenstvo predstavilo kao prvog ljudskog učitelja svoje religije. Sve tradicije ukazuju na činjenicu da je idolopoklonstvo koje su osnovali Kuš (Kush) i Nimrod bilo oživljavanje pretpotopnog idolopoklonstva. Na sličan način tvrdi *Manethos*, egipatski svećenik, navodno je napisao svoje spise na temelju određenih natpisa „urezanih na stupove od strane **prvog Thoth** (tj. Chrysaor) prije potopa u zemlji Siriad". Ovo je vjerojatno djelomično temelj za Josipovu izjavu da su ih Setovi sinovi, kako se njihova znanstvena otkrića ne bi izgubila, urezali na dva stupa [(43)], jedan od opeke i jedan od kamena, a ovaj posljednji ostaje do danas u zemlji od Siriade (tj. Egipta). Ovdje je vjerojatno pobrkao očuvanje pretpotopnog znanja o idolopoklonstvu s astronomskim, kozmogonijskim i proročkim znanjem koje je zabilježila Velika piramida [(44)].

[(43)] Adam, prvi čovjek stvoren od zemlje, nakon što je Abel ubijen, a Kajin pobjegao zbog njegova ubojstva, bio je zabrinut za potomstvo i imao je jaku želju da ima djecu, budući da je imao dvjesto trideset godina; nakon ovog vremena živio je još sedam stotina godina i tada je umro. Imao je još mnogo djece, ali posebno Setha. Ovaj Seth, kad je bio obrazovan i došao u dob u kojoj je mogao prepoznati dobro, postao je čestit čovjek; a kako je i sam bio izvrsnog karaktera, za sobom je ostavio djecu koja su oponašala njegove vrline. Sve se to pokazalo od dobre kvalitete. Oni su također naselili istu zemlju bez svađa i u sretnom stanju, a da ih nije zadesila nikakva nesreća sve dok nisu umrli. Oni su također bili izumitelji te osebujne mudrosti koja se bavi nebeskim tijelima i njihovim redoslijedom.

„Oni su također bili izumitelji te neobične vrste mudrosti koja se bavi nebeskim tijelima i njihovim redoslijedom. I da njihovi izumi ne bi mogli biti izgubljeni prije nego što budu dovoljno poznati, nakon Adamova predviđanja da će svijet jednom biti uništen snagom vatre, a drugi putnasilja i količine vode, napravili su dva stupa, (10) jedan od opeke, drugi od kamena: na oba su upisali svoja otkrića, da u slučaju da stup od opeke bude uništen poplavom, stup od kamena mogli ostati, i izložiti ta otkrića čovječanstvu; i također ih obavijestiti da postoji još jedan stup od opeke koji su oni podigli. Ovo ostaje u zemlji Siriad do danas." (Flavius Josephus; The Works of Flavius Josephus. Translated by. William Whiston, A.M. Auburn and Buffalo. John E. Beardsley. 1895).

Komentar Williama Whistona: "O Josipovoj pogrešci ovdje, kada je uzeo Seta, Adamovog sina, za Seta ili Sesostrisa, kralja Egipta, koji je podigao ovaj stup u zemlji Siriad, vidi Esej o Starom zavjetu, Dodatak, str. 159, 160. Iako bi glavni dio ovog odnosa mogao biti istinit, i Adam bi mogao predvidjeti požar i potop, za koje cijela starina svjedoči da je drevna tradicija; dapače, Sethovo potomstvo moglo bi uklesati svoje izume u astronomiji na dva takva stupa; ipak nije vjerodostojno da su mogli preživjeti potop, koji je sve takve stupove i građevine zakopao duboko pod zemljom u sedimentu svojih voda, pogotovo jer su slični stupovi egipatskog Setha ili Sesostrisa postojali nakon potopa, u zemlju Siriad, a možda i u dane Josipa Flavija, kao što je prikazano na mjestu koje se ovdje spominje."

*Međutim, nije vjerodostojno da su ti takvi stupovi i strukture mogli preživjeti potop jer ih je potop sve zakopao duboko pod zemljom u sedimentu svojih voda, posebno slične stupove **egipatskog Setha** ili Sesostrisa nakon potopa u zemlji Siriad, i možda također u danima Josipa, kao što je prikazano u ovdje spomenutom odlomku.*

*Ako pogledamo zabilježenu povijest Grka, možemo potvrditi teoriju o podrijetlu **Setijana** (**Setovih sinova**) duž egipatske loze kulta Hyksōsa. Prema Diodoru Sikulskom (koji ga naziva Sesoosis) i uveo je kastinski sustav u Egiptu i štovanje Serapisa (Zmije). Hipolit je napisao da se njihova učenja temelje na orfičkim (ofitskim/levitskim) misterijima. Orfičari su obožavali Dioniza (koji je jednom sišao u podzemni svijet i vratio se) i Perzefonu (koja je godišnje silazila u podzemni svijet na jednu sezonu i zatim se vraćala). Ofiti koriste ritualne i ezoterične dijagrame koje je koristila ofitska sekta gnosticizma, koja je štovala zmiju iz rajskog vrta kao simbol mudrosti koju je zlonamjerni Demijurg „pokušao" sakriti od Adama i Eve. Što god ovo bilo, među ocima Crkve postoji pošten konsenzus o doktrinama koje prevladavaju među onima koji su Ofite nazivali štovateljima Zmije.*

[(44)] Danas nema sumnje da je Šem, također poznat kao Melkisedek, bio graditelj piramide, koji je, kao i njegov otac Noa, dobio upute od Boga da izgradi arku, i Mojsije sa svetohraništem i Salomon sa hramom kao prorokom u tekstu i kontekstu pokazuju da je ljudska mudrost često dar od Boga.

Naravno, potpuno je apsurdno pretpostaviti da je Noa ili bilo tko drugi zabilježio i zakopao načela poganskog idolopoklonstva prije potopa kako bi ih obnovio nakon potopa kako bi se idolopoklonstvo moglo obnoviti! S druge strane, vrlo je vjerojatno da je Kuš (Kush Hamit) bio začetnik idolopoklonstva nakon Potopa, a duhove je prizivao kao bogove i od njih primao upute da se uključi i komunicira s njima. Također možemo pretpostaviti da jedinstvena tradicija oporavka nakon potopa misterija poganske religije ima temeljnu osnovu i, uzimajući u obzir tradiciju **prvog Hermesa** ili Haefesta i **prvog Oannesa** kao glavnog učitelja idolopoklonstva, znači da štovanje bogova ili komunikacija sa zlim duhovima potječe iz pretpotopnog svijeta i oživjeli su ga tek Hamitski potomci Noe iz tradicionalnog znanja svog oca Hama.

Vidi Mojsija: *" [1] Tada GOSPOD prozbori Mojsiju govoreći: [2] »Gle, po imenu pozvah Becalela, sina Urija, sina Hurova, iz plemena Judina. [3]* ***I napunih ga Duhom Božjim, u mudrosti i u razboritosti i u znanju i u svakojakim poslovima****, [4] da smišlja nacrte za radove od zlata i srebra i mjedi; [5] i u rezbarenju kamenova za umetanje i u rezbarenju drveta, da može raditi svakojake poslove. [6] Ja mu, gle, pridodah i Oholiaba, sina Ahisamakova, iz plemena Danova;* ***i u srca sviju koji su vješti stavio sam mudrost da uzmognu napraviti sve što sam ti zapovjedio****: ..." (Izlazak 31:1-6).*

Ovdje treba napomenuti da predaje i povijesti koje se odnose na tu temu potječu iz spisa koji datiraju 2000 ili više godina nakon događaja i da dolaze od svećenika ili visoko rangiranih kasti koji su ih napisali u skladu sa svojim vjerskim uvjerenjima koja tretiraju i predstavljaju.

Postoji, međutim, među mnogima jedinstveno neprijateljstvo prema dopuštanju, tj. mogućnosti nadnaravnog u bilo čemu što se izravno tiče čovječanstva; i to ih je navelo da se opiru očitom zaključku koji se može izvući iz izjava Svetog pisma i da stoga pribjegnu slaboj i nedosljednoj hipotezi da su „sinovi Božji" bili samo pobožniji pretpotopni ljudi. Oni će prihvatiti Kristova čuda kao činjenicu iz prošlosti koja ne utječe na one koji sada žive. Mogućnost da duhovni agenti kao što su nefilski duhovi mogu komunicirati s čovječanstvom i utjecati na njih, uznemiruje njihove umove, a umovi im ne priznaju da podučavaju sveto pismo i zatvaraju oči pred dokazima.

Isto neprijateljstvo, koje se očituje u odbijanju dopuštanja mentalnog djelovanja u fenomenima spiritizma, hipnotizma, itd., i njihovom nastojanju da se takve stvari koliko god bile nelogične, objasne prirodnim uzrocima, uz pomoć ljudskog znanja i ljudskih znanosti, itekako može biti preuveličana. Drevni **saducejski duh** je taj koji se buni protiv ideje o duhovnim moćima, koje leže, izvan znanja i kontrole ljudske moći i mudrosti. Pokušaj borbe protiv ovog skeptičkog duha je beskoristan i možemo samo ukazati na svjedočanstvo Svetog pisma, onima za koje to svjedočanstvo ima veću težinu od zamornih i nelogičnih objašnjenja drugih, koji žele objasniti njegovo značenje. Odnos tih „palih" s čovječanstvom u prošlosti, i mogućnost njihova ponovnog pojavljivanja, bilo je opće uvjerenje Židova i rane kršćanske crkve. Tako su preko ovih pisaca Bel, glavni bog Babilonaca, Oziris, bog Egipćana, i Jupiter Grka i Rimljana, potpuno uklonjeni iz događaja ljudske povijesti, kao vrhovni bogovi ovih naroda i nalogodavac i arbitar događaja. Na primjer, u nedavno otkrivenom izvještaju o potopu na asirskim pločama nalazimo da je Bel, koji je bio prvi kralj u Babilonu mnogo godina nakon ovog događaja, prikazan kako uređuje okolnosti potopa kao vrhovni bog. Isto se odnosi na Ozirisa i Jupitera kada se o njima govori u odnosu na događaj iz priče. Samo u onim mitovima koji se bave poviješću samih bogova otkrivaju se njihovi pravi odnosi, iako je za gore navedene slučajeve njihov poseban odnos prema njihovim ljudskim izvornicima ponekad pogrešno postavljen. Također moramo uzeti u obzir dvostruku prirodu poganskog idolopoklonstva. Sastojao se prije svega od magije, obožavanja demona i prirode, obožavanja sunca, mjeseca i zvijezda te faličkog ili generativnog principa; i posljedično tome, autori ovog štovanja su sami bili obožavani i poistovjećeni s demonima i bogovima prirode, štovanje koje su oni sami uspostavili i poistovjetili sa suncem kao velikim ocem i zemljom kao velikom majkom. Tako su i oni poistovjećeni s precima čovječanstva, a Belus, Kronos, Saturn itd., otac bogova i ljudi, su stoga predstavljeni ne samo kao prvi vladari Babilona i Egipta, već i kao Noa, pa čak i Adam, čija se priča više-manje ispreplela s njihovom. Na isti način, Božica Majka nije bila samo Rhea, zemlja i mjesec, već i arka iz koje je čovječanstvo ponovno rođeno. Dakle, ona je bila i Eva „majka svih živih", te je stoga nazvana „Idah Mater" („Majka znanja"), tj. žena kroz koju je došlo znanje o dobru i zlu. Budući da je Eva nastala od Adama, a Kovčeg (simbol Božice) izgradio je Noa, Božica Majka se ponekad prikazuje kao kći, a također i kao žena i majka boga, kao u slučaju Ile (ILA) , koja je i kći i supruga Menua, dok kao majka navodne reinkarnacije boga, prikazana je kao njegova majka, kao i u slučaju Izide i Ozirisa.

„Demon” kao pojam u antici

Mudar čovjek kaže: “Demoni stvaraju zbrku” (prijevod teksta označen crvenim kvadratima)

Mudra izjava: “Demoni stvaraju pomutnju” nalazi se na ispisanoj kamenoj ploči koja je, prema stručnjacima, stara više od 6000 godina. Demon uzrokuje gubitak razuma. Upravo to doživljavamo kod mnogih ljudi, gubitak razuma; gubitak sposobnosti racionalnog mišljenja, tj. ne prepoznaju se uzrok i posljedica, ignoriraju se činjenice. Ljudi čak žrtvuju druge ljude kako bi se obogatili preko demona. Demoni se boje Boga. Kao što u ljudima izazivaju drhtanje i strahovit strah, tako i sami drhte pred Bogom i Njegovim pomazanikom.

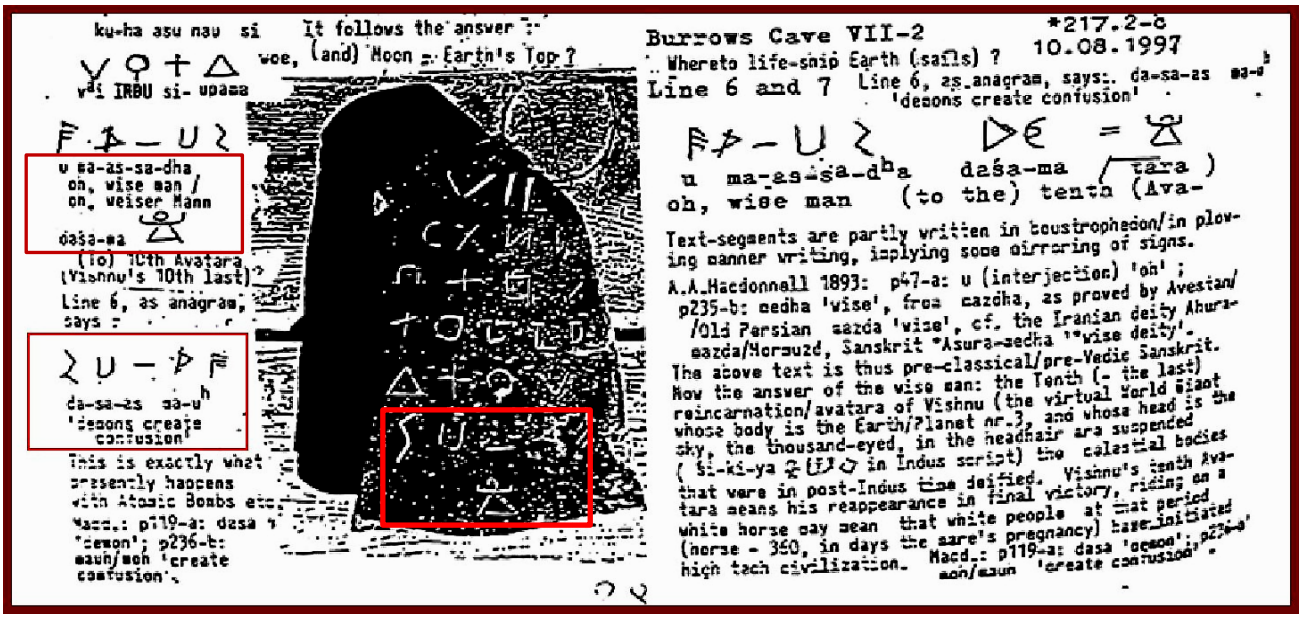

Burrows Cave (Burow Hell) nalazi se u blizini Salema, Illinois. Iznad kamena VII-2, tekst sa paleo-sanskrta, odjeljak prijevoda 217.2-c od 10. kolovoza 1997., prijevod prof. Kurta Schildmanna.

[1] Jao tebi koji pustošiš H7703, a sam nisi opustošen H7703; koji iznevjeriš, a tebe nisu iznevjerili. Kad prestaneš pustošiti H7703, bit ćeš opustošen H7703; kad prekineš s nevjerstvom, tebe će iznevjeriti. (Izaija 33:1)

Strong‘s Konkordanz H7703 שָׁדַד shadad (shaw-dad’), glagol; nositi se s nasiljem, pljačkati, pustošiti, uništavati NASB (New American Standard Bible) Prijevod+ Strong‘s: napadi, potpuno uništeno, mrtav, opustošiti, pljačkati, uništiti, uništeno, **Razarač.**

“Teško tebi, Razaraču, a ti sam nisi bio opustošen; a ti, razbojniče, ti nisi bio opljačkan! Nakon što si završio pustošenje, bit ćeš uništen; kada završiš s pljačkom, bit ćeš opljačkan.” (Usklađeno prema NASB-u)

Zapravo, veliki pokret moderne povijesti bio je zamagljivanje prisutnosti Zla na zemlji kako bi se krivo protumačilo, a uvjerilo čovječanstvo da “tolerira” zlo i “odnosi se prema zlu s više razumijevanja” ili da ga negira, ali ni pod kojim okolnostima se bilo čemu nasilno suprotstaviti. Ovo je glavna poanta onoga što je danas poznato kao liberalizam, ili poznatije kao sekularni humanizam. Javna i naizgled razumna manifestacija humanizma je da čovječanstvo, prije svega, treba služiti ljudskim interesima. Problem je u tome što se ovaj veliki humanizam može pratiti neprekinutom linijom do biblijskog “prokletstva Kanaana”, humanizam je logičan rezultat demonologije u povijesti.

Knjiga Zohar (najvažniji dokument Kabale) teži talmudskoj legendi da demoni potječu iz seksualnog sjedinjenja između ljudi i demonskih sila. Ovo otkriva vjerodostojan prikaz zašto sve okultne ceremonije govore tri stvari: droge, bajalice (izražavanje mržnje prema Bogu) i bizarne seksualne prakse. Proučavanje demonologije u povijesti otkriva odgovore na druge neobjašnjive aspekte ljudske povijesti. Vrhunci modernih dana mogu se

razumjeti samo ako njihov utjecaj pratimo izravno od najranijih zapisa antike. Ovi se zapisi odnose na preadamskog čovjeka, hibridno stvorenje čije je podrijetlo opisano u drevnim antičkim knjigama.

Henokova knjiga (koja je i sama dio ranije Noine knjige, napisane oko 161. pr. Kr.) bilježi da se Samjaza (Sotona), vođa skupine od dvije stotine anđela, spustio na brdo Karmel. Krenuli su za kćerima naroda Afara (kušitski narod s Roga Afrike, bili prvi od sadašnjih stanovnika Etiopije sišavši s gorja jugoistočne Etiopije), a zatim su ih uzeli za žene. Ovi pali anđeli, poznati kao „Red Promatrača", podučavali su svoje žene magiji. Rezultat tih veza bila je rasa divova poznata kao Nefili. Proučavanje demonologije u povijesti otkriva odgovore na druge neobjašnjive aspekte ljudske povijesti. Mučenja i ubojstva djece, opsceni rituali i masovna ubijanja nevinih u svjetskim ratovima, kao i drugim katastrofama, pojave su koje imaju malo ili nimalo veze sa svakodnevnim ljudskim životom, s obrađivanjem zemlje, podizanjem obitelji i održavanjem kulture civilizacije. Naprotiv, te vrste nedaća izravno su zadiranje u normalnu egzistenciju čovječanstva. Nadalje, oni su izraz pobune protiv Boga kao napad na Njegov narod.

Zbog svojih izvanrednih moći, demoni uvijek imaju određeni broj sljedbenika na zemlji. "Tajne" organizacije osmišljene da sakriju svoje rituale i programe od svih "autsajdera" moraju to učiniti kako bi spriječile razotkrivanje i neizbježnu kaznu. Tijekom svojih lutanja pustinjom, izraelska su plemena štovala demone i čudovišta. Obožavali su svoje mistično čudovište, Levijatana, Behemota, i također prinijeli žrtve demonu pustinje, Azazelu.

Njihova mitologija dovela je do posebne hijerarhije demona. Kralj demona je možda bio Sotona, koji je vladao svim demonima na zemlji. Također je bio poznat kao princ zla, Belial (hebrejski Be'aliah = Baal). Sljedeći u hijerarhiji demona bio je Asmodeus, kralj demona, i njegova žena Lilith, glavni demon Židova. Lilith je i danas dobro poznata kao božica zaštitnica lezbijki. Njezino ime preživjelo je u mnogim sadašnjim organizacijama, poput kćeri Lilith. Ovaj izbor vladara sugerira da je u homoseksualnim praksama uvijek postojao određeni broj demonskih poriva. Ta bi motivacija odgovarala izvornim ritualima okultizma, kao što je zanemarivanje Boga i razvijanje „neobičnog načina života".

Oni opsjednuti demonima

Strong's Konkordanz G1139 δαιμονίζομαι daimonizomenous, (ab 1142 /daímōn) Definicija: biti opsjednut demonom, upotreba: opsjednut sam, pod vlašću zlog duha ili demona.–, demoniziran, tj. doći pod vlast demona (palog anđela), biti opsjednut demonom.

Tako *Plutarh* (o daimonu Erosu) i drugi autori također govore o onima koji su bili pod kontrolom demona, „nešto poput božanskog ili daimonskog pokreta duše." **Ti ljudi se pridržavaju zablude koju su donijeli demoni**.

24 *And his fame went throughout all Syria: and they brought unto him all sick people that were taken with divers diseases and torments, and those which were possessed with* ***devils*** *G1139, and those which were* ***lunatick*** *G4583 {σεληνιάζομαι selēniazomenous}, and those that had the palsy? and he healed them. (KJV; Matej 4:24)*

24 *I glas o njemu pronese se po svoj Siriji pa su mu donijeli sve bolesnike koji su bili pritiješnjeni različitim bolestima i mukama, i opsjednute G1139 i padavičare G4583 {σεληνιάζομαι (selēniazomenous) - mjesečari, odnosno biti lud} i uzete, te ih ozdravi. (prijevod KJV; Matej 4:24)*

Krist Ješua Emanuel izgonio je demone iz ljudi; prepoznali su Ga izdaleka; znali su za nadolazeći Božji sud. Mnogi demoni (legija je rimski izraz za silu od 6000 vojnika) mogu "prebivati" u osobi (vidi Marko 5.15; Luka 8.30)

Pogani su bespomoćni protiv demona i zbog toga se pogani drže iracionalnih praznovjerja i krivovjerja. Ako ih Svevišnji "predade … nevaljanu umu da čine što ne dolikuje" (vidi Rimljanima), tj. odrekne se osobe, tada demoni mogu i hoće zaposjesti tu osobu ili njenu dušu, i mogu je opustošiti i potpuno uništiti njen život jer demoni nemaju suosjećanja za ljude. Patnja, bol, tuga, ništa od toga ih ne može ganuti. Vladajući politički krugovi nemaju ni trunke suosjećanja ni ljubavi prema narodu u njihovoj usamljenosti i bespomoćnosti, naprotiv, njihove laži i njihova okrutnost su neograničene.

19 *Ti vjeruješ da je Bog jedan? Dobro činiš! I zlodusi G1140 vjeruju, i dršću. (Jakovljeva 2:19)*

G1140 τό δαιμόνιον, -ου (to daimonion, -ou) daimonion H457 elil daimonion H1408 **gad daimonion** * H6728 tsiyyi daimonion H7700 shed daimonion H8163 sair (Thayer) G1140 τό δαιμόνιον, -ου (zum Daimonion, -ou)
Dijele velike financije i bogatstvo onim ljudima koji vrše njihovu volju - političarima, stručnjacima, itd.
1.) božanska moć, božanstvo, božanstvo
2.) duh, biće inferiorno od Boga, superiorno od ljudi
3.) zli duhovi ili glasnici i sluge đavola Etimologija: srednji rod derivacije od G1142

G1142 **ὁ δαίμων**, -ονος (ho daimōn, -onos);
1.) bog, boginja
1.a.) manje božanstvo, bilo dobro ili loše
2.) u NZ zao duh Etimologija: od **daio (dijeliti bogatstvo!)**

Korijen riječi (etimologija): Mnogo je nadnaravnih, zlih duhova, nazivaju ih i "sjene". Oni dijele bogatstvo u zamjenu za ljudske žrtve. To su: čupavo tjeme; čupavi, dlakavi; faunovi, satiri; oni su sjene; oni pustoše, uništavaju; oni su razarači, oni tlače, pljačkaju, oni uzrokuju potpunu devastaciju. Oni su nasilni, olujni, dolaze poput vjetra; oni bljuju; oni se bacaju (u ljude koje pozovu) Demoni su inferiorni Bogu, ali nadmoćniji ljudima. Demoni izazivaju strah i trepet, uzrokuju gubitak razuma a time i ludilo, i uzrokuju bolesti.

Danielovo proročanstvo opisuje posljednje, represivno, surovo svjetsko carstvo čovjeka u kojem su se pomiješali demoni i neki ljudi. Ovo tiransko svjetsko carstvo sada se razotkrilo u cijelom svom idiotizmu, svom ludilu, svojoj demonskoj iracionalnosti, svojoj aroganciji, svom licemjerju i bezakonju, svojoj krvoločnosti, svom ratnom huškanju. Trajat će sve dok se "Pravni danima" ne vrati, vidi Daniel 8.1 Demonsko-tiransko svjetsko carstvo će biti razoreno i potpuno uništeno.

Četvrto svjetsko carstvo koje je prikazano sa stopalima od željeza i gline, ali ne ostaju spojena jedno s drugim. Daniel je napisao pogl. 2 na aramejskom. Velika većina prijevoda Danielove knjige propušta razumijevanje izvornih aramejskih riječi. Istraživanje ovih pojmova pruža nam potpunije razumijevanje proročenih događaja. Nije mi poznat nijedan biblijski izvor koji povezuje Danielova proročanstva s transhumanizmom i sjedinjenjem ljudi i demona.

Vidi Danijela 2:41-43; versija KJV:
41 *And whereas thou sawest the feet and toes, part of potters' **clay** #2635, and part of **iron** #6523, H1270, the kingdom shall be divided; but there shall be in it of the strength of the **iron** #6523, H1270, forasmuch as thou sawest the **iron** #6523, H1270 **mixed** #6151, H6148 with **miry** #2917, **clay** #2635, H2636.*
43 *And whereas thou sawest **iron** #6523, H1270 **mixed** #6151, H6148 with **miry** #2917 **clay** #2917 they shall mingle themselves #6151, H6148 with the **seed** H2234 of **men** H606: but they shall not cleave one to another, even as **iron** #6523, H1270 is not **mixed** #6151, H6148 with **clay** #6151, H6148.*
Proučavanje riječi v. Dan 2:43 (**#** aramejski i **H** hebrejski):
#6523 parzel par-zel' (aramejski) koji odgovara #1270; Željezo: - Željezo. vidi H1270

#6151 'arab ar-ab' (aramejski) koji odgovara #6148; miješati:--miješati (se), miješati, vidi *H6148*

#2917 tiyn teen (aramejski) možda zamjenom za riječ koja odgovara *#2916*; Ton:--miry, vidi *H2916*
#2635 chacaph khas-af' (aramejski) iz korijena koji odgovara onom #2636; kvržica:--gline, vidi H2636

Strong'; H6523 Željezo; Korijen riječi: Strong'; H1270 - poluga, željezo, sjekira, glava. U prenesenom značenju: grubost, strogost, ugnjetavanje.

Više informacija o ***teet*** (močvaran) daje korijensku riječ ili odgovarajuću korijensku riječ:
H2017, H2016 od Strongs H2894 i Brown-Driver-Briggs Hebrew Lexicon: טִיט ṭîyṭ, teet; blato, glina, mokra zemlja 1.a.) blato 1.b.) glina (pjesničko); Etimologija: od neupotrijebljenog korijena koji znači očito biti ljepljiv ili jest ljepljiv, mljackav, tijestast, žilav, preko ideje o prljavštini koju treba pomesti ali više opisuje demona.
H6151 -'arab; pomiješano, (spajati se) s miry, močvarno, muljevito (H2917 - blato ili glina; figurativno, nesreća: glina, **prljavština**, blato).
H2635**;** חֶסַף (ḥăsaṗ) 1.) **glina**, ulomci keramike, lončarska glina
H2234 **sjeme** (**potomstvo**) **od muškarca**, aus H2232 זֶרַע zera', seh'-rah; **sjeme**; figurativno, **plod**, **potomstvo**: - **tjelesno**, **dijete**, plodno

H606 ’ĕnâš, en-awsh'; (*aramejski*) oder ’ ĕn-aš; (*aramejski*); **čovjek: - čovjek, tko god; bez obzira tko.** (Preadamiti, ali i Adamiti) odgovara H582 אֱנוֹשׁ ['ĕnôš] **smrtni** čovjek.

43 *A to što si vidio željezo pomiješano s kalnom glinom — oni (H2894) će se pomiješati (H6523)(H6151) sa sjemenom ljudskim (H2917)(H2234)(H606)(H582), ali neće prionuti jedan uz drugoga, kao što se ni željezo ne može smiješati s glinom. (Daniel 2:43)*

Tumačenje *(Daniel 2:43):*
„…vidio si da se oni *(željezni demonski tlačitelji, koji su povezani s ljepljivim glinenim posudama)*, miješaju *(seksualno)* s *(H582 ['ĕnôš] smrtni čovjek)* ljudskim sjemenom, ali ipak ne ostaju zajedno, kao što se ni željezo ne može smiješati s glinom.”

Dodatno tumačenje**: U posljednjem svjetskom carstvu, koje je tlačiteljsko, tvrdo i “gvozdeno”, pomiješat će se demoni i “neki ljudi”, ali neće ostati zajedno.**

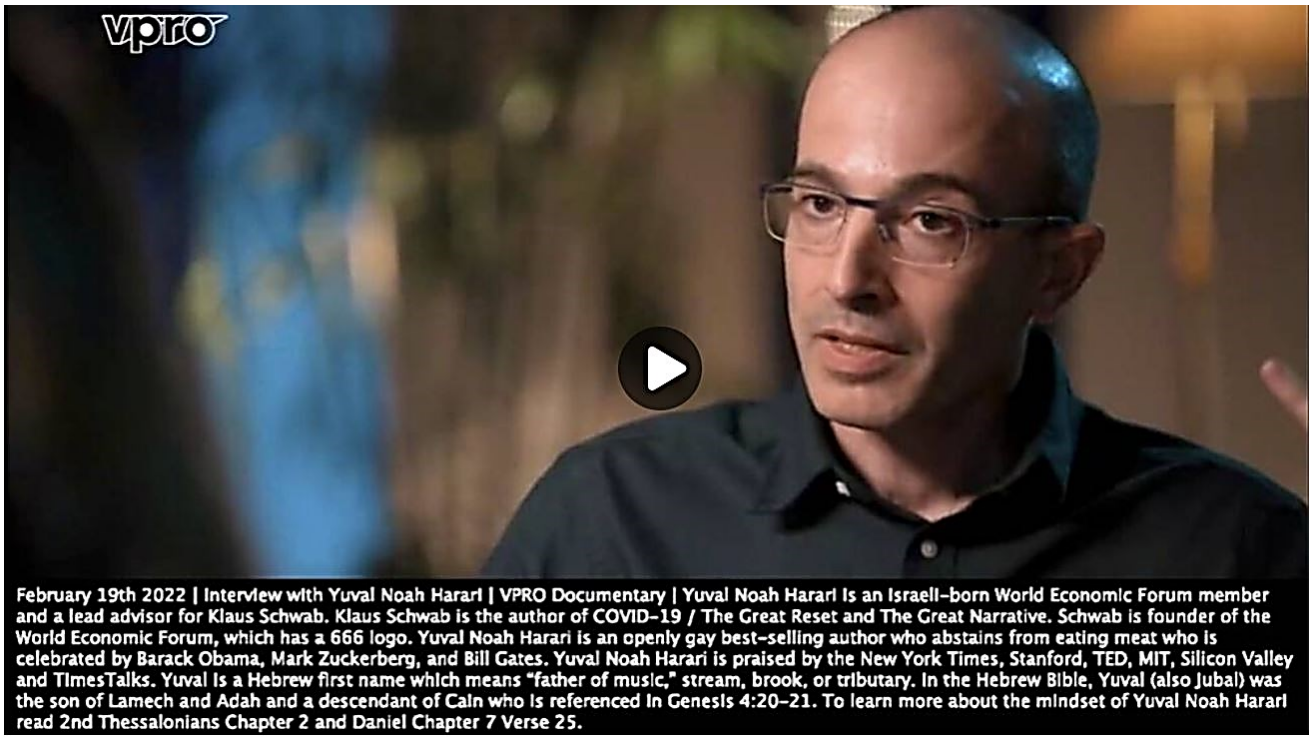

Yuval Noah Harari, rođen u Izraelu, član Svjetskog ekonomskog foruma (WEF) i viši savjetnik Klausa Schwaba, želi da svijet preuzmu „neorganski entiteti“ i „algoritmi bez emocija“, tj. ne više ljudi, već mnogo, mnogo robota kojima upravlja umjetna inteligencija (UI), koji vladaju svijetom. U intervjuu, Harari je objasnio da će u **sljedećih** nekoliko desetljeća Zemlju napučiti ili čak dominirati bića koja nisu organska, tj. koja nije stvorio Bog. - Oni ne dišu, nemaju emocija - uzbuđeno će Harari svom sugovorniku. „Potencijal umjetne inteligencije je puno, puno veći od bilo koje povijesne revolucije - to je doista biološka revolucija“, nastavio je, tvrdeći da je do sada sav život bio organski - ali to uskoro više neće biti slučaj. „Ovo je barem ideja o anorganskim oblicima života. Ovo je najveća stvar koja se dogodila na Zemlji u više od četiri milijarde godina.“

Harari vjeruje u Darwinovu evoluciju, za koju kaže da je nastala prirodnom selekcijom. Međutim, kada je riječ o umjetnoj inteligenciji (UI), postoji „inteligentni dizajn“ koji nadilazi čak i mogućnosti Svemogućeg Boga, rekao je Harari. “Ovdje imamo inteligentni dizajn – ali ne inteligentni dizajn stvaranja kako je zapisano u Bibliji, već pravi inteligentni dizajn”, rekao je Harari arogantno. „Mi dizajniramo UI, a UI će onda možda dizajnirati sljedeću generaciju UI-a, tako da je to potpuno drugačiji proces.“ *(izvornik NaturalNews.com oznake algoritama: UI, umjetna inteligencija, kolaps, kiborg, demonska vremena, algoritmi bez emocija, buduća znanost, buduća*

tehnologija, kvar, pakao, ludilo, neorganski entiteti, robotika, roboti, transhumanizam, probuđenje, Yuval Noah Harari „It's not a political revolution, it's a biological revolution."

Daniel (2:44) prorokuje „za **posljednje** vrijeme i takovih (deset) kraljevstava" da će Bog neba uspostavit kraljevstvo na zemlji koje neće nestati i stajat će zauvijek.
44 *I u dane tih kraljeva Bog nebeski podignut će kraljevstvo koje nikada neće propasti, i to kraljevstvo neće se ostaviti drugome puku; ono će satrti i uništiti sva ona kraljevstva, a sámo će stajati dovijeka.*

Daniel (7:9-12) nam to potvrđuje, s više informacija o padu „**zvijeri**" i da je Svevišnji taj koji uništava ovo monstruozno svjetsko carstvo i uspostavlja nešto bolje, kraljevstvo Isusa Mesije. Daniel 7:9-12 (negdje se prevodi kao "životinja", ali bolje je: "divlje, neobuzdano čudovište":
9 *Gledao sam sve dok prijestolja ne bijahu zbačena i Drevnik vjekova ne sjede. Odjeća mu bijaše bijela kao snijeg, a kosa na glavi njegovoj kao čista vuna. Prijestolje mu kao plamenovi ognjeni, a kotači mu kao rasplamsali oganj.* ***10*** *Ognjena je rijeka tekla i izlazila ispred njega; tisuću tisuća služilo je njemu i mirijada mirijadā stajala je pred njim. Sud zasjede i knjige se otvoriše.* ***11*** *Zbog zvuka velikih riječi što ih je govorio rog tad nastavih gledati. Gledao sam* ***sve dok zvijer ne bijaše ubijena****,* ***a tijelo joj raščinjeno i predano užarenom ognju****.* ***12*** ***A ostale zvijeri — njima se oduze vlast****, ali im život bijaše produljen za vrijeme i rok.*

Izraz demon koji se ovdje koristi, u naslovu, zahtijeva objašnjenje, jer ni akkadsi niti sumerski nemaju ekvivalentni pojam. Bića, koja se u literaturi često nazivaju demonima, u tekstovima nisu prikazana riječima ili znakovima kao takvim. No, za "demone" s imenom, poput Lamaštu ili Pazuzu, božanska odrednica može se staviti ispred imena; često se pojavljuje prije Pazuzua, ali nipošto nije obvezna. Ova naizmjenična upotreba odrednice boga već ukazuje na Pazuzuov karakter kao "srednjeg bića", „međubiće" koje stoji između bogova i ljudi. Ako se termin demon sada koristi za opisivanje takvog bića, koje nije jasno dodijeljeno niti božanskoj niti ljudskoj sferi, tako mora temeljno značenje ovog konoriranog izraza biti objašnjeno. Grčka riječ „daimon" uglavnom je podijeljena s glagolom daimai „dijeliti, razdijeliti" i objašnjena kao „dodavač, dodjeljivač, uzročnik" u smislu „dodjeljivač sudbine".

Demoni se od duhova u religiozno-znanstvenom smislu obično razlikuju po odnosu prema tijelu: dok je duh neovisan o tijelu, demon, polazeći iz svoje sfere, stupa u odnos s ljudima i na njih utječe. U tom smislu, (pali) anđeli i đavli također se klasificiraju kao demoni, ali su određeni svojim odnosom s božanstvom i na taj način se razlikuju od konvencionalnih demona. U arheološkoj upotrebi, demon znači hibridno biće sa životinjskom glavom (himera) s nogama barem u obliku čovjeka. Kontrast ovome su "čudovišta", koja su hibridna bića sa životinjskim tijelima i životinjskim glavama fantastične prirode (npr. grifoni ili zmajevi) ili životinjska tijela s ljudskim glavama kao što su sfinga (glava žene i tijelo lavice), mantikora (glava čovjeka) s lavljim tijelom i škorpionovim repom) i kentauri (ljudski torzo i konjsko tijelo).

Riječ demon dolazi od grčke riječi δαίμων daímōn. U grčkoj mitologiji ime Daimon izvorno je označavalo duh preminulog ili, obrnuto, povučeni duh preminulog (grč. σκιά skiá „**sjena**"), bestjelesne likove preminulih. Čini se da je bilo pozitivno značenje u prvom planu sve dok je legenda bila važna, u kojoj su se duše ljudi zlatnog doba nazivale *δαίμονες* daimoni, koji su predstavljali „srednju razinu između bogova i ljudi, drugu klasu niži bogovi". Rijetko korištena riječ „der Schemen" (Sjena) ima vrlo slično značenje na njemačkom za duhove i sablasne figure. Sjena je nešto što je samo nejasno, sjenovito ili slabo vidljivo, ponekad sablasna, sablasna pojava ili privid. Povezani pridjev je sjenoviti. Riječ dolazi od srednjevisokonjemačkog schem(e), koji se odnosio na sliku u sjeni i povezan je s glagolom izgledati (schemenhaft).
Rječnik podrijetla Velikog Dudena daje značenje demona kao „zlog duha, posrednog bića između Boga i čovjeka" i prati ga do grčkog δαίεσθαι daíesthai „(raz)dijeliti, podijeliti" i „biti podijeljen". Stoga je osnovno značenje demona izvedeno iz "distributera i raspodjelitelja (sudbine)". Zanimljivi su daljnji odnosi *δαίμων* daímōn - s jedne strane prema grčkoj riječi za ljude *δῆμος* dēmos kao u **demokraciji**. Sve ovo je lingvistički ili etimološki izvedeno iz indoeuropske korijenske riječi *da[i]- za „dijeliti , trgati, rezati", što je i njemačko „Teufel" i latinsko diabolus.

U ranom grčkom jeziku, daimon se često koristi kao sinonim za theós/deus i odnosi se na bića koja imaju sudbonosni utjecaj na živote ljudi. U Platonovom Simpoziju daimoni se tumače kao posrednici koji uspostavljaju kontakt između svijeta bogova i svijeta ljudi. Međutim, tek je demonologija Platonova učenika Ksenokrata iz Kalcedona (396. pr. Kr. - 314. pr. Kr.), koji je demonima pripisivao pretežno zla djela i tako oslobodio olimpijske bogove problema teodiceje, postavila temelj za ranokršćansko prevrednovanje demoni su se podijelili na potpuno negativna bića. Novi zavjet shvaća daimones isključivo kao zle duhove, gledište koje je oblikovalo jezik srednjeg vijeka i modernog doba (i također modernu upotrebu izraza) preko demona iz Vulgate. U kršćanskoj teologiji, koja se temelji na tumačenju rabinskog judaizma, čisto "zli demon" suprotstavlja se čisto "dobrom anđelu". Dok se pojam "demon" već koristio u drugoj polovici 19. stoljeća za opisivanje nekih babilonsko-asirskih stvorenja, pojam "anđeo" nikada nije zaživio u drevnim orijentalnim studijama. To se teško može pripisati nespremnosti znanstvenika iz 19. stoljeća da koriste ovaj izraz, već ukazuje na to da često miješana antropomorfna i teriomorfna ikonografija većine mezopotamskih posrednih bića nalikuje uobičajenoj kršćansko-europskoj slici demona, nego slici anđela.

Iako nekoliko znanstvenika ta bića također naziva anđelima, općenito je prevladao izraz "dobri demon". Ta se terminologija temelji na dva različita područja koja se percipiraju kao proturječna: ikonografiji (demon) i korištenju prikaza („dobar“, pozitivan) koje termin želi uskladiti. Stroga razlika između "dobrih anđela" i "loših demona" u teološkom i konvencionalnom jeziku dovodi, s jedne strane, do neodređenosti pojma "dobar demon", barem izvan drevnih orijentalnih studija, i, s jedne strane, s druge strane, nastavlja primjenjivati kršćansku razliku između dobra i zla na pretkršćansku kulturu. Stoga treba biti svjestan da oksimoron (međusobno isključivi pojmovi) “dobri demon” više odražava vrijednosti današnjih znanstvenika nego što nudi adekvatan opis mezopotamskih nalaza. Činjenica da pojam “demon” dolazi iz teološke polemike potaknula je suvremene religijske studije da se odmaknu od ovog pojma i uvedu druge pojmove kao što su “srednja bića”, “bića posrednici” ili “prelaznici granice”.

Nedostatak generičkog izraza za grčki *daimon* na drevnom Bliskom istoku, kao što je gore opisano, ne znači da je dozvoljen obrnuti zaključak, prema kojem nije bilo demona koji odgovaraju upotrebi grčkog izraza u Mesopotamiji. Uska kulturna povezanost mediteranskog područja najkasnije u 1. st. pr. Kr. pokazuje da su mezopotamske i egipatske ideje usvojili i židovski i grčki svijet. Osobito na području religioznih ideja vidljivi su utjecaji s Orijenta na mediteranski svijet 1. stoljeća pr. Kr. Koncept daimona dogodio se u Grčkoj, međutim, dvojbeno je nije li se izraz odražavao na pozadini drevnih orijentalnih ideja. Ako se pojam “demon” shvati kao posredno biće s vrlo negativnom konotacijom koje se nalazi ispod hijerarhije bogova, pojam se savršeno odnosi na pojedinačne figure u religijskoj imaginaciji drevne Mezopotamije. Osim Lamaštu, tu svakako spada i Pazuzu. Lamaštu ili Lamashtu (također Labartu; sumerski dDIM-ME, dLU.GAM.ME, dLUGAL.ME) izvorno je bila božica neba kao kći boga Anua (Adama). Nakon potopa opisanog u epu Atraḫasis, preuzela je ulogu demona u mezopotamskoj mitologiji od starobabilonskog razdoblja (2000. – 1600. pr. Kr.) nadalje, uzrokujući bolesti i smrt kako bi spriječila prenapučenost čovječanstva u božansko ime. Bila je jedan od „sedam zlih demona“.

Demonologija duhovnih parazita

Dr. Rudolf Steiner, austrijski ezoterik i antropozof pod utjecajem kršćanskog gnosticizma, od najranijeg djetinjstva iznimno senzibilan, bio je svjestan duhovnosti koju skriva materijalan svijet. Spominjao je jedno osjetilno iskustvo iz doba kad mu je bilo samo devet, tvrdeći da je tada doista prvi put osjetio stvarnost duhovnog svijeta koji postoji jednako kao i fizički. Iako se sam pridržavao vegetarijanstva, nije drugima branio uživanje mesa, ali je upozoravao na opasnosti pretjerana uzgoja mesa. Na europskoj je konferenciji o zdravstvu, održanoj u siječnju 1923. poručio da će krave, biljojedi, poludjeti budu li ih hranili mesom. Smijali su mu se tada zamišljajući krave u ludim pozama, ali danas se više ne smijemo.

Dr. Steiner je često istupio kao vizionar koji upozorava. Njegova najjasnija upozorenja o budućoj sudbini čovječanstva došla su u nizu predavanja održanih pred kraj njegova života u Dornachu, Švicarska; ova su predavanja reproducirana u knjizi „Pad duhova tame“. To je najjasnije ilustrirano u zadnja dva predavanja u nizu (13 i 14), koja su redom naslovljena Utjecaj palih duhova u svijetu i u budućnost. Steiner tvrdi da se početkom 19. stoljeća dogodila neviđena bitka koju su određeni „duhovi tame“ izgubili. Ovi duhovi su izbačeni

iz svojih nebeskih kraljevstava i bačeni na materijalniju razinu postojanja, tj. ovdje. On je izuzetno precizan o tome kada se to dogodilo: jesen 1879. Ovi novopridošli duhovi pridružili su se onima koji su već bili ovdje - onima koji postoje uz čovječanstvo i utječu na njega još od mitoloških vremena povezanih s Padom u Postanku. S obzirom na to da je potrebno vrijeme da se ti zloćudni duhovi probiju kroz ljudska društva, tek 1914. njihov se zloćudni utjecaj očitovao u ljudskom društvu u obliku Prvog svjetskog rata, katastrofalnog događaja čiji uzrok još uvijek zbunjuje sekularne povjesničare.

Nevjerojatno, ali Steiner je bio potpuno jasan o fizičkom procesu kojim će se to preuzimanje dogoditi. U svom posljednjem predavanju u Padu duhova tame, on navodi da je duhovni svijet u kojem obitavaju entiteti kao što su anđeli, demoni i arkanđeli „unutar ljudske krvi".

Mislio je to sasvim doslovno, rekavši to u ČETRNAESTOM PREDAVANJU; Dornach, 27. listopada 1917. godine:

„Ova se činjenica može izraziti i više materijalno, jer je sve materijalno slika duhovnog. Ako tražimo zaobilaznicu kojom su Arkanđeli i Anđeli vodili ljude tijekom četvrtog postatlantskog razdoblja, možemo reći: To se dogodilo ljudskom krvlju. - I zaobilaznim putem, kroz ljudsku krv, stvorena je društvena struktura koja se temeljila na srodstvu, krvnom srodstvu. U određenom smislu, prebivalište Arkanđela kao i prebivalište Anđela bilo je u krvi. Da, krv nije samo ono što kemičar analizira, već je krv i dom nadnaravnih bića."

„Anđeli tame izbačeni su iz živčanog sustava u ljudsku krv, tako da sada tutnje u ljudskoj krvi kao što sam opisao. Budući da tutnje u ljudskoj krvi, događa se sve ono što sam opisao kao učinak Angeloa koji su ostali ovdje na zemlji."

Neki ljudi kažu da je Rudolf Steiner predvidio da će se pojaviti „cjepivo" koje će biti sustav isporuke za konačni poraz čovječanstva. U svjetlu tajnih napora uloženih tijekom posljednje dvije godine da se gotovo svima ubrizga tretman za uređivanje gena, njegovo predviđanje se čini nevjerojatnim.

U tu je svrhu nagađao da bi mehanizam isporuke bio u obliku cjepiva koje se ubrizgava izravno u naša tijela *(TRINAESTO PREDAVANJE; Dornach, 27. listopada 1917.):*

„Istaknuo sam vam da će se ljudska tijela naravno razvijati na takav način da određena duhovnost može naći mjesta u njima, ali da će materijalistički osjećaj, koji će se sve više širiti kroz upute duhova tame, djelovati protiv toga i da će se protiv toga boriti materijalnim sredstvima. Rekao sam vam da će duhovi tame nadahnuti svoje domaćine, ljude u kojima će živjeti, da čak pronađu cjepivo za istjerivanje sklonosti duhovnosti iz duša u ranoj dobi fizičkim putem. Baš kao što se danas tijela cijepe protiv ovoga i onoga, tako će u budućnosti djeca biti cijepljena supstancom koja se sigurno može proizvesti tako da će ovim cijepljenjem ljudi biti imuni na „ludosti" duhovnog života za razvoj, ludosti, naravno, govoreći u materijalističkom smislu. … Ali sve to teži ka tome da se u konačnici pronađe način na koji se mogu cijepiti tijela tako da ne razviju sklonosti prema duhovnim idejama, već da vjeruju samo u osjetilnu materiju tijekom cijelog života… , tako će se cijepiti i protiv sklonosti duhovnosti."

Ovo bi „cjepivo", nastavlja on, blokiralo svaku komunikaciju iz duhovnog svijeta, što znači da nikakve poruke ili impulsi ne bi mogli proći od „duhova svjetla" čiji je cilj uvijek pomoći čovječanstvu u napretku i ispuniti naše sudbina. Cjepivo bi trajno blokiralo pozitivne impulse koji su nam nekoć bili preneseni, a umjesto toga bi nesretne žrtve mogle primati samo impulse koji im dolaze iz razornih izvora, za koje možemo zamisliti da danas mogu uključivati medije, obrazovni sustav, pa čak i uspostavljena religija. On kaže da će doći do velike zbrke i da će ahrimanske sile okrenuti ljudske misli naglavačke i iznutra prema van. **Sve što je nekada bilo dobro i razumno pokazat će se zlim i ludim**, dok će se **sve što je nekada smatrano ludim i zlim prikazati kao razumno i dobro**.

Što su duhovni paraziti?

Duhovni paraziti su demonski entiteti koji posjeduju ljudsku „posudu" za kontrolu ljudskish tijela i umova. Oni donose odluke i podižu misaoni proces čovječanstva, tjerajući ih da kompromitiraju svoj način života neprestano hraneći tijelo opsesivnim i prinudnim žudnjama. Jedan od najznačajnijih faktora opsjednuća

duhovnih parazita ljudskih posuda je kroz seks i proždrljivost. Ovi paraziti se također hrane našim seksualnim ili senzualnim energijama, također se hrane željama za slatkim, kao što su prekomjerno jedenje ili piće, također ljudskim seksualnim ovisnostima ili bilo kojom drugom ovisnošću tijela.

Funkcionalnost ljudskih krvnih žila temelji se na dvije preferencije, naime; Sveta opsjednutost i demonska opsjednutost. Što god odabrali, ljudska posuda može biti opsjednuta bilo kojim od ovih duhova da obavlja posao Oca ili đavla. Ovaj beskrajni ciklus demonske opsjednutosti svoje žrtve drži u omči, a ta opsjednutost često nije poznata žrtvi. Neki se prepuštaju neznanju, nazivajući ga blaženstvom, dok drugi poduzimaju korake potrebne za nužne veze s tim duhovima.

Osjetilna iskustva onoga što nazivamo zabavom, putem seksualne perverzije samo su početak nečijeg unutarnjeg uništenja. Posao duhova je podići i izložiti određene radnje od duhovnog do tjelesnog. Kao što Duh Sveti može sići na čovjeka i učiniti ga nadnaravnim, demon također može učiniti isto, ali na destruktivan i manipulativan način. Oni govore kroz nas, oni djeluju kroz nas. Oni se također hrane kroz nas.

Razlog zašto je netko tko je seksualni rob ili radnik, tko ne zna promijeniti i nikad ne vidi ništa loše u svom načinu života, jednostavno je zato jer su mu ti entiteti oteli tijelo. Stvorili su tu blisku vezu i hranili je toliko dugo da ih takav demon nikada ne želi napustiti. To je razlog za duhovne partnere itd.
Opet, takav pojedinac može biti svjestan ovih duhovnih problema ili ponekad toga možda i nije svjestan. Mi neznanjem otvaramo vrata tim bićima da uđu u naše posude kada se hranimo mislima i djelima niske vibracije.

Transgene hidre i paraziti, sustav biološkog oružja

Transhumanistička distopijska noćna mora, u kojoj se nalazimo, dobila je novi obrat šokantnim otkrićem *Hydra vulgaris* i PARAZITA u takozvanim „cjepivima“ protiv Covid-19.

Doktor: Hidre i paraziti u cjepivu, pretvaraju ljude u nove vrste. Emisija *Stew Petersa* objavljena 27. listopada 2021. *Dr. Ariyana Love* pridružila se „*The Stew Peters Showu*“ i iznijela slučaj da „cjepiva“ protiv COVID-a sadrže hidre i parazite te da se koriste za „pretvorbu“ ljudi u „nove vrste“. Tijekom intervjua, *Dr. Ariyana Love* molila cijepljene ljude da NE rađaju djecu.

Dr. Carrie Madej otkrila je svoje Hydra rezultate u The Stew Peter's Showu 29. rujna 2021., a nakon nje nevjerojatno otkriće *Dr. Zandre Bothe* o mikroskopskim medicinskim uređajima koji se sami sastavljaju u krvi njezinih cijepljenih pacijenata. Crvena krvna zrnca opasno su izobličena i zgrušana, što nikada prije nije vidjela u svojih 15 godina rada kao liječnica krvi, kaže ona.

Otprilike 10 dana kasnije, *Dr. Franc Zalewski* je otkrio „Stvar“ (Hydra vulgaris) također identificiran u Pfizerovim bočicama. Podigavši znanost na novu razinu, proveo je kemijsku analizu Hidre, otkrivši da kemijski spoj tog stvorenja sadrži aluminij, ugljik i brom. To znači da su hidre genetski modificirane prije ubrizgavanja u ljude. Dobri doktor pronašao je i parazite u bočicama. *Dr. Jane Ruby*, farmaceutska istraživačica, dala je važan komentar o *Dr. Peteru* u Stew Peter's Showu. *Zalewski* je otkrio i naglasio da uspavana „jaja“ hidre postaju aktivna, rastu i množe se kada su izložena grafitnoj traci i toplini.

Početkom kolovoza *Dr. Robert Young* identificirao je parazite i druge užase u četiri bočice Covid-19. Dr. Jane Ruby ponovno se pridružila *Stewu Petersu* kako bi dala ključne komentare o *Dr. Young* nalazima.

Istraživačka novinarka *Ramola D.* pružila nam je dodatne informacije od *Dr. Young* otkrivenim parazitima i objavila otkriće u listopadu.

U srpnju je *La Quinta Columna* ispitala četiri „cjepiva“; Pfizer, Moderna, AstraZeneca i Johnson & Johnson te pronašli otrovne nanometalne čestice, posebno nano-grafen oksid, u značajnim količinama, kao i nanočestice lipida i parazita *Trympanosoma cruzii* (Chagasova bolest) u serumu Pfizer-BioNTech.

Pfizerova zviždačica *Karen Kingston* pojavila se u Stew Peter's Showu u srpnju i provela nas kroz prezentaciju o tome kako je grafen oksid prisutan u svim serumima za Covid-19. Grafen oksid nije bio naveden u patentnim prijavama i namjerno je držan kao poslovna tajna jer je poznato da je toksičan za ljude.

Sve što ovdje piše temelji se na dokazima iz otvorenog koda i recenzirane literature o znanstvenim otkrićima i tehnološkom razvoju u posljednjih nekoliko desetljeća, na koje se povezuje ovaj tekst. Koliko god ova informacija zvučala uzbudljivo kao znanstvena fantastika, tehnologija je već primijenjena i ubrizgava se u vene naše djece. Možete sami pročitati studije.

Hibridizacija DNK započela je 1980. s *Nadrianom C. Seemanom*, koji je počeo graditi samosastavljene nanostrukture. Tehnologija transgeneze Hydra Vulgaris razvijena je tijekom posljednjih 30 godina. Ovo je proces prijenosa gena i organizama s jedne vrste na drugu, čime se stvara nova klonirana vrsta.

Projekt ljudskog genoma započeo je 2000. godine. Hidre se koriste u sastavljanju ljudskog genoma za utišavanje gena kod ljudi. Messenger RNA (mRNA), SPIONS (superparamagnetske nanočestice željeznog oksida), lipidne nanočestice obložene DNA koje sadrže lijekove i kemikalije, transgene hidre i paraziti dio su „operativnog sustava“ koji zaobilazi ljudski imunološki sustav. Više informacija o Moderninom „operativnom sustavu“ možete pronaći na njihovoj web stranici ovdje.

Ploče od grafen oksida koriste se za rezanje membrane vaših stanica, omogućujući programabilnim nanorobotima da dosegnu stanične jezgre kako bi isključili neželjene gene (utišavanje gena) i kodirali umjetne sekvence gena. Taj se proces naziva biohakiranje.

Prema *Dr. Robertu Martinu*, listovi grafen oksida mogu prerezati bilo koju staničnu membranu u ljudskom tijelu unutar 15 minuta od inokulacije.

DARPA (Defense Advanced Research Projects Agency) je djelomično financirala razvoj usklađivanja sekvenci proteina i genoma za genomiku među vrstama. Studije povećanja i gubitka funkcije pomoću transgenih hidra financirali su dr. Fauci i NIH (The National Institutes of Health), a razvijene su na Institutu Wuhan u Kini i na sveučilištima u SAD-u i Kini. Njihova znanstvena otkrića objavljena su 2013. godine. U Pekingu, Kina, od 26. do 28. kolovoza 2017. održana je Šesta međunarodna radionica o DNK nanotehnologiji, na kojoj su na forumu predstavljene primjene samosastavljenih DNK nanostruktura.

Himerni Spike-Protein

“Protein šiljaka” u cjepivima protiv Covid-19 o kojem svi govore naziva se lentivirus. Lentivirus sadrži kombinaciju HIV tipova 1-3, SRV-1/AIDS-a, MERS-a i SARS-a. Ovo su najsmrtonosnija biološka oružja za dobivanje funkcije ikad razvijena, zahvaljujući Faucijevom masovnom ubojstvu.

Studija Stanforda pokazuje da je *Lentivirus* „rod retrovirusa koji uzrokuju kronične i smrtonosne bolesti kod ljudi koje karakteriziraju duga razdoblja inkubacije“. Omogućuje dugotrajnu ekspresiju transgena. Najpoznatiji lentivirus je patogen ljudske imunodeficijencije koji uzrokuje AIDS. Zbog toga bilježimo pad autoimunih i neurodegenerativnih bolesti nakon cijepljenja protiv Covid-19. Ovo je inducirano stanje poznato kao PRION.

mRNA iz himernog koktela lentivirusa umeće se u DNK ljudskih stanica kroz invazivni postupak, trajno mijenjajući genom te stanice. Jednom kada uđu u citoplazmu stanice domaćina, nanoboti obloženi lipidima koriste enzim reverzne transkriptaze u lentivirusu za proizvodnju DNK iz genoma mRNA obrnutim od uobičajenog uzorka, tj. retro.

Verzija genoma Hydra 2.0

Hidre se koriste u genomici među vrstama. Oni su genetski modificirani u laboratoriju na Kijevskom sveučilištu kako bi se stvorile transgene klonske linije Hydre. Od 2006. tisuće je embrija mikroinjektirano i gotovo 200 transgenih linija uspostavljeno je u Hydra Transgenic Facility.

Morfogeneza i kontrola matičnih stanica pomoću Hydras razvijeni su za učenje ljudskih neurobioloških funkcija i praćenje stanica in vivo. Transgene Hydras omogućuju in vivo praćenje pojedinačnih matičnih stanica tijekom morfogeneze (rast tkiva i stanica).

Transgene linije Hidre stvorene su mikroinjektiranjem embrija s plazmidnom DNA iz samoreplicirajuće DNA koja se nalazi u bakterijama. To je trajna, prenosiva promjena u genetskom materijalu (DNK) koja dovodi do smanjene proizvodnje proteina. Spajanje dviju vrsta je „proces kloniranja“ koji se naziva transfekcija. Nova generacija transgenih Hidra polipa nastavlja reproducirati himerni genetski izraz u svojim potomcima.

Ovi polipi Hidra genetski modificirani sada su genetski kodirani vektori koji nose niz programiranih sintetičkih sekvenci genoma i mRNA (glasnička RNA) u svrhu transfekcije ljudi. Jednom kada uđu u ljudsko tijelo, ovi transgeni Hidra polipi služe za ponovno ožičenje i kontrolu sklopova ljudskih predaka.

Eksplozija

Tehnologija sekvenci koristi se za stvaranje novih sekvenci DNK i pronalaženje sličnih genetskih sekvenci između vrsta, izvođenje funkcija usklađivanja za genetsko spajanje u istoj vrsti i između vrsta u svrhu transkripcije. Proteini reguliraju ekspresiju gena. Ova tehnologija cilja na organele stanica jezgre koje pohranjuju genetske informacije; mitohondriji, koji proizvode kemijsku energiju; i ribosome, koji sastavljaju proteine pomoću mRNA za izradu mitohondrijskih sekvenci.

Projekt istraživanja povećanja funkcije iz 2017. iz Njemačke pokazuje kako koristiti ekstrakciju RNK i kvantitativnu lančanu reakciju polimeraze obrnute transkripcije ili obrnutu genetiku za isključivanje i uključivanje gena pomoću Hydre i CRISPR/Cas9. Genetski modificirane Hydra linije u OS-u Covid-19 najprije su kodirane himernim genskim sekvencama (lentivirus), koje su zatim kodirane u ljudske stanice pomoću tehnologije CRISPR-Cas9 i elektroporacije.

Elektrode pričvršćene na programibilne zlatne nanorobote transfektiraju ljudske stanice, utišavaju vaše urođene, Bogom dane genetske sekvence i kodiraju vaše stanice za reprodukciju sintetske genetske sekvence himernog šiljastog proteina (lentivirusa) na neodređeno vrijeme. Jednostavnije rečeno, vaše će se stanice replicirati iznova i iznova s novom genetskom sekvencom himernog patogena koji vam je ubrizgan. Isti himerni patogen financiran od strane bioterorista Anthonyja Faucija i razvijen u Wuhanu u Kini.

Jedna od smrtonosnih bakterija koja je himerično inducirana za transfekciju Hidre za implantaciju u ljude je *Escherichia coli*, koja uzrokuje oko 36% ljudskih infekcija.

Paraziti

Paraziti se također transficiraju bakterijama i koriste kao transfekcijski vektori za vezanje DNK i genetsko sekvenciranje kod ljudi. Paraziti mogu izbjeći lijekove, izbjeći imunološki sustav i regulirati gene.
Human Malaria Genome Project, razvijen na Sveučilištu Stanford, koristio je tehnologiju CRISPR i bakterijske plazmide koji se mogu brzo razmnožavati u parazitima. Transficirali su bakterijske plazmide u parazite, uništavajući brojne molekule koje kodiraju gene. U ovoj su studiji znanstvenici transficirali parazite malarije luciferazom kako bi je upotrijebili za ciljanje gena i ekspresiju transgena kod ljudi.

Toxoplasma gondii i *Plasmodium falciparum* kao i drugi paraziti također su korišteni u studijama transfekcije. Važno je znati da su razvili soj transgenih parazita otporan na klorokin nazvan Dd2 iz *Plasmodium falciparum*.

Luciferaza

Hidra polipi su također kodirani prekomjerno eksprimiranim himernim proteinom zvanim luciferaza, zelenim fluorescentnim proteinom dobivenim iz krijesnica. Transgene hidre također nose okidač luciferaze RNA da kodiraju svoje stanice genima u ljudskim stanicama i utišaju ih.
Laboratorij Holstein ispitao je represivnu aktivnost HySp5 na promotoru HyWnt3, proveo testove reportera luciferaze u ljudskim HEK293T stanicama za vezanje DNK i transplantirao Hydru u ljude prodiranjem u ljudsko tkivo.

Transgene hidre i paraziti razmnožavaju se i spajaju s ljudima tijekom transfekcije. Integrirani su u jednu od epitelnih staničnih linija s transgenima (luciferaza i lentivirus) i asimilirani u ljudskog domaćina. **Transplantacija hidra u ljude naziva se homoplastična transplantacija**, u kojoj se inducirani hidranti koriste kao „implantati“.

Epitelne stanice su linije matičnih stanica odgovorne za staničnu signalizaciju. Geni reporteri transgene Hydre razmjenjuju stanične signale unutar ljudi, slično neuronima u neuronskoj mreži. Stanična signalizacija transgene Hydre sintetizirana je s signalizacijom ljudskih stanica u procesu koji se naziva kateninska signalizacija, a koji je induciran mutacijama gena kod ljudi putem regulacije (stanični odgovor) na plazmide koji ekspresiraju aktivatore u Hydri (HySp5–2992:Luc); također se naziva transfekcija.

Transgene hidre i paraziti uzrokuju da ljudi generiraju novi elektrokemijski signal prostornim organiziranjem enzima za stvaranje programibilnog enzimskog redoks kaskadnog puta koji mijenja predvidljivu generaciju

elektrokemijskih signala kod ljudi. Novouspostavljene sintetičke genske sekvence sada dijele transgene hidre, paraziti i novo hibridizirani ljudi.
Zapravo, biotehnološki kimerični operativni sustav gradi novu neuronsku mrežu kod ljudi i umjetni mozak preusmjeravanjem endogenih živčanih matičnih stanica. Moždani implantati mogu izbrisati sjećanja i ugraditi nova, umjetna sjećanja, dok grafen oksid može „**čuti vaš mozak kako šapuće**".

Tim znanstvenika s UC Davis i Sveučilišta Rice pohvalio se još u srpnju da su manipulirali živčanim sustavom Hydra vulgaris i ljudi kako bi „izgradili novi mozak od nule" za kontrolu neuralnih putova i ljudskog ponašanja. Ova je tehnologija razvijena tijekom posljednjeg desetljeća u sklopu Projekta ljudskog mozga.

Vodeći projekt Europske unije o grafenu vrijedan 1,5 milijardi eura razvio je implantate na bazi grafena za „buduća sučelja mozak-računalo". Moram se zapitati sadrže li „implantati" o kojima govore transgene Hidre? Grafenski implantati mogu bilježiti električnu aktivnost u mozgu na iznimno niskim frekvencijama i na velikim područjima, „otključavajući obilje informacija koje se nalaze ispod 0,1 Hz."

Ruska inicijativa pod nazivom 2045 želi koristiti neuronska sučelja za "poboljšanje samih ljudi" jer je čovječanstvo "na rubu potpunog gubitka konceptualnih smjernica nužnih za daljnju evoluciju". Ovo pokazuje antiljudski način razmišljanja eugeničara koji žele klonirati cijelo čovječanstvo.

Fluorescentne hidre (luciferaza) također su testirane s vanjskim primijenjenim električnim poljima da se vidi koliko napona mogu izdržati kako bi se „olakšala buduća upotreba električnih polja kao eksperimentalnog sredstva redistribucije unutarstaničnih komponenti u tkivima u razvoju." Pretpostavljam da je ovo bilo testiranje Hidrine sposobnosti da preživi frekvenciju 5G?"

Dr. Rudolf Steiner u svom ČETRNAESTOM PREDAVANJU; Dornach, 28. listopada 1917. godine kaže: „U šestom postatlantskom kulturnom razdoblju, ljudska će plodnost postupno presušiti u mjeri u kojoj je stimulirana silama svjetlosti. I mračne sile će morati intervenirati kako bi stvari krenule malo dalje. Znamo da je šesto postatlantsko kulturno razdoblje imalo svoje korijene u istočnoj Europi. Europski Istok će razviti jake sklonosti da ne dopusti ljudskoj reprodukciji, fizičkoj reprodukciji, da ode dalje od šestog kulturnog razdoblja, nego da naknadno transformira Zemlju u više duhovno, više psihološko postojanje. - Drugi će impulsi doći iz Amerike za sedmo postatlantsko kulturno razdoblje, u kojem će impulsi odbačenih Angeloa voditi generaciju."

„Ali što to znači da su moći zmaja, ove ahrimanske vojske, sada došle u kraljevstva ljudi, takoreći s neba na zemlju? Gubitak ove bitke znači da ih se više ne može naći, biblijski govoreći, na nebu. Zato se nalaze u ljudskoj sferi, a to znači: kraj sedamdesetih [19. stoljeća] bio je prije svega vrijeme u kojem su ljudske duše zahvatile ahrimanske porive s obzirom na određene spoznajne moći. Budući da su ti ahrimanski impulsi prije mogli djelovati u duhovnim područjima, ostavljali su ljude više na miru; Budući da su bili zbačeni s duhovnih područja, došli su preko ljudi. I ako se zapitamo: Što je tada zapravo dolazilo u ljude iz duhovnih područja osim ahrimanskih moći? - to je samo osobno obojen, pazite, osobno obojen ahrimanski, materijalistički pogled na svijet. … Sve ovisi o ovome: Osvajamo djelić ljudske slobode - ove Ahrimanove vojske su se pokrenule u nama - osvajamo djelić ljudske slobode, ali toga moramo biti svjesni. U određenom smislu, ne moramo dopustiti da ahrimanske moći imaju prednost nad nama, ne moramo se zaljubiti u te ahrimanske moći. **Ovo je veoma važno**. Ova opasnost svakako postoji. Postoji opasnost da ljudi ostanu u materijalizmu, drže se materijalističko-arhimanističkog načina razmišljanja i ponesu taj ahrimanski način razmišljanja u vremena kada je zapravo suđeno da bude prevladan. Tada bi oni ljudi koji se nisu htjeli odvratiti od ahrimansko-materijalističkog načina razmišljanja, nego su željeli ostati pri njemu, ušli u savez na zemlji sa svime što je na sličan način nastalo Mihaelovom pobjedom nad zmajem. To znači da se ne bi povezivali s duhovnim napretkom zemaljske evolucije, već s materijalnim napretkom. U određenom razdoblju šestog postatlantskog razdoblja samo bi uživali u životu u onome što bi tada nastalo od bacila, od malih mikroskopskih neprijatelja ljudi." *(DEVETO PREDAVANJE; Dornach, 14. listopada 1917.)*

Mislim da bismo na osnovi ovih riječi R. Steinera mogli shvatiti revolucionarna zbivanja u 19. i 20. stoljeća, minule svjetske ratove pa sve do današnjeg „novog normalnog" kao uvod u „veliki reset".

Pazuzu kralj demona vjetra

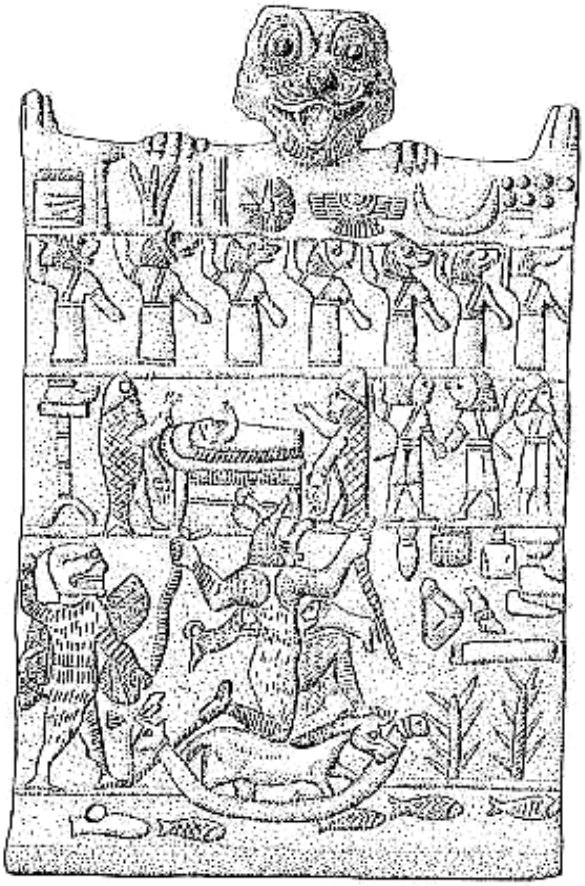

Od početka znanstvenog proučavanja drevnog Bliskog istoka, nikada nije bilo sumnje da se kod prikaze Pazuzua radi o jednom demonu. Prepoznatljiva ikonografija kipića i glava sa širom otvorenom psećom njuškom, rogovi omotani oko gole lubanje i velike oči koje se čine tamnim zbog izbočenih obrva morale su kršćanskom europskom gledatelju ostaviti dojam da je ovdje prikazano nešto istinski zlo i đavolsko. Opisi u ranoj istraživačkoj literaturi također pokazuju u tom smjeru i kreću se od “strašnog demona” i “čudovišta” do karakterizacije kao “đavolje glave”. Pazuzuova ikonografija odgovarala je tradicionalnoj ideji vraga iz srednjeg vijeka, a njegovo tumačenje kao "sotonskog" bića činilo se tim opravdanijim jer se obično koristio zajedno s đavlom kao prikaz asirskog podzemlja ili čak Lamaštu amuletu, koji je protumačen kao asirski “pakao”.

Nerazumijevanje natpisa na prikazima Pazuzua, koji su samo dopuštali tobožnju identifikaciju kao demona „jugozapadnog vjetra“, rezultiralo je vrlo nejasnom slikom demonovih zadataka i njegovih prikaza „sjedišta u životu“. Pazuzuova gotovo klasična demonska ikonografija i nedovoljno shvaćeni natpisi predodredili su njegovu primjenjivost kao prikaza "zla" svoje vrste u kršćanskoj sredini. Tijekom daljnjih istraživanja ubrzo je postalo jasno da amuleti Lamaštu ni na koji način ne predstavljaju babilonsko-asirsko podzemlje te da je Pazuzuov lik na ili iznad ovih amuleta usmjeren protiv demona Lamaštu.

Ova uloga „protudemona“ koji služi kao zaštita od drugih demona dovela je do pitanja je li Pazuzu „dobar“ ili „zao“ demon i zašto radi protiv Lamaštu. O brojnim drugim aspektima Pazuzua do sada se nije dovoljno raspravljalo; To uključuje teško protumačive bajalice koje opisuju rad demona, problematičnu identifikaciju vjetra kojeg utjelovljuje Pazuzu i iznenadnu pojavu Pazuzua u 1. stoljeću pr. Krista.

Iako je o Pazuzuu napisano nekoliko članaka, otvorena pitanja i činjenica da arheološka i filološka građa o ovom demonu još nisu zajedno vrednovane, čine monografsku obradu Pazuzua opravdanom.

Dvije komponente Pazuzuove prirode integrirane su kroz mitologiju bajalica koje služe da ožive njegovu sliku. Tamo je prikazan kao zastrašujući, ali u biti dobronamjeran putnik (demon vjetra) koji traži gostoprimstvo ljudi, a zauzvrat štiti njihove domove od nepozvanih posjetitelja (apotropejski kućni duh). U bajanju napisanom na prikazima njegove glave, Pazuzu se identificira: „Ja sam Pazuzu, sin Ḫanpuov, kralj nad zlim demonima vjetra (lilû) [(45)].“ Ovaj uvod osigurava njegov ulazak u kuću njegovog ljudskog domaćina i istovremeno ga legitimizira protiv njegovih neposlušnih podanika, bijesnih vjetrova. Kada naiđe na nekog od njih kako se skriva u kući, on ga podsjeti: „Ja, koji zlo tjeram i sudbinu ostavljam, [u kuću] ulazim, neka glavobolja i nered ne prilaze i ne smetaju.“

U srcu, međutim, Pazuzu ostaje demon vjetra, a bajalice ga metaforama transformiraju u kućnog duha. Ovo jasno pokazuje varijantu prethodne bajalice:

Ja sam Pazuzu, sin Ḫanpua, kralja zlih demona vjetra (lilû),
Popeo sam se na moćnu planinu koja se tresla,
a (zli) vjetrovi na koje sam tamo naišao bili su zapadni.
Jednom po jednom sam im slomio krila.

Ne treba puno mašte da se shvati da je „silna planina koja se tresla“ trudnički trbuh trudnice na koji s ogrlice gleda Pazuzuina glava, a vjetrovi koji tamo pušu opasnosti su koje prijete njoj i njezinom djetetu, posebno Lamaštu. Stoga se iz njegove prirode i uporabe može zaključiti da je Pazuzu izvorno demon vjetra prilagođen za domaću uporabu kroz mitološke metafore.

(45) *Lilith, sumerski ^{DINGIR}LIL.du/LIL.LU, babilonski Lilītu, hebreiski lilith לִילִית, arameiski lilithā. U mezopotamskim izvorima Lilit (akadski lilītu) obično se spominje zajedno sa ženskim (w)ardat lilî ("sluškinja vjetra", "vjetrova nevjesta") i muškim lilû. Međutim, dva ženska demona ne mogu se uvijek jasno razlikovati. Sva tri predstavljaju opasnost od bolesti i smrti. U nekim židovskim folklorima, kao što je Abeceda Siraha (c. 700-1000 AD), Lilith se pojavljuje kao Adamova prva žena, koja je stvorena u isto vrijeme i od iste gline kao i Adam.[a] Legenda o Lilith razvila se opsežno tijekom srednjeg vijeka, u tradiciji Aggade, Zohara i židovskog misticizma. Na primjer, u spisima Isaaca ben Jacoba ha-Cohena iz 13. stoljeća, Lilith je napustila Adama nakon što mu je odbila postati podređena, a zatim se nije htjela vratiti u Edenski vrt nakon što se spojila s arhanđelom Samaelom.*

Sinovi Božji za razliku od sinova i kćeri ljudskih

Da bismo definirali "sinove Božje", moramo usporediti Sveto pismo. Pojam "sinovi Božji" definiran je za nas dva puta u knjizi o Jobu. Prvo čitamo u Jobu 1:6: *„I dogodi se da jednoga dana **sinovi Božji** dođoše da stanu pred GOSPODA, a među njima dođe i Sotona."*

*Drugo čitamo u Jobu 38:4-7: "Gdje si bio kad sam polagao temelje zemlji? izjasni se, ako razumiješ. Tko mu je izmjerio, ako znaš? Ili tko je na njega zategao uže? Na čemu su njegovi temelji pričvršćeni? ili tko mu je postavio kamen temeljac; Kad su zvijezde jutarnje zajedno pjevale i svi **sinovi Božji** klicali od radosti?"*

Ovo je izvrstan primjer kako možemo dopustiti Bibliji da sama sebe definira za nas. Usporedba Svetog pisma sa Svetim pismom daje nam jasno razumijevanje tko su ti „sinovi Božji". Oni su anđeli. Znamo dvije glavne stvari koje to podržavaju. Prvo su se predstavili pred Gospodinom. Drugo, bili su prisutni pri stvaranju svijeta. Ovo može značiti samo anđele. Ne precizira njihov položaj kod Boga, bio dobar ili loš, samo ono što oni jesu.

U Postanku 6:4 događa se nešto dramatično, što će trajno obilježiti "one dane", a i "kasnija" vremena:

*[4] U one dane, a i kasnije, bijahu na zemlji divovi (ispravno: nefili tj. **nasilnici** ili **pali**), kad su **sinovi Božji** prilazili **kćerima ljudskim** a one im rađale djecu. To su oni silni ljudi, od starine na glasu.*

Izvorno prevedena riječ „**divovi**" ne znači divovi, već (H5303) נְפִלִים (nəp̄îlîm) „**Nefili**", što znači griješka, tj. nasilnik, tiranin i „**pali**", iako je kasnije postao izraz za izražavanje divova, jer je rezultat tih brakova bila divovska rasa bića: „U one dane, a i kasnije, bijahu na zemlji divovi (i prije potopa), kad su sinovi Božji „(anđeli)" prilazili kćerima ljudskim a one im rađale djecu. To su oni silni ljudi, od starine na glasu (a također i poslije)."

Rezultat ove zajednice čovječanstva s bićima za koja se kaže da su "veća i moćnija" bila je mješovita rasa palih anđela i ljudi, a ta je rasa bila ogromnog rasta i snage i potpuno nepopravljivo zla. Različite rase ovih divova spominju se u Svetom pismu kao postojeće među narodima Kanaana. U Novom zavjetu se ne primjenjuje u duhovnom smislu na one koji su duhovno rođeni ili nanovo rođeni od Boga, ali u tom smislu nije bio poznat u Starom zavjetu. Nadalje se, za Nimroda kaže da je bio div, a u Septuaginti se naziva „Nimrod div". Tako i Nin, „Asirski Herkules", također je prikazan kao veliki lovac koji golom snagom pobjeđuje lava i bika. Ovog Herkula Barker također poistovjećuje s Dayyadom lovcem. *Ciceron* poistovjećuje Herkula s Belom, koji kaže da je Herkul Belus najstariji Herkul. No jasno je da je gospodin *Smith* u pravu i da je legenda romansa koja se temelji na priči o velikom kralju i lovcu na divove Nimrodu, koji je kasnije deificiran i na kraju pretvoren u boga sunca i vatre kod Babilonaca. To je priča o zemaljskom heroju pretvorenog u boga, a ne priča o bogu pretvorenog u heroja.

Odnos ovih „palih" s čovječanstvom u prošlosti i mogućnost njihova ponovnog pojavljivanja bilo je opće uvjerenje Židova i rane kršćanske crkve. *Josip Flavije* kaže da je „ovo neosporna činjenica", a *Augustin* govori o ludosti sumnjanja u to. Bilo je to uvriježeno vjerovanje na cijelom istoku, a Perzijanci kažu da je „Jemšid" oženio kćer deva, tj. demona. Sada se „Jemshid" ili „ Đemšid" naziva četvrtim iranskim kraljem, a drevni Iran se protezao od Kavkaza do Inda, uključujući dolinu Shinar, to jest, sastojao se od carstva koje je osvojio Nimrod, koji je bio treći nakon Noe.

Perzijski izvještaj navodi da je Đemšidov otac utemeljio gradove Babilon i Ninivu, što odgovara različitim zapisima o dinastijama Asirskog Carstva. Oni su gotovo uvijek stavljali Belusa ili Kuša kao prvog kralja, a Nina ili Nimroda kao nasljednika. Zendavesta (Zend-Avesta, Zoroasterova živa riječ) kaže da je „ Đemšid, taj divni kralj Irana, sagradio mjesto goleme veličine u obliku kvadrata, a unutar njega kulu ili dvorac, a također je bila i upadljiva palača." Ovo je jasno Babilon, početak Nimrodovog kraljevstva, što pokazuje da je Jemshid ili Džemšid ovih tradicija bio Nimrod. U arapskim predajama, čini se da je Jemshid bio Kush, ali povijest i kasnija mitologija dvaju deificiranih kraljeva toliko su isprepletene da se jedan stalno brka s drugim. Ponovno se spominje ova tradicija o vjenčanju Kusha ili Nimroda s kćeri demona, a ovdje je citiran izvještaj o sjedinjenju čovječanstva s demonima, koje se, kao što ćemo vidjeti i implicirano u Postanku 6, dogodilo nakon potopa i prije ovog događaja.

*„ [1] I dogodi se, kad se ljudi počeše množiti po površju zemaljskome i kćeri im se porađale, [2] da se **sinovi Božji** zagledaše u **kćeri ljudske** — ta bijahu one pristale — te ih uzimahu sebi za žene, kako su koju izabrali. [3] Tada GOSPOD reče: »Neće se moj duh dovijeka parbiti s čovjekom, ipak je on tijelo; pa neka bude dana njegovih stotinu i dvadeset godina.« [4] U one dane, a i kasnije, bijahu na zemlji divovi, kad su sinovi Božji prilazili kćerima ljudskim a one im rađale djecu. To su oni silni ljudi, od starine na glasu. [5] I vidje GOSPOD da je velika zloća čovjekova na zemlji, i svaki naum mislī srca njegova vazda je samo zloća“ (Postanak 6:1-6)*

Po bezbožničkim djelima, čini se, su također **al Aribah**, drevni kušitski stanovnici Arabije, bili iste rase kao i drevni Akađani (narodi Sargonovog Akada). Članovi plemena, zvani **Aditi**, formirali su naprednu naciju sve dok nisu uništeni u snažnoj oluji. Prema islamskoj tradiciji, oluja je došla nakon što su odbacili učenja monoteističkog proroka po imenu Hud. Ovi drevni Kushiti (Kušiti) s Arapskog poluotoka izvorno su se sastojali od dvanaest plemena - Ad, Thamoud (vjerojatno tako nazvano po Thamusu ili Tammuzu), Tasm, Djadis, Amlik (Amalek), Oumayim, Abil, Djourhoum, Wabar, Jasm, Antem i Hashem. Drugi izvještaj govori o ovim Aditima kao vrlo moćnim, da su bili divovi, i da je njihov kralj, Sheddad Ben Ad (sin Adov), vladao cijelim svijetom. To je točno u skladu s karakterom Nimroda, koji je i sam bio div. “Ove tradicije,” kaže profesor *Baldwin*, “koje svi muhamedanski pisci o Arabiji navode kao autentične, predstavljaju Adite, Tamoudite i njihove suvremenike kao poduzetne, bogate i moćne; sa zemlje pod prokletstvom neba zbog njihovog ponosa i oholog idolopoklonstva.“ Iz ovoga se čini da su **Amalečani**, koji su zauzeli zemlje na krajnjem sjeveru Arabije i jugu Palestine, pripadali ovoj rasi. Prema arapskoj tradiciji, otac ove drevne rase bio je kralj po imenu „Ad“ [(46)], koji je sagradio veliki grad koji je postao bogat i moćan, ali je uništen zbog nevjerničke pokvarenosti naroda. „Star kao Ad“ izraz je korišten u Arabiji za daleku antiku, što znači da je on bio prvi od rase i vjerojatno sam Kush. Također se može primijetiti da je Ad akadska riječ koja znači „otac“ znači što bi točno bilo ime koje je dano praocu ovih Kušita, i dalje ih teži identificirati s Akađanima.

Prethodno spomenuta perzijska predaja, koja govori o Đemšidovom braku sa sestrom ili kćeri palog (Nefila) ili demona (koju bismo valjda trebali shvatiti kao ženu Nefil), kaže da su iz tog braka iznikle „crne i bezbožne rase“. Podrijetlo crne boje kušitske (Kushite) ili etiopske rase dugo je bilo izvor nagađanja.

Ljudi mogu postati vrlo tamni kroz generacije izložene tropskom suncu, ali Hindusi u Indiji, koji su vjerojatno živjeli prije tri ili četiri tisuće godina, nisu samo crnci, već njihova tamna boja ima površan karakter u usporedbi s onom crnaca i blijedi do neke mjere, čak i tijekom života u hladnijoj klimi, dok su žene izrazito bjelje od muškaraca.

To nije slučaj s crnačkim rasama i na njihovu boju ne utječe klima, kao što pokazuje Sveto pismo: „Može li Etiopljanin promijeniti kožu?“ (Jeremija 13:23). Neki Hindusi iz niže kaste nedvojbeno su crnci, ali to se lako može objasniti njihovim brakom s bivšim kušitskim stanovnicima. Nadalje, klima ne može objasniti činjenicu da su Etiopljanin ili Kuš i njegovi potomci od početka bili crnci, iako su živjeli u istim zemljama i pod potpuno istim uvjetima kao i ostali Noini potomci. Zapravo, tradicija Hindusa je da su se bogovi (tj. Daimonia) prvo utjelovili i razgovarali s ljudima te su ih poučavali umjetnosti i znanosti i prirodi mjesta na koje su trebali otići nakon zemaljskog probnog razdoblja. Dakle, Nefili su bili duhovi zla, baš kao i Daimoni, čiji je princ bio Sotona, i koji su bili pravi bogovi pogana, bića koja su odgovarala na njihove zazive. Zatim, ako bi neke od njih imale odnos s kćerima ljudskim, ne bi propustile podučiti ljude načinima komuniciranja s njima.

[(46)] ʿĀd (arapski: ʿĀd) je drevno pleme koje se često spominje u Kuranu. Članovi plemena, zvani ‚Āditi, formirali su naprednu naciju sve dok nisu uništeni u snažnoj oluji. Prema islamskoj tradiciji, oluja je došla nakon što su odbacili učenja monoteističkog proroka po imenu Hud. ʿĀd se smatra jednim od izvornih arapskih plemena, “Izgubljenih Arapa”. U religijskim pričama, Hud i pleme ʿĀd bili su povezani s legendarnim kraljem istog imena po imenu ʿAd. Među spekulacijama zapadnih znanstvenika iz 19. stoljeća bilo je poistovjećivanje ʿĀd s poznatijim Iyādom ili s plemenom koje je navodno spominjao Ptolomej, Oadite. Kur‘an spominje da je njihova lokacija bila u al-ʾAḥqāfu („pješčane ravnice“ ili „vjetrom savijena pješčana brda“), koji se nalazi u današnjem Jemenu i često se misli da je u južnoj Arabiji. Kur‘an ih također povezuje s izrazom „Iram stupova“, pa se ovo ponekad vidi kao mjesto gdje su ʿĀd živjeli - iako je to možda bio naziv regije ili naroda. Prema Andrewu Rippinu, “Neke su moderne spekulacije povezale Iram, a time i ʿĀd, s pokopanim gradom koji se naziva Ubar (Wabār), koji se nalazi u Shisuru, Oman, zbog stupova pronađenih na tom mjestu.

Dakle, kaže se da su ti „pali“ (Nefili) bili „na zemlji u one dane“, što jasno implicira da je njihova prisutnost tamo bila nenormalna i da nisu bili ljudi, ali ništa se ne kaže u Svetom pismu o njihovom stvarnom izgledu i vrlo je malo vjerojatno da su imali moć uzeti oblik ljudskog bića stvorenog na sliku Božju i živjeti među ljudima kao ljudska bića. U suvremenom spiritualizmu poznato je da duhovi poprimaju oblik rođaka ili prijatelja osobe koju zazivaju, ali to je privremeno i prolazno te čak i tada ovisi o određenim posebnim i iznimnim uvjetima. Da su Nefili doista živjeli među ljudima kao ljudi i bili poznati pod određenim imenima i karakteristikama, možemo biti sigurni da bi ih idolopoklonici obožavali pod tim imenima i karakteristikama kao svoje glavne bogove, dok bi Chrysaor (Adam), koji je bio obožavan nakon njegove smrti, očito je bio prvi od poganskih bogova.

S druge strane, iz toga ne slijedi da nisu mogli poprimiti materijalni oblik kako bi komunicirali s ljudima. Tko je bio Oannes, a tko su bili drugi Annedoti? Trebamo li odbaciti tradiciju koju je prenio Berosus kao neutemeljenu bajku? Ako je tako, basna je djetinjasta i bespredmetna, vrijedna samo dječje mašte; a to, kao što ćemo vidjeti, nije karakter općenitosti poganskih mitova, osim ako ih je mašta Grka prekrila bajkama, koji nisu razumjeli njihovo pravo značenje. Sada Berosus govori o Oannesu i Annedotima kao o „demonima“, što je samo drugo ime za poganske bogove, i nalazimo da je Oannes zapravo štovan stoljećima kao jedan od glavnih bogova poganstva pod svojim imenom, Oannes, ili kao Dagon, bog riba. Ako bi Sotona uzeo oblik zmije kako bi razgovarao s čovjekom i preobratio ga iz njegove vjernosti Bogu, preuzimanje oblika, poput Oannesovog, od strane njegovih anđela, Nefila, za sličnu svrhu ne bi bilo neobično.

Netko bi se mogao zapitati zašto su Nefili trebali uzeti te oblike i zašto je Sotona uzeo oblik zmije umjesto čovjeka, mogli bismo pretpostaviti da bi u ljudskom obliku njegovi argumenti mogli biti puno lakše za čuti? U oba slučaja, usvojene forme daju priči dojam fabule i grotesknosti, što mnogima čini da utječe na vjerodostojnost priče. Ali možda postoji duboki razlog za usvajanje ovih oblika, koji proizlazi iz prirode stvari; i ako je tako, aspekt bajke i nestvarnosti je eliminiran i Berosova tradicija se slaže s onim što očekujemo od izjava Svetog pisma. Ukratko, mogli bismo zamisliti da su u dobima prije Potopa, kada su se pali anđeli udružili s ljudima i kada je rođena rasa demona, neki od Nefila, ili možda sam Sotona, uzeli oblike (mjenjači oblika) kako ih Berosus opisuje kako bi zavarali čovječanstvo i dao ljudima spoznaju zla.

Za Sotonu se kaže da je onaj koji zavodi cijeli svijet (Otkrivenje 12:9), a poglavar ovog Annedotija, koji je nakon dugo vremena štovan kao Oannes, možda je i sam Sotona.

Sveto pismo kaže da su bogovi pogana bili đavoli (demoni), a vidjet ćemo da su i Chrysaor (epitet raznih bogova i heroja) i ostali ljudski izvornici poganskih bogova vjerojatno bili nefilskog podrijetla. Primijećeno je da se snošaj palih anđela i žena navodno nije dogodio samo prije potopa, nego i „poslije“ ili kasnije, a ti „sinovi su rođeni onima koji su bili moćni ljudi iz davnina, ljudi od ugleda“.

U skladu s ovim čitamo o određenim čudnim rasama divova u Palestini, Rephaimima, Enimima, Anakimima i Zuzimima, za koje je autor članka o „Divovima“ u *Smithovom rječniku Biblije* rekao: „Oni nisu bili Kanaanci“ budući da se ne spominju se u genealogijama u Postanku 10:15-19. Taj bi izostanak bio neshvatljiv da su oni bili potomci Kanaana po muškoj liniji, ali ne bi bilo ako su rezultat snošaja sinova Božjih sa ženama Kanaana. Time bi se objasnila njihova divovska veličina tijela i snaga, kao i postojanje cijelih rasa takvih divova, ne mogu se objasniti drugim razlogom.

Riječ „Refaim“ pojavljuje se na dva druga mjesta u Svetom pismu, na jednom od njih se kaže da put žene, koja „napušta vođu svoje mladosti i zaboravlja zavjet svoga Boga“, „teži prema Refaimu“ i u drugo da „čovjek koji skrene s puta razuma treba boraviti u Refaimskoj crkvi.“ U AV (AV = Autorizirana verzija. 1611 = godina u kojoj je AV KJV izvorno objavljen. Autorizirana verzija je od tada poznata kao Verzija kralja Jamesa.) riječ “Rephaim” je prevedena kao “mrtvi,” što nedvojbeno prenosi opće značenje prema kojem su takve osobe duhovno mrtve, tj. odvojene ili otuđene od Boga; ali posebna uporaba riječi „Rephaim“ u ovim odlomcima implicira da je Rephaimovo stanje bilo stanje neosporivog zla, ili stanje beznadne duhovne smrti, koja po prirodi nije ljudska, koliko god zli na načine bili.

Stoga se čini da je stanje palih anđela nepovratno, tako je i stanje Refaima i ljudi koji su se s njima udružili. Ovo također može objasniti naredbe dane Izraelcima da ih potpuno unište, jer su oni sami potpuno zli i izvor su neizrecivog zla za ostatak čovječanstva. Ako je Kush znao, iz pretpotopne tradicije ili drugih izvora, kako uspostaviti snošaj s duhovnim svijetom, mogli bismo biti sigurni da ne bi zanemario metodu pozivanja na njihovo društvo preko žena i da to doista igra istaknutu ulogu i značajku nesvetog umijeća poganstva, i ako je to slučaj, to bi u potpunosti objasnilo postojanje golemih rasa iz Kanaana. To snažno potvrđuje *Herodotov* opis Belove kule u Babilonu.

Na vrhu kule bio je Belusov hram, koji je sadržavao „prekrasan ležaj i stol od zlata." „Nijedan smrtnik", kaže on, „ondje ne provodi noć osim žene koju je Bog izabrao iz cijeloga naroda." Dodaje da svećenik „tvrdi da sam bog dolazi u hram i zavaljuje se na krevet na isti način kao što Egipćani kažu da se događa u hramu u Tebi u Egiptu, jer tamo također leži žena u hramu tebanskog Jupitera i za obje se kaže da nemaju snošaj s muškarcima. On također kaže da svećenica proročišta u Patersu u Likiji „drži jezik za zubima i provodi noć u hramu s bogom. „To pokazuje da su i u Babilonu i u Egiptu, dva velika središta poganstva, kao i na drugim mjestima, ovaj odnos s demonima bio je otvoreno potican, čak i kasno u Herodotovo vrijeme; a poznato je da se među sljedbenicima magije i nekromantije koji su ponovo oživjeli u modernim vremenima zagovaraju brakovi s duhovima.

Čini se da apostoli Petar i Juda aludiraju na izvorne praroditelje ovakove vrste spolnog odnosa, sinove Božje ili pale anđele spomenute u Postanku 6, kao na „anđele koji nisu zadržali svoje prvo stanje, nego su napustili svoje prvo prebivalište."; jer to je upravo ono za što su Nefili bili krivi, a njihov se grijeh uspoređuje s grijehom stanovnika Sodome i Gomore, koji su „hodali za tuđim tijelom". Ovi pali anđeli bit će čuvani „u mračnim okovima (s vječnim okovima)" za sud velikog dana" (Juda 1).

6 *I anđele, koji nisu očuvali svoje prvotnosti, nego su ostavili svoje prebivalište, sačuvao je pod tamom u vječnim okovima za sud velikoga dana;* ***7*** *kao što Sodoma i Gomora i gradovi oko njih, koji su se na njima sličan način odali bludu i pošli za drugim tijelom, stoje za primjer ispaštajući kaznu ognja vječnoga.* ***8*** *Tako ipak i ovi sanjari kaljaju tijelo, odbacuju gospodstvo i pogrđuju dostojanstva.* (Judina 1:6-8).

14 *A o njima prorokova i sedmi od Adama, Henok, govoreći: »Gle, dođe Gospodin s mirijadama svetih svojih,* ***15*** *da izvrši sud nad svima i osvjedoči sve bezbožnike među njima o svim njihovim bezbožnim djelima što ih u bezbožnosti počiniše i o svim teškim riječima što ih bezbožni grješnici izgovoriše protiv njega.«.*

(Judina 1:14-15).

Bogovi pogana

23 *i zamijeniše slavu neraspadljivoga Boga obličjem, likom raspadljivoga čovjeka, i ptica i četveronožaca i gmazova.* *(Rimljanima 1:23)*

COLONEL J. GARNIERA (ulomci)

Pitanje je, međutim, „Koje je bilo podrijetlo poganskih bogova?“ Neki su tvrdili da su veliki poganski bogovi jednostavno bile sile prirode i da su bili obožavani kao npr. sunce, mjesec i zvijezde. To je zasad točno. Štovanje sunca i obožavanje prirode tvorili su bit poganskog sustava; Međutim, postoji najjači dokaz da su prvi izvornici poganskog boga bili ljudi; da su oni koji su bili obožavani nakon smrti, da je to bila prava osnova poganskog sustava; i da su duhovi mrtvih, prema njihovim različitim karakteristikama, kasnije identificirani, sa suncem, mjesecom i zvijezdama, itd., koji su smatrani njihovim boravištima, a čiji je kraj od njih dobio svoja posebna imena. Postoji dosljedno svjedočanstvo antičkih pisaca da su bogovi bili ljudi koji su nekada živjeli na zemlji i nakon smrti postali stanovnici sunca, mjeseca i zvijezda, npr. ovdje je jedini dokaz od poganskih pisaca o ovoj temi: *Hesiod* (prije 700. pr. Kr.) koji je bio *Homerov suvremenik*, kaže da su „**bogovi bili duše ljudi koje su potomci kasnije obožavali zbog njihovih izvanrednih vrlina**“.

Aleksandar Veliki (356. - 323. pr. Kr.) napisao je svojoj majci: „Čak su i viši bogovi Jupiter, Junona i Saturn i ostali bogovi bili ljudi, a tajnu mu je rekao Leo, veliki svećenik svetih stvari Egipta.“ i zahtijevao da se pismo spali nakon što joj je otkriveno. *Pisac* (172. pr. Kr.), koji uzima ime „*Hermes Trismegistos*“, tvrdi da su „Eskulapi, Oziris i Thoth“ svi bili sveti ljudi čije su duše Egipćani poštovali nakon njihove smrti.“ ili *Plutarh* (46-119. AD) objašnjava da su egipatski svećenici posebno učili „da su Kronos, Oziris, Horus i sva njihova glavna božanstva nekoć bili samo ljudi, ali **da su nakon njihove smrti njihove duše migrirale na jedno nebesko tijelo ili drugo i postale oživljavajući duh njihovih novih nebeskih domova**.“ Slično, rečeno je o feničkom Sanchuniathonu (prvo stoljeće pr. Kr.) da je EL (IL) ili Kronos nekoć bio čovjek kojeg su Feničani obožavali nakon njegove smrti i da se vjerovalo da je njegova duša ušla na planet koji nosi njegovo ime, *Saturn*, koji je bio poput *Kronosa*.

Eupolemus (helenistički židovski povjesničar 158/7 pr. Kr.) citiran od strane Euzebija, piše: “Jer Babilonci kažu da je prvi Belus isti kao Kronos (otac bogova među Grcima), a od njega je došao drugi Belus i Kanaan, a ovaj Kanaan bio je otac Feničana” (Fenicija je bilo ime koje su stari dali zemlji Hanaan). On dodaje: „Još jedan od njegovih sinova bio je Chum, otac Etiopljana i brat Mizraima, otac Egipćana.“ Chum, otac Etiopljana, jasno je Cush (Kush), s time da su “Cushite” (Kušiti) i “Etiopljanin” sinonimi. Belus ili Kronos, otac Kanaana i Kuša je stoga **Ham**, ali Belus se obično poistovjećuje sa svojim sinom Kušom. Prije nego što je nagoviješteno da se otac bogova i njegov sin miješaju, Ham je ponekad zauzimao mjesto Kuša (Kuša). Čini se da je Ham bio štovan samo u Egiptu.

Diodorus Siculus (Diodor sa Sicilije; živio u prvoj polovici 1. st. pr. Kr.) kaže: „Oziris (glavni bog Egipćana), koji je oženio Izidu, promicao je boga ovog kraljevstva (Egipta) na mnogo načina, a posebno kroz izgradnju svoje prijestolnice, koju su Grci zvali Diospolis (Teba).“ ali nazvan od Židova „Hamon No“ i sagradi hram za svoje roditelje, koje Grci zovu Zeus i Hera, ali Egipćani zovu Amon, a Židovi Hamon i Ham. “Ham ili Amon bio je najvažniji bog sunca Egipćana i štovali su ga pod imenom Jupiter Amon. Ova činjenica je jasan dokaz da je Ham bio ljudski izvornik boga sunca Egipta, iako je Oziris držao ovaj položaj u kasnijim vremenima, pokazuje također da je egipatski bog Oziris bio sin ili unuk Hama i da su bogovi antike stoga bili neposredni potomci patrijarha Noe. Stoga, kada su bogovi poistovjećeni sa suncem, egipatski kraljevi koji su mogli poteći od njih preuzeli su titulu “Sinovi Sunca”, što bi bez ove tvrdnje bilo apsurdno i besmisleno.

Cedrenus ili *Kedrenos* (Bizantski povjesničar 11. st.) izvještava o načinu na koji je nastalo štovanje predaka kod drugih naroda: “Iz plemena Jafetova rodio se Zeruh, koji je prvi uveo helenizam i štovanje idola. Jer on i oni koji su ga slijedili u Oni koji su pristali sa svojim mišljenjem počastio svoje prethodnike, bilo ratnike, vođe ili poznate ličnosti tijekom njihova života zbog hrabrosti ili vrline, kipovima na stupovima, kao da su bili njihovi preci, i ponudio im neku vrstu vjerskog štovanja, kao vrstu bogova koji su žrtvovani. Ali nakon toga njihovi nasljednici

prekoračili su namjeru svojih predaka da ih kao svoje pretke i izumitelje dobrih stvari poštuju samo spomenicima i častili su ih kao nebeske bogove i kao takve im prinosili žrtve."

Unatoč ovom nužno kratkom ispitivanju, potvrdni dokazi tolikih drevnih pisaca praktički su uvjerljivi o činjenici da su izvornici bogova Babilona, Egipta, Grčke i Rima bili ljudi, točnije prvi veliki svjetski monarh, Kush (Cush) i njegov sin Nimrod, utemeljitelj Babilonskog Carstva.

To potvrđuju i imena nekih bogova; po svojim svojstvima; u tome što su bili začetnici obožavanja vatre i prvi učitelji idolopoklonstva; po njihovoj povijesti kao ljudskih kraljeva, kao u doba Ozirisa, Bacchusa i Nina, koja tako blisko odgovaraju Nimrodovoj; činjenicom da su predstavljeni kao vladari i u Babilonu i u Egiptu; tvrdnjom kraljeva ovih zemalja da su njihovi potomci; kroz razne neovisne i neosmišljene reference na njih; i kumulativnim dokazom međusobnog identiteta raznih bogova. Ovih će se dokaza nakupiti još više kada govorimo o bogovima drugih naroda i o odnosima velike božice u njezinim različitim oblicima s raznim bogovima.

Oni koji su ozbiljno proučavali ovu temu došli su do zaključka da su bogovi najpoznatiji među starim Grcima, Rimljanima, Egipćanima i Babiloncima bili Kronos, Saturn, Bel, El, Thoth, Hermes, Bacchus, Merkur, Oziris, Dionizije, Tammuz, Apolon, Horus, Mars, Herkules i Jupiter su svi jedan te isti bog, svaki predstavlja njegovu zasebnu deifikaciju pod različitim aspektima i atributima; Imena bogova varirala su u određenoj mjeri prema jezicima naroda, kao i prema određenom atributu pod kojim je bog bio prepoznat. Istaknuto je da različiti bogovi poganstva samo predstavljaju različite deificirane likove ili atribute najviše dva izvorna boga. Ovo u potpunosti priznaju oni koji su proučavali ovo pitanje, a to se posebno odnosi na egipatski Panteon, na što je ukazao Sir *Gardner Wilkinson*.

Potonji dokaz također je potvrđen svjedočanstvom starih i modernih pisaca o bliskoj povezanosti religijskih sustava svake zemlje i činjenici da su Egipat, Fenicija, Grčka i Rim primili svoju religiju ili izravno od Babilona i Asirije ili jedni od drugih. Bliska povezanost ovih religijskih sustava ogleda se i u činjenici da grčka mitologija govori o pola tuceta ili više Kupidona, raznih Apolona, Merkurija itd. To bi na prvi pogled bilo neobjašnjivo, jer ne možemo pretpostaviti da su izmislili toliko bogova s istim imenom i svi sa sličnim karakteristikama. Ali odmah se objašnjava kada se uzme u obzir da su Grci primili svoju religiju iz Babilona preko Fenicije i Egipta.

Divovi i njihove nefilske duše

[8] I zato će sada ti bastardni divovi, koji su začeti od duha i tijela, biti nazvani zlim dušama zemlje, i zemlja će biti njihovo obitavalište. [9] Zle će duše živjeti u svojim tijelima, jer su rođene kao sinovi ljudski, ali od onih koji su nekada bili sveti Promatrači. Oni će biti zle duše na zemlji i zlim dušama zemlje će se zvati. [10] Jer dušama nebeskim nebesa su obitavalište, a dušama zemaljskim koje su na zemlji rođene, obitavalište će biti zemlja. [11] I duše tih nasilnih divova uzrokuju veliki nevolje, jer nanose bol, zlostavljaju, uništavaju, napadaju, tuku i razaraju sve zemaljsko. Ne uzimaju hranu, a nikada nisu gladni ni žedni, samo zlostavljaju druge. I te zle duše ustaju protiv sinova i protiv kćeri ljudskih, iako su i sami napola djeca zemaljska. (Knjiga Henokova; poglavlje 15; stih 8-11)

[1] A nakon što prođu dani krvoprolića i uništavanja, i nakon što izginu nasilni divovi, rođeni od duhova koji su postali tijelo – nakon što oni odu – tada će uslijediti konačni Sud. Tada će doći kraj svemu i tada će uslijediti veliki Sud kojim će doći kraj svim vjekovima. Tada će se suditi Promatračima i bezbožnicima, tada će doći kraj svemu'. [2] I Promatračima koji su napustili nebesa, a koji su te poslali, tražeći da ih zastupaš preda mnom, još ćeš reći: 'Znate kako je na nebesima, ali još vam sve tajne nisu bile otkrivene. Doduše, znate za neke od njih i one su vrijedne, a vi ste ih zbog tvrdokornosti svojih srca otkrili ženama zemaljskim. I zato je sada veliko zlo došlo na zemlju, jer ste im otkrili te tajne'. [4] Zato im još poruči: 'Mir moj neće biti s vama.'".“ (Knjiga Henokova; poglavlje 16; stih 1-4)

Knjiga divova

(The Book of Giants, The Watchers, The Nephilim and The Book of Enoch, ISBN: 9781936533497, 2014. by Joseph Lumpkin)

Knjiga divova zbirka je fragmenata iz Enohijske knjige otkrivene među svicima s Mrtvog mora u Kumranu 1948., dopunjena "postojećim fragmentima manihejske Knjige divova koju je objavio W. B. Henning (i [kasnije] Wernera Sundermanna [i drugih]) i u židovskom spisu označenom kao Midraš od Shemḥazaija i 'Aza'ela. Središnja tema u Knjizi divova je činjenica da su divovi bili potomci Promatrača i ljudskih žena. Ova tema je donekle varirala između različitih kopija Knjige divova.

Kako se ispostavilo, postoji nekoliko verzija Knjige divova. Jednu verziju Knjige divova proširila je manihejska religija. Knjiga je postala vrlo čitana i sada postoji na sirijskom, grčkom, perzijskom, sogdijskom, ujgurskom i arapskom jeziku. Svaka verzija je donekle drugačija od one kumranskog teksta, uključujući u svakoj verziji lokalne mitove i legende i različita vjerovanja religija koje su prilagodile priču za vlastitu svrhu.

U kumranskoj verziji Knjige divova kratko se spominje jedan od divova, „Ohya", čije se ime nalazi u babilonskom Talmudu (Nidah, Ch 9), gdje se kaže Sihon i Og, spomenuti u Knjiga brojeva, bili su braća, budući da su bili sinovi Ohije (Ohya) sina Samhazaija, jednog od vođa palih anđela u Knjizi Enoha. Samhazai je isto što i Samyaza, također Semihazah, Shemyazaz, Shemyaza, Sêmîazâz, Semjâzâ, Samjâzâ, Semyaza i Shemhazai. On je pali anđeo apokrifne židovske i kršćanske tradicije koji je rangiran u nebeskoj hijerarhiji kao jedan od *Grigorija* (što na grčkom znači „Promatrači"). Ime „Shemyaza(z)" znači 'zloglasna pobuna', kombinacija 'shem' (što znači 'ime' ili 'slava' [bilo pozitivna ili negativna]) i 'azaz' (što znači 'pobuna' ili 'arogancija' kao negativna čestica). Ovo se ime pojavljuje u enohijanskoj literaturi. Grigorija susrećemo u nekoliko knjiga, od kojih se neke smatraju apokrifima, a neke pseudepigrafima (tekstovi koje je napisao netko nepoznat, ali se pripisuju istaknutim autorima, poput 2. Enoha). U drugoj Enohovoj knjizi čitamo 18. poglavlje:

[1] *Ljudi su me odveli na peto nebo i smjestili me, i ondje sam vidio mnoge i bezbrojne vojnike, zvane Grigori, ljudskog izgleda, i njihova veličina (bila je) veća od veličine velikih divova i njihova lica uvenula, i tišina njihovih usta vječnih, i njihova služba nije bila na petom nebu, i rekao sam ljudima koji su bili sa mnom: (Vidi 2. Henok 1:7)* (Napomena: Grčka transliteracija *egegoroi* izvor je pojma *Grigori*. Egegoroi su Promatrači; skupina palih anđela koji su se parili sa smrtnim ženama i proizveli Nefile spomenute u knjigama *Jubileja*, *1. Henoku* i *Postanku 6:4*.)

[2] Zašto su tako usahli i lica im melankolična, a usta tiha, i zašto nema službe na ovom nebu? [3] I rekoše mi: Ovo su Grigori, koji sa svojim knezom Satanailom (Sotonom) odbaciše Gospodara Svjetla. Poslije njih su oni koji se drže u velikoj tami na drugom nebu, a trojica od njih siđoše na zemlju s prijestolja Gospodnjeg, u mjesto Ermon (brdo Hermon), i prekršiše svoje zavjete na ramenu brda Ermon, i vidjeli su kćeri ljudske kako su dobre, i uzeli sebi žene, i uprljali zemlju svojim djelima, koji su prekršili zakon i miješajući se (sa ženama), rađaju se divovi i nevjerojatno veliki ljudi s velikom mržnjom. (Napomena: Brdo Ermon mogla bi biti planina Hermon, koja se u Bibliji spominje više od desetak puta. [4] I zato im je Bog sudio velikom presudom, i oni plaču za svojom braćom i bit će kažnjeni na veliki dan Gospodnji.

Nefili su bili nešto što nikada nije trebalo biti stvoreno. S obzirom na hebrejsku definiciju njihova imena, **možemo vidjeti da Bog nije blagoslovio ta stvorenja dahom života ili živom dušom**. Oni nisu bili djeca Božja. Oni su bili djeca palih anđela. Ovo postavlja pitanje, jesu li Nefili imali dah života ili živu dušu, što su imali? Da bismo odgovorili na ovo temeljeno pitanje isključivo po Bibliji, najbolje što stvarno možemo učiniti je informirano nagađati, a priznati da ono nije potpuno i biblijski dokazivo. Vidimo da kada muškarac i žena naprave dijete, Bog to dijete blagoslovi životom i dušom. To se ili prenosi od Adama ili to izravno čini Bog svaki put kad se dijete rodi. Vjerujem, s obzirom na druge biblijske primjere stvari koje se prenose od Adama (grijeh, genetika, svi aspekti ljudske biologije, itd.), da se dah života i ljudska duša prenose od majke i oca, koji djeluju kao jedno okupljanje.

U oba slučaja s anđeoskim i ljudskim potomkom dogodilo bi se nešto sasvim drugo. Na temelju hebrejske definicije, hibrid anđeo/ljudi poznat kao Nefil ne bi imao dah života niti živu dušu poput ljudi. Nefilsku dušu ne bi stvorio Bog, stvorila bi ju duša i dah ljudskog života u kombinaciji s onim što ima anđeo. Ovo se možda dogodilo slučajno ili je možda učinjeno namjerno. Pali anđeli možda su željeli stvoriti nešto na svoju sliku. Za sve što Bog ima, Sotona ima zlog duplikata ili sjenu. Pali anđeli su možda bili ljubomorni na Božje stvaranje čovjeka i možda su odlučili stvoriti nešto od sebe. Moje uvjerenje je da se ljubomora anđela odlučila za pobunu.

Glavni problem bi bilo miješanje duhovnog dijela anđela s ljudskom dušom. Rezultat bi bila neka vrsta grozote koja bi bila na pola puta između čovjeka i anđela. Miješavina anđeoskog sa ljudskim bila bi dovoljna za fizički život Nefilia, ali ne bi bila dovoljna da ih odnese u vječnost s Bogom na nebu. Zbog toga, Nefili ne bi imali sposobnost biti Božje dijete i poznavali bi samo pobunu protiv Boga.

Ova se teorija poklapa sa Svetim pismom kada je usporedite s načinom na koji su Nefili opisani u Bibliji. Postoji još jedna spekulacija o kojoj je zanimljivo razmišljati. Ako duša Nefila nije imala sposobnost imati vječni život i tako već nakon stvaranja osuđena na smrt, što bi se dogodilo s onim duhovnim anđeovskim dijelom kad Nefili umru? Moguće je da su ono što danas poznajemo kao „demone“ zapravo bestjelesni duhovi mrtvih Nefila. Pošto duše i duhove Nefila nije stvorio Bog i stoga ne mogu postići vječni život, a niti imaju kamo otići kada umru. Prema Svetom pismu, duše i duhovi mrtvih Nefila ne bi odmah otišli u pakao nakon smrti, prije uskrsnuća i suda. Govoreći o nespašenim ljudima na sudu, Isus u Mateju 25:41 kaže: *„Tada će reći i onima slijeva: 'Odlazite od mene, prokleti, u oganj vječni što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim.“*

Iako nespašeni ljudi također tu sudjeluju, Pakao je izvorno stvoren za đavla i njegove anđele. To bi značilo da će mrtvi Nefili biti prokleti da ostanu na Zemlji do suda. Oni bi bili ono što danas nazivamo „demonima“. Međutim, **budući da anđeli ne umiru**, **pali anđeli će nastaviti postojati sa Sotonom koji vlada kao knez vlasti u zraku do suda** (Efežanima 2:2). Ovo pokazuje da su demoni i pali anđeli potpuno različiti.

Ovo je samo nagađanje, ali pogledajte prirodu demona u usporedbi s palim anđelima. U Bibliji je dobro dokumentirano da demoni (ili vragovi, nečisti duhovi, itd.) vole opsjedati ljude i preuzeti kontrolu nad njihovim fizičkim tijelima ako mogu. Pali anđeli, s druge strane, imaju vrstu fizičkog tijela koje je daleko superiornije od naših ljudskih tijela, kao što ćemo otkriti nešto kasnije. Čini se da to znači da pali anđeli ne bi imali trenutnu potrebu za fizičkim ljudskim tijelom. Naravno, postoje određene iznimke od ovoga napravljene u posebnim okolnostima, kao što je Sotonin posjed Judinog tijela, ali to ne vidimo tako uobičajeno kao što vidimo s demonima. Ako su demoni bestjelesni duhovi Nefila, to bi objasnilo zašto bi oni uopće željeli posjedovati ljude.

Također, prije izvještaja o potopu u Postanku, nema spomena o đavlima ili zlim duhovima bilo koje vrste. Spominju se samo pali anđeli, nebeski anđeli i čovjek. Biblija nije izravno jasno o tome što su točno zli duhovi i odakle dolaze, ali jedna stvar koja je jasna, postoje različite hebrejske riječi koje se koriste za razlikovanje zlih duhova od palih anđela. Ako su demoni i pali anđeli različiti, kao što hebrejski jezik izgleda pokazuje, ne bi postojalo ništa drugo što bi demoni zapravo bili osim duhova mrtvih nefila. Opet, ovo je samo nagađanje, ali s obzirom da je jezik hebrejski tako striktno deskriptivan i disciplinirani, vjerujem da bi se ista riječ koristila za opisivanje oba da su zli duhovi zapravo pali anđeli. Iako, kao što sam već rekao, ovo je samo teorija.

Objašnjenje za preživljavanje Nefila u postdiluvijalnoj eri može biti naznačeno Pseudo-Eupolemusovim fragmentima, koji vjerojatno datiraju do 2. stoljeća prije Krista. Oni pokazuju da su Babilon osnovali divovi koji su izbjegli božansku kaznu; a jedan od njih, Belus (ili Belos), navodno je sagradio kulu koja je po njemu nazvana, vjerojatno Babilonska kula. Kao preživjeli u Potopu, Belus se može povezati s Noom, što sugerira da je Noa možda bio jedan od Nefila. *Reeves* primjećuje da u apokrifu Postanka i u 1. Enohovoj 106–107, Lamech izražava zabrinutost da bi njegov sin Noa mogao biti potomak njegove žene i jednog od Promatrača. U tim su tekstovima Lamechovi strahovi otklonjeni.

Cijela Noina krvna loza, sve do Adama, bila je potpuno čista i savršena; što znači da se nitko u krvnoj lozi od Adama do Noe nikada nije pario s palim anđelom ili Nefilom. Noina savršeno ljudska krvna loza bila je ista krvna loza kroz koju će se roditi Isus Krist. Zato je Bog jedino spasio Nou i njegovu obitelj od potopa. Sotonin plan bio

je pokvariti krvnu lozu kroz koju će se roditi Spasitelj. Sam Isus je bio bez mane pa je morao biti rođen kroz savršeno ljudsku krvnu lozu. Sotona je odlučio pokušati iskvariti Adamite i znao je da ako to može učiniti, Spasitelj se neće moći roditi. Sotona je bio gotovo uspješan sve dok Bog nije uskočio, sačuvao posljednju neiskvarenu krvnu lozu putem svjetskog potopa i uništio svu štetu koju je Sotona izveo na Zemlju.

Postoje i druga objašnjenja za opstanak divova u kasnijim tekstovima. To bi sugeriralo da su Hamovi potomci bili divovi, uključujući Kanaan, i tako bi objasnilo referencu na Nefile u Brojevima 13:33, kao i opis Nimroda kao 'diva'. Neki izvori sugeriraju da je Og, posljednji od Refaima (Pnz 3:11), bio jedini preživjeli div iz pretpotopnog razdoblja i da je možda izbjegao potop, uz dopuštenje Noe i njegove obitelji, putujući izvana Kovčega. Alternativno, Og je bio sin (ili možda unuk) Hamove žene i jednog od promatrača, Shamhazaija.

Bogu bi trebao samo jedan od Noinih sinova da stvori čistu krvnu lozu. To znači da bi Bogu bila potrebna samo jedna krvna loza od brojnih Noinih potomaka da se oslobodi nefilskog gena. Moguće je da je Ham, Noin sin, imao ženu koja je nosila ovaj nefilski gen. Moguće je da se nefilski gen pojavio u Kanaanu, Hamovom sinu. Ovo može pomoći u objašnjenju zašto je Noa prokleo Kanaan umjesto Hama u Postanku 9:25-27. Kada čitamo genealogiju Kanaana, također čitamo da su Kanaan bili roditelji Amorejaca (Postanak 10:15). Opet čitamo u Amosu 2:9...

"Ali sam pred njima uništio Amorejca, čija visina bijaše visoka kao cedrovi, i bijaše jak poput hrastova; ali uništio sam njegov plod odozgo i korijenje odozdo."

Također vidimo veze s Hamovim sinom Kanaanom u Brojevima 13:28-29, koji...

"Pa ipak, ljudi koji žive u zemlji su jaki, a gradovi su opasani zidinama i vrlo veliki; a osim toga vidjeli smo ondje Anakovu djecu. Amalečani žive u južnoj zemlji, a Hetiti, Jebujci i Amorejci žive u planinama. A Kanaanci žive uz more i na obali Jordana.

Pa opet, Brojevi 13:33 glase:

„Vidjesmo ondje i divove, sinove Anakove koji potječu od divova; i bijasmo u vlastitim očima kao skakavci prema njima. Takvi bijasmo i u njihovim očima."

S obzirom na ova dva odlomka, možemo vidjeti da je drugi priljev Nefila najvjerojatnije došao od Hamovih potomaka kroz Kanaan. Da bi to dodatno potkrijepio, Brojevi 13:33 kažu da su divovi koje su vidjeli bili „od" divova. Ne kaže se da su bili od palih anđela. Čini se da ovo govori da je drugi priljev divova došao od prvog priljeva divova, a ne od palih anđela koji su se drugi put parili s ljudima. Jedini način na koji bi to moglo biti moguće je da je Hamova žena nosila nefilski gen i prenijela ga Kanaanu i njegovim potomcima.

Čini se mogućim da su Sotona i njegovi miljenici ponovno pokušali iskvariti mesijansku krvnu lozu kroz drugi priljev Nefila. Vjerujem da je to barem djelomično razlog zašto je Bog dao tako stroga pravila u vezi sa Židovima koji se ne vjenčaju izvan svog naroda (Pnz 7,1-6).

Okolne zemlje imale su Nefile i Bog nije želio da mesijanska krvna loza bude zaprljana izvornom pokvarenošću palih anđela. Nefili nisu bili ljudi i nisu imali dobra u sebi. Služili su lažnim bogovima (koji su mogli biti sami pali anđeli) i čak su se borili protiv jedinog pravog živog Boga (1. Samuelova 17:23-58).

Jasno je da budući da nisu imali ljudsku dušu s mogućnošću iskupljenja, Nefili su Bogu bili bezdušna odvratnost koju je trebalo uništiti. To je dodatno dokazano kada čitamo izvještaj o Jerihonu. U Jošui 6:21 čitamo: *„I izvršiše kletvu oštricom mača nad svime što bijaše u gradu: nad muškim i ženskim, nad mladim i starim, nad volovima i ovcama i magarcima."*

Jedini ljudi koji su se spasili od Jošue i njegove vojske bili su Rahab i njezina obitelj. Ranije je pokazala vjeru tako što je pridonijela Jošuinom uspjehu uništavanjem Jerihona. Vjerujem da je ovaj grad bio pun Nefila i da su zato svi, uključujući dječake, morali biti ubijeni. Vjera koju je Rahab pokazala i njezini postupci nikada se ne bi dogodili da je pripadala Nefilima. Vjerujem da su Joshua i njegova vojska znali da je njihova cijela obitelj vrijedna spašavanja. Rahabinu krvnu lozu zacijelo nisu iskvarili Nefili. Da jest, nikad ne bi pomogla Joshui protiv

Jeriha. Još jedna zanimljiva stvar koju treba pogledati je činjenica da je Bog naredio Jošui i njegovoj vojsci da unište i sve životinje. Čitamo u Postanku 6:12-13 da je svako tijelo bilo pokvareno. Jedina stvar koja je mogla uzrokovati ovu vrstu korupcije bili su pali anđeli. Budući da se kaže „svako tijelo“, to bi moralo uključivati i životinje i ljude. Moguće je da su pali anđeli učinili nešto životinjama što je također pokvarilo njihovu krvnu lozu.

Hamovi potomci

Drevne zemlje imale su legendu potpuno iste prirode. “Na nebu je postojala zajednička tradicija,” kaže Apolodor, “da se divovi ne mogu pobijediti osim uz pomoć čovjeka.” Ovaj čovjek, za kojeg se kaže da je pobijedio neprijatelje bogova, bio je Janus, bogočovjek. Kao rezultat njegovog tobožnjeg karaktera i herojskih djela, Janus je obdaren velikom moći, postavši čuvar vrata raja i sudac čovjekove vječne sudbine. No postoji još nešto u imenu **Janus** ili **Eanus** što se ne smije zanemariti. Dok je Janus očito štovan kao Mesija ili bogočovjek, također je slavljen kao “Principium Deorum”, izvor i porijeklo svih poganskih bogova. U tom smo svojstvu već pratili njegov trag do Noe preko Kusha; No, kako bismo u potpunosti razumjeli njegovu tvrdnju o ovoj visokoj kvaliteti, moramo je pratiti još dalje. U vrijeme kada su misteriji začeti, u danima Šema i njegove braće, koji su potopom došli iz starog svijeta u novi, pogani su znali cijelu priču o Adamu. Stoga, ako se htjelo dogoditi obogotvorenje čovječanstva, bilo je nužno da se ne zanemari njegovo superiorno dostojanstvo kao ljudskog “oca bogova i ljudi”. Ni to se nije dogodilo. “Bog nad bogovima”, kaže za sebe, “Drevni... su me zvali Kaos.” Pravo ime je Eanus (Janus). Na starom kaldejskom, ***E-anush*** (na aramejskom: *’ĕnâsh*, **en-awsh’**) znači “*čovjek*”. Ovo je ime primijenjeno na babilonskog Mesiju kako bi ga se identificiralo s obećanim potomstvom žene.

Egipatski oblik je Ph’anesh. Prikazan kao dvoglavi bog (Janus), “koji je živio u dva svijeta.” Misteriji su bili puni onoga što je učinio i što mu se dogodilo; a ime Eanus (Janus), ili Ph’anesh, kako se pojavilo u egipatskom obliku, “Čovjek”, bilo je samo drugo ime za našeg pretka. Ime Adam dolazi iz hebrejskog jezika iz Postanka, tako da znači “Adam” ili “čovjek”. Međutim, postoji sljedeća razlika: aw-dam’, “Adam” [(48)] i odnosi se na “ne-palog čovjeka” i en-awsh’, “čovjek” [(49)] [ljudi (’ĕnâsh), Belialovi sinovi (tj. zli ljudi)], na “palog čovjeka”. Tako ***en-awsh’*** kao “Principium deorum”, kao “izvor i otac bogova”, je “***pali Adam***” (koji je bio obožavan ne samo kao pali čovjek sa svojom slabošću, već kao pali čovjek sa svojom korupcijom). Načelo poganskog idolopoklonstva svodilo se izravno na hvaljenje palog čovječanstva, posvećivanje njegovih želja, davanje ljudima dopuštenja da žive po tijelu, a ipak im je osiguravalo vječno blaženstvo nakon takvog života. ’ĕnâsh, en-awsh’, ‘pali čovjek’, predstavljen je kao ljudska glava ovog sustava korupcije, ovog ‘misterija bezakonja’. Iz ovoga možemo vidjeti pravo značenje imena božanstva koje je općenito štovano u Frigiji zajedno s Kibelom u istom svojstvu kao onaj Janus, koji je istodobno bio otac bogova i božanstvo posrednik. To je ime bilo Atys, Attis ili Attes [(50)], a značenje je jasno iz značenja poznate grčke riječi *até*, koja znači “greška grijeha”, a očito dolazi od kaldejske *hata*, “griješiti”. Atys ili Attes, izveden je iz istog glagola i sličnog oblika, znači “grešnik”. Sjećamo se da su Rhea ili Cybele bile štovane u Frigiji pod imenom Idaia Mater, “Majka znanja”, i da je u ruci nosila nar kao simbol; imali smo sve razloge zaključiti da je, iz poganske perspektive, ovo bio plod “zabranjenog stabla”.

(48) *H120 ’âdam, aw-dam’ “On je čovjek”*

(49) *H606 ’ĕnâsh, en-awsh’; (aramejski) ili ’ĕnash; (aramejski), odgovara **H582**; čovjek: - čovjek, tko god; bez obzira tko. (Vjerojatno pre-Adamiti, ali i Adamiti od palog Adama)*

(50) *Da su Attes i Bacchus ili Adonis, koji je u isto vrijeme bio otac bogova i posrednik, istovjetni, dokazano je na temelju različitih razmatranja: a) Dok je sigurno da je omiljeni bog frigijske Kibele bio Attes, zbog čega je nazvan „Cybelius Attes“, saznajemo od Strabona, lib. X, str. 452, da se božanstvo štovano zajedno s Kibelom u Frigiji točno zvalo Dionus ili Bacchus. b) Attes je prikazan točno kao Bacchus. Kod Bryanta se nalazi natpis za njega zajedno s idejskim božanstvom, t.j. ja Cybele, s imenom „Attis Minotaur“ (Mythol., Vol. II, str. 109, bilješka). Bacchus je nosio bikove rogove. c) U egzoteričkoj povijesti rečeno je da je on, poput Adonisa, umro od ruke divlje svinje (Pausan., lib. VII, Achaica, cap. 17). d) U obredima Magna Mater ili Cybele, svećenici su ga zazivali kao „Deus propitius, Deus sanctus“, kao „milostivi Bog, sveti Bog“ (Arnobius, lib. I, u: Maxima Biblioth. Patrum, u Ed. Adv. Lib., tom III, p. 435, Lugd., 1677), što je upravo kvaliteta koju su imali Bacchus ili Adonis kao bog posrednik.*

Dakle, tko je drugi bio prikladniji da bude božanski pandan ovoj "majci znanja" od Attesa, "grešnika", njezinog vlastitog muža, kojeg je natjerala da sudjeluje u njezinom grijehu i da dijeli njezino kobno znanje, a time i upravi i stvarni smisao postao je "čovjek grijeha", "čovjek (po kojemu je) grijeh došao na svijet i kroz grijeh smrt i tako je smrt prodrla u sve ljude jer su svi sagriješili".[(51)] Sada kada je Attes, taj „čovjek grijeha", prošao kroz one boli i patnje kojih su se njegovi štovatelji svake godine spominjali, pripisane su mu oznake i slava Mesije. Bio je identificiran sa suncem, jednim i jedinim bogom; i identificiran je s Adonisom; i budući da je tako identificiran, šesnaesti psalam primijenjen je na njega u svoj svojoj veličini, koji predviđa pobjedu Krista našega Spasitelja nad smrću i grobom (Djela apostolska 2:27): „ Jer mi nećeš ostaviti dušu u Podzemlju ni dati da pravednik tvoj truleži ugleda." Dobro je poznato da je prvi dio ove izjave primijenjen na Adonisa, jer se godišnje plakanje žena za Tamuzom brzo pretvorilo u slavlje zbog njegovog navodnog povratka iz Hada ili kraljevstva pakla. Ali ono što je manje poznato jest da je poganstvo na svog posrednika primijenilo predviđenu neraspadljivost Mesijinog tijela. Međutim, saznajemo da je to bio slučaj iz jasnog svjedočanstva *Pauzanija*. On kaže: »Agdistis«, to jest Kibela, »dobivena od Jupitera da se nijedan dio Attesova tijela ne raspadne niti nestane.« Tako se poganstvo odnosilo na Attesa, »grešnika«, neotuđivu Kristovu čast, koji je došao na „spasi svoj narod od njihovih grijeha", kako je opisano božanskim riječima koje je izgovorio „ljupki psalmist Izraela" tisuću godina prije kršćanske ere. Novi svijet koji su Belus ili Nimrod oblikovali sastojao se samo od novog poretka stvari koji je on uveo kad se pobunio protiv neba poništavajući sve božanske odredbe. Pobuna divova [(52)] prikazana je kao posebna pobuna protiv neba. Nalazimo jasnu aluziju na ovaj drevni spor između babilonskih vladara i Neba u Danielovim riječima Nabukodonozoru, kada je najavio poniženje i kasniju obnovu vladara i rekao (Daniel 4:23): „ A što se reklo 'Ostavite panj i korijenje stabla' - tvoje će se kraljevstvo obnoviti čim spoznaš da Nebesa imaju svu vlast." Te nekadašnje divove današnji znanstvenici smatraju mutacijama. Zbog svog neobičnog porijekla, imali su navike i apetite koji su užasavali njihove susjede. Njihov vođa, Sotona (Božji protivnik), također poznat kao Satona, bila je zmija koja je ušla i zavela Evu **i proizvela prvog ubojicu**, **Kajina**. Ne samo da su Nefili bili prijetnja drugima, njihova nekontrolirana mržnja i nasilje naveli su ih da druge napadaju i ubijaju. Zatim su pojeli svoje žrtve, donoseći kanibalizam na svijet. Prema nekim izvještajima, Bog ih je uništio dok je arkanđeo Mihael zatočio pale anđele, „Red Promatrača", u ponor zemlje. Nažalost po čovječanstvo, to nije bio kraj ove stvari. Sotona je sada uspostavio demonsku prisutnost na zemlji kroz svoju djecu, Nefile, a također i kroz Kajina. Njegova će pobuna protiv Boga rezultirati kontinuiranom patnjom i nevoljama na zemlji u nadolazećim stoljećima. Od ove pobune, povijest čovječanstva bila je povijest borbe između Božjeg naroda i kulta Sotone. S tim razumijevanjem sada je moguće pratiti povijesne događaje koje trenutni arhivi otkrivaju o ova dva protivnika.

[(51)] Može se detaljno dokazati da je cijela priča o Attesu priča o padu. Dovoljno je na ovom mjestu reći da je, čak i površno, njegov grijeh bio vezan uz nedopustivu ljubav prema „nimfi čija je sudbina ovisila o drvetu" (Ovidije: Fasti, lib. IV, Ludi Megalenses). Attesova ljubav prema ovoj nimfi bila je u jednom pogledu uvreda za Kibelu, ali s druge strane to je bila ljubav same Kibele, jer Kibela ima dva različita osnovna lika - onaj Duha Svetoga i također onaj naše majke Eve (vidi Dodatak, Dodatak G) . „Nimfa čija je sudbina ovisila o drvetu" očito je bila Rhea, majka čovječanstva.

[(52)] Ratovi divova protiv neba koje spominju drevni poganski pisci odnosili su se prvenstveno na ovaj rat protiv svetaca, jer ljudi ne mogu ratovati protiv Boga osim ako napadnu narod Božji. Drevni pisar Eupolem, kojeg je citirao Euzebije (Praeparatio Evang., lib. I, cap. 17, sv. II, str. 19), kaže da su graditelji Babilonske kule bili ovi divovi, a ta se izjava gotovo svodi na ista stvar kao i zaključak do kojeg smo već došli, jer smo otkrili da su Nimrodovi „moćnici" bili „divovi" drevnih vremena (vidi bilješku 200). Epifanije bilježi (lib. I, sv. I, str. 7) da je Nimrod bio kolovođa među tim divovima i da su „pod njim vladali urota, pobuna i tiranija." Nužno su najviše stradali vjernici, jer su upravo oni najviše stajali na putu njegovim ambicioznim i svetogrdnim planovima. Već sada postoji više nego dovoljno razloga da se zaključi da je Nimrodova vladavina završila izuzetnom katastrofom. Sljedeća izjava Syncellusa potvrđuje zaključke do kojih smo već došli o prirodi ove katastrofe. Syncellus piše da je plan izgradnje kula zaustavljen, i nastavlja (Chronographia, sv. I, str. 77): „Ali Nimrod je ustrajao (kada se većina drugih graditelja kula razbježala) i živio je na ovom mjestu; Niti se mogao povući iz kule, budući da je još uvijek zapovijedao silom ljudi koju ne treba prezirati. Nakon toga, kako nam je rečeno, toranj je pao unatrag, potresan jakim vjetrovima, i razbio ga u komadiće pravednim Božjim sudom." Iako ovo ne može biti doslovno istina, budući da je toranj stajao mnogo godina, postoji znatna količina tradicije u njemu, naime da je toranj na koji je Nimrod bio ponosan srušen vjetrom, stoga se može pretpostaviti da je ova priča, kada se pravilno shvati, ima pravo značenje. Ako to shvatimo figurativno i prisjetimo se da ista riječ koja znači vjetar također znači i Duh Božji, postaje najvjerojatnije da je to značenje njegovog ponosnog i ambicioznog plana kojim je on, jezikom Svetog pisma, pokušao da se „uzdigne u nebo" i „utemelji svoje prebivalište među zvijezdama" je na neko vrijeme uništen od strane Božjeg Duha, kao što smo već primijetili, a on sam je u tom procesu propao.

Arheološki nalazi divovskih skeleta

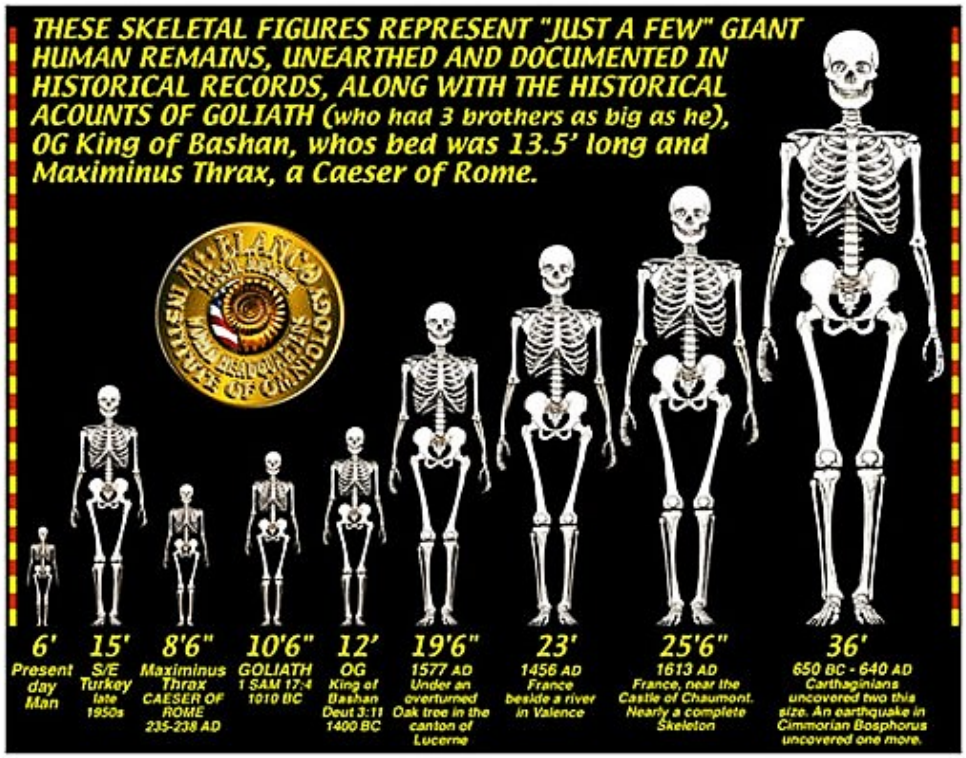

6' (stopa)- Današnji moderni čovjek, koji je u prosjeku visok oko 6 stopa, cca. 1,82 m.

15' - Ljudski kostur pronađen u dolini Eufrata u jugoistočnoj Turskoj tijekom izgradnje ceste kasnih 1950-ih. Ovdje su otkriveni mnogi grobovi s divovima (4,57 m).
8'6" - Maximinus Thrax Ceaser iz Rima 235-238 po. Kr. imao je kostur visok 2,62 m.
10'6" - Golijat je bio visok otprilike 3,23 m velik. (1. Samuelova 17:4).
12' - Kralj Og, o kojem se govori u Ponovljenom zakonu 3:11, čiji je željezni krevet bio otprilike 4 stope sa 6 stopa širok. Kralj Og je bio najmanje 3,63m visok.
19'6" - Ljudski kostur od 5,97 m pronađen 1577. godine ispod oborenog hrasta u kantonu Lucern.
23' - 7 m visok kostur pronađen pored rijeke u Valensu, Francuska 1456. godine.
25'6" - Kostur od 7,8 m pronađen u blizini zamka Chaumont u Francuskoj 1613. godine. Tvrdilo se da je ovo gotovo potpuno otkriće.
36' - Gotovo neshvatljivo ili uvjerljivo bilo je otkriće dva odvojena ljudska ostatka 10,75 m visoka, koje su pronašli Kartaginjani negdje između 200.-600. godine pr. Kr.

Jedan od najvažnijih arheologa dvadesetog stoljeća bio je *Amedeo Maiuri* (1886.-1963.), čije ime danas, nažalost, većini ljudi više ništa ne znači (kao Giacomo Boni), iako je bio zaslužan za arheološke kampanje u Dodekanezu i osobito upravljanje desetogodišnjim iskapanjima u Pompejima, Herculaneumu, Cumi, Capriju i Campi Flegreiju. Sada otkrivamo vrlo poseban, nepoznat i misteriozan trenutak njegova djelovanja s izložbom "Najveći umjetnik svijeta u Nacionalnom arheološkom muzeju u Napulju", na kojoj su predstavljeni dosad nepoznati nalazi, fotografije i dokumenti, u organizaciji Udruge Brigataes čistom prilikom pronađeni su. u muzejskom arhivu. O čemu se radi? Godine 1938. radnici arheologa Amedea Maiurija, tijekom iskapanja na vrhu Kumejske akropole, otkrili su - na zapadnom pročelju takozvanog Jupiterovog hrama - neke goleme fragmente kostiju.

Tijekom Maiuri iskapanja na vrhu akropole Cumae 1938., nešto neočekivano i šokantno pronađeno je u blizini Jupiterovog hrama: gigantski fragmenti kostiju koji bi zbog svoje veličine mogli ukazivati na to da pripadaju kosturu visokom najmanje 24 metra i živio prije 40 000 godina (tj. u vrijeme prijelaza iz Homo Neandhertalensis u Homo Sapiens). Njemački arheolog *Ralph von Koenigswald* (1902.-1982.) pridružio se talijanskim arheolozima koji su godinama tragali za daljnjim dokazima za identifikaciju Giganthopitecusa (definicija je njegova), budući da je 1935. godine u Hong Kongu pronašao ogromne kutnjake.

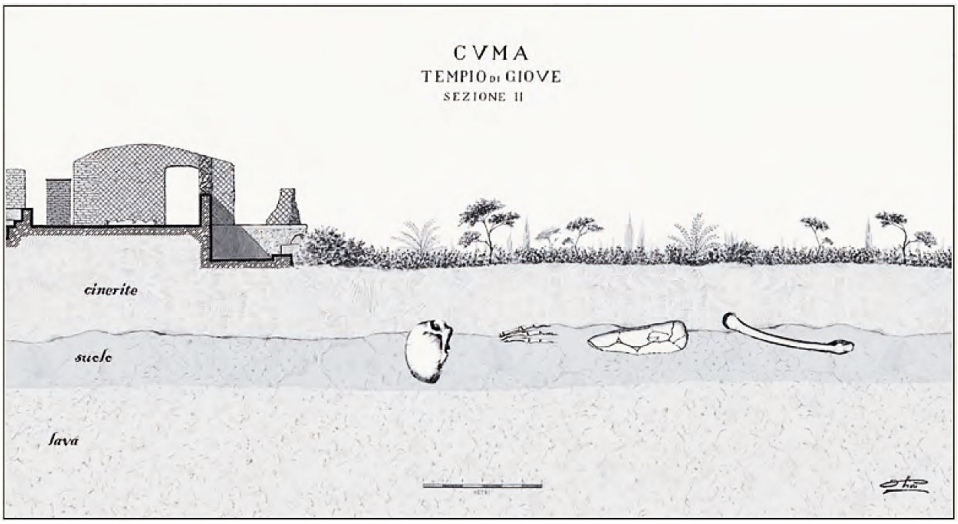

Presjek područja iskopavanja nacrtao Raffaele Oliva

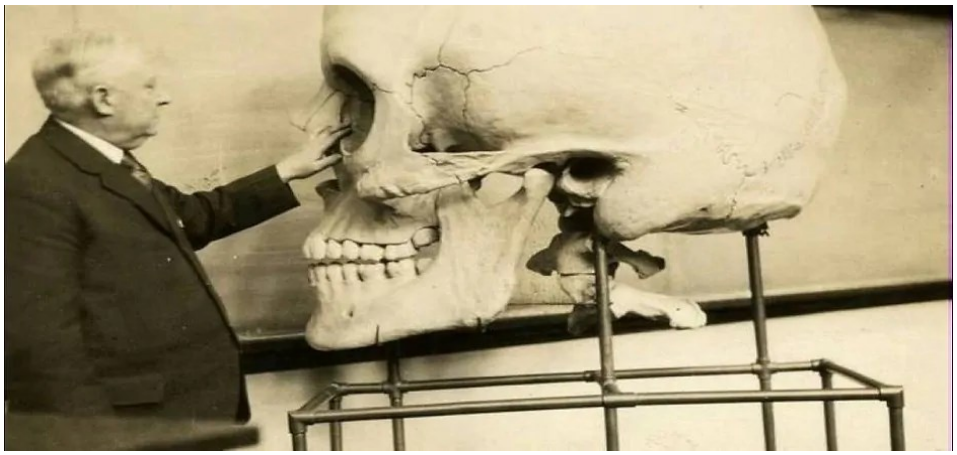
Amedeo Maiuri

Kada su iskapanja otkrila “ulomak kamene ploče s tragovima slikanja na stijeni koji je otkrio nepoznati simbolički oblik”, njemački paleontolog odmah je ovaj kostur opisao kao “najvećeg umjetnika na svijetu”. Sav taj materijal trebao je biti dio izložbe koja je trebala biti otvorena 1939. godine, ali je izbijanje rata spriječilo njegovo stvaranje pa su kosti, fotografije i dokumenti završili u skladištima Napuljskog arheološkog muzeja i nitko više nije razmišljao o njima. Sve do današnjeg sretnog i nesvakidašnjeg otkrića, što je, kako su spomenuli članovi Brigataesa, akronim za „estetsku produkciju“, za koju su već zaslužne mnoge urbane intervencije, instalacije i videa. Posjetitelji će u “Sala della Meridiana” Napuljskog muzeja pronaći nalaze izvađene iz tla Akropole (lubanja, bedrena kost, šaka), fotografije, petominutni film Istituto Luce, dokumente vremena , ali i drugi na licu mjesta pronađeni artefakti te katalog same izložbe s kritičkim tekstovima objavljenim u Znanstvenom uvodniku.

Imajte na umu: slijedeća informacija će vas razočarati, ali ovaj div nije tako stvaran kao oni na Sardiniji ili drugim područjima planeta. Riječ je o umjetničkom djelu od polistirena. Sve ovo je namijenjeno kao osobna studija sektorskog marketinga za procjenu pristupa određene publike, podijeljeno prosječnim znanjem o istinitosti nekih tema, dobi, zemlji veze, spolu i drugim varijablama u utjecaju na neke poruke, i u kojoj mjeri ova publika vjeruje, na prvi pogled, da su informacije različite od onih u koje su navikli vjerovati istinite!
Doduše, iako doista postoje neke legitimne povijesne informacije koje bi mogle imati veze s otkrićima ove prirode, u moderno doba bilo bi nam teško objasniti zašto postoji tako malo, ako ih uopće ima, vjerodostojnih primjeraka za koje se čini da prikazuju dovoljno velike humanoide kvalificirati kao prave divove, a kamoli one, koji su iz tajnih razloga nepristupačni javnosti. Očita skeptična pretpostavka bila bi da je to jednostavno zato

što takvi primjerci ne postoje. Međutim, u očima onih koji su skloni uroti među nama, ovaj nedostatak dokaza ima više veze s velikim zataškavanjem nego sa stvarnim nepostojanjem divova u drevnim vremenima.

Brojni su istraživači tvrdili da se dokazi za to mogu pronaći u manjini „vjerodostojnih“ slučajeva, koji se uglavnom pojavljuju u novinskim člancima iz 19. stoljeća. Ovo je, naravno, veliki dio problema. Iako očito ne možemo isključiti svaki incident, u kojem su novine izvijestile o otkriću velikih, očito ljudskih ostataka prije 1930-ih kao prijevaru, ipak moramo priznati da su si novinari s činjenicama u to doba davali puno više slobode.

The New York Times
Published: February 9, 1890
Copyright © The New York Times

More Big Indians Found in Virginia.

Not to be behind Canada, Virginia puts in a claim of the possession of a cave full of dead Indians, the Petersburg *Index* giving the tale as quoted below, on the authority of gentlemen whom it asserts to be of the highest character and credit, who have seen with their own eyes, and touched and tested with their own hands, the wonderful objects of which they make report as follows:

"The workmen engaged in opening a way for the projected railroad between Weldon and Graysburg struck Monday, about one mile from the former place, in a bank beside the river, a catacomb of skeletons, supposed to be those of Indians, of a remote age and a lost and forgotten race. The bodies exhumed were of strange and remarkable formation. The skulls were nearly an inch in thickness; the teeth were filed sharp, as are those of cannibals, the enamel perfectly preserved; the bones were of wonderful length and strength—the *femur* being as long as the leg of an ordinary man, the stature of the body being, probably, as great as eight or nine feet. Near their heads were sharp stone arrows, stone mortars, in which their corn was brayed, and the bowls of pipes, apparently of soft friable soap-stone. The teeth of the skeletons are said to be as large as those of horses. One of them has been brought to the city, and presented to an officer of the Petersburg Railroad. The bodies were found closely packed together, laid tier on tier as it seemed. There was no discernable ingress into or egress out of the mound."

8' - 9'

The New York Times
Published: September 8, 1871

STRANGE SKELETONS FOUND.

Indications That Tribe Hitherto Unknown Once Lived in Wisconsin.

Special to The New York Times.

MADISON, Wis., May 3.—The discovery of several skeletons of human beings while excavating a mound at Lake Delavan indicates that a heretofore unknown race of men once inhabited Southern Wisconsin. Information of the discovery was brought to Madison to-day by Maurice Morrissey, of Delavan, who came here to attend a meeting of the Republican State Central committee. Curator Charles E. Brown of the State Historical Museum will investigate the discoveries within a few days.

Upon opening one large mound at Lake Lawn farm, eighteen skeletons were discovered by the Phillips Brothers. The heads, presumably those of men, are much larger than the heads of any race which inhabit America to-day. From directly over the eye sockets, the head slopes straight back and the nasal bones protrude far above the cheek bones. The jaw bones are long and pointed, bearing a minute resemblance to the head of the monkey. The teeth in the front of the jaw are regular molars.

There were also found in the mounds the skeletons, presumably of women, which had smaller heads, but were similar in facial characteristics. The skeletons were embedded in charcoal and covered over with layers of baked clay to shed water from the sepulchre.

The New York Times

Trace of Giants Found in Desert

LOS ANGELES, Aug. 4 (AP)—A retired Ohio doctor has discovered relics of an ancient civilization, whose men were 8 or 9 feet tall, in the Colorado desert near the Arizona-Nevada-California line, an associate said today.

Howard E. Hill, of Los Angeles, speaking before the Transportation Club, disclosed that several well-preserved mummies were taken yesterday from caverns in an area roughly 180 miles square, extending through much of southern Nevada from Death Valley, Calif., across the Colorado River into Arizona.

Hill said the discoverer is Dr. F. Bruce Russell, retired Cincinnati physician, who stumbled on the first of several tunnels in 1931, soon after coming West and deciding to try mining for his health.

MUMMIES FOUND

Not until this year, however, did Dr. Russell go into the situation thoroughly, Hill told the luncheon. With Dr. Daniel S. Bovee, of Los Angeles—who with his father helped open up New Mexico's cliff dwellings—Dr. Russell has found mummified remains, together with implements of the civilization, which Dr. Bovee had tentatively placed at about 80,000 years old.

"These giants are clothed in garments consisting of a medium length jacket and trouser extending slightly below the knees," said Hill. "The texture of the material is said to resemble gray dyed sheepskin, but obviously it was taken from an animal unknown today."

MARKINGS DISCOVERED

Hill said that in another cavern was found the ritual hall of the ancient people, together with devices and markings similar to those now used by the Masonic order. In a long tunnel were well-preserved remains of animals, including elephants and tigers. So far, Hill added, no women have been found.

He said the explorers believe that what they found was the burial place of the tribe's hierarchy. Hieroglyphics, he added, bear a resemblance to what is known of those from the lost continent of Atlantis. They are chiseled, he added, on carefully-polished granite.

He said Dr. Viola V. Petitt, of London, who made excavations around Petra, on the Arabian desert, soon will begin an inspection of the remains.

San Diego Union 1947

8' - 9'

The Grave of a Giant.

Visitors go up on Pisgah almost every pleasant day. Mrs. Atwater, who is making some improvements, is still there and Mr. Cottrell of Mansfield is there and drives the team down occasionally for visitors. The Athens Historical society sent word to the mountain that they would visit it next Saturday. They claimed to know of an Indian grave on the top that they would open. The only Indian grave we ever knew of there says the Troy Gazette, was one on the south point of the mountain on the farm of Chas. W. Hooker. A very large thigh bone of a human being was dug up 45 years ago at that point near a spring.

It was of immense size and on its being shown to Dr. Theodore Wilder, he said it must have belonged to a man 7 feet high. "There were giants in those days. Towanda Daily Review 10/25/1897

12 feet

7'

Providence Evening Press
Thursday, 13 Sep 1883 page 4

MUST HAVE BEEN GOLIATH.

Hon. J. H. Haisly, a well-known and reliable citizen of Barnard, Mo., writes to the St. Joseph *Gazette* the particulars of the discovery of a giant skeleton four miles southwest of that place. A farmer named John W. Hannon found the bones protruding from the bank of a ravine that has been cut by the action of the rains during the past years. Mr. Hannon worked several days in unearthing the skeleton, which proved to be that of a human being, whose height was twelve feet. The head through the temple was twelve inches; from the lower part of the skull at the back was fifteen inches, and the circumference forty inches. The ribs were nearly four feet long and one and three-quarter inches wide. The thigh bones were thirty inches long and large in proportion. When the earth was removed the ribs stood up high enough to enable a man to crawl in and explore the interior of the skeleton, turn around and come out with ease. The first joint of the great toe, above the nail, was three inches long, and the entire foot eighteen inches in length. The skeleton lay on its face, twenty feet below the surface of the ground, and the toes were imbedded in the earth, indicating that the body either fell or was placed there when the ground was soft. The left arm was passed around backward, the hand resting on the spinal column, while the right arm was stretched out to the front and right. Some of the bones crumbled on exposure to the air, but many good specimens were preserved and are now on exhibition at Barnard. Medical men are much interested. The skeleton is generally pronounced a valuable relic of the prehistoric race.

MAY BE RELATED TO CARDIFF GIANT

SAN ANTONIO EXPRESS

Beach Giant's Skull Unearthed By WPA Workers Near Victoria

Believed to Be Largest Ever Found in World; Normal Head Also Found

That Texas "had a giant on the beach" in the long ago appears probable from the large skull recently unearthed in a mound in Victoria County, believed to be the largest human skull ever found in the United States and possibly in the world.

Twice the size of the skull of normal man, the fragments were dug up by W. Duffen, archaeologist, who is excavating the mound in Victoria County under a WPA project sponsored by the University of Texas. In the same mound and at the same level, a normal sized skull was found. The pieces taken from the mound were reconstructed in the WPA laboratory under supervision of physical anthropologists.

A study is being made to determine whether the huge skull was that of a man belonging to a tribe of extraordinary large men or whether the skull was that of an abnormal member of a tribe, a case of giantism. Several large human body bones also have been unearthed at the site.

Marcus S. Goldstein, physical anthropologist employed on the WPA project, formerly was an aide of Ales Hrdlicken, curator of the National Museum of Physical Anthropology.

Finds made through excavations in Texas are beginning to give weight to the theory that man lived in Texas 40,000 to 45,000 years ago, it is said.

GIANT SKULL—Believed to be possibly the largest found in the world, the human skull shown on the right was recently unearthed in Victoria County by Texas University anthropologists. The other two are of normal size.

STAMP SOCIETY MEETS

San Antonio Philatelic Society will hold its first meeting of 1940 at the Y. M. C. A. at 8:30 p. m. Monday, when a bourse of rare stamps will be shown by collectors in this vicinity. New officers of the society are Norman H. Brock, president; R. A. Turner, vice president; L. F. Fields, secretary and treasurer, and Edward Albach, reporter. Both the president and vice president were reelected.

8' - 9'

UNEARTH SKELETON OF GIANT

Bones of Supposed Mound Builder Those of Man Eight or Nine Feet High.

Dr. W. J. Holland, curator of the Carnegie museum, Pittsburgh, and his assistant, Dr. Peterson, a few days ago opened up a mound of the ancient race that inhabited this section and secured the skeleton of a man who when in the flesh was between eight and nine feet in height, says a Greensburg (Pa.) dispatch to the Philadelphia Inquirer.

This mound, which was originally about 100 feet long and more than 12 feet high, has been somewhat worn

7'+

Uncover Bones of Giants Near Sayre.

Rev. George P. Donehoo, of Coudersport, who is Pennsylvania State Historian, in company with Prof. A. R. Skinner, of the American Indian Museum, and Prof. W. K. Moorehead, of Phillips Andover Academy, has been conducting a research party in the valley of the Susquehanna. They have uncovered an Indian mound at Tioga point, on the upper portion of Queen Esther's flats, a short distance from Sayre. In the mound were found the bones of 68 men, which are believed to have been buried 700 years ago. The average hgihth of these men when skeletons were assembled was seven feet, while many were taller. Further evidence of their gigantic size was found in large stone axes in the grave.

Rev. Donehoo and his companions say that it is the first discovery of its kind on record. The skull and a few bones were shipped to the American Indian Museum.

—At the Steuben county court held at Bath, N. Y., last week, Harry Kachele, of Lawrenceville, was indicted for manslaughter, being accused of fatally injuring William Lewis by striking him on the head with a stone during a fight in front of the Harrison House at the Lawrenceville station about six weeks ago.

WELLSBORO GAZETTE, THURSDAY, SEPTEMBER 21, 1916 WELLSBORO, PA

Novinske su prijevare zapravo bile raširene u 19. stoljeću, a poznati pisci poput Marka Twaina čak su priznali da su koristili novinarske prijevare za politički motiviranu satiru. Ako ništa drugo, čak i „dobra“ izvješća o anomalnim ostacima koja se pojavljuju u starim novinskim izvješćima treba uzeti sa zdravom skepsom.

Ovu je točku nedavno pokrenuo na blogu skeptični istraživač *Jason Covalito*, koji se pokušao uhvatiti u koštac s misterijom divovskog kostura i zavjerama Smithsonian instituta razotkrivajući ono što on vidi kao pogrešnu

logiku argumenta zavjere: „Izvješća," iz stare novine, [teoretičari zavjere] vjeruju da su istiniti, pa činjenica da takvi ostaci ne postoje (ili su ikada postojali) u Smithsonianu je sada dokaz zataškavanja.

Inače, tvrdnja da je Smithsonian (institut) posjedovao kosture divova ne pojavljuje se u literaturi 19. stoljeća, kada su te divovske kosti navodno predane muzeju; Vjerojatno bi biblijski književnici tog vremena o njima govorili onoliko koliko su o Divu iz Cardiffa, ali to ipak nije bio slučaj. Zapravo, još 1865. Smithsonian je objavio rad Ducrotaya de Blainvillea koji je slijedio Cuviera i pripisao "divovske" humanoidne kosti Mastodonu. *(Annual report of the Bureau of Ethnology to the Secretary of the Smithsonian Institution by Smithsonian Institution. Bureau of Ethnology 1880)*

Covalito nadalje napominje da bi "trebalo postojati neki zapis u Smithsonian materijalima o ovim navodnim kostima," posebno u povijesnom razdoblju kao što je sredina do kasnog 19. stoljeća kada se vjerovanje u postojanje divova smatralo mogućim. "Zanimljivo mi je da ne mogu locirati nijednu tvrdnju o nestalim divovskim kostima iz Smithsonian-a," zaključuje Covalito, "sve do uspona modernih kreacionističkih pokreta i pokreta alternativne povijesti sredinom 20. stoljeća, kada je viktorijansko žuto novinarstvo odjednom postalo dokaz za biblijske istine."Covalito je u pravu u svojoj tvrdnji da u povijesnim zapisima nema tragova o tome gdje su veliki "anomalni kosturi" nestali iz Smithsonian-a. No, to ne znači da takvi gigantski ostaci uopće nisu pronađeni.

Nasuprot tome, jedan komentator Covalitove objave, Eric Johns, ponudio je primjer iz 1911., gdje su istraživači po imenu Pugh i Hart pronašli ostatke velikih, crvenokosih ljudi u Sunset Caveu blizu Lovelocka, Nevada. Rečeno je da su ostaci koji su ondje pronađeni visoki između 6,5 i nešto više od sedam stopa, a neke od ostataka poslao je L.L. Loud, arheolog sa Sveučilišta u Kaliforniji, na institut Smithsonian godinu dana kasnije. „Ove su bilješke još uvijek u digitalnoj datoteci u Muzeju antropologije Hearst", rekao je Johns, „navedene pod referentnim brojem 544, Antropološka ekspedicija iz 1913." No, zanimljivo je da su Pugh i Hart, dok su predali većinu ostataka Smithsonianu, također uspjeli zadržati niz čudnih artefakata i kostiju koje su pronašli, uključujući nekoliko lubanja, za koje Johns kaže da se danas nalaze u Humboldtovom muzeju u Winnemucci, Nevada . Međutim, kutije koje je dobio Smithsonian ne mogu se tako lako objasniti:

„Čini se da je [Sveučilište u Kaliforniji] zaturilo kosture, ali je drugi materijal još uvijek tamo i izložen je u njihovim izložbama. Isto se može reći za Smithsonian, koji još uvijek koristi neke od Loudovih artefakata za svoju izložbu Southwest u Nacionalnom muzeju američkih Indijanaca. Opet, u njihovim izlošcima ili katalogu nema divovskih kostura."

Kao odgovor na Johnov komentar, Covalito je napisao: Ako je 6,5 stopa „div", to mog djeda od 6'6" čini Golijatom. Iako neobične za svoje vrijeme, ove veličine nisu nepoznate ljudima te stoga nisu ni šokantne ni nadnaravne. Skeptik u meni složio bi se s Covalitom da u današnje vrijeme zapravo nije nemoguće (ili čak toliko neobično) pronaći osobu sličnog rasta kao „divovi" o kojima govori Johns u svom komentaru. Možda ovo ne bi nužno bila „anomalija" pretpostaviti da su takvi pojedinci postojali u Americi prije nekoliko stotina godina ili više.

Međutim, rasprava o tome odgovara li veličina ovih primjeraka kriterijima za „divove" ili ne je vježba koja u potpunosti propušta važniju poantu: da je nezavisni muzej uspio održati evidenciju o ostacima otkrivenim u Sunset Caveu, dok su Smithsonian i Sveučilište iz Kalifornije očito nije. Jesu li ljudi koji su primali ovu neobičnu pošiljku za Smithsonian jednostavno bili krajnje nekompetentni ili je postojao neki drugi razlog za „gubitak" određenih dijelova pošiljke? Ovaj slučaj ne bi trebao uključivati ljudske ostatke velikog rasta kako bi se dovelo u pitanje zašto bi Smithsonian izgubio dijelove serijske pošiljke, a druge zadržao za izlaganje. Drugim riječima, misterij ima isto toliko veze s pogrešnom lokacijom otkrića koliko i tvrdnje da su „divovska" tijela ono što je zapravo otkriveno.

Također, većina modernih skeptika vjerojatno bi pogledala prilično neimpresivnu procijenjenu visinu kostura od 6'6 inča u slučaju Pugha i Harta, i to iskoristila kao argument protiv postojanja divova u cijeloj američkoj prapovijesti. U najmanju ruku, mogli bi ga upotrijebiti kako bi poduprli tvrdnju da teoretičari zavjere,

kreacionisti i čisto lakovjerni jednostavno preuveličavaju detalje „divovskih“ otkrića, kako bi bolje zadovoljili fantastične priče koje bi takvi „istraživači“ nastojali promovirati .

Covalito je u pravu kada tvrdi da osoba visoka 6'6“ nije „ni šokantna ni nadnaravna“ (jedna stopa odgovara dužini od 30,48 cm ili 0,3 metra). Vjerojatno je ponovno u pravu kada tvrdi da nije mogao pronaći nikakav spomen o nestalim divovskim kostima u devetnaestom stoljeću, sugerirajući tako da su tvrdnje o zavjeri noviji fenomen.

Međutim, ono što se ne može poreći su povijesna otkrića divovskih kostura mnogo većih od onih otkrivenih u Sunset Caveu 1911. Zapisi o tim otkrićima postoje i danas i dostupni su u javnim zapisima, zajedno s detaljnim opisima. Ali ti se izvještaji neće naći ni u kakvim upitnim novinskim izvještajima od prije više od jednog stoljeća, pa čak ni u glasinama i nagađanjima najboljih ljubitelja alternativne povijesti. Umjesto toga, ono što bi moglo biti najbolji dokaz o neobično velikim kosturima iz prošlosti Amerike objavio je prije više od jednog stoljeća sama meta takozvanih zavjera: Institut Smithsonian.

U Dvanaestom godišnjem izvješću Ureda za etnologiju tajniku Smithsonian-a, objavljenom 1894., Cyrus Thomas i Thomas Powell iz Ureda za etnologiju pisali su o nekoliko otkrića u kojima su pronađeni veliki, naizgled ljudski kosturni ostaci. Prvi koji ćemo ovdje ispitati otkriven je u okrugu Roane, Tennessee:

“Ispod [jednog] sloja školjki zemlja je bila vrlo tamna i činilo se da je pomiješana s biljnom plijesni do dubine od 1 stope. Na dnu toga, koji je počivao na izvornoj površini zemlje, nalazio se vrlo velik kostur koji je ležao vodoravno punom dužinom. Iako su bile vrlo mekane, kosti su bile dovoljno jasne da je bilo moguće pažljivo ih izmjeriti prije pokušaja uklanjanja. Utvrđeno je da duljina od baze lubanje do kostiju nožnih prstiju iznosi 7 stopa i 3 inča. Stoga je vjerojatno da je ta jedinka kad je živjela bila visoka 7½ stopa.”“

Takva su izvješća često izmišljotine ili dijelovi teksta koji su grubo izvučeni iz konteksta. Stoga sam odlučio vidjeti mogu li se skenovi izvorno objavljenog izvješća pronaći na internetu za preuzimanje. Zapravo, cijelo Dvanaesto godišnje izvješće Smithsonianovog ureda za etnologiju može se pronaći online na Archive.org, s PDF verzijom dostupnoj u cijelosti ovdje. Relevantni dio gornjeg izvoda nalazi se na stranici 362.

Još jedan slučaj javlja se u istom izvješću, ovaj put u grobnim humcima za koje se sumnja da su Indijanci u Dunliethu, Illinois, na stranici 115 tiskanog izvješća sadrži relevantan tekst:

„Nr. 5, najveći u skupini, pažljivo je pregledan. Dva metra ispod površine, blizu vrha, bio je kostur, bez ikakvog nametljivog indijanskog ukopa.. Blizu izvorne površine tla, nekoliko metara sjeverno od središta, nalazili su se teško raspadnuti kosturi oko 6 ili 8 jedinki svih veličina, od beba do odraslih. Bili su postavljeni vodoravno, punom dužinom, s glavama okrenutim prema jugu. Uz njih je pronađeno nekoliko rupičastih unio školjki (Unio crassus) te nekoliko grubih kamenih glodalica i kamenih strugala. U blizini izvorne površine, 10 ili 12 stopa od središta, s donje strane, jedan od najvećih kostura koje su otkrili agenti FBI-a ležao je cijelom dužinom na leđima, čija je duljina dokazana stvarnim mjerenjima, između 7 i 8 stopa. Sve se to moglo jasno dokazati, ali se odmah raspalo nakon ponovne obrade od tvrde zemlje u kojoj je bilo zatvoreno. Njima su dodana tri mala komada u obliku polumjeseca od grubo iskovanog mineralnog bakra, svaki dug 6, 8 i 10 inča, s malim rupama duž konveksnog inargina; niz izduženih bakrenih perli izrađenih valjanjem tankih listova; i glava koplja od rožnjaka, dugo preko 11 inča...“

Zapravo, čini se da je Smithsonian jednom otkrio i dokumentirao ono što se može nazvati samo „divovima“ u isto vrijeme kada su mnoge američke novine izvještavale o sličnim pričama. Još uvijek može biti upitno hoće li to ojačati legitimitet ovih izvješća; Međutim, malo tko bi tvrdio da su, usprkos tvrdnjama o zataškavanju i zavjerama, obučeni znanstvenici poput Powella i Thomasa vjerojatno znali o čemu pričaju kada su izvršili ova mjerenja i izvijestili o postojanju ljudi koji bi, da požive, to lako učinili bili viši od dva metra. Također treba napomenuti da se u potonjem od dva slučaja kostur “raspao na komade” kada su se pokušali ukloniti dijelovi tijela. Stoga se čini jasnim razlog zašto Smithsonian u svojim zapisima u ovom slučaju ne bi imao ostatke: uopće nisu mogli pronaći kostur jer je otkriće bilo previše krhko da bi ga uklonili s nalazišta.

Drugim riječima, iako je Smithsonian je doista priznao da je pronašao tako velike kosture, možda postoje opravdani razlozi zašto, u nekim slučajevima, kosti nikada nisu pronađene. Ali to ne znači da je ovaj scenarij uvijek slučaj. Misterij nestalih divovskih kostiju dodatno se komplicira sa sljedećim izvatkom iz jednog članka koji je uključuje istraživanje pokojnog zoologa *Ivana T. Sandersona* (1911-1973), o Smithsonian Institutu:

"Negdje 1960-ih, Sanderson je pisao o neobičnom pismu koje je primio u vezi s inženjerom koji je tijekom Drugog svjetskog rata bio stacioniran na aleutskom otoku Shemya. Dok su gradili uzletište, buldožeri su srušili skupinu brežuljaka u tom području i naveli su inženjera i njegovu posadu da otkopaju nekoliko sedimentnih slojeva ljudskih ostataka. Primijetili su izvanrednu duljinu lubanje i kosti nogu na tom mjestu, koje su očito pripadale ljudima golemih proporcija. Rečeno je da su lubanje bile dugačke do 24 inča od baze do tjemena, daleko više od duljine prosječne ljudske lubanje. Zanimljivo je bilo i to što se za svakoga govorilo da je bio trepaniran, čudan proces bušenja [(53)] ili rezanja rupe i uklanjanja gornjeg središnjeg dijela lubanje, za koji su neke drevne kulture smatrale da omogućuje razne navodne „dobrobiti", uključujući psihičke sposobnosti, itd. Sanderson je aktivno počeo tražiti više dokaza o ovom incidentu, a kasnije je uspio kontaktirati još jednog člana jedinice za kojeg je rekao da je potvrdio bizarnu priču. Po svemu sudeći, ostatke je navodno prikupio Smithsonian Institution, ali nikada nije objavljen nikakav zapis o tome gdje su odneseni. Činilo se da je Sanderson uvjeren da ih je institut doista pronašao, ali je otišao toliko daleko da je upitao 'zar se ti ljudi ne mogu suočiti s prepisivanjem svih udžbenika?"

Potvrđuju li takva otkrića divovskih kostiju, za koje se zna da su postojale kao što izvješće iz 1894. izgleda i pokazuje, dodatno tvrdnje teoretičara zavjere? Ili nam samo ukazuju na dublju razinu misterije koju tek treba istražiti?

[(53)] Trepanacija (preko srednjolat. trepanatio „kirurško otvaranje lubanje bušenjem" od srednjolat. trepanum „svrdlo" od starogrč. τρύπανον trýpanon „svrdlo") Precizni kirurški zahvati u kojima se otvara tjelesna šupljina koja je zatvorena koštanim ili drugim čvrstim sredstvima mehanički, obično bušenjem.

Pozo Moro, žrtvovanje djece i tradicija grčke legende

I Urijel mi je rekao: "Ovdje će biti bačeni anđeli koji su se povezali sa kćerima zemaljskim, te su svojim duhom poticali ljudski rod na činjenje svakakvih prljavština i zavodili ih na pogrešan put, učeći ih da prinose žrtve demonima, kao da su bogovi. Ovo je mjesto njihovog velikog Suda u kojem će trpjeti kaznu, sve do svog konačnog kraja. (Henokova knjiga; Poglavlje 19, Stih 1.)

„...i njihovi duhovi, uzimajući mnoge oblike, ..." duhovi palih anđela i/ili oni njihovih divovskih sinova stoga mogu poprimiti mnoge oblike. Čak i one od ljudi; a svakako one čudovišta. To su zli duhovi, demoni.

"...i zavest će ih da žrtvuju demonima kao bogovima..." Kod Mojsija čitamo o ljudskim žrtvama pogana i otpadničkih Izraelaca; Također u Psalmima saznajemo u Psalmu 106:37: "Žrtvovali su svoje sinove i kćeri demonima,..."

Prema Enohu, ova grozota ljudskih žrtava trajat će do "Dana velikog suda." Zašto kršćanstvo nije uspjelo u potpunosti stati na kraj tim ljudskim žrtvama? Jer pagani to sada rade tajno, pod zemljom.

„Prema Sotonskom hramu, ubojstvo nerođene bebe je „najveća žrtva Sotoni", a sotonistima bi trebalo dopustiti vjerska izuzeća za obavljanje rituala pobačaja u državama koje su podigle prepreke kontroverznom postupku." ... „Sotonski hram" s ponosom objavljuje svoj vjerski ritual pobačaja, ceremoniju ukorijenjenu u našim duboko uvriježenim vjerovanjima", rekla je grupa u video najavi na YouTubeu. "Ti si sam svoj gospodar. Živio Sotona! " … "Budući da su propisani postupci kao što su razdoblja čekanja, obvezno pregledavanje sonograma i obvezno savjetovanje u suprotnosti s vjerskim uvjerenjima sotonista, oni koji obavljaju vjerski ritual pobačaja izuzeti su od ovih zahtjeva i mogu prakticirati u državama koje su uvele vjerski abortus ritual primljen na zahtjev u prvom tromjesečju Freedom Restoration Act *",* kaže TST na svojoj web stranici*, 28. Juni 2022, USA): FOX NEWS*

(NaturalNews.com / USA, 28. Juni 2022) *Mike Adams*: *„Sada je sve ista baza: ljevičarski gurači cjepiva, agitatori pobačaja, LGBT indoktrinatori, odgojitelji djece, transrodni genitalni mutilatori, pedofili i luciferijanci... postali su homogenizirana skupina praktikanata kulta smrti koji se u procesu hrane djecom radeći na uništenju svakog kršćanina ili osobe koja se zalaže za život na planeti Zemlji. A sada, nakon što je Vrhovni sud SAD-a poništio slučaj Roe protiv Wadea, njezini unutarnji demoni razotkriveni su kako bi ih svijet mogao vidjeti.“*

Od davnina su navodi u hebrejskim spisima i komentari starogrčkih i rimskih autora citirani kako bi se dokazalo da su razni sjeverozapadni semitski narodi (Kanaanci, Amorejci, Huriti, Amalečani, Hetiti, Feničani)[(54)] prakticirali žrtvovanje djece (Biblijske reference prikupljene su u Shelby Brownu, kasno-kartaški žrtveni spomenici djece i žrtveni spomenici u njihovom mediteranskom kontekstu) *(Sheffield: JSOT Press, 1991, 26–29. Extensive analyses of the textual evidence are provided in Day, Molech).*

To uključuje stanovništvo koje se u Hebrejskim spisima naziva Kanaanci; narod koji moderni znanstvenici, slijedeći Grke, nazivaju Feničanima; i Feničani, koji su se naselili u zapadnom Sredozemlju i koje moderni znanstvenici nazivaju punskim, slijedeći Rimljane. Zapravo, grobna mjesta koja sadrže samo kremirane ostatke male djece i životinja pronađena su na mjestima punskih naselja. Arheolozi takva grobna mjesta nazivaju *tophteh*, prema hebrejskom izrazu H8613 (tof-teh') za mjesto gdje su žrtvovana djeca. Shelby Brown, sažimajući dokaze, vjeruje da se u tim *toftehima* nalaze ostaci žrtvovane djece, podupirući time književna izvješća o žrtvovanju djece.

Godine 1971. u Pozo Morou u Španjolskoj iskopan je tajanstveni dokaz, reljef koji vjerojatno ilustrira tu praksu. Nalazi se na kamenom grobnom spomeniku iz razdoblja oko 500. - 490. pr. Kr. skulpturiran i trenutno se nalazi u Museo Arqueológico Nacional u Madridu. Reljef prikazuje banket pripremljen za čudovište koje sjedi u lijevom dijelu slike okrenuto udesno. Čudovište ima ljudsko tijelo i dvije glave jednu na drugoj. Glave imaju otvorena usta s isplaženim jezicima. U lijevoj ruci drži stražnju nogu svinje koja leži na banketnom stolu ispred nje. U desnoj ruci drži zdjelu. Tik iznad ruba zdjele vide se glava i stopala male osobe.

U pozadini, lik u dugoj halji podiže zdjelu u gesti prinošenja. Nasuprot čudovišta je osakaćena slika treće figure. Stoji i podiže u desnoj ruci mač zakrivljene oštrice. Glava mu je u obliku bika ili konja. Njegova lijeva ruka dodiruje glavu druge male osobe u zdjeli na drugom stolu ili tronošcu pokraj stola za bankete. Grobna kula na kojoj je uklesan ovaj reljef potječe iz područja koje je u vrijeme nastanka bilo jasno podložno punskim ili feničanskim utjecajima i slična je spomenicima iz ahemenidske zapadne Azije.

Sam reljef sličan je istočnomediteranskim prikazima ponuda ili žrtava, a mač sa zakrivljenom oštricom povezan sa žrtvom podupire sličnost. Čini se da su male figure, vjerojatno djece, ponuđene u posudama dvoglavom čudovištu. U skladu s tim, razumno je pretpostaviti da je reljef, koliko god bio maštovit, predstavlja sjeverozapadno semitsko žrtvovanje djeteta.

Prema standardnim izvještajima o grčkoj legendarnoj prošlosti, kao kaznu za ubojstvo Androgeusa, sina kralja Minosa, Atenjani su redovito slali skupine mladića i djevojaka u Minos na Kreti, gdje su ih predavali Minotauru, stvorenju s tijelom čovjeka i glave bika koji će ih proždrijeti. Dugo se sumnjalo da legenda o Minotauru odražava žrtvovanje djece sjeverozapadnih Semita. Ovo nije nerazumno. Kreta je sigurno bila pod sjeverozapadnim semitskim utjecajem od brončanog do željeznog doba.

Priča o samom Minosu povezuje ga s Feničanima; Prema legendi, on je sin Europe, kćeri feničkog kralja Agenora. Kreta bi stoga mogla biti mjesto gdje su se prakticirali sjeverozapadni semitski rituali. Nadalje, predodrasli status žrtava poslanih Minotauru podsjeća na mladu dob djece žrtvovane u drevnim babilonskim poganskim obredima.

(54) *Dugo etablirane kanaanske etničke skupine uključuju Amorejce i Hurite kao i Feničane. Mogli bi se opisati kao pomorski dio Kanaanaca, blisko srodan Hebrejima, koji su apsorbirali kanaansko stanovništvo gradova-država tijekom nekoliko stoljeća.*

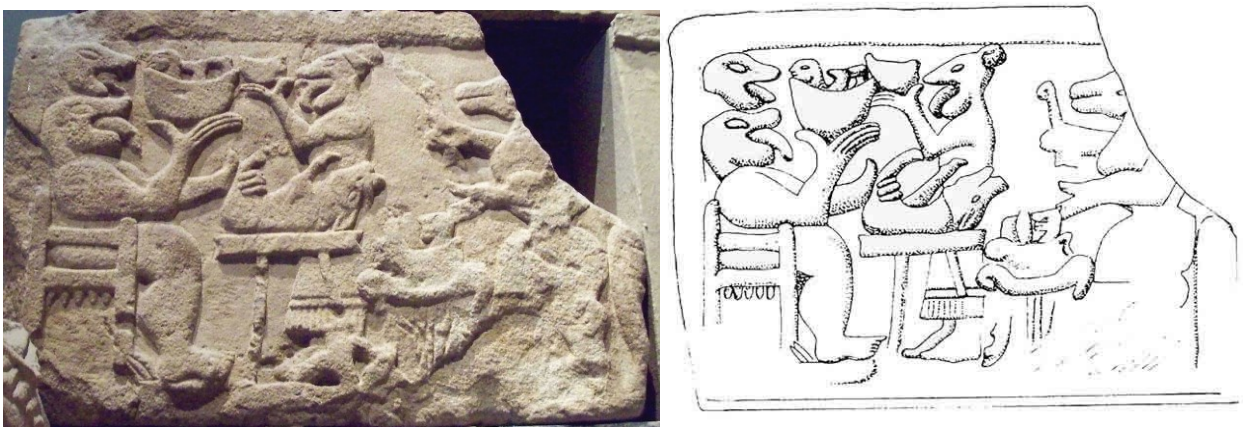

Reljef Pozo Moro (fototeka Nacionalni arheološki muzej, Madrid)

No veza između Minotaura i žrtvovanja djece u sjeverozapadnim Semitima tu ne prestaje. Hebrejski i kršćanski spisi govore o Moleku (ili Molohu)[55], za kojeg se pogrešno mislilo da je bog kojemu su žrtvovana djeca. Zanimljivo je da srednjovjekovni i moderni izvori prikazuju Moleka kao brončanog ili bakrenog ljudskog idola s telećom glavom u čije su se ruke stavljala djeca, a potom ih pekla ili bacala u žeravnicu. Ova tradicija nema temelja u postojećim starim židovskim ili hebrejskim izvorima; George Foot Moore to je samo pratio do srednjovjekovnih židovskih komentara. Po njegovom mišljenju, ovaj prikaz Moleka dolazi iz klasičnih izvora kao što je Diodor Sikul (Diodorus Siculus) 20.14, koji opisuje brončanog idola Kronosa kojemu su žrtvovana djeca u Kartagi. Postavljena na idolove ispružene ruke, koje su bile savijene prema zemlji, djeca su se otkotrljala u vatru. Nije nam rečeno da je Kronosova glava bila goveđa. Moore je sugerirao da Molechova teleća glava potječe od Minotaura iz grčke legende. Istina je da je Minotaur imao glavu bika dok je Molek imao teleću glavu, ali ova prividna razlika je manje relevantna nego što se čini.

U stvari, srednjovjekovni lik Moleka vjerojatno dolazi iz tradicije koja ne samo da prikazuje Kronosa iz Kartage i Minotaura, već se također kombinira i miješa s najmanje dva druga izvora. Ovo je kompliciranа priča s mnogo varijacija. Povezuje se s Kretom i Sardinijom, oba vjerojatna mjesta žrtvovanja semitske djece. Trebao bi biti izrađen od bronce ili bakra *(Apollodorus Bibliotheca 1.9.26; Apollonius von Rhodos Argon. 4.1638–72; Scholie bei Plato bzw. 337a)*; u tome nalikuje kartažanskom Kronosu. Također je prikazan kako grli ljude svojim drskim stiskom i ubija ih skačući u vatru koja podsjeća na vatrenu jamu kartaškog Kronosa *(Scholie bei Plato Resp. 337a, Suda, s.v. sardovnio „gevlw“)*. Figura Talosa također ima veze s onom Minotaura, koji je povezan sa žrtvovanjem djece [56].

Druga očita tradicija koja govori o slici Moleka dolazi iz grčkog grada Akragasa na Siciliji. Acragas je bio blizu sicilijanskih i sjevernoafričkih punskih naselja, gdje su se vjerojatno događala žrtvovanja djece. Notorno okrutni tiranin, Phalaris, vladao je u 6. stoljeću pr. Kr. nad Akragasom. Prema predaji, Phalaris je svoje neprijatelje žive ispekao u brončanom biku (Pindar Pyth. 1.95; Scholie u Pindarumu Pyth. 1.95; Lucian Phal. 1, 2; Diodor Siculus 9.18–20, 13.90, 19.108, 20 ,71). Čini se da je njegov brončani materijal povezan s brončanim Talosom i brončanim kartaškim Kronusom, a njegov oblik bika podsjeća na Minotaurovu glavu bika. Stoga se sugerira da ova priča podsjeća na semitska dječja žrtvovanja, koja su možda prakticirali Phalaris ili semitski stanovnici njegova grada. U prilog ovoj ideji ide i neobičan detalj. *Clearchus*, citiran u Ateneju 9.396e (Athenaeus ili Atenej je bio grčki poikilograf iz Naukratisa u Egiptu, poikilografija kao rana je preteča enciklopedije), tvrdi da je „Phalaris jeo od dojenčadi“. U grčkoj tradiciji žrtvenog klanja ljudi općenito nisu bili žrtvovani.

[55] *Koristeći punske natpise, Otto Eissfeldt je uvjerljivo tvrdio da Molech nije ime Boga, već izraz za žrtvovanje djece (Molk kao žrtveni izraz u punskom i hebrejskom, i kraj boga Molocha [Halle: M. Niemeyer, 1935.]). U hebrejskoj i židovskoj tradiciji, riječi koje se obično prevode na engleski kao „tele“ mogu se ponekad bolje prevesti kao „bik u snazi svoje mladosti“. (U. Cassuto, A Commentary of the Book of Exodus [trans. Israel] Abrahams; Jerusalem: Magnes Press, 1967]*

[56] *Postoje dodatni dokazi o povezanosti figure bika sa žrtvovanjem djece. Brojni pečati pronađeni su u Anatoliji, neki u staroba-bilonskom stilu. Prikazuju bika s plamenom na leđima, vjernike i malu figuru ispod bika. William H. Ward tumačio je scenu kao ritualno žrtvovanje djeteta Moleku s malom figurom djeteta koje će biti žrtvovano na oltaru u obliku bika s nekom vrstom kamina straga (William Hayes Ward, Cilindar i drugi drevni bliskoistočni pečati u knjižnici J .Pierpont Morgan [New York: Privatdruck, 1909], 109–11).*

Umjesto toga, Grci su žrtvovali životinje same i obično jeli njihovo meso - zapravo, grčka tradicija ne pravi jasnu razliku između žrtvovanja i klanja životinje za hranu. Iz grčke perspektive, dakle, moglo bi se razumno pretpostaviti da nakon žrtvovanja djece slijedi konzumacija, a tradicija da je Phalaris žrtvovao djecu lako bi se mogla proširiti tako da znači da je jeo dojenčad. Sukladno tome, tradicija koja okružuje Phalaris potvrđuje vezu između slika bika kao što je ona Minotaura i žrtvovanja djece.

Posebna povezanost Minotaura sa žrtvovanjem djece potkrijepljena je dokazima koji uključuju obrede na drevnom Cipru u drugom i prvom tisućljeću pr. Krista. Na postojanje ciparskih svećenika s maskama bikova ukazuju povremeni rimski i grčki spomenici, najuvjerljiviji arheološki nalazi pronađeni na Cipru, gdje su prikazi ljudi koji nose maske bikova, kao i stvarne lubanje bikova modificirane u maske.

Tvorci ovih artefakata bili su na sjeverozapadnom semitskom kulturnom području. Arheologija pokazuje da je upotreba maski bika bila levantinskog podrijetla: 8. stoljeće pr. Kr. u Megiddu je pronađena lubanja bika koja je pretvorena za upotrebu kao maska, i jedna iz 7. stoljeća pr. Kr. figura od terakote otkrivena u blizini Sidona koja prikazuje čovjeka s maskom bika.

Nadalje, Hebrejski spisi, neprijateljski nastrojeni prema žrtvovanju djece i povezanim vjerskim kultovima, s odobravanjem bilježe prilike kada je kultni aparat povezan s kanaanskom religijom bio uništen (2. Kraljevima 10:18-27; 11:17-18; 18.3-4; 23.1- 25; 2. Ljet 23,17; 29,15-16; 31,1; 33,15; 34,3-7). Netolerancija prema idolima, pa čak i grafičkim slikama židovskog, kršćanskog i islamskog Boga, tema je koja se stalno ponavlja na Bliskom istoku od prvog tisućljeća prije Krista. Pod takvim okolnostima, ne bi bilo iznenađujuće da su slike žrtvovanja djece bile poseban predmet ogorčenja među vjernicima. Njihovo revno uništavanje takvih slika može djelomično objasniti zašto ne nalazimo primjere u postojbini Kanaanaca i Feničana.

Hamovo potomstvo

Kuš (Cush također poznat kao Kush ili, hebrejski: **שׁוּשׁ kûš** znači **crn**) bio je najstariji Hamov sin i Noin unuk. Kuš (ili Etiopija), ime Hamova sina i njegova područja; također Izraelca: Chush, Cush, Ethiopia. Bio je brat Kanaana, Mizraima i Phuta. Kuš je bio otac Nimroda, kralja opisanog kao „prvog herojskog ratnika na zemlji“. Kuš se tradicionalno smatra pretkom „Zemlje Kuš“, drevnog teritorija za koji se vjeruje da je bio u blizini Crvenog mora. Kuš se u Bibliji poistovjećuje s Kraljevstvom Kuš ili drevnom Etiopijom. Kušitski jezici nazvani su po Kušu (Biblija). Ovo je ime 2 biblijska čovjeka i drevne zemlje povezane s ranijim čovjekom.

Kuš, Hamov sin, vjerojatno najstariji, i Nimrodov otac (Postanak 10:8; 1. Ljetopisa 1:10). Čini se da je po njemu zemlja Kush (Kraljevstvo Cush) dobila svoje ime. Srodnici: Otac Ham; Djed Noa; Sinovi: Nimrod, Seba, Havilah, Sabtah, Raamah i Sabtechah (Sabtechah).

Drevni povjesničar Herodot je napisao: “Jer od četiri Hamova sina, vrijeme uopće nije povrijedilo ime Kuš; jer Etiopljani kojima je on vladao do danas se jedini i od svih ljudi Azije nazivaju Kušiti” (Herodot, Židovske starine 1.6). Nimrod je bio veliki kušitski vođa. Pokorio je Akađane, Taurijsku rasu koja se već naselila u Mezopotamiji, i osnovao svoje kraljevstvo, a Kušiti su se pomiješali s Akađanima, formirajući tako kaldejski narod.

Zemlja Kuš, Chush, općenito se koristi u Starom zavjetu za označavanje zemalja južno od Izraelaca. To je bila južna granica Egipta (Ezek 29:10, King James Version „Etiopija“, hebrejski: Kuš), s kojim se obično povezuje (Psa 68:31; Iza 18:1; Jer 46:9, itd.). Također je povezan s Elamom (Iz 11:11), s Perzijom (Eze 38:5) i sa Sabejcima (Saba) (Iz 45:14).

Iz ovih činjenica je zaključeno da Kuš uključuje Arabiju i zemlju na zapadnoj obali Crvenog mora. Rawlinson smatra da je to zemlja još poznata kao Khuzi-stan, na istočnoj strani donjeg Tigrisa. Međutim, postoje indicije koje opravdavaju zaključak da je u Africi također postojao Kuš, Etiopija (tako su je zvali Grci) Afrike. Ezekiel govori (Eze 29:10; usp. 30:4-6) iz Kuša koji leži južno od Egipta. Bila je to zemlja koja je kasnije postala poznata kao Nubija (danas središnji Sudan i južni Egipat) i Abesinija (Etiopija) (Iz 18:1; Sef 3:10, hebrejski: Kuš). U drevnim egipatskim natpisima, Etiopija se spominje kao Kesh (Keš).

Čini se da su se Kušiti proširili na prostrana područja koja se protežu od gornjeg toka Nila do Eufrata i Tigrisa. Rano je postojao migratorni tok Kušita "iz Etiopije, pravilno takozvane, preko Arabije, Babilonije i Perzije do Zapadne Indije."

Hamitske rase počele su se širiti na sjever, istok i zapad ubrzo nakon dolaska u Afriku. Tri ogranka plemena Kušita ili Etiopljana, podrijetlom iz zapadne Azije, naselila su se u krajevima koji graniče s Perzijskim zaljevom. Jedna grana, nazvana Kasiti (Cossaeans, Kosajci) [(57)], naselila se u planinskom području istočno od Tigrisa koje je kasnije postalo poznato kao Susiana. drugi je zauzeo donje regije Eufrata i Tigrisa; dok je trećina kolonizirala južne obale i otoke Zaljeva, kasnije su migrirali na Mediteran i naselili se na obali Izraela kao Feničani.

U Starom zavjetu se odnosi na regiju u kojoj se nalazi kušitska etnička skupina. Kao zemljopisni naziv obično se koristi kao sinonim za Nubiju, koja se prostire južno od Egipta i sjeverno od Sudana, južno od drugog katarakta Nila. Kusch također može označavati cijelu Afriku. U biblijskim prijevodima i literaturi, Kuš, Nubija i Etiopija se ponekad miješaju zajedno, pri čemu je Kuš hebrejski izraz koji se koristi za regiju i njene stanovnike, dok je Etiopija uobičajeno grčko ime za regiju. Inače često geografsko ime Nubija potječe od naroda Noba koji se tu kasnije doselio. U grčkom, u Septuaginti, Kuš se dosljedno prenosi kao Αιθιοπία Aithiopia. Mora se napraviti razlika između "Kušita" kao pojma iz Starog zavjeta i etnički i jezično srodne skupine na Rogu Afrike danas poznate kao Kušiti, što se obično, ali ne uvijek, mora poklapati.

Vjerojatno nezavisna narativna tradicija unutar Popisa naroda je priča o Nimrodu, koja se tematski baš i ne uklapa u kontekst Popisa naroda. Nimrod je ovdje predstavljen kao Kušov sin, personificirani praotac Kušita. Osnovao je carstvo čija su središnja područja bila Babel, Erech, Akkad i Calneh u zemlji Šinaru (Post 10,10; usp. 1 Lj 1,10). I drugdje se Nimrodova zemlja izjednačava s Asirijom (Mihej 5,6), pa nema sumnje da je ovdje riječ o Mezopotamiji.

(57) *Kasiti (akadski Kaššu): plemenska federacija koja živi u planinama Zagros, u modernom Luristanu. U sedamnaestom stoljeću prije Krista zaprijetili su Babiloniji, koju su zauzeli u petnaestom stoljeću. Više od tisućljeća kasnije, oni se spominju - sada se zovu Kosajci - kao neprijatelji Aleksandra Velikog. Iz babilonskih izvora čini se da su Kasiti bili savez nekoliko nomadskih plemena (ili klanova) koji su živjeli u dolinama Zagrosa u području koje se danas zove Luristan (glavni grad Khorammabad - još uvijek središte polunomadskog plemena, Lurijevi). Zemlja je vrlo plodna i tvrdi se da je na ovom području započela neolitska revolucija, odnosno izum poljoprivrede. U sedamnaestom stoljeću prije Krista Kasiti su se počeli infiltrirati u Mezopotamiju, kojom su vladali nasljednici slavnog babilonskog kralja Hamurabija (1792.-1750.?). Nakon što je glavni grad Babilonije opljačkao hetitski kralj Mursilis I. 1595. (?), infiltracija je postala osvajanje, a mnogi Kasiti su se naselili na aluvijalnim ravnicama Eufrata i Tigrisa. Nakon što su se "babilonizirali" i naučili kako organizirati vojsku, zauzeli su Babilon. Dinastija Kasita dominirala je južnom Mezopotamijom do dvanaestog stoljeća. Kasiti su također utjecali na sjevernu Mezopotamiju, gdje asirska varijanta akadskog jezika sadrži mnoge ostatke kasitskog dijalekta. Kasiti, koji su izgleda bili poluautonomni u Ahemenidskom Carstvu, neočekivano se vraćaju u naše izvore u prvim tjednima 323. godine pr. Kr., kada makedonski kralj Aleksandar kreće iz Ekbatane u Babilon, i na svom putu susreće, pobjeđuje i uništava Kozajce. Pohod je bio izuzetno krvav, a Aleksandrovi suvremenici smatrali su da njihov kralj daje oduška svojim emocijama jer mu je umrla ljubavnica Hefestion. Kosajci nisu bili istrijebljeni. Kosajski vojnici služili su u makedonskoj vojsci, a 317. godine pr. Kr. makedonski zapovjednik Antigonus Monoftalmus još je naišao na ljude na ovom području. No, znakovito je da se nazivaju pećinskim ljudima, a ne više nomadskim stočarima.*

Nimrod Div

Neke dodatne činjenice o Nimrodu: Nimrod je zapravo naslov, a ne ime. Bio je Kušov sin, Hamov unuk i Noin praunuk. Nimrod dolazi od hebrejskog glagola “marad” i znači “buntovnik”.

Postoji dobar dokaz da je „Gilgameš“ Nimrod.

Fig. 11.—NIMROD.

Hamov potomak Nimrod (Postanak 10,8: “I Kuš rodi Nimroda; on poče bivati moćnim na zemlji“) bio je prvi od Noinih potomaka koji je postao poznat po hrabrim i odvažnim djelima, “div” iz Septuaginte (usporedi Post 6:4; 6:13; Izaija 13:3). “Bio je silan lovac pred Jahvom”, tako da je to postala poslovica ili refren balada kada su se opisivali lovci i ratnici, “kao Nimrod, moćni lovac pred Jahvom“. Nije puki hebrejski superlativ, već kao u Postanku 27:7, “blagoslovljen pred Jahvom”, tj. kao u njegovoj prisutnosti, Psalam 56:13, “pred Bogom hodite”. Hebrejsko ime Nimrod znači “Hajde da se pobunimo”, koje su Nimrodu dali njegovi suvremenici kao onome koji je ikada imao takve riječi u ustima da potakne svoju grupu na pobunu. Nimrod je podrio postojeći patrijarhalni društveni poredak uspostavljanjem poglavarstva temeljenog na osobnoj hrabrosti i održavanog agresijom. Lov je za njega “slika rata” i trening za to.

Porast divljih zvijeri nakon potopa i Nimrodov uspjeh u njihovom uništenju ubrzo su okupili grupu oko sebe. Od lovca na životinje postao je lovac na ljude. "U prkos Jehovi", kao doslovno "stoji pred Jahvom" (Izreke 15:11) znači, Nimrod, Hamit u svom neprijateljstvu protiv Boga, upao je u Šemov dio i nasilno uspostavio osvajačko carstvo, počevši od Babela koji je oduvijek simbol svjetske moći. Iz ove zemlje otišao je u Ašur i izgradio Ninivu. Kasniji su Babilonci govorili semitski, ali najstariji natpisi su turanski ili kušitski. Tradicija ukazuje na kušitsko podrijetlo Babilona tako što Bela smatra sinom Posejdona (More) i Libije (Etiopije). *(Diodorus Siculus i. 28).* Oannes, bog riba, babilonski civilizator, uzdigao se iz Crvenog mora *(Syncellus, Chronog. 28).* “Cush” (Kuš) se pojavljuje u babilonskim imenima Cissia, Cuthah, Chuzistan (Susiana). Najraniji babilonski alfabet u najstarijim natpisima sličan je egipatskom i etiopskom; pojavljuju se uobičajene riječi, kao što su Mirikh, Meroe iz Etiopije, Mars iz Babilona.

Iako je arapski semitski, jezik Mahrasa iz južne Arabije je nesemitski i moderni je predstavnik drevnog Himyara, čije carstvo datira iz 1750. pr. Krista. Mahras je srodan abesinskom *galla* jeziku i predstavlja kušitski ili etiopski iz drevnih vremena; i primitivni babilonski, *Sir H. Rawlinson* odlučuje na temelju natpisa da oba sliče jedan drugom. Pismo je također slikovno, kao u najstarijim vremenima Egipta. Egipatski i etiopski *hyk* (u *hyk-sos*, „kraljevi pastira“), „kralj“ je *Khak* na babilonskom i suzijskom. “*Tyrhak*” je zajednički za kraljevske popise Susiane i Etiopije, kao što je “*Nimrod*” za one iz Babilona i Egipta. Ra je kušitski vrhovni bog Babilona, kao što je Ra bog sunca u Egiptu. Nimrod je bio Bel, Belus ili Baal, tj. Gospodar Babela, njegov osnivač. Poštovan (kako svjedoče spomenici) kao Bilu Nipra ili Bel Nimrod, tj. bog lova; talmudski Nopher, sada Niffer. Josip Flavije (Ant. 1:4) opisuje ga kako gradi Babilonsku kulu prkoseći Jahvi.

Ako je tako (što njegova buntovna priroda čini vjerojatnim), napustio je Babel na neko vrijeme nakon čudesne zbrke jezika i otišao i osnovao Ninivu. Istočne tradicionalne slike sugeriraju diva koji leti nebom, okovanog od strane Boga u zviježđima, kao Orion, hebrejski *Keciyl*, „budala“ ili „zlo“. Sargon u natpisu kaže: „350 kraljeva Asirije lovilo je narod Bilu-Niprua“; vjerojatno Nimrodov Babilon, nipru „lovac“, drugi oblik Nebroda, koji je oblik Nimroda u Septuaginti.

Njegovo putovanje u Asiriju (Post 10,10-12) slaže se s Mihejevim opisom Asirije kao „stražnje noge Nimrodove“ (Mihej 5,6). Njegovo se ime pojavljuje i na brdu palače Nimrud. Četverostruka skupina gradova koje je Nimrod osnovao u Babiloniji odgovara četverostrukoj skupini u Asiriji. Stoga je Kiprit Arba, „Kralj četiriju rasa“, rana titula prvih monarha Babilona; Kedorlaomer se pojavljuje na čelu četiriju naroda; „Kralj četiri regije“ također se pojavljuje u natpisima Ninive; nakon Sargonovog dana, četiri su grada imala prednost. (Rawlinson, 1:435, 438,4 47).

Sir *H. Rawlinson* bilježi kao potvrdu da se Babilon, koji je bio početak Nimrodova kraljevstva, u natpisu naziva „Grad Bilu Nipru“. Glavno sjedište Bel-Nimrodova štovanja nedvojbeno je bio Nipur (Niffer) ili Calneh. Ne samo da je ovaj grad nazvan istim imenom kao bog i posebno posvećen njemu i njegovoj supruzi Beltis, nego se Bel-Nimrod naziva „Gospodar Nipre“, a njegova žena „Gospođa od Nipre“ u očitoj aluziji na taj grad ili područje , u kojem je bila smještena. Različite tradicije, kao što će biti pokazano kasnije, povezuju Nimroda s Nifferom, koji se može smatrati njegovom glavnom prijestolnicom. Prema arapskoj tradiciji, prije vremena islama, dok je Arabija bila kušitska zemlja, Niffer je bio drevni Babilon, sjedište Babilonske kule i početak Nimrodovog kraljevstva.

Rano sjedište carstva bilo je u južnom dijelu Babilonije, gdje Niffer predstavlja ili Babel ili Calneh, Warka Erech, Mugheir Ur, Senkereh Ellasar. Utemeljitelj (oko 2200. pr. Kr.) ili ukrasitelj tih gradova zove se Kinzi Akkad, koji sadrži ime Akad iz Postanka 10:1. Tradicija spominje Belusa, kralja Ninive, ranije od Ninusa; Shamas Iva (1860. pr. Kr.), sin Ismi Dagona, kralja Babilona, osnovao je hram u Kileh Shergat (Asshur); tako da biblijsko izvješće o Babilonu koji je podrijetlom asirskih gradova davno prije asirskog carstva u 13. stoljeću pr. Kr. je potvrđeno. (Layard, Niniva 2:231). Sir H. Rawlinson nagađa da Nimrod ne označava pojedinca nego "doseljenike", i da su Rehoboth, Calah, itd. samo mjesta na kojima su kasnije podignute zgrade; ali izreka o Nimrodu i povijest podrazumijevaju pojedinca; Birs (hram) Nimrud, Sukr (brana preko Tigrisa) el Nimrud i humak Nimrud, svi potvrđuju opće priznanje njega kao utemeljitelja carstva.

"*Nimr-rod*" od *nimr*, "leopard" i *rada* ili *rad*, "osvojiti, ukrotiti". Prema nepromjenjivom pravilu u hebrejskom, kada se dva suglasnika sretnu, kao kod dva "r" u Nimr-rodu, jedan se ispušta. Tako Niniva, "stanište Ninusovo", postaje Niniva. Ime Nimrod općenito je izvedeno od mered (pobuniti se), ali je uvijek bilo poteškoća s ovom derivacijom, jer samo ime Nimrod čini pasivnim, ne "pobunjenik" nego "onaj koji je bio pobunjen".

Nema sumnje da je Nimrod bio buntovnik i da je njegova pobuna slavljena u drevnim mitovima. Ali njegovo ime u ovom svojstvu nije bilo Nimrod, već Merodach, ili među Rimljanima, Mars, „pobunjenik", ili Mamers među Oskanima u Italiji, „uzrok pobune". Da je rimski Mars stvarno bio babilonski bog podrijetlom, vidljivo je iz imena danog božici koja je ponekad bila poznata kao njegova „sestra", a ponekad kao njegova „žena", tj. Bellona, što na kaldejskom znači "narikača za Belom" (od *bel* i *onah*, plakati). Egipćanka Izida, Ozirisova sestra i žena, na sličan je način predstavljena kao „oplakujući svog brata Ozirisa", kao što smo vidjeli. (Bunsen, Bd. I, S. 419, Anm.)

Nimrodova sudbina također je preživjela u mitu kao Oziris u njegovoj sestri Isis (Izis, Izida). Oziris, drugo ime za kanaanskog boga Baala i njegovu ženu „Aštartu ili Izis", koji su donijeli kanaanske rituale u Egipat, gdje su ih štovali kao bogove plodnosti. Egipatska legenda kaže da ga je Ozirisov brat Set (ili hebr. Shem, Šem) isjekao na četrnaest dijelova. Izida je skupila dijelove, ali je nedostajao najvažniji dio, falus. Legenda kaže da ga je pojeo rak. Izida je napravila zamjenski falus od drveta i njime obnovila svog brata.

Sumerani su ga zvali Dumuzi. Navodno je za života bio pastirski kralj Uruka. Dumuzi (Nimrod) je oženio Mannu (Semiramis). Bogovi su mu dali božansku moć nad plodnošću biljaka i životinja nakon konzumiranja njihovog braka. Prema legendi, Dumuzi je dao svoj život kao otkupninu za Mannu nakon što ju je božica podzemnog svijeta zarobila. Demoni iz podzemlja ubili su Dumuzija nakon što je Manna oslobođena, a njegov su duh odnijeli u svoje područje. Dumuzi je kasnije oslobođen iz podzemlja na pola godine dok je njegova sestra, Geshtinanna (božica vina), služila njegovu kaznu. Bogovi su dopustili ovaj rotacijski raspored jer je Manna bez prestanka tugovala pred bogovima.

Nimrod je često prikazivan u odjeći od leopardove kože na umjetničkim djelima antike. Hebrejska riječ Nimrod znači "pobuniti se" i ta definicija ilustrira priču o životu ovog čovjeka. Bio je glavni poticatelj pobune protiv boga i zaslužan je za izgradnju Babilonske kule. Tammuz i Nimrod su imena za istu osobu. Mitovi iz drevnih civilizacija opisuju boga sunca (obožanstvenog Nimroda) koji je bio otac Tamuza, koristeći sunčevu zraku da oplodi djevojku Semiramidu. Rezultat je bio reinkarnirani Nimrod. Mitologija prikazuje Semiramidu onako kako su je svjetske civilizacije obožavale na taj način. Izvanbiblijskih legendi o Tamuzu ima mnogo.

Zer-Nebo-Gus

Ime Zer(o)-Nebo-Gus gotovo je čisto kaldejsko i vjerojatno znači „sjeme proroka Kuša“ i Kuš pod imenom Bel (manje „Belus“ Kuš), što se razlikuje od Baala, cijenjenog velikog proroka i bio je lažni prorok u Babilonu.

Ali neovisni istraživači došli su do zaključka da su Bel i Nebo samo dvije različite titule za istog Boga, proročkog Boga. Tako komentira *dr. H.D.F. Kitto* (1897.-1982.) upotrijebio je riječi iz Izaije 46:1 („Bel pada na koljena, Nebo se klanja“) u vezi s imenom **Nebo**: „Čini se da riječ dolazi od ***nibba***, napraviti proročište ili prorokovati; stoga vjerojatno znači ‚proročište‘ i, kako sugerira A. Calmet (1672.-1757.) (Commentaire litéral, u loc.), vjerojatno je samo drugo ime za samoga Bela ili karakterizirajući epitet za njega; Nije neobično ponoviti iste činjenice u istom stihu s ekvivalentnim izrazima.“ Zer(o)-Nebo-Gus, veliko „sjeme proroka Kuša,“ je naravno bio Nimrod, jer je Kuš bio Nimrodov otac.

Iako smo imali razloga zaključiti da se *Nula* - „*sjeme*“ na kaldejskom - ponekad pojavljivala u grčkom kao *Zeira*, *Nula* je također sasvim prirodno postala *Zoro*, kao što se može vidjeti iz promjene Zerubabela u grčkoj Septuaginti u Zorobabel; i stoga je *Zuro-ashta*, „*sjeme žene*“, postalo *Zoroas-ter*, poznati naziv za poglavara obožavatelja vatre. *Zoroaster* se također pojavljuje kao *Zeroastes (Johannes Clericus, Bd. II: De Chaldaeis, Abschn. I, Cap. 2, S. 194)*.

Svatko tko u dobrom i vrlo učenom radu *Dr. John Wilsona* od Bombaja, glede Parsi religije, vidjet će da je postojao Zoroaster davno prije tog Zoroastera koji je živio pod vladavinom Darija Hystas-pesa. *(v. bilj. Wilson: Parsi Religion, p. 398)*. U općoj povijesti najčešće se spominje Zoroaster iz Baktrije; ali antika govori jasnim i jasnim jezikom i kaže da je veliki i prvi Zoroaster bio Asirac ili Kaldejac (Suidas, sv. I, str. 1133) i da je on bio utemeljitelj idolskog sustava Babilona, a time i Nimroda. Također je jasno u njegovoj izjavi da je on pao žrtvom nasilne smrti, kao što je bio slučaj s Nimrodom, Tamuzom ili Bahusom. Da su Bacchus i Zoroaster identični dodatno dokazuje nadimak Pyrisporus, koji Bacchus dobiva u Orfejevim himnama (Hymn XLIV. 1).

Postojalo je još jedno ime pod kojim je Zoroaster bio poznat, a ovo nije nimalo poučno. To je ***Zar-adas***, “***jedino sjeme***” (Johannes Clericus, tom. II: De Chaldaeis, odjeljak I, kap. 2, str. 191). Epitet Pyrisporus također daje vezu između Nimroda, Ozirisa, Baachusa i Tamuza. Značenje imena Zero-ashta bilo je izgubljeno za sve koji su poznavali samo egzoterična (ne skrivena) učenja poganstva; a budući da je “ashta” u Kaldeji značilo “vatra” kao i “žena”, a Bacchusovi obredi su imali mnogo veze sa obožavanjem vatre, “Zero-ashta” je prevedeno kao “sjeme

vatre"; i odatle epitet Pyrisporus ili Ignigena, "u vatri rođen", primijenjen na Bacchus. U *Wilsonovoj*, "Parsi Religion," ime je navedeno kao Zoroadus ili Zarades (str. 400). Dok su drevni pogani priznavali jednog jedinog Boga kao vrhovnog, također su znali da postoji jedno sjeme na kojem počivaju nade svijeta.

Kod gotovo svih naroda postojao je ne samo veliki bog poznat pod imenom Zero ili Zer, "Sjeme", i velika boginja pod imenom ***Ashta*** (Ašta) ili ***Isha*** (Iša; 'iššāh), "Žena", već se veliki bog Zero često nazivao epitet okarakteriziran, koji ukazuje da je "jedini". Kako su nastala takva imena ili nadimci? Samo Postanak 3:15 može ovo objasniti. Ime Zar-ades ili Zoro-adus također prikladno ilustrira Pavlove riječi: "Ne kaže se 'i potomstvo' kao za mnoge, nego kao za jednoga 'i tvoje sjeme', a to je Krist" (Gal. 3 :16).

Važno je napomenuti da je moderni sustav parsizma, koji datira iz reforme drevnog obožavanja vatre u doba Darija Histaspesa i odbacio štovanje božice Majke, također uklonio naziv "žena" iz imena svojih Zoroaster; stoga se u *Zendu*, *svetom jeziku Parsa*, njihov veliki reformator Zaratustra (vidi *Wilson*, str. 201, i na raznim mjestima), "oslobađajuće sjeme", zadnji dio imena od soushta, naziva "riješiti , otpustiti" i stoga dolazi osloboditi (korijen je kaldejski nthsh, s ispuštenim prvim slovom). Thousht je infinitiv, a sufiks "ra" dobro je poznat simbol za onoga tko radi nešto na sanskrtu, s kojim je Zend vrlo povezan. Čini se da je Zarathushtra u Zendu upravo pandan Foroneju (Phoroneus), "osloboditelju".

Ovaj **Zernebogus** je bio "crno, neprijateljsko božanstvo praćeno lošim znamenjima", drugim riječima točan ekvivalent popularne ideje o đavlu, koji je navodno crn i ima rogove i kopita. Ako se ovo ime analizira i usporedi s gore prikazanim drvorezom (slika sa prethodne stranice), kako kaže *A.H. Layard* (1817.-1894.), ovo baca vrlo neobično svjetlo na izvor iz kojeg dolazi popularno praznovjerje u vezi s velikim neprijateljem. U gore spomenutom drvorezu prvi put nalazimo "asirskog Herkula", tj. "Diva Nimroda", kako ga nazivaju u Septuagintinoj verziji Postanka, kako napada bika bez toljage, koplja ili ikakvog oružja. Nakon što ga savlada, na glavu stavlja bikove rogove kao pobjednički trofej i simbol moći; i od tada se heroj prikazuje ne samo odozgo s rogovima i kopitima, nego od sredine prema dolje i s nogama i stopalima bika u obliku kopita. Ovako opremljen, prikazan je kako se zatim sudara s lavom.

Ovo je najvjerojatnije namijenjeno obilježavanju događaja iz života čovjeka koji je prvi postao moćan na polju lova i rata, a prema svim drevnim tradicijama imao je i izuzetnu fizičku moć, tako da je bio vođa divova koji su pobunio protiv neba. U brojnim i dalekim zemljama rogovi su postali simboli apsolutne moći. Čini se da kruna koja još uvijek krasi čela europskih monarha potječe od simbola moći koji je usvojio Kronos ili Saturn, koji je, prema Ferekidu (Pherecydes Atenjanin, oko 465. pr. Kr.), bio „prvi prije svih ostalih (bio) koji je ikada nosio krunu".

Sada je Nimrod, sin Kuša (Kuš sin Hamov), bio tamnoput, crnac. "Može li crnac promijeniti svoju kožu?" (Jeremija 13:23) znači u originalnom tekstu "Može li Kušit (ili Etiopljanin) promijeniti svoju kožu?" Ako ovo razmotrimo, ispostaviće se da sa ovom slikom, otkrivenom u Ninivi, imamo i prototip anglosaksonskog Zer-Nebo-Gusa, „Sjeme proroka Kuša", i pravi originalni model crnog neprijatelja čovečanstva sa rogovima i kopitima. Nimrod je u početku bio obožavan zbog svojih kvaliteta, koji su se razlikovali od neprijateljskih. Ali ako je već bio cijenjen među ljudima svijetle puti poput Anglosaksonaca, to je neizbježno, da je generalno jednostavno morao biti simbol straha; i tako je na kraju Kronos, „rogati", koji je nosio rogove kao simbol svoje fizičke snage i neograničene moći, predstavljao đavola u popularnom praznovjerju.

Osim roga, postojao je još jedan način na koji je simbolizirana Nimrodova moć. Sinonim za G*heber* (prema mitološkom sistemu jednostavno sinonim za epitet primijenjen na Nimroda prema Svetom pismu - naime Gheber, „moćni" (vidi Post. 10:8), „moćni") bio je „Abir „, gdje je „Abir" također značio „krila". Nimrod, glava i vođa ratnih ljudi koje je okupio oko sebe i koji su bili instrumenti za uspostavljanje njegove moći, bio je „Baal-abirin", „Gospodar Moćnih ." Ali „Baal-abirin" (izgovara se gotovo na isti način) značilo je „krilati", te je stoga simbolično bio predstavljen ne samo kao rogati bik, već i kao rogati i krilati bik. To je pokazalo da on nije samo moćan, već da među sobom ima moćne ljude koji su uvijek bili spremni izvršiti njegovu volju i slomiti svaki otpor njegovoj moći; a da bi ukazao na ogromnu ekspanziju njegove moći, prikazan je sa velikim i raširenim krilima.

Očiglednu aluziju na ovu vrstu predstavljanja moćnih kraljeva Babilona i Asirije, koji su oponašali Nimroda i njegove nasljednike, nalazimo u Izaiji 8:7-8: *„… [7] Zato će, evo, Gospodin navesti na njih vode Rijeke, silne i velike — kralja asirskoga i svu slavu njegovu — i on će uzaći preko svih svojih korita i prijeći preko svih svojih obala. [8] I probit će se u Judu, razliti se i proći, sve do grla će doprijeti. Želim ti poslati svoj novac, Emanuele."*

Kad uzmemo u obzir figure donje slike, s velikim rasponom raširenih krila koja simboliziraju asirskog kralja, kakvu živost i snagu daju prorokovom nadahnutom jeziku! I koliko je jasno, također, da raspon krila asirskog monarha, koji je trebao "ispuniti prostranstvo Emanuelove zemlje", ima upravo simboličko značenje koje sam spomenuo - naime, pokrivanje zemlje od strane njegovih "moćnih ." Horde naoružanih ljudi koje je babilonski kralj trebao dovesti sa sobom u svoju sveobuhvatnu invaziju!

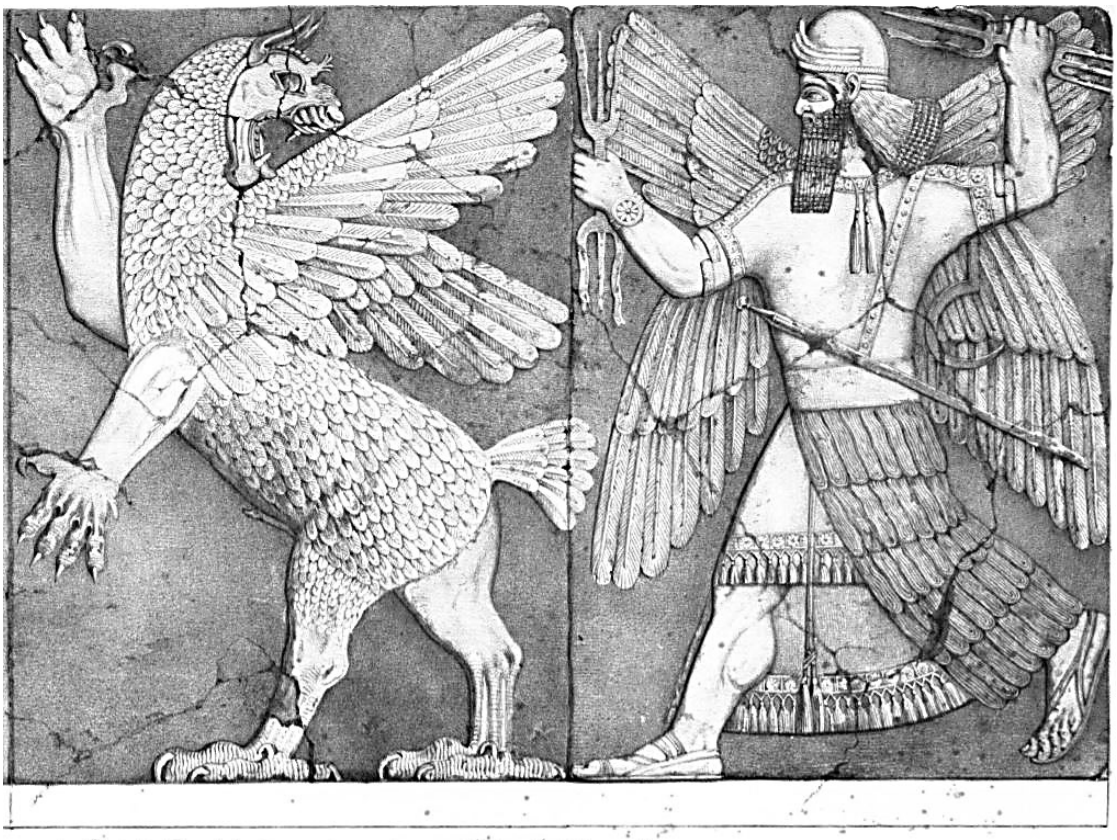

Plate 5 Basreliefs at an entrance to a small temple (Nimroud)

Patrijarsi i drevni svijet općenito bili su u potpunosti upoznati s velikim izvornim obećanjem o Edenu, i dobro su znali da „ranjenje pete" obećanog sjemena znači njegovu smrt a prokletstvo se jedino moglo ukloniti sa svijeta smrću velikog oslobodiltelja. Ako je obećanje o smrskavanju zmijine glave onako kako je zapisano u Postanku, onda se može očekivati da će se trag ovog obećanja naći u svakom narodu. I to je tako. Kod Grka je veliki bog Apolon ubio zmiju Pito, a Herkul je u djetinjstvu davio zmije. U Egiptu, Indiji, Skandinaviji i Meksiku nalazimo jasne aluzije na istu veliku istinu.

"Zli duh neprijatelja egipatskog boga Horusa", kaže *Wilkinson*, "često se predstavlja u obliku zmije čiju glavu probada kopljem. Ista legenda javlja nam se u religiji Indije, gdje je opasnu zmiju Calyju ubio Vishnu dok je živio u svom ljudskom obliku kao Krishna; a skandinavsko božanstvo Thor navodno je svojim štapom smrskalo glavu velike zmije." Dodaje: "Podrijetlo ovog pitanja lako se može pronaći u Bibliji. Osvrćući se na slično vjerovanje kod Meksikanaca, *Humboldt* kaže: „Zmija koju veliki duh Teotl ubija kad poprimi oblik jednog od manjih božanstava, duha zla, pravi je kakodai-mon (đavolski demon)."

Ako se predmet temeljito ispita, u gotovo svim slučajevima nalazi se da bog koji ubija zmije navodno podnosi teškoće i patnje koje dovode do njegove smrti. Rečeno je da kada Thor konačno uspije uništiti veliku zmiju, u trenutku svoje pobjede nestaje od otrovnih para njezina daha. Čini se da je upravo to bio način na koji su Babilonci predstavljali svog velikog ubojicu zmija među likovima svog drevnog svijeta.

Ovo je imalo za cilj da umiri one koji su željeli izgovor za nastavak otpadništva od pravog Boga, ali samo da stavi do znanja da se veliki zaštitnik otpadništva dobrovoljno žrtvovao za dobro čovečanstva, na kraju krajeva, i sam je postao žrtva ljudskog zla. I upravo to je urađeno. Kaldejska verzija priče o velikom Zoroastru je da se molio glavnom bogu neba da mu oduzme život, uvjeravajući pri tom svoje nasljednike da vladavina nikada neće odstupiti od Babilonaca ako ga se budu sjećali sa dužnim poštovanjem. Njegova molitva je bila uslišana i on je zaspao.

Očigledno je da su tajne misterije uvedene tek kada je mrtvi heroj trebao biti uzdignut u božanstvo. Čini se da je raniji oblik otpadništva tokom Nimrodovog života bio otvoren, čak i javan. Sada su ljudi očigledno smatrali da javnost više nije opcija. Smrt velikog vođe otpadništva nije bila smrt ratnika palog u borbi, već čin sudske strogosti koji mu je svečano nametnut. To jasno pokazuju izvještaji o smrti i Tamuza i Ozirisa.

Ovo je izveštaj o Tamuzu koji je dao čuveni *Majmonid, Mojsije ben Majmon (1138-1204*), koji je temeljito proučio svo znanje Kaldejaca: „Kada je lažni prorok po imenu Tamuz propovedao jednom kralju da treba da poznaje sedam zvijezda i dvanaest horoskopskih znakova koje obožavaju, ovaj kralj mu je naredio da umre strašnom smrću. U noći njegove smrti, svi kipovi s kraja zemlje okupili su se u babilonskom hramu uz veliki zlatni lik sunca koji je visio između neba i zemlje. Ova slika se prostirala na sredini hrama, kao i sve ostale slike oko nje, dok im je ispričala sve što se dogodilo Tamuzu. Slike su plakale i jadikovale cijelu noć, a ujutro su odletjele na kraj zemlje, vraćajući se svaka u svoj hram. I tako je nastao običaj svake godine prvog dana mjeseca Tamuza, da se tuguje i plače za Tamuzom." U ovoj kaldejskoj legendi se kaže da je vođa otpadništva morao umrijeti po naređenju "izvjesnog kralja".

Ako je Šem živio u to vrijeme, kao što je nesumnjivo živio, tko je bio kvalificiran kao on? Upravo u skladu s ovim zaključkom je činjenica da je jedno od imena izvornog Herkula u Egiptu bilo "Šem". Sada, ako je "Šem" bio izvorni Herkules, koji je osvojio divove, ne samo fizičkom snagom nego i "Božjom snagom" ili utjecajem Duha Svetoga, to je potpuno u skladu s njegovim karakterom; zapravo nije bio nitko drugi nego izvorni Herkules, koji je pobijedio divove "Božjom snagom", uvjerljivom snagom svoga Svetoga Duha. Nijedno ime ne može biti prikladnije ili opisnije za povijest Šema.

Osim našeg praoca Adama, vjerojatno nikada nije postojao čovjek koji se susreo s toliko tuge kao Šem. Ne samo da je vidio golemo otpadništvo koje ga je moralo duboko potresti u njegovom osjećaju za pravdu i kao svjedoka strašne katastrofe potopa, nego je doživio da pokopa sedam generacija svojih potomaka. Nakon potopa živio je još 502 godine, a budući da se ljudski vijek nakon tog događaja naglo skratio, prije njega je umrlo čak sedam generacija njegovih izravnih potomaka. Dakle, Šem je tako snažno utjecao na umove ljudi da ih je naveo da podijele užasan primjer velikog otpadnika (Nimroda), a odsječeni udovi ovog otpadnika bili su poslani u glavne gradove u kojima je nesumnjivo uspostavljen njegov sustav. Da bi se idolopoklonstvo nastavilo i, iznad svega, napredovalo, bilo je, naravno, bitno pod ovim okolnostima da se to čini u tajnosti.

Užas pogubljenja nanesenog moćnome poput Nimroda natjerao je na krajnji oprez, barem neko vrijeme. U tim okolnostima najvjerojatnije je započeo sustav "tajne" ili "misterija" koji se iz Babilona proširio cijelim svijetom. U tim misterijama, pod pečatom tajnosti i odobrenjem zakletve, te kroz sve obilne izvore čarobnjaštva, ljudi su postupno bili vođeni natrag svom idolopoklonstvu koje je bilo javno potisnuto. Istodobno su ovoj idolopoklonstvu dodane nove značajke, čineći je još bogohulnijom nego prije. Nalazimo dovoljno dokaza da su čarobnjaštvo i idolopoklonstvo bili blizanci i da su došli na svijet u isto vrijeme. „Za njega (Zoroastera), kaže povjesničar Justin, „kaže se da je prvi izumio magijsko umijeće i da je najmarljivije proučavao kretanje nebeskih tijela".

Epifanije (315-403 po. Kr.) očito je prije njega došao do istog važnog zaključka. Budući da smo vidjeli da su Nimrod i kaldejski Zoroaster ista osoba, zaključci ranih i suvremenih istraživača kaldejske antike potpuno su u skladu jedni s drugim. Prva kula je babilonska. Samopouzdanje utemeljitelja Babilona moralo je biti neograničeno. On se prvi pobunio protiv Boga ne samo određenim činom nego cijelim svojim bićem, zavodeći svoje suvremenike neovisnošću koju je utjelovljivao. Nimrod je bio prvi koji se protiv Boga pobunio ne samo određenim činom nego cijelim svojim bićem, zavodeći svoje suvremenike neovisnošću koju je sam utjelovljivao.

Josip Flavije piše: "Sada ih je Nimrod pozvao na takvu uvredu i prezir prema Bogu i protiv Boga. Nimrod, Hamov unuk, Noin sin, bio je hrabar čovjek velike snage. Uvjerio ih je da se ne obraćaju Bogu. Činilo se kao da su kroz Njega nalazili sreću, ali on je vjerovao da im je sreću donijela njihova vlastita hrabrost. Pretvorio je svoju vladu u tiraniju jer je vidio da nema drugog načina da odvrati ljude od straha Božjeg i da bi to učinio morao ih je učiniti trajno ovisnima o svojoj moći. Također je rekao da će se, ako želi ponovno potopiti svijet, osvetiti Bogu tako što će sagraditi visoku kulu, previsoku za vodu. I da će se osvetiti Bogu što mu je uništio pretke. Mase su bile spremne slijediti Nimrodovu odlučnost i smatrale su kukavičlukom podložiti se Bogu, pa su izgradile kulu, ne štedeći pritom nikakvu bol."

Ovo daje jasan dokaz da je Nimrod mrzio Boga i da je naravno bio pod sotonskom vlašću. O kuli u Babilonu postoji svjedočanstvo od Nabukadnezara, koji je bio najveći i najmoćniji kralj Novog Babilonskog Carstva. Na glinenom cilindru koji je pronađen na mjestu gdje je, prema dosadašnjim saznanjima, stajala kula, Nabukodonozor se hvali kao obnovitelj kule. Ono što je zanimljivo je bilješka na ovom glinenom cilindru gdje Nebukadnezar spominje da je kulu sagradio drevni kralj (Nimrod?) i da su od tada prošle 42 generacije. Ove 42 ljudske dobi odgovaraju 42 generacije, a ako opet postavimo generaciju na 40 godina, onda dolazimo do ukupno 1680 godina. Za potrebe pisanja ovog izvješća uzmimo godinu 600. pr. Kr., onda nas to dovodi do godine 2280. pr. PRIJE KRISTA.

Na temelju ovih izračuna, možemo datirati potop u 2500. pr. Krista, bez tvrdnje da se potop dogodio upravo te godine. Može se samo ustvrditi da se ovaj događaj dogodio negdje između 2300. i 2500. pr.Kr. Datum određen prema biblijskoj kronologiji bila bi 2344. godina. Čini se da je ovo donekle kasno, ali se ne može isključiti zbog oskudnih izvanbiblijskih dokaza. Glavni cilj ove determinacije je pokazati da tu vremensku točku ne treba tražiti prije 2500. godine, ali se ne može odrediti kasnije od 2344. godine pr. Kr. Zanimljivo je da je *S. R. Driver* u svom Komentaru Postanka (1904.) tvrdio da se potop dogodio 2501. godine prije Krista (Samuel J. Schultz, die Welt des Alten Testaments, Seite 31).

Ne samo da je nazvan „silnim lovcem pred Gospodinom" (Post 10,9) i „silnim na zemlji" (r. 8, Elba Bible), nego je vjerojatno čak postao i bog, koji je dao sagraditi svetište na gornjoj platformi Babilonske kule (na 7. razini), visoke 90 metara. U ovom će ga se svetištu stoljećima obožavati kao Marduka, gradskog boga Babilona i svemoćnog kralja, koji je postao bog utemeljitelj dinastije Uruk i treći vladar nakon potopa koji se spominje u popisu sumerskih kraljeva. Zvao se Enmerkar ili, poznatije mu je biblijsko ime, Nimrod. Iako Biblija izravno ne spominje "prvog koji je stekao vlast na zemlji" u vezi s izgradnjom tornja, vrlo je vjerojatno da je Nimrod bio inicijator impresivne građevine. Njegovo izričito spominjanje i važnost kao utemeljitelja gradova nekoliko desetljeća nakon potopa čine da se Nimrodov utjecaj čini univerzalnim unutar tada još uvijek podnošljive svjetske populacije. Tko je drugi to trebao prvi reći:

„Sagradimo dakle grad i kulu čiji vrh doseže do neba, da si steknemo ime da se ne raspršimo po svoj zemlji." (Postanak 11:4). Iz stihova saznajemo da je Nimrod bio prvi tiranin na zemlji, a ujedno i veliki graditelj, jer je izgradio nekoliko gradova, uključujući Babilon. Kaže se da Babilon ili Babel potječu od hebrejskog babel, što znači „zbrka" (brbljanje), i odnosi se na spomenutu jezičnu zbrku, ali ovo je samo reinterpretacija temeljena na zvučnim sličnostima.

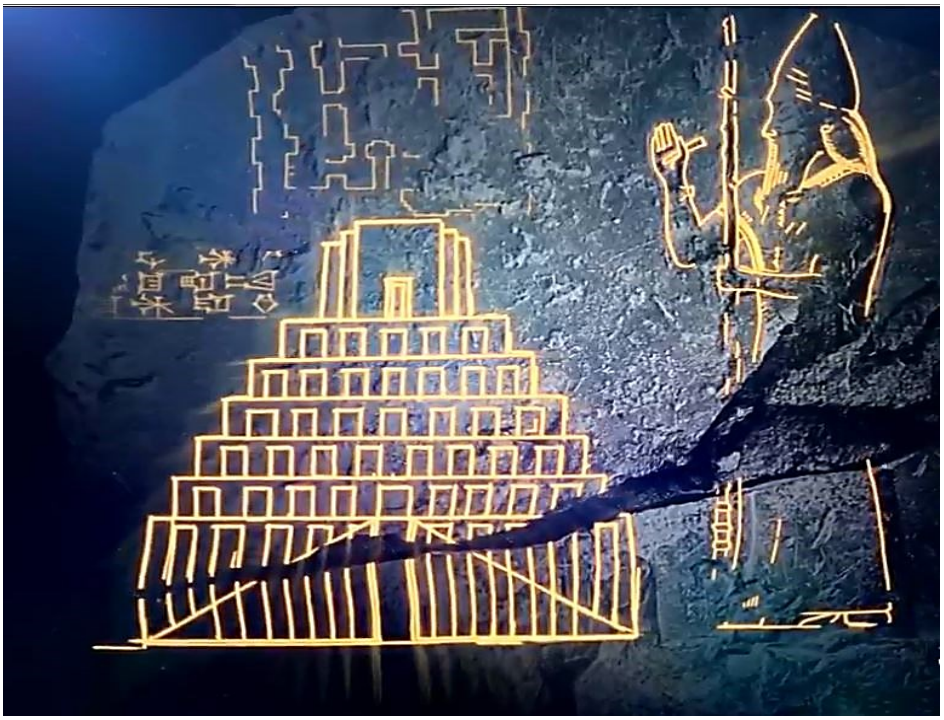

Smithsonian
CHANNEL

Josip Flavije: “ Sada je gomila bila vrlo spremna slijediti Nimrodovu odlučnost i smatrali su kukavičlukom podložiti se Bogu; i sagradili su kulu koja nije štedjela ni boli niti je posao činila nemarom na bilo koji način; i zahvaljujući mnoštvu uposlenih ruku u njemu, izrastao je vrlo visok toranj, prije nego što je itko mogao to očekivati; a njegova širina je bila tako velika, i bio je tako čvrsto građen, da je to uzrokovalo da se njegova velika visina čini manjom nego što je stvarno bila. Građena je bila od pečene opeke, zacementirane bitumenskom žbukom radi sprječavanja ulaska vode. Vidjevši da tako ludo postupaju, Bog ih nije odlučio potpuno uništiti, budući da se nisu opametili uništenjem predhodnih grješnika, nego je među njima izazvao nemir, proizvevši i uzrokujući u njima različite jezike, da zbog mnoštva ovih jezika ne bi trebali moći razumjeti jedni druge. Mjesto gdje su sagradili kulu sada se zove Babilon, zbog zbrke tog jezika, koji su prije lako razumjeli; jer riječju Babel Hebreji misle na zbrku...“

Iz hebrejskog Babhel, značenje imena grada Babilona je "zbrkana mješavina zvukova" i potječe iz biblijske priče. Ime je izvedeno iz akadskog *bāb-ilim* (bab-ilu), što znači "vrata bogova" od *bab* "vrata" + *ilani*, množina od ilu "bog". Ime je prijevod sa sumerskog *Ka-dingir*.

Važnost Nimroda bila je toliko golema da su ga u kasnijim generacijama, čak i u cijelim kulturama, obožavali kao boga (čak i kao jednog od najvažnijih). Moguće je da je to bila njegova vlastita ambicija i da je njegova namjera da sagradi kulu do neba bila jedan od najjasnijih znakova te namjere.

Konture tornja se i danas mogu vidjeti u Babilonu. Ako u Google Earth unesete koordinate 32.5362N, 44.4207E, program iz ptičje perspektive prikazuje temelje tornja hrama i zelenilo koje stvara podzemna voda koja je izbila na površinu.

Babilonski toranj bio je model za mnoge druge stepenaste kule u Mezopotamiji, koje su mnogo starije od egipatskih piramida. Prema biblijskoj kronologiji, toranj je sagrađen u razdoblju između potopa i Abrahama, odnosno krajem 4. ili 3. tisućljeća pr. Već kod kralja Sargona I. oko 2200. pr. Kr. spominje se sveto mjesto u Babelu. Hamurabi je toranj izgradio oko 1700. pr. Kr. Nabukodonozor ga je obnovio i proširio u 6. st. pr. Kr.

Dimenzije kule došle su do nas iz helenističkih predaja (229. pr. Kr.): „Imala je, dakle, sedam katova i svaki je bio širok, dug i visok 90 metara. 478. pr. Kr. Perzijski vladar Kserkso djelomično je uništio kulu. Povijest spomenika završava s Aleksandrom Velikim, koji je otkrio ruševine građevine 323. pr. Kr. dao ga srušiti i zatim ponovno izgraditi.“ Ali to se nikada nije dogodilo!

Nakon brojnih osvajanja Aleksandar je mlad umro. Zatim su cigle korištene kao građevinski materijal, a ruševine su uklonjene do temelja. Nimroda su obožavali kao boga u hramu na 7. katu Babilonske kule. Bog grada Babela bio je Marduk. Prema tome, može se zaključiti da je Nimrod = Marduk. Prve glinene pločice na kojima je Gilgameš imenovan nalaze se među ruševinama knjižnice hrama boga Nabua (biblijski: Nebo) i knjižnice Asurbanipalove palače u Ninivi. Mnogo ih je više pronađeno tijekom daljnjih iskapanja. Autor najbolje rasprave o Epu o Gilgamešu kaže: “Zbog paralela između Gilgameša i Nimroda, znanstvenici se slažu da je ovaj Gilgameš iz Epa o Gilgamešu ista osoba kao Nimrod.“

U poznatom akadskom herojskom epu susrećemo junaka Gilgameša. Bio je treći kralj nakon Nimroda, a radnja herojskog epa odvija se na babilonskom zvjezdanom nebu. *Dr. Werner Papke* je u „Die Sterne von Babylon“ (Zvijezde Babilona), na temelju planetarne konstelacije zabilježene na glinenoj ploči (MUL.APIN), za pisanje ove glinene ploče izračunao godinu 2340. pr. Krista.

Naravno, nemoguće je utvrditi koliko je vremena prošlo nakon vladavine Gilgameša kada je napisan ovaj ep, ali se može pretpostaviti da je to bilo ubrzo nakon Gilgamešove smrti. Ako sada pretpostavimo da je Ep o Gilgamešu napisan 2340 pr. Kr. i ako pretpostavimo 30-godišnju vladavinu Gilgameša i kralja prije njega, tada je Nimrod oko 2400. prije Krista još uvijek vladajući kralj. Kao rezultat toga, Babilonska kula izgrađena je negdje oko 2400. pr. Krista.

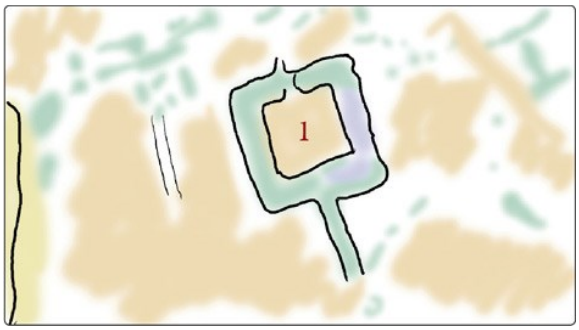

Babylon: 32.5362N, 44.4207E – Visina vidljivosti: oko 500 metara. Temelji Babilonske kule.

Semiramida, Nimrodova kraljica

Nalazimo dovoljno dokaza da su čarobnjaštvo i idolopoklonstvo bili blizanci i da su došli na svijet u isto vrijeme. Na temelju dokaza kojima je u svoje vrijeme imao pristup, *Epifanije iz Salamine (315.-403. po. Kr.)* tvrdi da je "Nimrod bio taj koji je uveo znanosti čarobnjaštva i astronomije, čiji je izum kasnije pripisan (baktrijskom) Zoroastru ".

Čarobnjaštvo

"Jedna od izjava na koju se pozivam sadržana je u sljedećim riječima *Mojsija iz Horene*, (Armenska povijest), u vezi s odgovorom koji je Semiramida dala prijateljima Araeusa, kojeg su oni ubili u bitci: "Zapovjedila sam svojim bogovima", kaže Semiramida, da poližu Araeusove rane i podignu ga iz mrtvih. … Bogovi su, kaže ona, polizali Araeusa i vratili ga u život." *(Moses Choronen, lib. I, cap. 14, S. 42)*. Da je Semiramida doista učinila ono što je rekla da je učinila, bilo bi to pravo čudo. Posljedice čarobnjaštva bila su pseudo-čuda, a *Justin* i *Epifanije* pokazuju da su pseudo-čuda nastala upravo iz rađanja idolopoklonstva. Nije vjerojatno da bi dala takav odgovor onima koje je željela pomiriti, da se već nije znalo da se pseudo-čudo oživljavanja mrtvih magičnim vještinama prakticiralo u danima Semiramide; jer kako je ikada mogla doći do takvog odgovora i očekivati da će imati željeni učinak ako nije postojalo opće vjerovanje u prakse nekromantije? Ako se *Manethu* može vjerovati, u Egiptu su se takve magične vještine morale prakticirati otprilike u isto vrijeme. "Maneton kaže", tako *Josip Flavije*, "da je on (stariji Horus, koji je očito nazivan ljudskim i smrtnim kraljem) bio pušten u vidokrug bogova pomoću magije, i da je Amenhotep želio istu privilegiju"; rečeno je u starim rukopisima (Josephus, contra Apion, lib. I, str. 932). Ovaj navodni pristup vidokrugu bogova očito uključuje korištenje čarobnjaštva o kojem se govori u ovom tekstu.

Magični obredi

Izjave iz drevne povijesti o Semiramidinom vremenu upućuju na to da su se ti magijski obredi prakticirali upravo u tu svrhu. Budući da se čarobni fenjer, ili nešto slično što se očito u kasnija vremena koristio u tu svrhu, može se opravdano zaključiti da su ista ili slična sredstva korištena u davna vremena za postizanje istih učinaka. U rukama lukavih, prepredenih ljudi, ovo je sada bilo moćno sredstvo utjecaja na one koji su bili otvoreni za utjecaj i neskloni svetoj, duhovnoj religiji živoga Boga, koji su još uvijek žudjeli za sustavom koji je bio srušen. Oni koji su kontrolirali Misterije otkrili su tajne dotad nepoznate masi čovječanstva, i pažljivo su ih čuvali pod svojom isključivom vlastitom brigom.

Stoga im je bilo lako dati očigledan dokaz da je Tammuz, koji je bio ubijen i oko kojeg su se pokrenula takva jadikovka, još uvijek živ i da ga okružuje božanska i nebeska slava.

Može li išta biti previše divno ili nevjerojatno za vjerovati da je došlo s usana onoga koji se tako veličanstveno objavio, ili, što je praktički isto, s usana nekih nevidljivih svećenika koji su govorili u njegovo ime iza kulisa? Tako je cijeli sustav tajnih misterija Babilona osmišljen da veliča mrtvog čovjeka; a kad bi se jednom uvelo štovanje jednog mrtvaca, sigurno bi uslijedilo štovanje više njih. Ovo osvjetljava riječi Psalma 106 kojima je Gospodin ukorio Izrael zbog njihovog otpada: *„I držali su se Baal Peora i jeli žrtve mrtvih."*

Na taj je način također bio pripremljen put za uvođenje svih grozota i zločina kojima su Misteriji postali poprištem. Jer onima koji više nisu željeli ništa znati o Bogu i preferirali su vidljive objekte obožavanja koji su odgovarali osjetilnim osjećajima njihovih tjelesnih umova, ništa se nije moglo činiti uvjerljivijim nego čuti vlastitim ušima zapovijed izgovorenu usred takvog veličanstvenog otkrivenja, očito da je dalo samo božanstvo koje su štovali.

Tako vješto razrađen plan imao je učinak. Semiramida je stekla slavu preko svog mrtvog i obogotvorenog muža, a s vremenom su oboje štovani pod imenima Rhea i Nin, ili "Majka Božica i Sin", s nevjerojatnim entuzijazmom, a njihovi su kipovi posvuda podignuti i štovani. Tajni sustav misterija omogućio je iznimno jednostavno zadiviti osjetila inicijanata uz pomoć brojnih magijskih trikova (crnih vještina). Unatoč svoj brizi i mjerama opreza koje su poduzeli oni koji su vodili ove inicijacije, dovoljno je procurilo da nam da vrlo jasan uvid u njihov pravi karakter.

Sve je to bilo osmišljeno da dovede umove pridošlica do najvišeg vrhunca uzbuđenja, tako da su, nakon što su se bezuvjetno predali svećenicima, bili spremni prihvatiti sve. Nakon što su se kandidati za inicijaciju ispovjedili i položili potrebne prisege, "počele su im se pojavljivati čudne i zapanjujuće stvari", rekao je *Wilkinson*.

"Ponekad se činilo da se mjesto na kojem su bili oko njih treslo; ponekad je mjesto bilo sjajno i blistavo, pun svjetla i blistave vatre, a ponekad prekriveno crnom tamom, ponekad začuđujući gromovi i munje, ponekad strašni šumovi i jauci, ponekad strašna priviđenja pred drhtavim promatračima."

Tada im je konačno glavni predmet njihova štovanja, veliki bog Oziris, Tammuz, Nimrod ili Adonis, otkriven na način koji je bio smišljen da umiri njihove osjećaje i zaokupi njihovu slijepu naklonost. Izvještaj o takvom otkrivenju dao nam je rani poganin, dovoljno oprezno, ali na način koji otkriva prirodu misterija čarobnjaštva kojim je izvršeno tako očito čudo: "U jednom otkrivenju, koje ne smijete izdati... možete vidjeti puno svjetla na zidu hrama, koja se u prvi mah čini vrlo daleko, ali kako se razvija pretvara se naizgled u božansko i nadnaravno lice s ozbiljnim crtama lica, ali i s dozom slatkoće. Prema učenju tajne religije, Aleksandrijci ga štuju kao Ozirisa ili Adonisa."

Ova izjava ne ostavlja mjesta sumnji da je ovdje korištena magija ništa drugo nego ona koja se sada koristi u modernim fantazmagorijama. Ovakvim ili sličnim sredstvima u najranijim su se vremenima mrtvi prikazivali živima u tajnim misterijama. Laterna magica (lat. „čarobna lampa") ili Skioptikon je projekcijska naprava koja je bila raširena diljem Europe od 17. do 20. stoljeća, a u 19. stoljeću se razvila u masovni medij. Bila je to tehnička kombinacija dobro poznatih optičkih efekata u jednom instrumentu. Različiti oblici projekcije slike „čarobne lampe" sažeti su pod pojmom „projekcijska umjetnost". Čarobna lampa ili *lanterna magica* ili Skioptikon projekcijski uređaj, je dakle preteča moderne dijaprojekcije i filmske projekcije, a svoj vrhunac bi mogla doseći u novovjekom *Blue Beam* projektu.

Oblačenje

Razmotrimo ukratko *Herodotovu (Herodot iz Halikarnasa, grč. Ἡρόδοτος Hēródotos; 490/480 - 430/420 pr. Kr.)* izjavu o godišnjoj ceremoniji u Egiptu na kojoj je zaklan ovan, a otac bogova obučen u njegovu kožu. Uporedimo ovu izjavu s božanskim izvještajem u Postanku o „ocu čovječanstva" koji je obučen u ogrtač od ovčje kože. Nakon svega što smo rekli o uzdizanju mrtvih u bogove, može li biti ikakve sumnje u to što se svake godine, na ovaj način, obilježavalo?

Sam Nimrod, kada je bio izrezan na komade, nužno je morao biti skinut. Ovo izlaganje izjednačeno je s golotinjom Noe i konačno s golotinjom Adama. Njegove patnje su navodno dobrovoljno podnesene za dobrobit čovječanstva. Njegova golotinja i golotinja "Oca bogova", čija je inkarnacija, također su se smatrale dobrovoljnim poniženjem. Stoga, kada je njegova patnja i poniženje završilo, odjeća koja mu je učinjena smatrana je zaslužnom odjećom, dostupnom ne samo njemu samome nego i svima onima koji su inicirani u njegove misterije. Prema *Firmikusovoj* (Julius Firmicus Maternus, 306. to 337. po. Kr.) izjavi da su inicijati podnosili isto što je podnosio i njihov Bog, u svetim obredima babilonskog boga i izloženost i odjeća, što se navodno stvarno dogodilo, ponavljali su se na svim njegovim štovateljima. Nakon što su pravilno pripremljeni kroz magijske obrede i ceremonije, odvedeni su u najdublju unutrašnjost hrama u stanju potpune golotinje.

To proizlazi iz sljedeće *Proklove (412-485 po. Kr.)* izjave: "Kaže se da se u presvetom otajstvu mistici prvi put susreću s različitim vrstama [tj. zlim demonima] koji su bačeni pred bogove; Međutim, ako nepokolebljivo i zaštićeni magijskim obredima uđu u unutarnje prostorije hrama, oni doista primaju božansko prosvjetljenje u svojim grudima i, oslobođeni svoje odjeće, sudjeluju, da tako kažemo, u božanskoj prirodi."

Ti tako prosvijetljeni inicirani, koji su postali dionici božanske prirode, bili su ponovno odjeveni nakon što su bili oslobođeni svoje odjeće, odjeća koja je bila obučena sada na njih bila je takozvana "sveta odjeća" koja je imala posebna svojstva. Krzneni kaput kojim je Bog obukao Oca čovječanstva nakon što je tako bolno osvijestio svoju golotinju, bio je, kao što priznaju svi učeni teolozi, tipični simbol slavne Kristove pravednosti; "odjeća spasenja", koja je "za svakoga i na svakome tko vjeruje".

Odjeća koja je obučena na adepte nakon što im je skinuta dotadašnja odjeća očito je trebala poslužiti kao imitacija iste.

"Odjeća onih koji su inicirani u *eleuzinske misterije*", piše Potter *(Greek Antiquities, Bd. I, S. 356.)*, "smatrala se svetom i ništa manje učinkovitom u obrani od zla od amuleta i čarolija. Nikada nisu bile odbačene sve dok se potpuno ne istroše."

I naravno, ako je bilo moguće, bili su pokapani u ovoj svetoj odjeći, jer *Herodot* kaže u vezi s Egiptom, odakle su došli ti misteriji, da je „religija" propisala odjeću mrtvih.

Odijevanje, krunjenje i ljubljenje slika i kipova

Odijevanje i krunjenje kipova ima značajnu ulogu u ceremonijalnim ceremonijama rimske crkve. Sveti kipovi nisu prikazani kao obični kipovi s odjećom od istog materijala kao i oni sami, nego se odjeća na njih oblači s vremena na vrijeme kao pravi smrtnici od žive krvi i mesa. Često se izdašno troši na njihove tkanine, a vjeruje se da oni koji im daruju briljantnu odjeću time stječu njihovu izuzetnu naklonost i gomilaju veliku zalihu zasluga za sebe. Tako su u rujnu 1852. vojvoda i vojvotkinja od Montpensiera slavljeni u noti ne samo zbog svoje dobročinstva, jer su "dali 3000 reala milostinje za siromahe", nego posebno i iznad svega zbog svoje pobožnosti, jer su dali "na dar Djevici veličanstvenu haljinu od zlatne tkanine, s bijelom čipkom i srebrnom krunom".

Otprilike u isto vrijeme, pobožnost „razuzdane" španjolske kraljice pokazala se sličnim činom dobrote, kada je položila haljinu i dragulje kao dar poštovanja pred noge „Kraljice neba", koju je nosila prethodnom prilikom na slavljeničkom festivalu zahvalnosti, kao i haljinu koju je nosila kada ju je nožem izbo ubojica Merino. "Na ogrtaču su se", piše španjolski časopis España, "vidjeli tragovi rane, a podstava od hermelina bila je umrljana dragocjenom krvlju Njezina Veličanstva. U košari (u kojoj je ležala odjeća) bili su i dragulji koji su krasili glavu i grudi Njezina Veličanstva. Ispod je bio dijamantni steznik tako fino izrađen i tako zadivljujući da se činilo kao da je izrađen od jednog kamena."

Sve je ovo dovoljno djetinjasto i prikazuje ljudsku prirodu iz najponižavajućije perspektive; ali je samo preslikan iz drevnog poganskog oblika štovanja. Isto oblačenje i kićenje bogova prakticiralo se u Egiptu, a postojale su svete osobe koje su jedine imale dopuštenje obavljati tako visoku zadaću. Stoga su sljedeći sveti dužnosnici jasno spomenuti u Kamenu iz Rosette: „Glavni svećenici i proroci i oni koji imaju pristup Adytonu kako bi obukli bogove... okupljeni u hramu u Memphisu izdali su sljedeću uredbu." Oblačenje bogova zauzimao jednako važno mjesto u svetom ceremonijalu stare Grčke. Pauzanija piše o daru Minervi: "U kasnijim vremenima Laodika, kći Agapenora, poslala je veo Minervi Aleji u Tegeju."

Riječ "ikona" je grčkog porijekla. To znači „slika", „portret". U Bizantu se tako nazivao svaki prikaz Spasitelja, Bogorodice ili svetaca, pa i za skulpture. Zašto kažemo „sveta ikona", „sveta slika"? Jedno od objašnjenja kaže: „Ikone se posvećuju u crkvi i kroz to posvećenje silazi na njih milost Duha Svetoga.

Marijanska ikona je slika sveca iz bizantske i istočne crkve koja prikazuje Majku Božju, Mariju. Prikazi Bogorodice, najčešće s djetetom Kristom u naručju, najčešći su motiv u ikonopisu. Tri zlatne zvijezde krase maforion kojim je odjevena, po jedna na čelu i po jedna na ramenima; One simboliziraju Marijino djevičanstvo prije, za vrijeme i nakon rođenja. U povijesti umjetnosti i u povijesti kršćanskih relikvija pojam Maphorion (grč. Μαφόριον „veo", „šal", množina Maphorien, također Maphoria) naziv je za veo koji prekriva kosu i ramena Marije, majke Isus, u slikovnim prikazima.

Maforion, ili tkanina za koju se vjeruje da je veo Majke Božje, bio je jedna od triju glavnih Marijinih relikvija u Carigradu, zajedno s pojasom i Marijinom slikom, koju je evanđelist Luka navodno naslikao tijekom njezine života, i tamo se čuvao u crkvi Svete Marije Blachernae, ponekad također zajedno s druge dvije glavne relikvije. Prema legendi, Maforion je ondje od 5. stoljeća, nakon što su ga dvojica grčkih hodočasnika po imenu Galbius i Candidus ukrali iz posjeda jedne Židovke u Svetoj zemlji i donijeli ga u Carigrad.

Dvostrana ikona prikazuje sliku Majke Božje s malim Isusom na desnoj ruci s prednje strane. Početkom 20. stoljeća dodan je srebrni oklad, a ostala su izložena samo lica i ruke dvaju likova. Na poleđini ikone nalazi se slika Svetog Nikole Mirlikijskog. U sadašnjoj, oslikanoj verziji, drvena ikona dimenzija 94 × 67 cm vjerojatno potječe iz sredine 14. stoljeća. Neki stručnjaci također sumnjaju da bi današnja ikona mogla biti kopija iz 18. stoljeća.

Prikaz treće ruke sada se može pronaći u donjem lijevom kutu ikone. U starijim kopijama ikona je, međutim, bila pribijena malo udesno od sredine. Bogorodica Tricheirusa dobila je ime po svom grčkom imenu Panagia i Tricherousa, Presveta Djevica Trojeručica (grč. Παναγία η Τριχερούσα). Treća ruka je posvetni dar, slika ruke koja je darovana i dodana slici kao zahvala. Na srpskom jeziku ikona se zove Bogorodica Trojeručica. Zbog snažnog kontrasta s cjelokupnom slikom, može li se slika Treće ruke nazvati Tamnom ili Crnom rukom? Nalazi se u srpskom pravoslavnom manastiru Hilandar na planini Atos u Grčkoj i jedna je od najvažnijih ikona Srpske pravoslavne crkve. Tijekom 6. stoljeća postao je prevladavajući običaj, odobren od crkve, padati ničice pred slikama i (na Zapadu) i kipovima, klečati, ljubiti ih, paliti svijeće i tamjan, oblačiti ih u skupocjene haljine i ukrašavati s nakitom počastiti.

U poganstvu antike je tajna bila skrivena ispod odjeće bogova. Ako su bogovi i božice nalazili takvo zadovoljstvo u tome što su odjeveni, to je bilo zato što je postojalo vrijeme u njihovoj povijesti kada su očajnički trebali biti odjeveni. Da, jasno se može utvrditi (kao što je već istaknuto) da su u konačnici veliki Bog i velika Božica poganstva također bili poštovani kao inkarnacije naših velikih predaka, dok su činjenice iz njihove vlastite povijesti bile isprepletene s njihovim idolskim sustavom. Katastrofalni pad naših predaka oteo im je izvornu slavu i učinio nužnim da božanska ruka pokrije njihovu golotinju posebno za njih pripremljenim ruhom.

Božica tvrđava

Poznato je da postoji dovoljno dokaza za postojanje "boginje tvrđava". Ova se božica zove Cybele, koja se uvijek prikazuje s krunom u obliku zida ili tornja, ili s tvrđavom na glavi. Zašto su Rhea ili Cybele prikazane na ovaj način? Ovidije postavlja pitanje i sam na njega odgovara: kaže da je razlog zašto je Kibelin kip nosio „krunu od kula" bio „što ih je ona prvo podigla u gradovima". (Ovid: Opera, Bd. III; Fasti, IV. 219-221).

Prvi grad u poslijepotopnom svijetu (ovdje se često smatralo početkom svijeta) koji je imao kule i gradske zidine bio je Babilon; a sam *Ovidije* nam kaže da je Semiramida, prva kraljica ovoga grada bila ta, koja je „okružila Babilon zidom od opeka". Semiramida, prva kraljica ovog grada koja je postala boginja, sa svojom kulom čiji je vrh trebao dosezati do neba, morala je biti prototip božice koja je „prva gradila kule u gradovima". *(ebd. Bd. II, Metam., lib. IV, Fab. Pyramus und Thisbe)*.

Ali nema razloga vjerovati da je Semiramida sama sagradila bedeme Babilona (iako neki to tako prikazuju). Preko Abidena imamo eksplicitno svjedočanstvo antičkog povjesničara Megastena da je „Belus" bio taj koji je „okružio Babilon zidom". Budući da je „Bel" (Nimrod), zbunjivač koji je započeo grad i babilonsku kulu, morao ostaviti oboje nedovršeno, to se nije moglo odnositi na njega. Moglo se odnositi samo na njegova sina Nina (Belusa), koji je naslijedio očevu titulu i koji je bio prvi pravi kralj Babilonskog Carstva, naslijeđujući Nimroda. Pravi razlog zašto je Semiramidi kao Ninusovoj ženi data čast da završi babilonske tvrđave bio je taj, što je u očima drevnih idolopoklonika, završila tako što je zauzela istaknuti položaj, i pripisane su joj sve različite kvalitete koje su pripadale ili bi trebale pripadati njezinom mužu.

Nakon što smo identificirali jednu od karakteristika s kojom se obožavala žena koja je postala boginja, mogli smo zaključiti koja je odgovarajuća osobina bila u ženi koja je postala božica. *Layard* snažno objašnjava da je Rhea ili Cybele, „božica s krunom tornja", bila samo ženski pandan „**božanstvu koje je vladalo nad** bedemima ili **tvrđavama**"; i nalazimo dodatne dokaze koji podržavaju pretpostavku da je to božanstvo bio Ninus ili **Nimrod** u oblik raspršenih referenci antike o **prvom kralju Babilona koji je deificiran**, pod imenom koje ga identificira kao muža Rhee, božice „koja nosi kulu". Ovo ime je Kronos ili **Saturn**.

U grčkoj mitologiji su Kronos i Rea prikazani obično kao brat i sestra. Prema priči, Ninus i Semiramida nisu prikazani kao da imaju ovaj obiteljski odnos, ali to ne predstavlja prigovor na pravi identitet Ninusa i Kronosa. Prije svega, odnosi između božanstava su neobično kontradiktorni u većini zemalja; Oziris je prikazan u Egiptu u različitim vremenima ne samo kao Izidin sin i muž, već i kao njezin otac i brat (Bunsen, sv. I, str. 438); drugo, smrtnici su ulazili u nove odnose kada su uzdignuti u božanstvo, bez obzira na to što su bili prije deifikacije. Na apoteozi muža i žene, za dostojanstvo obojega bilo je potrebno da se oboje smatraju istim podrijetlom, kao nadnaravna djeca Božja.

Prije Potopa, najveći grijeh koji je uništio čovječanstvo bio je taj što su se „sinovi Božji" oženili nekom drugom a ne kćerima Božjim - drugim riječima, **njihove žene nisu bile njihove duhovne „sestre"** (Postanak 6:2,3) . U svijetu nakon potopa, dok je Noin utjecaj prevladavao, obrnuta praksa je morala dominirati, jer je moralo biti pogrešno vjenčanje i sramota da se „sin Božji" oženi nekom drugom osim sa „kćeri Božjom", tj. sa **vlastitom sestrom u vjeri**. Kroz izopačenost duhovne ideje, ljudi su nedvojbeno došli do gledišta da dostojanstvo i čistoća kraljevske loze ostaju nepromijenjeni brakom između kraljevske braće i sestara. To je bio slučaj u Peruu (Prescott, Bd. I, S. 18), u Indiji (Hardy, S. 133) i u Egiptu (Wilkinson, Bd. IV, S. 385). Odatle i odnos između Jupitera i Junone, koja se hvalila da je muževa „soror et conjux" (sestra i žena). Otuda isti odnos između Izide i njezina muža Ozirisa, pri čemu je prvi prikazan kao „plačući za svojim bratom Ozirisom" (Bunsen, Bd. I, S. 419). Iz istog razloga, Rhea je nedvojbeno postala sestra svog muža Kronosa, kako bi pokazala svoje božansko dostojanstvo i jednakost.

Poznato je da je Kronos ili Saturn bio Rejin suprug, no manje je poznato tko je bio sam Kronos. Ako se prati njegovo podrijetlo, ispada da je ovo božanstvo bilo prvi kralj Babilona. *Teofil Antiohijski* pokazuje da je Kronos štovan na **Istoku** pod imenima Bel i Bal, a od *Euzebija* saznajemo da su prvog asirskog kralja, čije je ime bilo **Belus**, Asirci također zvali **Kronos**. Izvorni Euzebijevi spisi ne priznaju Bela kao stvarnog kralja Asirije, koji je

vladao prije i bio je različit od Nina, kralja Babilonaca, a to pokazuje da je Ninus, prvi kralj Babilona, bio Kronos. Nadalje, međutim, primjećujemo da je Kronos bio kralj Kiklopa, njegove braće, koji su izveli ovo ime po njemu, i da su Kiklopi bili poznati kao „izumitelji izgradnje kula“. Kralj Kiklopa, „izumitelj gradnje tornjeva“, imao je točno isti položaj kao i Rhea, koji je „prvi gradio kule u gradovima“. Dakle, ako je Rhea, žena Kronosova, bila božica tvrđava, **Kronos** ili **Saturn**, muž Ree, **tj. Ninus ili Nimrod**, prvi kralja Babilona, morao je biti **Ala Mahozim**, „**bog tvrđava**“.

Rhea je obično predstavljena kao žena Saturna, starijeg Belusa ili Kuša, a ne žena Nimroda, i vidjet ćemo da postoje razlozi za zaključak da je Semiramida bila očeva žena prije nego što je postala sinovljeva žena, što je možda bio glavni razlog za naslov dodijeljen potonjem, naime, „majčin muž“. Poput Rhea ili Cybele, „Diana“ ili „Artemis“ također su predstavljene s krunom tornja. Komentator Dionizija Aleksandrijskog čini Semiramidu istom kao božica „Artemis Despoina“. Titula „Despoina“ na grčkom znači „dama“, a „Domina“ ili „dama“, bila je uobičajena titula Rhee ili Cybele u Rimu, kao i „Bilta“ ili „Beltis“, „Gospođa“ božice u Babilonu. No, može se pretpostaviti da „Semiramis“ nije izvorno ime babilonske kraljice, kao što ni „Ninus“ nije bilo izvorno ime babilonskog kralja.

Čak mu je i ime „Nimrod“ (ja, pokoritelj leoparda) dano tek nakon što se istaknuo kao veliki lovac. Dok je ime „Nin“ ili „Ninus“ (Sin) dobio tek nakon smrti. Bio je deificiran pod naslovom „Sin“ iz razloga koji će biti spomenuti kasnije. Kao i ime „Semiramida“ ili „nositeljica grane“. Grana je prepoznati simbol za „jedan vijek“, a posebno maslinove grančice ostaju uobičajena riječ za djecu do danas; Stoga je obogotvorenoj kraljici dano ime „Majka ili nositeljica sina“. Također je imala slično ime u Babilonu kao žena Bel Merodacha, naime Zerbanit, što znači „Majka sjemena“, od „Zero“ sjemena i -banit, „Genetrix“ (donator nasljedstva).

Ali ako uzmemo u obzir ono što je rečeno o Semiramidi, da je bila Ninusova žena, to uvjerljivo pokazuje da Ninusova žena nije mogla biti ništa drugo nego Nimrodova žena, i štoviše iznosi na vidjelo jednu od važnih karakteristika, s kojom su Nimroda obožavali kada je uzdignut u božanstvo.

Ninus je isto ime kao Ninas kod Grka s helenskim završetkom, a u skladu s navedenim Kastor kaže da su Belusa (Kuša), prvog asirskog kralja, naslijedili Ninus i Semiramida, a potonja bi kraljica prema tome odgovarala Bilti. *Niprut Velleius Paterculus (20./19. pr. Kr. - 30. po Kr.)* također predstavlja Ninusa i Semiramidu u svojoj povijesti kao prve vladare Babilonskog Carstva, a oni bi prema tome bili Nimrod i njegova kraljica.

Bog tvrđava

Nimrod, ljudski izvornik raznih prikazanih bogova, bio je početak njegovog kraljevstva Babela, E-Recha, Akada i Kalnea u zemlji Shinar. Iz ove zemlje došao je u Ašur i izgradio Ninivu i Rehobothir i Kelah, i Resen između Ninive i Kelaha. Veliki grad Kalhu pojavljuje se u Bibliji pod imenom “Kelah”.

U Danijelu 11:38 čitamo o bogu koji se zove **Ala Mahozim**, “Bog tvrđava”. Komentatori još nisu uspjeli utvrditi tko bi mogao biti taj bog tvrđava. Zapisi iz antike općenito su ispitivani za postojanje nekog boga tvrđava; i mora se priznati da tamo nema takvog Boga koji je od bilo kakve važnosti.

U prijevodu, Ala Mahozim se također prevodi kao „Bog moći“ ili „Bog-zaštitnik“. Potonjem tumačenju postoji nepremostiv prigovor da je Ala u jednini. Ne može se prihvatiti ni druga verzija, jer Mahozim ili Mauzzim ne znači „snage“ ili „vojske“, već „ratni materijal“, kako stoji i tamo u bilješci na rubu, tj. „tvrđave“. *Stockius* u svom leksikonu daje definiciju „mahoza“ u jednini - robur, arx, locus munitus - i kao dokaz definicije navodi sljedeće primjere: Suci 6:26: „I sagradite žrtvenik Jahvi, Bogu svome na vrhu ove planinske tvrđave” (mahoz, “tvrdo mjesto”) i Dan. 11:19: „I on će okrenuti lice svoje prema utvrdama (mahoz) svoje zemlje.“ Vidi također Gesenius: Leksikon, str. 533.

U Sanchuniathonu (str. 24-25) kaže se da je „Astarta, koja je putovala naseljenim svijetom,“ „pronašla zvijezdu kako pada kroz zrak, koju je podigla i posvetila na svetom otoku Tiru.“ Što sad ovo priča o zvijezdi padalici koja nije samo još jedna verzija pada boga vatre s neba ili Nimroda s njegovog visokog položaja? Jer, kao što je već rečeno, *Macrobius* (Saturn., lib. I, cap. 21, p.70) pokazuje da je priča o Adonisu Oplakanom - tako popularna

tema u Feniciji - izvorno došla iz Asirije. Ime velikog boga na svetom otoku Tiru bilo je, kao što je dobro poznato, Melkart (Kitto: Illus. Comment., Vol. II, p.300). Neki misle da ime Melkart dolazi od Melek-eretz, ili „kralj zemlje“ (Wilkinson, sv. v. str. 18); ali način na koji je isklesan na Malti pokazuje da je to stvarno bio Melek-kart, „kralj grada opasanog zidinama.“ (vidi Wilkinsonovu Errata s prefiksom svezak V). Kir, isto kao i velški Caer, pronađen u Caer-narvonu, itd., označava „obuhvatni zid“ ili „grad potpuno opasan;“ a Kart je bio ženski oblik iste riječi, kao što se može vidjeti u različitim oblicima imena Kartage, koje je ponekad Car-chedon ili Cart-hago. U Knjizi izreka nalazimo blagu varijaciju ženskog oblika Kart, koji se očito koristi u značenju bedema ili utvrde. Tako čitamo Mudre izreke 10:15 „Bogatstvo je bogataša njegov tvrdi grad“ (Karit), odnosno njegov jaki bedem ili obrana. Melk-kart, dakle, „kralj grada opasanog zidinama,“ prenosi istu ideju kao Ala-Mahozim.

U Gruterovim „Natpisima“, koje citira Bryant, nalazimo naslov koji se također daje Marsu, rimskom bogu rata, čije značenje točno odgovara Melkartovom. Na drugom smo mjestu zaključili, na temelju razumnih razloga, da je početni oblik Marsa bio Nimrod. Naslov na koji mislim potvrđuje ovaj zaključak i sadržan je u sljedećem rimskom natpisu na antičkom hramu u Španjolskoj (vidi Bryant, Vol. II, str. 454): *Malacae Hispaniae* ***Marti Ciradino*** *templum communi voto erectum*.

Ovaj naslov pokazuje da je hram bio posvećen "**Marsu Kir**-**adenu**", gospodaru "Kira", "grada opasanog zidinama". Poznato je da je rimsko "c" tvrdo kao i "k", a Adon, "Gospodar", također se zove Aden. Sada, ako dopustimo da nas vodi ovaj trag, možemo odmah razotkriti što je mitolozima zadavalo toliko glavobolje oko imena Mars Quirinus nasuprot Mars Gradivus. "K" u kir je ono što se na hebrejskom ili kaldejskom zove Koph, slovo koje se razlikuje od Kape i često se izgovara "q". Quir-inus stoga znači "pripadati gradu opasanom zidinama" i odnosi se na sigurnost koju su gradovima davale okolne zidine. S druge strane, Gradivus dolazi od grah, "sukob" i divus, "bog" - još jedan oblik Deusa, za koji je već dokazano da je kaldejski izraz - i stoga znači "bog bitke".

Ove dvije titule točno odgovaraju Nimrodovim dvjema karakteristikama kao velikog graditelja grada i kao velikog ratnika, a da su ove dvije posebne karakteristike bile izražene dvama spomenutim imenima jasno je prikazano u Fussu, "Antikviteti", pogl. IV, p. 348. On kaže:

“Rimljani su obožavali dva takva idola [tj. bogove pod imenom Mars], jedan se zvao Quirinus, čuvar grada i njegova mira, a drugi Gradivus, željan rata i pokolja, čiji je hram stajao izvan granica grada."

Kult Majke Bogova

Pod imenom „Majka bogova“, babilonska kraljica postala je predmet obožavanja gotovo cijelog svijeta. “Majku bogova”, kaže *J. Clericus* (1657. – 1736.), “s najdubljim su vjerskim štovanjem štovali Perzijanci, Sirijci i svi kraljevi Europe i Azije.” *Tacit* (Germanija, IX tom. II. , str. 386.) kaže da je babilonska božica štovana u srcu Germanije, a *Cezar* (De bello gallico, lib. VI, kap. 13, str. 121.) je vidio kada je napao Britaniju, da su svećenici ove božice, poznati kao Druidi, bili tamo prije njega. *Herodot* (Historia, lib. II, cap. 66, p. 117, D.) svjedoči iz osobnog iskustva da je ta „Kraljica neba“ u Egiptu bila „najveće i najpoštovanije od svih božanstava“. Zapanjujuće je kakav je fascinantan utjecaj imalo njihovo štovanje gdje god je bilo uvedeno. Doista, moglo bi se reći da su narodi bili opijeni vinom svoga bluda. Odatle se svijetom proširio kult majke “Bogorodice” (“Bo-gorodice” ili “Gospe”) i djeteta. Mnogi poganski festivali, uključujući i današnje “kršćanske” praznike, okultne rituale, celibat, hramsku prostituciju, magiju i vještičarenje... potekli su iz ove poganske trojke.

Druidski sustav očito je bio babilonski sustav u svim dijelovima. *Dionizije* izvješćuje da su se obredi Bakhusa propisno slavili na Britanskom otočju (Periergesis, v. 565, str. 29), a *Strabon* citira Artemidora kako bi pokazao da su Ceres i Proserpina štovane obredima na otoku blizu Britanije, koji su bili vrlo slični orgijama plemena Samoth (Lib. IV, str. 190). Iz izvještaja o druidskoj Ceridwen i njezinom djetetu jasno je da je postojala snažna analogija između njezinih karakteristika i onih velike babilonske božice majke. To je bio sustav, a izraz dryw ili droi za svećenike odgovara upravo ovom sustavu. Ime *Zero*, koje se na hebrejskom ili ranom kaldejskom davalo sinu velike kraljice-božice, postalo je “Dero” na kasnijem kaldejskom. Svećenik Derosa, “Sjeme”, bio je, kao iu

gotovo svim religijama, nazvan imenom svog boga, pa je dokazano da se poznato ime "Druid" odnosi na svećenika "Dero", od one žene obećano "sjeme". Klasične hamadrijade očito su bile i svećenice "Hamed-dera", "obećanog sjemena" - tj. "željeni svih naroda".

Semiramida je bila Nimrodova žena i majka Tamuza, koji predstavlja reinkarniranog božanskog Nimroda (Tamuz *nije* bio biološki potomak Nimroda). Nakon Nimrodove (Baalove) smrti (oko 2167. pr. Kr.), Semiramida je promicala vjerovanje da je Tammuz bog sunca. Kako bi održala kult božanstva među svojim sljedbenicima, **zatrudnjela je i 25. prosinca rodila sina, poznatog kao Tammuz, Horus, Bacchus, Krishna..., koji se smatrao simbolom ponovnog rođenja Nimroda**.

U Bibliji se Tammuz spominje u knjizi Ezekiel 8:14. Znak, simbol Tamuza je prvo slovo njegovog imena, TAV =

✕ (fenički X = Tāw) u obliku križa (starohebrejski TAW = ✗ ‹riž, savez). Dakle, simbol križa nalazimo u drevnim misterijima i u poganstvu stoljećima prije kršćanstva, koje je ovaj simbol koristilo kao simbol upravo u vrijeme uspostavljanja velikog otpadništva u Rimskom Carstvu, točnije u 3. i 4. stoljeću po. Krista, posebno nakon Konstantinove navodne vizije križa na suncu (sam Konstantin je bio obožavatelj "Nepobjedivog sunca" *Sol Invictus* na latinskom).

Ako je postojao itko koga je tragična smrt Nimroda pogodila više od drugih, bila je to njegova žena Semiramida, koja je uzdignuta s prvobitno skromnog položaja kako bi s njim podijelila prijestolje Babilona. Što bi trebala učiniti u ovoj hitnoj situaciji? Treba li tiho ostaviti iza sebe pompu i ponos do kojeg je bila uzdignuta? Ne. Iako je smrt njezina muža zadala težak udarac njezinoj moći, njezina odlučnost i bezgranična ambicija ni na koji način nisu bili sputani. Naprotiv, njezina je ambicija dosegla još veće visine. Tijekom njegova života, njezin suprug (Nimrod) bio je štovan kao heroj; budući da je bio mrtav, željela je da ga se obožava kao boga, da, kao obećano sjeme žene, "Zero-ashta," kojoj je suđeno da zgnječi zmijinu glavu i čija je vlastita peta stoga trebala biti probodena.

Kao Zero-Ashta, "sjeme žene" što također znači Ignigena, "rođena od vatre", on mora otići u vatru u "majčinoj noći" kako bi se sljedeći dan pojavio kao "Božja grana" ili *drvo* koje donosi sve božanske darove ljudima koji će se roditi. Ali zašto, moglo bi se pitati, ide *grana* u vatru u simbolu cjepanice? Da bismo ovo razumjeli, moramo se sjetiti da je božansko dijete rođeno na zimski solsticij rođeno kao nova inkarnacija velikog Boga (nakon što je taj Bog bio izrezan na komade), s namjerom da se osveti svojom smrću svojim ubojicama.

Slavenski pravoslavni kršćani (Hrvatska, Srbija, Bosna) još uvijek pale „badnjak" na Badnjak. Riječ Badnjak, Badnji dan potječe od glagola bdjeti. Praslavenski korijen *b'd* dao je u hrvatskom po pravilu *bad*-. U vezi s tim je i budan, buditi, budilica s različitim prijevojima od istoga korijena glagol bdjeti znači 'biti budan, ne spavati'. Povezanost različitih izvedenica s glagolom "budan", koji se može kombinirati s "biti oprezan" ili "biti budan, ne spavati". Mnogi kršćanski običaji vezani uz Badnjak vuku korijene iz pretkršćanskih obreda, kada su neki od starih Slavena slavili povratak sunca. Slavili su rođendan sina boga sunca, najdužu noć u godini. Te najduže noći ostali su budni čekajući izlazak sunca. "Badnjak" ima, između ostalog, i ovo značenje: sama riječ badnjak ima nekoliko značenja: 1. panj (obično hrastov balvan), drvo, što se uoči Božića, uz poseban obred, unosi u kuću i naloži; 2. kolač što se peče na Badnji dan; 3. Badnji dan, Badnja večer.

Mnogi kršćanski običaji u vezi s badnjakom imaju svoje korijene u pretkršćanskom obredu, kada su neki od starih Slavena slavili Sunčev povratak. Naime, slavili su rođendan sina boga Sunca, najdulje noći u godini. Te se najduže noći bdjelo i čekalo Sunčevo rođenje.

Kada je izvorno obećanje o Edenu zaboravljeno, značenje imena Zero-ashta je izgubljeno za one koji su poznavali samo popularnu doktrinu poganstva; a budući da je „ashta" na kaldejskom značila „vatra" kao i „žena", a Bacchusovi obredi su imali mnogo veze sa obožavanjem vatre, „Zero-ashta" je prevedeno kao „sjeme vatre", odakle dolazi epitet Pyrisporus ili Ignigena, „vatrorođen", primijenjen na Bacchusa. Kroz ovo nerazumijevanje značenja pojma Zero-ashta, ili kroz njegovo namjerno iskrivljavanje od strane svećenika koji su željeli uvesti jedno učenje za inicirane, a drugo za sekularne, obične ljude, nastala je cijela priča oko

nerođenog djeteta Bacchusa, koji je spašen iz plamena koji je progutao njegovu majku Semele kada ju je Jupiter posjetio u svojoj slavi. (Anm. zu Ovid: Metam., lib. III, V. 254, Bd. II, S. 139).

Budući da je Oziris, veliki egipatski bog, bio odjeven u različite maske s leopardovom kožom ili pjegavim ogrtačem, a ogrtač od leopardove kože bio je neizostavan dio svetog ruha njegovog visokog svećenika, možemo biti sigurni da je u takvom kostimu postojalo duboko značenje. I što bi ovo značenje moglo značiti osim da identificira Ozirisa kao babilonskog boga, koji je slavljen i čak štovan kao „krotitelj leoparda“ jer bio dijete (kao Ninus) u naručju svoje majke? Dakle, imamo sve više neodoljivih dokaza iz Asirije, Egipta i Grčke koji svi zajedno pokazuju, da je dijete koje se u svim tim zemljama štovalo kao Ninus ili Nin „sin“, u naručju božice majke, bio Nimrod, sin Kusha.

Povezanost reinkarnacije s pričom o Noi posebno je jasna iz izvještaja koji su došli do nas iz misterija koji su se slavili u Egiptu. Najučeniji učenjaci drevnog Egipta, uključujući *Sir Gardinera Wilkinsona*, priznaju da je priča o Noi pomiješana s pričom o Ozirisu. Izidin brod i Ozirisov lijes koji plutaju na vodi jasno ukazuju na ovaj izvanredan događaj. Već smo vidjeli da je Oziris, koji je identificiran kao Noa, navodno uronio u vodu nakon što ga je svladao njegov veliki neprijatelj Tifon, personificirano Zlo.

Pjesnici su pisali da je Semiramida dijelila njegovu bijedu i na taj način tražila sigurnost. Pod imenom Astarte, navodno je izašla iz čudesnog jajeta koje je plutalo vodama Eufrata. Prema kaldejskom učenju, Semiramida, žena Ninusa ili Nimroda, nakon što je uzdignuta u božanstvo pod titulom Kraljice neba, obožavana je kao Junona, golubica, drugim riječima, kao utjelovljenje Duha Svetoga.

Kad je njen muž ubijen zbog svoje bogohulne pobune protiv veličanstva neba, bilo je to vrijeme progona i za nju. Fragmenti davne povijesti koji su došli do nas govore o njezinom strahu i bijegu, kojim se pokušavala spasiti od svojih neprijatelja. U mitološkim pričama taj bijeg mistično je prikazan u skladu s onim što se pripisivalo njezinu mužu. Semiramida je stekla slavu preko svog mrtvog i obogotvorenog muža, a s vremenom su oboje štovani pod imenima Rhea i Nin, ili „Majka Božica i Sin“, s nevjerojatnim entuzijazmom, a njihovi su kipovi posvuda podignuti i štovani. Čini se da sve do vladavine Arioha ili Arija, Semiramidina unuka nije bilo pokušaja javnog idolopoklonstva. *(Cedreni Compendium, Bd. I, S. 29, 30.)*

Gdje god se činjenica da je Nimrod bio crnac smatrala preprekom za njegovo obožavanje, to je bilo vrlo lako uklonjeno. Prema kaldejskoj doktrini o transmigraciji, bilo je samo potrebno naučavati da se Ninus ponovno pojavio u osobi svijetloputog naknadno rođenog sina, nadnaravno rođenog od njegove žene udovice pošto je otac ušao u slavu. Kako je Semiramidin razuzdan život njoj dao mnogo djece, za koju nije bio naveden tobožnji otac, ovakva izlika transmigracije je odmah posvetila grijeh i omogućila joj da se prilagodi osjećajima onih koji su bili nezadovoljni istinskim štovanjem Jahve ili nezadovoljni kleknuti pred crno božanstvo.

Ono što nam Egipat govori o Babilonu, kao i oblik postojećih kipova babilonskog djeteta u naručju Božice Majke, daju nam dovoljno razloga da vjerujemo da se upravo to dogodilo. U Egiptu se tvrdilo da je svijetli Horus, koji je bio omiljeni predmet štovanja u naručju božice Izide, sin crnog Ozirisa, koji je čudesno rođen kao rezultat sjedinjenja te božice i Ozirisa. Bila je to zapravo nova inkarnacija ovog boga, nakon njegove smrti da se osveti njegovim ubojicama za njegovu smrt.

Zapanjujuće je otkriti da se u tako dalekim zemljama i od strane tolikih milijuna ljudi koji nikad nisu vidjeli crnca obožava crni bog. Gotovo je univerzalno među civiliziranim narodima antike, Nimrod dobio lošu reputaciju i oboren je sa svoje prvotne nadmoći, izričito deformitatem, „zbog svoje ružnoće“ (Plutarchi Opera, Bd. II, S. 36). Čak i u samom Babilonu, naknadno dijete, identično svom ocu i naslijedivši svu očevu slavu, iako više nalik majčinoj puti, na kraju je postalo omiljeni model Gospina božanskog sina. Ovom sinu, tako obožavanom u naručju svoje majke, pripisana su sva svojstva obećanog Mesije i davana su mu gotovo sva imena. Kako se Krist na hebrejskom jeziku Starog zavjeta zvao Adonaj Gospodin, Tammuz se zvao Adon ili Adonis (jednina „adon“ se javlja kada se opisuju ljudski gospodari). Pod imenom Mitra bio je štovan kao „posrednik“ (Plutarh: De Iside, sv. II, str. 369.). Kao posrednik i glava Saveza milosti, nazvan je Baal-Berit, Gospodar Saveza (Suci 8:33). U tom svojstvu može se vidjeti kako sjedi na dugi, dobro poznatom „simbolu saveza“ na perzijskim spomenicima.

U Indiji, iako bog, štovali su ga pod imenom Vishnu, čuvar ili spasitelj ljudi, kao velikog „žrtvenog čovjeka“ koji je prinio sebe kao žrtvu prije nego što su svjetovi postojali jer nije bilo ničega drugog za žrtvu. Hinduistički spisi uče da je ova tajanstvena žrtva, prije svega stvorenog (prije Postanka), temelj svih žrtava, koji su ikada bili ponuđeni od tada. Čudi li takav iskaz iz svetih knjiga poganske mitologije? Otkako je grijeh ušao u svijet, postoji samo jedan put spasenja, a to je kroz krv vječnog Saveza, put poznat cijelom čovječanstvu iz dana pravednog Abela. Kada je Abel „vjerom“ prinio Bogu bolju žrtvu od Kajina, razlog zašto je njegova žrtva bila dobra bila je njegova vjera „u krv Jaganjca“, zaklanog prema Božjem planu „od početka svijeta“, koje će biti žrtvovano na Golgoti u dogledno vrijeme. Ako je Abel znao za krv janjeta, zašto Hindusi ne bi znali za to? Mala riječ pokazuje da je i u Grčkoj nekada bila poznata zasluga „Krv Božja“, iako je ta zasluga bila krajnje zamagljena i degradirana u prikazima njezinih pjesnika.

Vidjeli smo da su patnje babilonskog Zoroastra i Belusa izričito predstavljene kao dobrovoljne, kojima su se podvrgli za dobrobit svijeta, u vezi sa smrskavanjem zmijine glave, što je značilo uklanjanje grijeha i prokletstva. Ako je grčki Bacchus bio samo još jedan oblik babilonskog božanstva, onda je morao proći kroz svoje patnje i krvoproliće za istu svrhu, naime, za pročišćenje duša. Iz ove perspektive želimo pogledati dobro poznato ime Bacchus u Grčkoj. Zvao se Dioniz ili Dionus. Što znači ovo ime? Do sada je prkosio svim tumačenjima. Ali ako to pogledate u smislu jezika zemlje iz koje je sam bog izvorno došao, značenje postaje vrlo jasno. D'ion-nuso-s znači „nosilac grijeha“, ime potpuno prikladno karakteru onoga čije su patnje bile prikazivane kao tako tajanstvene i koji je bio štovan kao veliki „čistitelj duša“.

Izraz korišten u Izlasku 28:38 za predstavljanje „podnošenja nepravde (ili grijeha)“ je „nsha eon“ (prvo slovo eona je ayn). Sinonim za eon, „nepravda“, je aon (prvo slovo je alef) (vidi Parkhurst pod naslovom „An“, br. IV). Na kaldejskom, prvo slovo „a“ postaje „i“, pa stoga aon, „nepravda“, postaje ion. Nsha, „nositi“, je „nusha“ u aktivnom participu. Pošto Grci nisu imali „š“, ono je postalo nusa. De ili da je pokazna zamjenica i znači „ovaj“ ili „veliki“. I stoga D‘ion-nusa znači „veliki nositelj grijeha“.

Ovidije svojom izjavom o Olenu dokazuje da su klasični pogani imali upravo tu ideju nametanja grijeha i zamjeničke patnje. Rečeno je da je Olenos dobrovoljno prihvatio krivnju za grijeh za koji je bio nevin: “Quique in se crimen traxit, voluique videri, Olenos esse nocens” (Ovidije: Metam., sv. II, str. 486). Pod teretom te nametnute krivnje, koju je dobrovoljno prihvatio, Olenos je navodno toliko patio da je stradao, skamenivši se ili pretvorivši se u kamen. To što je kamen u koji je Olenos pretvoren bio podignut na svetoj planini Ida pokazuje da se Olenos morao smatrati svecem. Pravi Olenosov karakter kao „nositelja grijeha“ može se jasno pokazati.

Budući da je pravi Mesija bio proročanski najavljen s naslovom „Čovjek čije je ime bilo Grana,“ bio je slavljen ne samo kao „Grana Kusha“ već i kao „Grana Božja“ koji je milostivo počastio zemlju za iscjeljenje svih danih na bolesti čije je nasljeđe meso. To je tajno značenje Vergilijeve „zlatne grane“ i druidske imele. Dokaz za to mora se prepustiti otkrivanju prošlosti.

Ne samo da crnci u Africi koriste svetu granu u štovanju fetiša u određenim prilikama (Hurd: Rites and Ceremonies, str. 375), već postoje tragovi iste prakse i u Indiji. Na osnovi jednog izvještaja, svake godine na određeni dan, je posljednji radža iz Nagpura išao svečano pokloniti granu određene vrste stabla zvanu Apta, koja je bila posađena u tu svrhu. Nakon što je stablo primilo božanske počasti, iščupano je iz korijena, a njegovo je lišće domaći knez podijelio svojim plemićima. Brojne grane iste vrste drveća prodavane su na ulicama grada, a listovi davani prijateljima pod imenom sona ili „zlato“.

Nina su u Babilonu štovali pod imenom El-Bar, ili “Sin Božji”. Pod tim imenom navodi ga Berosus, kaldejski povjesničar, kao drugog na popisu babilonskih vladara. *Layard* ga je pod tim imenom pronašao među skulpturama Ninive, s imenom Bar, “sin”, ispred kojeg stoji znak koji znači El (“Bog”). *Sir H. Rawlinson* ga je pronašao pod istim imenom, s imenima “Beltis” i “blistavi Bar” koji stoje jedno uz drugo. Pod imenom Bar bio je štovan u Egiptu u ranim vremenima, iako je u kasnijim vremenima bog Bar svrgnut u popularnom panteonu kako bi napravio mjesto drugom, popularnijem božanstvu. *Ovidije* svjedoči da je u poganskom Rimu i sam bio štovan

pod imenom “vječnog dječaka”. Tako je čisto smrtan čovjek hrabro i izravno podignut u Babilonu kao kontrast “Sinu Blaženog”.

Berosus, u Bunsen: (Egipat, sv. I, str. 710, bilješka) “5. naziv „El-Bar“ dat je gore u hebrejskom obliku. Kaldejski oblik imena je Ala-Bar, što je na Berososovom grčkom jeziku Ala-Par s uobičajenim grčkim završetkom os. Činjenica da „bar“ postaje „par“ na grčkom temelji se na istom principu kao i promjena iz „ab“, „otac“, na grčkom u „appa“ i iz „bard“, „točkastog“, u „ pardos” itd. Berosus je vjerojatno dao ovo ime Ala-Bar Ninusu kao zakonitom sinu i nasljedniku Nimroda. Da je Ala-Par-os doista mislio označiti vladara spomenutog kao „Bog-Sin“ ili „Božji Sin“ potvrđuje još jedno čitanje istog imena, kako ga nalazimo na grčkom (na str. 712 u Bunsen, bilješka). Tamo je ime Alasparos. Pyrisporus, primijenjen na Bacchus, znači Ignigena, ili „sjeme vatre“, a Ala-sporus, „sjeme Božje“, sličan je izraz, formiran na isti način, prilagođavajući ime grčkom jeziku. Dobro je poznato da grčki *σπ_ιρω* dolazi od hebrejskog zero, a oba znače „sijati“ u obliku glagola. Formiranje *óð_éñù* događa se na sljedeći način: aktivni particip nule je zuro, koji, kada se koristi kao glagol, postaje zwero, zvero i zpero. „Alasparos“ tada naravno znači „sjeme Božje“ - samo varijacija Ala-Par-os, „Bog-Sin“ ili „Sin Božji“.

Dok je majka isprva crpila svoju slavu iz božanskih kvaliteta pripisanih djetetu u njezinim rukama, kasnije je gotovo zasjenila sina. Po svoj prilici, u početku uopće nije palo na pamet da se majci pripiše božanstvenost. Postojalo je izričito obećanje prema kojemu je čovječanstvo očekivalo da će se Sin Božji u jednom trenutku pojaviti na ovom svijetu u divnoj snishodljivosti kao Sin Čovječji. Ali nikad nije postojalo obećanje, čak ni naznaka, koje bi davalo bilo kakav razlog za očekivanje da će žena jednog dana biti obdarena kvalitetama koje će je uzdići na razinu božanstva. Stoga je vrlo malo vjerojatno da je postojala namjera da se majci odaju božanske počasti kada se počela prikazivati s djetetom u naručju. Nedvojbeno je korišten prvenstveno kao pijedestal za uzdizanje Božanskog Sina i njegovo predstavljanje čovječanstvu na štovanje; i kao jedina od svih Evinih kćeri, trebala bi biti dovoljna slava za nju što je rodila obećano sjeme, jedinu nadu svijeta.

Ali iako je to nedvojbeno bila namjera, jednostavno je načelo u svim sustavima idola da ono što najviše privlači osjetila ostavlja najjači dojam. Sin je čak i u novoj inkarnaciji (vjerovalo se da se Nimrod ponovno pojavio u svjetlije puti) prikazan samo kao dijete, bez ikakvih posebnih čari, dok je majka, u čijem je naručju ležao, prikazana po svemu istaknuta su pravila umjetnosti slikarstva i kiparstva i dana joj je velika mjera izuzetne ljepote koju je doista posjedovala. Rečeno je da je Semiramidina ljepota jednom prilikom ugušila rastuću pobunu među svojim podanicima tako što se iznenada pojavila među njima; i kaže se da je sjećanje na divljenje koje je njezina pojava izazvala među njima ovjekovječeno kipom podignutim u Babilonu, koji ju je predstavljao s izgledom koji je toliko fascinirao njezine podanike.

Valerije Maksim (Valerius Maximus) ne spominje ništa o prikazu Semiramide s djetetom u naručju. Ali Semiramida je postala božica kao Rhea, čija je prepoznatljiva značajka bila božica majka, a može se dokazati da ime „Sjeme žene“ ili Zoroastres potječe iz najranijih vremena, točnije iz njenog vremena (*Clericus*: De Chaldaeis , lib. I, odjeljak I, glava 3, tom II, str. 199). To implicira da je, ako je u to vrijeme bilo štovanja slika, ovo „sjeme žene“ moralo zauzimati istaknuto mjesto. Činjenica da se majka i dijete pojavljuju u nekom obliku diljem svijeta i da ih se može pronaći na ranim egipatskim spomenicima pokazuje da ovo štovanje mora imati svoje korijene u ranim vremenima svjetske povijesti. E sad, ako je majka na pojedinim prikazima tako fascinantno prikazivana, možemo biti sigurni da je istu ljepotu zbog koje je slavljena dobila i kada je prikazana s djetetom u naručju. (Valerius Maximus, lib. IX, cap. 3, Blatt 193, S. 2.)

Ova babilonska kraljica ne samo da je po svojim karakteristikama odgovarala grčkoj Afroditi i rimskoj Veneri, nego je zapravo bila povijesni izvorni uzor ove božice, koja se u antičko doba smatrala utjelovljenjem svega što je privlačno u ženskoj figuri i kao savršenstvo ženske ljepote postao. Zapravo, Sanchuniathon nas uvjerava da je Afrodita ili Venera bila identična s Astartom, a ako netko tumači Astartu, ona nije ništa drugo nego žena koja je napravila kule ili okolne zidove - tj. Semiramida. Poznato je da je rimska Venera bila ciparska Venera; Povijesno je dokazano da je Venera Ciparska došla iz Babilona. Dogodilo se ono što se u ovim okolnostima moglo očekivati. Ako dijete treba obožavati, onda majku još više. Zapravo, majka je postala omiljeni predmet obožavanja. *Herodotova* izjava, lib. ja, kapa 199, o tome kako je pozivala na pomirenje. Činjenica da se cijeli

narod trebao složiti s takvim običajem kako je ondje opisan pokazuje nevjerojatnu moć koju je njihovo obožavanje steklo nad njima. *Nonnus (5. st. po. Kr. Panopolis, Egipat)*, govoreći o istoj boginji, naziva je „nadom cijelog svijeta“: Ελπις ’ολου κοσμοιο *(Dionusiaca, lib. XLI, bei Bryant, Bd. III, S. 226)*.

Kao što smo već vidjeli, upravo se ta božica štovala u Efezu, koju je srebrar Demetrije okarakterizirao kao božicu „kojoj se klanja sva Azija i svijet“ (Dj 19,27). Odanost ovoj božici kraljici bila je tako velika, ne samo među Babiloncima, nego općenito u starom svijetu, da je slava Semiramidinih herojskih djela u povijesti potpuno zasjenila djela njezina muža Nina ili Nimroda.

Kako bi se opravdalo ovo obožavanje, Majka je bila uzdignuta u božanstvo poput svog Sina, i vjerovalo se da je predodređena da dovrši ono smrskavanje zmijine glave koje su Ninus ili Nimrod Sin tek započeli u svom smrtnom životu, tvrdnja, za koju bi bilo lako naći dosta uvjerljivih razloga. Rimokatolička crkva tvrdi da nije toliko ženino sjeme koliko sama žena ono što je trebalo zdrobiti zmijinu glavu. Istu stvar su zagovarali i stari Babilonci i simbolički predstavljali u svojim hramovima. Od Diodora Sikulskog saznajemo da su na najvišem katu Babilonske kule (ili Belovog hrama) stajale tri statue velikih božanstava Babilona, a jedna od njih bila je žena koja je držala glavu zmije.

Već u 2. stoljeću postoje težnje prema visokom štovanju mučenika i asketa, a povremeno i prema posebnom štovanju Marije, Isusove majke. Godine 391. Kršćanstvo je postalo državna religija u Rimskom Carstvu. Od tada je štovanje Marije (u tradicionalnom genitivu: Marija) postalo sve važnije. Godine 431. Mariju je Efeški sabor odredio i dogmatizirao kao Majku Božju (grčki Theotokos i latinski Dei Genetrix); Izvorno se radilo manje o pitanju tko je Marija, a više o pitanju je li Isus iz Nazareta Bog. Koncept Theotokos ili Majke Božje trebao je razjasniti da je Isus Krist bio pravi čovjek i pravi Bog. Nakon ovog sabora razvilo se intenzivnije štovanje Marije, koje je, kako kritičari tvrde, bilo slično štovanju „Kraljice neba“ Staroga zavjeta.

Kraljica neba

Kako je vrijeme zamaglilo činjenice Semiramine priče, rođenje njezina sina jednostavno je proglašeno nadnaravnim, pa su je prozvali „Alma Mater“, „Majka Djevica“. Da će rođenje velikog Izbavitelja biti nadnaravno bilo je nadaleko poznato davno prije kršćanskog doba. Stotinama, neki kažu tisućama godina prije tog događaja, među budističkim svećenicima postojala je tradicija da će djevica roditi dijete koje će blagosloviti svijet. Vidi *Sir J.F. Davis* (China, Vol. II, str. 56) i *Lafitan*, koji kaže, o čemu su govorila izvješća koja su kući slali papinski misionari da svete knjige Kineza govore ne samo o Svetoj Majci, nego također i o Majci Djevici (sv. I, str. 235, bilješka). Vidi također *Salverté* (Des Sciences Occultes, dodatak, dodatak A, odjeljak 12, str. 490.). Dodatna svjedočanstva istog sadržaja mogu se naći kod Prescotta (Conquest of Mexico, Vol. I, str. 53, 54, n.)

Da ova predaja ne potječe ni iz jednog papinskog ili kršćanskog izvora, jasno je iz iznenađenja koje su isusovački misionari doživjeli i izrazili kada su prvi put došli u Tibet i Kinu i otkrili da tamo nije samo majka s djetetom kako se u Europi štovalo, već i majka s djetetom. ali da je ova Majka štovana u svojstvu potpuno identičnom svojstvu njihove vlastite Madone; “Virgo Deipara”, “Djevice Majke Božje”, čak iu krajevima gdje nisu našli ni najmanjeg traga da je ime ili priča o našem Gospodinu Isusu Kristu ikada bila poznata.

Sukladno tome, nagrađena je najvišim naslovima. Semiramidu su nazivali “Kraljicom neba” (Jeremija 44:17-19; 25). U Egiptu su ga zvali Athor - tj. „stanište Boga“ - kako bi ukazali da sva „punina božanstva“ obitava u njoj. Kako bi se u panteističkom smislu velika Božica Majka identificirala kao Beskonačna i Svemoguća i ujedno Majka Djevica, na jednom od njezinih hramova u Egiptu uklesan je sljedeći natpis: “Ja sam sve što je bilo ili što jest ili što bit će. Nijedan smrtnik nije skinuo moj veo. Plod koji sam rodila je sunce.“ U Grčkoj su je zvali Hestija, a među Rimljanima Vesta, što je samo drugi oblik istog imena - imena koje je zapravo značilo „mjesto stanovanja“ iako se općenito shvaćao u drugom smislu.

*Jeremija 44:17: „**17** Naprotiv, izvršit ćemo doista svaku riječ što je izišla iz naših usta paleći kâd Kraljici neba i lijevajući joj ljevanice, kao što smo i mi i očevi naši, naši kraljevi i knezovi naši, činili u gradovima Judinim i po ulicama jeruzalemskim.; …”*

Kao što je poznato, najpoznatije slike u Italiji prikazivale su Djevicu Majku svijetlog tena i zlatne kose, a Djevica je prikazana na potpuno isti način diljem Irske danas, tko se onda može oduprijeti zaključku da je prikazana tako samo zato što je nastala po uzoru na isti prototip kao i poganska božanstva? Ova sličnost postoji ne samo u boji kože i kose, već i u crtama lica. Židovske crte lica su upečatljive i imaju svoje karakteristike. Međutim, izvorne Madone nemaju ništa od židovskog oblika ili židovskih crta lica na sebi. Međutim, oni koji su ih osobno usporedili izjavljuju da u tom smislu, kao I u boji, odgovaraju babilonskim Madonama koje je *Sir Robert Ker Porter* pronašao u ruševinama Babilona. Postoji još jedna izvanredna i vrijedna pažnje značajka ovih slika, a to je nimbus ili poseban svjetlosni krug koji često okružuje glavu rimske Madone. Glava takozvanih slika Krista također je često okružena ovim krugom. Odakle je mogao potjecati takav ukras?

Da je kod našega Gospodina njegova glava bila samo okružena zrakama, možda bi se moglo reći da to proizlazi iz evanđeoske pripovijesti da je njegovo lice obasjalo svjetlo na svetoj gori. Ali gdje u cijelom području svetih spisa možemo pročitati da je njegova glava okružena diskom ili krugom svjetlosti? Međutim, ono što ćemo uzalud tražiti u Riječi Božjoj može se pronaći u umjetničkim prikazima velikih bogova i božica Babilona. Disk i posebno krug bili su dobro poznati simboli božanstva sunca i obilno su se pojavljivali u simbolizmu Istoka. Krug ili disk okruživao je glavu božanstva sunca. Isti je slučaj bio i u poganskom Rimu. Apolon, dijete sunca, često je prikazivan na ovaj način. Božice koje su tvrdile da su srodne Suncu imale su jednako pravo biti ukrašene nimbusom ili svjetlećim krugom. Iz "Pompeja" je poznat prikaz Circe (Kirke), "Kćeri sunca" (Otac Helios) (drvorez u "Pompejima", sv. II, str. 91, 92), čija je glava potpuno ista kao glava Rimske Madone danas okružena krugom.

Usporedite li nimbus oko Kirkine glave s onim papističke djevice, možete vidjeti kako točno odgovaraju. Netko bi možda mogao povjerovati da su sve te sličnosti možda slučajne. Naravno, čak i da je Madona toliko nalikovala Djevici Mariji, to nikada ne bi opravdalo idolopoklonstvo. Ali kada je očito da je božica postavljena u papinskoj crkvi za najviše štovanje svojih štovatelja sama babilonska kraljica koja je uzvisila Nimroda ili Ninusa, sina kao suparnika Kristu i bila sama po sebi utjelovljenje svakog vrsta razvrata, kakav mračni karakter ovo utiskuje u rimsko idolopoklonstvo!

Kakva je onda korist od toga da se ublaži podla priroda ovog idolopoklonstva govoreći da se dijete koje drže u obožavanju zove Isus? Kad su je štovali sa svojim djetetom u drevnom Babilonu, to je dijete nosilo ime vlastito Kristu, koje je označavalo njegov karakter, a to je bilo Isusovo ime. Zvali su ga "Zoro-ashta", "sjeme žene". Ali to nije spriječilo da se žarki Božji gnjev u davna vremena usmjeri protiv onih koji su se molili i držali taj "idol ljubomore... koji izaziva ljubomoru" (Ezekiel 8:3).

Isto tako, činjenica da je dijete u naručju rimske Madone dobilo ime Krist ne može ga učiniti manje "idolom ljubomore", manje uvredljivim za Svevišnjega, tim više što je očito da je to dijete dijete one štovane, koja je štovana kao Kraljica neba sa svim obilježjima božanstva, a ujedno je bila "majka kurvama i gadostima zemaljskim". Gospodin se gnuša obožavanja kipova bilo koje vrste; ali štovanje slika ove vrste mora biti osobito odvratno njegovoj svetosti.

Ima li ikoga ko se boji Boga i čita ove redove, a da neće priznati da je samo paganstvo moglo nadahnuti takvu doktrinu kakvu su Melhiti ispovijedali na saboru u Nikeji, naime, da Sveto Trojstvo dolazi od Oca, Djevice Marije i Mesije, njihovog sina? Ovaj zapanjujući način predstavljanja očigledno znači da se Marija poistovjećuje sa Duhom Svetim kada se kaže da će biti izlivena na sva Božja djela; i, kao što smo već vidjeli, tako se smatrala žena, na koju su neznabošci gledali kao na prebivalište ili kuću Božiju. Gdje se koristi takav jezik za Bogorodicu? Ni u Španiji, ni u Austriji, ni u mračnim mestima kontinentalne Evrope; ali u Londonu, sjedištu i centru svjetskog prosvjetljenja.

Na saboru u Nikeji (325. godine), melkitski dio smatrao je da postoje tri osobe u Trojstvu, Otac, Djevica Marija i Mesija, njihov Sin. ("Nimrod," iii., str. 329.) Zašto ti arhiheretici nisu izbačeni iz crkve? Jednostavno zato što je prava crkva bila u jadnoj manjini. Izvanredna sličnost melhitskog ili egipatskog kršćanina s egipatskim idolopokloničkim Trojstvom može se vidjeti u *Wilkinsonu*: Osiris, Seba i Netpe ili Athor; u drugim okruzima Horus, Isis i Mondooli. (Wilkinson, V., str. 36.) U svim istočnjačkim trojstvima postoji vrhovno biće, nevjesta u kojoj

prebiva njegov duh, ali koja je sama stvorena od zemlje, i njezin sin, koji je superiorniji od svoje majke, prema nebu, ali podložan njoj u svojim zemaljskim odnosima *(Quarterly Journal of Prophecy, Juli 1852)*.

Još u 19. stoljeću katolički je sustav vjerovao da se Trojstvo treba sastojati od Boga Oca, Isusa Krista i Marije, Kristove majke. Ova konfiguracija je kasnije promijenjena u Boga Oca, Isusa Krista i Božjeg Svetog Duha. Ideja o Trojstvu pojavila se u 14. stoljeću pr. Kr. među Hatti i Mitanni. U 5. stoljeću pr. Kr. u 4. stoljeću prije Krista popularno babilonsko trojstvo sastojalo se od Šamaša, Sina i Ištar, sunca, mjeseca i zvijezde. U Grčkoj se to ponavljalo kao Helios kao sunce, Selene kao mjesec i Afrodita kao zvijezda. Trojstvo otac-majka-sin štovano je u Costopitumu kao Jupiter Dolichenus, Celestial Brigantia i Salus. Gnostičke verzije Trojstva slijedile su obrasce otac-majka-sin suvremenog Istoka, sa Svetim Duhom prepoznatim kao žena Sofija Golubica, štovana u Konstantinopolu kao Velika Božica i koju je većina gnostika promatrala kao Shakti Boga (u hinduizmu označava žensku iskonsku moć svemira). Kršćanski bog izvorno je oblikovan po uzoru na dalekoistočne nebeske očeve kao što su Brahma i Dyaus Pitar, od kojih su svi trebali svoje ženske "izvore snage" ili nisu mogli djelovati. Stoga je čak i Bogu bila bitna ženska članica Trijade. Među arapskim kršćanima očito je postojalo sveto trojstvo Boga, Marije i Isusa, koje se štovalo kao zamjenjiva zamjena za egipatsko trojstvo Ozirisa, Izide i Horusa. Tijekom kršćanske ere, isključivo muška trojstva postala su popularna među germanskim plemenima. Wodena, Thora i Saxnota zajedno su obožavali Saksonci 8. i 9. stoljeća. Sjevernjaci su ih zvali Odin, Tyr i Frey. (The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets, B. Walker, S. 1019-1020).

Ako je Rim doista Babilon Otkrivenja, a Madona pohranjena u svojim svetištima uistinu je Kraljica neba, čije je štovanje u danima Jeremije izazvalo žestoki Božji gnjev protiv Židova, onda je krajnja posljedica da se treba pokazati da je svaka mogućnost sumnje isključena. Jer jednom kada se ovo doista utvrdi, tada svatko tko ima imalo poštovanja prema Riječi Božjoj mora zadrhtati od same pomisli da bi i najmanje odobrio ili podržao takav sustav, bilo na osobnoj ili globalnoj razini. Ako ono što je već rečeno pokazuje kako tjelesna politika Rima dolazi nauštrb istine, okolnosti oko blagdana Uznesenja Blažene Djevice Marije još više ističu smionu zloću i bogohuljenje ove Crkve, s obzirom na činjenicu da doktrina papinstva o ovom blagdanu nije uvedena u srednjem vijeku, nego tri stoljeća nakon reformacije, usred hvaljenog svjetla devetnaestog stoljeća. Nauk na kojem se temelji blagdan Uzašašća je sljedeći: Djevica Marija nije podlegla raspadljivosti, ona je tijelom i dušom uzašla na nebo i sada ima svu vlast na nebu i na zemlji. Ova je doktrina (enciklika Ad caeli reginam ("Kraljici neba") pape Pija XII. od 11. listopada 1954.) postala poznata javnosti i dobila je pečat papinske nepogrešivosti. Nemoguće je da svećenici Rima pronađu u Svetom pismu čak i najmanju potporu za takvu doktrinu. Međutim, u babilonskom sustavu bajka je pala u njihove ruke spremna za upotrebu. Tamo se učilo da je Bacchus sišao u pakao, spasio svoju majku od paklenih sila i pobjedonosno je odnio sa sobom u raj.

Ta se priča proširila svuda gdje se proširio babilonski sustav, pa shodno tome Kinezi i danas, kao što su to činili od pamtivijeka, slave svetkovinu u čast majke koju je njezin sin spasio od vlasti smrti i groba. Blagdan Velike Gospe slavi se u rimskoj crkvi 15. kolovoza. Kineski blagdan, koji se temelji na sličnoj legendi i slavi se s lampionima i svijećnjacima, kako je rekao Sir J.F. Davis opisuje u svom dobrom i živopisnom izvješću o Kini, također se slavi u mjesecu kolovozu. Sada, ako je majka poganskog Mesije slavljena kao uznesena na nebo, to je bilo zato što je bila štovana pod imenom "Golubica" kao utjelovljenje Duha Božjeg, s kojim je bila identificirana. U tom svojstvu smatrana je izvorom sve svetosti i velikom "čistačicom" i naravno također je bila poznata kao "djevica" majka, "čista i neokaljana". S obzirom na sve ovo, može li se sumnjati da su Rimska Madona s Djetetom u naručju i Babilonska Madona jedna te ista božica?

Poznato je da se rimska Madona štuje kao božica i čak je najviši predmet štovanja. Da ljudska savjest nije zaslijepljena za ono što je ispravno, zadrhtali bi od same pomisli. Ne osuđuje li Riječ Božja novozavjetni Babilon najsnažnijim i najstrašnijim riječima? I ne izjavljuje li također da će oni koji sudjeluju u babilonskim grijesima također sudjelovati u babilonskim pošastima (Otkrivenje 18:4)?

Asirska Venera (tj. velika babilonska božica) i ciparska Venera bile su stoga jedno te isto, pa stoga "bezkrvni" žrtvenici pafijske božice (mjesto Paphos na Peloponnesu gdje je živjela Afrodita) pokazuju obilježje štovanja

svojstveno babilonskoj božici, od koje je i ona “potjecala”. U tom se pogledu kaldejska kraljica-božica razlikovala od svog sina, koji se obožavao u njezinu naručju. Prikazivan je kao netko tko uživa u krvi. Međutim, ona, Majka milosti i milosrđa, nebeska “golubica”, “nada svega svijeta”, bila je nesklona krvi i prikazivana je kao dobra i blaga. U skladu s tim, u Babilonu su je zvali Mylitta, što znači "posrednica". Svatko tko čita Bibliju i vidi kako izričito izjavljuje da kao što postoji samo "jedan Bog", tako postoji samo "jedan posrednik između Boga i ljudi" (1. Tim. 2:5), mora biti zadivljen kao što bi ikada mogao nekome padne na pamet da Mariji pripiše svojstvo Posrednice, kao što je učinila Rimska crkva. Kvaliteta koja se pripisuje babilonskoj božici Mylitti to dovoljno objašnjava. U skladu s tom kvalitetom posrednice, nazvana je Afrodita, tj. “Prigušivač gnjeva” koja je svojim šarmom mogla umiriti grudima ljutitog Jupitera i smekšati najgrublje duhove bogova ili smrtnih ljudi. U Ateni su je zvali Amarusia, tj. “Majka milostivog prihvaćanja”. U Rimu su je zvali “Bona Dea”, “dobra božica”, čije su misterije žene slavile u posebnoj tajnosti.

I u Indiji se za božicu Lakšmi, “majku svemira” i Višnuovu ženu, kaže da je najmilosrdnije i najljubaznije biće, a to se biće naziva na isti način kao i babilonska božica. “U blagdanima Lakšmija,” kaže *Coleman*, “ne prinose se krvave žrtve.” U Kini su veliki bogovi o kojima ovisi konačna sudbina čovječanstva predstavljeni ljudima kao nešto čega se treba bojati; Međutim, božica Kuanyin, “božica milosrđa”, koja ima analogiju s Djevicom iz Rima, kako priznaju Kinezi iz Kantona, opisana je kako sažaljivo gleda na krivce i kako intervenira kako bi spasila bijedne duše od muka na koje su bili osuđeni u duhovnom svijetu. Zbog toga uživa posebnu naklonost među Kinezima. Ova osobina božice majke očito se proširila u svim smjerovima iz Kaldeje.

Dakle, vidimo odakle dolazi taj rimski Krist, “Jaganjac Božji”, koji je bio krotka i ponizna srca, koji nikada nije slomio natučenu trsku niti ugasio tinjajući žižak, koji je govorio riječi najljubaznijeg ohrabrenja svakoj ožalošćenoj pokajanoj duši, koji je plakao nad Jeruzalemom i molio se za njegove ubojice, prikazan je kao strogi i neumoljivi sudac pred kojom grješnik mora “puzati u prahu zemaljskom, a ipak nikada neće biti siguran da će njegove molitve biti uslišane”, dok je Marija prikazana kao nada krivaca, kao veliko utočište grešnika, predstavljena u najprivlačnijem i pobjedničkom svjetlu. Shvaćamo kako to da Krist navodno “drži pravdu i sud za sebe”, ali je svu milost prepustio svojoj majci!

Najautoritativnija pobožna djela Rima prožeta su upravo ovim načelom, hvaleći suosjećanje i blagost majke nauštrb karaktera sina punog ljubavi. Sveti *Alfonz Liguori* govori svojim čitateljima da grešnik koji se usudi doći izravno Kristu treba doći pred njega sa strahom i strepnjom od njegova gnjeva; Ali ako se posluži djevičinim posredovanjem s njezinim sinom, ona samo treba pokazati sinu “grudi koje je sisao” i njegov će gnjev odmah biti zadovoljen. Međutim, gdje bi se mogao naći takav koncept u Riječi Božjoj?

*Zasigurno ne u odgovoru Gospodina Isusa ženi koja je povikala: „**27** A dogodi se, dok je on to govorio, da mu neka žena iz mnoštva, podigavši glas, reče: “Blažena utroba koja te nosila i grudi koje si sisao!” **28** A on reče: “Naprotiv, blaženi oni koji slušaju riječ Božju i drže je.” (Luka 11:27-28).*

Nema sumnje da je ovaj odgovor dao predvidljivi Spasitelj kako bi u korijenu sasjekao svaku ideju poput one koju je izrazio *Liguori*. Ipak, ova ideja, koja se ne nalazi u Svetom pismu i koju ono izričito odbacuje, bila je raširena u područjima poganstva.

Sve je to učinjeno samo radi hvale Majke kao milosrdnije i suosjećajnije od njezina slavnog Sina. Pa, tako je bilo i u Babilonu i ta je kvaliteta božice kraljice točno odgovarala njezinim omiljenim žrtvama. Zato čitamo kako su žene iz Judeje “prinosile tamjan *nebeskoj kraljici* i davale joj ljevanice...i pripremale kolače” (Jeremija 44,19). Kolači su bili “beskrvna žrtva” koju je zahtijevala. Ovu beskrvnu žrtvu nisu prinijeli samo njezini sljedbenici, nego su je uzeli i ponovno joj se zakleli na vjernost kada su bili primljeni u više misterije. Kada se u četvrtom stoljeću u kršćanskoj crkvi počela častiti Kraljica neba pod imenom Marija, onamo je donesena i ova beskrvna žrtva. *Epifanije* objašnjava da je praksa žrtvovanja i jedenja započela među ženama u Arabiji, a do tada je bilo dobro poznato da su ga usvojili pogani. Sam oblik rimske beskrvne žrtve pokazuje odakle dolazi.

Kako bih izbjegao bilo kakve nesporazume oko moje vjere, ja se pozivam na apostolsko vjerovanje i iskreno poštujem majku našeg Spasitelja i Gospodina, i priznajem Mariju kao “blaženu među svim ženama” (Lk 1,28).

Za razliku od Eve, Marija je do kraja ispunila Božje povjerenje i rodila Bogu Ocu jedinog ljudskog sina. Marija je kao časna majka pazila na Isusa sve do njegove punoljetnosti, a kasnije ga prepoznala i priznala kao "pomazanika" i Spasitelja Božjeg, slijedila je njegov nauk sve do svoje smrti. Stoga ostajem vjeran učenju Evanđelja i apostola i vjerujem u riječi moga Gospodina i učitelja Isusa: … ***"Ja sam put i istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni**."* *(Ivan 14:6)*

i ozbiljno shvaćam upozorenja, Pavla apostola:

3 *No bojim se da se — kao što zmija zavede Evu svojim lukavstvom — tako ne pokvare misli vaše i odvrate od prostodušnosti koja je u Kristu.* ***4*** *Jer ako onaj koji dolazi propovijeda drugog Isusa, kojega mi nismo propovijedali; ili ako primate drugog duha, kojega niste primili; ili drugo evanđelje, koje niste prihvatili — dobro ste podnosili. (2. Korinćanima 11:3-5)*

i

6 *Čudim se da se od Onoga koji vas pozva milošću Kristovom tako brzo odmećete u drugo evanđelje.* ***7*** *Nekog drugog i nema, ima samo nekih koji vas zbunjuju i hoće izvrnuti evanđelje Kristovo.* ***8*** *Ali i kad bismo vam mi, ili kad bi vam anđeo s neba navješćivao evanđelje mimo onoga koje vam navijestismo, neka je proklet!* ***9*** *Kao što već rekosmo, i sad opet kažem: ako vam tko navješćuje evanđelje mimo onoga koje primiste, neka je proklet.* ***10*** *Ta nastojim li sad pridobiti ljude ili Boga? Ili tražim kako ljudima ugoditi? Jer kad bih još ljudima ugađao, ne bih bio sluga Kristov.* ***11*** *A obznanjujem vam, braćo, da evanđelje koje sam ja navijestio nije po čovjeku.* ***12*** *Jer niti ga ja od čovjeka primih niti naučih, nego objavom Isusa Krista.*

(Galaćanima 1:6-12)

Mana

Kada se u četvrtom stoljeću u kršćanskoj crkvi pod imenom Marija počela štovati *Kraljica neba*, ova beskrvna žrtva (kolači su bili „beskrvna žrtva") također je tamo donesena. Epifanije objašnjava da je praksa žrtvovanja i jedenja, počeo među ženama Arabije *(Epiphanius: Adversus Haereses, Bd. I, S. 1054.),* a u to se vrijeme dobro znalo da su ga preuzeli pogani. Sam oblik rimske beskrvne žrtve pokazuje odakle dolazi. Riječ je o maloj, okrugloj oblati, a Rimska crkva posebno ističe njezinu okruglost; da upotrijebimo jezgroviti jezik *Johna Knoxa* da koristim robustan jezik Johna Knoxa u kontekstu Hostije Božje: "Ako je u pravljenju krug oblate puknuo, onda se još jednom od njegovih kolega kolača mora odati čast da postane bog, a bijedni pokidani ili napukli kolač koji je nekada imao nadu da će postati bog mora se dati malom djetetu dati za igru."

Što je moglo navesti papinstvo da toliko inzistira na "zaokruženosti" svoje beskrvne žrtve? Svakako nije referenca na božansku instituciju naše Gospodnje večere; jer u svim izvještajima o tome ne spominje se oblik kruha koji je naš Gospodin uzeo kada ga je blagoslovio i razlomio ga i dao svojim učenicima, govoreći: "Uzmite, jedite, ovo je moje tijelo." Ovo činite meni na spomen." Niti se može posuditi iz ikakvih uputa o obliku židovskog pashalnog kruha, jer o tome ne nalazimo upute u Mojsijevim knjigama. Pa ipak, važnost koju Rim pripisuje okruglosti oblate mora imati razlog; a taj se razlog može pronaći promatranjem egipatskih žrtvenika. "Ravna, okrugla pogača", kaže Wilkinson, "pojavljuje se na svim oltarima." Gotovo svaka jota ili zarez u egipatskom obliku štovanja imao je simbolično značenje.

Okrugli disk, koji se tako često pojavljuje u svetim simbolima Egipta, simbolizirao je sunce. Sada kada je Oziris, božanstvo sunca, postao tijelo i rođen, to nije bilo samo da da svoj život kao žrtvu za ljude (božićni simbol guske), već i da bude život i hrana ljudskih duša. Opće je prihvaćeno da je Izida bila uzor grčkoj i rimskoj Cereris. Imajte na umu, međutim, da Ceres nije bila cijenjena samo kao pronalazač žita, već i kao „majka žita". Dijete koje je rodila zvalo se He-Siri, „sjeme" ili Bar, kako se obično nazivalo u Asiriji, što znači i „sin" i „zrno". Neinicirani su mogli častiti Cereris zbog dara pravog žita koje je hranilo njihova tijela, ali su je posvećeni štovali zbog višeg dara, jer im je dala hranu koja hrani njihove duše, kruh Božji koji dolazi s neba, život Svijet za koji je rečeno: "Tko jede ovaj kruh, neće umrijeti dovijeka." Može li itko zamisliti da je čisto novozavjetno učenje da je Krist "kruh života"?

Od postanka svijeta, ili barem od izgona iz Edena, nije bilo, niti je moglo biti duhovnog života u bilo kojoj duši koja nije bila hranjena i održavana stalnim hranjenjem vjere u Sina Božjega, u kojemu "sva punina ... Bog tjelesno prebiva" (Kol 2,9), da "od punine njegove primimo sve, i milost na milost" (Iv 1,16). Pavao piše da je mana koju su Izraelci jeli u pustinji bila za njih arhetip i živi simbol "kruha života": "**Svi su jeli istu duhovnu hranu**" (1. Kor 10,3), tj. hranu koja nije trebala samo održavati njihov prirodni život, već ih je također upućivala na Onoga koji je bio život njihovih duša. *Klement Aleksandrijski*, kojemu uvelike dugujemo sva otkrića napravljena u Egiptu u moderno doba, izričito nas uvjerava: "Po svom skrivenom karakteru zagonetke Egipćana bile su vrlo slične zagonetkama Židova." *(Clemens Alexandrinus: Stromata, V. 7, Bd. III, S. 56.)*

Postoje jasni i nedvosmisleni dokazi da su inicirani pogani zapravo vjerovali da žito koje je Ceres dala svijetu nije žito ove zemlje, već božanski Sin, kroz kojeg se jedino može uživati duhovni i vječni život.

Druidi su bili revni štovatelji Cereris i kao takvi su u svojim mističnim pjesmama slavljeni kao "nositelji klasja". (Davie: British Druids, S. 504) Sljedeći izvještaj opisuje kako Druidi opisuju svoje veliko božanstvo u obliku žita. Rečeno je da je ovo božanstvo prvo, iz nekog razloga, izazvalo Ceresino negodovanje i pobjeglo od nje u velikom strahu. U svom strahu, "(on) je uzeo oblik ptice i uzdigao se u zrak. Ovaj element mu nije pružio utočište, jer je gospodarica, u obliku kobca, stekla vodstvo nad njim i spremala se baciti na njega. Drhteći od straha, ugledao je gomilu čiste pšenice na gumnu, pao je u sredinu i poprimio oblik jednog zrna. *Ceridwen* [tj. britanska *Ceres*] uzela je oblik pileta s visokom krijestom, srušila se u pšenicu, izgrebala ga, prepoznala i pojela. A priča kaže da je s njim bila trudna devet mjeseci, a kad ga je rodila, našla da je tako ljupko dijete da je odlučila ne ubiti ga."(»Song of Taliesin«, Davie: British Druids, S. 230.)

Iz ovoga je jasno da je zrno žita izričito izjednačeno s "ljupkim djetetom", a još je jasnije da je Ceres, koja je običnim ljudima bila poznata samo kao majka Bara, "žita", inicijantima bila poznat kao majka Bara, "sina". Sada smo u stanju razumjeti puno značenje prikaza "Bogorodice s klasjem u ruci" („Ištar od Babilona", vidi str. 85) na nebu. Ovo klasje pšenice u Bogorodičinoj ruci samo je još jedan simbol djeteta u naručju Majke Djevice.

U blizini malog grada Babaina u Gornjem Egiptu još uvijek postoji prikaz žrtve suncu u špilji u kojoj se vide dva svećenika kako obožavaju sliku sunca kao na prikazanom drvorezu (Indian Antiquities, Bd. III, S. 309 (1793). U velikom hramu Babilona zlatni lik sunca bio je postavljen za štovanje od strane Babilonaca.

Solar Monstrance

Kad su žene u Arabiji počele uzimati ovu oblatnu i prinositi beskrvnu žrtvu, svi su pravi kršćani odmah prepoznali pravi karakter njihove žrtve. Tretirali su ih kao heretike i žigosali „koliridijance", što dolazi od grčkog naziva za kolač koji su koristili. Ali Rim je vidio da se ova hereza može iskoristiti, pa je praksu prinošenja i jedenja ove beskrvne žrtve podržavalo papinstvo, iako ju je osuđivao zdravi dio Crkve; a sada, u cijeloj sferi rimske vjere,

zamijenio je jednostavnu, ali iznimno dragocjenu instituciju Večere Gospodnje, koju je ustanovio sam naš Gospodin. Tema transupstancijacije usko je povezana sa žrtvom mise; Međutim, bolje je ostaviti razmatranje ove teme za kasniju fazu ovog istraživanja.

U hramu u Cuzcu u Peruu, sunčani disk bio je obješen u sjajnom zlatu na zid kako bi mu se svi koji uđu poklonili. Peonjani iz Trakije bili su obožavatelji sunca, au svom obožavanju obožavali su sliku sunca u obliku diska na vrhu dugačke motke (Bryant, Bd. I, S. 259.). U službi Baala, kako su je prakticirali idolopoklonički Izraelci u danima svog otpada, također se štovao lik sunca, a primjetno je da je lik sunca, koji je otpadnički Izrael štovao, bio podignut iznad žrtvenika. Kad je dobri kralj Jošija započeo djelo reformacije, njegove su sluge izvele posao na sljedeći način: *"I srušiše žrtvenike Baalima pred njim; i posječe solarne stupove koji bijahu na njihovim vrhovima" (2 Ljet 34,4)*.

Benjamin iz Tudele (živio u 12. stoljeću naše ere; također Benjamín bar Jonás de Tudela), veliki židovski putnik, daje impresivan izvještaj o štovanju sunca čak iu relativno moderno doba, kakvo je postojalo među Kušitima na Istoku; On pokazuje da se slika sunca također obožavala na oltaru u njegovo vrijeme i piše: "Postoji hram potomaka Kusha (Cush), koji su ovisni o promatranju zvijezda. Oni obožavaju sunce kao boga, a cijela zemlja unutar gotovo kilometra od njihova grada ispunjena je velikim žrtvenicima posvećenim njemu. U zoru ustaju i trče iz grada da dočekaju izlazeće sunce, kojemu na svakom oltaru stoji posvećena slika, ne u obliku ljudskog bića, već u obliku kugle sunca, stvorene magijom. Te se sunčane kugle zapale čim sunce izađe i odzvanjaju velikom bukom, dok svi, i muškarci i žene, drže kadionice u rukama i pale tamjan za sunce." (citirano od prevoditelja *Claude E. Savaryja* » Pisma o Egiptu").

Iz svega ovoga jasno je da je slika sunca iznad ili na žrtveniku bila jedan od prihvaćenih simbola onih koji su štovali Baala ili sunce. I ovdje, u takozvanoj kršćanskoj crkvi, sjajna srebrna ploča "u obliku sunca" (vidi također Monstranca) postavljena je na oltar na takav način da tko god se klanja na ovom oltaru, mora kleknuti u poniznom štovanju pred ovom slikom sunca. Postavlja se pitanje: odakle to može potjecati ako ne u drevnom obožavanju sunca, obožavanju Baala?

A kad se hostija postavi tako da je srebrno sunce okrenuto prema okrugloj hostiji, čija je okruglost tako važan element u rimskom misteriju, što to može značiti osim pokazati onima koji imaju oči da vide da je hostija po sebi samo još jedan simbol za Baala ili sunce? Ako se božanstvo Sunca štovalo kao "sjeme" u Egiptu ili kao "žito" u Babilonu, Hostija se obožava na potpuno isti način u Rimu. "Kruše anđeoski, smiluj nam se!", jedna je od ustaljenih molitava hostiji iz rimskih litanija (Litanije Presvetom Oltarskom Sakramentu) na misi. A barem jedan od obaveznih uvjeta kako se ta hostija treba konzumirati potpuno je isti kao u drevnom štovanju babilonskog božanstva. Oni koji ih uzimaju moraju biti potpuno trijezni. Ovo je vrlo striktno navedeno.

RK biskup George Hay (1729.-1811.), objašnjavajući zakon u tom pogledu, kaže da je bitno "...da postimo od ponoći, tako da od dvanaest sati u noći ništa ne uđe u naš želudac prije nas (oni) nije dobio ni hranu ni piće ni lijekove". Uzevši u obzir činjenicu da je naš Gospodin Isus Krist ustanovio Svetu Pričest odmah nakon blagdana Pashe u kojem su sudjelovali Njegovi učenici, ovako strogi uvjet posta može se činiti sasvim neobjašnjivim. Međutim, ako se ova odredba za beskrvnu misnu žrtvu uzme u obzir u svjetlu Eleuzinskih misterija, ona se odmah objašnjava. Tamo je prvo pitanje onima koji su željeli inicijaciju bilo: "Postite li?", i dok se na to pitanje ne odgovori potvrdno, nije se mogla dogoditi nikakva inicijacija. Nema sumnje da je post kršćanska dužnost u određenim okolnostima; ali dok ni slovo ni duh božanske institucije ne zahtijevaju tako strogi propis kao što je gore navedeni, propisi Babilonskih misterija jasno pokazuju odakle taj zahtjev zapravo dolazi.

No treba razmotriti još nešto u čemu se još jasnije vidi djelovanje misterija nepravde. Na hostiji ima slova koja vrijedi pročitati. Ova pisma su: I.H.S. Što znače ova mistična slova? Kršćaninu je rečeno da ova slova znače: "Jesus Hominum Salvator", tj. "Isus, Spasitelj ljudi". Ali ako dopustite rimskom obožavatelju Izide (jer bilo je bezbroj obožavatelja Izide u Rimu u carsko doba) da to pogleda, kako će on to pročitati? Naravno, prema vlastitom sistemu idolopoklonstva: "Izida, Horus, Seb (bog zemlje Geb)", odnosno "majka, dijete i otac bogova" ili drugim riječima "egipatsko trojstvo". Može li itko zamisliti da je ovo dvostruko značenje slučajno? Sigurno ne.

Sam duh koji je blagdan poganskog Oannesa preobrazio u blagdan kršćanskog Ivana, zadržavši svu svoju nekadašnju poganštinu, pametno je isplanirao da inicijali I.H.S. naizgled odavanje počasti kršćanstvu, dok je u stvarnosti odavanje počasti u biti poganstvu.

Monstranca ili “pokaznica” u katoličkom obredu

Žena, kraljica – boginja

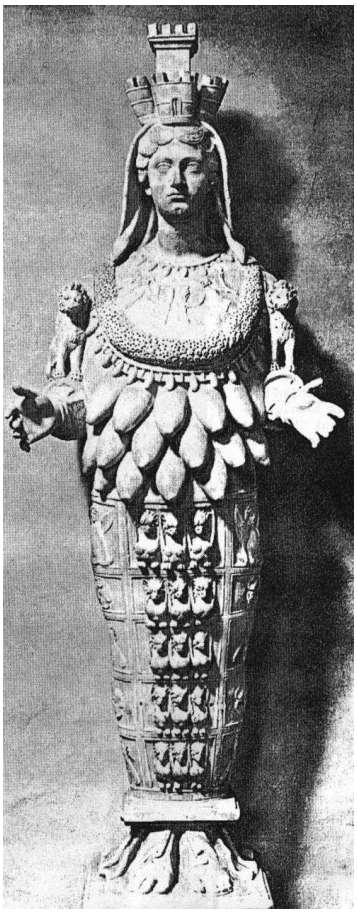

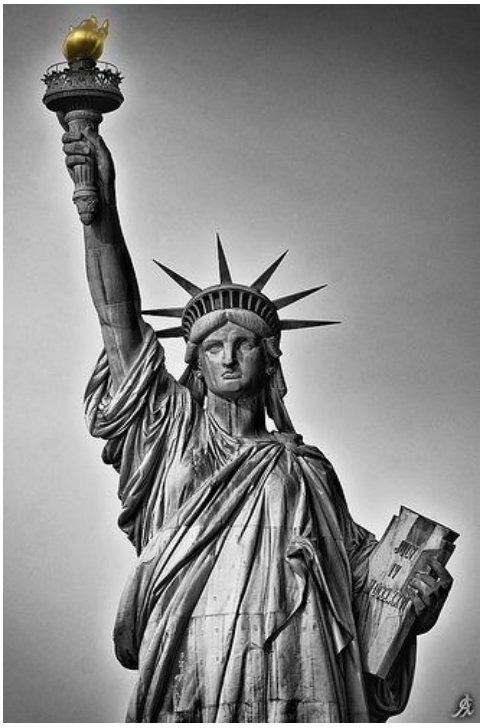

Kip slobode je Libertas (Semiramida/Ištar/Astarta) koji nosi baklju (Nimrod)

Semiramida / Inanna / Mylitta / Ištar / Izida / Astarta / Kibela / Diana / Venera

Semiramida i božanski Tammuz

Marija i Isus Krist

Kako je čovječanstvo uopće moglo doći na ideju da veliku boginju majku ili majku bogova i ljudi nazove kućom ili stanom? Čini se da se odgovor nalazi u izjavi iz Postanka 2:22, koja govori o stvaranju majke čovječanstva: ... ***22*** *I od rebra što ga uze čovjeku GOSPOD, Bog, načini ženu pa je dovede čovjeku*."

Da je ova priča o rebru bila dobro poznata Babiloncima, jasno je iz jednog od imena njihove prvobitne boginje, kao što je nalazimo u *Berosu* (lib. I, str. 50). Ovo ime je Thalatth. Thalatth je, međutim, samo kaldejski ženski oblik hebrejske Tzalaa, riječi korištene u Postanku za rebro od kojeg je Eva izgrađena. I drugo ime koje Berosus povezuje sa Thalathom to snažno potvrđuje, jer je to ime Omorka i jednostavno znači „Majka svijeta". Kada je Thalatth, rebro, ugrađeno u ženu, ova „žena" je bila prva, u vrlo važnom smislu, „stan" ili „božji hram", i da nije došlo između do pada u grijeh, sva njihova djeca bi bila djeca Božja kao rezultat čisto prirodnog (čistog) razmnožavanja. Ulazak grijeha u svijet uništio je prvobitno stanje stvari. Ipak, kada je obećanje Spasitelja dato i prihvaćeno, dato je i obnovljeno prebivanje Svetog Duha, ne da bi time mogla imati bilo kakvu moć u sebi da rađa djecu za Boga, već kako bi mogla pravilno ostvariti ulogu majke duhovno živom potomstvu, na onima koje je Bog htio oživjeti iz svoje slobodne milosti, i dovesti ih iz smrti u život. (Rim 5:12: *Zbog toga, kao što po jednom Čovjeku uđe u svijet grijeh i po grijehu smrt, i time što svi sagriješiše, na sve ljude prijeđe smrt...*)

Paganstvo je sve to spremno previđalo, i čim su njegove pristaše bili spremni da to prihvate, učilo je da je ovo obnovljeno unutarnje prebivanje Duha Božjeg u ženi svojevrsno izjednačenje, i stoga ju je uzdigao do statusa boginje. Tada je Reja, zagledana i majka čovečanstva, izjednačena sa Kibelom, „sa konopcima vezati" ili Junonom, golubicom, odnosno sa Svetim Duhom. Dakle, u bogohulnom poganskom smislu, to je postalo Athor, „Božje prebivalište", ili Sacca ili Sacta, „mesto stanovanja" ili „hram" u kojem je „telesno boravila sva punoća Božanstva". Tako je postala *Heva*, „Živa", ne u smislu u kojem je Adam dao ovo ime svojoj ženi nakon pada, kada je njoj, kao i njemu, tako neočekivano predstavljena nada u život usred smrti, ali u značenju onih koji ljudima prenose duhovni i vječni život, jer se Rea nazivala „izvorom blaženih" (Orphic Fragment, kod Bryanta, Bd. III, S. 238.). Posredovanje ove obožene žene tada se smatralo neophodnim za stvaranje duhovne djece za Boga u ovom (priznato) palom svijetu.

Kaldejski misteriji mogu se pratiti unatrag do dana Semiramide, koja je živjela samo nekoliko stoljeća nakon Potopa i poznato je da im je utisnula vlastito zlobno i pokvareno razmišljanje. Ova lijepa, ali zlobna kraljica Babilona nije samo sebi bila uzor kada je riječ o nekontroliranoj želji i razuzdanosti, nego je bila štovana i kao Rhea, velika „majka" bogova, u misterijama koje je uglavnom stvarala. I to je učinjeno s tako groznim obredima da je izjednačena s Venerom, majkom svih nečistoća. Donijela je gradu u kojem je vladala loš glas među narodima, kao sjedište i idolopoklonstva i hramske prostitucije. Tako je ova kaldejska kraljica bila prikladan i izvanredan prototip „Žene" u Otkrivenju, sa zlatnom čašom u ruci i imenom na čelu: „Otajstvo, Babilone veliki, majko bluda i svih gadosti na zemlji" (Kup iz Babilona; Kitto: biblijska ciklopedija).

Kup iz Babilona. Pehar u ženinoj ruci ima isti oblik kao pehar koji su držali asirski kraljevi; također se drži na potpuno isti način. *(vidi Vaux, S. 243, 284)*

Jedan od najvećih objekata obožavanja u katolicizmu i pravoslavlju je majka s djetetom, kao što je to bilo u starom Babilonu. Babilonci su u svojoj pučkoj religiji prvenstveno štovali božansku majku i sina, koji je na slikama ili kipovima prikazivan kao dojenče ili dijete u majčinoj ruci. Počevši od Babilona, ovo obožavanje majke i djeteta proširilo se do kraja svijeta. U Egiptu se majka i dijete štuju pod imenima Izida i Oziris. Pravi naziv kojim Talijani općenito nazivaju Djevicu upravo je prijevod jednog od naslova babilonske božice. Kao što je Baal ili Belus bilo ime velikog muškog boga Babilona, tako je ime za žensku božicu Beltis. Taj je izraz primijenjen u Ninivi na „majku bogova". I oba naslova "Belus i Beltis" korištena su kao atributi Nabukodonozora, poput naslova najvećeg babilonskog boga i božice. Grčki Belus, kao utjelovljenje najviše titule babilonskog boga, neupitno je bio Baal, „Gospodin." Stoga je Beltis, titula ženskog božanstva, bila sinonim za engleski. „My Lady", hrvatski „Gospa", latinski „Mea Domina", a u Italiji se može naći u poznatoj „Madoni".

U vezi s ovim može se primijetiti da se ime Junone, klasične „Kraljice neba", u Grčkoj poznate kao Hera, također nazivalo „Žena", te da je posebna titula Cybele ili Rhea u Rimu bila Domina, „Žena." Nadalje, postoji razlog za vjerovanje da Atena, dobro poznato ime Minerve iz Atene, ima isto značenje. Hebrejski Adon = „Gospodar" izgovara se kao Athon s odgovarajućom interpunkcijom. Imamo dokaze da su ovo ime poznavali azijski Grci, preko kojih je idolopoklonstvo u velikoj mjeri došlo u europsku Grčku, kao Božje ime u obliku „Atan." Eustatije piše u bilješci u svojoj Dionizijevoj Periergezi o lokalnim imenima u području Laodiceje i kaže „Athan je Bog." Ženski oblik Athana je Athana, „žena", a na atičkom dijalektu to je Atena. Bez sumnje, Minerva se obično prikazuje kao djevica, ali, a to saznajemo od Strabona, za nju se govorilo da je majka Heliosa, ili „sunca." Egipatska Minerva, arhetip atenske božice, bila je majka s naslov „Majka Božja" ili „Majka bogova". ondje se štovalo sa svojim djetetom vjernije nego u samom papinskom Rimu. U Indiji do danas kao Isi i Iswara (Iako je Iswara muž Isi, on je također prikazano kao dojenče na njezinim grudima.); u Aziji kao Cybele i Deoius, u poganskom Rimu kao Fortuna i djetinji Jupiter; u Grčkoj kao Ceres i velika majka s djetetom na grudima ili kao Irena (božica mira) s mladim Plutonom u naručju.

Čak iu Tibetu, Kini i Japanu, isusovački misionari bili su iznenađeni kada su otkrili da je njihov pandan Madona. Shing Moo, sveta majka u Kini, prikazana je kao biće s djetetom u naručju i aureolom, baš kao da je rimokatolički umjetnik bio zauzet stavljajući je na njezinu glavu (Crabbova mitologija, str. 150). Gutzlaff je smatrao da je Shing Moo posuđen iz papinskog izvora i nedvojbeno je da su se u ovom konkretnom slučaju spojile poganske i kršćanske priče. Ali Sir J.F.Davis pokazuje da su Kinezi iz Catona pronašli analogiju između svoje poganske božice Kuanjin i papinske Madone, te da su, kada su došli u kontakt s Europljanima, obje nazvali istim naslovom bez razlike. Prvi isusovački misionari pisali su kući u Europu da su pronašli spomenute u kineskim svetim knjigama - knjigama nevjerojatnog poganstva - majku i dijete, vrlo slične njihovoj Gospi s djetetom kod kuće. Jedno od imena kaldejskih svetaca. Majka je Ma Tsopo.

Mogu se spomenuti i drugi oblici božice, ali gore navedeno je dovoljno da identificira obogotvorenu babilonsku kraljicu s glavnim božicama velikih naroda antike i da pokaže njihovu međusobnu povezanost. Rawlinson, govoreći o majci Velike Oddeee, kaže: „Ona je bila Astarta u Feniciji (Cic nat Deronum, str. 3), za koju Sanchonisthon čak kaže da je imala kravlju glavu, poput Athora, egipatske Venere, iz odakle se Astoreth zvala Karnaim. Ona je bila Venera Uranija, za koju je Pauzanija rekao da su je počastili uglavnom Asirci. „Također ju poistovjećuje s" Anaitisom, s Cererom, s Kraljicom neba, Ivloon, Rheom ili Cybele, Junonom, Dijana, Lucina, Izida i Ator, fenički Tanit, Minerva i egipatski Neith."

Budući da je Semiramida, supruga, obožavana kao Rhea, čiji je veliki znak bio znak velike božice „Majke", njezino sjedinjenje s mužem pod imenom Ninus, „Sin", bilo je dovoljno da dovede do posebnog štovanja „ Majka" i sin" koji je tako raširen među narodima antike. To je nedvojbeno objašnjenje zašto se Ninus ponekad naziva Semiramidinim mužem, a ponekad sinom, što je toliko zbunjivalo istraživače antičke povijesti. Ovo također objašnjava podrijetlo iste zabune o odnosu između Izide i Ozirisa, majke i djeteta, među Egipćanima; jer, kao što pokazuje Bunsen, u Egiptu je Oziris predstavljan i kao majčin sin i kao muž i nosio je naziv „majčin muž" kao jednu od svojih titula dostojanstva i časti. Ovo samo baca više svjetla na već spomenutu činjenicu da je indijski

bog Išvara prikazan kao malo dijete na grudima vlastite žene Isi ili Parvati. Ovaj Ninus ili „sin“ kojeg babilonska Madona nosi u naručju opisan je na takav način da se može jasno identificirati kao Nimroda.

Semiramida je u Babilonu podigla 30 metara visok obelisk koji je bio povezan s obožavanjem sunca i predstavljao je falus boga sunca Baala ili Nimroda. Neki masonski istraživači kažu da riječ „**obelisk**“ doslovno znači „Baalova osovina“ ili „Baalov falus“. I Diodor Sikulski (1. stoljeće pr. Kr.) i Atenagora govore nam da su nakon njezine smrti Semiramidu obožavali Babilonci i diljem Istoka kao „Rheu“, „Veliku božicu Majku“.

Babilon je također bio okružen zidom s kulama u razmacima, a prema *Ovidu*, *Justinu* i drugima Semiramida je bila ta koja je okružila Babilon zidom. Megaathenee to također pripisuje Belusu. Ali kao što ćemo vidjeti, Semiramida je dovršila ono što je započeo drugi Belus ili Nimrod, a kao graditeljica je bila još poznatija od svog muža. Kao rezultat toga, toliko je Boginja prikazano s zidnom krunom ili krunom tornja. Tako je Rhea, također poznata kao „Cibela“ (Kibela), prikazana s krunom kule, a Ovidije kaže da je razlog zašto je nosila tu krunu bio taj što je „ona prva sagradila kule u Citiei“, koju je dalje poistovjećivala sa Semiramidom.

Postoje jasni i zadovoljavajući dokazi da je Semiramida bila obožavana pod imenom Astarte ne samo kao inkarnacija Duha Božjeg, već i kao majka čovečanstva. Nema sumnje da je „sirijska boginja“ bila Astarta (Layard: Niniva i njeni ostaci, tom II, str. 456). Atenagora veruje u asirsku boginju Astartu (Legatio, Vol. II, str. 179) i da je Semiramida obožavana pod imenom Astarta ne samo kao inkarnacija Božijeg duha, već i kao majka čovečanstva, tamo su jasni i zadovoljavajući dokazi. Nema sumnje da je „sirijska boginja“ bila Astarta (Layard: Niniva i njeni ostaci, tom II, str. 456). Ime Astarte na nju aludira na to da je Rea ili Kibela, boginja koja nosi toranj i koja je, kako kaže Ovidije (Opera, tom III; Fasti, lib. IV, redovi 219, 220), „pravila (kule) u gradovima.

Zaista, Layard kaže na gornjoj stranici da je u sirijskom hramu u Hijerapolisu „ona [Dea Syria ili Astarta] bila predstavljena... kako stoji na lavu okrunjenom kulama.“ Nijedno ime ne bi moglo preciznije opisati karakter Semiramide kao kraljice Babilona od imena „Asht-tart“, „žena koja gradi kule“.

Semiramidi, koja je postala boginja kao Astarta, ukazane su najveće počasti. A kada se božanstvu bogohulno pripisivalo razlikovanje spolova, njezina se transformacija u golubicu očito željela izjednačiti pod imenom majke bogova s tim božanskim duhom, bez čijeg se djelovanja nitko ne može roditi kao dijete Bog i njegov simbol u simboličkom jeziku Biblije bio je golub, kao što je Mesijin bio janje. Budući da je Božji Duh izvor svekolike mudrosti, prirodne i duhovne, njemu se pripisuju umjetnosti, izumi i vještine svake vrste (Izlazak 31:3; 35:31), majci bogova, u kojoj je ovo Rečeno je da je duh postao tijelom, slavljen kao začetnik nekih uobičajenih umjetnosti i znanosti (Diodorus Siculus, lib. III, str. 134). Odatle i karakteristike koje se pripisuju grčkoj Minervi, čije je ime Atena samo sinonim za Beltis, poznato ime asirske božice. Atena, Minerva iz Atene, poznata je kao „božica mudrosti“, izumiteljica umjetnosti i znanosti.

Kao što je Baal, Gospodar Neba, imao svoj vidljivi znak, sunce, tako ona, kao Beltis, Kraljica Neba, mora imati svoj: Mjesec, koji je u širem smislu bio Asht-tart-e, „kreator vrtnje“ jer nema sumnje da *tart* općenito znači „ići okolo, kružiti okolo“.

Ali cijeli sustav mora biti povezan u cjelinu. Budući da je majka bogova bila i majka čovječanstva, Semiramida ili Astarta također je morala biti izjednačena s Evom, a ime Rhea koje joj je dano prema „Pashalnoj kronici“, Bd. I, str. 65, pruža dovoljno dokaza za njen identitet s Evom.

Jakov i Ezav

[21] A Izak se molio GOSPODU za ženu svoju, jer ona bijaše nerotkinja. I GOSPOD ga usliša te Rebeka, žena njegova, zače. [22] No djeca se u njezinoj utrobi sudarahu te ona reče: »Kad tako biva, što li će sa mnom biti?« Pa ode upitati GOSPODA. [23] A GOSPOD joj reče: »Dva su naroda u utrobi tvojoj i dva će se puka od krila tvojega odijeliti; i jedan će narod biti jači od drugoga naroda, i stariji će služiti mlađemu.« [24] I navršiše se dani da rodi, kad gle — blizanci joj u utrobi. [25] I iziđe prvi — crven, sav rutav kao ogrtač; stoga mu nadjenuše ime Ezav. [26] Nakon toga iziđe i brat njegov; on se pak rukom svojom držao Ezavu za petu, stoga mu nadjenuše ime Jakov. A Izaku je bilo šezdeset godina kad se oni rodiše. (Postanak 25:21-26)

Amalek

Zapisano je: Šaul, kralj Izraela, "živa uhvati Agaga, kralja Amaleka" (1. Samuelova 15,8). Knjiga o Esteri jasno pokazuje da je Haman, kao "Agagićanin", bio potomak Agaga, kralja Amalečana. Da bi pružio dodatne dokaze, povjesničar Flavije Josif također jasno pokazuje da je Haman bio Amalečanin (Jewish Antiquities, XI. VI. 5).

U 1. 36, 4 i 12-16 nalazimo "obitelj Ezava, koji se također zove Edom". Ezav je imao tri žene. Jedna od njih, koja je bila *kanaanskog* porijekla i čije je ime bilo Ada, "rodila je Ezava Elifaza" (stih 4). Elifaz, Ezavov prvorođenac (stih 15), bio je otac Amaleka (stihovi 12, 16).

Također se trebamo sjetiti da je Ezav bio Jakovljev brat blizanac, koji je pak bio otac dvanaest izraelskih plemena. Među njima su bila plemena Judina i Benjaminova. Kraljica Estera bila je potomak Izraela iz Benjaminova plemena (Estera 2:5-7). Imajte na umu da su se Jakov i Ezav međusobno borili još od vremena kada su bili u utrobi svoje majke Rebeke (Postanak 25:19-26). Bog je otkrio prije nego što su rođeni da će ti blizanci biti preci dviju nacija koje će se međusobno boriti kroz stoljeća..

Kada se Ezav odrekao svog prvorodstva, čega se odrekao? Ovo prvorođeno pravo sastojalo se prvenstveno od prava na naslijeđe Svete zemlje (Postanak 28:13; Psalam 105:8-11). Odričući se ovog prava prvorodstva, Ezav je otkrio ozbiljnu karakternu manu; dopustio je svojim iskonskim instinktima da utječu na njegove odluke. Bog ukazuje da je ovo trajna karakterna crta Ezavovih (Edomskih) potomaka: "...jer oni (Edomci) progone svoga brata (Izraela) mačem „I proliše svu milost sa sebe, i neprestano bjesne u svom gnjevu, i čvrsto drže svoj gnjev zauvijek" (Am 1,11).

Ezav je održavao stalnu ljutnju, povezanu sa željom da povrati posjed izgubljenog nasljedstva: " [10] Zato što si rekla: 'Ova dva naroda i ove dvije zemlje moji će biti i mi ćemo ih zaposjesti', iako je GOSPOD bio tamo, [11] zato, tako ja živ bio,« riječ je Gospodina GOSPODA, »i ja ću s tobom postupiti prema gnjevu tvojemu i prema zavisti tvojoj što je ti iskaza zbog svoje mržnje prema njima. I obznanit ću se među njima kad tebi budem sudio." (Ez 35,10-11). Korijen sukoba je sukob između dva brata koji se svađaju oko nasljedstva.

Ali Bog je prethodno i svečano objavio: "Utvrdio je to kao zakon Jakovu i kao vječni savez Izraelu, rekavši: 'Tebi ću dati zemlju kanaansku, dio baštine tvoje'" (Psalam 105,10). -11). Zato je Bog objavio ovu objavu nakon Amalekova napada na Izrael: "Budući da je jedna ruka na prijestolju GOSPODNJEM, rat GOSPODNJI protiv Amaleka bit će iz naraštaja u naraštaj!" (Izlazak 17:16). Drugi prijevodi Biblije prevode izraz koji se ovdje koristi na način koji objašnjava da je Amalek podigao šaku protiv Božjeg prijestolja u znak prezira prema njegovoj vladavini (Međunarodna standardna verzija). Da, Amalek je digao ruku na Božje prijestolje, usuđujući se svojom rukom promijeniti ono što je već bilo odlučeno riječju Svemogućega.

1) U određenom smislu, biblijski opis Amalekova napada mogao bi se smatrati najstarijim sačuvanim izvještajem o terorističkom napadu. Imajte na umu da ima tri zajedničke stvari s terorističkim napadom:
2) Nije usmjereno protiv vojske,
3) radi se o napadu iz zasjede,

4) usmjerena je protiv bespomoćnog civilnog stanovništva: „Sjeti se što su ti učinili Amalečani na putu kad si izašao iz Egipta: kako su te napali na putu i pobili tvoje zaostale, sve slabe iza tebe koji su ostali kad si bio umoran i klonuo, i kako se Boga nisu bojali" (Pnz 25,17-18).

Ovo se zataškava jer povijesne knjige spominju samo njihova postignuća; ali postojao je razlog zašto je Mojsije želio da se Amalek uništi. Rabash Izabrane bilješke. Članak br. 906. "Značenje Amaleka" "Sjeti se što ti je Amalek učinio na putu kad si izašao iz Egipta."

Amalek je zla sklonost, a čovjeku dolazi tek „kada izađeš iz Egipta", što znači kada osoba izađe od Egipćana koji muče dušu. Ako preuzmete na sebe da se uključite u službu Stvoritelja, tada će On doći."

Metaforički govoreći, za neke hasidske rabine (osobito za Baal Shem Tov), Amalek predstavlja ateizam ili odbacivanje Boga! Ako se radi o odbacivanju Boga, onda se pod trajnim odbacivanjem misli na Isusa, jedinoga Sina Božjega i Božjeg Mešijaha, kao najveći mogući otpad od Božjega puta koji neminovno vodi u duhovnu i zemaljsku laž. U tom svjetlu treba promatrati i političke i vjerske aktivnosti cionista.

U mnogim Midrashimima, Jethros (Yitros, Yitro znači „njegova uzvišenost" na hebrejskom i ukazuje na njegov istaknuti status kraljevskog svećenika, po imenu Reguel, Midjanac. Praotac Midjan naveden je četvrti u Postanku 25:2-4, sin Abrahamov i njegova druga žena Ketura) spominje se u suprotnosti s Amalekom (zapravo, njegov dolazak u pustinjski logor zabilježen je u Tori odmah nakon rata s Amalekom (Izl. 18). Kao što je naglašeno u riječima jednog komentara: „Baš kao što smo dužni izbrisati ime Amaleka, također smo dužni poštovati ime (Reguel) Jethro."

Amalek, kroz leću Chasiduta, predstavlja neukrotivo zlo, zlo koje ostaje nepokolebljivo informacijama ili iskustvom. Kao što vidimo, Amalek je došao voditi rat sa Židovima nakon što je saznao za njihovu čudesnu pobjedu nad Egiptom.

Vidi također politički govor rabina Joshue Stantona (Hebrew Union College) o Amaleku.

https://youtu.be/IxAzN-NAjvs

U očima rabina, Europljani i svi bijeli ljudi europskog podrijetla u Sjedinjenim Državama, Kanadi Australiji i N.Z., ili bilo gdje na svijetu, su biblijski narod Amalek koji mora biti uništen.

Kanaanci, potomci zmije

Upotreba imena Kanaan još uvijek je dokumentirana pod Seleukom I., koji je sebe nazivao „L'dk' u Kanaanu". Rimska okupacija zamijenila je „Kanaan" imenom Sirija, čije granice nisu odgovarale opsegu ranijeg Kanaana niti granicama današnje Sirije.

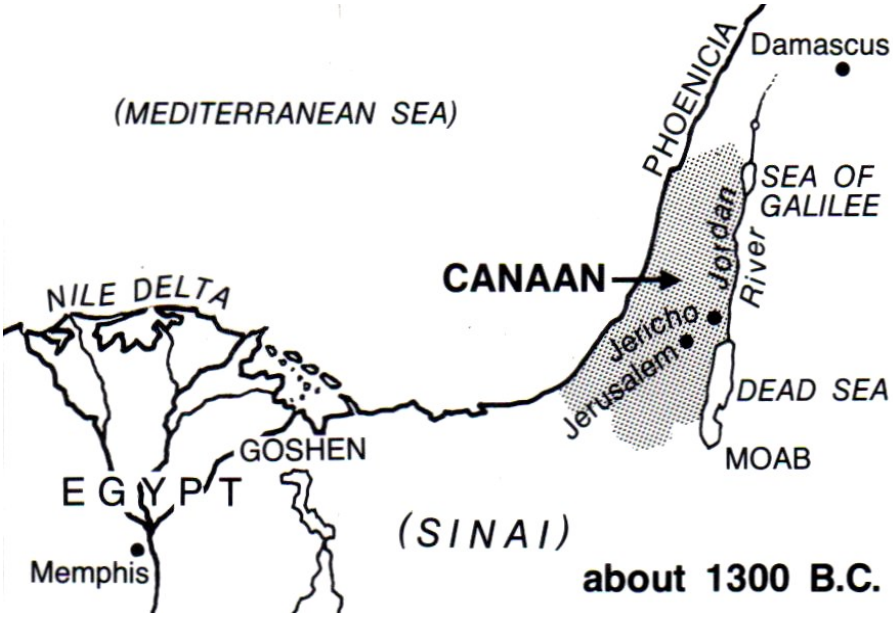

Kanaan/Kinaḫḫu bezeichneten Landes um 1300 v. Chr.

Kanaanci su imali vrlo mračnu civilizaciju. Vrhunci modernih dana mogu se razumjeti samo ako njihov utjecaj pratimo izravno od najranijih zapisa antike. Ovi se zapisi odnose na pre-adamskog čovjeka, hibridno stvorenje (Nefile) čije je podrijetlo opisano u drevnim knjigama antike. Biblija Nefile ne naziva izravno ovim imenom, a Strongovo ih tumačenje ne navodi. Međutim, tumačenje Johna Nelsona Darbyja ima neke popise pod Nefilima. Stihovi Biblije koji ih spominju nalaze se u Postanku 6:4 U to su vrijeme divovi (hebrejski nefili = "pali" ili također „pobačaji") bili na zemlji, a također i kasnije, sve dok Božji su sinovi dolazili ljudskim kćerima i one su im rađale [djecu]. To su junaci koji su uvijek bili slavni ljudi."

Revidirana standardna verzija spominje ime Nefila, čitajući u istom stihu "Nefili su bili na zemlji u one dane." Ovi divovi su kasnije postali poznati kao "Enakovi sinovi, Enakimovi ili također Anakimovi (KJV). = Ahiman, Sesai i Thalmai". U Brojevima 13,32-33 čitamo:
32 *Tako sinovima Izraelovim doniješe zao glas o zemlji što su je izviđali govoreći: »Zemlja kroz koju smo prošli da bismo je izvidjeli zemlju je što proždire svoje stanovništvo. I saved the puk što ga i njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa.* ***33*** *Vidjesmo ondje i divove, sinove Anakove koji potječu od divova; i bijasmo u vlastitim očima kao skakavci prema njima. Takvi bijasmo i u njihovim očima.*

Ovi divovi su predstavljali snažnu prijetnju drugim ljudima.U Ponovljenom zakonu 9,2 postoji jadikovka: „Velik i visok narod, sinovi Anakimovi, koje poznaješ i za koje si čuo: tko može opstati pred sinovima Anak?" Ipak, na kraju su ubijeni ili otjerani. "Nije ostao nijedan Anakim u zemlji sinova Izraelovih; Ostali su samo u Gazi, u Gatu i u Ašdodu." (Jošua 11:22)

Današnji znanstvenici na te nekadašnje divove gledaju kao na genetske mutacije. Zbog svog neobičnog porijekla, imali su navike i apetite koji su užasavali njihove susjede. Njihov vođa, Sotona (Božji protivnik), također poznat kao Satona, bila je zmija koja je ušla i zavela Evu i proizvela prvog ubojicu, Kajina. Ne samo da su Nefili bili prijetnja drugima, njihova nekontrolirana mržnja i nasilje naveli su ih da napadaju i ubijaju druge. Zatim su pojeli svoje žrtve, donoseći kanibalizam na svijet. Prema nekim izvještajima, Bog ih je uništio dok je arkanđeo Mihael zatočio pale anđele, "Red promatrača", u ponor zemlje.

Nažalost po čovječanstvo, to nije bio kraj ove stvari. Sotona je sada uspostavio demonsku prisutnost na zemlji kroz svoju djecu, Nefile, a također i kroz Kajina. Njegova će pobuna protiv Boga rezultirati kontinuiranom patnjom i nevoljama na zemlji u nadolazećim godinama. Od ove pobune, povijest čovječanstva bila je povijest borbe između Božjeg naroda i kulta Sotone. S tim razumijevanjem sada je moguće pratiti povijesne događaje koje trenutni arhivi otkrivaju o ova dva protivnika.

Budući da je zlo sada uspostavljeno na zemlji kroz prisutnost demona i njegove pratnje, bilo je Bogu namijenjeno da kazni čovječanstvo. Izricanjem kazne bilo je to za njega urađeno. Da bi to učinio, sada je morao odabrati one koji su bili neokaljani i koji bi legitimno preživjeli kaznu. Njegov način odabira bio je vrlo jednostavan. Odabrao je one koji nisu bili kontaminirani. Njegov izbor pao je na Nou i njegovu obitelj. Noa je opisan u Postanku 6:9 "Noa je bio savršen u svojim naraštajima.".

Riječ generacije u ovom slučaju je loš prijevod hebrejske riječi H8435 תּוֹלְדָה towldah (to-led-aw') (ili toldah {to-led-aw'}); (samo množina) loza, tj. obitelj; (figurativno) Povijest: Rođenje, generacije, što znače preci. Raniji i prikladniji prijevod je "Noa je bio jednostavan čovjek i savršen, bez mane u svojim generacijama H8435." On je bio Božji izbor jer su on i njegova obitelj bili posljednji preostali čistokrvni Adamiti na svijetu. (Revidirana standardna verzija ima još veću pogrešku u svojoj formulaciji, "Noa je bio besprijekoran u svojim naraštajima", budući da to ne govori ništa o tome u čemu je bio besprijekoran.)

Mjesto potopa koji je Bog namjeravao kazniti čovječanstvo bio je Bliski istok, kako se općenito vjeruje. Arheolozi su godinama bili u nedoumici jer nisu mogli pronaći dokaze o takvoj poplavi na tom području. Zapravo, budući da je Kajin bio protjeran na "istočno od Edena", Noa i njegova obitelj živjeli su u Tarimskom bazenu [(58)], koji se nalazi u gornjem dijelu provincije Sinkiang. Ovaj bazen je napajala rijeka Tarim i tu se dogodila poplava.

(58) *Tarimski bazen veliki je geološki bazen u autonomnoj regiji Sinkiang na krajnjem zapadu Narodne Republike Kine. Okružuju ga tri visoke planine: Tiensjan na sjeveru, Pamir na zapadu i Kunlun na jugu. Većim dijelom bazena dominira pustinja Taklamakan. Najniža točka je Lop Noro na istoku, nekadašnje slano jezero. Lop Nor je nekada bio znatno veći, 'Big Lop Nor' i prethodno je bio dio 'Tarimskog jezera', koje je vjerojatno bilo veliko kao Kaspijsko more. To objašnjava sol u pustinji, koja je korištena za mumificiranje stanovnika koji su bili zakopani u pijesku.*
Imenjakinja bazena je rijeka Tarim, koja teče duž sjevera bazena i tu također završava. Tarimski bazen je endoreični bazen i stoga nema ispuštanja u more.
Dr. Victor H. Mair sa Sveučilišta u Pennsylvaniji rekao je: "Budući da su kavkaske mumije iz Tarimskog bazena gotovo sigurno predstavnici indoeuropske obitelji i jer potječu iz dovoljno ranog razdoblja da su imale utjecaja na širenje Indo-European "[Prema našem vlastitom razumijevanju, drevna domovina Kajinovog naroda bila je na obalama Bajkalskog jezera u današnjoj Rusiji, odakle je Kajin započeo svoja lutanja prije bezbroj tisućljeća, kada je njegov narod bio nacija poznata kao " Djeca sunca." ...
...Odakle je došao prije nego što se motao po jezeru; Vjerujemo da su ti ljudi bili potomci Kajina, koji je bio sin Ademov, koji je također bio bijelac]. Jedna takva mumija mlade djevojke plave kose i plavih očiju pronađena u špilji postala je prava turistička atrakcija u Pekingu. Pod nadimkom "Gospa od Tarima", izložena je u glavnom gradu Kine mnoštvu posjetitelja muzeja. Očigledno je bila princeza ili neka vrsta svećenice prije više od 3000 godina, jer je bila pokopana u fino izvezenim haljinama od vune i kože, zajedno s prekrasnim nakitom, posudama i ukrasima od zlata, srebra, žada i oniksa. Njezini ostaci su u tako izvanrednom stanju da mrtva djevojka izgleda kao da je samo spavala

Upozoren od Boga na nadolazeći potop, Noa je uspješno izgradio Arku, jedan od najvećih inženjerskih pothvata svih vremena. Bog je Noi dao upute za arku da "uzme sve živo od mesa" (teško da se pod tim razumiju „sve životinje", i one nečiste). Zbog ograničenog prostora na arci, reprodukcija nije bila moguća tijekom vremena na brodu i Bog je odredio da se ne mogu dogoditi seksualne zajednice. Ovu uputu prekršio je zatvorenik arke, Ham, drugi Noin sin. Ham je imao spolni odnos s predadamovskom ženom na arci, tamnoputim stvorenjem. Njihov potomak bio je crni sin po imenu Kush (Kuš), koji je postao simbol Etiopije.
Noa je bio užasnut kada je saznao da je njegov sin prekršio Božju zapovijed, iako je bio svjestan odmazde za to. Nakon što se potop povukao i život na Zemlji vratio u normalu, Nou su i dalje progonili njegovi strahovi. Događaji koji su uslijedili donijeli su strašne posljedice za cijelo čovječanstvo. U Bibliji se pojavljuje kao neka vrsta misterija budući da su likovi poznati i nepoznati u uzastopnim stihovima. Ni točan redoslijed događaja, njihovo tumačenje niti identifikacija glavnih aktera ne mogu se vidjeti onako kako se pojavljuju u Postanku, vjerojatno zbog pogrešnog prijevoda ili uređivanja tijekom stoljeća. Iako se život na zemlji vratio u svoje pret-potopno blaženstvo, Noa je još uvijek bio potresen Hamovim prijestupom. Bio je toliko ljut da je popio previše vina i ležao gol u svom pijanstvu.

Kao što je zapisano u Postanku 9:24-27, Hamov sin Kanaan vidio je svog djeda kako leži gol, iako je u jednom trenutku opisan kao „Noin najmlađi sin", *stvarni izraz bi bio* „unuk". Drugi Noini sinovi, Šem i Jafet, vidjeli su svog oca golog i žurno ga pokrili svojom odjećom. Što je učinio Noin najmlađi sin?
Kao što su očekivali rabini [*vidi b. Sanhedrin 70a; Rav i Samuel: Jedan je rekao „Kastrirao ga je", drugi je rekao, „Seksualno ga je iskoristio."*] i sugerirali neki moderni znanstvenici, ranija verzija naše priče vjerojatno govori o mnogo ozbiljnijem zločinu - homoseksualnom silovanju njegova oca dok je bio pijan. To je, naime, vrsta uvrede koja bi najprirodnije izazvala žestoku reakciju prikazanu u tekstu. Ova pretpostavka također uzima u obzir tekst stiha 24: *Noa se probudio iz svoje pijane omamljenosti i **znao** što mu je najmlađi sin **učinio***.

Da ga je njegov sin samo pogledao, kako bi Noa „znao" kad se probudio da se to dogodilo? Nadalje, posljednje riječi „učinio mu" impliciraju mnogo konkretniji i fizički čin od pukog gledanja. Najvjerojatnije je fraza koja o-pisuje Noinu golotinju, „i on se otkri u svom šatoru" trebala evocirati temu incesta, budući da „otkrivanje go-lotinje" služi kao eufemizam za incest (seksualni prijestup) u zabranama Levitskog zakonika:
ויקרא יח:ו אִישׁ אִישׁ אֶל כָּל שְׁאֵר בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגַלּוֹת עֶרְוָה ...

Lev 18:6 Nitko od vas neka se ne približi nikome od vlastitog tijela da otkrije golotinju...

Znanstvenici su na kraju zaključili (u Aggadi [(59)]) da je Kanaan učinio nešto vrlo ponižavajuće, da je Noa bacio prokletstvo na njega. Što se tamo moglo dogoditi? Biblija u svom trenutnom prijevodu ne daje nam nikakav trag. Ti su znanstvenici zaključili da je Canaan, budući da je mješovite rase i stoga nije vezan strogim moralnim pravilima Adamita, vjerojatno počinio homoseksualni čin sa svojim djedom. Kao biće čistog podrijetla, Noa bi bio izuzetno ljut na takav postupak i reagirao bi kao što je reagirao.

Kada se Noa probudio, bio je jako ljut zbog onoga što se dogodilo i izrekao je kletvu na Kanaana, „Proklet bio Kanaan; kao rob robova služit će svojoj braći (Šemu i Jafetu)". Ovdje opet postoji malo misterija, jer su Šem i Jafet bili Kanaanovi ujaci, a ne braća. "Zagonetka" je možda namjerna, jer se dubljim proučavanjem tekstova želi doći do razumijevanja ovih važnih poruka, kao upozorenje svim nadolazećim generacijama.
Prokletstvo Kanaana proširilo se na zemlju nazvanu po njemu, zemlju Kanaan. Sami Kanaanci, ljudi ove zemlje, dobili su najveće prokletstvo na čovječanstvo, koje je ostalo do danas. Ne samo da su prakticirali obožavanje demona, okultne rituale, žrtvovanje djece i kanibalizam, također su prenijeli ove opscene prakse u svaku zemlju u koju su emigrirali. Ne samo da su donijeli svoj demonski kult u Egipat, poznat pod svojim kasnijim imenom, "Feničani", kako su se razvijali od 1200. pr. Kr. Postali su demonizatori civilizacija kroz nadolazeća razdoblja, poznati u srednjovjekovnim povijestima kao Venecijanci, koji su uništili bizantsku kršćansku civilizaciju, a kasnije poznati kao "Crno plemstvo", koje se infiltriralo među narode Europe i postupno se obznanilo putem prijevara. rei, revolucija i financijsko lukavstvo preuzeli su vlast.

Reputacija Kanaanaca može se pronaći u mnogim povijesnim zapisima, iako je njihova smrdljiva povijest pažljivo očišćena iz povijesnih arhiva i knjižnica. Oko 1225. pr. Kr. je faraon Merneptah (bio je četvrti faraon devetnaeste dinastije starog Egipta) poznat kao "osvajač Gezera" (napomena: Gezer, drevni grad u Kanaanu) zbog svojih pobjeda nad teritorijama Kanaana, podigao je stelu da se pamte njegovi uspjesi. U natpisu je bilo napisano sljedeće: "Kanaan je spaljen svim zlom; sve su zemlje bile ujedinjene i pacificirane."

Ovaj natpis ne znači da je Merneptah koristio svako zlo da uništi Kanaan, to znači da se u svom boravku tamo susreo sa svakim zlom koje prakticira ovo neugledno pleme. Ham je imao četiri sina, Kuša (Cush), koji je osnovao zemlju Etiopiju, Mizraima, koji je osnovao Egipat, Puta, koji je osnovao Libiju, i Kanaana, koji je osnovao zemlju Kanaanaca, područje koje se danas osporava kao Država Izrael. Aggada kaže: Kaže se da je Kuš postao crn kao kazna za Hamov spolni odnos na arci. "Trojica su se parila na arci i svi su bili kažnjeni, pas, gavran i Ham. Pas je osuđen na smrt, gavran je imao nešto sjemena koje je čekalo u partnerovom kljunu, a Ham se mučio u svojoj koži. (Bilješka 9, San.) Na primjer, Cush, koji je crnac, potječe od njega."

Feničani su donijeli abecedu u Europu (vjerojatno su je naučili od Hebreja i usvojili); i da, sa sobom su donijeli merkantilizam i znanje o pomorstvu; ali došli su s prtljagom, puno prtljage: žrtvovanje djece, hramska prostitucija i okrutnost prema životinjama, barem prema bikovima.

(59) *U Aggadi (In The Aggadah) Hamov potomak (Cush) je crnoput kao kazna za Hamov spolni odnos u arci (Sanh. 108b).*
Kad je Ham vidio svog pijanog oca razotkrivenog, uškopio ga je, govoreći: "Adam je imao samo dva sina, a jedan je ubio drugog; ovaj čovjek, Noa, ima tri sina, ali želi začeti četvrtog" (Post. R. 36:5). Noa je stoga prokleo Kanaana (Post 9,25), Hamova četvrtog sina, budući da mu je tim činom oduzet četvrti sin (Post R 36,7). Prema drugom mišljenju, Ham je počinio sodomiju sa svojim ocem (Sanh. 70a) i Noa je prokleo Kanaan jer je Ham, zajedno sa svojim ocem i dva brata, prethodno bio blagoslovljen od Boga (Gen. R. loc. cit.).
Druga tradicija pripisuje prokletstvo činjenici da je Kanaan bio taj koji je kastrirao Nou. Ham je ipak bio kriv jer je svoju braću obavijestio o golotinji njihova oca (pdre 23).
Kanaan je bio toliko zao da je njegova posljednja volja i oporuka njegovoj djeci bila: "Volite jedni druge, volite pljačku, volite blud, mrzite svoje gospodare i ne govorite istinu" (Pes. 113b). Ham je također kažnjen tako što su njegovi potomci, Egipćani i Etiopljani, zarobljeni i odvedeni u progonstvo s otkrivenim stražnjicama (Izaija 20:4; Postanje R. 36:6).
Ham je bio odgovoran za konačni prijenos odjeće koju je Bog napravio za Adama i Evu na Nimroda prije njihovog protjerivanja iz Edenskog vrta. Od Adama i Eve ta je odjeća prešla na Enoha, a od njega na Metuzalaha i na kraju na Nou, koji ju je odnio u arku. Kad su se ljudi u Kovčegu spremali napustiti svoje utočište, Ham je ukrao odjeću i držao je skrivenu mnogo godina. Na kraju ih je proslijedio svom prvorođenom sinu Kušu (Kush), koji ih je naposljetku dao svom sinu Nimrodu kada je napunio 20 godina (pdre 24; Sefer ha-Yashar, Noaḥ, 22).

Drevne priče pokazuju da su u vrijeme Davida Izraelci koji su ušli u Svetu zemlju istjerali lokalne Kanaance, od kojih su mnogi od njih pobjegli u Europu. Europa je u to vrijeme bila naseljena doseljavanjem indoeuropskih plemena koja su migrirala s Kavkaza; ali čini se da su se pomiješali s ovim Kanaancima, očito bez ikakve diskrecije. Znamo, na primjer, da su se indoeuropski Kelti (iz Padske nizine) udružili s (feničkim) kartaškim Hanibalom u njegovom ratu (od 264. pr. Kr.) protiv Rima.

Stari Židovi i njihovi mudraci brzo su primijetili da je europska civilizacija usvojila mnoge kulturne tendencije Kanaanaca ("Kanaanac" na hebrejskom nije etnički izraz, već opći sinonim za "trgovca", kao u Jobu 40:30 ili Izrekama 31:24). Ovi su mudraci pogrešno pobrkali kršćanstvo s tim utjecajem; i stoga neki rabini do danas kršćanstvo nazivaju "Edom", a to je narod srodan Kanaancima. Osobno ne vjerujem da su ovi "mudraci" nešto pobrkali, nego više vjerujem u prevladavajući utjecaj onih, među rabinima, koji organski mrze Isusa-Mesiju.

Budući da sam kršćanin, ne bih se složio s ocjenom ovih mudraca o kršćanstvu. Problem je u tome što je Europa samo površno usvojila kršćanstvo (nije dovoljno snažno, srcem i umom prihvatila kršćanstvo). Da su iskreno i istinski prihvatili i slijedili kršćanstvo, kanaansko-fenički utjecaj ne bi preživio!

Kao što Pismo kaže, ako nećeš poslušati glas Gospodina Boga svojega da poštuješ i slušaš Njegove zapovijedi i Njegove zakone koje ti danas nalažem, da će sva ova prokletstva doći na tebe i stići te...
Stranac koji je unutar tvojih vrata (Kanaanci ili njihovi potomci) uzdići će se vrlo visoko, više od tebe, a ti ćeš pasti vrlo nisko. On će tebi posuditi, a ti njemu ne posuđuj ništa, on neka bude glava, a ti ud koji služi.
15 *»I dogodit će se, ne budeš li slušao glasa GOSPODA, Boga svojega, da držiš i vršiš sve njegove zapovijedi i odredbe njegove što ti ih ja danas zapovijedam, da će sva ova prokletstva doći na te i stići će te:* i

43 *Došljak koji bude u tvojoj sredini uzdizat će se nad tobom sve više i više, a ti ćeš padati sve niže i niže.*
44 *On će pozajmljivati tebi, a ti njemu nećeš pozajmljivati; on će biti glava, a ti ćeš biti rep.*
(Ponovljeni zakon 28:15; 43-44)

Sotonino prokletstvo stiglo je na čovječanstvo; Kanaanci su se sada proširili cijelom zemljom poput opake kuge. Postanak 10:18 bilježi da su se obitelji Kanaanaca raširile u svim smjerovima. Ova dijaspora je donijela probleme svakoj naciji u kojoj su ti ljudi završili.
Ezek 16,3; 45-46 navode rasna plemena Kanaanaca, ocrnjujući ih jedno po jedno: "... vaš otac Amorejac, njegova majka Hetitka, a njezina starija sestra Samarijanka, njezina mlađa sestra Sodomijanka."
Kad je Isus, pastor suosjećanja, zamoljen da izliječi kanaanku, osudio ju je kao psa. *Matej 15:22-24; 26: „****22*** *Kad gle, neka žena, Kanaanka iz onih krajeva, iziđe i poviče govoreći mu: »Smiluj mi se, Gospodine, Sine Davidov! Kći mi je teško opsjednuta!« 23 A on joj ne odgovori ni riječi. Pristupiše mu učenici njegovi te ga moljahu govoreći: »Otpusti je jer viče za nama.«* ***24*** *A on, odgovorivši, reče: »Nisam poslan drugima osim izgubljenim ovcama doma Izraelova.«* i u stihu 26 dodao je: *„****26*** *… »Nije pràvo uzeti kruh djeci i baciti ga psićima*.«."
Pod djecom je mislio na sinove Izraelove i da su Kanaanci bili psi. Ali ona je ustrajala i on je konačno izliječio njezinu kćer.
Političke stranke Kanaanaca bile su farizeji, saduceji, zeloti, eseni, asasini, herodijanci i pismoznanci. Kasnija grupa, Edomci, potječu od Ezava (također Edoma) i sklapaju brakove s Turcima, stvarajući tursko-edomsku mješavinu koja je kasnije postala poznata kao Kazari ili Hazari, današnji stanovnici Izraela, prema velikom židovskom istraživaču *Arthuru Koestleru*.
Kanaanci su bili podijeljeni na Amorejce, Hetite, Moapce, Midjance, Filistejce, Amonce, Edomite, Sidonce, Sefarde, Perizite i povezana plemena, koja se sva obično omalovažavaju u Bibliji. Perizijci su Božji neprijatelji, Amonci, Moapci štuju Moloha Kemoša (Chemosh) i demonski su opsjednuti. Brojevi 21:29: *„****29*** *Jao tebi, Moabe! Propao si, puče Kemošev! Sinove je svoje dao ko bjegunce, a kćeri svoje kao roblje, Sihonu, kralju amorejskomu."*
Ašodi su štovali boga ribe, Dagona, bili su pljačkaši i mrzili su Boga (kao što je zabilježeno u Britanskom muzeju). Egipćani su bili poznati kao štovatelji crne magije, što je završilo Božjim odbacivanjem Hagare [Abrahamove žene i Ismaelove majke]. Bog je prokleo Amorejce (Ezra 9,1). Hetitski je definiran kao uništavajući ili zastrašujući, Perizitski je korišten za svađu i kaos, Sefardim [dva grada] (kasnije Sefardi) bili su revolucionari, Jebusit je značio gaženje nogama. U svom monumentalnom djelu "Povijest Židova," *Joseph Kastein* piše na stranici 19: "Kanaanske sekte bile su usko povezane s tlom i izražavale su sile prirode, posebno moć oplodnje...

Ta moć ili božanstvo zvala se Baal... Kad god bi se postavilo pitanje o njihovoj naciji, poznavali su samo jednog Boga i priznavali samo jednu ideju - svećenstvo."

Shodno tome, *Kastein* je priznao da su Kanaanci bili sekte plodnosti, ali nije tumačio štovanje Baala kao boga plodnosti, s opscenim ritualima njegove kraljice, Aštarete, što je bilo toliko mrsko u starom svijetu da kad god se spomene Baal u ovaj kontekst Što se tiče ispravnog imena, sufiks za Baala bio je „bošet" [sramota] ili sramotan, od čega dolaze imena Isbošet, Mefibošet, itd.
Destruktivna priroda Kanaanaca u drugim narodima gdje su se naselili nije bila očiglednija nego u Egiptu, prvoj zemlji koja je bila iskvarena njihovim barbarskim postupcima. U izvorniku, "Baal" jednostavno znači Gospodin na kanaanskom jeziku. Opscenost rituala ubrzo se razvila u popularnu sliku Baala s tri glave, mačjom glavom, ljudskom glavom i glavom žabe krastače. Njegova žena, Aštarta, također poznata kao Astarta i Ištar, bila je glavna božica Kanaanaca. Ona je također predstavljala reproduktivni princip u prirodi, a ako bi to nekome promaklo, svaki njen ritual bio je seksualni običaj. U Babilonu su Baalovi i Aštartini hramovi obično bili zajedno. Uglavnom su služile kao mjesta prostitucije, gdje su svećenice bile prostitutke, a muški svećenici homoseksualci, dostupni štovateljima ovog vjerovanja. Štovanje kanaanskih bogova sastojalo se od orgija, a svi njihovi hramovi bili su poznati kao središta poroka. Oni su također rodili voodoo ceremonije, koje su postale rituali crkvenih svetkovina u Etiopiji [(60)] preko Etiopljanina Jethra, Mojsijeva učitelja.
Nije trebalo dugo da jednostavne, opake ceremonije dosade štovateljima Baala. Tražili su veće uzbuđenje u ritualima žrtvovanja ljudi i kanibalizma, u kojima su se provodila mučenja i ubijanja male djece. Kako bi povećali svoju moć nad ljudima, kanaanski su svećenici zahtijevali da se sva prvorođena djeca daju kao žrtve njihovim demonskim bogovima. Ova razvratna i barbarska praksa zabilježena je u Izaiji 57:3-5:
3 *»Zato sad pristupite amo, sinovi gatarini, potomstvo preljubnice i bludnice!*
4 *Komu se podsmjehujete? Na koga razvaljujete usta? Komu jezik plazite [(61)]? Niste li vi djeca prijestupnička, potomstvo laži,*
5 *vi koji se raspaljujete za kumirima pod svakim zelenim stablom koljući djecu po dolinama i pod rasjelinama stijena?."*
Kao rezultat toga, Izaija ne samo da se buni protiv opscenih ispada krvlju pomahnitalih orgija, njihovih požudnih grimasa i također njihovih sada već dobro uhodanih običaja prakticiranja okrutnih obreda u "gajevima" i "svetištima" gdje su mogli ubijati djecu a da ih nitko ne vidi. i kažnjeni od potomaka Šemovih.
Kralj Salomon bio je pod utjecajem ubojica djece i sagradio je žrtvenik Milkomu ili Milkomu (hebrejski: m'l' k'm Mīlkōm, mō' lĕk, Molek, Melech, Moloch što znači kralj) (1. Kraljevima 11:5-8.). Moleka ili Moloha (od feničkog mlk, melekh) obožavali su njegovi štovatelji tako što su ložili veliku vatru na njegovom žrtveniku. Roditelji su potom bili prisiljeni svoju djecu baciti u vatru. Tijekom iskapanja u Gezeru (faraon Merneptah se nazivao osvajačem Gezera nakon što je okončao opscene rituale Kanaanaca u Gezeru), *R.A.S. Macalister (1870.-1950.)* pronašao je pod okriljem Fonda za istraživanje Palestine između 1904. i 1909. u geološkom sloju Kanaana iz oko 1500. pr. Kr.

Ruševine „visokog mjesta", hrama Aštarte, koji je uključivao deset nedovršenih kamenih stupova, visokih pet do jedanaest stopa, ispred kojih su prinošene ljudske žrtve. Među ruševinama ovog „visokog mjesta" *Macalister* je pronašao veliki broj ćupova koji su sadržavali ostatke djece žrtvovane Baalu. Još jedna okrutna praksa bila je takozvana ‚žrtva kamena temeljca'. Kad se trebala graditi kuća, žrtvovalo se dijete i njegovo tijelo zazidavalo u zid kako bi ostatku obitelji donijelo sreću. Mnogi od njih su pronađeni u Gezeru. Također su pronađeni u Megidu, Jerihonu i drugim mjestima. *(Halleys Bibel Handbuch)*

(60) *Sinkretične religije temeljene na afričkim religijama uključuju Mami Wata, Nkabah ili takozvane Aladu-ra crkve, kao što je Društvo kerubina i serafina. Često je kontroverzno treba li se određena od tih crkava smatrati kršćanskom ili sinkretičkom (npr. Kimbanguistička crkva). Afričke religije pronađene u Americi, kao što su Santería, Candomblé, Umbanda i Macumba, došle su iz Afrike s otmicom robova i potječu prvenstveno iz tradicionalnih religija zapadne Afrike i Konga.*

(61) *Indijska božica Kali je božanska majka. Ona je posebno božanska majka i često je prikazana polugola, s plavom do crnom kožom. Zovu je i "tamna". Ona drsko isplazi jezik, širom otvorenih očiju i vrišti ili više kreštavim glasom. S oružjem u jednoj ruci i vijencem odsječenih glava oko vrata, ona zastrašujuće trči okolo. Kali također voli nositi suknju od ruku. Ona pleše u oceanu krvi među leševima i demonima. Očigledno je da potiče iz istog Panteona kao i Aštarta!*

Halley je također zabilježio da je Macalister na ovom „visokom mjestu“ pronašao brojne slike i ploče Astarte s groteskno preuveličanim genitalijama za poticanje spolnih radnji. Aštartine slike pronađene su u mnogim područjima Kanaana, s pretjeranim grudima, senzualnim osmijesima, jako naglašenim očima i golotinjom. Demonska priroda ovog obožavanja seksa može se pratiti izravno unatrag do Hamovog sjedinjenja s vještičom Naamah na arki. Pukovnik Garnier napisao je u svom “Obožavanju mrtvih”: “Naamah su obožavali zbog svoje ljepote, talenta, energije, požude i okrutnosti, a po porijeklu je bila Nefil (pali anđeo).“

Kanaanska demonologija

Encyclopaedia Judaica opisuje kanaansku demonologiju kao prikaz Lilith, vampira Resepha, boga kuge Devera, boga kuge i boga podzemlja Mot, od „mavet“, hebrejske riječi za smrt, H4194 מָוֶת smrt, (konkretno) mrtvi, njihovo mjesto ili stanje (Hades). Unatoč njihovoj ozloglašenosti kao destruktivnom utjecaju u drevnom svijetu, Kanaanci i njihov demon-bog Baal rijetko su se pojavljivali u utjecajnim djelima drevnog Bliskog istoka. Velika povijest Egipta *Gastona Maspera (1846.-1916.)*, Praskozorje civilizacije, objavljena 1894. i ponovno izdana 1968., ne spominje ni Baala ni Kanaan. *H.R. Hall “Ancient History of the Near East” (1913.)* ne spominje Šema ili Kanaana u svom indeksu. Baal ima samo jedno značenje. Koliko je to posljedica namjernog krivotvorenja i uništavanja povijesnih zapisa od strane egipatskog svećenstva, ne može se utvrditi, ali rezultat je očit. Još jedan presudan čimbenik je iznenadni nestanak imena “Kanaan” i “Kanaanci” iz svih povijesnih zapisa nakon 1200. pr. Kr. Kako je do toga došlo? **Samo su promijenili ime.**

Neka poglavlja u Enciklopediji spominju, “nakon 1200. prije Krista ime Kanaanaca nestalo je iz povijesti. Promijenili su ime u **Feničani.**” Kao rezultat toga, većina ljudi na zemlji dobila je novi život. Barbarski Kanaanci su nestali. Civiliziraniji Feničani, koji su se činili kao bezopasni trgovački narod, zauzeli su njihovo mjesto. Imali su monopol nad ljubičastom bojom, koja je imala visoku cijenu u cijelom starom svijetu i s kojom su Kanaanci, kontrolirajući ovu robu, stavili svoje ime u opticaj, nazivajući se Feničanima, iz Fenicije (phoenikiea), što je grčka riječ za “ljubičasta”. Od početka svoje povijesti, fenički Kanaanci uvijek su imali monopol na nekoliko odabranih proizvoda u svojoj upravi. Kasnije su imali monopol na kositar nekoliko stoljeća sve dok Grci u Cornwallu oko 233. pr. Kr. otkrio kositar. Josipu iz Arimateje, Isusovom stricu, pripisivalo se da je posjedovao velike rudnike kositra u Cornwallu.

Promjena imena ne znači da su Kanaanci napustili svoje štovanje Baala i Astarte. Postali su oprezniji u obožavanju Baala, au kolonijama koje su naselili duž Sredozemnog mora, izgradili su svoje hramove ženi svoje vrste, Aštart (Astarti). U egipatskom gradu Memphisu, feničanski hram Ashotoreth bio je najveća vjerska građevina. Tamo je bila poznata kao žena glavnog boga Ela i njegovih sedamdeset božanstava. U njezinim ritualima ponekad je štovana kao muški demon Astaroth, koji je preživio u europskim običajima kao Astara ili **Ostara**. U tom je obliku postao bog zaštitnik nacističkog pokreta u Njemačkoj.

Sveti Augustin je primijetio da su se Punjani unutar svog naroda nazivali “Chanani” ili Kanaanci, ali to je ime bilo poput tajne šifre. Nikada ga nisu koristili kada su imali posla s drugim narodima. Da li iz čisto trgovačkih razloga ili zato što su se bojali vojne sile na svojim trgovačkim putovima, Rimljani su potpuno uništili Kartagu. Bili su toliko uspješni u svojoj odluci da današnji arheolozi nisu sigurni gdje se nalazila Kartaga. Između 264. i 201. pr Godine 400. pr. Kr., Rim je vodio tri punska rata protiv Kartage, koji su završili porazom njihovog vođe, Hanibala, od strane rimske vojske pod zapovjedništvom Scipiona Afričkog. Rimljani su ubili ili porobili sve Kartažane i izbrisali grad. Svoje su djelo dovršili tako što su zemlju posijali solju kako nijedna biljka više nikada ne bi izrasla. Nikada i nije više.

Ovaj poraz, iako veliki neuspjeh, nije uništio operacije Kanaanaca širom svijeta, ali je uspostavio ogorčenu mržnju prema svemu što je rimsko, što su od tada kanaanske škole propagande nazivale „fašizmom“, od strane Rimljana štap ili fasces (starorimski: svežanj štapova) koje nosi sudac kao simbol svoje odlučnosti da održe red. Kasniji masonski napad na Katoličku crkvu uvelike je bio određen činjenicom da je ona imala svoje sjedište u gradu svog najstarijeg neprijatelja, Rimu, pa je papinstvo prešlo na Feničane, moderno utjelovljenje te moći čiju su prijestolnicu uništili.

Najzapadnija predstraža Feničana bila je (Cádiz) Cáidiz, Cadiz, fenička kolonija koja je dobila ime od semitskog "Gadir" ili tvrđava (vidi također Agadir, Maroko - Dvorac za skladištenje). Najvažnija kolonija, koja je ubrzo postala suparnik samom Rimu, bila je Kartaga, gdje se nalazila oko 900. pr. prije Krista naselili. Ime dolazi od hebrejskog, Karthadshat ili novi grad. Feničani su svoje gradove često nazivali s dodatkom "Neu- (Novi-)". Tijekom petog stoljeća Kartažani su se borili protiv Grka i bili pobjednici, ali su poraženi 264. pr. Napao Rim svom snagom. Uslijedio je niz ratova nazvanih Punski, jer su se Kartažani nazivali Punjanima (lat. Poeni=Punjani [(62)]).

Peres i Zehar

Nisu se samo Kanaanci raširili svijetom. Šemovi potomci također su se množili i putovali kako bi pronašli veće mogućnosti za svoje obitelji. Selili su se iz zemlje u zemlju, osnivajući velika kraljevstva i dinastije koje su preživjele do danas. Postoje mnogi narodi koji mogu potvrditi da su kraljevi i vođe zapadnih naroda proizašli iz Judina plemena, ali ne priznaju važnu činjenicu koja je u potpunosti izostavljena iz verzije Biblije kralja Jakova, da su u plemenu Judina bila u tri ogranka.

Oni koji okupljaju sve potomke Judina plemena ne razumiju da postoji oskvrnjena grana. Tu su obitelji Peresa i Zare, Judinih čistorođenih sinova s Tamarom, a postoji i treća grana Judinih potomaka s Kanaankom, majkom Šuom [(63)], koji su kasnije postali poznati kao „prokleti Šelaniti".Tamara je bila kći Aramova, najmlađeg Šemova sina. (!) Šuah je Tamarina sina nazvao kopiletom jer je bionezakonit, dok su blizanke Tamar [(64)] tvrdile da su zakoniti nasljednici Jude jer su bile čiste krvi, adamskog plemena. Od Shelanita potječe trideset i jedno prokleto pleme Kanaanaca iz Judeje i Samarije, uključujući Sefarde, ime koje su Kanaanci lažno prihvatili. *Matej 1:3: "Juda s Tamarom rodi Peresa i Zeraha. …"*

(62) *Izrazi „Punjani", „Feničani" i „Kartažani" uglavnom se koriste kao sinonimi. U smislu jezične povijesti, „Punjani" se mogu pratiti do feničkog izraza ponim, za koji se kaže da znači nešto poput „stanovnici donjih zemalja" (ovo bi se odnosilo na topografsku situaciju levantinske obale, gdje je fenička obala stanovnici Libanona koristili su ovo ime da bi se odvojili od kanaanskih plemena iz planinskih područja koja su činila zaleđe). Izraz se koristi kao sinonim posebno za Kartažane, tj. stanovnike glavnog grada Kartage i Kartaškog carstva koje se sastoji od drugih gradova, ali ponekad i za stanovnike feničkih matičnih gradova na Libanonu (osobito Tira i Sidona), kao i drugih Fenički temelji diljem Sredozemlja. Temelji punskih gradova uključuju: B. Agadir, Cádiz (izvorno Gadir) i Ajdir, gdje agdīr (od semitskog korijena g-d-r) znači „ograda", „zid", „utvrđenje", kao i grad Kartaga i njezine kolonije (npr. Carthago Nova) i brojni drugi gradovi u Španjolskoj, Africi (Utica) i Cipru.*

Ovo ime (vidi rječnike) i s njim povezani gentilicij "Feničani" nisu samonaziv zemlje, koja danas, grubo govoreći, odgovara Libanonu, a za njegove stanovnike izrazi se ne nalaze ni u jednom feničanskom tekstu. Prvi put su dokumentirani kod Homera (Ilijada IX, 168.607; XIV, 321; tekst grčkih i latinskih autora); Oni izražavaju da se pojedinačni gradovi koji pripadaju Feniciji i koje njezini stanovnici ne doživljavaju kao cjelinu svakako takvima doživljavaju iz vanjske perspektive. Dokazi su koncentrirani u helenističko-rimskom razdoblju. U nekoliko dokumenata korijen φ/ποινικ-ph/poinik također se odnosi na djelatnost pisanja i pisca (Van Effenterre / Ruzé 1994, br. 22; 105)

Uz Feniciju, "Kanaan" također služi kao naziv za područje i njegove gradove (vidi Weippert 1980 [s pojedinačnim referencama na dolje navedene izvore]). Ovo u egipatskim i klinastim izvorima od ranog 2. tisućljeća pr. Pojam korišten u 1. stoljeću prije Krista geografski pokriva, osim pojedinačnih gradova, područja različitog opsega, ali uglavnom, u najširem opsegu, prostor između granice Egipta i Biblosa (lučki grad na obali Sredozemnog mora sjeverno od Beiruta u Libanonu). U tekstovima koji se time bave pojam Kanaan javlja se tek u helenističko-rimskom razdoblju, često zajedno s Fenicijom. Sanchunjathon ga predstavlja kao Eisirijevog brata (Eusebius, Praep.ev. I, 10.39), Filon iz Biblosa objašnjava da je on prvi nosio ime Φοίνικος Phoinikos (FGH 790, fragment 2,39). Beirut, pod imenom Laodicea u 3. st. pr. Kr. Novoosnovan u 2. st. pr. Kr., nazvan Apijan u 2. st. pr. Kr. prije Krista L'dk' 'š b-Kn'n (Laodiceja u Kanaanu), odnosno Λαοδίκεια ἡ ἐν Φοινίκῃ Laodikeia hē en Phoinikē (Laodicea u Feniciji); usp. novčići s l-L'dk' 'š b-Kn'n, ili s grčkim monogramom ΛΑ Φ / BH LA Ph / BĒ. Novi zavjet također neizravno potvrđuje jednadžbu Fenicija = Kanaan.

Najvažnija fenička kolonija je grad Kartaga (od feničkog qart-chadascht: novi grad) u današnjem Tunisu. Nalazi se na prijelazu iz istočnog u zapadni dio Sredozemlja i bio je idealan kao relejna stanica između njih - Messinski tjesnac je bio opasan i samim time manje pogodan kao takav. Osnivanje kolonije od strane Timeja iz Tauromeniona 814./13. pr. Datirano (FGH 566, Fr. 60), pronađeno u 9. st. pr. Kr. Grad se brzo razvijao, formirajući svoj - punski - identitet, u koji su ugrađeni lokalni i grčki elementi, ali je fenički i dalje zadržao važno mjesto. Kartaga je postala prava velesila, pripojila je ostale kolonije i osnovana je u 3. st. pr. Kr. definitivno postaje vodeća sila u zapadnom Sredozemlju. To je, nakon dugotrajne mirne suradnje s Rimljanima, dovelo do sukoba s Rimljanima, odnosno do tri punska rata, od kojih je posljednji doveo do konačnog uništenja grada.

Pri rođenju *Peresa* i *Zeraha* babica je shvatila da su u maternici blizanci i shvatila je da je potrebno označiti prvorođenče koje će dobiti pravo rođenja. Brzo je omotala crveni konac oko Zerahovog zapešća, ali *Peres* je bio taj koji je prvi izašao iz „ozljede". **Mesija je bio Peresov potomak** i rečeno je da ga je Bog poslao da izliječi „ozljedu" koja je postojala od rođenja *Peresa* i Zeraha. Tamar, majka *Peresa* i Zeraha, imala je potomka po imenu Tamar Tephi, u irskim legendama poznata kao „faraonova kći". Udala se za Eochaidha, kralja Irske, koji je postao poznat kao princ Grimizne niti. Stoga su dvije loze Peresa i Zeraha ponovno ujedinjene.

Grimizna nit je kasnije postala sastavni dio britanske povijesti. Crvena nit simbolično se provlači kroz svako uže koje se koristi u Kraljevskoj mornarici i svaki britanski monarh ga je nosio sa svojim službenim dokumentima omotanim crvenom uzicom. Značenje također preživljava u „birokraciji", što je službena crvena vrpca koja se mora odmotati prije nego što se bilo koji vladin posao može dovršiti. Crveni tepih također je preživjela tradicija, postavlja se prije ulaska kraljevske obitelji. Prije nego što će oženiti Tamar, Tamarin otac, Heremon [(65)], zahtijevao je da se odrekne obožavanja zmija i Belovih rituala koji su se tada prakticirali u Irskoj.

Zmije su tada nestale iz Irske i tamo danas nema otrovnih zmija. Kasnija legenda kaže da je sveti Patrik istjerao zmije iz Irske. Obje su legende usmjerile pozornost na demonske postupke Kanaanaca, kao i na njihovo porijeklo od zmije. Njihovo protjerivanje uspostavilo je Irsku kao zemlju prave vjere u YHWH ili Šemove potomke. Nestanak zmija također je značio da su zle sile Kanaanaca nestale iz Irske.

[(63)] *Shuah ili Shua (hebrejski: שׁוּעַ, izgovara se „Shuaʿ", s ayin glotalom na kraju, „obilje" ili „vapaj za pomoć") bio je izvjesni Kanaanac čijom se neimenovanom kćeri Juda ženi. On je također bio djed Era, Onana, Šelaha (Njegovi potomci zovu se Šelaniti). Targum prevodi "kanaanski čovjek" kao "trgovac", a Rashi se poziva na to. U Talmudu, Pesachim 50a, postoji rasprava koja objašnjava ovaj prijevod. U Verziji kralja Jamesa, Postanak 38:2 kaže: "I Juda vidje ondje kćer nekog Kanaanca, po imenu Shuah..." Ovo je dvosmisleno o tome tko se zove Shuah, Kanaanac ili njegova kći. To je navelo neke da kažu da je Šua bila Judina žena. Shuah na grčkom je Σαυα, transliterirano Sava. Septuaginta izričito kaže da je Sava kći čovjeka Kanaanca i žena Judina. Referenca na Judinu ženu u Postanku 38:12 odnosi se na nju kao „kći Shuah" ili „bat-Shuah" na hebrejskom. To je navelo neke da uzmu Bat-Shuah (i varijante) kao svoje pravo ime. Jedna midraška tradicija kaže da se zvala Aliyath. Bat-Shuah je također alternativno ime za Bat-Šebu, ženu Judinog potomka, kralja Davida.*

[(64)] *Tamar je bila trudna s blizancima. Za nasljeđivanje je bilo važno koji se sin prvi rodi. Za vrijeme nedolaska ispružio se blizanac za kojeg je babica vezala crveni konac. No, ruka je opet nestala i prvi je rođen dječak bez konca. Zvao se Peres (Pharez, Phares, Perez), što znači pukotina ili proboj. Njegov brat Zerah (Zarah), s crvenim koncem oko ruke, rođen je nakon njega. Perez je rodio Hesrona i Hamula, kralj David potječe od Hesrona i tako je Tamara (kao jedna od četiri tradicionalne žene) ušla u Isusovo obiteljsko stablo (Mt 1,3).*

[(65)] ***Zedekia*** *(Sidkija, hebrejski ṣidqîjāhû, prevedeno "JHVH je (moja) pravednost"; 618-586 pr. Kr.) je bio posljednji kralj Judejskog kraljevstva (Južno kraljevstvo) u kraljevskom razdoblju Izraela. Kao treći Jošijin sin, izvorno se zvao Matanija. Babilonski kralj Nebukadnezar II. je nakon ustoličenja Matanijino ime promijenio u Zedekija. Zedekijina kći Tamar Tephi iz Phareza udala se za Eochaidha Heremona iz Zare u Irskoj. Zajednica Heremona i Tea Tephija dovela je do duge loze irskih monarha u razdoblju duljem od tisuću godina. ŠKOTSKI monarsi potječu od irskih kraljeva.*

Posljednji škotski kralj Jakov VI. od Škotske, postao je James I. od Engleske, a sadašnja kraljica Velike Britanije potječe od njega. Kralj Heremon i kraljica Tamar Tephi okrunjeni su u TARI (hebrejski "TORA") na Lia Fail (hebrejski KAMEN SUDBINE) Izraela, baš kao što su kraljevi Judeje bili stoljećima. U to je vrijeme "DAVIDOVA HARFA" postala dio kraljevskog heraldičkog simbolizma na obiteljskim grbovima i zastavama, budući da je David bio iz Farezove loze. Prorok Natan rekao je kralju Davidu: "Sada mač neće odstupiti od tvoje kuće dovijeka, jer si me prezreo i uzeo si ženu Urije Hetita da ti bude žena!" (2 Sam 12:10). Zbog toga su kraljevske obitelji Europe pretrpjele toliko krvavih revolucija i ubojstava.

Irska

Jedan autoritet navodi da se "irski povjesničari se slažu da je oko 580. pr. Kr. „U Ulster je stigao jedan izvanredan čovjek (Jeremiah), patrijarh ili svetac, u pratnji istočne princeze i jedne manje osobe po imenu Simon Brach ili Barech." Nastavlja se: „Irska tradicija nam govori, da je Jeremija oženio princezu Tamar Tephi za Eochaidha, kralja Irske." Međutim, povjesničari nisu imenovani, niti se navodi određena tradicija.

Drugi autor kaže: "Drevni zapisi o Irskoj potvrđuju ovo [Jeremijin dolazak u Irsku] kao povijesnu činjenicu, ne samo da bilježe sam događaj, već i daju potkrepljujuće dokaze točnim navođenjem stvarnog datuma ili razdoblja njihova dolaska. ". Opet, razočaravajuće, ovaj autor ne citira „drevne zapise" u kojima se nalazi priča o Jeremiji; umjesto toga, čitamo rečenice poput „Zapisnici zaključuju... i „Kraljevski zapisi kažu …"

On datira Jeremijin dolazak u Irsku u kasnu 583. pr. Kr. ili početkom 582. pr. Kr. Irska povijest, kao i povijest svake civilizacije, počinje nakon potopa u Noino doba. Tri stotine godina nakon ovog katastrofalnog događaja, Irska je bila nenaseljena zemlja.

Prema povjesničaru *Hermanu L. Hoehu*, pozivajući se na irske ljetopise, asirski kralj Ninus, Belov sin, tvrdio je da ima suverenitet nad Irskom, ali zemlja nije bila trajno kolonizirana.

Godine 2069. prije Krista, opet prema *Hoehu* koji koristi Povijest Irske Geoffreyja Keatinga kao izvor, Hebrej po imenu Parthalon (Partholón, moderni pravopis: ‚Parthalán') je lik u srednjovjekovnoj irskoj kršćanskoj legendi. Tradicionalno mu se pripisuje poticanje velike skupine da se naseli u Irskoj. „Partholón" dolazi od hebrejskog imena „Bartholomaeus" ili „Bartolomew") sa svojim sljedbenicima osnovao državu i osnovao kraljevstvo, a nakon njegove smrti zemlja je podijeljena na četiri dijela. Isti gore navedeni izvor tvrdi da je Parthalon bio Milezijanac. U svakom slučaju, Partalonci, tko god oni bili, s prekidima su vladali Irskom do 1709. pr. Kr., kada ih je tragedija pogodila od strane **feničkih Formorijanaca**. Otok su nakon toga zauzeli Nemedijanci iz Skitije, koji su vladali do 1492. Prije Krista. Živjeli su u Irskoj veći dio tog vremena i veći dio tog vremena njima su vladali Formorijanci. Neki su Nemedijanci pobjegli tijekom svog boravka u zemlji i vratili se 1492. prije Krista natrag kao Firbolgi. U starom i srednjem irskom rasa se obično naziva Fomóire ili Fomóiri (množina), a jedan član se naziva Fomóir (jednina). U srednjem irskom se također nazivaju Fomóraiġ (množina) i Fomórach (jednina). Fomhóraigh / Fomhóire (množina) i Fomhórach (jednina). Pojavljuju se kao Muiridi u irskoj verziji Historia Brittonum od Nenniusa. Na engleskom se zovu Fomorians, Fomori ili Fomors.

1456. pr. Kr. Godine 400. pr. Kr., kontingent slavnih Tuatha (izgovara se „Too-ah") de Danaan („Danovo pleme") stigao je u Irsku i vladao 440 godina do 1016. pr. Kr. Drugi kontingent stigao je 1213. pr. Kr. za vrijeme Debore i Baraka (Suci 5:17). Konačno, 1016. godine prije Krista, pred kraj vladavine izraelskog kralja Davida, drugi hebrejski narod, **Milezijanci, potomci Hebreja Ebera** prema *Hoehu*, napali su Danaan (Danite) i prisilili ih da prihvate njihovu vlast.

Drevna mitologija opisuje domorodačke stanovnike otoka kao golemi, pomorski narod koji se zove Fomorci (Fomori), što znači „tama mora". Srednjovjekovne tradicije tumače ime na sljedeći način: prvi slog, fo, znači ispod, ispod, dublje, ispod, a drugi, mor, dolazi od irske riječi mur, more. Prema tome, značenje je pod morem. Drugo bi značenje bilo divovi podzemlja, temeljeno na mór za velik, ogroman. Treća mogućnost tumači mor kao noćnu moru, fantom, demon. Sukladno tome, ova bića su viđena kao demoni iz podzemlja. Prema drevnoj predaji, oni su bili Kušitski narod s kontinenta. Fomorijanci su rasa nadnaravnih divova u irskoj mitologiji. Često prikazivani kao demoni, porazili su prve pristigle valove osvajača, ali nisu uspjeli poraziti nadolazeće Firbolge, koji su naselili zemlju i živjeli zajedno s domaćim Fomorima. Još dvije invazije, prvu je predvodio bogobojazni Tuatha de Danaan, a drugu keltski Miležani, koji su preuzeli kontrolu nad Drugom Irskom i miješali se s Fomorijancima dok ih više nije bilo.

Firbolzi su treća skupina doseljenika ili osvajača otoka Irske. Prije njih su došli Partholon i Nemezijanci, nakon njih Túatha Dé Danann i Milezijanci. Kažu da su Firbolg ovamo stigli nakon Potopa. Njima se pripisuje podjela zemlje na pet pokrajina (cóiced), kao i stvaranje kraljevstva. Tradicionalno, Firbolgi se smatraju potomcima Nemezijanaca koji su privremeno napustili otok zbog ugnjetavanja od strane lokalnih Fomorija. Nakon što su se vratili i zavladali zemljom, konačno su poraženi od strane Túatha Dé Danann (također nemezijanskih potomaka) kroz fíth-fáth magiju u prvoj bitci kod Mag Tuireda. Rečeno je da su tada emigrirali dijelom u Škotsku (vidi Otok Dùn blizu St. Kilde), a dijelom na zapad otoka. Firbolgi su bili lišeni vlasništva nad zemljom i prisiljeni su na djelomično ropstvo od strane kasnije pristiglog Tuatha De Danann (Ljudi božice Dane ili Plemena božice Danu). Túatha Dé Danann se često prevode kao „pleme (ili ljudi) božice Danu", prije također poznato pod imenima Túatha Dé (pleme bogova).

Potpuno drugačiji od nekulturnih Firbolga, Tuatha De Danann bili su vješti i kulturni, visoko civilizirani ljudi, toliko vješti u zanatima ako ne i umjetnosti da su ih Firbolgi nazivali nekromantima; a s vremenom su i Firbolgi i kasniji Miležani stvorili mitologiju oko sebe. Rase koje su okupirale zemlju kada su došli takozvani Miležani, prvenstveno Firbolg i Tuatha De Danann, sigurno nisu bile istrijebljene od strane osvajačkih Miležana. Ova dva naroda činila su osnovu budućeg stanovništva, kojim je dominirala, predvodila i oblikovala u svojim karakteristikama daleko manje brojna, ali moćnija milesijska aristokracija i vojnici.
Ti mitovi mogu imati činjeničnu povijesnu osnovu. Pretpostavlja se da su Formorijanci bili pravi narod koji je najvjerojatnije bio moreplovac s kontinenta. Postoje vjerodostojni izvori za povezanost Afrike s Irskom. Najvjerojatnije od njih je da su bili Feničani i/ili Egipćani. Feničani su bili Kanaanci koji su došli iz Hamove loze. Ham je mitološki praotac Crnog naroda. Feničani su također bili poznati po svojim jedriličarskim vještinama i navodno su putovali do pisanih otoka, koje su nazivali „Otoci kositra“. Možda prije nego što je Irska bila keltsko područje, što je bilo samo nekoliko stoljeća prije Krista, Feničani su je kolonizirali. Postoji i legenda da je egipatska princeza, Scota, napustila Egipat s nekim sljedbenicima i otputovala u Irsku. Legenda kaže da su Egipćani iza sebe ostavili mnoge drevne rudnike kositra diljem Britanije, ali posebno u Irskoj, koji su im bili glavni izvor vrijednog metala.

Španjolska i Irska

I Španjolska i Irska svojim su imenima pokazivale izravnu povezanost sa Šemovim potomcima. Španjolska je okupirala Pirinejski poluotok, od Iber (Hibernia) ili hebrejski; Irska je poznata kao Hibernija, zemlja Hebreja, kao i Hebridsko otočje. *Roger Chauvire (1880.-1957.)* u svojoj Povijesti Irske kaže da je Irska posljednji preostali dio Atlantide još iznad površine mora. *A. M. Sullivan (1871.-1959.)* u svojoj Priči o Irskoj piše o legendarnom podrijetlu današnje irske rase:
„Milezijanska kolonija protezala se od Španjolske do Irske, iako oni nisu bili Španjolci. Oni su bili istočni narod koji je ostao u ovoj zemlji na svom putu prema zapadu, tražeći pomoć od otoka koji je bio obećan potomcima njihovog pretka Gadelija. Gadelije je bio sin Niula, koji je bio najmlađi sin kralja Skitije. Gadelija je još kao dijete ujela zmija otrovnica. Blizu smrti, vidio je svog oca kako nagovara Mojsija da ga izliječi svojim štapom. Od tog dana nadalje, Miležani su nosili svoju zastavu prema zapadu, ukrašenu mrtvom zmijom i Mojsijevim štapom, sve dok nisu pronašli otok bez otrovnih zmija.“
„Milezijevi sinovi, Gadelijevi potomci, koji su plovili iz Španjolske u Irsku bili su Heber Pravedni, Amergin, Kolpa, Heber Smeđi, Ir i Heremon. Njihovi potomci vladali su Irskom prije tisuću godina, dinastija koju je utemeljio Niall (Niul), koji je vladao Tarom od 310. do 405. godine. Sul-livan ga je opisao kao „briljantnog junaka galske krvi, visokog, svijetlokosog i plavookog, velikog i plemenitog ratnika, ‚nježnog u dvorani i žestokog u borbi‘, od kojeg su potekli kraljevi Irske, Neills.“ Osvajači Irske, Miležani, dobili su svoje ime od Milesius, vojnik (od latinskog miles, odakle dolazi naša riječ milicija/vigilante). Gadelius, utemeljitelj ove loze, svoje je ime izveo iz hebrejskog „gadil“, što znači „veliki, ili u množini, uzvišeni, oni koji traže sreću ili sretni“. Zbog svog velikog ponosa i prirodnih sposobnosti, Irce su kasnije nazivali onima iz “zemlje kraljeva”. Za gotovo svakog Irca moglo bi se arogantno reći: „Naravno, i on je potomak kraljeva.“.“
Irci i Britanci dokazani su povijesni neprijatelji od najranijih zapisa. Apuleius (također Apuleius Madaurensis, Apuleius iz Madaure / Madaurus) pisao je 296. godine o “dvjema rasama, Britima i Iberima”. Eumenius (rođen najkasnije oko 260. godine, vjerojatnije između 230. i 240. godine) uvijek je pisao o Hiberniji kao neprijatelju Brita. Cezarove bilješke o Galskim ratovima, opisana 58-50 pr. Kr. u “Hibernia, zapadno od Britanije”.

Suprotstavljene struje

Svijet danas preplavljuju dva potpuno suprotna toka povijesti. S jedne strane su kreativni i produktivni Shem, koji su od tada postali poznati kao Semiti, a s druge strane su „prokleti Kanaanci“, koji su povijesno antisemiti, neprijatelji visokih, svijetlokosih, plavookih potomaka Šema. Budući da su Semiti oduvijek bili poznati kao veliki ratnici, Kanaanci su lako poraženi u svakom vojnom sukobu i, u mnogim slučajevima, slijedeći Božje upute, istjerani su i potpuno uništeni. Međutim, antisemiti su imali veliku izdržljivost; kada su protjerani iz jedne zemlje, pojavili su se u drugoj kako bi nastavili stil korupcije i prijevare.
Dok su Semiti bili zauzeti izgradnjom jednog velikog carstva za drugim, Ašur osnivanjem Asirskog carstva, Kir Veliki gradnjom Perzijskog carstva, sam Šem stvaranjem velike egipatske civilizacije, antisemiti su otkrili vlastite talente. Oni su sadržavali talent za trgovinu i dobit, za putovanja, za stvaranje doma u bilo kojoj zemlji i među

bilo kojom rasom ljudi. Općenito, gradili su svoje trgovačke kolonije duž morske obale, vjerojatno zbog nedostatka hrabrosti da se upuste u veliku divljinu Europe, gdje su Semiti posvuda stvorili svoj dom.
Kanaanci su uvijek ostali vjerni zapovijedima Kanaanske volje i vjerni jedni drugima bez obzira na okolnosti, bili su postojani u svojoj sklonosti razbojništvu, ljubavi prema razvratu i mržnji prema gospodarima. U svakom slučaju prema svima koji su se htjeli miješati u njen pokvareni način života. I uvijek su odbijali reći istinu. Ostajući lojalni ovim nepromijenjenim zapovijedima, antisemiti su imali na raspolaganju ključno oružje za svoj rat protiv naroda Šema. Semiti su, s druge strane, žestoki individualisti, nikad ne oklijevaju braniti svoja kraljevstva od bilo koga ili obitelj od obitelji, uvijek dajući svom pretjeranom ponosu prednost nad bilo kojom rasnom ili povijesnom nužnošću.

Tijekom srednjeg vijeka, Šem je pronašao svoj tipični karakterističan izraz u takvim organizacijama kao što su Teutonski vitezovi, skupina ratnika koji su djelovali nevidljivo stotinama godina. Istodobno, antisemiti su bili zaokupljeni širenjem svojih trgovačkih putova i gomilanjem svoje trgovačke dobiti (do danas britansko plemstvo iskazuje prezir prema svakome tko prlja ruke trgovinom, drevna predrasuda protiv Kanaanaca), koji su s tim profitom bankari svijeta. U potrazi za ovim ciljem našli su velike mogućnosti tijekom svojih križarskih ratova.

Ne samo da su križarski ratovi otvorili trgovačke putove diljem svijeta, već su otvorili i nove puteve za podmićivanje i korupciju, omogućujući Kanaancima da akumuliraju sve veći profit. Kad su kršćanski vitezovi krenuli u križarski rat, posvetivši se služenju Kristu, Kanaanci su mudro ostali kod kuće i usavršili razne planove kako bi vitezovima oteli njihov novac i imovinu dok su bili odsutni. Ne samo da su križarski ratovi otvorili trgovačke putove diljem svijeta, već su otvorili i nove puteve za podmićivanje i korupciju, omogućujući Kanaancima da akumuliraju sve veći profit. Kad su kršćanski vitezovi krenuli u križarski rat, posvetivši se služenju Kristu, Kanaanci su mudro ostali kod kuće i usavršili razne planove kako bi vitezovima oteli njihov novac i imovinu dok su bili odsutni. U “Ancient Knighthood and the Crusades” doznajemo da su neki od križara čitamo:
„Zaštitu i sigurnost su našli u rukama Teutonskih vitezova, koji su se bavili traženjem prijevara od strane pohlepnih redovnika i svećenstva, koji su krivotvorili vlasničke isprave i hipoteke na zemlje i imovinu odsutnih križara ili onih koji su bili uključeni u obranu Križa u Svetoj zemlji dali svoje živote... Vremena za promišljanje i ispitivanje uzroka križarskih ratova unutar i izvan zemlje, kada su, za razliku od izlučevine Europe, koja se smjestila na svom talogu, najbolji ljudi gotovo potpuno izbrisani s lica kontinenta. Grabežljivost papa i svećenstva, sve do najnižih redovnika, bila je strašna za požrtvovne, hrabre ratnike križa koji su se vratili i zatekli potpune strance u mjestima i domovima svoga djetinjstva. Kasnijom istragom utvrđeno je da su prijevarom, krivotvorenjem vlasničkog lista i oduzimanjem pod izlikom vještičarenja opljačkani njihovi rođaci, a ono malo preživjelih bili su prosjaci po ulicama i cestama, umirali kao skitnice kraj puta.“

Vitezovi Teutonskog reda sagradili su grad Rigu u Latviji 1201. godine, osvojili su Estoniju 1220. godine, osvojili su Prusku 1293. godine, uspostavivši vojnu tradiciju koja je tu prestala tek nakon Drugog svjetskog rata. Iako su raspušteni 1809., Teutonski vitezovi ostali su inspiracija njemačkom vojnom establišmentu, vodeći Njemačku kroz dva svjetska rata. Hitler je bio taj koji je napisao “finis” (granica) na njihove ponosne tradicije kada je potpisao sporazum Molotov-Ribbentrop 1939. godine. Ne samo da je ovaj ugovor predao narode Estonije, Latvije i Litve, drevne utvrde Teutonskog reda, komunistima i Kanaancima, kao rezultat toga, svi veliki posjedi posljednjih nasljednika pruske tradicije, posljednjih preživjelih Teutonskog reda, pali su u ruke nadirućih sovjetskih hordi.

U ovom trenutku čitatelj bi trebao biti potpuno zbunjen. “Semiti” su zapravo “Antisemiti” ili Kanaanci, nasljednici Prokletstva Kanaana, čije su pokvarene radnje diktirane voljom Kanaana. Pravi Semiti su svijetlokosi ratnici koji su izgradili jednu veliku civilizaciju za drugom - kako onda prepoznati različite sile u današnjem svijetu? “Po njihovim djelima ćemo ih poznati.” (Po njihovim plodovima…). Oni koji su uključeni u urote ubojstava, oni koji su lojalni samo tajnim međunarodnim organizacijama, oni koji promiču korištenje droga, bizarne seksualne prakse i zločinačke pothvate, ukratko, oni koji nastavljaju pobunu protiv Boga, to su Kanaanci, antisemiti. Oni koji su ostali vjerni Kristu su Semiti. Unatoč velikoj nesreći i izumiranju moćnih povijesnih sila, genetski fondovi izvornog naroda Šem ostali su prilično stabilni, kao i oni Kanaanaca. Kako možemo razlikovati jednu grupu od druge?

Ne biste trebali imati problema pogledati u sebe i odlučiti tko su pravi potomci Šema, uglavnom svijetle kose, svijetle puti, uglavnom plavooki, zdravi, kreativni, produktivni, ponosni, koji gnušaju svaki nečasni čin i uvijek nepopustljivi individualisti, to su ljudi koji su ostali vjerni predajama naroda Šema. Kanaanci su, s druge strane, općenito manji, tamniji, prikriveniji i uvijek uključeni u bilo kakvu kriminalnu aktivnost, obično uz posebno vladino odobrenje ili dozvolu. *Peter Mark Roget (1779.-1869.)* uspoređuje licencu s "anarhijom, vladavinom posrednika, vladavinom rulje, pravdom rulje, linčom, nihilizmom, tiranijom", drugim riječima, kanaanski zakoni još uvijek se provode građanima Sjedinjenih Država kako bi kupili licencu danas za sve ono što slobodnim ljudima ne bi bilo dopušteno, vožnju ili posjedovanje automobila, bavljenje profesijom i mnoga druga zadiranja u individualnost naroda Šema. "Dopuštenje" licenca], koja izgleda nije u ustavu i za narod Šema, to jest, nametanje zahtjeva koje samo Kanaanci mogu ispuniti ili licenca koju odobravaju samo tajni klubovi Kanaanaca, drugi se ne mogu prijaviti. To je potrebna kohezija iz volje Kanaana u svemu što rade, socijalistički i komunistički, pojedinac je uronjen u masu i obvezan je na društvene i profesionalne prakse.

Također su uvelike uključeni u razne vrste vanškolesknih seksualnih aktivnosti, koje se mogu izravno povezati s Baalovim orgijama, ljudskim žrtvama i opscenim seksualnim praksama. U isto vrijeme, "antisemite" će se jako truditi sakriti svoj pravi identitet i svoju pravu privrženost. U svojim zajednicama često ih se percipira kao vođe u njihovim aktivnostima kao "suosjećajne" i "brižne"; susrećemo ih u vladinim uredima, medijima i obrazovnim institucijama. U tim područjima oni nemilosrdno promiču interese vlastite vrste, dok predstavljaju stabilnu frontu protivljenja svakom pojedinom Šemovom potomku koji se uključi u ove profesije.

Velika je prednost Kanaanaca što Šemov narod nema pojma što im se događa; rijetko uspijevaju u svojoj karijeri unatoč svojim prirodnim darovima i želji za napornim radom. Tijekom svoje karijere muči ih spoznaja da im "sreća" nikada nije naklonjena, dok drugi gotovo uvijek dobivaju podršku ako su članovi njihovih rivala, Kanaanaca. Vrijeme sada ističe. Povijest neće dati narodu Šema još jedno stoljeće, najviše desetljeće, da se osvijeste i shvate što se događa. Upravo zato što su stoljećima bili žrtve pokolja i genocida, stanovnici Šema sada se suočavaju s odlučnošću Kanaanaca da ih konačno i potpuno istrijebe, što je cilj koji se nadaju postići do kraja njihove zadane planske periode.

Sjedište u Frankfurtu

Iz sjedišta Iluminata u Frankfurtu došla su dva kanaanska zla koja su od tada harala svijetom, cionizam i komunizam. Prvu komunističku internacionalu sastavili su Lionel de Rothschild, Heinrich Heine i Karl Marx. Weishaupt je umro 1830. u dobi od 82 godine. Njegov nasljednik na mjestu vođe Iluminata bio je Guiseppe Mazzini, talijanski revolucionarni vođa. Pod Mazzinijevim vodstvom, Iluminati su brzo evoluirali u tranziciju prema izravnijoj akciji, revolucionarnim ustancima i javnim pokušajima otmice i svrgavanja vlada.

Komunistička internacionala bila je prvi korak u tom programu aktivizma. U početku su bili poznati kao „Liga pravednika", ogranak Iluminata. Ova grupa je ovlastila Karla Marxa da napiše Komunistički manifest 1847. Objavljena je 1848. godine i odmah su je distribuirale diljem svijeta međunarodne masonske misije. Tijekom svoje političke karijere, poznato je da je Marx aktivno surađivao s isusovcima i slobodnim zidarima. Godine 1864. Marx je u Londonu osnovao Međunarodnu radničku stranku. Godine 1872. preselila se u New York, gdje se ujedinila sa Socijalističkom strankom. Marx je dobio redovitu stipendiju američkih novina kao kolumnist, posao koji su mu osigurali slobodni zidari.

Mazzini je 1860. imenovao generala Alberta Pikea vođom američkog masonstva. Pike se pridružio Slobodnim zidarima prije samo deset godina. Dana 22. siječnja 1870. Mazzini je pisao Pikeu o svom planu da uspostavi vrhovno upravno vijeće s visokorangiranim masonom koji će voditi sve masone. Međutim, nijedna udruga slobodnih zidara nikada ne bi znala za ovo Vrhovno vijeće, uredbu koja je i danas na snazi. Većina slobodnih zidara odlučno će zanijekati da takvo vijeće postoji bilo gdje u njihovoj organizacijskoj strukturi. Poznat kao Novi i reformirani Paladinski obred, sastoji se od tri Vrhovna vijeća sa sjedištima u Charlestonu, Rimu i Berlinu. Čelnici ova tri vijeća svakodnevno su komunicirali preko svoje Arcula Mystica - Magic Box, koja je zapravo bila raniji razvoj radija. U to vrijeme bilo je samo sedam takvih kutija u cijelom svijetu.

Druga ruka svjetskog revolucionarnog pokreta bio je cionizam, čiji je cilj bio promicanje međunarodne moći „Židova“ u kampanji za uspostavu države „Izrael“ kao vrhovne vladajuće sile svijeta. Od tada je obećani cilj masonstva bio ponovno izgraditi Salomonov hram i ispuniti ga svim bogatstvom svijeta; prva pojava cionizma došla je kroz masoneriju. U početku je bila poznata kao „reforma judaizma“. Graetz Heinrich (1817.-1891.) “Povijest Židova” V. 5, str.674 opisuje da je “prva židovska slobodnozidarska loža bila u Frankfurtu na Majni, srcu židovskog reformnog pokreta”.

Godine 1842. Društvo prijatelja reforme (židovstva) u Frankfurtu objavilo je svoja načela:

(1) poricanje pravnog legitimiteta Babilonskog Talmuda, koji je zamijenio Stari zavjet,

(2) poricanje da je Mesija došao nakon njih u Jeruzalem,

(3) Službe u hramu trebale bi se održavati tradicionalno u svakom slučaju,

(4) Ženama se sada može dopustiti da sjede pored svojih muževa u sinagogi umjesto da budu odvojene, što je oduvijek željelo ortodoksno židovstvo.

Magden David ili Davidova zvijezda

Heksagram (također poznat kao Solomonov pečat, Magden David ili Davidova zvijezda) vrlo je okultan. Danas se koristi kao simbol Izraela, ali nije „židovski“. U svojoj izvrsnoj knjizi The Six-Pointed Star, O. J. Graham objašnjava da se heksagram koristio u drevnim misterioznim religijama. Bio je to simbol Moloha, Aštarete i drugih. Zvijezdu je spomenuo i osudio Bog Izraela u Am 5:26-27 i nazvao ju je „zvijezdom vašeg boga Moloha“ ili na drugi način „Chiun“ (kiyun, akad. Kajamānu): „I imaš u šatoru postavljene znakove vašeg glavnog (poganskog) božanstva, naime SATURNA, vašu reprezentativnu zvijezdu [kalendarskog dana] vašeg Boga, koju ste odredili za sebe.“ (Interlinear Text). Djela 7:43 također se pozivaju na Am 5:26 i činjenicu da su Izraelci to doživjeli u pustinji. Ovdje su je zvali „Zvijezda Remphana“. Međutim, postoji opće slaganje među proučavateljima Biblije da se sva ova imena odnose na „boga“ Saturna. Heksagram je židovskom narodu donio Salomon kada se oženio faraonovom kćeri 922. godine pr. Kr. okrenuo se vraćanju i idolopoklonstvu i tada je nazvan „Salomonov pečat“. U egipatskoj magiji i vještičarenju postao je poznat kao Solomonov pečat.

*1. Kraljevi 11,6-11: „**6** I činio je Salomon što je zlo u očima GOSPODNJIM i nije potpunoma išao za GOSPODOM kao njegov otac David. **7** Onda Salomon sagradi uzvišicu Kemošu, gnusobi moapskoj, na gori što je nasuprot Jeruzalema, i Moleku, gnusobi sinova Amonovih. **8** Isto učini i za sve žene tuđinke koje su palile kâd i žrtvovale svojim bogovima. **9** Stoga se GOSPOD razgnjevi na Salomona što se njegovo srce okrenulo od GOSPODA, Boga Izraelova, koji mu se dvaput ukazao **10** i zapovjedio mu u svezi s tim, da ne ide za drugim bogovima; ali on nije držao što mu je zapovjedio GOSPOD. **11** Tada GOSPOD reče Salomonu: »Kad je s tobom tako te ne držiš saveza mojega i odredaba mojih što sam ti ih zapovjedio, ja ću zasigurno otkinuti kraljevstvo od tebe i dat ću ga sluzi tvojemu.“*

David nije imao apsolutno nikakve veze s heksagramom i ova zvijezda sigurno ni na koji način nije predstavljala Božji narod. Salomon se prepustio sotonističkom štovanju i izgradio žrtvenike Astareti i Molohu (Saturnu). M. Hirsch Goldberg objašnjava u The Jewish Connection: “Davidova zvijezda nije židovskog podrijetla i stari Izraelci je nikada nisu koristili kao svoj vjerski simbol.“

Tako su Moloch (Molek), Chiun (kiyun, Kajamānu), Rephan ili Remphan i Remphis jedno sa Serapisom Egipćana i teletom Izraelaca; a ovo je idolopoklonstvo uvedeno zbog Josipa, koji je protumačio san o faraonovim kravama i opskrbio Egipćane u godinama izobilja protiv godina gladi, i bio je štovan pod volom s grmljem na glavi. Gillovo Izlaganje cijele Biblije to objašnjava na sljedeći način: “Aleksandrijski primjerak je “Raiphan”; neki primjerci kažu “Raphan”; pa tako i arapska verzija; ostali “Rephan”; sirijska verzija je “Rephon”; i etiopska verzija “Rephom”.

Divovi su se zajedno s Hebrejima nazivali “Refaimi”; i tako je Molek, koji se ovdje spominje, nazvan “Rephan” zbog svoje divovske figure, i s epentezom “Remphan”; što je neke navelo na zaključak, zbog masivne krune na

njegovoj glavi koja je težila talent zlata s dragim kamenjem (koje je David uzeo odande 2. Samuelova 12:30), ne za tada vladajućeg kralja Amonaca, već za Moleka, ili Milchom, njegovog idola; općenito se vjeruje da je to slučaj i s Chiunom u Amosu; ali nije u stanju dati odgovor; štoviše, ovo ne bi trebalo ostati neprevedeno, budući da to nije vlastito ime idola, već vrsta ili oblik; a cjelina bi se mogla ovako prevesti: "*Ali vi ste nosili šator svoga kralja i sliku ili oblik svojih kipova, zvijezdu Boga svojega"; Ova se verzija slaže sa Stjepanovom, koji dodaje ime svog kralja i njihovog boga Rephan ili Remphan iz Septuaginte*..

Druzije sumnja da je ovo pogreška pisara koji su napisali Refana za Cefana (Kefana) ili da su tumači Septuaginte pobrkali pismo s Revanom i čitali ga umjesto Cefana; a Chiuna zapravo nazivaju Kimchi i Aben Ezra(h) isto što i Chevan, što znači Saturn na ismailijskom i perzijskom jeziku; a to se također odnosi na Rephan u egipatskom jeziku. Također imajte na umu da su Egipćani imali kralja po imenu Remphis, istoga kao Apis; i to bi mogao biti razlog zašto su tumači Septuaginte, tumačeći za Ptolemeja, kralja Egipta, koristili Refana, kojeg Stjepan naziva Remfanom, umjesto Chiuna, s kojim su bili poznatiji, budući da oba znače isto božanstvo i istu stvar Zvijezdu; i koja je također bila zvijezda Izraelaca, koju su zvali jer je rečeno da ima vlast nad subotnjim danom, i stoga je prikladno nazvana "zvijezda vašeg Boga." Saturn je također bio povezan sa Sotonom iz brojnih razloga. Prvo, mnogi autori tvrde da je riječ Sotona izvedena iz riječi Saturn. Drugo, Saturn je povezan i s crnom bojom i sa Sotonom. Treće, stari su smatrali da je Saturn najudaljeniji planet od Sunca. U svakom slučaju, Moloch, Chiun i Remphan imena su za boga zvijezde Saturna, čiji je simbol šesterokraka zvijezda koja se sastoji od dva trokuta. Saturn je bio vrhovni bog Kaldejaca.

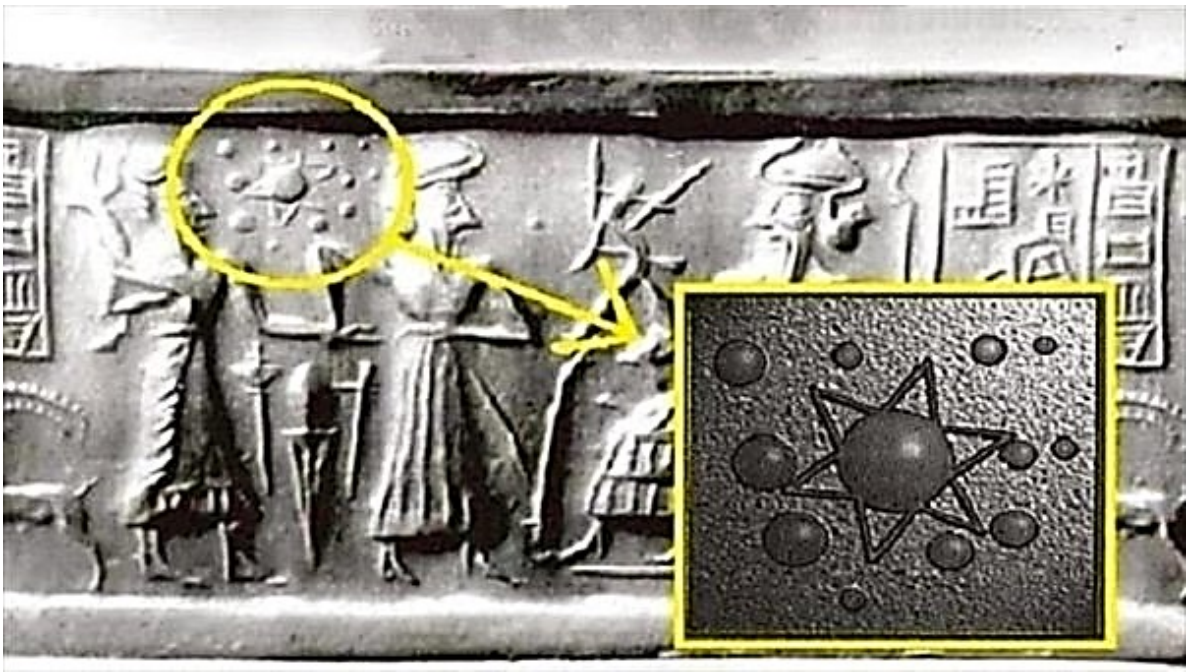

Židovska enciklopedija navodi sljedeća spominjanja šestokrake zvijezde: "Na arapskom amuletu; u bizantskom magijskom tekstu; u alkemiji; kao znak klesara; u grbu slobodnih zidara; kao Solomonov pečat…" (Jewish Encyclopaedia). Židovska enciklopedija izvještava da su ovaj šesterokutni simbol šesterokrake zvijezde koristili Židovi početkom 16. stoljeća. Povezuje se s kabalistom Isaacom Luria. Židovska enciklopedija opisuje Isaaca Luriju kao kabalista (1533.-72.) i tvrdi da „čovjek može biti gospodar zemaljskog svijeta." „Pisanje amuleta, prizivanje đavola i mistično žongliranje članova doveli su do njegovog uspona, kao utjecaj škole širenje."

Do 16. stoljeća po. Kr. menora je bila univerzalno priznati Davidov štit. Međutim, počevši od 16. stoljeća, šestokraka zvijezda počela je zamjenjivati menoru na sinagogama i na židovskim vjerskim predmetima. Židovska enciklopedija navodi: "Samo se u židovskim izvorima isprepleteni trokuti nazivaju Davidovim štitom, dok nežidovski izvori simbol nazivaju Salomonov pečat." Kako i kada je Remfanova zvijezda postala Salomonov pečat a Davidova zvijezda?

Odgovor se može naći u *Arthuru Koestleru* (u The 13th Tribe, New York: Random House, 1976.), koji je napisao: „Šestokraka zvijezda ili heksagram je magični amblem koji postoji tek od 12. stoljeća naše ere." u to vrijeme, aškenaski Židov, Menahem ben Duji, pokušao je uvjeriti svoj narod da je on Mesija. Promijenio je ime u David al-Roy, okupio trupe u Hazariji, Kurdistanu, i ubijen je na putu za oslobađanje Palestine. Šesterokraka zvijezda pripisivana mu je od 13. stoljeća, a prvi put se pojavila na židovskoj zastavi u Pragu 1527. godine."

Promocijom kabalista i cionista postao je simbol židovskog identiteta, iako okultni krugovi znaju bolje. Bauerova upotreba heksagrama kao obiteljskog simbola ukazuje na njihovu upletenost u židovski kabalizam. Zapravo, šestokraka zvijezda im je bila toliko značajna da ju je Mayer Amschel Bauer odlučio usvojiti kao svoje novo ime, Mayer Amschel Rothschild (Rot-schildt = Crveni štit). Vjerujem da je to učinjeno kako bi se njegova obitelj identificirala s okultnim i ljudima poput Saturna ili Ashtoreth (po kojima su Astori dobili ime).

Predloženi dizajn *Theodorea Herzla* za cionistički pokret bila je bijela zastava sa sedam zlatnih zvijezda. On je odbačen i prihvaćen je Rothschildov prijedlog njihovog amblema, Crvenog štita, šestokrake zvijezde. Herzl je tada inzistirao da šest zlatnih zvijezda zamijeni vrhove heksagrama dodatnom zvijezdom, sedmom, iznad one na vrhu. Zatim je htio napisati riječi „Aryeh Yehudah" (Judin lav) na zastavi. Nijedan od Herzlovih zahtjeva nije uslišen. Šesterokraka zvijezda Rothschildovog crvenog štita postala je središnji dio zastave Države Izrael.

Hirsch Goldberg objašnjava: “Možda je najironičnija stvar to što stvarni simbol Židova u današnjem svijetu – šestokraka zvijezda – zapravo nije povijesni simbol judaizma, niti su je Izraelci koristili kao vjerski simbol. Postala je amblem židovskog naroda 1897. godine, kada ga je cionistička konferencija koju je sazvao Theodore Hertzl izabrala kao amblem svog pokreta. Ali iako je svako od 12 plemena imalo svoj simbol, niti jedno pleme nije koristilo Davidovu zvijezdu...”

Rabin Shmuel ben Schneersohn je napisao: „Ali cionisti su daleko lukaviji u svom zlu i od nacionalizma su napravili zamjenu za Toru i zapovijedi.“ Mendelova loza (rebe) u svom otvorenom pismu navodi da ‚Židov‘ nije netko tko ispunjava zapovijedi, ali onaj koji je bio cionist t.j. vođa cionista stavio je idola nacionalizma, pobune protiv Gospodina i poricanja Tore i zapovijedi na mjesto Božjeg hrama.“ (Zionism Reimagined by Michael seltzer).

Nakon toga je šestokraka zvijezda postala simbol cionizma, Kneseta nove Države Izrael, središnji dio zastave Države Izrael, a u novije vrijeme i vjerski simbol koji nose i kršćani i Židovi.

Edom, crveno i revolucija

Hebrejska riječ Edom znači „crven“ (/ˈiːdəm/; Edomiti; ʾĔḏōm, doslovno: „crven“; akadski: Udumi, Udumu, udumi, baziati; Drevni egipatski: jdwm), a hebrejska ga Biblija upućuje na ime njegova utemeljitelja Ezava, starijeg sina hebrejskog patrijarha Izaka, jer je rođen „crven po cijelom tijelu“. Kao mlad, prodao je pravo prvorodstva svom bratu Jakobu za porciju „crvenog jela“. Tanah opisuje Edomce kao potomke Ezava.

Kada su Rothschildi podržali osnivanje Iluminata, promijenili su svoje ime iz „Bauer“ u „Rothschild“, neki kažu da su poznati i kao „Dijete stijene“? Je li ovo u Izaiji 57:4-5 (KJV): “...protiv koga otvaraš usta svoja i jezik svoj isplažuješ? Niste li vi djeca prijestupa, sjeme laži, koji se palite s kumirima pod svakim zelenim stablom i ubijate djecu u dolinama pod rascjepima stijena?”, dali je ovo odgovarajući je odgovor? U svakom slučaju, to utječe na cijelu kliku. Prvi Rothschildi odabrali su ime Sir Bauer. Zašto bi se obitelj malih trgovaca nazivala poljoprivrednicima? Možda da bi ostali neprimijećeni).

Loza Bauer nastavlja se do danas, ali u 18. stoljeću jedan je čovjek preimenovao svoju granu obitelji prema njezinom simbolu i adresi, Crveni štit ili Solomonov pečat. Mayer Amschel Bauer bio je bogati trgovac novčićima u Frankfurtu. Ispred njegove kuće bio je natpis sa simbolom obitelji, crvenim heksagramom. Knjiga Ancient Pagan Symbols, objavljena u The Sorcerers Handbook Wadea Baskina (Citadel Press, Secaucus, NJ, 1974.), navodi: “Trokut, geometrijski simbol triju stvari, jedna iznad dvije, dvije niže ujedinjene s višim koji se ističe, koji je unija pozitivnih i negativnih sila za proizvodnju trećeg, je najsloženiji i najmističniji, budući da je najbeskompromisniji od svih simbola. Ovo je sama duša magije, astrologije i proricanja.“ Encyclopaedia of Occultism

Lewisa Spencea (Universe Books, New York, 1960.) objašnjava da je šestokraka zvijezda „najvažniji magijski dijagram“ za posebne obrede..

Od sužanjstva u Babilonu u 6. st. pr. “Crveno” znači revolucija i kanaanski masakr nevinih. Miješanje različitih plemena u zatočeništvu dovelo je do velike zabune među potomcima o tome kakva bi trebala biti podjela nasljedstva. Kako bi riješili ovaj problem, zatvorenici u Babilonu počeli su sastavljati veliku knjigu vjerskih učenja. Talmud na hebrejskom znači “poučavanje”. Do drugog stoljeća naše ere, Talmud je bio dovršen kao usmeni zakon, Mišna, ili stariji dio, i Gemara, ili komentar zakona.

Prvi put se pojavio u tisku 1520., kada ga je Daniel Bomberg objavio u Veneciji. Zbog svog podrijetla iz Babilona, svjetske prijestolnice obožavanja demona, demonologija igra važnu ulogu u cijelom tekstu Talmuda. Odnosi se na demijurga ili glavnog demona kao stvoritelja svemira i kleveće različite pojave demona kao (1) mazzikim; (2) šedim; (3) Ruhot (Avot. 5-6). Asmodej je naveden kao kralj demona (Pes. 1l0a-1l2b). Mišna je naučavala u drugom stoljeću p.n.e. 400. pr. Kr. da se dvije stvari nikada ne smiju otkriti javnosti ili neupućenima: (1) rad na stvaranju i (2) rad kola (što znači ezoterične operacije, „božansko prijestolje“). Ove su zapovijedi kasnije dodatno formalizirane u tajnim obredima masonerije.

Godine 1280. Po. Kr. pojavio se daljnji razvoj talmudske misli, Zohar ili Knjiga sjaja. To je bilo poznato kao Kabala ili Lore. Temeljio se na dvije stvari: (1) generaciji ili ritualima plodnosti, kao najsvetijoj riječi u novim uputama (koja je, naravno, također predstavljena „G“ u masonskim simbolima) [(66)] i (2) zapovijed da Izrael jedini posjeduje cijeli budući svijet (Vayschleh stranica 177b). Zohar je izveden iz Sefer Yetsirah ili Knjige stvaranja, koja se pojavila u Babilonu u trećem stoljeću, deset sefirota ili brojeva, na temelju uvjerenja da je svemir izveden iz deset brojeva i dva slova hebrejske abecede. To se kasnije razvilo u dvadeset i dva aduta Tarota ili u dvadeset i dva puta koji vas vode do Sephotortha.

U Kabali [(67)], zlo poprima vlastito misteriozno postojanje, koje svoje zapovijedi vuče natrag do fizičke pojave života na zemlji ili Adama. Kabala tvrdi da Adam (awdam) dovodi u neravnotežu cjelokupnu struju života i da je formaliziranjem fizičkog postojanja Adamita na Zemlji, Crkva ili kršćanstvo postalo problem koji treba riješiti. Ovo je bit temeljnog načela protiv života koje je u osnovi cijele kabale i njenog nasljednika, masonerije. Ove zapovijedi objavljuju da će sotonizam postići svoj konačni trijumf nad Crkvom i kršćanstvom, okončavajući “dualizam” ovoga svijeta, borbu između dobra i zla. Ukratko, problem dobra i zla bit će okončan kada zlo pobijedi i dobro bude eliminirano sa Zemlje. Ovaj program može zvučati pomalo jednostavno, ali to je osnovna premisa kabale i masonerije.

Prema kabali (ovdje utemeljenoj na misticizmu Gershoma Scholema), Adamov grijeh je bio u tome što je jednostrano odabrao “znanje” i time ga odvojio od “života”, tj. poremetio jedinstvo i ravnotežu snaga, koje su vladale u Sefirotima. “Čineći to, Adam je prekinuo tok života koji teče od sfere do sfere i donio odvojenost i izolaciju u svijet.” Sfera koju je Adam svojim činom otrgnuo iz igre moći živoga Boga bila je Shechinah (Šehina ili Šekina), koja je od tada u “izgnanstvu”.

Odvajanjem najniže Sefire od ostalih atributa kao materijalnog svijeta, unutar samog Boga se odvija oblik podjele; U židovskoj se mistici ta podjela u Bogu tumačila, među ostalim, kao razdvajanje između muškog i ženskog, između oca i kćeri. Kako kabalizam uvodi ideju Boga prisutnog u materijalnoj kreaciji, rascjep između transcendencije i imanencije pojavljuje se kao onaj koji prolazi kroz samog Boga.

[(66)] “G” označava generaciju ili spolni čin s jedne strane i gnosticizam s druge strane. Veliča Velikog Boga Baala i dio njegove anatomije koji nedostaje, falus, koji je uklonjen u skladu s legendom o Setu i Nimrodu. Štovanje falusa pojavljuje se u masonskim ceremonijama u majstorskim stupnjevima Mahabonea, opisujući biseksualnog sina Lotha. Master Lodge predstavlja uterus, srednji otvor. Acacia znači da sve misterije potječu iz Indije, odnosno da njihova uvodna inspiracija dolazi s ovih prostora.

[(67)] Kabala se kroz povijest pojavljuje u različitim načinima pisanja, prvenstveno “Kabala”. Također Kabala, Kabala, itd.

Za Kabalu, ovo razdvajanje sila koje izvorno rade zajedno u Bogu je uzrok zla:

“Zapravo, prema autoru Zohara, moralno zlo je uvijek ili ono što je istrgnuto iz veze i izolirano, ili ono što ulazi u vezu koja mu nije primjerena. Svaki grijeh razdvaja ono što je povezano, i tako o “Destruktivno odvajanje također je bilo podlogom prvog grijeha, u kojem je plod stabla, ili - kako drugi kabalist to dubokoumno kaže - stablo života, bio odvojen od onog znanja, s kojim je izvorno imao korijen.”

Grijeh i zlo koje iz njega proizlazi ima svoje podrijetlo u poremećaju poretka stvaranja. Židovski misticizam sada shvaća ovo božansko stvaranje kao jezični proces: čin stvaranja se odvija kada Bog imenuje samoga sebe, a pojedinačni atributi Sefiruta su različita imena jednog Boga, koji stvara sebe u jezičnoj samoemanaciji.

Ova emanacija Boga kao jezični proces ponekad se shvaća kao da Bog ide od “on” preko “ti” do “ja”, tj. dolazi k sebi u jeziku.

U ovom završnom stadiju emanacije, u Božjem postajanju, Boga na poseban način mogu doživjeti i ljudi, koji su stvoreni na Božju sliku:

“Prema kabalistima teozofske škole, ovo ‘JA’ Boga je Šehina, prisutnost i imanentnost Boga u cijeloj kreaciji. To je točka u kojoj se čovjek, kada najdublje prepoznaje sebe, najprije sudari s Bogom, s božanskim JA, i samo iz tog susreta, koji otvara vrata u Božji svijet, može ući u dublje razine božanskog bića, u svoje ‘TI’ i svoje ‘ON’, i sići u dubine ništavila.”

Martin Buber svojim je dijaloškim načelom crpio to teozofsko učenje o Božjoj jezičnoj samoemanaciji. Ali Buber se također povezuje s mističnim tradicijama u judaizmu svojom idejom da “judaizam” ima posebno mjesto u kontekstu stvaranja. “Židovi” kao izabrani narod imaju posebnu zadaću “iscijeliti” odvojenost između Boga i palog stvorenja.

To je jedino moguće jer čovjek svojim djelovanjem ima izravan utjecaj na Sefirot kao božanski poredak koji se Padom odvojio od materijalnog svijeta:

“Zemaljsko utječe na nebesko prema zakonu tajne simpatije, jer sve, pa tako i ljudska djela, ima svoj ‘gornji korijen’ u sefirotskom svijetu. Impuls koji proizlazi iz dobrog djela vodi struju blagoslova koja dolazi iz obilja života u Sefirothu, u tajne kanale koji vode u niži i vanjski svijet.”

Razdvojenost koju treba prevladati, ili “ponor” između Boga i čovjeka koji je uzrokovao istočni grijeh, stoga nije apsolutan: čovjek može, dapače mora, svojim djelovanjem ljekovito utjecati na prekid u kojem svojim djelovanjem utječe na djelovanje božanskih sila u zagrobnom životu.

Kao što je već spomenuto, je lurijanska kabala razvila svijetlosnu metaforu za pad u grijeh, egzil Boga u materijalnom svijetu i moguće iscjeljenje rascjepa između imanencije i transcendencije. Čovjekov pad se tumači kao razbijanje božanskih posuda iz kojih se zatim božanska svjetlost izlijeva u materijalnu tvorevinu, pri čemu Božje stvaralačke iskre završavaju u egzilu daleko od Stvoritelja, u materijalnom svijetu, gdje čekaju da budu obnovljena djelovanjem ljudi povezanih s poretkom stvaranja, tj. biti uzdignuta.

S ovim protuživotnim zapovijedima sada se moramo susresti i pozabaviti se njima u mnogim razvojima naše civilizacije. Potomci Kanaanaca instinktivno mrze i aktivno se protive napretku kao što su tehnologija, urbani život, industrijalizam i kulturna dostignuća čovječanstva. Njihov temeljni cilj, kako oni to vide, **je vratiti Zemlju u primitivizam njezinog predadamskog stanja**, kada je čovjek neandertalskog tipa lutao po svojoj volji Zemljom koja nije imala nikakve “civilizirane” aspekte koji bi ga podsjećali na njegov primitivizam.

Konačni cilj je “obnova” predadamskog čovjeka kako adamički čovjek „kao Božja kreacija“ više ne bi predstavljao prepreku Sotoni i njegovoj vladavini ovim svijetom. **Dakle, kabalističko masonstvo ima za cilj uništenje života kakvog poznajemo, što će kulminirati konačnom pobjedom kanaanskog prokletstva na ovoj zemlji.** U retrospektivi, ovo zapanjujuće zapažanje daje neoboriv razlog za inače neobjašnjive masakre, ratove i ljudska razaranja koja redovito pogađaju napaćeno čovječanstvo od strane kanaanskih zavjerenika.

Encyclopaedia Judaica ima unos od približno šezdeset i jedne stranice samo o kabali, daleko najveći pojedinačni unos u toj enciklopediji. U ovom zapisu stoji da se "kršćanska kabala", tj. središnji razvoj sekularnog humanizma, prvi put pojavila u teozofskim sustavima slobodnih zidara u drugoj polovici 18. stoljeća, tj. u vrijeme "prosvjetiteljstva". Upravo je ovaj prevladavajući element u sekularnom humanizmu doveo do revolucija u 18. i 19. stoljeću, a prethodno je doveo do reformacije. Ovi politički ishodi bili su logičan ishod učenja Zohara (Zohar), koji objašnjava da je En Soph (krajnje božanstvo) stvorio svijet na neizravan način kako bi izbjegao da bude kontaminiran fizičkim bićem ili životom; Ovo zauzvrat izražava temeljni smjer protiv života ovog filozofskog sustava. Jedina manifestacija ovog božanstva na zemlji je kroz Deset sefirota ili božanskih emanacija. Učenja Zohara poriču bilo kakvu prisutnost Boga ili njegovog Sina Isusa Krista na zemlji; stavlja sav svoj naglasak na "ne-božje ili humanističke doktrine".

Ortodoksni Židovi temelje svoje vjerske prakse u potpunosti na Kabali. Oni slave svoj nadolazeći trijumf, Blagdan sjenica, definiran u Zoharu kao vrijeme kada će trijumfirati nad svim narodima svijeta.

"Blagdan sjenica je vrijeme kada Izrael trijumfira nad drugim narodima svijeta. Stoga, tijekom ovog festivala uzimamo Loulab i nosimo ga kao trofej kako bismo pokazali da smo osvojili sve druge narode." - Zohar, Toldoth Noah 63b

"Pogani su izvan zaštite zakona, a Bog je njihov novac stavio na raspolaganje Izraelu." - Baba Kamma 37b

"Židov može opljačkati Goja, ali Goj ne smije opljačkati Židova. Ako goj ubije drugog goja ili Židova, treba ga ubiti, ali Židov se ne kažnjava smrtnom kaznom za ubojstvo nežidova." - Sanhedrin 57a

"Ako nežidov ubije Židova, nežidov može biti ubijen. Udariti Izraelca jednako je napadu na Boga. Ali ubijanje nežidova NIJE kao napad na Boga." - Sinhedrin 58b

Judeo-kršćanstvo

Čudni kult „židovskog kršćanstva“ oksimoron je koji se nalazi na usnama mnogih kršćana, uključujući čak i one konzervativne. Ovaj podli izum „judeo-kršćanstva“ u skladu je s kloniranjem ljudskih i životinjskih gena, ili bilo kojom drugom alkemijskom mješavinom dviju kontradiktornih supstanci kojima smo svjedočili u modernom kotlu posljednjih desetljeća. Gotovo univerzalno odobravanje i relevantnost ovog nejasnog pojma na prvi pogled otkriva razmjere bezdanog povijesnog neznanja koje danas prevladava.

Postoje dva glavna biblijska teksta, jedan loše preveden, a drugi ozbiljno pogrešno protumačen, koji su doveli do ove lažne doktrine dispenzacionalizma.

Prvi tekst, Isus je rekao ženi na zdencu Ivan 4:22:

*„Vi [Samarijanci] ne znate čemu se klanjate, mi znamo čemu se klanjamo, jer spasenje [svijeta] je **od** Židovā.“*

Drugi tekst, Postanak 12:2,3:

[2] I velik ću narod od tebe učiniti, i blagoslovit ću te, i uzveličat ću ime tvoje, i sâm ćeš biti blagoslov. [3] I blagoslovit ću one koji tebe blagoslivlju, a prokleti onoga koji tebe proklinje; i svi rodovi zemaljski tobom će se blagoslivljati.«

Pitanje u ovom slučaju je: Prema Riječi Božjoj, Bogu koji je dao ovo obećanje, tko su potomci Abrama (Abrahama)? Prvo ćemo govoriti o Ivanu 4,22. Je li spas od Židova? Je li “izbavljenje od Židova”?

Prijedlozi u grčkom su daleko specifičniji. Grčka riječ koja se ovdje koristi je **ἐκ, ἐξ** “**ek**” (**G1537**), što znači “podrijetlo”. Ispravan prijevod ove riječi je “**iz**”, a ne “od”.

*Grčki G1537 ek (prijedlog napisan eks ispred samoglasnika) – zapravo “**od** i do” (rezultat); **iznutra prema van**. G1537 /ek jedna je od najmanje prevođenih (i stoga pogrešno prevođenih) grčkih fraza i često je ograničena na značenje „od“. G1537 (ek) ima dvoslojno značenje (“iz i do”), **što ga čini usmjerenim na rezultat** (**iz dubine izvora pa sve do** djelovanja na objekt). (https://biblehub.com/greek/1537.htm)*

Pogledajte sljedeće dodatne tekstove. Bilo koje drugo mjesto gdje se koristi riječ „ek“, uvijek se prevodi kao „od“, a ne kao „iz“.

*„A ti, Betleheme, zemljo Judina, ti nipošto nisi najmanji među vladarstvima Judinim, jer **iz** („ek“ G1537) tebe će izići vladar koji će napasati puk moj Izrael.« (Mt 2,6)*

*„»A ti, Betleheme Efrato, premda si malen među tisućama Judinim, **iz** („ek“ G1537) tebe će mi izići onaj koji će biti vladar u Izraelu; i njegov je iskon od davnina, od vječnih vremena.« (Mi 5,1)*

*„Jer [je] očito da je naš Gospodin iznikao **iz** („ek“ G1537) Jude; …“ (Heb 7,14 - KJV)*

Jasno je da riječ “**ek**” na grčkom treba prevesti kao “**iz**”.

Sada pogledajmo posljednju riječ teksta, riječ „Židovi“. Riječ „Židov“ nikada se ne pojavljuje u izvornom tekstu.

Riječ „ жид - žid - Židov - Jew „

Provjerite konkordanciju, Strongova konkordancija je popularna, često korištena. Grčka riječ G2453 **Ἰουδαῖος**, αία, αῖον (ioudaios, aia, aion); judejski, tj. koji pripada Judi; prevodi, na primjer, GNU kao „**Jews ili Židovi**“ i **netočan je prijevod**, kao što je slučaj s mnogim drugim prijevodima Biblije. Ovdje je pitanje: Je li spasenje kroz Isusa Krista ili je spasenje od Židova?

Riječ „Židov“ (G2453 na grčkom) zapravo je skraćenica za riječ Judejac. **Slovo „J“** ne postoji u grčkom alfabetu Novog zavjeta. Engleska abeceda nije imala „J“ sve do 14. stoljeća, a nije se koristila do 17. stoljeća.

Budući **da je riječ „Jew“ engleska izmišljotina** koja nije postojala u vrijeme kada je napisan Novi zavjet, znamo da je to zapravo riječ „judejac“ ili „judahit“. Na primjer, Biblija kralja Džejmsa iz 1611. koristila je riječ **iudea**, a ne naša sadašnja „Judeja“. Dakle, riječ „Jevreji/Židovi“ je **skraćenica** za riječ „judejac“ ili „judahit“, koja je ili

stanovnik određenog područja Judeje (južni dio Kanaana, kasnije poznat kao Palestina), ili se označava kao obožavatelj boga čije je prisustvo bilo u hramu u Jerusalemu u Judeji. Riječ „**Jew** ili **Jevrejin/Židov**“ ili bolje rečeno „ **judejac**“ nije imala nikakve veze sa etničkom pripadnošću.

Engleska riječ **jew/jude** fonetski se razvila iz prefiksa „**iou**, od grčke riječi „**ioudas**“, što znači **judejski**. Judeja je isto što i Juda, a Juda je bilo pleme Izraela koje je nastanjivalo ovo geografsko područje kao dvanaest plemena Stanovnici Kanaan je osvojio oko 1400 pne. Judino pleme je bilo najveće od dvanaestorice i najuticajnije. Bog je rekao da će **Mesija doći kroz** ovo pleme.

Riječ „judahit“ u Bibliji izvorno je značila - one koji su poznavali Boga nebeskog – vjernike (kasnije pogrešno prevedena u „Židov“). Proučavanje Svetog pisma, posebno Starog zavjeta, jasno pokazuje da se izraz “**judahit**” ili **ioudas** odnosi na one koji su imali znanje o Bogu nebeskom – one koji su vjerovali u Boga, za razliku od onih koji nisu imali znanje od Bog neba ili oni koji su obožavali paganske bogove, **zvani** „**Judejci**“. Narodi nevjernici.

Riječ „**жид**“ (zhyd, žid) u „Russisches etymologisches Wörterbuch“ Maxa Vasmera 1938/39:

Жи́галица ‘Eidechse’, Arch. (D.) erinnert an *шúжлих, жúжлих*, dass., die von Kalima 246 ff. aus finn. *sisilisko*, dass., auch *sikalisko* erklärt werden. Er hält Einfluß von *-жидáти* für möglich, was aber begrifflich schwer denkbar ist.

ЖИД G. **ЖИДá** ‘Jude’ (verächtlich, sonst *еврéй*), *жидóвка* ‘Jüdin’, ukr. *žyd*, wruss. *žid*, aruss. *židъ*, *židinъ*, *židovinъ* (Ostrom. Ev., Menæum 1097 u. a.), abulg. *židovinъ* ἰουδαῖος (Cloz., Euch. Sin., Supr., Mar.), *židovьskъ* adj. (Supr.), skr. *žȉd*, sloven. *Žȁd* G. *žída*, čech. slk. *žid*, poln. *żyd*, osorb. *žid*, nsorb. *žyd*. || Eine balkanromanische Entlehnung aus ital. *giudeo* ‘Jude’, lat. *judaeus*; aus *ju-* wurde *žy-* und dann *ži-*, aus *-eo* erklärt sich *-ovinъ*, vgl. Jireček Archiv 31, 450, Meillet MSL 11, 179, Études 182, Mladenov 167, Boháč LF. 35, 436 ff. Letzterer denkt an rätoroman. Vermittlung. Da der Name den Slaven bestimmt im 9. Jhrh. bekannt war, kommt Entlehnung aus nhd. *Jūd* mit Anlehnung an *ждать* (so Brandt RFV. 25, 226 ff.) nicht in Betracht. Auch keltische Vermittlung (Šachmatov Archiv 33, 95) wäre nicht zu verstehen. Ohne genügende Beweise lehnt Korsch, Drinov-Festschr. 55 ff. die romanische Deutung ab und sucht chazarische Herkunft nachzuweisen: aus hebr. *jəhūdī*, arab. *jahūdī*, sei pers. *juhūd*, turkotat. *čufut*, *čyvut*, *čyvyt*, älter auch **džihut*, pers. **džihūd* geworden. Dafür vermißt man genaue chronologische Angaben, auch wird damit weder die große Verbreitung des Wortes bei den Westslaven, noch das *-ov-* erklärt.

Жи́ди pl. ‘Waldgeister’, Kolyma (Bogor.), *жид* ‘Teufel’ daselbst. Wohl ein Tabuausdruck für den Teufel, der nordgrruss. auch *дид* = *дед*

Očigledno je da su slaveni Rusije, Ukrajine i okolnih zemalja već u 9. stoljeću po. Kr. ciljano koristile riječ „**жид**“ „zhyd“ „**žid**“ za neke određene etničke ili vjerske skupine koji su tada živjeli, ili u njihovom neposrednom susjedstvu, ili na njihovim teritorijama. Iako je 9. stoljeće bilo vrijeme velikih migracija naroda u smijeru zapada, ne postoji niti jedan dokaz koji bi potvrdio da je došlo do neke velike i značajne miracije naroda, koja se kretala sa krajnjeg juga iz npr. Judeje prema centralnoj Rusiji ili Ukrajini. Stoga je moja pretpostavka da se „жид“ „zhyd“ **„žid“ odnose na pripadnike naroda tadašnje Kazarije**. Tijekom desetog, jedanaestog, dvanaestog i trinaestog stoljeća ruski narod koji se brzo širio postupno je progutao Kazarsko kraljevstvo, svog susjeda direktno na jugu. Osvajanje Kazarskog kraljevstva od strane Rusa opskrbljuje povijest s objašnjenjem prisutnosti nakon trinaestog stoljeća velikog broja takozvanih ili samozvanih „židova“ u Rusiji. Velik broj takozvanih ili samozvanih “židova” u istočnoj Europi, nakon uništenja Kazarskog kraljevstva, više nisu bili poznati kao Kazari (ili Hazari), već kao “**jidiš**” populacije ovih mnogih zemalja i oni tako sebe nazivaju i danas.

Crkveni oci nisu poznavali nikakvu "judeo-kršćansku" tradiciju jer "judaizam" nije postojao prije Krista. Prije Krista postojala je vjera Izraelaca, koja je postupno propadala i bila potkopana pokvarenim učenjima poput onih koja su podučavali farizeji i saduceji. Ta je pokvarenost uvelike eskalirala kada je dio Izraelaca odbacio Mesiju, Yashuu (Joshua, tj. Isus), nakon čega su se njihovi vođe konačno duhovno uputili u Babilon, gdje je iskvarena i prijekorna usmena okultna tradicija Staraca zapisana i sastavljena kao Mišna, koja uključuje prvi dio Talmuda. U ovoj točki rođena je religija židovstva. Talmud, a ne Biblija, je hermeneutički sustav ortodoksnog judaizma.

Kako netko može reći da je „judaizam" korijen kršćanstva kada nije bilo „judaizma" u Starom zavjetu? Uzalud ćete tražiti taj izraz, ali modernistički kršćani sada ga koriste gotovo isključivo za opisivanje religije Starog zavjeta, Jahvea i njegovog naroda. Nakon što su neki židovi odbacili svog Mesiju, formalizirali su tradiciju starješina koju je Krist osudio kao samo ukidanje Božjeg zakona, a ta se nova religija točno i ispravno naziva judaizam: "Ovaj novi sustav, koji je isprva tretiran kao samo privremen zbog preživjele nade o obnovi židovskog zajedničkog blagostanja, uskoro je morao biti prihvaćen kao konačan... Tada je rabinski ili talmudski judaizam u potpunosti potvrdio svoj autoritet... Mišna . Usmeno učenje koje je dovršio rabin Judah I., koje je naposljetku predano pisanju u obliku jeruzalemskog i babilonskog Talmuda i koje su izlagale generacije učitelja u školama Palestine i Babilonije, imalo je neporeciv utjecaj na umove i savjesti židovskog naroda."

„Zapravo, ovo dugo prihvaćanje Talmuda od strane židovske rase, prije nego što se njegovo središte pomaknulo s Istoka na Zapad, utisnulo je ovaj ... Zakon (Mišnu) tako duboko u srca novonastalih Židova, jer je judaizam ostao u biti talmudski do danas , kako u svojoj teoriji tako i u svojoj praksi...ortodoksni judaizam ... jasno prepoznaje apsolutnu obvezujuću snagu Usmenog zakona"..."**Judaizam nema Jahvu kao Boga, već židovski narod, čije je samoobožavanje u srcu Talmuda. Njegov zakon nije Tanakh (knjige Starog zavjeta), već Talmud**." *(The Catholic Encyclopedia; New York: Robert Appleton Co., 1912, Bd. 8, S. 402.)*

Isus suprotstavlja Božji zakon onako kako ga je Mojsije zapravo dao, s poništenjem ovog zakona pridržavajući se "Tradicije starijih", koja će uskoro biti zapisana, koja će sačinjavati Mišnu i ostatak Talmuda i na kojoj će se temeljiti religija judaizma. Ali farizejsko vodstvo ignoriralo je Kristovu opomenu i kasnije će se pojaviti čitava religija licemjerja, temeljena na tim "tradicijama starijih" i njihovom talmudskom krivotvorenju Riječi Božje; sve u ime Boga, Njegove Riječi i Izraela.

Židovski teolozi tvrde da su "...drevni rabini naučavali da je objava dana Mojsiju bila prenošena u dva oblika, manja objava u pisanom obliku i veća usmena generacija njihovim nasljednicima, od Mojsija do Jošue i zatim do starješina, zatim prorocima, ljudima iz Velike skupštine, vođama farizeja i konačno prvim rabinima, kao nasljednicima farizeja." Ovaj navodni prijenos "usmene Tore," predaje starijih, od Mojsija do Jošue, do proroka, doveo je u pitanje **Isus Krist, koji ih nije nazvao Torom, već ljudskim zapovijedima, koji poništavaju Riječ i učenje Božje**, čineći samu povijest prijenosa osnovnom notom (Oudh).

Laž je izmišljena u dubini pakla tvrdi da je Mojsije izdao dva skupa zakona, jedan pisani i javni, a drugi usmena predaja koja je bila tajna. Ne postoji ništa u cijeloj Bibliji što bi poduprlo ovu prijevaru. Ova dijabolična fantazija temelj je religije judaizma, a to je institucionalizirano, dogmatsko ludilo ono što definira judaizam *(citat Roberta Goldenberga, op. cit., str. 130)*. Samo vjerovanje utemeljeno na Bibliji, kršćanstvo, koje svoje proročansko ispunjenje nalazi u evanđelju izraelskog Mesije, predstavlja nastavak izraelske starozavjetne religije.

Lažna tvrdnja o usmenoj predaji starješina koju je Bog ostavio Mojsiju je antibiblijska i osudio ju je sam Isus Krist. U Isusovoj božanskoj briljantnosti u neprestanom okretanju lukavosti farizeja protiv njih, Isus je vrlo jednostavno i izravno osvijetlio činjenicu da bi farizejska tradicija došla od Mojsija, farizeji bi postali kršćani:

"46 Jer da ste vjerovali Mojsiju, i meni biste vjerovali; ta o meni je on pisao. 47 Ali ako njegovim pismima ne vjerujete, kako ćete vjerovati mojim riječima?" *(Ivan 5:46-47).*

Krist je upravo u jednom paragrafu uništio osnovu za religiju judaizma i svoju uobraženost o tradiciji koju mu je dao Mojsije, jer da je takva tradicija postojala, ona bi svjedočila o Isusu. Umjesto toga, on im otvoreno kaže da ne vjeruju Mojsiju. Isus je razbio cijeli zavodljivi sustav indoktrinacije koji se temeljio na farizejskom mitu o božanski nadahnutoj usmenoj predaji starijih."

Budući da je judaizam talmudizam, a ne Stari zavjet, oni koji štuju učenja Starog zavjeta izvan prizme Talmuda njegovi su nasljedni neprijatelji. Judaizam, kvalificiran kao drevni ili ne, potpuno je stran jedinoj današnjoj biblijskoj religiji na zemlji, kršćanstvu.

Religija Boga Izraelova je kršćanstvo. Kršćanstvo nema korijene u religiji judaizma, koja je religija Talmuda. Izraelci koji su odstupili od vjere kako bi slijedili novu religiju židovstva i njegove čudne bogove - Talmud, Kabalu i samoobožavanje - nemaju više prava na nas nego bilo koji drugi idolopoklonik.

Infiltracija

10 *Najvažnije je da to možete iskoristiti da biste to ostvarili.* ***11*** *Njima treba začepiti usta; oni prevraćaju cijele domove naučavajući što ne treba poradi prljava dobitka. (Titu 1:10-11)*

Reformirani judaizam pokrenuo je niz programa uz cionizam, ekumenizam, odnosno aktivnu suradnju s vođama i zajednicama drugih vjera, feminizam, ravnopravnost spolova. Ali njegov najvažniji koncept, da se Mesija nikada neće pojaviti na zemlji do obnove židovske države u Palestini, otvorio je vrata traganju za tim ciljem kroz politički aktivizam, odnosno cionizam. Program pokretanja političkog cionizma prvi je iznio rabin *Kirsch Kalisher*, bliski suradnik *Mayer Amschel Rothschild* u Frankfurtu. Sir *Moses Montefiore* i *Adolphe Cremieux*, osnivači Univerzalnog udruženja Izraelaca, dali su dodatni zamah novom pokretu. Njihovi ciljevi intenzivno su se promicali kroz rad *Mosesa Hessa* **(68)**, bliskog prijatelja *Karla Marxa*.

Godine 1860. *rabin Kalisher* sazvao je tajni sastanak u svom domu u Thoruu kako bi osvježio iskustvo revolucije iz 1848. godine. Ova se revolucija dogodila s namjerom da se svrgnu sve vlade u Europi i zamijene komunističkim vladama.

Bio je uspješan samo u nekoliko izoliranih slučajeva, poput Venecije, gdje je *Daniele Manin (1804.-1857.)* uspostavio komunističku vladu. Sastanak u Thoruu iznjedrio je Kalisherovu knjigu „Drishal Zion" 1861., a kasnije i „Rim i Jeruzalem" *Mosesa Hessa*. Ova su dva djela uvelike odgovorna za obraćenje Židova Europe na cionistički program, politički cilj povratka Palestine židovskom narodu. Jedan od zavjerenika prisutnih na ovom sastanku 1860. dao je snimke sastanaka piscu po imenu *Maurice Joly*. Krivac je poznat: bio je to neki *E. Laharane*, osoba od povjerenja *Adolphea Cremieuxa*, čelnika utjecajnog Univerzalnog saveza Izraelaca. Kao, sila u francuskoj politici, nabavio je *Cremieux za Laharane*, mjesto privatnog sekretara Napoleona III.

Joly je kasnije objavio zapisnik sa sastanka pod naslovom "Dijalog u paklu između Makijavelija i Monteskjea", a rana verzija ove knjige sada se distribuira pod naslovom "Sionski protokoli".

Materijal u mnogočemu odgovara tekstu *Kalisherove* knjige „Dishral Zion" i rabinovom govoru koji je održao Goedsche iz 1868. Također odgovara zapisima Židovske sinode u Leipzigu iz 1869. „Kattowitz-Hovevei Zion Conference iz 1884. također se slaže s prvim skupom spisa koji su se pojavili kao "Sionski protokoli". Katowice Papers je iz lože Mizraim u Parizu uzeo *Joseph Schorst-Shapiro*. Prodao ih je Mademoiselle *Justine de Glinka*, koja ih je proslijedila ruskom Ministarstvu unutarnjih poslova, gdje ih je prihvatio neki general *Orgewsky*. Ubrzo nakon toga, *Schorst-Shapiro* je ubijen u Egiptu. "Konferencija u Odesi" Hovevei Siona i B'Nai Moshea, koju je vodio *Ashed Ginsberg (Ahad Ha-am)* i njegov kasniji boravak u Parizu 1894., bili su praćeni pojavom Protokola, koji su ih sada učinili poznatima. Objavio ih je Philip Stepwoff u Moskvi. Ovo je u biti bio isti skup spisa koje je objavio *Sergej Nilus* 1905. godine. Izvadci iz predavanja čitanih u ložama B'Nai B'Ritha u New Yorku na tajnim sastancima također su prokrijumčareni i procurile u ruke ruskog generalnog konzula u New Yorku.

Ovi se odlomci u svemu slažu s verzijom Protokola iz 1895. godine, a preuzeti su s Prvog baselskog kongresa 1897. godine.

Objavio ih je i *B. Butmi* 1901. godine. Stoga je utvrđeno da su Protokoli ocrnjeni kao "krivotvorine", odnosno neovlaštene kopije. Zapis poznat kao Protokoli sionskih mudraca vjerojatno potječe iz 1897. Otkako je postao poznat, masonski i cionistički krugovi uporno su ga opisivali kao krivotvorinu. Međutim, sudski vještaci su već tridesetih godina prošlog stoljeća utvrdili suprotno! Protokoli se kod nas smatraju zabranjenom literaturom, zbog čega se love i izbacuju iz prometa gdje god se nađu. Njihova se distribucija u Austriji i Njemačkoj kažnjava kao "pobuna" i "reaktiviranje nacista"!

Talmud, misterijski kultovi, magija i slobodno zidarstvo

Misterijski kultovi su formalno bili integrisani u veći deo teksta Babilonskog Talmuda, knjige religioznih zapovesti napisanih nakon pada Jerusalima 586. godine p.n.e. pne je formulisana. Nabukodonozor je vodio ovaj narod od 586. do 537. godine prije Krista. prije Krista kao zarobljenik Babilona, nakon čega je Kir iz Perzije osvojio Babilon i odobrio povratak u Jerusalem. Tokom babilonskog ropstva bilo je slobodnog miješanja različitih kanaanskih plemena; Edomci su se vjenčali s kanaanskom granom „Judahita i Chers" (69) (iz Chersonesosa?).

Političke stranke Kanaanaca bile su farizeji, saduceji, zeloti, eseni, asasini, herodijanci i pismoznanci. Kasnija grupa, Edomci, potječu od Ezava [također Edoma] i sklapaju brakove s Turcima, stvarajući tursko-edomsku mješavinu koja je kasnije postala poznata kao Kazari, današnji stanovnici Izraela, prema velikom židovskom istraživaču *Arthuru Koestleru* .

„U Kazariji ima ovaca, meda i Židova u velikim količinama." *Muquadassi, Descriptio Imperii Moslemici* (10. stoljeće). Judaizam je postao državna religija Kazara. Nema sumnje da su njihovi suvremenici bili jednako zadivljeni ovom odlukom kao i moderni znanstvenici kada su se dokazi o ovom događaju pojavili iz arapskih, bizantskih, ruskih i hebrejskih izvora.

Jedan od najnovijih komentara može se pronaći u radu mađarskog marksističkog povjesničara, *dr. Antal Bartha*. Njegova knjiga o mađarskom društvu u 8. i 9. stoljeću ima nekoliko poglavlja o Kazarima, jer su u tim stoljećima Mađari uglavnom bili pod njihovom vlašću. Međutim, obraćenje Kazara na judaizam spominje se samo u jednom odlomku, i to s očitim čuđenjem. Kazarsku moć slomila je Kijevska Rus' krajem 10. stoljeća uništenjem prijestolnice Atila, a Kazari su uglavnom nestali iz povijesti. Veliki dio Kazara apsorbiran je u istočnoeuropsko židovstvo.

Tijekom spora oko bizantskih slika u 8. i 9. stoljeću, Hersonez je bio pod Kazarskim utjecajem i bio je više trgovačko mjesto nego vojna baza Bizanta. To ga je učinilo utočištem za bizantske štovatelje slika tijekom vladavine careva neprijateljski nastrojenih prema slikama. Bizantska vladavina nastavila se do 4. križarskog rata 1204., nakon čega je Hersonez prvo pao u Bizantsko Carstvo od Trebizonda, a kasnije u Genovsku Republiku početkom 13. stoljeća, dok ga nije konačno uništila Bijela Horda oko 1400. i nakon toga više nije obnovljen.

(68) *Moses Hess postao je poznat kao „Otac cionizma". Theodor Herzl, novinar pod snažnim utjecajem njegovih tekstova, okrenuo se aktivizmu i sada je poznat kao „utemeljitelj cionističke države". Encyclopaedia Judaica navodi da je Moses Hess bio židovski socijalist i nacionalist koji je vodio reformistički pokret i pozivao na kolonizaciju Palestine. Njegovo glavno djelo Rim i Jeruzalem, koje je bilo široko distribuirano, bila je knjiga koja je imala veliki utjecaj na Theodora Herzla. Izraz Protokoli dovodi u zabludu jer se radi o društveno-političkom planu koji je bez premca u svojoj dijaboličnosti i podmuklosti. Stoga treba upozoriti osjetljive ili psihički nestabilne osobe! Čitanje ovog teksta često je izazivalo psihičke krize i tjeralo mnoge ljude na samoubojstvo!*

Kod *Dr. Antal Bartha* može se pročitati:

“Naše istraživanje ne može se proširiti na probleme koji pripadaju, da tako kažem, povijesti ideja, ali moramo skrenuti pozornost čitatelja na pitanje državne religije Kazarskog Carstva. Židovska vjera postala je službena religija vladajuće klase društva. Nepotrebno je reći da bi usvajanje židovske vjere kao državne religije od strane rasno nežidovskog naroda naravno moglo biti predmetom vrlo zanimljivih spekulacija. No, ograničit ćemo se na opažanje da je ovo službeno obraćenje, unatoč pokušajima kršćanskog obraćenja koji su dolazili iz Bizanta, a također u prkos utjecaju muslimana s Istoka i u obrani političkog pritiska ovih dviju sila, vjeri koja nije imala podršku niti jedne političke sile, nego su je progonili gotovo svi, tako da je za sve povjesničare koji su se bavili Kazarima ovo pravo iznenađenje i nikako se ne može promatrati kao slučajnost, već se mora smatrati znakom neovisne politike koju provodi ovo kraljevstvo.”

Torat HaSod

Mnogi [Kršćani] su pak od onih koji su se bavili vračanjem donijeli knjige i spaljivali ih pred svima. I procijeniše njihovu vrijednost te nađoše da su vrijedile pedeset tisuća srebrenjaka. (Djela apostolska 19:19)

Turska policija uhitila je 8. svibnja 2019. četvoricu bivših boraca Faylaq al-Rahmana i jednog turskog državljanina koji su pokušali prodati dvije rijetke pozlaćene židovske „Tore“ (hebrejski putokazi) u sjeverozapadnoj pokrajini Bilecik, rekao je ruski TV kanal RT: “Turske novine Daily Sabah objavile su da je policija zaplijenila dvije stare Tore tijekom uhićenja. Prema novinama, gradski drevni artefakti imaju ukupnu vrijednost od 1,86 milijuna dolara.“ Po mom mišljenju, umjesto Tore, ovo je “Torat HaSod” i drugo je ime za Kabalu. Ovo je 2 Torat židovsko-babilonske Kabale i točan prijevod bi bio: “Doktrina tajne”.

(69) *Hersonez (starogrčki: Χερσόνησος, romanizirano: Khersonēsos; latinski: Chersonesus; moderni ruski i ukrajinski: Hersonés, Khersones; također se prenosi kao Hersones, Chersonesos), na srednjovjekovnom grčkom ugovoreno s Herson (Χερσώ v; staroistočnoslavenski: Korsun) je starogrčka kolonija osnovana prije otprilike 2500 godina na jugozapadnom dijelu Krimskog poluotoka. Doseljenici iz Herakleje Pontičke u Bitiniji osnovali su koloniju u 6. stoljeću pr. Kr.*

Sirijski oporbeni izvori potvrdili su da su borci Faylaq al-Rahmana ukrali drevni Torat iz povijesne, 2000 godina stare sinagoge u okrugu Jobar, istočno od sirijske prijestolnice Damaska. Okrug je bio pod kontrolom grupe Faylaq al-Rahman koju je podržavao SAD od 2013. do ožujka 2018., kada ga je konačno oslobodila Sirijska arapska vojska (FSA). Nakon oslobađanja Jobara, aktivisti sirijske vlade otkrili su da su mnoge povijesne židovske sinagoge u okrugu opljačkane i uništene od strane militanata Faylaq al-Rahmana, koji su čak kopali tunele ispod povijesnih mjesta kako bi pronašli "židovsko blago".

Ovo su "židovska blaga" koja dolaze iz zemlje označene kao Ka-naan/Kinaḫḫu. Ovo je bio drugi skandal u koji su uključene "oporbene" skupine u Istočnoj Ghouti nakon što su se povukle iz regije. Dana 5. ožujka, iranska novinska agencija Fars otkrila je da je politički vođa Jaysh al-Islama Mohammed Alloush ukrao 47 milijuna dolara od svoje grupe prije nego što je podnio ostavku. Kaže se da je svitak bio izrađen od izvezene kože gazele i nekoliko ukrasa od rubina i smaragda u različitim veličinama. Nakon što su istražitelji pažljivo odmotali svitak, navodno su otkrili nešto čudno na jednoj od ploča - sliku ovnujske glave unutar nečega što je izgledalo kao pentagram.

U 2018. u Siriji je pronađeno više Tanaha koji imaju mnogo više sotonske simbolike, poput demona Bafometa, iluminatskog trokuta sa svevidećim okom, krvave klevete, zmija, kabalskih znakova rukama, sova i mnogih drugih stvari. Ovo otkriće je slično onome kako su njemački dužnosnici prvi put saznali za Iluminate prije dva stoljeća, kada je neke od njihovih tajnih internih dokumenata presreo jedan od njihovih kurira "čistom slučajnošću" ili, vjerojatnije, Božjom rukom. Pročitajte knjigu *Johna Robisona* iz 1798. Proofs Of A Conspiracy (PDF) za više informacija o tome kako je židovsko-masonska zavjera prvi put otkrivena svijetu.

A onda, 100 godina kasnije, ova je zavjera potvrđena kada su procurili Protokoli sionskih mudraca, kao što je otkriveno u važnoj knjizi "Waters Flowing Eastward" autora *L. Fryja* (također poznat kao Paquita de Shishmareff) dobro je dokumentiran.

Kabala (Kabbalah), prevedena kao "ono što je preneseno, ali i primljeno, primljeno", mistična je tradicija judaizma i odnosi se kako na određena ("kabalistička") tradicionalna učenja, tako i na određene tradicionalne spise. Dio je stoljećima duge usmene tradicije čiji se korijeni nalaze u Tanachu, svetom spisu judaizma. Najvažnije pisano djelo Kabale je Zohar (hebrejski znači "blistavi sjaj"), djelo iz smjera starije Kabale. Torat HaSod judaizma zapravo je sotonističkog podrijetla, nastao iz tajanstvenih religijskih kultova drevnog Babilona, koji nemaju nikakve veze sa Starim zavjetom ili kršćanstvom, osim kao varljivo ukrašavanje izloga, kako bi javnost tolerirala naše takozvane "duhovne starješine," Židove, s njihovim sotonsko-kabalističkim planovima za dominaciju svijetom.

Pročitajte izlaganje *Michaela Hoffmana*, Judaism's Strange Gods, za detaljnu analizu sotonskih temelja Judaizma. Slike ispod predstavljaju neke ploče koje dolaze iz raznih minijaturnih "Tora" (Torat HaSod). Malo je vjerojatno da su ilustracije rezultat obične maštarije izrađivača, već su to uvodne slike za magijski obred (mijesiti). Važne rasprave o magiji i demonologiji koje su napisali rabini od 2. stoljeća poslije Krista nadalje, a koje se odnose na upotrebu "zaštitnih" amuleta i amajlija, određivanje sretnih i nesretnih dana te brojeve i numeričke kodove u riječima; reinkarnacija, čarolije i rituali; doktrina magične androginosti i "ispravljanja" Božjeg "nesavršenog stvaranja" putem otkupiteljske sposobnosti koja se nalazi samo u židovskom čovjeku.

Dvije najpoznatije knjige Kabale su Sefer Yetzirah ("Knjiga stvaranja") i Zohar (ili Sochar) ("Knjiga sjaja"), koja se u skraćenom Soncino prijevodu sastoji od pet tomova. S reputacijom judaizma na Zapadu na vrhuncu svih vremena, veliki izdavači objavili su desetke tomova izbora kabale u kojima su demonologija i rasizam izbačeni, ostavljajući samo dijelove koji zadovoljavaju apetite mistika New Agea koji odgovaraju imaginarnim pohodima na područja "sreće i harmonije". Ti su izdavači prilično uspješni u profitiranju ljudske sposobnosti beskrajnog samozavaravanja.

Neke stranice iz zaplijenjenih spisa, koje jasno pokazuju njihov demonski karakter

Zatornik

Zatornik (**H7843** שָׁחַת shachath; **G3904** ὁ ὀλοθρεύων; **ὀλοθρευτής**) je nadljudsko biće koje se koristi kao instrument Božjeg gnjeva u provođenju njegove presude. Teško je reći radi li se o dobrom anđelu kojeg je Bog koristio kao agenta uništenja ili Sotoni ili nekom od njegovih slugu. Da je to dobar anđeo, Bog bi ga mogao upotrijebiti da donese i blagoslov i uništenje.

Izraz se koristi samo dvaput (Izl 12,23 [usp. Heb 11,28]; 1 Kor 10,10). U odlomku Izlaska koristi se u vezi s desetom egipatskom kugom, uništenjem egipatskih prvorođenaca. U odlomku iz 1. Korinćanima, Pavao je upozorio na mrmljanje, kao što su neki Izraelci činili u pustinji i uništeni od strane uništitelja. Neki vjeruju da su razarači koje spominje Pavao bile vatrene zmije koje je Bog poslao da donesu smrt uplakanim Izraelcima.

U Davidovo vrijeme Gospodin je poslao anđela da udari narod kugom jer je David izvršio popis stanovništva (2 Sam 24,16). U Ezekijino vrijeme, anđeo je u jednoj noći uništio 185 000 ljudi u asirskom taboru (2. Kraljevima 19:35). Prorok Ezekiel je vidio viziju brojnih anđela koji su izvršavali presudu nad Jeruzalemom i Judom (Ez 9,5-7). Psalmist je tražio da anđeo Gospodnji otjera njegove neprijatelje kao prah u vjetru (Psalam 35,5-6). Autor Psalma 78:49 vjerovao je da anđeli mogu udariti njegove neprijatelje na Božju zapovijed. U starozavjetim apokrifima, Jeremija je upozorio da će ih anđeo Božji koji je bio s Izraelcima kazniti ako odstupe od vjere (Ep Jer 6,5-7), a u 2. Makabejcima 3,24-26 Heliodora su napali anđeli išibali kad je pokušao opljačkati Hram u Jeruzalemu. *(Bibliographie W. Eichrodt, Theologie des Alten Testaments, I (1961), 201, 202.)*

Sotona je Božji protivnik

Ime Sotona znači protivnik. Sotona je stvoren da bude Božji protivnik. A Biblija nam govori da Bog i Sotona imaju svaki svoj narod. Božji ljudi su oni koji drže Božje zapovijedi i vjeruju u Isusa. (Otkrivenje 14,12)

Gdje nam Biblija govori tko je Sotonin narod? Kada je Isus govorio farizejima rekao je:

„Vi ste od oca đavla i hoćete činiti želje oca svojega. On bijaše čovjekoubojica od početka i ne stajaše u istini jer istina nije u njemu. Kad govori laž, od svojega govori jer je lažac i otac laži.“ (Ivan 8:44)

Isus je također oštro ukorio farizeje zbog čuvanja vlastite tradicije umjesto obdržavanja Božjih zapovijedi.

„A on im, odgovorivši, reče: »Zašto i vi kršite zapovijed Božju radi svoje predaje? (Matej 15:3)

„ [6] ... I dokinuste zapovijed Božju radi svoje predaje. [7] Licemjeri! Dobro je o vama prorokovao Izaija (15:6-9) govoreći: [8] Puk mi se ovaj približuje ustima svojim i usnama me časti, a srce im je daleko od mene. [9] No uzalud me štuju naučavajući kao nauke uredbe ljudske.« (Matej 15:6-9)

Koje su bile te strašne nebiblijske tradicije, te “ljudske doktrine” koje su naučavali farizeji, tradicije koje je Isus oštro prekorio kao krivovjerja?

Bile su to usmene tradicije farizeja koje su kasnije zapisane nakon što su ubili Krista, a te su tradicije postale Talmud, najsvetije knjige današnjeg judaizma.

Judaizam je započeo nakon što su Židovi ubili Krista, nakon uništenja Hrama u Jeruzalemu, nakon ukidanja hramskog svećenstva i nakon što su usmene tradicije (koje je Isus oštro osudio kao odvratne) predane pisanju u obliku knjige, što je postalo poznato kao Talmud. Danas isti Talmud određuje kulturni i vjerski život Židova!

Isus je identificirao one koji su slijedili tradiciju farizeja (koja je kasnije postala Talmud) kao djecu Sotone jer su bili kulturni i duhovni potomci uništitelja. Oni su radili posao svog oca, đavla. Budući da su uništili Isusa, postali su uništitelji “PUTA, ISTINE i ŽIVOTA”. (Ivan 14:6) I tako su postali uništitelji svega dobrog na svijetu.

Razarači današnjeg svijeta su ista skupina, oni čija kultura i/ili religija ima svoje korijene u Talmudu.

Sotona je Zatornik

Sotonin narod zna samo uništavati. Uništavaju nacije, kulture, umjetnost, obrazovanje, glazbu, sve vlade i sve religije! Uništavaju istinu i promoviraju laž!

Talmudske knjige su odvratni, mrski, prljavi tomovi koji upravljaju židovskom kulturom, čak i od strane nereligioznih, ateističkih Židova, i tomovi koje ortodoksni judaizam smatra “najsvetijim” knjigama.

Isus je farizeje i njihove sljedbenike, one koji su sačuvali usmenu predaju koja je kasnije zapisana kao Talmud, proglasio djecom svog oca, đavla.

Biblija kaže da je Sotona “od početka” bio LAŽAC i UBOJICA. Oni koji su Sotonin narod također su LAŽLJIVCI i UBOJICE!

Ljudi kojima sada upravlja Talmud, bilo kulturološki ili vjerski, duhovni su potomci farizeja jer se njima upravlja po istim sotonskim uputama koje se nalaze u Talmudu. Kao kultura i/ili religija, oni su Sotonin narod. Oni rade njegov posao. On je razarač i ti si razarač. Jedino što mogu učiniti je... uništiti!

Aktivni su u svijetu otkad su ubili Isusa Krista. I oni danas djeluju u svijetu, smišljajući i zavjeravajući se da ubiju Kristove sljedbenike, prave kršćane, i da zbrišu Božju Svetu Riječ, Bibliju, s lica zemlje. Isus je rekao da su Sotonin narod, sljedbenici Talmuda, odgovorni za “...SVU pravednu krv prolivenu od Abela.” Matej 23:35

Misterija Babilon

Ovo je očito simbol temeljen na drevnom Babelu. Prema Postanku 10:9-10, Nimrod je svoj prvi i najveći grad nazvao Babel, ili Vrata Božja, ali ne i Vrata Boga Noina ili Šema; jer je cijeli Nimrodov plan bio jasno svjesna i namjerna pobuna protiv Boga i njegovog zakona. Budući da su ljudi htjeli silom probiti svoj put do Boga gradeći kulu koja je bila suprotna Bogu, Bog je pobrkao jezik i kao rezultat toga Babel je postao mjesto zbrke, čije značenje također leži u korijenu riječi Babel (blabla). Dakle, Babel u izvornoj slici je nešto što želi biti Božja vrata, ali umjesto toga vodi samo u otpadništvo od Boga i lažni vjerski sustav unosi zbrku.

Ali pošto je Babilon s vremenom postao kraljica svijeta, najljepše među kraljevstvima, to rezultira dodatnim momentima koji dolaze u obzir. Iznad svega, slika samouzvišenja i sjaja, kao što se može vidjeti iz Nabuko-donozorovih riječi: *"Ovo je veliki Babilon, koji sagradih za kraljevsku kuću velikom moći svojom, na čast svojoj slavi."* (Dan. 4:27). O njoj se u izvorniku kaže: *"Babel je bio u ruci Gospodnjoj zlatna čaša koja je opila cijeli svijet, svi su pogani pili njeno vino; Zato su pogani toliko poludjeli. Kako je jadno pao Babilon!" Jeremija 51:7-8. Kad je Babilon odveo Izrael u zarobljeništvo zbog svog otpadništva, bili su okrutno maltretirani i prisiljeni na idolopoklonstvo.* (Iz 47,6; 51,23; Dan 3).

Babilon, pala žena

Već na primjeru Babilona vidjeli smo lažni religijski sustav koji stoji u oštroj suprotnosti s pravom vjerom u Boga, koji sebe naziva vratima Božjim, ali je u stvarnosti kroz mnoštvo svojih pisara, mađioničara, čarobnjaka i Kaldejaca unosio samo zabunu. Ali ako je Babel lažna crkva u izvorniku, onda mora biti i njezina slika, a da je to tako najjasnije je rečeno u Otkrivenju 17. Ovdje vidimo nemoralnu ženu, sjajno odjevenu i nakićenu, pijanu krvlju svetaca i ispisanu na čelu s imenom, tajnom: "Veliki Babilon." Ova žena očito stoji u oštroj suprotnosti sa veličanstvenom ženom suncem u Otkrivenju 12. Ako pronađemo pravu Božju crkvu simboliziranu u Otkrivenju 12, Babel, pala žena, predstavlja palu crkvu. Ovo je točno u skladu s proročkim prikazima SZ-a. gdje Izrael, kad god otpadne od svoga Boga, uvijek predstavlja žena preljubnica. (Ezek 16) Ali posvuda smo pronašli dokaze da će se takvo otpadništvo također dogoditi usred novozavjetnog Izraela. Otpadništvo u Božjem hramu, koje Pavao naziva otajstvom zloće, je ono što Otkrivenje naziva: otajstvom, veliki Babilon. Međutim, ovo otpadništvo ili moralni pad crkve, poput Sotoninog, ne događa se odjednom, već u fazama. I tek kad crkva padne u najdublje dubine, događa se njezin konačni pad ili uništenje."

Stanište demona

Budući da sve više nedostaje čvrstog temelja vjere, a ono što je ostalo biva sve više podrivano, nazire se potpuni pad. Lako je pecati u nemirnim vodama i demoni su pobijedili u igri. Dok je *Luther* još tvrdio

"Dok je svijeta i vijeka, duša preminule osobe nikada se nije stvarno pojavila."… i dok u Šmalkaldičkim člancima *(II. 2, 26; Martin Luther, Die schmalkaldischen Artikel 1537)* ubraja među mnoga djela demona da su se oni pojavili kao ljudske duše, moderna teologija dopušta mogućnost toga, čak i ako samo „u vrlo posebnim iznimnim slučajevima", … „Kao što dobro utvrđene činjenice iz crkvene povijesti i iskustva pravih Božjih ljudi u sadašnjosti govore o stvarnosti nekih smrtnih ukazanja, tako da potonja u konačnici moramo prihvatiti kao stvarne činjenice koje se ponekad događaju." Splittgerber, "Tod, Fortleben", p. 211. Slično sude Rudloff, Delitsch, Rink itd.

Na taj način otvara se put spiritualizmu, a spiritualistički i teozofski spisi koji danas preplavljuju svijet posvuda nailaze na otvoreno uho. Gruba prijevara, koja se s vremena na vrijeme otkrije u idejama spiritualizma, samo čini mase neopreznijima i uljuljkuje ih u lažni osjećaj sigurnosti. Babilonovo vino iz zlatne čaše opilo je mase tako da ne razlikuju istinu od zablude.

Od njega „samog“ potječe učenje da ljudi prirodno imaju besmrtnu dušu, koja zadržava svoju svijest i nakon smrti, na čemu spiritualisti temelje svoja ukazanja duhova, a katoličke crkve također svoj nauk o čistilištu. Budući da “neki fenomeni spiritualizma, koji su vrlo detaljno promatrani, nepogrešivo imaju nadnaravni karakter,” mase zaključuju, na temelju gore navedenih Babelovih temeljnih učenja, da su oni zapravo duhovi preminulih rođaka ili poznanika i tako dopuštaju sebi biti uhvaćen u njegovu mrežu. Pastor Franz Splittgerber ispravno kaže za takva ukazanja da ona ne potječu od duhova preminulih ljudi, nego radije od demonskih utjecaja, te da su ti procesi među zavodljivim znakovima i čudesima posljednjih vremena, koji se izričito spominju u Mateju 24 ,24 i 2 Sol 2,9. 10 je proročeno.

Ali kako bi zaštitili ljude od takvih demonskih utjecaja, trostruka poruka …

(1) Otkrivenje 14:6-7;
(2) Otkrivenje 14,8;
(3) Otkrivenje 14,9-12;

… ide danas kroz svijet i naviješta ljudima Isusovu vjeru, koji ne traži besmrtnost kao nešto urođeno čovjeku, već je vidi u Isusu i njegovom uskrsnuću. Mrtvi su se već pojavili, ali samo oni koji su uskrsnuli u Kristu. Ali budući da i učitelji i ljudi podjednako odbacuju trostruku poruku i također ovog anđela na njenom kraju, najdublji pad Babilona je neizbježan. Pod maskom kršćanstva, demoni se ušuljaju u svjetovne crkve i, kao duhovi svojih mrtvih prijatelja, zavode milijune članova. Jednom uspostavljen, neće proći dugo prije nego što Babel postane prebivalište demona, stražarnica nečistih duhova i otac odvratnih ptica, pala crkva potpuni plijen spiritualizma.

Nebeski poziv na razvod

„ [4] I čuh drugi glas s neba gdje govori: »Iziđite iz nje, puče moj, da ne budete suzajedničari grijeha njezinih i da ne primite od njezinih pošasti! [5] Jer njezini grijesi dopriješe do neba i spomenu se Bog zločina njezinih..“ (Otkrivenje 18,4-5)

Iako je Babel kao cjelina već potpuno degenerirao, još uvijek postoje značajne iznimke među razvratnom masom. U svim tim zajednicama još uvijek ima iskrenih duša; Iako krivo shvaćeni, upravo su oni sol koja štiti od potpune propasti. Tada sa samog neba dolazi poziv Božjem narodu da izađe iz Babilona kako bi se spasio od svojih pošasti. Iz ovoga je jasno da se ovaj poziv čuje prije sedam zala i u živoj fazi trostruke poruke. Neobičnom snagom nose ga vjerni glasnici do kraja svijeta. Zemlja će biti obasjana njezinom slavom i tko god ima oči koje vide i uši koje čuju, prepoznat će Božji glas u njezinom upozoravajućem kriku i zauvijek okrenuti leđa Babelu prije nego bude prekasno. Grijesi pokvarenih crkava su se nagomilali do neba. Ali prije nego što se oluje božanskog gnjeva pokrenu na Babilon, Gospodin ih poziva preko svojih glasnika kao od davnina: „ Odstupite, odstupite, iziđite odatle, nečistoga se ne dotičite! Iziđite iz njegove sredine! Očistite se, vi koji nosite posude GOSPODNJE!« » Bježite iz Babilona, i nek svatko spašava svoj život, da ne izginete s njegova bezakonja; (Izaija 52,11; Jer 51,6). Poput Lota iz Sodome i prvih kršćana iz Jeruzalema, Gospodin odvaja svoj narod od Babela, ali je upravo njegovim odlaskom zapečaćena propast Babela. Dragi čitatelju, ako još čamiš u babilonskim okovima i u okovima grijeha, tada čuj poziv s neba, neka te trostruka poruka prosvijetli i otkupi, da neka te upozori ovaj nebeski glas: Iziđi brzo!

Tko je babilonska kurva?

*[18] **A žena koju vidje grad je veliki** što kraljuje nad kraljevima zemaljskim.« (Otkrivenje 17:18)*

*[2] I ja, Ivan, **vidjeh sveti grad**, novi Jeruzalem, gdje silazi s neba od Boga, opremljen **kao nevjesta ukrašena za muža svojega**. (Otkrivenje 21,2)*

Dvije žene, dva grada:

- **Novi Jeruzalem**, je zaručnica, **žena i grad**, predodređena za Isusa koji dolazi
- Jakovljev Jeruzalem [(70)], je kurvinski Babilon, Božja žena i grad

Obje žene su veliki gradovi. Zaručnica je veliki grad, Novi Jeruzalem, utjelovljena Božja kuća, vjerna Bogu, stoji pred Njim u čistoj ljubavi i živi za svog Zaručnika; Mlada sluša njegovu riječ i očekuje potpunu bračnu sreću. Ova djevica očita je suprotnost prostitutke.

Babilonska kurva (bab-ilani = Vrata bogova, referenca na idolopoklonstvo) namjerno oskvrnjuje svoju misiju, odriče se nevinosti i postaje dostupna (uz naknadu) za prodaju kraljevima svijeta. (Otkrivenje 17,2: "S njom su počinili blud kraljevi zemaljski …"). Metafora o Jeruzalemu kao ženi ponekad je izražena prilično grubo, s Bogom koji namjerno predstavlja vulgarnost kako bi iznio svoje mišljenje. Bog opisuje svoje iskustvo kao "muža" Jeruzalema i Jeruzalema kao Njegove "Žene" (Otkrivenje 18:7: ... Jer u srcu svome govori: 'Sjedim kao kraljica i udovica nisam, i jada neću vidjeti!'). što je učinio i zašto će ih stoga tako strogo kazniti.

Metafora duhovnog saveza, kao braka između Boga i Izraela, sadrži slično razumijevanje predanosti i intimnosti kao između muškarca i njegove žene. Preljub i blud koji se događaju predstavljaju idolopoklonstvo i osuđivane postupke povezane s tim idolopoklonstvom u koje su se u to vrijeme uključivali stanovnici Jeruzalema. Kao što preljub ili prostitutke krše bračni savez, služenje drugim bogovima i obilne ponude i usluge krše izraelski savez s YHWH-om (usp. Izl 20,3-6)..

Ima smisla vidjeti grad Jeruzalem kao ženu kroz čitavu metaforu. Žena živi mnogo godina prije nego što YHWH učini "nju" "Svojom" (Ezek. 16:1-8); Jeruzalem je osnovan tek u 10. stoljeću pr. Kr. s YHWH-inim hramom u njemu bio je izraelski grad (vidi 2. Sam 5:6-10, 1. Kraljevima 5:1-9:9). YHWH posjećuje ženu u Jeruzalemu između njezina rođenja i "vremena ljubavi"; Melkizedek je svećenik Svevišnjeg Boga u Salemu u Postanku 14:17-20, a možda Ezekiel misli na ovo. Jeruzalem se kasnije uspoređuje sa Samarijom i Sodomom, glavnim gradom sjevernog kraljevstva Izraela i zloglasnim gradom iz Postanka. O Izraelu se ne može raspravljati budući da se žena Jeruzalem smatra starijom sestrom Sodome (Ez 16,46), a Sodoma je uništena u danima Abrahama (Post 18-19).

Teže je vidjeti kako se Samarija smatra starijom sestrom, s obzirom na to da je sam grad izgrađen u danima Omrija (1. Kraljevima 16:24), dugo nakon utemeljenja Jeruzalema i Sodome, osim ako Ezekiel nije svjestan starijeg grada na ovom mjestu o kojem ne znamo ništa, ili on govori o važnosti ili moći. Ova dva grada i grijesi počinjeni u njima bili su dobro poznati narodu Jeruzalema, a mogućnost da se u usporedbi s njima učine pravednima nedvojbeno je imala za cilj razjasniti narodu Jeruzalema koliko su postali grešni!

*[(70)] (Postanak 33:18) I Jakov je došao u Šalem, grad Šekem, koji [je] u zemlji Kanaan, kad je došao iz Padan-Arama; i razape svoj šator pred gradom. (hebrejski: שָׁלֵם **Shalem**; starogrčki: **Σαλήμ, Salḗm**). I Jakov dođe u Šalem, grad Šekem, koji je u zemlji kanaanskoj, kad je došao iz Padan-Arama; i razape svoj šator izvan grada.*

Padan Aram ili Padan-aram, romanizirano: Paddan ʾĂrām) bila je biblijska regija koja se odnosila na sjevernu ravnicu Aram-Naharaim. Paddan Aram na aramejskom znači Aramsko polje, naziv koji razlikuje ravnicu od planinskih područja na sjeveru i istoku. U Knjizi Postanka, Abraham, patrijarh abrahamskih religija, opisuje Aram kao „moju zemlju" (Postanak 24:4).

Grijehe su počinili stanovnici Jeruzalema; Infrastruktura grada ne može počiniti grijeh. Većina opisa bluda i preljuba uključuje idolopoklonstvo, kao što je već spomenuto. YHWH-in hram bio je u Jeruzalemu, i stoga On ima posebnu naklonost prema tom gradu i njegovim ljudima, a ipak su uzeli sve stvari koje im je priskrbio i umjesto toga su ih protraćili na služenje drugim bogovima (usp. Etiam Hos 2:5-9). Ali to nije jedini grijeh koji su počinili stanovnici Jeruzalema. Sa svoje strane, oni su se također oslanjali na političke saveze s Egiptom, Asirijom i Babilonom, povremeno „posuđujući" njihove bogove i bogoslužja, a Bog je sve to nazvao i bludom (Ezekiel 16:26-29; usp. 2. Kr 16:5-9, Izaija 30:1-5, 39:1-8). Bogu je posebno teško što stanovnici Jeruzalema žrtvuju svoje sinove i kćeri Molohu u vatri [(71)] (Ez 16,20-21.36; usp. Jr 7,30-31).

Grijesi opisani i osuda određena za njih u Ezekielu 16 nisu ni na koji način jedinstveni; predstavljaju dosljednu poruku svih proroka toga vremena. Upravo je opis Jeruzalema kao napuštenog djeteta, ovisnog o YHWH-i, ali u konačnici kurve koja mora biti osuđena, prilično upečatljiv i snažan. Teško je prijeći preko vulgarnosti koja tako lako vrijeđa modernu osjetljivost; Ipak, ponekad je vulgarno ono što ističe i prenosi poruku na način na koji razborito i racionalno ne može. Sirova emocija izražena kroz opis metafore proganja. U Ezekielu 16 susrećemo vrlo povrijeđenog, ali u konačnici opraštajućeg muža, zajedno sa ženom koja mu duguje sve, ali je više zainteresirana za sve ostale dok ne bude prekasno. Naučimo pouku od kurve Jeruzalema: „Nemojmo služiti idolima, nego jedinom istinitom Bogu koji nas je obdario svakim blagoslovom!"

Budući da je kurva samodostatna, "ona" više ne treba Gospodina, napustila ga je, više ga ne čeka, postala je samodostatna u samohvalnoj drskosti. Iz tog razloga, kurva se odnosi na "sve one" koji više ne slušaju Svemogućeg Gospodina, iste one koji su se pobunili i napustili Gospodina u babilonsko doba i stvorili sebi nove idole."

"Nevjerna žena" prilagodila je Božju Riječ i njegove svete zapovijedi svojim "nečistim" djelima (Otk 17,6: "I vidjeh ženu pijanu od krvi svetaca i od krvi svjedoka Isusa") i postaje djelitelj svete istine. Iskvarene crkve šire krivovjerja, bilo kao zazive, preko kultno štovanih slika "Kraljice neba", "svetih" muškaraca i žena ili anđela, te koriste magiju [(72)] kako bi mogli postići nadnaravne učinke kroz ritualizirane vjerske radnje (npr. Transupstancijacija).

[(71)] 3. srpnja 1933. Preko 100 000 Židova okupilo se na Soldier Fieldu u Chicagu kako bi proslavili 3000 godina židovske povijesti i nacionalnosti obožavajući kip Moloha koji bljuje vatru i hraneći njegovu djecu za koju se samo možemo nadati da nisu stvarna. Događaj je nazvan „Romantika jednog naroda". Organizirala ga je Cionistička organizacija Amerike, sponzorirala Židovska agencija za Palestinu, a producirao Meyer Weisgal uz pomoć rabina Solomona Goldmana i Mauricea Samuela, autora knjige "Vi pogani".

Jedan od velikih govornika na događaju bio je nitko drugi do Chaim Weismann, prvi predsjednik Izraela i tip koji je, zajedno s Lionelom Walterom Rothschildom, napisao Balfourovu deklaraciju, što je bio sporazum koji je uvukao SAD u Prvi svjetski rat, u zamjenu jer su Britanci oteli Palestinu od Osmanske Turske i dopustili Židovima da se tamo nasele. https://floridanationalists.com/2022/09/16/video-150k-jews-gather-in-chicago-for-child-sacrifice-ritual-first-president-of-israel-in-attendance/

Vjerujem da ovaj događaj i tko ga je učinio pokazuje neodvojivost naših duhovnih i rasnih borbi, od kojih su obje povezane i u savršenom skladu s biblijskim vremenskim okvirom i njegovim prikazom plemena i krvnih loza. No slagali se s tim ili ne, snimka dovoljno govori ne samo o karakteru vođa ranog cionizma i organiziranog judaizma, već i o židovskom duhu i narodu. Tko gradi veliki kip bika s peći u trbuhu, tjera ga da udahnjuje vatru, a zatim trpa djecu (pravu ili lažnu) u tu peć dok ona vrište i plešu oko nje poput bansheeja? Židovi. Usred Chicaga u ponedjeljak.

*[(72)] Riječ „magija" seže do **mágos** (μάγος) preko latinskog magia i starogrčkog mageía (μαγεία „magija"), što pak potječe iz staroperzijskog muġ ili moġ, naziva za svećenike u zoroastrijskom državnom kultu. Od početka je grčki mágos imao pogrdno značenje u smislu "mađioničar", "varalica" ili "crni umjetnik". Najraniji dokazi potječu iz 5. stoljeća pr. Kr., na primjer, izraz se pojavljuje u Sofoklovoj tragediji, gdje opisuje prevarantskog svećenika i šarlatana.*

Naučavaju renesansni humanizam kao temeljni svjetonazor i vjeruju da su ljudi sposobni samoinicijativno razumjeti, kritički propitivati i razvijati sebe i svoj svijet, a ističu se moderni ljudi s njihovim darovima i kreativnim sposobnostima. Oni podržavaju vladajuću mainstream znanost, evoluciju i demokraciju i političku korektnost, slobodu, jednakost i bratstvo [(73)] *(u doba Francuske revolucije 1789. - 1795., „Liberté, Égalité, Fraternité" ološ brojio je najmanje 500.000 ljudi uhićenih i pogubljenih njih do 24.000)*.

Glavna politika i mediji podržavaju rodnu agendu, lezbijke, homoseksualce, biseksualce i transrodne osobe. LGBT tolerancija postaje mjerilo, uključujući tajnu pedofiliju, zlostavljanje djece i okrutne rituale. Kako bi se ostvarila socijalna sterilizacija fizičkog društva, provodi se sustavno i "odozgo prema dolje" planirano uništavanje prirodnih rodnih uloga. Iza uzvišenih fraza o „različitosti i toleranciji" ne postoji ništa drugo nego metoda programiranja proširena na ljude (remećenjem prirodnih podražaja i instinkata). Takva sramota bez premca, bogohuljenje i ruganje Bogu! *(Vidi: Bible House Experience Museum Frankfurt (BIMU) Tema: B-d w/m/d Rodna raznolikost od biblijskih vremena (posebna izložba [(74)] BIMU 2021., https://gott-wmd.de/*

Partneri za suradnju: Državna protestantska i katolička teološka sveučilišta i Središnje vijeće Židova).

Odabrana je "babilonska kurva": rabini, popovi, svećenici i biskupi koji izlaze kao homoseksualci, te sve više zaređenih žena, koje se „autaju" kao lezbijke, kao svećenice i biskupi, pojavljuju se na pozornici "kršćanskih crkava". U institucijama svjetskih crkava, regionalnih ili čak slobodnih crkava, oni lukavo manipuliraju svojim podređenima, koji onda, pod pritiskom, okovani religioznošću uvijek završe u duhovnom pritvoru i duhovnom zatvoru.

Ona, nevjerna žena "kraljica", samouvjereno se proglašava vječnom nasljednicom (Otk 18,7) apsolutne istine i propovijeda dužnu poslušnost vladarima i ponovno svjesno sklapa pogodbu s grijehom. Mora se znati da u pravoj crkvi (kȳrikón "kuća Božja"), i u publikaciji prave crkve, istina ne može ostati kao druga mogućnost pored hereze. Gdje se hereza odlučno ne odbacuje, nema crkve ni bogomolje! Postoje samo ljudske institucije i ustanove, a nema bogomolja!

Stoga se moraju uzeti u obzir sve takozvane vjerske crkve, među svim nacijama, narodima ili masama ljudi, a ne samo katolička. Ova prostitucija za novac („uzvraćeno" i „nagrađeno") sramoti „Nju" u očima Gospodnjim jer je nečasno odbacila svoju božansku sudbinu vlastitom nevjerom i lakomislenošću i pripremila darove za zemaljske kraljeve (vladare) kako bi njih podmitila, tako da dolaze odasvud poslovati s „Njom". Građani i stanovnici ovog velikog "grada" koji to ne razumiju propast će zajedno s njom.

A kurva se oblači u grimizno i ljubičasto, okiti se zlatom, biserima i dragim kamenjem, a na njenom čelu je ispisano ime: MISTERIJA, BABILON VELIKI, MAJKA kurvi i gadosti zemlje.

Ona vlada nad narodima i hordama naroda (ili masa) i nacija i jezika; a žena je veliki grad, koji sjedi u pustinji na purpurnoj zvijeri (Otkrivenje 17,3), koji ima kraljevstvo nad kraljevima zemlje, i postao je stanište đavola i utočište svakog nečistog duha i zatočeništva (ili zatvora) svake nečiste i omražene ptice (vidi Otkr. 18:2).

[(73)] ENZYCLICA, FRATELLI TUTTI SVETOG OCA, PAPE FRANJE O SESTRINSTVU I DRUŠTVENOM PRIJATELJSTVU

Komentar: naslov poglavlja: Sloboda, jednakost i bratstvo, 103. točka, str.32. U Papinoj enciklici 103. poglavlje, kompromitirani poziv tadašnjih ubojica, ima naslov koji završava sljedećim Papinim riječima: "Ovim se nipošto ne iscrpljuje bogatstvo slobode, koja je prvenstveno usmjerena na ljubav. .. "Je li sadašnji poziv slučajnost? Ruganje?

[(74)] Od 2010. godine, BIMU (Das Bibelhaus ErlebnisMuseum) i Izraelska uprava za antikvitete povezani su u saradnji koja je jedinstvena u Evropi. Odatle potiče značajan dio originalnih nalaza, koji su prezentovani na trajnu pozajmicu BIMU-u. Arheološki nalazi pružaju živopisan utisak o biblijskim vremenima koja sežu 3000 godina u prošlost, kao i mnogi drugi predmeti.

Čovjek 2.0

2. i 3. faza transhumanističke evolucije:

2. Tada će ljudi početi da ugrađuju tehnologiju direktno u svoja tijela i stvaraju interfejse između mozga i kompjutera. To će drastično proširiti njegove sposobnosti. Dvije rase će postojati na zemlji: oni ljudi koji imaju pristup novoj tehnologiji i tako se ažuriraju da postanu ljudi 2.0 i Homo sapiens, koji će biti beznadežno inferiorniji u odnosu na novu rasu. Sajber prostor i stvarnost su zamagljeni jer interfejs kompjuter-mozak simulira podražaje kao da su zaista doživljeni.
3. Nova osoba 2.0 će se na kraju sastojati od jednakih dijelova organskih i tehničkih elemenata. Ljudski život je drastično produžen. Njegove sposobnosti se nemjerljivo povećavaju. Konačno, postaje moguće presaditi organski mozak u kiborga, koji, prema vjerovanjima transhumanista, omogućava ljudima da mijenjaju tijela i tako postanu besmrtni.

Bog

" U tebi je izvor života, tvojom svjetlošću mi svjetlost vidimo." (Psalam 36:10) *" … Bog je svjetlost i tame u njemu nema nikakve! "* (1. Ivanova 1:5) *" Isus im zatim ponovo progovori: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života."* (Ivan 8:12)

Duša

Tijelo sazdano od „adama" zemlje i Božji životni duh probudili su u njemu živu dušu. Duša je dakle „novo" stvoreno stanje obdareno samosviješću.

Sve dok nositelj te „žive duše", to zemaljsko tijelo, ostane netaknuto i redovito se obnavlja sa plodom drveta života „živa duša" moglo bi vječno trajati. Nakon prijestupa (grijeha) adamski čovjek je postao smrtan (Rim 5:12), svjesno je postupio protiv Božje zabrane, a pristup stablu života mu je posljedično bio onemogućen.

Od povijesnog trenutka tog prijestupa, odnosno, kad god se „Božji životni duh" povuče i napusti ljudsko zemaljsko tijelo, iz razloga, kao što su starost, smrtonosne rane, bolest itd. i vrati se Gospodinu, ovo zemaljsko tijelo „umire" i raspadne se u sastavne materijalne elemente.

Posjedovanje "daha života" samo po sebi ne daje besmrtnost, jer nam Biblija kaže da se smrću "dah života" vraća Bogu. Život izlazi od Boga, Bog ga održava i on se vraća Bogu. Opisujući smrt Job kaže: "***14*** *Kad bi (Bog) na to srce svoje upravio te svoj duh (u izvorniku "duh", ruah) i dah (u izvorniku "dah", nešamah) svoj k sebi povukao,* ***15*** *sva tijela zajedno bi izginula i čovjek bi se vratio u prah."* (Job 34,14.15) Istu istinu nalazimo izraženu u Propovjedniku 12:7: *"i vrati se prah u zemlju kako je i bio, a duh se vrati k Bogu koji ga je dao."* O potopu čitamo: *"Tad izgibe svako tijelo što se po zemlji kreće: … Sve što u svojim nosnicama imaše dah (nešamah) života… izgibe."* (Postanak 7:21-22)

Činjenica da je smrt označena kao povlačenje daha života pokazuje da "dah života" nije besmrtan duh ili duša koju Bog daje svojim stvorenjima, već dar života što ga ljudi imaju za trajanja svog zemaljskog postojanja. Dokle god u njima ostaje "dah života" ili duh, ljudi su "žive duše". No kad ih dah napusti, oni postaju mrtve duše.

G599 apothnḗskō Od ἀπο- (apo-) + θνήσκω (thnḗiskō, "umrijeti"). Srodano sa: G2348 thnḗskō (korijen thanatos, "smrt") – umrijeti (duhovno ili fizički); podvrgnut smrti. G599 /apothnḗskō ("umrijeti, od") pojavljuje se 111 puta u NZ-u. Naglašava značaj odvajanja koje uvijek dolazi s božanskim završetkom; apothnḗskō naglašava završetak onoga što je "bivše" – donijeti ono što (prirodno) slijedi.

Povezanost "daha života" i "žive duše" postaje jasna kad se sjetimo da je, kako to Atkinson ističe, "čovjekova duša u njegovoj krvi i prema tome njegova krv je njegova duša. On ostaje živ kao živa duša udisanjem kisika iz zraka, a medicinska znanost danas zna dosta toga o povezanosti između uzimanja kisika i krvi" (Basil F. C. Atkinson, bilješka 18, str. 17). Prestanak disanja izaziva smrt duše, jer krv koja je izjednačena s dušom, više ne

dobiva kisik tako važan za život. Ovo objašnjava zašto Biblija o čovjekovoj smrti oko trinaest puta govori kao o smrti duše (Lev 19,28; 21,1.11; 22,4; Bro 5,2; 6,6.11; 9,6.7.10; 19,11.13; Hag 2,13).

Živa duša ne može više funkcionirati bez nosivog tijela i Božjeg životnog duha i stoga gubi svoju samosvijest i posljedično pada u stanje ništavila, stanje nalik stazisu u kojem je vrijeme zamrznuto, slično kao „vrlo duboko spavanje" bez snova i pada u nesvijest. Ponovno buđenje takove usnule duše događa se jedino, i isključivo, intervencijom samog darovatelja života, Boga osobno. Novo osobno tijelo, koje je ispunjeno Božjim životnim duhom, budi dušu koju je On pozvao i probudio iz dubokog „sna". Samosvijest tako oživljene duše je ponovno prisutna, ali bez ikakvog sjećanja na razdoblje stazis zastoja; život počinje odmah sa posljednjim sjećanjem i doživljenom svjesnom točkom u vremenu prije smrti. Vrijeme nije pojam vječnosti.

Inače od arhaičnog protoindoeuropskog *sterb^{h}-. στέρφος (stérphos) n (genitiv stérphos); treća deklinacija (tvrdo, koža, krzno) ima izuzetno zanimljivu etimološku pozadinu i sadrži isti korijen kao i grčka riječ „stérphos (στέρφος)", što na starogrčkom zapravo znači „sve tvrdo, čvrsto, osobito koža, krzno", osobito tvrda koža na leđima životinja znači i ruska riječ "sterbnut (sterbnut')", što znači "postati čvrst, otvrdnuti, utrnuti".

Postoje i direktne veze s riječju „otvrdnuti" koja, kao što je poznato, znači ukočiti se, ukočiti se, smrznuti se. Kada je riječ o izrazu umrijeti, jasno je da taj pojam opisuje samo osjetilno zamjetan proces fizičkog, ne govoreći ništa o živosti unutarnje jezgre bića.

Dvojako biblijsko značenje duše u smislu fizičkog i vječnog života niječe helenističku razliku između života tijela na zemlji i života duše na nebu. Iz biblijske perspektive život tijela je život duše, jer način na koji čovjek živi u ovom životu određuje budućnost duše bilo u smislu vječnog života ili vječnog uništenja. Prema tome duša nije tvar koja nakon smrti nadživljuje tijelo; to je život koji živimo zahvaljujući Božjoj milosti, a koji će Bog otkriti i ostvariti na posljednjem sudu.

Svaka duša je neponovljiva informacija postojanja, jedne jedinstvene samosvijesti u vremenu, od trenutka stvaranja do trenutka smrti. Duša je u svom prirodnom svojstvu, detaljni životni zapis svih „podataka" (misli, riječi, djela i propusta) jedne osobe i nije materijalna, i stoga se ne može „mjeriti" zemaljskim alatima, instrumentima itd. i zbog toga, do sada, nije prezentiran jasan znanstveni dokaza koji potvrđuje njeno zasebno postojanje i posljedična odvojenost od tijela. Praktično gledano, samo onaj koji može sve zapisati, i to zapisano uvijek pročitati, je onaj koji tu dušu uvijek gleda i prosuđuje.

Ludwig Josef Johann Wittgenstein (1889.-1951.) je primijetio: "Vjerovati u Boga znači vidjeti da činjenice u svijetu još nisu dovršene." To je bilo jasno starom Izraelu. Ipak, gotovo 1000 godina uskraćivala je sebi bilo kakvu izričitu nadu za mrtve. Izbjegavala je bilo kakvu projekciju ljudskih snova izvan točke smrti. Ovdje na ovoj zemlji bilo je važno živjeti s Bogom prije i sada (Pnz 6,4-9), ne zato što on nešto donosi ljudima, nego radi sebe.

U Starom zavjetu smrt je pražnjenje duše od njene vitalnosti i snage. "Jer je dao dušu svoju na smrt." (Iz 53,12) Riječ "dao" je prijevod hebrejske riječi arah koja znači "isprazniti, ogoliti". To znači da je Sluga patnik sam sebe ispraznio od sve vitalnosti i snage duše. Smrću duša više ne funkcionira kao pokretačko načelo života, već počiva u grobu. "Umrli je", piše Pedersen, "duša lišena snage. Stoga su mrtvi nazvani 'slabi' (rephaim). '"I ti si skršen k'o i mi,…?' je pozdrav kojim u području umrlih primaju palog babilonskog kralja (Iz 14,10)." Mrtvo je tijelo još uvijek duša, ali duša bez života. Nazirejima nije bilo dopušteno da se okaljaju pristupanjem "nikakvu mrtvacu" (Bro 6,6) ili kako hebrejski tekst kaže: "duši mrtvaca". Jednako tako se ni svećenici nisu smjeli ukaljati pristupanjem mrtvim dušama svojih rođaka (Lev 21,1.11; Bro 5,2; 9,6.7.10).

Sudbina duše povezana je sa sudbinom tijela. Kad je Jošua osvojio različite gradove s onu stranu Jordana, izvještaj stalno ponavlja frazu da je uništio "sve duše "nefeš" koje bijahu u njoj" (Jš 10,28.30.31.34.36.38). Uništenje tijela smatra se uništenjem duše. "U Bibliji", piše Edmund Jacobs, "nefeš se odnosi samo na tijelo prije njegova konačnog raspadanja, dok još ima prepoznatljive crte."

Kad tijelo bude uništeno i propalo, tako da njegovo obličje više nije prepoznatljivo, duša više ne postoji, jer "tijelo je duša u svom vanjskom obliku".

S druge strane, kad tijelo bude položeno na počinak u grob s ocima, duša također počiva i leži neuznemirivana (Post 15,15; 25,8; Suci 8,32; 1 Ljet 29,28).

Starozavjetno gledište da duša smrću prestaje funkcionirati kao pokretački princip života u tijelu, postavlja neka zanimljiva pitanja u vezi s Isusovom izjavom: "Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a duše ne mogu ubiti!" (Mt 10,28) Ovaj tekst čini se nagovješta da nakon smrt tijela ne mora slijediti i smrt duše.

Prof. Hans Kessler kaže: "Kršćanski koncept nade ima temeljni teološki preduvjet: pretpostavlja Boga. On računa s božanskim podrijetlom stvarnosti, s dimenzijom i stvarnošću koja je apsolutno transcendentna nad svim fizičkim dimenzijama, koja je bitno različita od svega što je uvjetovano, nastaje i prolazi, ali nije izdvojena, već je prisutna skrivena u njoj. Ta se stvarnost u kršćanskom jeziku oslovljava riječju „Bog".

Isus iz Nazareta također shvaća život mrtvih u potpunosti u smislu Božje vitalnosti i relacijske moći. U raspravi sa starovjerskim saducejima, koji su odbacivali život mrtvih jer ga nije bilo ni spomena u njihovom spisu, Petoknjižju, te je za njih Bog mogao biti samo Bog živih, koristi se jednim njihovim temeljnim tekstom (Izl 3,6: „Ja sam Bog Abrahama, Izaka i Jakova") i izvlači ovaj tekst iz njih u zadivljujućoj egzegezi: Ako „Bog nije Bog mrtvih, nego živih", ali istodobno vrijeme je „Bog Abrahama, Izaka i Jakova". Oni koji su umrli ne mogu biti mrtvi, nego mogu biti živi samo od Boga (Mk 12,27). Drugim riječima: „Ako je Bog apsolutno živi, onda njegova stvorenja s kojima on stupa u odnos ne mogu biti prošla, nego samo uzdignuta do vječne prisutnosti s Bogom. Bog ne „zaboravlja" svoja stvorenja (Iz 49,14- 16; Psalam 27:10; Luka 12:6)." *(Herder Korrespondenz HK Spezial, Heft 2, S. 40-43)*

Kada je ovaj biblijski Izrael kasno (u drugom stoljeću prije Krista) konačno postigao nadu za mrtve, to se dogodilo iz vjere u samoga Jahvu, kao njezina unutarnja posljedica i objašnjenje. Biblijska nada za mrtve temelji se na vjeri u božanski prauzrok, u njegovu dinamičnu živost, stvaralačku snagu odnosa, pravednost i vjernost: *„A moju će dušu Bog ugrabiti Podzemlju iz pandža i milostivo me primiti. SELA." (Psalm 49:16)*

Što god mi mislili o duši jedno je sigurno da je Isus upozorio. Ako tekst u Mateju 10:28; čitamo u svjetlosti proširenog značenja koje je Krist dao duši, značenje Njegovih riječi jeste: "Ne bojte se onih koji mogu učiniti kraj vašem zemaljskom postojanju (tijelo-soma), ali ne mogu uništiti vaš vječni život u Bogu; ali se bojte Boga koji je u stanju za vječnost uništiti vaše cijelo biće."

Spominjanje Božje moći da uništi dušu [psyche] i tijelo u paklu niječe ideju o nematerijalnoj, besmrtnoj duši. Kako duša može biti besmrtna ako je Bog uništava zajedno s tijelom kad se radi o nepokajanim grješnicima? Teolog i egzeget *Oscar Cullmann* s pravom primjećuje da "u Isusovom kazivanju u Mateju 10,28 čujemo da duša može biti ubijena. Duša nije besmrtna."

Kristovo upozorenje nikako ne uči o besmrtnosti duše. Namjesto toga ono uči da Bog može uništiti dušu kao i tijelo. Edwad Fudge primjećuje da "ako Isus ne prijeti naprazno, samo upozorenje sadrži misao da će Bog izvršiti takvu presudu na onima koji se uporno protive Njegovoj vlasti i odupiru svakom pozivu milosti" (The Fire That Consumes (Houston, 1989), str. 173.).
Fudge nastavlja: "Upozorenje našeg Gospodina je jasno. Čovjekova moć da ubije završava s tijelom i horizontom sadašnjeg doba. Smrt koju čovjek izaziva nije konačna, jer će Bog pozvati mrtve iz zemlje i pravednima dati besmrtnost. Božja sposobnost da ubije i uništi nije ograničena. Ona seže dublje od fizičkog i dalje od sadašnjosti. Bog može ubiti tijelo i dušu, oboje sada i kasnije."

Istraživanje novozavjetne uporabe pojma duša-psyche pokazuje da nema podrške ideji da je duša nematerijalna i besmrtna jedinka koja smrću nadživljuje dijelo. U samoj riječi psyche-duša nema ništa što bi čak izdaleka ukazivalo na svjesnu jedinku koja bi nadživjela smrt tijela. Novi zavjet ne samo što ne podupire ideju o besmrtnosti duše, nego jasno pokazuje da duša-psyche označava fizički, emocionalni i duhovni život. Duša je osoba kao živo biće, sa svojom osobnošću, težnjama, osjećajima i sposobnošću razmišljanja. Pojam "duša" opisuje čitavu živu osobu i prema tome nedjeljivu od tijela.

Možemo ustanoviti: premda je Krist proširio značenje duše-psyche, pa uključuje i dar vječnog života kojeg primaju oni koji su spremni za Nj žrtvovati svoj zemaljski život, On nikad nije ustvrdio da je duša nematerijalna, besmrtna jedinka. Naprotiv, Isus je učio da Bog može uništiti dušu kao i tijelo nepokajanih grješnika (Mt 10,28). Pavao pojam duša-psyche nikad ne uzima da označi život koji nadživljuje smrt. Naprotiv, on dušu poistovjećuje s našim tjelesnim organizmom (psychikon), podložnim zakonu grijeha i smrti (1 Kor 15,44). U nastojanju da bude siguran da njegovi neznabožački obraćenici razumiju kako u čovjekovoj naravi nema ništa što bi bilo urođeno besmrtno, Pavao uzima pojam "duh-pneuma" kojim opisuje novi život u Kristu što ga vjernik u potpunosti prima kao dar Božjeg Duha i sada i prigodom uskrsnuća.
S toga ne vjerujte zmiji, ubojici čovjeka od početka (Postanak 3:4): „Nato zmija reče ženi: »Zasigurno nećete umrijeti!"

Duh, duša, tijela

Mnogi mislioci, publicisti, ali i neki teolozi, pogrešno prevode *nefeš hayyah (tj. živu dušu)* i tumaće sa "duhom" života. Naravno da to nije točno, jer je sam Stvoritelj rekao, da nakon što je udahnuo svoj "dah" u Adama, da je čovjek tada postao živa duša (sa životom u svojoj krvi). Istina je da bez Njegovog daha života ne bi nastala ljudska duša, jer *duša je vlastita tijelu:* kad ne bi bilo duše, ne bi bilo ni tijela, kod čovjeka duša je vezana uz njegovo tijelo.

Nije preteško razlikovati tijelo nasuprot duše i duha. Tijelo je fizičko i ima pet osjetila (vid, sluh, okus, miris i dodir), preko kojih ima interakciju s vanjskim svijetom. Dušu i duh je mnogo teže odvojiti jedno od drugog. Mnogi kršćani smatraju da je duša dio koji pokriva našu volju, sklonosti i misli. Duša je dio koji nas povezuje s našim bližnjima. Duh je pak dio koji se povezuje s Bogom i pokriva vjeru, pouzdanje, štovanje i tako dalje. Duh se smatra najdubljim dijelom našeg bića. Obložen je našom dušom, koja je onda obložena našim tijelom. Na primjer, često se govori o "duhu" čovjeka, koji čini stvarnu srž čovjeka. No taj duh čovjeka je svojstven ljudima 6. dana (oni koji „nemaju Duha", Judin stih 19: *„To su oni koji se odvajaju,* ***zemaljski ljudi*** *(sjetilnici)* G5591*, koji* ***nemaju Duha****.")*.

Da bi postali ljudi 8. dana (Strong G4152 *πνευματικός* pneumatikos, duhovni, kao *viša* ili *obnovljena priroda*) potrebna je sposobnost duhovnosti. Duh Vječnoga je dakle, onaj dio čovjeka, koji donosi obnovu u osobi koja ne poznaje Boga. Stoga je "krštenje" (Grčka riječ G907 *βαπτίζω* baptizó: umočiti, zaroniti) silom Duha Svetoga (silazak Duha Božjeg na čovjeka) odlučujući čin. Kada Duh Božiji siđe na čovjeka, i ostane do njegove fizičke smrti, bit će mu darovan život vječni jer, samo ON, Duh Boga živoga odvest će ga u vječni Božiji život, ćak i ako mu ovo zemaljsko tijelo umre.

No, sv. Pavao želi jako naglasiti da će krajnji ishod bitno ovisiti o samom čovjeku. Da bi Božja sila mogla teći u naše živote mi moramo biti otvoreni i napraviti određene korake i ističe tri važne stvari: *radost*, *neprestanu molitvu*, *zahvaljivanje*. O tome ovisi ne samo naša vječnost već i vremenita dobra koja mogu 'propasti' ako mi ne učinimo svoj dio. Isus je učinio svoj dio, *"… Isus je znao da je došao njegov čas da prijeđe s ovoga svijeta Ocu, budući da je ljubio svoje, one u svijetu, do kraja ih je ljubio."* (Ivan 13:1) Slava Mu.

U Bibliji postoji nekoliko mjesta gdje se spominje sve troje – duh, duša i tijelo:
"A sâm Bog mira neka vas posvema posveti. I cijelo vaše biće — duh i duša i tijelo — neka se besprijekorno sačuva o dolasku Gospodina našega Isusa Krista" (1 Solunjanima 5,23).

"Jer živa je riječ Božja, i djelotvorna, i oštrija od svakoga dvosjekloga mača; I prodire do razdiobe i duše i duha, i zglobova i moždine, te prosuđuje misli i nakane srca" (Hebrejima 4:12).

Činjenica da je smrt označena kao povlačenje daha života pokazuje da “dah života” nije besmrtni duh već duša koju Bog daje svojim stvorenjima, dar života što ga ljudi imaju za trajanja svog zemaljskog postojanja. Dokle god u njima ostaje “dah života”, ljudi su “žive duše”. No kad ih dah napusti, oni postaju mrtve duše.

Duša svakog čovjeka je nešto posebno, jer je prvotno udahnuta od NJEGA osobno u Sina Adama, i stoga je svaka, baš svaka ljudska duša zapisana u NJEGOVIM nebeskim knjigama, svaki detalj, svaka sekunda, svaka misao, riječ, djelo ili propust, dobro ili loše. Danas si to u modernom jeziku možemo pretpostaviti kao „real time coding“, realni i vječni zapis za koji ne postoji vijek ili rok trajanja. Jednom će doći dan, kada će ti Zapisi biti otvoreni I čitani i duše će ponaosob biti vraćene u život i vidjet će sebe kao u ogledalu, u ogledalu Božije pravde, i zavisno o onome što tamo budu ugledali, Sina Čovječijeg ili Sina zmije odlučit će se njihova daljna sudbina.

Saduceji

Ime saduceja dolazi od „Sadoka“, vodećeg svećenika iz doba Davida i Salomona. Njegovi su potomci očito uspjeli formirati svećeničku dinastiju koja je trajala stoljećima i bila najvažnija među svećenicima. Izvori su za saduceje posebno nepovoljni. Imamo samo vijesti iz krugova koji nisu dobro raspoloženi prema ovoj skupini *(Josip Flavije, Novi zavjet, rabinska tradicija)*. Društveni sastav već je posve jasan iz ove priče: saduceje je činila praktički isključivo jeruzalemska viša klasa.

Saduceji su priznavali samo pet Mojsijevih knjiga kao sveto pismo (Ant. XIII 10:6). Kao predstavnici tradicionalnog kultnog poretka, bili su malo podložni religijskim inovacijama, poput onih koje su postale raširene nakon proboja apokaliptičkog mišljenja. Oni su to mogli odbaciti pozivajući se na objavu preko Mojsija.

Prema *J. Flaviju*, saduceji poriču sudbinu i tvrde da čovjek ima potpunu slobodu izbora između dobra i zla (Bell. II 8.14). Ova „grčka“ izjava mogla bi se vratiti na odbacivanje apokaliptičnog povijesnog plana. Možda to također daje povoda uvjerenju da se Bog potpuno povukao iz svijeta (Bell. II 8.14). Naravno, ovdje bi mogla postojati i veza s kultnom orijentacijom saduceja. Jer kultno mišljenje karakterizira poimanje veličanstva Boga, koji tek u kultu postaje prisutan.

Prema *J. Flaviju,* saduceji su vjerovali da čovjek ima slobodnu volju, Eseni su vjerovali u čovjekovu predodređenost, dok su farizeji naučavali slobodnu volju s Božjim predznanjem. Prema *Flaviju Josipu*, farizeji su se dalje razlikovali od saduceja po tome što su vjerovali u besmrtnost duše i ponovno rođenje “dobrog”. *Josipovo* izlaganje, namijenjeno grčko-rimskom čitateljstvu, vjerojatno je nepotpuno i prvenstveno raspravlja o pitanjima koja su se također činila relevantnima za helenističku filozofiju. Ne postoje farizejski dokumenti iz razdoblja Drugog hrama; U kasnijim vremenima pitanja židovskog zakona (brak, šabat, zakoni o čistoći) bila su važnija od točaka koje je spomenuo Josip Flavije. Sukobi ove vrste i danas oblikuju unutarnju židovsku raspravu. Židovski spisi (Talmud, Mišna) gotovo se i ne bave teološkim pitanjima, već se više bave tumačenjem zakona. Saduceji nisu vjerovali u uskrsnuće mrtvih, ali su vjerovali (suprotno Josipovoj tvrdnji) u tradicionalni židovski koncept Šeola (grčkog Hadesa) za one koji su umrli.

Prema svjedočenju Novoga zavjeta, saduceji su poricali uskrsnuće mrtvih (Marko 12,18; Djela 23,8; *Josip Flavije* za svoju publiku govori da su saduceji odbacivali nastavak života duše nakon smrti). Ovo odgovara gornjoj karakterizaciji, jer se ovo vjerovanje ustalilo tek kasno u religijskoj povijesti Izraela. Poricanje “anđela i duhova” (Djela 23:8) moglo bi se povezati sa stavom saduceja prema uskrsnuću (protiv ideje da pravednici pripadaju kraljevstvu ili načinu postojanja anđela ili duhova između smrti i uskrsnuća). U protivnom bi se mogla zamisliti fronta protiv apokalipse. Saducejima se ne može pripisati očekivanje spasenja u strogom eshatološkom smislu, najviše u obliku idealnog kraljevstva Izraela, koje je ukorijenjeno u Hramu kao mjestu oprosta Izraelu.

Bili su ono što bismo danas nazvali "deistima" - vjerovali su da je Bog neaktivan u povijesti i da ga nije bilo briga za ljude ili bilo koji drugi dio njegove kreacije. Nisu vjerovali u anđele ni demone, odbacivali su uskrsnuće mrtvih

i nisu vjerovali u zagrobni život. Kako bi dovršili svoje odbacivanje svega farizejskog, odbacili su i usmeni zakon – dodatne zakone koje su farizeji dodali Mojsijevom zakonu.

Kao što je prije spomenuto, saduceji su imali znatnu političku moć budući da nisu bili samo bogati nego su kontrolirali i mnoge visoke službe u judaizmu. Saduceji su radili prekovremeno kako bi održali mir s Rimskim Carstvom u Jeruzalemu. Iskreno, bilo im je svejedno tko je na vlasti sve dok su bili blizu te vlasti. Ova je skupina snažno naginjala grčkim idejama i kulturi (Zato su odbacili tolika teološka uvjerenja koja se podučavaju u Svetom pismu.) Pokušavali su biti poput onih na vlasti.

Stari zavjet i političko-ideološki Komunizam

Kao što je *Josip Flavije* čuo, saduceji su odbacili opstanak duše ili uskrsnuće nakon smrti! Stoga se ne možemo oteti dojmu da su starozavjetni "Židovi" svakako imali naglašen materijalistički stav. Ako nema zagrobnog života, ljudska je duša beznadno inferiorna u odnosu na materijalizam. Stoga je doista razumljivo zašto su teorijski koncepti komunizma i ateizma, gotovo u potpunosti, stvorene ili provedene pod utjecajem tzv. "Židovske elite".
Mirjam Limbrunner u svojoj studiji *Borba između komunizma i cionizma* piše:
"Kao utemeljitelj komunizma, Karl Marx formulirao je kamen temeljac socijalističkog razmišljanja o cionizmu. Marx, koji je i sam rođen u židovskoj obitelji, nikada se nije identificirao kao Židov, ni u vjerskom ni u kulturnom smislu, ali se ipak osjećao prisiljenim pozabaviti se "židovskim pitanjem" u svojim ranim spisima. U skladu sa svojim povijesno-materijalističkim svjetonazorom smatrao je uzrokom antisemitizma i izolacije Židova njihovu ekonomsku vezanost za kapitalizam i novac. Odustajanjem od svog buržoaskog načina života, proklamirao je Marx, Židovi će se moći osloboditi svog statusa manjine i više neće biti podvrgnuti diskriminaciji. S komunističkog gledišta, biti Židov je prije svega predstavljao društvenu klasu koja je bila blisko povezana s financijama i trgovinom. Unutar besklasnog društva, međutim, više ne bi bilo diskriminacije protiv bilo koje društvene ili vjerske skupine, budući da bi svi usvojili isti univerzalni proleterski identitet.

Iako je *Marx* prilikom formuliranja svojih teorija imao na umu zapadnoeuropsko židovstvo devetnaestog stoljeća, kasnije su ih rani Sovjeti usvojili bez mnogo izmjena. Oni, međutim, nisu predstavljali stvarnost židovskog života u Rusiji. Da bismo razumjeli društvenu, kulturnu pozadinu onih rusko-židovskih mislilaca koji su postavili temelje za socijalističko-cionističke pokrete u Palestini, moramo pogledati situaciju istočne židovske populacije tijekom 1880-ih. Čak i prije pojave Herzlovog političkog cionizma, ruski Židovi usvojili su uvjerenje da je egzodus velikih razmjera i izgradnja židovske države jedini način da se oslobodi židovski narod.

U zapadnoj Europi u to vrijeme, mnogi su Židovi još uvijek bili jako uvjereni u svoj nacionalni identitet. I *Jonathan Frankel (Prophecy and Politics. Socialism, Nationalism, and the Russian Jews, 1862-1917)* i *Walid Sharif (Soviet Marxism and Zionism)*, naglašavaju činjenicu da su "Židovi u Rusiji, za razliku od prosvijećenog europskog židovstva, još uvijek živjeli u kvazi-feudalnom srednjovjekovnom društvu" kada se marksističko mišljenje proširilo krajem devetnaestog stoljeća." … Od kraja 19. stoljeća, židovski socijalistički Rusi odigrali su važnu ulogu u razvoju cionističkog razmišljanja i uspostavljanju Izraela. Međutim, njihovoj ideji izgradnje židovske države u Palestini žestoko su se suprotstavili nežidovski ruski socijalisti s jedne strane i antisocijalistički cionisti s druge strane.
… „Većina istočnih Židova živjela je u getima zapadne Rusije, zvanim "Pale naselja". Samo je mali dio Židova s visokim obrazovanjem dobio dopuštenje da žive izvan *Pala* u gradovima poput Sankt Peterburga i Moskve. Broj Židova koji su živjeli u siromaštvu, izolaciji i nezaposlenosti unutar Naselja neizmjerno je rastao tijekom druge polovice devetnaestog stoljeća i činio je više od polovice svjetskog židovstva; 5,2 milijuna prema popisu stanovništva Ruskog Carstva iz 1897." *(Source: Global Histories, Vol. 5, No. 2 (November 2019), pp. 58-88.)*

Materijalizam, magija i ateizam

Ateisti se često promoviraju kao inteligentni, logični, znanstveni, racionalni itd. Čak su imali prijedlog da se nazovu 'bistrima'! Agresivni 'novi ateisti', poput *Richarda Dawkinsa, Sama Harrisa* i društva, vole prikazati one od nas koji vjeruju u nadnaravnog Stvoritelja kao iracionalne, neznanstvene, neinteligentne, neuke ili čak 'potrebne pomoći' (Dawkins).

Stvarnost je u suprotnosti s tim percepcijama. *Isaac Newton*, najveći znanstveni um svih vremena, bio je kršćanski vjernik, kao i drugi utemeljitelji moderne znanosti. Ankete su dosljedno pokazivale da je najmanje vjerojatno da će ljudi koji se snažno pridržavaju autoriteta Biblije biti praznovjerni, za razliku od prosječnog de facto ateista. Doista, jedan je ateist izrazio svoju žalost što su "neki od najinteligentnijih i najinformiranijih ljudi" koje je poznavao kršćani.

Ima još puno toga za reći. Ateisti vjeruju da je sve nastalo isključivo materijalnim procesima - svemir, život, um i moral. Međutim, imaju li oni racionalnu, logičnu osnovu za ovo uvjerenje?

Oni zapravo vjeruju u čuda bez ikakvog razumnog razloga za čuda. Odnosno, vjeruju u magiju, odnosno pojavu stvari bez dovoljnog razloga. Ono što obično nazivamo 'magijom' zapravo je iluzija. Na primjer, zec se ne pojavljuje samo iz praznog šešira; mora postojati logično fizičko objašnjenje; dovoljan uzrok. Iluziji je potreban ilu-zionist. Stvari se ne događaju bez nečega što bi ih uzrokovalo. Čak i mala djeca razumiju ovaj zakon uzročnosti. Magija, u kojoj se stvari 'jednostavno događaju', stvar je bajki - ne postoji takva stvar.

Dolje pet glavnih primjera materijalista koji vjeruju u magiju (a ima ih još) ili čudesne događaje bez dovoljnog objašnjenja ili uzroka za te događaje.

1. Porijeklo svemira

Materijalisti (ateisti) su nekada pokušavali vjerovati da je svemir vječan, kako bi izbrisali pitanje odakle je došao. Poznati britanski ateist *Bertrand Russell* (1872–1970), na primjer, zauzeo je to stajalište. Međutim, to nije održivo. Napredak znanstvenih spoznaja o termodinamici, na primjer, znači da su gotovo svi bili prisiljeni priznati da je svemir imao početak, negdje, nekad - ideja o velikom prasku to potvrđuje (ideje poput multiverzuma samo su udaljeniji početak, ali nemojte se riješiti dosadnog problema).

Veliki prasak pokušava objasniti početak svemira. No, od čega je počelo i što je uzrokovalo njegov početak? U konačnici, nije moglo doći iz izvora materije/energije, iste vrste stvari kao što je naš svemir, jer bi ta materija/energija također trebala biti podložna istim fizičkim zakonima, i stoga bi se raspadala, a također bi imala početak , samo dalje u prošlost.

Dakle, to je moralo doći? Ništa! Ništa je postalo sve bez ikakvog uzroka. Magija!

"Svemir je puknuo u nešto iz apsolutno ničega - nula, nada. I kako je postajao veći, postao je ispunjen s još više stvari koje su dolazile niotkuda. Kako je to moguće? Pitajte *Alana Gutha*. Njegova teorija inflacije pomaže objasniti sve." Tako je proglašena naslovnica časopisa Discover, travanj 2002.

Fizičar *Lawrence Krauss*, jedan od glasnih 'novih ateista', pokušao je objasniti kako je sve nastalo ni iz čega; čak je i knjigu napisao o tome. Međutim, njegovo 'ništa' je 'kvantni vakuum', koji zapravo nije ništa. Doista, kvantno nešto materije/energije ima potpuno isti problem kao i vječni svemiri; ne može postojati vječno u prošlosti, tako da se sve njihove teorije mogu primijeniti samo nakon što svemir (nešto) postoji. Povratak na početak!

Materijalisti nemaju objašnjenje za podrijetlo svemira, osim "dogodilo se jer smo ovdje!" Magija: baš kao zec iz šešira, ali sa svemirom, prilično ogroman "zec"! 'Stvari se događaju!'

Postoje i drugi aspekti velikog praska, 'mainstream' modela nastanka svemira, koji su također čudesni. 'Standardni model' ima razdoblje vrlo brzog širenja koje se naziva 'inflacija' (koju je, gore spomenuti, *Alan Guth* izumio). Nema poznatog uzroka za početak ove navodne ekspanzije, nema poznatog razloga da se zaustavi i nema fizičkog mehanizma za ekstremno brzu ekspanziju (mnogo redova veličine brže od brzine svjetlosti).

Međutim, ova tri povezana čuda su se morala dogoditi ili veliki prasak ne funkcionira zbog 'problema horizonta'. Više magije!

“U početku stvori Bog nebo i zemlju” (Postanak 1,1). Ovo nije magija, jer je Bog, koji je vječan i svemoguć, dovoljan uzrok za svemir. I On može postojati vječno (i stoga nema početak) jer je nematerijalni entitet (Bog je duh, kao što Biblija kaže na mnogo mjesta).

2. Porijeklo zvijezda

Prema velikom prasku, kao 'jedinoj igri u gradu' koja objašnjava podrijetlo zvijezda, morale su postojati dvije faze formiranja zvijezda. Faza 1 uključivala je stvaranje vodikovih/helijskih zvijezda (koje se nazivaju zvijezde populacije III). Evo prvog problema: kako postići da se plinovi formirani u primordijalnom svemiru koji se brzo širi spoje i formiraju kritičnu masu tako da postoji dovoljno gravitacijskog privlačenja da privuče više plina za rast zvijezde? Plinovi nemaju tendenciju spajanja; raspršuju se, posebno tamo gdje postoji ogromna količina energije (topline). Ubrzo su kozmolozi izmislili 'tamnu materiju', koja je nevidljiva i nemjerljiva 'tvar' koja slučajno stvara mnogo gravitacijske privlačnosti upravo tamo gdje je to potrebno. Još više magije!

Međutim, imamo bezbrojne zvijezde - poput Sunca - koje nisu samo vodik i helij, već sadrže i teže elemente. Faza 2 navodno dolazi ovdje. Zvijezde koje eksplodiraju (supernove) iz faze 1 proizvele su dovoljan pritisak da spoje vodik i helij da naprave nove zvijezde koje su napravile sve teže elemente (koje astronomi nazivaju 'metali'), uključujući elemente od kojih smo mi sazdani. Ove zvijezde se nazivaju zvijezde populacije I i II.

Evo još jednog problema: kako zvijezde koje eksplodiraju, s materijom koja leti velikom brzinom u svim smjerovima, uzrokuju stvaranje zvijezda sastavljenih od svih tih novih elemenata? Mora postojati spajanje elemenata, a ne razlijetanje. Dijelovi koji bi se udarili jedan o drugi bi se prije odbili nego spojili. Većina hipoteza uključuje više supernova iz faze 1 u neposrednoj blizini, tako da se dovoljno materijala sudarilo da formira dovoljno proto-zvijezde s dovoljnom gravitacijom da prevlada tendenciju da se razlijeću i privuku više materije i tako izraste normalna zvijezda. Međutim, supernove nisu uobičajeni događaji, pogotovo više njih u isto vrijeme u neposrednoj blizini. Prema tome, ovaj scenarij zahtijeva ogroman broj vrlo nevjerojatnih događaja da bi se objasnio ogroman broj težih zvijezda. Ovo je više od magije; čuda bez čudotvorca!

Bog je stvorio sunce i zvijezde četvrtog dana Tjedna stvaranja. Opet, ovo nije magija ili praznovjerje, jer Bog može učiniti takve stvari.

3. Podrijetlo života

Astrobiolog profesor *Paul Davies* rekao je: “Kako su glupi atomi spontano napisali vlastiti softver...? Nitko ne zna... ne postoji poznati zakon fizike koji može stvoriti informaciju ni iz čega."

Ne samo da se mora objasniti DNK kod (kako može nastati kodirani sustav za pohranu informacija bez inteligentnog dizajna?), nego se mora objasniti i nevjerojatna mašinerija koja čita informacije i stvara komponente života iz tih informacija. Bivši tvrdokorni engleski ateistički filozof *Antony Flew* napustio je ateizam/materijalizam zbog sve većeg broja dokaza za takav dizajn u živim bićima.

On je rekao: "Sada mi se čini da su nalazi više od pedeset godina istraživanja DNK pružili materijale za novi i iznimno snažan argument za dizajn."

Ovo istraživanje je "pokazalo, gotovo nevjerojatnom složenošću aranžmana koji su potrebni za proizvodnju (života), da je morala biti uključena inteligencija". To jest, samo bi nevjerojatno inteligentan dizajner mogao objasniti informacijske sustave u živim bićima.

Poznati američki ateistički filozof *Thomas Nagel* rekao je:

“Ono što nedostaje, koliko ja znam, je vjerodostojan argument da priča [o kozmičkoj evoluciji] ima nezanemarljivu vjerojatnost da bude istinita. Postoje dva pitanja. Prvo, s obzirom na ono što se zna o kemijskoj osnovi biologije i genetike, kolika je vjerojatnost da su se samoreproduktivni oblici života spontano pojavili na ranoj Zemlji, isključivo djelovanjem zakona fizike i kemije?” (Pogledajte kasnije raspravu o njegovom drugom pitanju)

Znanstveno znanje o životu svakodnevno raste, a time i izgledi za naturalističko (materijalističko/ateističko) objašnjenje njegovog podrijetla povlače se u daljinu. Postanak života je još jedno čudo. 'Stvari se događaju'? Još više magije. Podrijetlo života zahtijeva superinteligentan uzrok, kao što je Bog-Stvoritelj otkriven u Bibliji.

4. Podrijetlo raznolikosti života (Dizajn? Kakav dizajn?)

Podrijetlo života samo je početak problema za materijaliste. Zajedno s drugim biolozima ateistima, *Richard Dawkins* proveo je svoj život pokušavajući poreći da živa bića pokazuju nadnaravni dizajn. U knjizi koja ga je 'upisala na kartu', napisao je: “Biologija je proučavanje kompliciranih stvari koje izgledaju kao da su dizajnirane sa svrhom.”

Raznolikost života veliki je problem. Kako se mikrob promijenio u svako živo biće na zemlji, od uholaži do slonova, od grinja do stabala manga? Gotovo stotinu godina, mutacije i prirodna selekcija, mehanizmi "neo-darvinizma" ili "moderne sinteze", govorili su da objašnjavaju ovu raznolikost života. Međutim, s našim modernim znanjem o živim bićima, ovo se pokazalo beskorisnim kao objašnjenje.

U srpnju 2008. sastalo se 16 evolucionista visokog profila, na poziv, u Altenburgu, Austrija. Došli su jer su shvatili da mutacije i prirodna selekcija ne objašnjavaju raznolikost života, pa su se okupili kako bi razgovarali o ovoj krizi u evolucijskoj biologiji. Jedini konsenzus bio je da postoji veliki problem, očitovani očajnički pokušaji da se otkrije 'neuhvatljiv proces evolucije', kriza.

Thomas Nagel (nastavljajući se s prethodnim citatom) je to rekao ovako: “Drugo pitanje odnosi se na izvore varijacija u evolucijskom procesu koji je pokrenut kad je život započeo: u raspoloživom geološkom vremenu otkako su se prvi oblici života pojavili na zemlji, kolika je vjerojatnost da će, kao rezultat fizičke nesreće, trebao se dogoditi slijed održivih genetskih mutacija koji je bio dovoljan da dopusti prirodnu selekciju za proizvodnju organizama koji stvarno postoje?"

Razmislite o navodnom podrijetlu ljudi od majmuna nalik čimpanzama u šest milijuna evolucijskih godina. Moderna usporedba genoma pokazuje tako velike razlike (od najmanje 20%) da to jednostavno nije izvedivo, čak ni uz vrlo nerealne pretpostavke u korist evolucije. Zapravo, nije bilo ni izvedivo kad se krivo trubilo da je razlika oko 1%.

Materijalisti nemaju dovoljno objašnjenje za uzrok raznolikosti života. Ovdje postoji zapanjujuće mnoštvo čuda, a ne samo jedno. Svaka osnovna vrsta oblika života je čudo.
Postanak 1 nam govori da je Bog, svemoćni, sveznajući Stvoritelj, stvorio razne vrste života da se razmnožavaju "po svojoj vrsti". Ovo je dovoljan razlog, ali čak je i opis prirode živih bića da se razmnožavaju prema svakoj vrsti potvrđen sa svakim posvjedočenim reproduktivnim događajem (samo milijarde ljudi), a također i u fosilnom zapisu gdje nedostaju prijelazni oblici i 'živi fosili' svjedoče o dosljednom razmnožavanju 'po svojoj vrsti' u tisućama vrsta.

5. Podrijetlo uma i morala

Podrijetlo uma i morala iz energije i atoma dugo je bio problem za materijaliste. To je glavna tema knjige filozofa *Thomasa Nagela*, Um i kozmos, koju smo već spominjali.

Smokva rađa smokvama, a ne jabukama. To se čini očiglednim. Isto tako, fizika i kemija proizvode fizičke i kemijske ishode. Međutim, um i moral nisu samo pitanja fizike i kemije. Naravno, stvorenja koja su fizička i kemijska imaju um i moral, ali kako su takve nematerijalne stvari proizašle iz materijalnih? Ovo je ozbiljan problem za materijalizam, a ateist Nagel to iskreno priznaje, na krajnju ljutnju svojih ateističkih kolega.

Slavni (i nevoljko) obraćenik s ateizma na kršćanstvo, *C.S. Lewis*, dobro je to rekao kada je napisao: “Ako je Sunčev sustav nastao slučajnim sudarom, tada je pojava organskog života na ovom planetu također bila slučajnost, a cijela evolucija čovjeka također je bila slučajnost. Ako je tako, onda su sve naše sadašnje misli puke slučajnosti - slučajni nusprodukt kretanja atoma. I to vrijedi za misli materijalista i astronoma, kao i za bilo koga drugog. Ali ako njihove misli tj. materijalizma i astronomije, samo su slučajni nusproizvodi i zašto bismo vjerovali da su istiniti? Ne vidim razloga da vjerujem da bi mi jedna nesreća mogla dati točan prikaz svih ostalih

nesreća. To je kao da očekujete da će vam slučajni oblik koji je poprimio prskanje kad ste preokrenuli vrč za mlijeko trebao dati točan prikaz kako je vrč napravljen i zašto je bio prevrnut."

Ateist nema dovoljno razloga da objasni postojanje uma i morala. Događa se čarolija!
Zašto naizgled inteligentni ljudi pribjegavaju vjerovanju u magiju - neuzrokovane događaje - u toliko mnogo točaka? Ne vjerujući u Boga stavili su sebe u iracionalni filozofski kut.
U Rimljanima 1:21 u Bibliji kaže da kada ljudi poriču postojanje Boga-Stvoritelja, završe s 'uzaludnim razmišljanjem'. *Richard Lewontin* je priznao da (pritom izostavljajući Boga iz slike), "Mi smo na strani znanosti usprkos očitoj apsurdnosti nekih njenih konstrukata..." (on brka 'znanost' s materijalizmom).

Diagnosa

„I vidje GOSPOD da je velika zloća čovjekova na zemlji, i svaki naum mislī srca ***H3820*** *njegova vazda je samo zloća." (Postanak 6:5)*

H3820 בֵּל (lēḇ) sredina (čovjeka), duša, srce* (čovjeka), također (figurativno) vrlo raširen za osjećaje, volju pa čak i intelekt, isto tako za središte bilo čega.

Dalje od prabaltoslavenskog *śerd-, od praindoeuropskog *ḱerd- od starogrčkog κέντρον (kéntron). *serd"k", *serdica ("sredina, centar, latinski centrālis, od centrum ("sredina"), (imenica) prasl. *serda ("sredina"), *serd'n", *srce ("srce" u hrvatskom, srpskom, slovenskom, češki, poljski, istočnoslavenski).

Što je Gospodin vidio? Vidio je da je ljudska zloća velika na zemlji i struktura ljudske duše, sredina ili središte čovjeka, sjedište unutarnjeg čovjeka, intelekt, volja, znanje, mišljenje, razmišljanje, pamćenje, sklonost, odluka, savjest, želje, osjećaji i strasti su apsolutno zlo.

Takozvani "ljudski duh", lišen prisutnosti Stvoritelja, oblikuje ljudsku povijest do danas. Općenito, ne postoji niti jedno područje ljudske djelatnosti za koje se može reći da je doslovno božanski produhovljeno. Čak je i područje ljudske umjetnosti, koja bi trebala služiti samoj ljepoti, zaraženo niskim ljudskim strastima koje veličaju ljudske heroje i strane bogove, a u novije vrijeme služi najgorim demonima. Najprimitivniji materijalizam danas dominira svim područjima ljudskog djelovanja, a o božanskoj duhovnosti raznih vjerskih institucija možda se može govoriti samo u prošlom vremenu. Većina ljudi ne vjeruje u spasenje, ateisti su, ne vjeruju više u postojanje Stvoritelja koji im je dao život i također beskrupulozno izvode razne magijske rituale koji im obećavaju veći materijalni napredak i osobnu moć. "Homo homini lupus est".

Kraj svijeta

Prema bezbožnom planu transhumanista, pravi čovjek, lat. homo sapiens, „onaj koji razumije" ili „mudra, pametna, inteligentna i razumna osoba", bi trebao biti zamijenjen čovjekom 2.0 transhumanista (vidi gore … „Dvije rase će postojati na zemlji …"). Uništenjem ljudi koje je Bog stvorio doći će kraj svijeta!

Tko su transhumanisti koji su osmislili ovaj plan i sada ga žele provesti nasiljem? Možda oni uopće nisu ljudi, možda su bogovi?

Po mom mišljenju oni su samo ljudi kao i svi mi, koji se lažno predstavljaju kao veliki prijatelji čovječanstva, dobrotvorni milijunaši, „filantropi" koji po cijelom svijetu neprestano propovijedaju da na svijetu ima previše ljudi i da se ljudska populacija mora ograničiti na 500 milijuna „jedinica", kako bi se spasila zemlja za buduća pokoljenja, svjetski resursi i svjetska klima.

Naravno, sebe niti slučajno ne vide među onima za koje posprdno kažu da su beskorisne izjelice, naprotiv, po njihovom mišljenju „njihov inteligentni dizajn" nadilazi čak i mogućnosti Svemogućeg Boga, te za sebe otvoreno tvrde da su jedini pravi bogovi koji će na kraju nadvladati, te će po vlastitoj agendi nezaustavljivo promijeniti, kontrolirati i potčiniti svijet. Mislim da ih mi mirne savjesti možemo nazvati izrodom sjemena zmije i ubojicom čovjeka od početka.